

Rytíři Blesku 3

- Diplomati

(Charry de Guyrlayowe VI.)

Arminská sága 6



Fantasy

Mojmír Kříž

© 1974

Autobus

Rytíři Blesku 3 - Diplomati (Charry de Guyrlayowe VI.)

Mojmír Kříž

Fantasy

(Arminská sága 6)

© 1974 Mojmír Kříž

Titul: Rytíři Blesku 3 - Diplomati

Podtitul: (Charry de Guyrlayowe VI.)

Skupina: Arminská sága 6

Žánr: Fantasy

Autor: Mojmír Kříž

Nakladatel: Autobus

Normální verze

Generováno v <http://sw.gurroa.cz> 31.05.2020-15:54 pro SW.

Benátky, princezna moře

Kapitán Dravič měl v úmyslu zastavit na moři a vyčkat do noci, abychom mohli přistát. Charry se mu vysmál a řekl, že může bez obav vplout do přístavu za bílého dne, neboť majitele takto vypadající lodi nebude nikdo podezírat z pašeráctví; a kdyby, stačí mít v pořádku lodní knihu. Kapitán bohužel neměl lodní knihu nejen v pořádku, ale vůbec. Charry našel v Denisově zavazadle sešit, do něhož si chlapec chtěl psát poznámky z cesty, ale popsal jen první list. Ten Charry vytrhl a ze sešitu zručně vyrobil lodní knihu, do níž potom kapitán Dravič velmi obtížně zaznamenal po paměti celou plavbu z Dubrovníku do Benátek. Vzhledem k tomu, že byl mocen písma jen částečně, měl v tom příšerné chyby; ale jelikož psal srbsky a cyrilicí, nedokázal to v Benátkách nikdo přečíst a mohl tudíž tento cenný doklad bez obav předložit přístavní správě.

Takže jsme ještě odpoledne přistáli v Benátkách. Problémy s celníky žádné nebyly; Charry se ujal vyjednávání a zajímal se hlavně o dostatečně výkonný přístavní jeřáb, kterým by složil svoje auto. Šéf celníků byl nadšený ctitel moderních strojů, šel se na ten technický zázrak podívat a na prověření nákladu docela zapomněl. Kromě toho představa, že by se pan hrabě zabýval sprostým pašováním, nepřipadala do úvahy. Celníkův pomocník rychle opatřil razítkem všechny papíry a Dravič mohl od té chvíle vykládat či nakládat cokoliv. Rozloučil se s Charrym srdečně a byl s výsledkem velmi spokojen.

Ne tak Vítek, když se auto skutečně dotklo koly země. Benátky jsou, jak známo, postaveny na laguně a protkány hustou sítí kanálů, pro auto dosti nevhodných. Podařilo se nám zajet až na náměstí Svatého Marka, ale odtamtud už to dál nešlo, ať sebevíc chtěl. Charry zavolal místního strážníka a vyptával se na cestu do hotelu Globe, kde jsme měli zajištěno ubytování; strážník mohutně mával rukama, ukazoval sněhobílý chrup, ale tvrdil, že se tam můžeme dostat pouze po vodě. Charry proto rozhodl nechat vozidlo

v nájemné garáži, která se nacházela v renesančním paláci nějakého zchudlého šlechtice a dál jet gondolou.

Gondola je úzká dlouhá loď se zvednutými konci, opatřenými pěknou hlavicí; snadno ji obsluhuje jeden člověk a při tom se do ní vejde lidí několik. Když Charry projevil dle názoru místních lidí přání najmout si gondolu (stačilo, aby se zastavil u kanálu a rozhlédl se), rázem u něho bylo gondol několik; ale když jsme se objevili my, gondoliéři se značně vyděsili a jevíli snahu spíš utéci. Charry musel použít vši své výmluvnosti a značného množství peněz, aby nás ti dobří lidé vůbec vpustili na plavidla; i tak trvali na tom, že jedna šelma pocestuje se dvěma lidmi, kteří ji budou po celou cestu držet. Rozdělili jsme se tedy a v konvoji pluli po kanálech k hotelu Globe.

Hotel Globe byl pěkný už tím, že se nacházel v barokním paláci, tentokrát sněhobílém jako labuť. Většina stavení v Benátkách hýří nádherou; tu a tam se nacházejí vznešené kostely se štíhlými vysokými zvonnicemi, kterým Diana říká campanilly; Diana vůbec jásala při každé příležitosti a nad každým z těch krásných paláců, které vroubí kanály, jimiž jsme pluli.

Teprve při pěší procházce druhého dne jsme poznali rub této nádhery: zezadu je řada paláců oprýskaných, s popraskanou omítkou i zdívkou. Benátky se neustále propadají a místnosti, v nichž se v šestnáctém století bydlelo, se dnes nacházejí pod vodou. Znalci upozorňují městskou správu, že by se mohlo stát, že se celá nádhera propadne do moře; ale otcové města, liknaví a bezstarostní jako všichni Italové, na jejich řeči pranic nedají a nechávají město klidně chátrat dál.

Před hotelem Globe jsme zůstali stát na vodě, nahoru šel jen Charry. Nikdo ze služebnictva totiž neuměl italsky a Diana musela držet můj obojek, na čemž nekompromisně trval gondoliér. Charry vstoupil tedy do přepychové hotelové haly, došel k recepci a oslovil recepčního úředníka: „Dobrý den; měl bych tu mít zajištěno několik pokojů. Jsem hrabě de Guyrlayowe...“

Mladý úředník k němu zvedl oči a pátravě si ho prohlédl. Pak vzal hotelovou knihu, otevřel ji a přelétl zrakem zápisy. „Je mi skutečně líto, signore, ale nemáte nic zajištěno!“ řekl.

„Skutečně? Nicméně přesto bych tu snad ubytování dostat mohl, nebo ne?“

„Lituji, Vaše Milosti, hotel je plně obsazen. Skutečně je mi velice líto, zvláště když tvrdíte, že jste ohlášen... Můžete mi říct, kdo vás ohlašoval?“

„Nevím. Někdo z Vídně na příkaz knížete Baarfelta.“

„Baarfelt...?“ mladík usilovně přemýšlel, „Neznám toho pána!“

„Tady v Itálii mu taky někdy říkají kníže Sorroni.“

Mladík zbystřil pozornost. „Slyšel jsem to jméno... Promiňte, může se Vaše Milost prokázat?“

„Jak prokázat? Chcete můj pas?“

„Ne, ten nepotřebuji. Vy nevíte, jak se prokázat?“

Charry si povšiml, že dva muži, kteří se zabývali v recepci prohlídkou nějakých listin, zvedli hlavy; jeden přistoupil blíž a položil pravici na stůl. Charry viděl, že má na prstě černý prsten řádu; rovněž ukázal svůj prstýnek a muž kývl hlavou. „To je v pořádku. Mohu prosit... váš odznak?“

Charry si napřed musel uvolnit kravatu a rozepnout nákrčník, než mohl vytáhnout svůj komthurský kříž. Jakmile jej ti muži uviděli, jejich chování se rázem změnilo.

„V tom případě jsi vítán, bratře! Pokoje jsou samozřejmě zajištěny; byly pro Sorroniho, ale nevěděli jsme, kdo přijede, aby si je převzal. Kolik pokojů bude zapotřebí?“

„Čtyři dvojlůžkové; potom bych potřeboval nějakou místnost, kde bych ubytoval svoje šelmy. Totiž mám tygra, leoparda a jaguára; cestují se mnou a měli by bydlet blízko mne.“

Recepčního to nezarazilo, byl zvyklý plnit přání svých hostů bez ohledu na jejich rozumnost či obvyklost. „Prosím, to je možné zařídit. Zřejmě máš na mysli pevnou klec...“

„Ne, hotelový pokoj. Ale nemusí mít lůžka, klidně spí na podlaze. Jsou stejně rozumní jako lidé, proto bych jim dopřál stejné podmínky jako lidem. Až na jídelníček, to se rozumí. Raději víc masa a méně příloh; a není nutno maso upravovat, stačí v syrovém stavu...“

Recepční kulil oči, proto Charry dodal: „Všechny výlohy samozřejmě hradím i za ty pány...“

Muži za pultem se podívali jeden na druhého. „Ty chceš platit penězi v tomto hotelu?“ zeptal se pak ten nejstarší.

„Pokud to budete požadovat,“ usmál se Charry, „Samozřejmě bych radši bydlel zadarmo, ale...“

„No samozřejmě!“ řekl recepční, „To je snad normální, že se za pobyt nic neplatí! Neznáš organizaci hotelů?“

„Ne. Nerozumím tomu vůbec.“

„Hotel patří řádu. Proto jsme ti rezervovali pokoje, ale pro cizí ubytování nemáme. Hotel je zřízen proto, aby naši členové nebyli nuceni platit za pohostinství v jiných hotelích. Jak vidím, jsi komthur; což nemáš pod správou pohostinská zařízení?“

„Ani nevím. Bohužel, jsem komthurem sotva půl roku...“

„To je dost zvláštní!“ recepční se viditelně divil, „Můžeš mi říct, odkud vlastně přicházíš a čeho jsi komthurem?“

„Severní Evropy. Byl jsem zvolen teprve nedávno a v řádu jsem taky krátce, proto mi pomáhá komthur Baarfelt... tedy Sorroni.“

„Severoevropský komthur... ten... echm...“

„Chtěl jsi říct barbar nebo pirát? Ano, to jsem já.“

„Ach tak, v tom případě to chápu. Došla nás nějaká informace, že do řádu byl přijat někdo z ostrova Arminu; ale nikdo neví co to je. Nevěnovali jsme tomu pozornost, byla to poněkud nejasná zpráva a pocházela z kruhů, které obvykle nejsou spolehlivé.“

„Přesto je to tak. Tedy, ty pokoje jsou zajištěny?“

„Jistě. Gino, zaříd' to!“

Mladý muž vyběhl z recepce, svolal hordu číšníků, liftboyů, vrátných a pikolíků; ti všichni se vyřítili z hotelu, aby se ujali zavazadel, ale udiveně couvli, když nás viděli. Charry a recepční Gino jim museli dlouho vysvětlovat, aby se nás nebáli; raději jsme vystoupili z gondoly a postavili se stranou, teprve pak se vrhli na zavazadla a počali je vynášet do hotelové haly. Také my, v doprovodu lidí, jsme vešli.

V hale bylo kromě zaměstnanců pět lidí; dva pánové seděli v křeslech a četli noviny, dvě slečny si sdělovaly novinky a úctyhodná starší dáma četla objemný román. Když jsme vstoupili, upoutali jsme rázem jejich pozornost; slečny zapištěly, pánové upustili monokly a zapomněli kouřit doutníky. Starší dáma pouze položila knihu, prohlédla si nás lorňonem, potom vstala a šla si nás pohladit. Diana, která mne držela za obojek, na ni pohlédla udiveně, ale dáma přistoupila blíž, pohladila mě po hlavě a usmála se na Dianu. „Neboj se, děvenko!“ sdělila příjemným hlasem, „Mně tyhle kočky zcela jistě nic neudělají...“

„Samozřejmě, že ne; ale většinou se jich lidé bojí! Některým lidem jejich zjev nahání hrůzu...“

„Ach, skutečně? Kdyby používali zdravého rozumu, jistě by se jich nebáli. Takový tygr není nic jiného než trochu větší domácí kočka, nemyslíš? Já jsem na kočky zvyklá, mám jich na svém zámku sedmadvacet; pokud nějaké nepřibyly v mé nepřítomnosti.“

„Sedmadvacet koček?“ vykulila Diana oči, „Proč tolik?“

„Ach, což já za to mohu? Měla jsem původně jednu; přišla sama a ubytovala se u mne, nemohla jsem ji vyhnat! Ta kočka měla kořata, ta kořata zas kořata a tak to pokračovalo. Možná to sama poznáš.“

„Nepoznám. Mám tady samé kocoury, naštěstí...“

„Ano, to je velmi rozumné. Avšak co se dá dělat, vždycky to nejde. Až si opatříš nějakou kočičku, uvidíš, jaké s tím budou starosti...“

Denis uměl sice italsky, ale ne tak dokonale, aby rozuměl jejich rozmluvě; přesto pochopil smysl a počal se tomu

s nadšením smát.

„Jste velmi pozoruhodná osobnost, madam!“ řekla Diana, „Málokdy se člověk setká s dámou, která by měla tak rozumné názory...“

„Myslíš? To bude tím, že jsem stará, leccos jsem ve světě viděla a to ostatní si dokážu představit. Kromě toho čtu řádové oběžníky a vím, že se ti šílenci rozhodli přijmout do svých řad nějakého Charry Guyrlayowa, vladaře jakéhosi barbarského ostrova; má potrhlou ženu, která je buddhistka či něco takového a odmítá se podřizovat tomu, co velí společenské mravy. To jsi ty?“

„Zdá se, že ano.“

„Je mi tě líto, děvče. Jsi velmi svérázná a svobodomyšlná a tvé názory tě jistě často přivádějí do nesnází...“

„No... je pravda, že občas mívám konflikty s lidmi...“

„To je zanedbatelné. Já mám konflikty pořád a s každým; jenže na to kašlu, protože vím, že brzo umřu. Až umřu, budou mne stejně všichni chválit, i ti, co mi teď nemůžou přijít na jméno. Lidé nechtějí uznat, že mám pravdu; jenže ani to mi vůbec nevadí. Nevšímej si toho, co říkají lidé; máš vlastní rozum, ne?“

„Mám!“ pochlubila se Diana, „Ale právě proto mívám nesnáze.“

„Chytrý člověk má vždycky nesnáze na světě, kterému vládnou největší hlupáci. Mohla bych ti povídat; ale necháme to na jindy, neboť tento mladý pán se poněkud nudí. Neumíš moc italsky, že?“

„Jenom jakž takž... to je poslední exemplář rodu Baarfeltů, Denis... Jeho otec je tady v Itálii znám jako kníže Sorroni.“

„To snad vidím, ne? Pokud je jeho otcem Sorroni, pak těžko můžu uvěřit tvrzení, že je poslední ratolest rodu. To by se musel Tomaso v tu ránu, co ho zplodil, propadnout rovnou do pekla!“

„Vidím, že Tomáše skutečně znáte!“ zasmála se Diana.

„Velmi dobře, má milá. Jsem totiž jeho sestra.“

Diana se rozesmála, že se málem posadila na kufr. Stará dáma ji s úsměvem pozorovala, než se uklidnila, zatím střídavě hladila nás tři. Dianin smích ovšem netrval dlouho; uvědomila si něco a řekla: „Nevěděla jsem, že má sestru!“

„Má jich víc a různě po světě. Myslím, že jsem z nich nejstarší - tedy z těch žijících. Jmenuji se Margareta a pocházím z jedné italské větve rodu. Jistě o mně ví, ale neviděli jsme se už velmi dávno; snad od doby, kdy se přátelil s tou dívkou, co se potom provdala za la Venziniho...“

„Ach... s matkou Julietty?“

„Ano, myslím, že nějaká taková dívka existuje. Velmi hezká a dost prohnaná i na naše rodinné zvyklosti. Už jsem ji také delší čas neviděla... co pořád dělá?“

Diana se jala líčit, jak se setkala s Juliettou na plese u rakouského císaře a zabrala se do líčení jejich osudů tak, že ji Charry musel upozornit, že všichni ostatní jsou už v pokojích. Dvorně políbil ruku Margaretě a pozval ji na večeři.

„Ty jsi taky zajímavý chlapec!“ řekla Margareta s úsměvem, „Proč mne zveš na večeři, když stejně všechno platí rád?“

„Ano, to jsem si neuvědomil. Nevím, na co bych vás tedy pozval, abych vám prokázal potěšení...“

„Milý chlapče, nejraději bych, aby se kolem něco začalo dít! Už velmi dlouho trpím zoufalou nudou - a nevím, čím se rozptýlit. Moji přátelé buď zemřeli, nebo odjeli, nebo jsou trapně senilní. Kdybys měl pro mě šikovnou malou intriku, byla bych ti hrozně zavázána...“

„Intriku? Jakou intriku máš... máte na mysli?“

„Klidně mi tykej, patřím taky k řádu, i když jako obyčejná sestra. Mám na mysli splétání různých pletek, ať už politických, nebo případně jiných. Ovšem na milostné pletky jsem, obávám se, poněkud stará...“

„Nepřišel jsem sem splétat intriky.“

„To si jenom myslíš, chlapče. Jsi v Itálii, pravlasti všech politických intrik. Nemyslím si, že by tě mohli nechat na pokoji déle než tři dny - potom se tady objeví.“

„Kdo?“

„Supi - taky se jim říká diplomati. Už teď někdo z jejich špehů jistě ví, že se v Itálii objevil severoevropský komthur řádu. Jejich informační služba je samozřejmě šikovnější než bratři v recepci, ti neznají nic kromě italských záležitostí...“

„Nebudu jednat se žádnými diplomaty! Nemám se s nimi o čem bavit a oni nemají o čem se bavit se mnou.“

„To si jen myslíš. Jenom myslíš, hochu! I kdyby neměli o čem, budou s tebou stejně chtít mluvit. Protože musejí něco vyzvědět, to se bez osobního styku nedá. Dej na mne, do tří dnů tady máš někoho z italských vykuků, jako na koni!“

„Ať přijde otravovat, kdo chce. Každého vyhodím.“

„To samozřejmě můžeš; ale nezajímá tě, co by od tebe mohli chtít? Třeba to bude vzrušující a užitečné...“

Charry něco nezřetelně zabručel a pokrčil rameny.

„A ještě něco,“ pokračovala Margareta, „V Itálii můžeš nosit řádový kříž veřejně; tady v hotelu to dokonce patří k dobrému vychování. Doporučovala bych ti tvrdý límec bez kravaty a kříž na úzké stužce na krku, ne na prsou, jak ho nosíš ty...“

„V pořádku. Vezmu si ho tak na večeři.“

Tak jsme se tedy šli ubytovat; Denis si napustil vanu plnou horké vody a uložil se do ní, zatímco Zdravko chodil po jejich pokoji, zkoušel jednotlivé vypínače a kohoutky a hádal, k čemu co je. Elektřina, plyn, telefon, vše pro něj byly hádanky; taky splachovací záchod viděl v životě poprvé.

Denis přišel na večeři v tureckém kroji, který dostal darem v Sarajevě. Tošio v kimonu, Zdravko to měl jednoduché, máje pouze jeden oděv. Henryk a Vítek byli ve večerním; Diana si vzala šaty ze žlutého hedvábí a spoustu šperků, aby aspoň jednou vypadala jako dáma. Charry se skutečně dostavil ve

fraku s řádovým křížem místo kravaty; dosáhl tím, že ho obsluhující oslovovali „Vaše Svatosti“, jak se říká komthurům.

Večeřeli všichni u jednoho dlouhého stolu; spolu s Margaretou, která nadšeně naslouchala všemu, o čem byla řeč, ať to bylo cokoli. Denis napínal uši a podařilo se mu pozvolna rozumět čím dál víc italsky; když se na něj „teta Margo“ podívala, dokonce zasáhl do rozhovoru, ač jeho italština byla víc než komická.

Naši spolubydlící byli rozvážní, inteligentní, dobře vychovaní; bratři z Itálie, kteří tu měli nějaká obchodní jednání. Byli si vědomi, že mají z řádu prospěch, proto se snažili, aby řád měl prospěch z nich. Zábava s nimi moc nebyla.

„Jsou to mumie,“ pravila teta Margo dostatečně nahlas, aby to každý slyšel, „Dovolili své mysli, aby zestárla a ztratila vzlet a touhu po dobrodružství. Nestojí za nic.“

„Co kdyby se urazili?“ zašklebila se Diana káravě.

„Kdyby se urazili, tak by co? Nic, pochopitelně, protože nikdo z nich nemá v žilách krev, nýbrž vodu. Nedokázali by nikoho ani vyzvat na souboj; nemyslím mne, já jsem stará, ale třeba tebe! Nebo tvého muže nebo toho Japonce...“

„Já bych jim to taky neradila! Vyzvat kteréhokoliv z nás může znamenat smrt toho, kdo je tak neopatrný...“

„Smrt? Skutečnou smrt? To je velice zajímavé! Myslíš, že je určitá naděje, že by ve tvé blízkosti mohl člověk zemřít?“

„Několika lidem už se to stalo.“

„Výtečně; tak o tom mi chvíli povídej! Smrt mě fascinuje tím víc, čím víc se k ní blížím... ale ty přece na smrt nevěříš, že? Ty podléháš systému reinkarnace, po smrti přejdeš do jiného těla a budeš žít další život, že?“

„Tomu podléhá každý, i ty.“

„Skvělé! Můžeš mi nějak zjistit, jaké budu mít příští tělo? Já se na to už hrozně těším. Tohle tělo mě hrozně otravuje...“

„Nechceš tím doufám říct, že pomýšlíš na sebevraždu?“

„Zabít se sama, proč? Na světě je tolik lidí, kteří touží připravit mne o život, že by to byla zcela bezúčelná námaha. Stačilo by chvíli si nedat pozor, hned by se o mne někdo postaral!“

„Proč to dosud neudělali?“

„Protože si dávám dobrý pozor. Třeba drazí příbuzní; ti na mou smrt čekají jako na smilování. Jsem totiž odporně bohatá, víš? Mám velké množství peněz. Mí příbuzní mají také spoustu peněz, z větší části mým přičiněním; ale touží mít jich víc a ještě víc, až se s nimi nakonec udávají. Jenže já bdím a nedovolím, aby ohrozili své zdraví; člověk udávený penězi je nechutný!“

„Chudáci... tak dlouho čekají; a tak marně!“

„Některé jsem už přežila; ta věčná chamtivost je utrápila. Hodlám je přežít všechny, ledaže by se našla nějaká příležitost přijít o krk skvělým způsobem; třeba tak, aby se o tom psalo v dějinách. Nemáš nějaký nápad, jak se zapsat do dějin?“

„Teď zrovna ne, bohužel.“

„Škoda... ale nevádí, já si počkám...“

Neseděli jsme dlouho, všichni byli unavení. Zato ráno se vstávalo brzy; Denis objevil v paláci dobře zařízenou tělocvičnu a vytáhl ostatní, aby šli cvičit s ním. Po snídani, ježto neměli nic na práci, věnovali den prohlídce Benátek; Margo je doprovázela a vysvětlovala jim vše, co o městě věděla, což bylo dost. Prolezli chrám Svatého Marka, Dóžecí palác, Ca d'Oro, řadu dalších kostelů, galerie, musea, dali se zavést na Ostrov Svatého Jiří, dobře poobědvali v trattorii ve městě a večer se vrátili tak ušlí, že ani Denisovi nenapadlo jít se ještě vykoupat na pláž. Trochu si odpočinuli, pak se vydali do Opery, shlédnout představení pana Verdiho Rigoletto. Nás s sebou nevzali; Margo neměla s ředitelstvím divadla tak přátelské vztahy jako Tomáš, asi by to těžko vymohla. Mrzelo nás to, vyplížili jsme se v noci z hotelu a šli si prohlédnout město sami. Sice jsme se tu a tam setkali s lidmi a k ránu na nás uspořádali honičku za účasti hasičů a policie, ale jsme šikovnější a rychlejší než lidé a dokázali jsme se včas ztratit.

Lidé se vrátili asi stejně s námi, proto spali do půl desáté; potom usoudili, že nemá vůbec cenu něco dělat a šli se koupat na městskou pláž. Náš hotel tam měl vyhrazené kabiny. Jen co se dali trochu do pořádku, už zas vyráželi do města za zábavou, tentokrát do kabaretu; a my byli zase sami.

Příštího dne, když Charry sešel dolů k snídani, našel opřenu o sklenici obálku se svým jménem. V obálce byla vizitka s textem: 'Monsignore Massimo Abelasci, tajemník Jeho Eminence Msgr. Franzettiho, provinciála SJ.' a na zadní straně rukou dopsáno: „Prosí o laskavé přijetí“.

Charry dal svůj názor najevo nejasným zavrčením a hodil vizitku na stůl. Margo, která právě přicházela, se jí hbitě zmocnila a s rozzářenýma očima přečetla text. Ve tváři se jí objevil výraz číhající šelmy: „Tak vida, kdo si pospíšil ze všech nejvíc!“

„Co to má znamenat?“ ptal se Charry rozmrzele.

„Návštěva. Ten Abelasci je jezuita, tajemník kardinála Franzettiho. Abelasciho neznám, ale kardinál je pěkný lišák. Copak ale od nás chtějí otcové jezuité?“

„Ať chtějí co chtějí, vyhodím je, jen za nimi zůstane žhavá čára.“ řekl Charry, „Už jsem s jedním měl tu čest!“

„Ale ne, to nemůžeš! Co když ti ten rozhovor přinese nějaký užitek? Tomáš s jezuitou jednal často a nepříliš nepřátelsky; jsou to chytří chlapci a někdy se s nimi dá i mluvit!“

„Nevím, o čem si budu povídat s nějakým tajemníkem!“

„Ale jdi! Přece veledůstojný otec provinciál Societatis Jesu nepojede do Benátek, aby se s tebou setkal! Poslal tajemníka; ten je možná pro jeho záměry důležitější, než sám provinciál.“

„Dobře, když chceš, tak ho tedy přijmu. Jak to má vypadat? Budeš při tom chtít být také?“

„Bože můj, to přece nejde! Nemůžeš před nimi přiznat, že ti smí radit kdejaká stará bába! Může tam být tvoje žena; to je dostatečně frapantní, aby ho to rozladilo. Taky bys mohl vhodně naaranžovat v pokoji svoje šelmy, jistě ho to bude při

řeči rozčilovat víc než co jiného. Když dovolíš, zůstanu sedět za dveřmi Denisova pokoje a budu naslouchat...“

„Jak chceš. Dobře, že mi připomínáš Denise, kde je?“

„Může se přece jít koupat sám, cestu zná. Pak za ním přijdeš.“

„Ano, to je rozumné. Přijmu ho o jedenácté.“

Charry zavolal číšníka a zeptal se, zda zná toho, kdo tady zanechal tento lístek. „Ano, ten pán sedí v hale.“

Charry napsal na lístek ‘11.00 hod’ a řekl: „Zanes mu to!“

Denis nebyl s výsledkem nespokojen; sbalil svačinu a knížku a šel klidně do světa. Tomáš by ho možná připráhl k domovu, aby naslouchal rovněž a učil se diplomacii, ale Charry si nevěřil natolik, aby riskoval svědka s tak dobrou pamětí a tak řečného, jako je Denis.

Úderem jedenácté ohlásil v Charryho pokoji hotelový sluha Monsignora Abelasciho. Příchozí byl páter okolo padesátky, s téměř holou hlavou, vysedlým nosem a úskočným pohledem ve vodově modrých očích. Byl oblečen jako kněz do černého; obvyklý výraz jeho tváře byl asketická zbožnost, oči obrácené k nebi a ruka mechanicky přebírající růženec.

Charry ho přivítal a představil mu především Dianu. Nás, kteří jsme leželi v řadě na koberci u zdi, nepředstavoval, ale páter si nás dobře prohlédl a zaregistroval. Zdál se trochu rozladěn přítomností tolika osob; ale asi už tušil, že rozhovor s Charrym nebude snadný ani lehký.

„Žádal jste mne o přijetí. Zajisté k tomu máte závažný důvod; prosím, abyste mi jej sdělil.“ zahájil Charry zostra.

„Důvod? Ovšem, zajisté,“ polkl páter naprázdno, „Naším jediným důvodem je služba Bohu, milý hrabě.“

„Bohu se slouží v chrámech. V diplomatických jednáních hledí každý posloužit především sobě. Tedy, co si ode mne přejete?“

„Především bych rád uzavřel mír mezi vámi a Tovaryšstvem Ježíšovým. Otec provinciál velmi lituje, že mezi námi došlo tak trapným způsobem k rozkolu; požádal

mne, abych vás ujistil, že se tak stalo pouze nedopatřením a byli bychom šťastní, kdyby se naše vzájemné vztahy opět pozvedly na úroveň, na níž byly dříve...“

„Myslel jsem, že naše vztahy nikdy nebyly tak přátelské.“

„Zapomínáte na vašeho zpovědníka, otce Ignáce. Snad nechcete popřít, že jste tomu dobrému muži věnoval svou přízeň?“

„Ani v nejmenším. Ovšem vy nemůžete popřít, že jsem jeho následníkovi páteru Františkovi věnoval nejen svoji nepřízeň, ale byl jsem ochoten věnovat mu i pár kopanců do zadku, kdyby dost rychle nezmizel!“

„Mea culpa, mea culpa!“ rozpřáhl páter ruce, „Je vinou pouze našeho řádu, že jsme na tu věc poslali tak neschopného člověka; ale stalo se to bohužel nedopatřením a mohu vás ujistit, že jsme si vyjasnili svoje chyby a vyvodili z nich důsledky. Pokud se týče pátera Františka, už se s ním zřejmě nesetkáte; byl pověřen důležitou náboženskou misí ve středovýchodní Africe.“

„Oh - hled'me?“ Charry se trochu podivil, „Trestáte svoje neukázněné členy vždy takovým způsobem?“

„Služba Bohu není přece trestem! Naopak, je vyznamenáním pro bratra Františka, když může svoje schopnosti věnovat tak vysokému cíli, jako pozvednutí našich černých bratří!“

„Jistě to přijal s nadšením!“ poznamenala Diana.

„Přijal to s křesťanskou pokorou, jako každý z bratří. Ostatně, dokázali bychom jej přesvědčit, kdyby nenalezl dosti pohotově ve své duši křesťanské odhodlání pro tento úkol.“

„Ubohý otec František,“ vzdychla Diana, „Co když ho tam černoši snědí? Někdy to dělají...“

„V tom případě se zařadí do galerie našich svatých mučedníků a brána nebeská mu bude otevřena. Ale zřejmě jsme už dost mluvili o tomto nehodném bratrovi. Nebudete nyní považovat za příliš dotěrné, když se zeptám, v jakém stavu jsou vaše vztahy s řádem templářů... tedy, řádem Blesků?“

„V tom nejlepším. Proč vás to zajímá?“

„Předpokládal jsem to. Očekávám, že Baarfelt vás učinil rytířem toho řádu... avšak nevidím nikde váš rytířský kříž. Zde v Itálii vládne zbožnost a bratrské vztahy jednotlivých seskupení církve svaté; je zvykem nosit veřejně odznaky svého stavu. I vy tak můžete učinit...“

Charry vytáhl z náprsní kapsy kříž a zavěsil si jej na krk. Páter vytřeštil oči na rudé kameny.

„Cože, komthurský kříž? Baarfelt skutečně neztrácel čas!“

„Ano. To jste nevěděl?“

„To ovšem docela mění situaci. Dosáhl-li jste v řádu tak vysoké hodnosti, zajisté nebudete mít zájem přátelit se s námi, ubohými chudými mnichy, služebníky Božími z nejnižších...“

„To záleží hlavně na vašem chování. Vždy se řídím tím, jak se ke mně chovají druzí.“

„Ovšem, ovšem... ale nemohu se stále vzpamatovat z překvapení nad tím, že Baarfelt vás postavil stejně vysoko, jako stojí sám. Můžete mi prozradit, čeho jste vlastně komthurem?“

„Severní Evropy. Ale jistě byste se to dozvěděl sám.“

„Ehm... je naší chybou, že naši lidé nerozeznají rytířský kříž od komthurského. Ovšem vidí jej málokdy, musíte jim odpustit. Vy jistě také neznáte hodnosti Tovaryšstva Ježíšova.“

„Neznám. A ani se o ně nezajímám.“

„Milý hrabě, pokud je situace taková, měli bychom snad odložit veškerou přetvářku a vyjednávat rozumně. Přiznávám: náš řád zklamal, Baarfelt zvítězil a získal vás na svoji stranu. Nyní je třeba se dohodnout, v jakém stavu budou vzájemné vztahy. Víte asi, jaké jsou naše vztahy s Baarfeltem?“

„Vím jen tolik, že jsou nepřátelské.“

„To není ani zdaleka pravda. Baarfelt je realistický politik a věrný syn církve svaté; proč by nespolupracoval s námi, kterým jde jen o větší slávu Boží?“

„V jakém směru spolupracoval?“

„Baarfelt potřebuje informace. My je někdy máme a pokud se netýkají vnitřních věcí našeho řádu, jsme ochotni je přenechat dobrým přátelům za rozumnou cenu. Kníže Sorroni těchto našich služeb ochotně a rád využíval ke spokojenosti obou stran.“

„Ovšem, kníže Sorroni... Baarfelt však tvrdil, že jeho vztahy s jezuitou nejsou nejlepší!“

„To souhlasí. Kníže Baarfelt způsobil na diplomatickém poli naší ubohé Itálii těžké škody ve službách rakouského císařství. Nebýt blahodárného vlivu našeho přítele Sorroniho, který sloužil Svatému otci v Římě, mohly být ovšem ty problémy daleko větší a škoda daleko nenapravitelnější...“

„Ale vždyť Baarfelt a Sorroni jsou jedna a tatáž osoba!“

„Tomu jako zodpovědný politik nemohu uvěřit. Jistě i vás by přesvědčil o opaku koncept mírové smlouvy mezi Rakouskem a Itálií, který máme ve svých archívech. Jsou v něm formulovány hlavní zásady, jichž se pak obě strany striktně držely. Za Rakousko podepsal koncept kníže Baarfelt, za Itálii kníže Sorroni. To snad je dost jasný důkaz, ne?“

Charry nebyl chvíli vůbec mocen slova. Diana jen těžko přemáhala smích; až po chvíli se Charry zeptal: „A ví rakouská strana, kdo je kníže Sorroni?“

„Teď už zřejmě ano. Tehdy to ovšem ještě nevěděli.“

„Chtěl bych vidět, jak se tvářili, když se to dozvěděli. Kdo měl větší prospěch z té smlouvy, Rakousko nebo Itálie?“

„Obě strany z toho měly prospěch; ale největší prospěch měl řád templářů, i když nebyl nikde viditelný.“

„Proto. Už jsem se lekl, že by se Tomáš namáhal zbytečně.“

Jezuita si dovilil spiklenecký úsměv. „Jde mi tedy o to, zda bychom mohli v zásadě počítat s případnou vaší spoluprací, kdyby to bylo ku prospěchu obou stran.“

„V zásadě ano.“

„Výtečně. Váš souhlas mne těší. Mohu se zeptat, nemáte-li snad nějaké speciální přání... nechcete-li se například něco

dozvědět? Pro začátek, abychom vás přesvědčili o své dobré vůli...“

„Zatím jsem ještě nezačal pracovat v evropské politice. Když bude třeba, jistě se s vámi spojím. Ovšem... jakým způsobem?“

„Vyslali bychom k vám třeba svého člověka, který by se mohl stát členem vašeho dvora... ovšem lepšího, než byl ten minulý!“

„Obávám se, že bych jej nemohl ponechat ve svých službách trvale. Ani Baarfelt by s tím nesouhlasil; bude teď u mne trvale usídlen a bude mi pomáhat v práci...“

„Ano, tušil jsem to už od chvíle, kdy opustil svoje území. Dobrá, můžeme se tedy spojit přes nám známého člověka ve vašem hlavním městě... ještě by se ohlásil.“

„V pořádku, souhlasím s tím.“

„Výborně! To nám to jde, přímo skvěle! Ovšem nyní přicházíme k jedné zásadní otázce, poněkud delikátní v našich vztazích. Jedná se o vaši zemi... o ostrov Armin.“

„Hleďme! Co s ním má být?“

„Jde nám o otázku církevních osob. Jak známo, na váš ostrov se přistěhovali lidé. Ale ti lidé strádají bez duchovního pastýře! V budoucnosti zřejmě bude počet obyvatelstva dále narůstat, tím se otázka církevního zaopatření stane prvořadým problémem! Pomyslel jste na to už?“

„Ano. Tyto otázky jsem už před časem přenesl na svoje podřízené; myslím ve vedení státu.“

„Konkrétně na koho?“

„Na Baarfelta. Navrhl jsem mu, aby zastával úřad arminského biskupa, případně arcibiskupa. Tomáš přijal. V případě, že byste měl zájem o zřízení provincie v Arminu, budete muset jednat s ním.“

Jezuita si skousl rty. „Skutečně, neztrácel čas! Co se dá dělat; stahuji tuto otázku z programu. Předložím ten problém k řešení otcí provinciálovi a společně posoudíme, jak se

k tomu zachovat. Věřím však, že v ostatních otázkách platí naše dohoda a také naše... tak říkajíc spojení.“

„Ano, samozřejmě. Máte mé slovo.“ potvrdil Charry. Páter ještě chvíli bezobsažně konverzoval, pak se odporoučel.

„No vida,“ řekla Diana, „A první státnický čin máme za sebou. Ani to nebolelo...“

Teta Margo vstoupila a oči se jí leskly vzrušením. „No vida, jak se vybarvil! Nebylo to zajímavé, chlapče?“

„No, ušlo to,“ souhlasil Charry, „Jenže, co vlastně chtěl?“

„Myslím, že tvůj ostrov. Sklaplo mu - vypadl. Dobrá a rychlá práce. Tomášovi by se líbila. Pojdme, máme nárok na sklenku něčeho dobrého za tu snahu...“ uzavřela teta Margo.

Také Denis vyvíjel diplomatickou aktivitu. Došel na hotelovou pláž a že nepovažoval za rozumné utrácet peníze za kabinu, položil knížku a svačinu do písku, svlékl se a kráčel pomalu do vody; vtom zaslechl řezavý výkřik, jak se někdo prudce ulekl. Denis je zvyklý zajímat se o své okolí, proto se rozhlédl; zjistil, že výkřik vydala ze sebe starší dáma, která k němu byla nejbližší; zírala na něj tak křečovitě, až Denis usoudil, že se jí něco stalo. Jeho povinností je prokazovat lidem dobrodiní, pročez přišel k ní a zeptal se slušně: „Stalo se něco, madam? Mohu vám v něčem pomoci?“

Dáma jen mlela bradou a zírala na něj, jako by viděla strašidlo. Byla veliká, tlustá a neforemná, oblečená od hlavy k patě do bohatého koupacího obleku, navíc měla přes ramena pléd a nad hlavou slunečník. Brýle jí spadly s nosu, z rukou jí vypadla knížka, zřejmě modlitební.

„Nešťastníku!“ vykoktala ze sebe, „Okamžitě se zahal!“

Hodila mu na hlavu svůj pléd. Denis se z něj vymotal, prohlédl si tu kostkovanou látku a pak se zeptal: „Proč?“

„Nevychované dítě!“ zasyčela, „Necítíš ani trochu studu?“

Denis si ji zvědavě prohlížel. „Ne, proč? Nic jsem neudělal!“

„To nemyslím! Ale cožpak nemáš žádný koupací oděv?“

„Ne,“ Denis se ráčil kouzelně usmát, „Otec mi řekl, že oblečení se koupou jen nešikové či hlupáci; to bylo, když jsem byl malý a občas spadl v šatech do řeky.“

Dáma obrátila zraky k nebi v němé prosbě o pomoc. „Ale hochu! Cožpak necítíš přirozený stud, když odhaluješ svoje tělo na veřejnosti? Nechápeš snad, že tím lidé mohou být pohoršeni, ba že jejich přirozený morální cit může být hluboce uražen?“

Denis to nechápal. „Myslím, že každý už viděl nahého člověka druhého pohlaví. Tak o co se jedná?“

„Ach, bože můj! Vidím, že tvá výchova je hluboce narušena! Každopádně si promluvím s tvým otcem a matkou!“

„To půjde těžko. Maminku zabili bandité, otec momentálně cestuje po Rakousku a přilehlých oblastech a já nevím, kdy sem přijede.“

Dáma vypískla a oči se jí zalily slzami. „Božíčku! Můj ubohý sirotečku!“ Objala Denisovu hlavu a počala jej hladit po vlasech, přičemž jej bohatě skrápěla slzami. Současně vytáhla z kabelky sáček větrových bonbonů a nabídla mu: „Ubožáčku! To ovšem vysvětluje všechno! Jaký strašlivý osud tě musel postihnout...“

Denis neříkal nic. Chroupal bonbon.

„Nešťastné dítě! Jsi tedy na světě docela sám? Snad se o tebe stará nějaký opatrovník - nebo ne?“

„Ale jo, jsem tu s tetou Dianou a strýčkem Charrym. Děkuji za ten bonbon.“

„Ach tak. Ale kde jsou tvoji pěstouni? Nikde je nevidím!“

„Zůstali v hotelu, mají tam nějaké jednání. Šel jsem se vykoupat sám, protože neměli čas.“

„Bože můj! Oni tě pustili samotného z města až sem, na pláž?“

„A co? Není to o moc víc než míli a Benátky nejsou tak veliké!“

„Ale to spleť bludiště ulic! Co kdybys zabloudil?“

„Tak bych se zas našel. Jsem na to zvyklý; hráli jsme si s kluky v uličkách Olomouckého starého města. Jsem zvyklý jezdit sám, před půl rokem jsem byl s nějakými věcmi v Kroměříži...“

Dáma byla Rakušanka z říše, kdepak by věděla, co je Kroměříž.

„Ale přesto je to od těch lidí strašlivá nezodpovědnost! Vidím, že si s tvou výchovou nedělají velké starosti!“

„Proč taky? Moje výchova je přece moje starost!“

„Ať ti Bůh odpustí taková slova! Tvá výchova musí být velmi zanedbaná; pocházíš jistě z chudé rodiny, že?“

„Nemyslím. Můj otec je kníže Baarfelt.“

„Kníže? To je k nevíře! Chceš, abych ti věřila, že princ chodí sám v Benátkách na pláž, koupe se nahý a... to je nemožné!“

„Proč ne? Vůbec nevadí, že jsem princ; jsem vychováván jako normální kluk, na tom otec trval.“

„Velmi se na tobě prohřešil, je-li to pravda. Ostatně, kdo ti řekl, že je kníže? Nemohli to jen tak říct, abys měl radost?“

„I to by bylo možné; ovšem říkají mu tak všichni, i strýček Charry. Ten je hrabě de Guyrlayowe.“

„Ano, vypadá to věrohodně... ovšem v souvislostech se zvláštním způsobem, jak máš ve zvyku se koupat...“

„Způsobí-li vám to potěšení, můžu se vymáchat v šatech; doufám, že uschnou dřív, než na to přijde Diana...“

„Vidím, že působím zmatek ve tvé ubohé hlavince! Nejsi zřejmě schopen pochopit, co ti povídám. Je mi tě velmi líto, chlapečku. Nebyl jsi někdy vychováván v nějakém ústavu?“

„V ústavu? Taky, ale nevím, jak se jmenoval. Báli se, že bych tam nezůstal, tak mě převezli do Wiener Neustadtu.“

„Ale Wiener Neustadt - to je přece vězení!“

„No, právě tam. A odtud do trestnice v Heidenfortu.“

„Proboha! Co jsi způsobil, že jsi byl uvržen do vězení?“

„Nic. Jsem Baarfelt, to úplně stačí. Mou matku kvůli tomu zastřelili a otec zase zabil je.“

„Mně to stačí taky! Zřejmě ses pomátl na rozumu z toho horka, ubohé dítě. Je tady strašlivé vedro, nemyslíš?“

„To máte z toho, že jste tak nabalená. To víte, kdybych se koupal v šatech, taky by mi nebylo dobře. Naštěstí mám ještě aspoň trochu zdravého rozumu. Upřímně řečeno, když člověk spadne do vody a musí potom jít v mokrých šatech domů, může to odstonat. Jednou jsem se probořil do Moravy, když jsme v zimě s kluky bruslili a musel jsem čtrnáct dní ležet.“

„Ano, chlapče, nebudeme to dále rozvádět. Jdi se klidně vykoupat, jdi. Nemysli na to, co jsem ti povídala...“

„V pořádku. A děkuji za bonbon, madam...“

„Neříkej mi madam. Říkej mi teto Eulálie!“

„Oh! Děkuji, teto Eulálie...“ Denis projevil svoji vděčnost tím, že se postavil na ruce a takto přešel přes pláž až do vody; tam mu vlna podrazila ruce, tak sebou plácl do vln a když se dostal do větší hloubky, začal plavat. Krásně se vykoupal a když ho začínaly bolet ruce i nohy a rozklepala ho zima, vylezl, oklepal se, natáhl se do vyhřátého písku a počal číst o dalších příhodách krásné vicomtessy de Cambes a kurtizány Manon de Lartigues, což jsou jak známo hrdinky románu Alexandra Dumase Válka žen. Diana mu sice sehnala Tři mušketéry v italštině, ale Denis neměl právě náladu na jazyk italský.

Teta Eulálie hodlala nadále číst modlitební knížku, leč nemohla; neustále se jí vracela na mysl myšlenka, co že to ten podivný chlapec čte s takovým zaujetím. Konečně nevydržela, vstala a šla se podívat. Denis si povšiml, že na něj padl její stín, zvedl hlavu a opět se kouzelně usmál.

„Co to čteš, hošíčku?“ zeptala se. Denis jí podal knihu a ona se na ni podívala; přitom ji zavřela a když ji opět otevřela, bylo to shodou okolností na stránce, kde se popisovalo, jak pomstychtivý dav rozerval na kusy tělo popraveného milence krásné vicomtessy. Hrklo to v ní a leknutím knížku pustila.

„Pro Boží smilování! Co to čteš, nešťastníku?“

„Válku žen od Dumase. Je to jeden z mých oblíbených spisovatelů; v jeho dílech je takové... zvláštní napětí, necítíte?“

„Cítím. Proboha, to se ti líbí?“

Denis se zasmál a převalil se na záda. „Ovšem! Jinak bych to snad nečetl. Už jsem toho přečetl hodně...“

„Ale to přece není vůbec vhodná kniha pro děti! Kdo ti ji daroval? Kdo mohl takhle ohrozit tvoji výchovu?“

„Sám jsem si ji koupil za svoje peníze. Ve Splitu u jednoho kitabdžího... to je turecky knihkupec, totiž.“

„Cožpak ty máš přístup k penězům?“ podivila se.

Denis sáhl do kapsy svých kalhot a vytáhl hrst italských bankovek. „To je jen moje kapesné. Já zbytečně neutrácím.“

„Hrozný!“ zděsila se, „Kupuješ zbytečné knihy a přitom nemáš ani nejzákladnější vybavení! Cožpak na tebe vůbec nedohlížejí?“

„Někdy až příliš. Například tuhle knihu jsem si chtěl přečíst už na lodi; jenže jsem musel počkat, až ji dočte Diana. Teprve teď ji vrátila...“

„A nic ti k tomu neříkala?“

„Nic... téměř nic. Jenom že Peyssacké opatství je teď v hrozném stavu; ale mají tam prý rozsáhlou knihovnu, ve které její otec něco hledal. Totiž, k opatství patří klášter Svaté Rodogondy, kam nakonec ty holky šly, aby je nezavřeli...“

„Ano, ano, to nebudeme rozvádět. Řekni své tetičce, že se mi její jednání zdá krajně nevhodné! A že ji prosím, aby ti tuhle knížku odebrala! Upřímně jí poděkuj za všechno, co pro tebe dělá, ale jemně jí vysvětli, že se nesluší, abys četl takové věci!“

„Klidně, jak si přejete. Já už to mám stejně skoro přečtené!“

Denis byl od malička vedený souhlasit se vším, co se mu řekne.

„Tak je to správné!“ pochvalovala si, „Zítra sem přijdeš? Přinesu ti jinou knihu, vhodnější pro tvůj věk a rozum, než toto hříšné čtení! Jsi rád.“

„Velmi pěkně vám děkuji, tetičko!“ řekl Denis a věnoval jí další ze svých osvědčených úsměvů.

„A slíbíš mi, že zítra si vezmeš koupací oblek! Víš, je to velmi nepěkné koupat se nahý... jistě chápeš!“

„No - slíbit vám to mohu,“ usoudil Denis, „Ale jenom když to nebude vidět Diana. Ona by pěkně zuřila!“

„Tvoje teta Diana je jistě poněkud podivná osoba!“

„Ano, je. Víte, ona je velmi krásná; nikdy v celém svém životě jsem neviděl tak krásnou ženu, jako je ona...“

Tetičce Eulálii se protočily panenky; pak si povzdechla: „Pro Boží smilování, hochu! Budu se za tebe modlit...“

„I já za vás, tetičko; Bůh jistě neoslyší prosby svých bratří a požehná vaše kroky...“

„Bratří? Chtěl jsi říct dětí, ne?“

„Ano, zřejmě.“ řekl Denis roztržitě; uvědomil si, že použil řádové formulace, již zřejmě dáma nemůže znát. Povstal, rozhlédl se a spatřil v dálce na pláži trojici místních kluků, s nimiž se seznámil předevcírem; naštěstí tetička Eulálie se odvrátila, když se zvedl, a urychleně kráčela pryč. Denis vzdal díky Hospodinovi a běžel za kamarády.

Ti kluci byli Italové; první den se seznámili, když se hádali o ryby, co chytili. Denis si počal jejich ryby drze prohlížet a mírně se s nimi pohádal a popral, když ale seznali, jak umí používat svých svalů a šikovnosti, skamarádili se s ním a teď ho přijali mezi sebe. Nejstarší, kterému bylo třináct, nosil krátké černé spodky i do vody; ostatní dva chodili nazí jako Denis, tak s nimi neměl takové potíže jako s tetičkou Eulálií.

Nicméně Denis přece jen splnil slib a Dianě vyprávěl vše, o čem si s tou dámou povídal; aspoň se měla čemu zasmát.

Charryho naděje, že hloupým návštěvám je konec, se ukázaly býti lichými. Příštího dne mu byla ohlášena návštěva Bernarda Lizzaniho, tajemníka ministra zahraničí královské

italské vlády. Charry vybuchl vztekem; chvíli sprostě nadával ve všech možných řečech, než se uvolil toho pána přijmout.

Tajemník ministra byl malý človíček s černými knírky a chováním pouličního prodavače tkaniček do bot. Nad naší přítomností byl očividně v rozpacích a ani zdaleka se neuměl ovládat tak dokonale jako jezuita, v těch věcech obeznaný. Jeho řeč nemohu při nejlepší vůli přesně reprodukovat; plynula jako voda, témata se střídala bez viditelné přehrad a občas mluvil dlouho o ničem; Charry po chvíli snahy přestal jeho řeč sledovat a jen občas pokyvoval zasvěceně hlavou. „No,“ řekl, když ten chlap skončil, „A co tedy od nás vlastně chcete?“

Mužiček spustil novou kanonádu zvučné italštiny; ujišťoval Charryho o svém přátelství, přátelství vlády a krále i o tom, že si vláda ze srdce přeje navázat přátelské styky s Arminským císařstvím a jeho vládcem. Charry ho po chvíli přerušil:

„Italská vláda může s naším přátelstvím počítat. Jakmile se nám podaří zkonsolidovat politické poměry v zemi, vyšleme do Říma svého vyslance, který bude naše zájmy zastupovat, jak se sluší a patří; jistě budeme mít tu čest přivítat na naší půdě zástupce Italského krále.“

Lizzani sebou až škubl, jak se lekl; nechápali jsme čeho, až nám Margo řekla, že se asi polekal možnosti, že by byl vyslancem jmenován on. Nicméně přešlo ho to rychle a už zas hovořil, že slyšel o našich vztazích s Rakouským dvorem; z jeho řeči jsme pochopili, že doufá, že budeme podporovat jeho nároky vůči Rakousku a podpoříme snahu získat nějaké území na severu v Alpách, které Rakušané obsadili.

„Bohužel, není to jen tak jednoduché. Naše vztahy s Rakouskem byly drasticky přerušeny nemilým nedorozuměním, když jsme se cítili povinováni osvobodit syna pana Baarfelta. Z téhož důvodu jsou současné vztahy mezi námi spíše napjaté...“

„Ano, to je mi známo... avšak soudím podle toho, že Rakouská vláda nevydala žádné prohlášení proti vám ani panu Baarfeltovi, že bylo dosaženo nějaké dohody. O této rozepři se

oficiálně hovoří lehkovážným tónem jako o něčem, co je už dávno zažehnáno.“

„To jsou asi rádi, že jsme vypadli.“ řekla Diana arminsky.

„Bohužel, bez pana Baarfelta vám nemohu v rakouských záležitostech nijak pomoci.“ řekl Charry.

„Škoda!“ mrzel se Lizzani, „Alespoň bych si tedy dovolil vás upozornit na jistou skutečnost... naše tajná služba zjistila, že se v Benátkách zvýšila aktivita rakouských špiónů; bohužel nemáme důvod proti nim zasahovat. Není vyloučeno, že se pokusí navázat kontakt... možná i proti vám...“

„Mohu vás zodpovědně ujistit, že pokusí-li se o to, vyrazím s nimi futra.“ řekl Charry nekompromisně.

„Co prosím?“ polekal se Ital.

„Dveřní zárubně.“

„Ach tak...“ jeho znepokojení nepominulo, neboť si zřejmě dovedl takovou možnost živě představit. Oblažil nás ještě asi deseti minutami nesouvislého projevu a odporoučel se s mnoha poklonami. Po jeho odchodu Charry vstal a odplivl si z okna.

„Fuj! Takový hnusný chlap! Užvaněný a blbý jako bedna na uhlí! Margo, nevíš, co vůbec chtěl?“

„Nejspíš nevěděl sám. Počítám, že se dozvěděl od svých lidí, že jsi tady a nechtěl zmeškat příležitost. Ty jejich nároky na Jižní Tyrolsko jsou sice oprávněné, ale nepředpokládám, že by se jimi kdokoliv chtěl vážně zabývat...“

„Já tedy rozhodně ne!“ uzavřel Charry a tím diskusi ukončil.

Denis byl tou dobou vyslán na pláž; poněvadž se oblékal dle vlastního uvážení, zvolil oděv podivnější než jindy. Především si vzal košili, která mu byla trochu malá a měla napolo utržený límec, neboť ji měl na sobě při rvačce v krčmě v Bosně. Diana ji chtěla vyhodit, ale pak na to zapoměla. Kalhoty si vzal rovněž jedny z nejhorších; byly to ty, co mu dal Tomáš na převléknutí v Heidenfortu a mírně se klubaly na kolenou, ježto v nich lezl po zemi v Maďarsku. Boty si nevzal vůbec, byl zvyklý chodit bos a nevadilo mu to. Krom toho

slaměný klobouček a nic ke čtení, což bylo podivuhodné. Jeho knihu sice Diana nesebrala, ale dočetl ji po večeři a jinou si brát nechtěl.

Tetička Eulálie na pláži nebyla, zato tam byli kluci; seděli na odpočívací plošině kus v moři a o něčem diskutovali. Denis bez zaváhání vkročil do vody a brodil se k nim; přičemž zakopl, plácl sebou do vody a raději doplaval. Kluci se k němu otočili, smáli se a divili, proč se máchá v šatech; vylezl k nim a počal jim to vysvětlovat, pravděpodobně dost jasně, protože se od toho místa ozývaly mocné výbuchy smíchu.

Tetička Eulálie dorazila na pláž asi za půl hodiny; zatím se kluci pobavili na její účet, několikrát se opláchli a dohodli lov na škeble, protože Denis se uměl potápět s otevřenýma očima a kus dál u skály se daly škeble najít. Když uviděl tetičku, zamával jí, skočil dalekou šipku do vody a plaval ke břehu, kde vystoupil a oklepáváje ze sebe vodu, kráčel k ní.

„Dobrý den!“ opět se usmál, jak to jen šlo, „Zařídil jsem se podle vašich dispozic; ale upřímně řečeno, nestojí to za nic. Nevím, zda jste někdy zkoušela plavat v šatech; musím přiznat, že bych se za půl hodiny plavání utopil, kdybych měl tu akrobacii provozovat déle...“

„Proboha! Ty bys chtěl plavat půl hodiny v jednom kuse?“

„Proč ne? Když jsme pluli přes moře, nechal jsem se táhnout šňůrou. Myslím, že v teplé vodě bych to půl hodiny vydržel.“

„Svatý Bože! Raději mi to ani neříkej! A víckrát už neskákej do vody tak, jak jsem tě viděla; vždyť by ses mohl utopit, kdyby tam byla hloubka! Ještě štěstí, že tam bylo mělko...“

„Kdyby tam bylo mělko, mohl bych si rozbít hlavu. Jednou se to už stalo, skočil jsem do řeky z mostu a narazil na pilíř. Martínek byl naštěstí se mnou a vytáhl mě, tadyhle mám od toho jizvu, ale už je zarostlá. Byla to legrace, táta mi ostříhal vlasy a kluci se smáli...“ Denis se smál taky.

„Pro všechny svaté! Každým slovem odhaluješ horší a hroznější skutečnosti ze svého života! Ubožátko, co jen jsi

musel vytrpět za svůj krátký život...“

Denis udělal zkroušený obličej. „Inu, musím přiznat, že to vůbec není příjemné, když člověka stříhají jako ovci. Ale od té doby mi až na ty fízly nikdo na vlasy nesáhl; přistříhoval jsem se vždycky sám...“

„To jsem na mysli neměla! Litovala jsem tě pro utrpení, jež jsi podstoupil; cožpak tě ta rána vůbec nebolela?“

„Ano, to je přirozené. Když si člověk rozbije hlavu, tak to většinou bolí; to se nedá ovlivnit. Ale otec říká, že na bolest je třeba si zvyknout - bolest je převlečená extáze. Chvíli jsem brečel, pak mě to přešlo. Tatínek mi to vypálil lihem...“

„Vypálil lihem! Pane Bože! Cožpak k tobě nezavolali doktora?“

„Chachá! V životě ne! Když doktor potřeboval poradit, chodil k tatínkovi nebo k mamince o radu. Tatínek je čaroděj, víte?“

„Co že je?“

„On má spoustu knih, podle nich dělá všechny zásahy, když se někomu něco stane. Taky má magické knihy, ale ty mi zakázal číst, dokud mi nebude patnáct. Stejně jsou psané v jazycích, kterým zatím nerozumím. Doufám to usmlouvám tak na třináct, od patnácti bych mohl začít s praxí. Co myslíte?“

Teta Eulálie se rozhodla ponechat i tuto záležitost stranou; sáhla do tašky a vytáhla z ní knihu, kterou Denisovi slavnostně podala. Denis ji dychtivě otevřel a přečetl si titul:

»Mravoučné a citùplné vyprávění o příhodách Arnolda, ubohého sirotka a nešťastného vyvržence ušlechtilých mravů, pro poučení a povznesení mravných hochů a dívek obzvlášť sepsané.«

Denis nikdy nečetl nic podobného; obdařil tedy tetičku dalším ze série svých úsměvů a řekl: „Mnohokrát vám děkuji za ten krásný dárek, tetičko...“

Usmála se a natáhla k němu ruku hřbetem nahoru - pochopil, že ji má políbit a udělal to. Nikdy polibky nešetřil,

například Tannarra s oblibou líbal na čenich.

„Ponechej si ji, mé drahé dítě; za to, že jsi splnil svůj slib ohledně koupacího oděvu sice poněkud podivně, leč přesto důsledně. Zachoval jsi se velmi správně, chlapče!“

„To se teprve uvidí. Táhle jde Diana, Charry a Tošio. Jsem zvědav, co na to řeknou oni. Půjdu jim naproti, dovolíte-li.“

A šel. Diana si hned všimla jeho mokrých šatů a usoudila, že s tím není něco v pořádku, ale že se usmíval a vyhlížel zdravě optimisticky, tušila za tím darebáctví.

Ještě bych se měl krátce zmínit o Dianině ustrojení. Po úspěchu svých vylepšených plavek v Rangúnu a okolí rozhodla se i tady oslnit všechny spolukoupající a vyrobila něco podobného. Nahoře tvořila plavky část trička ukončená na konci hrudního koše, s uříznutými rukávy a hluboko vystřiženým límcem; dole pak trenýrky, co nosí na tenis. Měla skutečně úspěch; když se v tom objevila poprvé, mohly mužům vypadnout oči a jen Charryho impozantní svalnatá postava v rovněž tak krátkých trenýrkách jim zabránila dát svůj obdiv najevo důrazněji, než jen slovy. Po té zkušenosti a několika odsouzeních ze strany mravnějších osob rozhodla se chodit aspoň po pláži v něčem, co ji víc zakrývá; vymyslela na to cosi mezi pánským pyžamem a japonským kimonem. O padesát let později by řekli, že vynalezla kalhotový kostým; ale v té době to bylo něco, co vyvolávalo zmatek, obdiv a vlnu protestů.

Takto oděna tedy kráčela proti Denisovi. A zeptala se:

„Stalo se ti něco?“

„Ne. Všechno v pořádku.“

„To ses koupal v šatech nebo co?“

„Ano.“ Denis se pro jistotu usmál.

„Víš, že budeš bit?“

„Víš, že ty taky?“

„Střeh!“ našla Diana a vzápětí byla rovněž ve střehu. Denis bleskurychle pustil knížku do písku, pokrčil trochu kolena,

natáhl před sebe ruce a hotovil se k obraně; první, co ho Tošio naučil ze Zenu, bylo napřed bojovat a pak přemýšlet nad důvodem napadení. Taky už měl s Dianou zkušenosti.

Diana zaútočila pravačkou a když udělal protichvat, popadla ho za obě ruce, zvedla a švihla s ním do písku. Denis nic jiného nečekal, byl to její oblíbený chvat a on už promýšlel, jak se ubránit. Dnes ráno na to konečně přišel a rozhodl se vyzkoušet to právě teď; sotva dopadl na písek, švihl celým tělem a nohama podrazil Dianě nohy, takže spadla na nos vedle něj. Vzápětí se pokusil vstát, ale pochopila, co jí provedl a jen co stál na nohou, vrátila mu to týmž způsobem.

„Kluku uličnickej!“ křikla, „Chceš se ještě prát?“

„Dyt' jsme teprv začali!“ zasmál se.

Diana udělala zleže kotoul dopředu, což Denis dokázal jen s obtížemi; takže stála dřív, než se vyhrabal na nohy. Kopla proti němu bosou nohou; to byl základní kop, který ho Tošio naučil, tak se uměl bránit, chytil ji za nohu a škulbl do strany. Diana sice upadla, ale Denis neměl dost síly dostat ji na zem pořádně; takže udělala kotoul zleže nazad a byla zase na nohou. Denis sraštil rozmrzele nos: „Tohleto ti závidím, ani nevíš jak...“

„Sílu v nohách, panáčku, a taky to dokážeš!“ slibovala.

Skočil proti ní; o chloupek uhnul, když po něm sáhla, chytil ji tak, jak chytala ona jeho, když s ním chtěla praštit o zem. Ale neměl sílu přehodit ji přes hlavu, ať se snažil jak chtěl.

„To bych ti musela pomoci!“ řekla.

„Tak mi pomuž!“ supěl.

Nabrala ho kolenem a odhodila do písku. „Ještě jednou znovu!“

Udělal tentýž obrat jako prve; tentokrát se odrazila a přelétla přes něj téměř sama, překulila se a zůstala ležet, zatímco Denis jásal a ohlížel se, zda to viděl Tošio. Yamanaki sice poznal, jak to udělali a potřásl hlavou, ale nebyl nespokojen.

„Diano, vyhoď mě do vzduchu!“ škemral Denis.

„Tak pojd'!“ pevně se opřela rukama a skrčila nohy. Denis se rozběhl proti ní a skočil, jako by jí chtěl dopadnout na břicho; v té chvíli jej nabrala chodidly pod kolena a vymrštila vysoko do vzduchu; letěl s roztaženýma rukama a nohama vzduchem jako pták a dopadl do písku o kus dál; naštěstí uměl padat, tak skončil v kotoulu a dokonce se z něj postavil přímo na nohy.

„Ještě!“ prosil.

Diana se zasmála. S nikým jiným tohle nikdy nedokázala, Denis byl ale lehký, tak na to stačila. „Dokázal bys mi skočit chodidly na nohy? A trochu odpružit... šlo by to? Letěl bys dál!“

„Zkusím to. Ale jestli se trefím...?“

Rozběhl se proti ní; ale těsně před ní zabočil stranou, neskočil na ni. „Neodrazil bych se - znovu!“

Druhý rozběh byl úspěšný; Denis dopadl nohama na Dianiny nohy a znovu letěl vzduchem, ale při dopadu spatřil nedaleko bytné nohy tetičky Eulálie a seznal, že je zle. Tetinka totiž přibíhala kolébavým krokem, co jen to šlo a křičela z plna hrdla: „Vy pohané! Vrazi, kriminálníci! Co to děláte s tím ubohým dítětem? Nechte je, nebo vás udám na policii!“

Diana se efektním kotoulem nazad postavila na nohy; oprášila ze sebe písek, přistoupila blíž a řekla: „Neznepokojujte se, drahá paní, nic se mu nestane, není to poprvé. Jenom tak cvičíme!“

„Pro Boží smilování! Vždyť mu přelámete všechny kosti v těle!“

„Pokud ty kosti nejsou dost pružné, patří jim to!“ zasmála se Diana; a že se Denis přiblížil, chytla ho za ruku, šklubla, současně podtrhla nohu a složila ho nosem do písku. Teta Eulálie vypískla leknutím.

„Nevím, co vám učinil ten ubohý siroteček; ale kdo se ho ještě jednou takhle surově dotkne, bude mít co dělat se mnou!“

„Však jsem mu nic neudělala! On umí to samé udělat mně! Denisi, ukážeme jí, jak umíš přehoz dopředu?“

„Proč ne - ale musíš pořádně skočit!“ řekl a odvrátil se. Diana po něm skočila dlouhým tygřím skokem; sotva se ho dotkla, zachytil její levou ruku a přehodil ji přes hlavu do písku před sebe. Vzápětí odskočil a naznačil rukou úder.

„Můj Bože!“ vypískla tetička, „Snad nechcete říct, že vás ten hošík dokáže takhle shodit do písku?“

Diana se smíchem vstala. „Aby ne! Vždyť už ho to dřů dobré tři dny! To je základ, to musí umět, protože by se mohlo stát, že by mu chtěl někdo ublížit. Musí se přece umět bránit!“

„No! Třeba by mi někdo chtěl dát pár facek,“ usmál se Denis, „Musel bych ho přece složit na zem, nebo ne?“

„Proboha... jak by ses to mohl odvážit?“

„Snad se nenechám od cizího člověka bít! To by se vám mohlo hodit, tetičko - Diano, ukážem jí to? Prosím...!“

„Tak jo.“ Diana přistoupila k Denisovi, rozpřáhla se dlaní a pokusila se dát mu facku na tvář; v té chvíli Denis sklonil hlavu a jak její ruka šla do prázdna, podvlékl se pod ní, trhl jí rukou dozadu a současně podtrhl nohu, takže šla tváří do písku. „Potom následuje ještě úder, který protivníkovi zabrání pokračovat v boji. Já ho sice umím, ale nemám na to tu sílu... Tohle by snad stačilo, i když...“

„Ať tě nebesa chrání před takovou zlotřilostí!“ chytala se za hlavu, ale Denis nedbal a pokračoval: „Pak existuje ještě způsob, jaký používají Číňané. Úder hlavou. Taky jsem se ho učil, ale... Diana by musela pomáhat. Já nemám ještě sílu ani rychlost. Nebo by to mohl ukázat Tošio...“

Kývl na samuraje; Tošio přistoupil blíž a zdvořile se uklonil.

„Kníže Tošio Yamanaki,“ představil ho Denis, „Japonec.“

„Oh! Velmi mne těší, že vás poznávám, Výsosti!“ polichocně řekla tetička Eulálie. Nikdy se nesetkala s tak vysoko postaveným šlechticem a ačkoliv se jí zdál podivný, byla šťastná.

„Tošio, mohl bys se mnou předvést ochranu proti ráně do tváře v karate?“ ptal se Denis.

„Ne. Nic neumíš, co chceš předvádět?“ ptal se Tošio nevlídně, „Až se něco naučíš, pak se chlub!“

„Tak aspoň s Dianou!“ prosil Denis, „Stejně jste dlouho necvičili; říkal jsi, že se musí cvičit neustále!“

Tetičku zarazilo, že mluvili japonsko-armínsko-německou hatmatilkou, jakou se dorozumívali vždycky a z níž ona neuměla nic. Diana jí vysvětlila: „Denis chce, abychom ukázali jiný způsob obrany. Je trochu složitější... Nebudeme se dotýkat jeden druhého a když, tak velmi zmírněně, ježto při plném úderu nohou či hranou dlaně bychom mohli protivníka zranit nebo zabít. Tomuto způsobu se říká stínový box...“

Nečekala na nic; postavila se do střehu a Tošio se vzápětí po ní ohnal. Diana se zaklonila a kopla jej náznakově přímo do obličeje; vzápětí zasvištěla jeho dlaň a hvízdla těsně u kotníku její nohy. Věděla, že by jej při plném zásahu měla přeražený a byla vyřazena z boje; takhle padla na záda, odskočila rychle stranou a vzápětí se mu vrhla hlavou proti břichu. Srazila ho sice na zem, ale on ji vzápětí odhodil stejně jako odhazovala Denise; sice ne tak daleko, ale účinně. Ještě jednou se pokusila jej napadnout, ale srazil ji k zemi a rozmáchl se sevřenou dlaní, přičemž jí klečel na rukou. Řekl něco japonsky, Diana odpověděla, načež ji pustil a odstoupil.

„Příští rána by byla smrtelná,“ přeložila, „Zvítězil. Tošio vždycky zvítězí. Taky má dvacet let praxe.“

„Věřím vám,“ řekla tetička zděšeně, „Ale k čemu to všechno? Vy, slabá žena, se dáváte bít, rozdáváte rány a padáte na zem, což je jistě velmi bolestivé. Ale proč tím ještě mučíte to ubohé dítě?“

„Denis vůbec není ubohý. Naopak, má se daleko líp než dost dětí jeho věku, dostává pořádně najíst a svůj čas dělí jen na sebevzdělání a tělesná cvičení. Řekla bych, že mu to prospívá, ani už na něm nejsou vidět žebra jako před čtrnácti dny. Dokonce začíná bujňet a zlobit, což je vidět i na tom, že se pro pobavení kamarádů máchá ve vodě v šatech. Zaslouží

za to menší výprask a protože bít děti není slušné ani rozumné, rozhodla jsem se poskytnout mu jednu lekci obrany navíc.“

„Uznávám, že se možná nezachoval správně, když namočil svoje šaty; ale stalo se tak jen proto, že nemá koupací oblek. A to je, nezlobte se na mne, vaše vina!“

„Taky žádný nepotřebuje. V jeho deseti letech snad nemůže žádný člověk, který to má v hlavě v pořádku, chtít, aby si ničil zdraví tak pošetilým způsobem!“

„Snad můžete mít ohled na přirozený stud toho dítěte!“

„Stud, nejenom dítěte, není docela nic přirozeného; naopak je hloupost, kterou v lidech vychovala naše bláznivá evropská kultura. Antická doba, která zplodila mravnost, tak nesmyslné předsudky neznala, jak můžete zjistit na kterémkoliv sochařském díle antiky. Naopak, zatěžovat malým dětem hlavu takovými problémy se mi zdá pitomé. Stačí, když tím ty zapšklé staré panny musí obtěžovat nás dospělé!“

„Madame, vaše chování a vůbec celé vaše vystupování se mi jeví krajně podivné!“ prohlásila teta Eulálie, „Kdo vůbec jste?“

„Lady Diana Kleopatra Nefertiiti Ritherová, hraběnka de Guyrlayowe. Možná je moje chování divné; ale je moje!“

„Paní hraběnko, musím co nejrozhodněji protestovat proti tak hrubému a sprostému nakládání s dítětem! Nejen že zanedbáváte neodpustitelným způsobem jeho mravní vývoj; ale navíc ohrožujete jeho život jak těmi zvláštními způsoby zápasu, tak i tím, že jej necháváte samotného plavat v moři. Zajisté je vám známo, že delší pobyt ve vodě je zdraví velmi nebezpečný!“

„To mi povídejte! Já v jeho letech byla celé prázdniny buď u vody, nebo ve vodě; a dokonce mi ani nenarostly na zádech žábry jako rybě! Myslím, že jsem na tom se zdravím dost dobře. A Denis? Každý kluk pouťového komedianta dokáže v jeho letech víc než on. Vždyť ani neumí salto nazad; já viděla kluka o hlavu menšího, jak je předváděl za jízdy na koni!“

„Snad je nějaký rozdíl mezi komediantským parchantem a synem knížete z Baarfeltu - nebo ne?“

„No - moc velký ne. Co ty myslíš, Denisi?“

„Když se svlečem, žádný. Až na to, že já neumím chodit po provaze. A to je veliká škoda!“

„Nic si z toho nedělej, já taky ne.“ zasmála se Diana, „Tady vidíte, madame, že vaše námitky jsou zcela zbytečné. Kdyby se to Denisovi nelíbilo, jistě by se ozval.“

„Takové dítě nemůže vědět, co je mu příjemné a co ne! K tomu je dospělý člověk, aby věděl, co mu prospívá a co škodí!“

Diana kývla na Denise: „Provedeme pokus!“ uchočila ho za ucho a začala mu s ním kroutit, až zkřivil tvář. „Tak co, bolí?“

„Jau, pusť mě!“ bránil se, tak ho nechala.

„Tak vidíte, že pozná, co je mu příjemné!“ smála se Diana.

Denis se taky smál a vrčel: „Jen počkej, to ti oplatím!“

„Hrozné, nelidské týrání!“

„Skoro tak nelidské, jako nutit ho chodit v tak krásný den oblečený. Nedej na nic, Denisi, přece nebudeš tak bláznit!“

Denis vyjel ze šatů jako had; a už pošťuchoval Tošia, aby se šli koupat. Japonec plaval prachmizerně, ač to zkoušel už od svého odchodu z rodné země. Denis měl nad ním ve vodě vrch a bohatě toho využíval. Tošio mu však přísně poručil a Denis začal cvičit v písku salta dozadu, která mu skutečně moc nešla; tak se přibližovali k vodě.

„Snad bychom si teď mohly rozumně promluvit!“ pravila teta Eulálie, „Nemýlím-li se, jste pověřena výchovou toho nešťastného sirotka. Uvědomujete si, že se budete muset zodpovídat ze svých činů jeho otci?“

„No ovšem! Proto taky dělám, co můžu...“

„Chcete snad říct, že jeho otec s tímto týráním souhlasí?“

„Nejde o žádné týrání, ale o docela rozumný výcvik v boji.“

„Ach! A k čemu, ptám se, potřebuje takový hošík výcvik v boji? Cožpak by měl s někým bojovat?“

„Thomas Baarfelt mi řekl: »Můj syn musí umět mistrovsky bojovat, protože může být zabit!«“

„Bože můj! Kdo by chtěl zabít tak malé dítě?“

„Kipling říká v Knize džunglí: Nic není tak malé, aby to nemohlo být zabito.“

„Neznám sice toho pána, ale nepovažuji to za věrohodné. Vážně se domníváte, že tomu chlapci hrozí nějaké nebezpečí?“

„Nejsem si jista tím, zda tady a teď; ale byli už lidé, kteří jej chtěli zabít. Byla jsem při tom, viděla je a bojovala s nimi. Můžete mi věřit.“

Teta Eulálie si zakryla tvář rukama a rozplakala se. V pláči vyslovovala nesouvislé věty, jimiž hořekovala nad těžkým Denisovým osudem; nakonec řekla: „Rozčílila jsem se tak hrozně, že musím odejít do hotelu; dostávám migrénu! Bože můj, jak hrozně zkažený je tento svět!“

Diana ji nezdržovala ani v nejmenším, ostatně teta Eulálie se ani zadržet nedala a spěchala odtud, jako by hořelo. Nikdo však jejího odchodu nezelel.

Když se Denis unavil plaváním, lehl si dle svého zvyku na pláž, rozevřel knížku a dal se do čtení, neboť četba je jeho oblíbenou zábavou. Už první stránky jej naplnily překvapením, nebyl zvyklý na takové knihy; nikdy žádné podobné nedostal ani neviděl a podivuhodný svět literárních hrdinů pro děti mu doposud zůstal uzavřen.

Chlapec jménem Arnold byl člověkem absolutně bez jakýchkoliv charakteristických rysů; chodil vždy čistě a pečlivě upraven, poslouchal jakýkoliv nesmyslný rozkaz a vyhověl požadavkům všech svých příbuzných a známých, ať byly sebenesmyslnější. Pokud něco provedl, okamžitě a bez váhání se k tomu přiznal, ale ne proto, že se na to přijde, nýbrž pro výčitky svědomí. Denis po svém otci žádné svědomí

nezdědil, tak podobné jemné citové nuance nemohl pocítit ani chápat.

Přesto ani všechny ty ctnosti neuchránily Arnolda od krutého osudu: když mu bylo čtrnáct let, zemřel mu otec (matka zemřela již dřív) a Denisovi to bylo upřímně líto. Arnold dával svůj žal najevo tak veřejně a okázale, že se Denis divil; sám byl od mládí zvyklý se svými smutky zalézt do nejtemnějšího kouta a objevit se, až když byl zase klidný. A svůj nejhlubší smutek, žal nad smrtí matky, nemohl vyplakat vůbec, neboť musel v téže chvíli začít bojovat.

Arnoldových trápení však nebyl ještě konec; vzal ho k sobě strýc, který byl bankéřem, bezdětným a dosti bohatým, což znamenalo, že Arnold zdědí jeho majetek. Arnold byl strýčkovi přímo hystericky vděčen za každý projev přízně, dokonce i za jídlo, které poskytoval; když mu strýček koupil nové šaty, radoval se z toho tak neúnosně, že to vypadalo jako záchvat šílenství. Denis nebyl zvyklý být příliš vděčen lidem za podobné věci; považoval svět za povinný poskytovat mu ošacení a jídlo. Kdyby oblek nedostal a nemohl si ho koupit, chodil by bez váhání v cárech nebo nahý. Jak by si opatřil potravu, nad tím se příliš nezamýšlel, ale soudil, že by ji získal, staň se co staň.

Ovšem ani to nebyla poslední rána, která nešťastného Arnolda postihla. Jedné noci byl probuzen lupiči, kteří se vloupali do jejich domu a ukradli z nedobytné pokladny všechny peníze. Arnold namísto co by zavolal policii, se jenom modlil, aby Bůh zločince potrestal; Bůh však měl zřejmě na práci něco zcela jiného, tak nezasáhl spravedlivým hněvem. Arnold si počínal ještě šíleněji: dokonce se odvážil jít k těm chlapům a prosit je, aby je neožebračovali, neboť strýc (tak laskavý a hodný) by byl tímto způsobem na mizině. Denis nevěřil příliš v sílu přesvědčování; vývoj situace mu dal za pravdu, neboť zloději Arnolda zbili, svázali a hodili do komory, načež odešli i s penězi.

Dobrotivý strýc bankéř byl tímto úderem osudu skutečně na mizině. Policie nenalezla žádných stop, což Denis očekával, vzhledem k trapně neschopnému způsobu pátrání, který byl v knize popisován. Strýc se odebral s prosbou ke svým

konkurentům, kteří mu (asi s gustem) nabídli místo opisovače faktur. Arnolda poslali do sirotčince, vůbec nepřihlížeje k názoru Denise, že ve čtrnácti je člověk schopen se uživit bez pomoci podobných zařízení.

V sirotčinci Arnold opět zazářil svým bezvadným chováním, tak se odlišujícím od zvyklostí sprosté chátry, která tvořila ostatní chovance. Šéfem té chátry byl chlapec Dietrich; tento mládenec, ačkoliv beznadějně zpustlý, nepostrádal některých sympatických rysů. Byl sice označován za d'ábelsky vychytralého, ale ve srovnání s ratolestmi rodu Baarfeltů byla jeho chytrost na velmi amatérské úrovni. Přesto stačily jeho způsoby na to, aby se Arnold stal jeho úhlavním nepřítelem. Dietrich zklamal Denisovo očekávání tím, že se snažil neustále Arnolda nějakým způsobem trýznit, zatímco každý rozumnější člověk by nechal toho naivku osudu, ať ho život naučí. Nejhorší bylo, že Dietrichova banda se pokoušela utéci ze sirotčince a živit se zlodějstvím; což Arnold nechápal, slídl po nich a donášel na správu sirotčince. Dietrich mu sice jednou natloukl, ale jinak to buď nepostřehl, nebo se s tím oslíkem nechtěl špinit.

Nakonec Dietrich utekl a vzal s sebou i Arnolda, neboť mu pohrozil, že na něj svede rozbitou skleněnou skříň v pracovně pana ředitele. Ta možnost Arnolda zděsila natolik, že s partou šel a dostal se s nimi do úkrytu, kde ho kluci zjevně děsili vyprávěním o vlastní zvrhlosti natolik, že se klepal strachy a v noci nemohl spát. Denis tomu moc nevěřil; znal mladé řádové vojáky, kteří doprovázeli rytíře navštěvující jeho otce a byl při tom, když si vyprávěli různé příběhy ze života, většinou nadsazené. Řádoví jezdci, ověšení zbraněmi, téměř neustále se cvičící v boji a navštěvující všelike barbarské země, skutečně často přicházeli do potíží. Svá vyprávění dokazovali jizvami po těle a jmény kamarádů, kteří tolik štěstí neměli - a stejně jim Denis všechno nevěřil, protože jejich schopnost splétat pravdu s výmysly do copánku byla všeobecně známá. Tamti kluci zřejmě lhali jako když tiskne; ale Arnold tomu věřil.

Dietrich jej seznámil se svým starším bratrem, zlodějem; Arnold v něm poznal jednoho ze zločinců, kteří okradli strýčka. Stal se členem jeho tlupy a slyšel, jak se domlouvá na

okradení jistého bohatého muže; Arnold jim těsně před akcí utekl, šel za tím chlapíkem a varoval ho, což šlechtného boháče dojalo k slzám. Boháč zavolal policii, ta se přiřítla s mohutným halasem a tartasem, jednoho lotra zatkla a ostatní obrátila na útěk. Boháč se odměnil Arnoldovi a když policie vytloukla ze zatčeného, kde jsou peníze strýčka bankéře (doposud nerozměněné), našla je a vrátila právoplatnému majiteli, aby mohl opět začít šéfovat a zajistit Arnoldovi slušné živobytí. Což Arnold kvitoval tím, že díky pomoci Boží a všech strážných andělů se domohl štěstí. Jak Denis soudil, bylo pomoci těch andělů skutečně třeba a dost se při službě tomu beznadějnému hlupákovi nadřeli a zapotili.

Protože knížka nebyla moc obsáhlá, navíc tištěná velikými písmeny s mnoha obrázky, byl s ní Denis za chvíli hotov; taky ho pobavila, málokdy se setkal s takovou naivitou hrdinů i spisovatele a zavedl o tom diskusi s námi, když přišel domů. Tak jsme se to taky dozvěděli; potom si kousek přečetla Diana a prohlásila, že ji v mládí krmili podobnou literaturou v dívčím provedení; tam si navíc slušnou a pořádnou dívenku vždycky vzal nějaký bohatý příjemný pán se zajištěnou existencí. Dianu poněkud mrzívalo, že v žádné knize se nevedla řeč o pátrání po starořeckých a egyptských kulturách ani o výpravách do Afriky; dnes k tomu ještě přidávala, že se tam nepsalo ani o lodích a jejich sice nevychovaných, leč sympatických kapitánech.

Této noci se Denis znenadání rozplakal; lépe řečeno bylo to k ránu, když Diana zaslechla z jeho pokoje srdcervoucí vzlyky. Otevřela dveře, vstoupila k němu a zjistila, že pláče ze spaní, škubá sebou a pevně svírá polštář, jako by se s ním pral. Položila mu ruku na rameno a to ho probudilo; vymrštil se, otevřel oči a chvíli na ni zíral nepřítomně a vyděšeně; pak ji poznal, uklidnil se a rychle si otřel oči rukou.

„Co je? Co se ti stalo? Něco se ti zdálo?“

Denis se chvěl jako v horečce. „Nic.“ řekl podivně nejistým, jako dutým hlasem, „Nic se nestalo. Spi. Nic mi není...“

„Zdálo se ti snad něco?“

„Ano, zdálo. Ale to nic - to nic neznamená...“

Diana s ním ještě chvíli mluvila; ale Denis se uklidňoval tak rychle, že po chvilce hovoru odešla a usoudila, že to už přešlo a Denis na svůj sen zapomněl. U snídani byl už zase veselý a čilý a připravoval se jít na pláž.

Tentokrát jsme měli štěstí; nechtěl s námi mluvit žádný otrava z diplomatických kruhů. Charry vzdal Bohu díky a šel s Dianou do města, aby něco nakoupili; Denis to vzal přímo na pláž a první, koho tam spatřil, byla tetička Eulálie.

Tetička už se zotavila ze své migrény a byla docela v pořádku, dokonce ochotná bavit se s Denisem. „Milý chlapečku!“ pohládila ho po vlasech, „Nuže, jak se ti líbí ta knížka?“

„Ale ano, velice jsem se pobavil. Je to velmi veselé...“

„Veselé? Jak to? Je to velice smutná a poučná kniha! Zřejmě ses ještě nedostal příliš daleko...“

„Přečetl jsem to celé; ještě i Diana si kousek přečetla. Tetičko, skutečně existují na světě i takoví lidé?“

„Jací lidé? Zdáli se ti snad nějak... podivní?“

„No jestli! Celá ta rodina mi připadá dost vyšinutá. Zvlášť Arnold, ale strýček bankéř taky nebyl hlava otevřená. Divím se, jak se mohl s tak slabými schopnostmi vůbec stát bankéřem. Vždyť ho museli jeho společníci v tu ránu okrást, když používal takových naivních a prostoduchých metod!“

„Vždyť ho také okradli, ti odporní zloději!“

„O tom sice nemluvím, ale je to pravda. Co taky mohl čekat, když měl nedobytnou pokladnu tak ubohou a špatně zamaskovanou! Za obrazem; to je přece nesmysl prvního řádu! Stačí obraz odklopit a je nalezena. Nejlepší je pořídít si sejf v dřevěném obložení stěny. Jedna lišta jako druhá, nikdo neví kterou stisknout, aby se schránka otevřela.“

„Milý chlapče, jistě tomu nerozumíš tak jako skutečný bankéř; on samozřejmě věděl, co má dělat!“

„Nezdá se. Otec měl nedobytné pokladny ve zdi; obsadili sice náš dům a vykradli, co bylo vidět, ale pokladnu neotevřeli“

ani jednu; a je to úplně jednoduché! Kdyby bankéř řekl skutečnému odborníkovi, mohli se zloději jít se svým uměním klouzat. Ostatně, nebyli to nijak velcí mistři. Můj bratr Jerzy umí otvírat pokladny tak šikovně, že nikdo nepozná, že v nich byl...“

„Ty máš ještě bratra? A s takovými divnými schopnostmi?“

„Ano, ale on je Polák; nevlastní bratr. Velmi šikovný a chytrý. On se otec také vyzná v trezorech; pomáhal přestavovat sejfy v Olomoucké bance.“

„Přesto: zloději jsou šikovní a jistě také umějí otvírat pokladny. Stalo se to; utekli s penězi a ten nešťastný hodný pán byl náhle bez prostředků!“

„Co si zavařil, to si musel sníst!“ ohrnul Denis nos.

„Cožpak ty myslíš, že nepostupoval správně?“

„Samozřejmě, že ne! Když ho okradli, měl jít a zase jim svoje peníze vzít. Měl jít zkrátka za zloději a vzít si, co mu patřilo. To je úplně jednoduché.“

„Tak jednoduché to není!“ zasmála se tetička, „Když ani policie nedokázala zjistit, kdo tu loupež spáchal?“

„Policie nikdy na nic nepřijde. Je úplně zbytečné je k něčemu volat. Od policie člověk může dostat jen tu a tam nějakou informaci o bývalých trestech toho či onoho. Zloděje si musí každý najít sám; ostatně, on ten bankéř neznal opravdu ani jednoho řemeslného zločince?“

„Proboha! Jak by ho mohl znát?“

„Můj otec zná všechny. Má kartotéku a tam je každý, kdo ve svém oboru něco znamená, zapsán. Otec zjistí, jaké zůstaly stopy; většinou nějaké zůstanou a bývají pro toho lumpa charakteristické. Pak si zjistí, kde ten člověk je, jde za ním a řekne mu, co od něho chce. Je to úplně jasné a logické.“

„Ano, ovšem. A co když zločinec ty peníze nechce dát?“

„To bych mu teda neradil. Jsou takoví, co nejsou vůbec opatrní na svůj život a snaží se odporovat mému otci, nebo ho

dokonce podvést. Ovšem je jich samozřejmě stále méně a méně. Otec se nikdy nenechá ošidit dvakrát.“

„Probůh! Co dělá s takovými lidmi?“

„Obvykle se jim stane neštěstí. Někdo je zastřelí, probodne, otráví... nebo je zavřou. Jak který zaslouží. A podle toho, jakým pošetilým způsobem se připraví o naši ochranu. S těmi, kdo jej chtějí zabít, otec většinou nemívá slitování...“

„Což tvůj otec zabíjí lidi? Jak to může udělat?“

„Otec se přátelí s vysokým panstvím od policie; tedy přátelil se s nimi, když jsme byli ještě doma. Policie je vždycky ráda, když jí tu a tam někdo ubyde. Otec chytá jejich vrahy a lupiče a to se policii líbí. On někdy dělá detektiva jako pan Sherlock Holmes. To byste si měla přečíst, pokud to neznáte...“

„Neslyšela jsem o něm.“

„Slavný anglický detektiv. Píše o něm Arthur Conan Doyle; ale otec tvrdí, že zná i toho muže, podle kterého je napsán. Víte, když se píše kniha, nemůžete napsat pravé jméno toho kterého člověka, tím by se mohlo něco vyžvanit nebo bych mohl být obžalován ze lži, když si tu a tam něco přidám. Otec byl na půlročním školení v Anglii u toho muže a naučil se od něj ledacos užitečného. Teď, kdyby se ho někdo pokusil okrást, našel by si zloděje sám. Ale lidé jsou natolik rozumní, že otce neprovokují; alespoň ne, když jim to může oplatit.“

„Tvůj otec je bohatý?“

„Nepříliš. Myslím, že má tak patnáct až dvacet miliónů rakouských zlatých; víc jistě ne.“

„Pro Ježíše Krista!“ Teta Eulálie spráskla ruce nad hlavou, „Dvacet miliónů zlatých? Tolik peněz snad na světě ani není!“

„Proč by nebylo? Otec vůbec není bohatý; jsou bohatší lidé.“

„Snad - ale to jenom císař nebo král...“

„Ani ne. Strýček Diego - don Diego Mendoza di Castro - vlastní prý přes sto miliónů, většinou ve zlatě a španělských dublonech. To je už skutečně bohatý muž...“

„To máš tak bohaté příbuzné? To se mi nechce věřit! A kolik má podle tebe strýček Charles a teta Diana, se kterými jsem včera mluvila?“

„Nevím. Oni zatím nemohli svoje jmění ani spočítat, protože ho nikdy neviděli pohromadě. Charry a Diana mají ostrov a na tom ostrově se povaluje zlato, kam se podíváš.“

Teta Eulálie se rozesmála: „Tak to už ti věřím! Ti dva jistě nemají víc než padesát tisíc zlatých dohromady; to by byla rozumná částka, na kterou bych je odhadla. Chlapče, tvoje astronomické poklady jsou velmi nepravděpodobné...“

„Marco Polo sklidil posměch, když mluvil o bohatství mongolských chánů a čínských císařů. A měl pravdu! Já taky říkám pravdu; my všichni máme tolik zlata, že je za celý život nestačíme utratit.“

„No ovšem; proto chodíš oblečený jako chudý příbuzný a tví pěstouni taky nevynikají žádným bohatstvím. Když vidím tu Dianu, začíná mi jí být líto, že nemá ani na pořádný oblek, aby si jej vzala na pláž...“

„Otec říká: kdybych vyhazoval peníze za zbytečnosti, nikdy bych se nestal bohatým. Diana je chytrá, vydává peníze jen tehdy, dostane-li za ně víc než je hodnota těch peněz.“

„Myslela jsem, že je snad povinností bohatých reprezentovat přiměřeně svůj stav! Boháč, který se vydává za chudáka, morálně diskvalifikuje svoje druhy ze své vrstvy...“

„Je rozdíl mezi účelným vydáváním peněz a jejich vyhazováním, i když třeba z reprezentačních důvodů. Proč bych já nebo Diana nosil něco drahého, když laciná věc vykoná stejné poslání? Dobrá, chcete-li, přijdu zítra oblečen lépe, abych vás přesvědčil!“

Další diskusi jim naštěstí přetrhl Charry a Diana; tetička Eulálie si s nimi vyměnila pár zdvořile bezobsažných vět a pak se poroučela pryč rychleji, než ji Diana zas něčím vyděsí.

Nicméně nebylo souzeno, aby tento den skončil bez politické návštěvy; v hotelu na ně čekali dva muži, oblečení jako lidé ze středních vrstev. Starší měl na tváři výraz svatouškovského pokání a jizvu po ráně, která mu div

neusekla nos; druhý vypadal jako primitivní bandita. Tento muž také nemluvil ani slovo, všechny řeči obstarával starší.

„Dovoluji si popřát dobrý večer, signore il comte Guyrlayowe. Mohl byste mi věnovat pár minut ze svého vzácného času?“

„Zajisté, pane; ačkoliv nemám tu čest vědět kdo jste, dokonce jsem neobdržel ani vaši vizitku.“

„To proto, že nemám vizitky a nedávám nikdy nikomu do ruky doklad o své návštěvě. Jsem Marcello Carmazzini, otec rodiny.“

„Těší mne! Jak se má milostivá paní a dětičky?“

Carmazzini zrudl a zamračil se. „Prosil bych bez těch žertů! Víte dobře, co znamená otec rodu! To je Vito Leone, můj zeť a hlava rodu Leonů. Možná jste o něm už slyšel...“

„Neměl jsem to potěšení. Co je účelem vaší návštěvy?“

„Slyšel jsem, že se do Itálie vrací kníže Sorroni.“

„Ano, to se dá očekávat.“

„Hm. Co chce?“

„To nevím a je to jeho věc. Proč vás to zajímá?“

„Naší povinností je být připraveni. Vy jste jeho důvěrný přítel a vedete za něj různá jednání. Jistě vám prozradil, co žádá!“

„Neřekl mi nic. Ostatně, pořád ještě jsem nepochopil, kdo jste a koho reprezentujete!“

Zato Diana už pochopila; natáhla se k Charrymu a zašeptala mu něco do ucha. Charry se podíval na pravou ruku příchozích a řekl polohlasně: „Cosa nostra? Skutečně?“

„Signore il comte!“ hlas Marcella Carmazziniho zněl výhružně: „Před politiky si můžete hrát na nechápavého hlupáka, za kterého vás všichni považují! Před námi ne! Víme dobře, že už od příjezdu čekáte na naši návštěvu! Je to tak?“

„Dejme tomu. A co má být?“

„Proslýchá se, že přichází kníže Sorroni; vy někdy říkáte Baarfelt. Přichází a zůstává za ním krvavá stopa; kam vkročí jeho noha, vstoupí zároveň smrt. To nepopřete! Až přijde sem, poteče jistě krev i tady. A to my nechceme, naopak přejeme si s ním mír. Už příliš jsme doplatili na jeho nepřátelství! Nechceme žádné konflikty se Sorronim...“

„Tomu se dá snadno vyhnout. Stačí nestavět se proti němu.“

„Cha! Cožpak víme, do čeho zase strčí svůj zvědavý nos? Ne, já chci vědět, co bude od nás žádat! Připravíme mu to hned a to co nejrychleji. Můžete mu to vyřídit.“

„Podle mého názoru přichází Baarfelt do Itálie čistě soukromě, na výlet. Má tady přece syna...“

„Doba, kdy jsme věřili nevinným úmyslům Sorroniho, je už dávno pryč. Nechce se nám věřit, že by přijel obdivovat přírodní krásy! Ať si prohlíží co chce, nakonec vždycky narazí na stopy něčeho, co se mu nezdá; kdykoliv přišel, vždycky na to někdo doplatil. Chápete to? No, složili jsme už pro pořádek almužníkovi komthura Voglariho tři sta tisíc zecchinů...“

„Oh! Baarfelt bude jistě nadšen vaší štědrostí! Věřím, že vám nezapomene odpovídajícím způsobem poděkovat...“

Marcello zrudl poznovu. „Ovšem, ovšem! Mohl jsem tušit, že to nebude tak laciné! Zbylých dvě stě tisíc dodáme do týdne, nemáme po ruce tolik hotových peněz! Chápejte to...“

„Každé moje slovo převracíte naruby! Věřte mi, Sorroni od vás skutečně nic nechce!“

„Nic? To bývá nejdražší. Lituji, hrabě, budeme zřejmě muset jednat přímo s ním...“

„Ano, to budete nuceni.“

Marcello se znechuceně otočil. Vito jej zatahal za rukáv a řekl mu italsky se zvláštním přízvukem: „Copak mu neřekneš to...?“

„Ach ano ovšem!“ Marcello se podlézavě usmál, „Nějaké zprávy, nemáte zájem? Zadarmo, samozřejmě!“

„Ale ano, klidně povídejte...“

„Ve vládě je poprask. Byl tady nějaký jejich člověk a přinesl od vás tak vyhýbavou a nejasnou odpověď, že nikdo neví, na čem vlastně je. Každý se bojí Sorroniho; jako když jestřáb vltne do vrabců. Někteří, co mají moc hříchů, balí kufry. Kdyby nám Sorroni řekl, na kom mu nezáleží, mohli bychom... no to nic, radši bych to slyšel přímo od něho. Taky svatí otcové mají zřejmě dost velký strach z jeho návštěvy. Očekával jste to, signore?“

„Upřímně řečeno, tak velký úspěch jsem nečekal!“

„To rád slyším. Ostatně, jsou tady v Benátkách rakouští agenti. Špióni, chápete? Víte o tom?“

„Slyšel jsem. Znáte snad... jejich jména?“

„Kdybych je znal, předložil bych je Sorronimu. Snad by se nám podařilo ušetřit pár tisíc zecchinů...“

„Ano, to se dá čekat. Kdybyste některého dostali a předvedli mi ho, dalo by se o tom mluvit... pokud možno živého!“

Carmazzini se vychytrale usmál: „Nikdy jsem nevěřil tomu, že jste primitivní hlupák, signore. Teď vidím, že se nemýlím; máte zdravý smysl pro realitu. Vidím, že naše vztahy budou přátelské...“

„Jsem si jist, že budou. Ostatně, nespěcháte-li, mohli byste snad se mnou povečeřet. Jste mými hosty.“

Marcello Carmazzini zamrkal překvapeně očima, zatímco Vito Leone otevřel hubu a vyjekl: „My s vámi? U jednoho stolu?“

„Proč ne? Sorroni s vámi nikdy neseseděl u stolu?“

„Ovšemže ano... ale ne s lidmi jako my, jen s nejvyššími hlavami rodů; a ne tady v Benátkách, u nás v Palermu a jinde na Sicílii. Tam jsou významní šéfové...“

„Nemám čas jezdit na Sicílii. Zvu vás tady.“

„Signore il comte,“ řekl vážně Carmazzini, „Platí-li váš slib, že s námi povečeříte, pak se osměluji poprosit, abyste přijal naše pozvání! Večeře zde v hotelu pro naše záměry neznamená nic; ale posadíte-li se k našemu stolu v našem

restaurantu, bude to pro nás znamenat mnoho! Jistě vám nejde o těch několik zlatých; nezáleží na tom, zaplatíme-li to my nebo vy, i tak nedám těm lidem ani zecchin. Ale přijmete-li moje pozvání, uvidí vás... všichni moji lidé!“

„V pořádku. Kdo všechno může přijít?“

„Všichni, kdo jsou s vámi, samozřejmě. Uvítali bychom dokonce i vaše přátele... šelmy.“

„Můžeme vzít i chlapce? Denise Baarfelta...“

„Syna knížete Sorroniho? Ovšem! Chlapci budou šťastní!“

„Dobře, přijdeme; kdy a kam?“

„Dovolím si poslat vám gondoly. Konečně, Vito může zůstat...“

Byli jsme rádi, že můžeme jít i my; tentokrát byli gondoliéři mnohem ochotnější nás vozit, dokonce se ani nebáli. Jeden měl nějaké připomínky, ale stačil mrazivý pohled Vitových černých očí a chlapík zmlkl jako ryba, kterých tehdy ještě pár desítek tisíc plavalo v benátských kanálech.

Dům, do kterého jsme vstoupili, byl označen červenou lucernou a když Vito otevřel dveře, zavanul na nás pach tabáku a vína i značný rámus. Ale jak jsme vstoupili, vše utichlo a my procházeli středem divokých neurvalých ničemů a zmalovaných holek lehkých mravů důstojně a pyšně. Před námi občas někdo uhnul do strany; ale před Charrym, který měl na krku zavěšen komthurský kříž, všichni skláněli hlavy a některé z těch nejnemravnějších žen dokonce klekly a modlily se polohlasem, se slzami v očích.

Marcello nám zajistil dlouhý stůl v čele místnosti; usadili jsme se tam a armáda číšníků nosila jídlo a pití; přitom neustále hrála hudba sladkobolné italské písně a občas lidé tančili nebo zpívali s hudbou. Když se Charry s Dianou napili, dali se do zpěvu s nimi, pokud vládli. Mezi těmito lidmi našlo uplatnění dokonce i Dianino vyprávění o jejích dobrodružstvích; taky Denis byl ve svém živlu. Někteří mladší členové tlupy vyprávěli pro změnu historky ze svého bohatého života; kdyby byl přítomen policejní donašeč, mohli do smrti pozorovat slunce pouze přes mříže. Usoudili jsme, že jsou to

příjemní, přátelští muži i ženy; až na to, že se živí lupičstvím, pašeráctvím, krádežemi, vydíráním a jinými podobnými způsoby, nehledě tu a tam na nějakou tu vraždu. Marcello však přísahal, že od této chvíle jsou životy nás všech pro každého z podsvětí nedotknutelné.

Jak plynul čas, začínala být nálada téměř bouřlivá; mnohým zrudla tvář, čelo se zpotilo a krok počínal být nejistý. Zároveň se mladší jedinci, do té chvíle poněkud zakřiknutí (a držení dospělými zkrátka) počali ozývat hlučněji. Čas od času mezi nimi vznikaly jakési diskuse; až konečně, podněcován ostatními, došel jeden k nám a oslovil Charryho: „Řekni nám konečně pravdu, commendatore: bude se něco dít?“

Charry samozřejmě nepochopil. „Myslíš dneska v noci?“

„To je mi jasné, že dneska ne!“ ušklíbl se mladík, „Ale přece jsi sem nepřišel jen tak; je nám jasné, kvůli čemu seš tady! Tak už nám to konečně řekni; všichni hoříme nedočkavostí!“

„Sedni si, Luciano!“ nařídil don Marcello, „Jsi opilý a děláš tu výtržnosti! Tak, neslyšel jsi?“

„Ne, nech ho,“ pokrčil rameny Charry, „A ty, Luciano, si můžeš být jistý, že se nic dít nebude. Přišel jsem jen proto, abych se dal pohostit od svého přítele Marcella...“

„Samozřejmě, signore! Ale jistě chceš vědět, s kolika muži bys mohl počítat, ne? Tak se dívej! Každý z nás má nejméně deset přátel, kteří by šli taky s námi, kdybys zavolal...“

„To je od vás velice hezké; ale k čemu byste mi mohli být?“

„To je fuk, my umíme všechno! Když poručíš, dobudeme pro tebe třeba celé město; i do Říma bychom byli schopni dojít!“

„Ještě jednou opakuji, že ti děkuju, ale nepotřebujeme teď nic. Možná někdy v budoucnu si na tebe vzpomenu a využiju tvoji nabídky... ale zatím je všechno v pořádku...“

Charry nalil do sklenice vína, podal Lucianovi a přitukl si s ním. Luciano vypil jedním douškem a oči mu hořely

nadšením. „Tak už přece promluv, commendatore! Řekni nám něco o tom, co chceme slyšet: Jaké záměry s námi má Bůh?“

Charry zaváhal a neřekl nic; ale Diana se zeptala: „Co by sis přál slyšet? Že si tě vyvolil mezi svými ovečkami a z bezpříčinné milosti smaže všechny tvoje hříchy?“

Luciano před ní poklekl na kolena, uchopil ji za ruku a uctivě políbil: „Signoro, já vím, že jsem před trůnem Božím pouhý pes, který si netroufá ani pozvednout oči k Jeho slávě; ale proto jste sem přece přišli, abyste nám pomohli! Očistili nás, ukázali správnou cestu; váš řád je přece k tomu!“

Charry mlčel, Marcello se mračil. „Opakuju ti znova, Luciano: sedni si a mlč! Jsi hlupák a ničemu nerozumíš!“

„Ale on má pravdu, Marcello!“ řekla Diana, „Nezabraňuj mu; je to ušlechtilý mladý muž a touží se stát lepším! A má pravdu, náš řád skutečně má za povinnost vyhledávat takové jako on a dávat jim šanci stát se lepšími...“

„Chceš k nim promluvit ty?“ zeptal se Marcello.

Diana zaváhala; mnozí z přítomných na ni hleděli se zájmem a očekáváním. „Konečně, proč ne? Už dost dávno jsem si nestříhla přednášku jen tak z hlavy, ale... něco říct můžu!“

Diana vstala, počala drobnými krůčky přecházet sálem a při tom pronášela, čím dál okouzlenější vlastními slovy:

„Tento svět je plný neřesti, zla a násilí. Nebylo přáním Božím, aby takový byl; Bůh si naopak přál, aby svět byl laskavý a dobrý, aby ti, jimž byla svěřena vláda, si počínali zodpovědně, moudře a spravedlivě. Jenže co vidíme: hádky, spory, boje, krádeže, vraždy! Není na tomto světě člověka spravedlivého, který by hledal Boha! Každý hledá jen vlastní prospěch, snaží se urvat co nejvíc a strčit do své kapsy! Srdce boháčů se zatvrdila proti bídě těch nejubožejších; jako psy vyhánějí potřebné od prahu svých domů, nechají je žít v bídě a zavírají oči před vším zlem, jež napáchali!

Nevím, zda je správné, abych to všechno říkala vám; jste ti, které svět nazývá zločinci. Ano vím, každý z vás se někdy

dopustil něčeho, co zakazuje spravedlnost Boží i lidská. Máte na svědomí vraždy, loupeže, násilnosti, taky prostituci, abych nezapomněla na přítomné dámy. Ale narodili jste se do světa, jaký jste si nevybrali, nevybrali jste si ani chvíli, ani místo, kam se chcete zrodit. Od chvíle, kdy jste začali vnímat svět, jste si uvědomovali také jeho nespravedlnost; jak jinak na ni máte reagovat, než stejně brutálně a nespravedlivě, jak se svět choval k vám? Každý se brání a každý útočí na toho, kdo se mu zdá slabší, to je přírodní zákon, který nezměníme, ani kdybychom chtěli. Taky bych raději stavěla školy, nemocnice nebo chrámy namísto pevností, taky bych raději lidi vychovávala či ošetřovala, namísto co bych po nich střílela. Kdyby to bylo možné, děkovala bych Bohu, že nemusím nikomu ublížit!

Vím, že jste se dopustili mnoha zločinů; ale Bůh je nanejvýš milosrdný a neodmítá nikoho, kdo před ním poklekne a požádá ho o útočiště! Snad víte, že třeba jen maličká služba může očistit i toho největšího hříšníka; proto každý, kdo se zapojí do oddané služby, kdo se stane přímým služebníkem Nejvyšší Osobnosti Božství má zajištěno, že už nikdy nepoklesne do bývalého stavu naprosté nevědomosti. Kdo ve službách Pána pozvedne zbraň, se možná dopustí něčeho nezákonného dle práva, jež stanovili lidé; ale splní vůli Pána, který stojí výš než lidé! Přejde den, kdy každého z vás zavolá polnice; kdy se budete muset rozhodnout, na kterou stranu se postavíte. Povstane národ proti národu a království proti království; tehdy bude každému položena otázka, zda chce zůstat ve vojsku Satanově, nebo požádat o milost a stát se vojínem Božím...“

Charry postřehl, že se Diana počíná rozjíždět až nebezpečně; nenápadně jí pokynul a ona skutečně skončila. I tak to bylo dost; Italové šleli nadšením a ti nejhorší zločinci vkleče na kolenou přísahali, že jsou ochotni život i majetek ztratit ve službách Božích. Nic konkrétního jsme po nich sice nechtěli; ale kdyby se tak stalo, určitě by se vrhli na každého hříšníka a rozsekali ho na kousky.

Když nedostali žádný konkrétní úkol, rozhodli se alespoň se na něj řádně připravit; přinesli tedy nové láhve, otevřeli je

a pili - při tom se jeden druhému chlubili hrdinskými činy,
které vykonají, až ten den nadejde.

Domů jsme se vrátili téměř až k ránu.

Je na čase změnit hotel

Druhého dne jsme vyspávali až do poledne; dokonce i Denis spal dlouho a pak se ještě dal do čtení knihy, kterou si koupila Diana ještě ve Vídni a sotva ji dočetla. Nejvíc toto nepříjemné zdržení mrzelo pána, který čekal dole v restaurantu a pozvolna jej začala napadat myšlenka, že s ním Charry snad nechce mluvit.

Byl to opět kněz; když byl konečně uveden, představil se Charrymu s uctivou úklonou: „Monsignore Ornesto di Limangio, tajemník Jeho Eminence kardinála Centarelliho, si dovoluje nabídnout své služby...“

„Velmi pěkně vás vítám, otče!“ řekl mu Charry, „Zabývám se myšlenkou získat nějakého důstojného a vznešeného muže, který by se mohl stát mým tajemníkem. V posledních dnech jsem měl to potěšení jednat s mnoha tajemníky; ale ani s jedním skutečně rozhodujícím činitelem...“

Kněz na sobě nedal nic znát; usmál se jenom: „Kardinál Centarelli je také jen tajemníkem; Svatého Otce. Neděláte dobře, Vaše Veličenstvo, že odmítáte jednat s tajemníky! V tomto světě tvoří názory zodpovědných činitelů většinou jejich tajemníci; nezdá se, že bývá tajemník chytřejší než jeho pán.“

„Nehodlal jsem vás urazit, otče. Doufám, že nepřicházíte zeptat se, čeho si od vás přeje Baarfelt?“

„Ne, milý příteli, to je nám docela jasné. Církev svatá ví vše a zvláště se zajímá o své nejlepší syny, jakým je právě náš milý Sorroni. Bude lépe říkat Sorroni, Baarfelt je jeho jméno v německy mluvící části Evropy. V Itálii je poněkud zprofanováno nepříjemnými souvislostmi, které vznikly za dřívějších návštěv. Co o tom soudíte?“

„Jsem přímo nadšen, jak srozumitelně se vyjadřujete. Chcete se zeptat na vztah Baarfelta k církvi svaté, nebo snad budeme mluvit o církevních záležitostech v Arminu?“

„Všechny tyto problémy jsou sice důležité, ale ne tak důležité, aby se jimi musel zabývat sám Svatý Otec. Mně se jedná o maličko důležitější věc: totiž o vztahy mezi řádem a papežem.“

„O těch nic nevím. Jsem protestant a neuznávám osobu papeže.“

„Na tom vůbec nezáleží; stal jste se komthurem řádu a tím také součástí církve svaté. Neboť Svatý Otec myslí na blaho i těch svých dětí, které jej doposud odvrhují...“

„To slyším poprvé! Jeden papež, pokud vím, vyloučil zakladatele řádu z církve! A nemýlím-li se, Baarfelt není obzvlášť velkým přítelem Svatého Otce!“

„Je jeho přítelem; avšak ne do té míry, jak by se slušelo. Myslím, že je to škoda, zvláště teď, když se Baarfelt co nevidět stane velmistrem řádu.“

Charry se zarazil: „Co jste to řekl?“

„Říkám, že se Tomaso Sorroni stane velmistrem Templářů. Nesnažte se předstírat, že o tom nevíte nebo se vám to nelíbí. Víme, že o to usilujete vy, Dunbar, Voglari, možná i jiní. Chci vás ujistit, že církev svatá si přeje, aby se velmistrem stal Tomáš Sorroni.“

„Pokud vím, Tomášovým kandidátem je baron Voglari.“

„Ano. A Voglariho kandidátem je Sorroni. Voglari je starý a má už právo na klid; taky už jednou kandidoval. Vy jistě víte, jak to bylo s minulými řádovými volbami?“

„Nevím. Víم jenom, že zvítězil don Francisco di Arroyo.“

„Ano, zasloužilý stařík don Francisco. Jenomže kandidáti byli v té době dva: don Diego Mendoza di Castro a baron Gierolammo Voglari. Řád se neshodl ani na jednom, dokonce volba dopadla půl na půl. V tajné dohodě mezi oběma kandidáty pak padlo rozhodnutí, že budou oba dva volit dona Francisca.“

„Velmi zajímavé rozhodnutí.“

„Di Castro by vrátil řád myšlenkově do doby templářských křížových válek a výprav do Ameriky za conquistadorů.“

Voglari by učinil z řádu oázu vědění a poznání a posunul světový vývoj o padesát let dopředu. Don Francisco neučinil nic z toho; ponechal problémy nevyřešeny a nestaral se o nic než o to, aby se tradice a staleté způsoby jednání nezměnily. Bylo to jen odsunutí rozhodnutí. Tentokrát k odsunutí nedojde. Voglari už svoji příležitost promeškal, ale vychoval si mladého Baarfelta, kterému předal svoje schopnosti a vědomosti. Di Castro nemá nikoho, je sám a zestárl. Bude se ucházet o místo velmistra, ne už proto, aby udělal díru do světa, ale aby se dostal na místo, po kterém touží dvacet let. Di Castro je odepsaný, je dnes už stařec, jako byl Arroyo před lety. Ani Voglari už nemá sílu. Teď je tady Sorroni; mladý, chytrý, odvážný. Na něho sázejí všichni, kdo mají rozum. I apoštolská církev svatá.“

„Co chce církev od Sorroniho?“

„Pohleďte na Itálii: v této zemi chodíte se svým křížem na hrdle, nemusíte se obávat žádného pronásledování ani nelibosti úřadů. A přitom řád není v Itálii legalizován, pořád ještě platí bula papeže Innocence proti osmihrotým křížům! Jestliže se Sorroni stane velmistrem, můžeme konečně zahájit práci na legalizaci řádu. Papež přijme řádové komthury, přivine je na svoji hrud' a prohlásí je za údy církve svaté...“

„A co když řád nebude mít zájem?“

„Znám Baarfelta, spojí se s námi. Ostatně, Svatý Otec je rozhodnut na důkaz své dobré vůle dát Sorronimu kardinálský klobouk. Víme, že si Sorroni vždy přál být kardinálem, moci zasedat v římském konkláve. Víme též o jiných přáních knížete Sorroniho. Neopatrně o nich promluvil před mnoha lidmi ještě v dobách, kdy tu a tam někomu věřil.“

„O co se jedná?“

„Svatý otec je již schýlen věkem. Mezi kardinály neexistuje jednota v tom, kdo by měl nastoupit na trůn Svatého Petra. Sorroni už jednou řekl, že by byl ochoten stát se papežem.“

„Cože! Baarfelt - papežem?“

„Na světě neexistuje žádná rozumná překážka, která by se mu mohla postavit do cesty. Mladí a pokrokoví členové Nejvyšší rady dokonce tento záměr schvalují. Kdyby chtěl Sorroni být papežem, nebudeme mu bránit... ba mnozí jej budou podporovat!“

„To nezáleží na několika lidech! Konkláve...“

„Kardinálové jsou většinou staří a sešlí. Neustále umírají a na jejich místa jsou voleni noví. Až se řád spojí s církví, co bude bránit tomu, aby na místa v radě nezasedli Guyrlayowe, Voglari, třeba i Dunbar? Svět se mění a ti, kdo stojí v čele světových dějin, mají právo jej vést...“

„Zdá se mi to trochu neuvěřitelné, upřímně řečeno. Baarfelt papežem, já kardinálem... Co za to svatá církev požaduje?“

„Podporu. Chceme, aby řád pracoval pro nás, pro církev. Aby s námi splynul, aby pokrotil moc jiného řádu, který se už příliš rozpíná. I vy jste se s ním už setkal. Tovaryšstva Ježíšova.“

„Složitá a zajímavá záležitost. Skoro nad moje síly, když uvážíme, že ve věcech římsko-katolické víry jsem téměř nováčkem. Co učiníte s ostatními církvemi? Například českobratrskou, ke které se myslím hlásí i Baarfelt?“

„Vím, že jste protestant; ale Bůh je milostivý a miluje stejně všechny svoje děti, katolíky, protestanty i všelijaké kacíře. V dnešní zlé době stále více a více lidí nevěří v nic, nevyznává žádného boha. Budeme muset spojit síly, abychom zachránili duše nevinných lidí před d'áblem a svoje bratry před nouzí. Musíme spojit síly všech, kdo vyznávají stejného Boha. Kdyby se Sorroni stal papežem, sjednotí křesťanské církve celého světa dohromady. Pod svým vedením. Baarfelt je geniální muž, nadaný velkou milostí Boží. V jeho stínu je místo i pro menší génie; možná i skromné místečko pro tak nehodného služebníka Božího, jako jsem třeba já. Sorroni byl požehnáním Rakouska tolik let; ti blázni zabili slepici, která jim snášela zlatá vejce, pro hloupé osobní spory ho vyhnali a zbavili se ho. Bůh zastřel svoji tvář a dopustí na Rakousko hrozné pohromy za ten nesmyslný čin.“

„A vy byste mu chtěli navrhnout, aby z rakouských služeb přešel do služeb církve svaté?“

„Bylo by to pro nás největším štěstím.“

„Jenže jste přišli pozdě. Sorroni teď patří mně; přislíbil mi pomoc při řízení mého státu, Arminu. A věřím, že svoje slovo dodrží, jako já dodrším všechno, co jsem mu slíbil.“

„Čím se má stát v tom vašem státě?“

„Kancleřem; něčím jako byl kardinál Richelieu ve Francii. Prvním mužem po císaři.“

„To myslíte vážně? Chcete zapřáhnout závodního koně, schopného získávat zlaté poháry, do mlékařského vozíku?“

„Ten váš příměr jsem dejme tomu nepochopil.“

„Pokud vím, jste pánem jakéhosi ostrova v jižních mořích, kde žije pár vyšinutých jedinců. Baarfelt je předurčen, aby ovládal mysl miliónů lidí; což to nevíte?“

„Třeba je takovou činností znechucen a chce si odpočinout!“

„Vážně vám to slíbil? Jak se zdá, přišli jsme pozdě; Sorroni bude považovat za potřebné dodržet svůj slib, to vím; a vy z něj budete mít prospěch. Jste velmi chytrý, můj drahý Guyrlayowe. Mýlí se ti, kdo vás považují za naivního. My jsme naivní, že jsme si dali ujít takovou příležitost. Škoda, převeliká škoda...“

„Velmi lituji; ale potřebuji ho.“

„Nemyslete si, že se vzdáme bez boje. V první řadě nabídneme Baarfeltovi kardinálský purpur; třeba ho to trochu zviklá v jeho rozhodnutí. Anebo... mohlo by se to udělat ještě jinak. Vy jste zřejmě občanem nějakého státu na severu Německa, že?“

„Ano. Ale je to svobodná země, nezávislá na říši.“

„Myslím, že to souhlasí. Nebažíte tedy po počtách... po vládě ve své skutečné vlasti?“

„Ne. Mou zemi vedou povolanejší lidé. Já jsem Vládcem Arminu.“

„Ano, ano. Až ti lidé pochopí, koho mají mezi sebou, je možné, že vám nabídnou... abyste je vedl. Co potom uděláte? Budete vládnout své zemi z Arminu nebo Arminu z Německa?“

„Zaobírám se myšlenkou odjet do Arminu. Už bych možná byl na cestě, nebýt různých okolností... také této cesty.“

„Nevěřím. Jste mladý a máte horkou krev. Světová politika je opojná jako opium; zláká vás, vnikne vám do krve a donutí vás pracovat v ní. Neodejdete z Evropy, dokud v ní budete moci žít, tak jako Sorroni. Možná budete jezdit z Arminu do Evropy, rok tam, rok tady - pořád na cestách, dokud vám nezešediví vlasy nebo dokud vás v jedné zemi nepoženu zbraněmi. Jste rozený dobrodruh, můj milý; jedné země je pro vás škoda. Ostatně, co vaše šelmy? Jak se ony dívají na vaše počínání?“

Charry se po nás ohlédl, ale neřekl nic. Páter přikročil k Ao Harrapovi a zeptal se ho trochu školskou angličtinou: „Pane jaguáre, co vy si myslíte? Má se imperátor Arminu plést do záležitostí lidí v Evropě nebo ne? Třeba do záležitostí knížete Baarfelta a jeho přátel?“

Ao Harrap chvíli hleděl mlčky na pátera, potom se obrátil na Charryho a nakonec řekl: „Armini kdysi vládli celému světu. Není důvodu, proč by Vládce Arminu neměl vládnout světu opět, nemá-li právě důležitý důvod k pobytu na Ostrově.“

„Tak!“ páter mávl spokojeně rukou, „Tedy i vaše šelmy souhlasí! Ještě chcete říct, že se vzdáte evropské politiky?“

Charry potřásl hlavou. „Jste zatím nejpřesvědčivější ze všech těch, kdo se mnou přišli jednat, otče. Chybí vám jen jediná věc: mluvíte o politice, nikoliv o Bohu. Všichni, kdo sem za mnou přišli, chtěli vyjednávat o úřadech, moci, postavení. Ať jsou hodnostáři světští nebo církevní. Nikdo se neptá, co si přeje Bůh. Čí jsme služebníci, Boží nebo svých úřadů?“

Kněz se zarazil a chvíli zíral. Pak se pokusil usmát: „Poznávám Baarfeltovy názory. Ano, správně jste mi

připomněl, kdo jsme. Ale není snad přáním Božím, aby svět byl v dokonalém pořádku?“

„Zajisté je. Jenomže já se nedomnívám, že jsem právě ta osoba, která má zavádět pořádek všude, kam přijde. Bude mi docela stačit, když zavedu pořádek doma v Arminu. Jestliže někdy Bůh pohlédne na moji zemi a pozná ji řízenou podle své vůle, potom budu spokojen; a s důvěrou předstoupím před Jeho soud.“

„To myslíte vážně, Vaše Veličenstvo? Je to skutečně vaše nejnvtřnější přesvědčení, nebo... jenom hezký výrok do dějin?“

„Přiznávám, že neuvažuji vždy tak zodpovědně; ale včera jsem se shodou okolností sešel s lidmi, kteří mají plné právo myslet na světské věci; jsou to lidé, kteří touží jen po penězích a pro jejich vlastnictví se dopouštějí třeba i zločinů. Považoval jsem je za ničemy a přijal jejich pohostinství jen proto, abych poznal jejich svět a věděl, co od nich mohu očekávat. A víte, co mi navrhli? Ptali se, jaké služby si od nich žádá Bůh! Oni chtěli po mně, abych je vedl, abych je očistil, abych je přiměl udělat tu maličkou službu Bohu, která by je zachránila před peklem! Chtěli to ode mne, který se nepovažuje za hodna ani toho, abych přistoupil k oltáři!“

„Jste imperátor; proč chcete být ještě knězem?“

„Protože v dávných časech existovala jednota: král-velekněz. Tak to bylo za egyptských časů i za časů Bible. Možná víte, že má žena je obdivovatelka starých civilizací. Přesvědčila mne, že není dobře vedena země, jejíž Vládce se nepovažuje za pokorného sluhu Božího, kterému jen byla svěřena hřivna. Tak tomu bylo za soudce Samsona a jiných...“

„A vy jste podle svého názoru pověřen Bohem, abyste vládl?“

„Nabízíte mi kardinálský klobouk a podíl na politice Evropy; tak bych asi měl být hoden té cti, aby si mne vybral Bůh. Jestli nejsem, k čemu je mi všechno ostatní? Nebylo by na čase začít myslet aspoň tak počestně jako ti mladí řádoví jezdcí, kteří netouží po ničem jiném, než po službě?“

„Jací řádoví jezdci?“

„Ale... to jsem se před nedávnem setkal s takovými kluky. Každý z nich má koně a zbraň, možná psa nebo... jinak mají jen to, co nosí po kapsách, i to považují jen za prostředek, jak přežít. Ale svou víru nosí v srdcích.“

Monsignore Ornesto Limangio chvíli hleděl na sepjaté ruce ve svém klíně, než promluvil: „Jak se zdá, všechny zprávy o vás jsou k ničemu; můžeme je klidně zahodit. Co vy jste ve skutečnosti za člověka? Vaše opravdová tvář je něco docela jiného než to, co je v hlášeních. Začínám mít dojem, že ti agenti jsou hlupáci.“

„Bohužel - nevím, co o mně říkají.“

„Nevím, jak bych to... hovoří o určitém druhu prostoty mysli, která se u vás projevuje. Říkají, že poněkud pomaleji chápete, co se dozvídáte, že každou myšlenku několikrát obrátíte naruby, než ji přijmete a nějak se zařídíte. Hovoří se také, že vám nápady dodává vaše manželka, v poslední době také Sorroni. A tak...“

„To všechno je pravda. Dokonce vám řeknu, proč se rozhoduji pomaleji, než se lidem líbí: protože jsem neuvážený a zbrklý. Jenže to vím, tak jsem se rozhodl vždycky vyčkat a rozsoudit, co je nejlepší udělat. Zatím se mi to osvědčilo.“

„Dobře; přijmu poučení a budu se také chovat uvážlivě. Hovořil jste o Bohu; smím se zeptat, jaké je vaše přesvědčení?“

„Víte, moje žena mne neustále zahlcuje informacemi z různých oborů a kultur; kdybych to všechno přijímal, zbláznil bych se, prostě by to překročilo kapacitu mého chápání. Tak si z toho musím vybírat. Pokud to skutečně chcete vědět, řeknu vám, k čemu jsem se skutečně nezvratně dopracoval:

Bůh je bytost, která stvořila tento vesmír a vládne mu. Je mu vlastní nekonečnost, všemohoucnost, vševědoucnost; Absolutní moc. Ze své bezpříčinné milosti zjevil některým lidem část informací, která pak vedla ke vzniku různých náboženství a kultur. Všechny metody poznávání Boha jsou

rovnocenné. Nejdokonalejší z nich je křesťanství. Myslíte, že se na tom můžeme shodnout?“

„Považujete za rovnocenné křesťanství také pohanské obřady?“

„Ano.“

„Vy sám se považujete za křesťana?“

„Ano.“

„Jak tedy můžete považovat za správné ohavné pověry, kterými klamou svět všelijací mohamedáni, Židé a jiní kacíři?“

„Právě proto, že jsem sluha Boží. Také oni slouží témuž Bohu. Nemám právo říct proti nim jediného zlého slova.“

Monsignore Ornesto zmlkl a nechápal; Charry trpělivě vyčkával, až se z toho vzpamatuje.

„Tohle... jste řekl také Baarfeltovi?“

„Samozřejmě. A on to schválil. Je to také jeho přesvědčení.“

„Domníváte se, že by takové názory prosazoval... i v případě, že by se stal hlavou církve svaté?“

„Musel by. Je to jediná cesta, jak církev zachránit.“

„To už přeháníte příliš!“

„Nepřeháním vůbec a vy to dobře víte. Pro zaslepenost církve se stalo, že se křesťanství rozštěpilo na spoustu sekt a církví; navíc stále vznikají další a ještě určitě vzniknou. To rozštěpení je nutné překonat; a jediná přijatelná cesta k tomu je pochopení, že existuje více cest k téže pravdě.“

„Bůh říká jasně v Bibli: Já jsem Pravda, Cesta a Život. Nikdo nepřichází k Bohu, než skrze mne!“

„Ale Janovo evangelium neříká: Nikdo nepřichází k Bohu než skrze pátera Eustacha Wildenschanze z Hohen Altendorfu...“

„O tom byste snad neměl žertovat, pane!“

„To nebyl žert; pokud vám to tak připadá...“

„Církev svatá apoštolská je právoplatným dědicem stolce Svatého Petra! Když znáte Bibli tak dobře, pak také víte, že Pán řekl: Ty jsi Petr, to jest Skála, na té skále vzdělám církev svou, a brány pekelné ji nepřemohou!“

„Nevím, jak brány pekelné; za současného stavu se zdá, že jí nejvíc ubližuje nekompetentní práce jejích představitelů. Církvi nejvíc ze všeho škodí její vlastní představitelé; a to jak na katolické straně, tak i na všech ostatních!“

„Prosím, abyste nekladl rovnítko mezi církve a všelijaké sekty, jejichž pobloudilí představitelé hlásají bludy a nesmysly!“

„Za těchto okolností se zřejmě nemáme o čem bavit. Já nechápu, proč jste mi nabízel spojenectví!“

Kněz se trochu zarazil. „Samozřejmě, to jsem vám nabídl! Ale domníval jsem se, že když dosáhnete spojení se skutečnou církví, poznáte svoje dosavadní chyby a vzdáte se nesmyslných bludů...“

„Hledání Boha nejsou nesmyslné bludy. Řekl jste, že Baarfelt je schopen spojit rozvaděné církve a nalézt správnou cestu. Vzápětí to sám popíráte; ale já tomu věřím, protože Baarfelt by skutečně spojení dosáhl. A já to považuji za jedinou možnost, jak by církve mohla přežít v čase šířícího se ateismu a lhostejnosti!“

„Vy templáři jste byli odjakživa kacíři a odpadlíci!“

„A že jsme si před chvílí tak skvěle rozuměli!“

Monsignore ještě chvíli lapal po dechu. „Jak se zdá, po dobrém se nedomluvíme; je mi líto. Snad s Baarfeltem to bude jednodušší; smím doufat, že mu moje návrhy vyřídíte?“

„S radostí. Třeba mi vysvětlí, v čem se mýlím.“

„Bůh vám dopřej světlo poznání! A prosím, přemýšlejte o tom, co jsem vám tady řekl...“

Rozloučil se s námi a odešel; Charry chvíli potřásl hlavou, pak se zeptal: „Ao Harrape, skutečně tak toužíš po tom plést se do nějakých podobných sporů?“

„Armini jsou národ bojovníků. Sice nevyvolávají potíže; ale taky před nimi neutíkají. Řekneš-li slovo, půjdeme za tebou do boje v kterékoliv zemi. Třeba i v Evropě.“

Charry chvíli mlčky hleděl do země; pak si nalil skleničku koňaku, vypil a řekl: „Ach! K čertu!“

Tím skončil s úvahami nad návštěvou Ornesta di Limangia, ale návštěvám nebyl ještě konec; čekal na nás ještě muž tak okolo třicítky, rozesmátý a pěkný jako ze staré rytiny. Na krku se mu houpal vojenský křížek.

„Palmiro Corsi, poručík řádové jízdy! Jsem velmi rád, komthure, že se s tebou poznávám!“

„Mě to taky těší. Co bys rád, poručíku?“

„Já nic; ale ty bys něco rád, komthure!“

„Nevím o ničem. Co máš na mysli?“

„Rád bys vojáky. A já je mám! Můžu ti postavit padesát jezdců, po zavolání, do týdne kamkoliv do Středomoří a do čtrnácti dnů kamkoliv do Evropy. Co ty na to?“

„Výtečně. A co budu podle tebe dělat s padesáti jezdci?“

„No - povedeš snad přece nějakou válku, ne?“

„O žádné zatím nevím. A vůbec, nemám to v úmyslu!“

„Nevadí, já si počkám. Zapamatuj si: Palmiro Corsi, Livorno. Každý mne tam zná, určitě mi to dojde. Stačí jenom napsat, kolik chlapů, kam a kdy. Spolehlivost a ochota jsou mojí vizitkou! Informuj se u Voglariho, že je na mě spolehnoutí!“

„Zajímavé. A co bys za to rád, poručíku?“

„Po bitvě budou možná mrtví. Je to velmi smutné, ale někdy trefí kulka i nějakého rytíře; a zbude po něm křížek s černými kamínky. Kdyby se našel laskavý člověk, který by mi dal takový křížek, byl bych ochoten dát za něj i život...“

„Dobrá, budu si to pamatovat. Ale zatím nepotřebuju nic.“

„Škoda!“ Palmiro protáhl tvář, „V tom případě bys mi mohl dát aspoň nějakou zálohu... nemám totiž ani na cestu do

Livorna. Je to nepříjemné, ale je tomu tak. Veškeré moje jmění je uloženo jen v cenných zkušenostech...“

„Ale ovšem, s radostí. Odjíždíš hned?“

„Samozřejmě, že ne - zítra ráno. Dnes tady přespím, naštěstí dostanu večeři a nocleh zadarmo. Budu ti vděčen, komthure, za každý příspěvek v mé dost problematické finanční situaci...“

„Stačilo by ti sto zecchinů?“

„Muselo by mi stačit, kdybych nedostal pět set!“

„To se mi zdá přece jen trochu mnoho!“

„Pro bratra není nikdy nic příliš mnoho...“

„Dobrá - dostaneš pět set!“

„Děkuji!“ Palmiro se zdvořile uklonil, „Budou ti nadosmrti vděčen za tvou dobrotu, komthure.“

Charry tomu docela věřil; Palmiro shrábl peníze, zasmál se a s nadšením odešel; za chvíli se už bavil s Denisem, kterému se veselý Livorňan velmi zamlouval. Charry se zatím obrátil na tetu Margo, která se vynořila ze svého obvyklého úkrytu.

„To jsem dopadl, už se na mne začínají lepit i žebráci! Myslím, že jsem ho měl vyhodit a ne mu něco dávat!“

„Proč? Je skutečně poručík řádové jízdy a může se ti někdy hodit. Vypadá sice trochu neseriózně, ale je to poctivý a řádný muž; až na to, že zřejmě neumí nic užitečného dělat a když má peníze, rozhází je jak nejrychleji umí. Ale my Italové jsme všichni trochu lehkomyšní...“

Charrymu se Palmiro ani trochu nezamlouval; kdežto Denisovi na první pohled a ještě víc, když s ním šel na pláž. Teta Eulálie tam tentokrát nebyla, ostatně nebyla její hodina a Denis nepočítal, že by ji tam potkal, dokonce si podle slibu ani neoblékl slavnostní šaty. Palmirovi to nevadilo; získal Denisovo srdce tím, že vůbec neměl námitek proti nedostatku plážového odění a sám chodil v tak krátkých kalhotách, že to musel každý považovat za neslušné. Nicméně jeho nádherné atletické tělo jistě vzbudilo pozornost přítomných dam; Palmiro by sice nebyl proti jejich náklonnosti, ale rozmyslel si

to a moudře setrval s Denisem. Vyprávěl mu, kde a za jakých okolností získal kterou jizvu po těle, což mu vydrželo na celé odpoledne.

Večer jsme seděli všichni s Palmiro Corsim v restaurantu; živý a veselý Ital byl ve svém živlu a bavil celou společnost, zvláště Dianě se zamlouvalo jeho nekonvenční švitoření. Tančilo se, zpívalo, popíjelo; do zábavy se zapojila celá společnost až na tetu Margo, která se omluvila pro bolest hlavy a odešla do svého pokoje. K půlnoci byla už zábava tak veselá, že Diana mohla začít se svou oblíbenou hrou, vyprávěním o dobrodružstvích v jižních mořích; když k tomu připojila tvrzení o své šikovnosti s mečem, Palmiro tomu nechtěl věřit, pročež se sebrala a šla do svého pokoje pro zbraň.

Kráčela rychle tichou chodbou; kromě společnosti v baru asi už všichni spali. Zahlédla sice v našem apartmá nějaký stín, ale nevšimala si ho, přistoupila ke dveřím pokoje a chtěla odemknout. Bylo odemčeno. Poslední odcházel Charry, který někdy zamykat zapomínal, tak ji to neznepokojilo.

Rázně otevřela dveře; v pokoji byli dva muži, kteří zjevně nepatřili k personálu ani hostům, nenápadní chlapíci v nenápadném oděvu, kteří se právě přehrabovali v jejím kufří. Dianiny šperky byly rozházeny po posteli a jeden právě s bručením vyhazoval její spodní prádlo, zatímco druhý mu svítil kapesní lampičkou. Diana rázně rozsvítila elektrické světlo a zeptala se: „Ale pánové, copak jste tady ztratili?“

Naráz se vztyčili; jeden sáhl do kapsy a vytáhl z ní revolver dřív, než mu v tom mohla zabránit. „Ruce nahoru, madame; nebo střelím!“ varoval.

„To bych neradila!“ Diana zvedla ruce, přičemž ale přikročila blíž k němu a náraz mu nohou vykopla zbraň. Muž zaklel, skočil po revolveru, ale Diana ho udeřila hranou dlaně do paže těsně nad loktem; v chlapově ruce to zaprašťelo a zaječel jako zapichované prase. Koutkem oka postřehla, jak se na ni vrhá druhý; praštila s ním o zem, až se celý hotel otrásl v základech, vzápětí kopl do tváře prvního, který se pokoušel levičkou dostat k revolveru. Sebrala tu zbraň sama, ustoupila ke dveřím a řekla:

„A teď se chlubte, hoši, co byste od nás rádi! Jestli jste zloději, máte štěstí, seberu vám jen peníze a ostatní cennosti. Ale jestli jste něco víc, a podle vaší němčiny bych si to mohla myslet, tak vám dobře nebude, to vám slibuju!“

Chlapi úkosem zírali na revolver; ten první vstal a řekl: „No, co bysme zapírali? Chtěli jsme si něco vzít... naše děti mají hlad, chtěli jsme je nakrmit...“

„Pokud máš děti, je pro ně lepší, když budou sirotci! Radši si promluvte s mým mužem; zvedněte pracky a přede mnou pěkně dolů! A bez hloupostí, já střílím dobře!“

Vtom dostala prudkou ránu odzadu po hlavě; pokusila se otočit, ale zasáhla ji druhá a Diana klesla na tvář. Někdo na ni skočil, zkroutil jí ruce za zády a zacvakl na nich kovová pouta.

„To je dost!“ zavrčel velitel, „Žes nám přišel na pomoc!“

„Čekal jsem, až bude otočená zádama!“ řekl kdosi jiný, „Co s ní uděláte?“

„Zkopu ji do špičata!“ chroptěl druhý, „Zlomila mi ruku, mrcha... za to si to s ní rozdám!“

„Neradím! Je to nebezpečná holka a jistě nepřišla jenom tak! Vem aktovku s lejstrama a hotový peníze, ty šperky tady necháme, nedají se prodat a on by na to přišel. A rychle pryč, než přijde ten její...“

„Co ji oddělat zrovna tady?“ ptal se muž se zlomenou rukou, „Co když nás ještě prozradí?“

„Blázníš? V hotelu? Uslyší to a dostanou nás! Zavážu jí hubu, aby neřvala... Polej ji vodou, ať se zvedne!“

Velitel chrstl na Dianu vodu ze džbánu; protože jí třetí muž zatím zavázal ústa šátkem, nemohla křičet, ale mohla vidět a taky se rozhlížela. Mimo jiné zjistila, že ten třetí je hotelový sluha, kterého už na chodbách viděla.

„Tak kupředu, milostpaní!“ vrazil jí šéf revolver do žeber, „A žádný hlouposti, nebo to do tebe napálím...“

Muž se zlomenou rukou vzal aktovku na spisy, do které naházeli svazky bankovek; částečně jako odměnu, částečně jako klamný důvod loupeže. Diana tušila, s kým má tu čest:

všichni hovořili se zřetelným vídeňským přízvukem. Byli to zřejmě rakouští agenti, kteří doufali najít něco, co by mohli použít proti Baarfeltovi.

Sluha kráčet první a kontroloval, je-li všude klid. Pak strkal velitel spoutanou Dianu, poslední šel muž se zlomenou rukou, který občas sykal bolestí. Náčelník držel pistoli, ale Diana přesto soudila, že se jí podaří mu ji znovu vyrazit, jen co přijde vhodná chvíle. Zatím, se spoutanýma rukama, toho nemohla moc dělat. Ale něco udělat musela, protože si mohla být jistá, že dostane-li se z hotelu a do gondoly, nepřežije dnešní večer. Stačí jedna rána a do benátské laguny se ponoří mrtvola. Diana neměla zájem krmit ryby v této krásné části světa; aspoň ne tak hned.

Sešli po schodech, sluha sešel o kousek níž a rozhlížel se, pak se vrátil.

„Dobry, vzduch je cistej! V chodbě nikdo není - popostrč ji, k čertu!“

Diana usoudila, že by teď mohla vrazit do náčelníka a zkusit ho přehodit přes zábradlí; ale asi to uhodl a uhnul kousek stranou, takže se k němu nemohla dostat.

„Jenom jdi, jdi!“ vrčel muž se zlomenou rukou, „Brzo už nebudeš mít takový starosti! Mazej...“

Zastavili se chvíli na chodbě; sluha se opět díval dolů, nejde-li někdo po schodech. V té chvíli zaslechla Diana zvuk, jako když někdo plácne dlaní do vody; na obličejích náčelníka špiónů se objevil výraz nemístného překvapení, pustil revolver a složil se bezhlučně na zem. Jeho společník se vyjeveně sklonil a zíral na něj; vtom se opět ozval tentýž zvuk. V chlapově čele se objevila okrouhlá dírka, z níž vystříkla krev a ničema klesl přes mrtvolu svého šéfa.

Z temné chodby vystoupila vznešeným krokem teta Margo v županu a noční čepici, tlustá a majestátní; v pravici svírala revolver s nějakým nástavcem na hlavni, trčícím výhruzně dopředu. Ve tváři měla mírně rozhořčený výraz.

„Starý člověk v noci nemůže spát! Slyšela jsem, jak nahoře někdo tluče lidmi o zem a domyslela jsem si, že jsi to ty. Tak

jsem se rozhodla jít podívat...“

Sluha, který sledoval tu podivnou scénu s očima rozšířenýma úžasem, se pokusil něco říct, ale z hrdla sevřeného hrůzou se mu vydral jenom neartikulovaný skřek.

„A podívejme; Gaston v tak dobré společnosti? Kdo byli ti dva, povídej!“

„Já... já nevím... já nic neudělal!“ Sluha v hrůze ustupoval dozadu s očima upřenýma na tu zvláštní zbraň.

„Konečně, Diana to jistě ví. Potřebuješ tohohle, Diano?“

Diana trhla hlavou. Margo stiskla spoušť; ozvala se tichá rána a sluha se skácel k zemi s dírou v hlavě.

„Povím Benitovi, jaké lidi zaměstnává!“ pravila Margo káravě, zatímco uvolňovala Dianě roubík, „Štěstí, že mám příbuzné; darovali mi k šedesátým narozeninám tuhle maličkost, revolver Remington Over and Under ráže 41 s tlumičem. Prý nový americký vynález; ale štěká slušně, co myslíš ty?“

„Dě... děkuju!“ hlesla Diana, „Zaplat' ti Pánbůh, už jsem si myslela, že poplavu kanálem...“

Teta Margo jí zatím otevřela pouta na rukou. „Patřilo by ti to, holka nezkušená! Máš si dávat větší pozor. Kdo to byl?“

„Rakušané. Škoda, že jsi je zabila; ten šéf mohl něco vědět!“

„Kdepak, to jsou jen malé ryby. Velký šéf by nešel hledat něco do řádového hotelu, na to se má příliš rád! Žádná škoda, moje milá. No, Tomáš bude mít asi radost...“

Diana už neměla pomyšlení na další zábavu; její nepřítomnost už ostatně způsobila, že Charry poslal Vítka podívat se, co se s ní stalo - a za chvíli se tam shromáždil celý hotel.

„Myslím,“ prohlásila Diana, „Že jsme v tomto pohostinném kraji už moc dlouho. Měli bychom se co nejdříve hnout o dům dál...“

Dobrodružství černého leoparda

Když Charry sešel toho dne k snídani, první koho zastal v jídelně, byl Palmiro Corsi.

„Hleďme - ty jsi tady ještě? Tys neodjel?“

Palmiro se zasmál a zaťukal si prstem na čelo. „Nejsem přece blbej! Když mám peníze, kam bych jezdil? V Livornu jsem dlužen, na koho se podívám; kdybych přišel s penězi, oberou mě, ani se nestačím rozhlídnout. Půjdu tam, až budu mít taktak na cestu!“

Charry se rozesmál a Diana řekla: „Ty jsi sladkej! Tvoje filozofie je tak dokonalá, že tě musím obdivovat!“

Palmiro mlčel a hřál se na výsluní jejich přízně až do doby, kdy Charry řekl: „Podívej, když už jsi tady, můžeš pro nás něco udělat. Jen maličkost: navštívit dona Marcella Carmazziniho, je to otec jedné rodiny Mafie...“

„Sice ho neznám, ale najdu ho!“ zasmál se Corsi.

„Dobře. Buďto on nebo Vito Leone, jeho zeť. Vypovíš jim, co se tady včera v noci stalo a řekneš jim tohle: Charry Guyrlayowe je ochoten odpustit jim část poplatku, když mu dodají živého šéfa rakouské výzvědné služby v Benátkách; toho, kdo na nás poslal ty špicly. Kromě toho za každého zabitého nepřítele jim odpustím pět tisíc zecchinů. Upozorňuji, že ti zastřelení musí být prokazatelně rakouskými agenty! Je to jasné?“

„Naprosto. Já mám být svědkem akce?“

„Ano. Dávej trochu na ty chlapce pozor. Upozorni je, že jestli se pokusí mne podvést, že si to s nimi srovnáme; nejen já, ale taky kníže Sorroni. O tvou odměně se potom dohodneme...“

„Nestarej se, já už se o sebe postarám! Děkuju, komthure; a na viděnou, až tu akci skončíme...“

Palmiro zmizel, celý nadšený z úkolu; a Charry řekl: „Co byste říkali malému výletu? Diana by jistě ráda viděla města Padovu a Veronu - nebo ne?“

Diana jásala, i Denis jásal, tak Vítek šel rychle nastartovat auto. Jeli jsme všichni, ale zavazadla nechali v hotelu, až na kufr s penězi, kdyby Charry náhodou chtěl něco koupit. Vyjeli jsme krátce po ránu a už jsme se řítili do Padovy.

Stará italská města jsou si vzájemně velmi podobná: úzké kamenné uličky, mezi nimi renesanční, gotické a zřídka i barokní paláce, štíhlé mramorové campanilly a důstojné rozlehlé chrámy plné uměleckých památek. Taková je Padova, kterou jsme si prohlédli jako první; ani Verona nevypadá jinak, až na to, že v ní kdysi žili jakýsi Romeo Montecchio a Giulietta Capuletti, kteří se milovali a pro nesvornost rodičů se po spoustě zapletených nesnází zabili vlastní rukou. Tento příběh zpracoval obratně pan Shakespeare do hry a měšťané Veronští na něm dodnes vydělávají. Ačkoliv zlí lidé tvrdí, že je všecko lež a vymyšlenost a žádný Romeo a Julie nikdy nebyli.

Když jsme si prohlédli veškeré veronské pamětihodnosti a když i nás šelmy pustili na dvůr, kde je Juliin balkón, pod nímž Romeo vyznával lásku a kde Diana zopakovala Denisovi téměř přesně celý jejich dialog, šli jsme se taky najíst; majitel trattorie nám dal pořádný kus masa a ptal se Charryho: „Vy patříte k tomu cirkusu Angelo Mollinariho?“

„Ne, nepatříme k žádnému cirkusu. Ty šelmy jsou moje soukromé. Mám je čistě pro osobní potřebu.“

„Co je to za cirkus?“ ptal se Denis.

„Velký zvěřinec Angelo Mollinariho; táboří za městem na obecní louce a ukazuje taky takové ošklivé bestie!“ (hostinský byl tlustý, opuchlý v obličeji a strašně škaredý; ale neodpustil si pomlouvat naše bratry, kteří jsou daleko krásnější).

„Diano, já bych se tam chtěl jít podívat!“ prosil Denis.

„To nemáš dost našich koček? Já tam rozhodně nepůjdu; nemohu vidět zvířata trápit se v klecích, asi bych se rozzlobila a zle by to dopadlo. Půjde s tebou Charry, je klidnější.“

Charry protestoval jen mírně. Denis zajásal, zaplacení nechali Dianě a šli; s nimi pouze Vítek a Yamanaki, Henryk a Zdravko dali přednost útulné hospodě.

Cirkus a Velký Zvěřinec Angelo Mollinariho sestával z potrhaného stanu barevně zaplátovaného, tří maringotek obytných a zhruba patnácti se zvířaty, nepočítáme-li stáj s dvacítkou tažných koní a dvěma sešlými velbloudy. Zvěřinec pak čítal asi deset opic různého druhu, strašlivě vyhublého a sešlého lva, dva vlky, jezevce a lišku, několik mývalů, pološíleného medvěda, hyenu a černého leoparda. Všechna zvířata byla zanedbaná, špinavá a hubená, neboť principál považoval zřejmě krmení za přepych.

Charry kráčel podél klecí trpělivě a podvoloval se Denisovi; občas mu něco tiše vysvětlil. Podrážděně frkal nosem, když viděl těsné špinavé klece s rezavými mřížemi a v nich pohublé, zničené trosky šelem, jaké byl zvyklý vídat krásné, silné a šťastné. Snad mimovolně mu uniklo zamručení, jakým my šelmy dáváme najevo svou nejvyšší nelibost; tento zvuk však zaslechl černý leopard, který až doposud pokojně klímal. Nastražil uši, otevřel oči a rozhlédl se po lidech okolo.

Charry ztuhl překvapením; tyto oči byly totiž duhovými očima pravého Armina, rozumné šelmy. Černý leopard už nebyl žádné kotě; přestože byl velmi hubený a jeho vpadlé boky poznamenány bílými jizvami po úderech karabáčem.

Charry udělal krok blíž a řekl arminsky: „Poslouchej mne dobře! Slyšíš mne? Rozumíš mi?“

Leopard prudce vyskočil na nohy a rozhlédl se. „Slyším!“ zakňoural, „Kdo tady? Kdo na mne mluví?“

„Stojím před tebou. Jsem člověk, ale patřím k Arminům.“ řekl Charry, „Vezmu tě k tvým bratřím!“

Leopard zvedl hlavu a zařval nadšením; pak se překulil na záda a počal bít současně všemi čtyřmi tlapami do vzduchu, přičemž vrčel, kňučel a vyl a lidé na něj udiveně zírali. Zjistilo se při tom, že je to dáma, leopardice; vzápětí se zarazila, převalila se zas na tlapy a řekla: „Člověk, ah! Lidé nikdy plní, co slibují! Mluvíš mou řečí, ale ty člověk!“ Otočila se zády a ulehla zase na špinavou prkennou podlahu svojí klece.

„Dávej pozor!“ řekl Charry, „Přicházím z Arminu jako ty! Mám u sebe tři šelmy, jako jsi ty. Jestli chceš, můžeš se s nimi setkat ještě dnes. Osvobodím tě a zavedu tě k nim!“

Otočila hlavu a pozorně se na něj podívala zlatavýma očima, svítícíma z černé kožešiny jako dvě lampičky. „Nerozumím! Dlouho s nikým nemluvila. Opakuj pomalu, co říkáš!“

I Charrymu se zdálo, že leopardice mluví podivným přízvukem, jaký neslychal nikde v Arminu. Opakoval proto ještě jednou:

„Mám u sebe tygra, leoparda a jaguára. Jsou jenom pár stovek metrů daleko od tebe. Vezmu tě k nim, do Arminu...“

„Držíš je v zajetí. Jako oni mne?“

„Ne, jsou svobodní, jsou mými bratry! Musíš mi věřit. Koupím tě; za hodinu můžeš být s nimi, chceš-li!“

Leopardice pozorně nasávala Charryho vůni; pak řekla opatrně: „Nikdy nevěřit lidem. Oni zlí! Chceš-li, vem mě. Nechceš-li, nejde nic dělat. Nevím, co dobré u lidí. Zabiju, kdo mi ublíží!“

„Jsem jeden z vás! Neublížím ti!“ řekl Charry, „Přijdu zase!“

Otočil se a ráznými kroky šel k východu; úplně zapomněl na Denise, který ho chytil za rukáv. „Co se děje?“

„Počkej tady, hned jsem zpátky. Koupím tu černou kočku!“

Denisovi zaplály oči nadšením. „Bezva! Kup je všechny!“

„To nejde, ostatní nejsou Armini. Ona je. Čekej tady...“

Kráčel až nedůstojně rychle; do hospody doběhl uhřátý a vzteklý a hnal se po brašně s cestovními penězi. Diana se zatvářila udiveně a zajímala se, co a jak.

„Koupím jednoho leoparda. Černého.“

„Nemáme snad už dost... Ach! Našeho?“

„Ano. Sežeň někde vodítko na psa a přijed' za mnou s autem. Do toho cirkusu! Mazej!“

Diana zajásala a vypadla jako namydlený blesk. Ale přece jen ne tak rychle, aby nám nestačila sdělit tu novinu. Taky nesháněla žádné vodítko; vzala řemínek, udělala na něm očko, provlékla smyčku a řemen byl hotov. A už se jelo; Charryho jsme dohonili po cestě a vzali s sebou.

Usmolený dědek v bráně natahoval k Charrymu ruku znovu, i když je dost nápadný a dědek mohl vědět, že pan hrabě už jednou platil. Charry řekl: „Jdi k čertu!“ a vstoupil bez dalších překážek. Ostatně nevypadal, že by měl příliš ochoty diskutovat s kýmkoliv o čemkoliv.

Charry kráčel rovnou k maringotce principála; bylo to na ní napsáno řvavě červeným písmem. Mollinari mu vyšel vstříc; byl to brutální primitiv ve špinavém pruhovaném tričku, pod nímž se rýsovaly svaly lamače podkov a trhače řetězů. Samozřejmě se už zdaleka klaněl a šveholil nějaké bezobsažné italské fráze.

„Chci s tebou udělat obchod.“ řekl Charry bez okolků.

Ital udělal poklonu až k zemi a zval jej do svého vozu. Vzápětí odtamtud vyhnal tlustou Italku a houf dětí jako schůdky, což všechno dohromady tvořilo akrobatickou skupinu Angelitas. Usadil pana hraběte ke stolku, nalil mu víno a zdvořile se tázal po účelu návštěvy.

„Chci koupit černého leoparda. Tu vaši kočku!“

„Černého d'ábla? Klenot našeho zvěřince? Nejlepší zvíře, co mám? To ale není možné, pane! Zničte mne, signore, zabijte mne, ale neberte mi ji; bude ze mne bídný žebrák a má ubohá žena a moje nešťastné děti zahynou hladem!“

„Dám pět tisíc zecchinů.“ řekl Charry chladně.

„Ach Bože, milosti! Chcete mne zabít, utrápit hladem, způsobit, aby se ode mne odvrátili všichni přátelé a příbuzní? Jak můžete být tak krutý a chtít mne připravit o to krásné zvíře za pouhých pět tisíc...“

„Poslední slovo: deset tisíc!“

„Signore! Dejte patnáct tisíc a je vaše; ale je to nejhorší obchod mého života! Stydím se a hnusím sám sobě, že za tak směšnou částku...“

Patnáct tisíc byla víc než trojnásobná cena, za kterou bylo možno koupit takovou šelmu; ale Charry ani nemrkl a vysázel na stůl patnáct tisíc zecchinů v bankovkách. Ital zíral na jeho obsáhlou peněženku a klepal se chtivostí. Rychle sbalil peníze a naléval opět další sklenku vína.

„Papíry od toho zvířete! A potvrzenku!“ přál si Charry.

Mollinari sehnal kus papíru a počal drápat nějaké potvrzení; Charry si povzdychl, papír mu sebral a sepsal si to sám, protože skvělý principál nebyl písma ani zdaleka schopen. Pak podepsali; Mollinari na výsost spokojen.

„Signore, pro Vaši Výsost prodám za tisíc zecchinů ještě tu krásnou, prostornou klec; a kdybyste ráčil zakoupit ještě něco k tomu, bude mi potěšením...“

„Klec nepotřebuji; nestojí ani za desetník. Upozorňuji vás, že budete-li držet zvířata v takových klecích, nevydrží vám ani deset let...“

„Zvířata v zajetí nikdy nevydrží deset let, pane. Černý ďábel je u mne už pět let; to byla ještě malé koťátko. A už se zdá nějak podivně sešlá... i když je to krásný kousek...“

„Vůbec se nedivím. Jak byste vypadal vy po pěti letech v takové hnusné díře; dovedete si to představit?“

„Ale pane!“ Ital se zasmál, „Já přece nejsem zvíře!“

„Jste prase, zajímá-li vás to. Pojd'te a nežvaňte!“

Mollinari sebou škubl nad tou urážkou; ale rychle se opanoval. Vzal dlouhou dřevěnou tyč se železným obitím a ostrým bodcem, dlouhý karabáč a jakýsi ocelový hák a hotovil se jít za Charrym, který ty přípravy udiveně pozoroval. „Na co máte tohle?“

„Chcete snad jít k Černému ďáblovi! Varuji vás, pane, je to bestie, zlá a potměšilá; pořád vymýšlí nějaké způsoby, jak by utekla nebo se mi dostala na kobytku. Už dvakrát se jí podařilo dostat z klece, vůbec nechápu jak. Teď jsem udělal schválně

klec tak bezpečnou, že se z ní nedostane! Je velice chytrá; chtěl jsem ji vycvičit, když byla ještě malá, ale byla vzpurná a divoká, že se s ní nedalo nic dělat...“

„Nechte ty věci být! Mne poslechně...“

„To jsem zvědav! Musel byste být čaroděj, pane! Jak si ji chcete odvézt, když ne s klecí?“

„Na vodítku. Má žena tady má kožený obojek.“

„Vy...“ Ital zbledl jako křída, „Vy chcete vést tu strašlivou šelmu na vodítku jako psa? Zbláznil jste se, pane?“

„Ne. Ale poručím jí a ona poslechně.“

Došli ke kleci; leopardice byla natlačena k mříži a pozorovala je, Denis stál z druhé strany a zřejmě se s ní předtím svou velmi nedokonalou arminštinou bavil, ač pochybuji, že jeden rozuměl druhému. Když spatřila svého pána, zježila hřbet a vrčela.

„Tiše, tiše!“ řekl Charry, „Teď už jsi naše, nemáš se čeho bát! Nevrč a radši řekni, jak se jmenuješ...“

„Matka říkala Dévi. Lidé - nenávidím jejich řeč!“

„Dobře. Tak podívej, Dévi: teď otevřeme tvou klec. Vyjdeš klidně ven, dám ti na krk tohle vodítko a odvedu tě s sebou. Pamatuj si, nepohneš se bez mého příkazu! Půjdeš podle mojí pravé nohy. Rozumíš mi?“

„Nevím, co pravá noha. Ale chápu. Budu věřit. Ať ten člověk jde pryč, nedotýká mne! Jinak zabiju! Musím zabít, bil mne!“

Charry se otočil k cirkusákovi: „Dejte mi klíč od klece a odstupte o tři metry. Chce vás zabít, ale přesvědčím ji, aby to nedělala. Jste prase, opakuji znovu, protože jste ji bil! Upozornuji vás, touží po vaší krvi...“

„Vy... vy jste s ní mluvil? To vrčení je nějaká řeč?“

„Ano, když to chcete vědět. A už mlčte a jděte mi z cesty!“

Cirkusák rychle odstoupil, i lidé se stáhli. V kruhu zůstali Charry, Diana, Tošio a Denis, ačkoliv toho chtěli násilím

odvést do bezpečí. Charry svažil obočí, tak nechali kluka na pokoji.

Charry otočil klíčem v zámku, svěsil zámek a petlici, pak uvolnil složitou západku závory, sňal petlici, sundal ještě jednu závoru a konečně otevřel dvířka. Lidé couvli ještě o jeden krok, když se Dévi objevila na prahu; rozhlédla se a nasála do sebe zkoumavě vzduch.

„Seskoč a nastav hlavu! Dám ti obojek...“

Dévi seskočila a zastavila se před Charrym; zlehka ji pohladil po hlavě a ona ucukla, ale dala si zapnout obojek.

„Nedotýkej mne! Nemá ráda lidi! Jdu s tebou, protože slíbil zavést k šelmám. Ale zabiju, když zalžeš! Zabiju všechny lidi!“

„Teď nesmíš! Tihle jsou naši přátelé. Pojď klidně se mnou. Diana tě vezme...“ Charry předal vodítko Dianě, Dévi ji očichala a zamručela, nepřiliš přátelsky. Denis se pokusil leopardici pohladit, ale Charry jej zadržel.

Mollinari zatím užasle zíral na Charryho počínání. „Proklatá bestie! Vás poslouchá a mě chtěla zabít, sotva jsem se ubránil! Zaslouží si, aby jí člověk vytrískal kapricy z té černé hlavy!“ A než tomu Charry mohl zabránit, pozvedl bič a švihl Dévi přes hřbet: „Na, ty mrcho, na rozloučenou!“

Charry stačil jen zařvat: „Ne, Dévi, stůj! Diano, drž ji!“

Vzápětí skočil přímo do rány Italovi, chytil jej za krk, zvedl ohromného chlapa v obou rukou nad hlavu a praštil s ním o zem, až to zadunělo. Mollinari upustil bič, vyskočil na nohy a hnal se na Charryho. Dévi byla celá zježená, vodítko pro ni nebylo překážkou a Diana taky ne, ale Charry řval:

„Ne! Ten patří mně! Zůstaň na místě, Dévi!“

Jeho tvrdá pěst dopadla na Italův obličej a rázem mu rozbila nosní chrupavku; vzápětí ho druhá rána pěstí do břicha srazila na stěnu maringotky. Diana tvrdila, že od bitvy v jižním moři neviděla Charryho tak rozrušeného; tloukl chlapa hlava nehlava, až z něj stříkala krev a když padl na zem, přidal mu ještě pár kopanců, přičemž vztekle nadával nejrůznějšími možnými jazyky. Dévi sledovala jeho řádění chladně a jak se

Dianě zdálo, s jistým sebevědomím; až když se Charry konečně uklidnil a odstoupil, řekla: „Dovol! Zakousnu ho!“

„Ne,“ supěl Charry, „To mu stačí! Pojd'me...“

Procházeli mezi všemi lidmi, kteří jim ochotně dělali cestu. Charry přešel rukou Dévi po kožichu a řekl: „Teď už je dobře! Zůstaneš s námi až do chvíle, kdy se vrátíš do Arminu.“

Dévi k němu otočila hlavu. „Co je Armin?“

Charry se zarazil. „Ty nevíš? Ty nejsi z Arminu?“

„Narodila tady. Nikdy neviděla nikoho, kromě sourozenců a matky. Vzali od nich, když byla ještě malá. Stěží naučila mluvit. Od té doby nepoznala nikoho, kdo jako já. Jdu s tebou proto, aby je spatřila!“

„Pojd'!“ řekl Charry.

Vyšli z cirkusu; před vchodem už stálo naše auto. Charry otevřel dvířka naší kabiny a řekl: „Naskoč dovnitř!“

Dévi zaváhala, neměla důvěru ke klecím. Ale vtom ucítila náš pach, nahlédla a rázem se vsunula dovnitř. Charry jí uvolnil vodítko, zavřel dvířka a lidé nastupovali.

Věděli jsme, že dostanem přírůstek, ale nikdo nám neřekl, že to bude děvče. Zvlášť překvapený byl Tannarr; ačkoliv byla Dévi černá a on zlatý, byli přece jen jednoho rodu a cítili k sobě jisté příbuzenství. Okamžitě jí uvolnil místo v tom nejlepším rohu, který si zabral pro sebe a kam si natahal měkké kusy látky, aby se mu dobře leželo; komicky jí prokazoval všemožné úsluhy a mluvil tak laskavě a něžně, až se nám to zdálo směšné.

Dévi byla chvíli zaražená; poslouchala naši řeč, aniž odpověděla víc než jednoslabičnými slovy, rozhlížela se zářícíma očima a neustávala očichávat jednoho, druhého i třetího, jako by se bála, že je to jenom sen. Konečně řekla: „Já šťastná, že mezi svými; už dávno neviděla nikoho jako my. Ať zase v kleci - ale mezi přáteli!“

„Nejsi v kleci. Tohle jenom tak vypadá, je to náš cestovní prostor. Až dojedeme, pustí nás Charry ven!“

„Znám klece, nelžete mi! My zajetí, to jasné!“

„Ale kdepak! Charry je náš přítel, nezavírá nás. Ta klec se dá otevřít a zase zavřít; i my můžeme, podívej se!“ Tannarr otevřel dvířka za jízdy, ale jen napolovic, a zas je zavřel, aby některý nevypadl ven.

„Potom můžeme utéci!“ rozjasnila se Dévi, „Tak proč se tady zůstává? Proč se neutíká do lesa?“

„Proč bychom utíkali? Nám je tady dobře!“ smál jsem se.

„Já rozhodně nezůstanu! Uteču pryč! Kdo chce se mnou, ať jde. Nechce žít v zajetí!“

„Neblázni! Venku jsou četníci, vojáci, hajní. Mají pušky, zabili by tě!“

„Ať! Umřu jako svobodná šelma! Vy zbabělci, když bojíte boje s lidmi. Já lidi nenávidím! A stejně uteču!“

„Blázne! Kam bys utíkala? Bude ti s námi dobře...“

„Nevěřím. Vy všichni blázni! Člověk koupil za kosti, co vám dává! A vy věříte! Já nevěřím nikomu!“

„Tak blázni dál! Ale já tě nepustím; až poznáš, jak se máme my a jak ty, už nebudeš chtít pryč!“

„Jsou tu lidé! Každý člověk nepřítel!“

„Charry ne. Je jeden z nás, šelma, jen má takové divné tělo. Je to škoda, ale nedá se nic dělat. Lidé jsou většinou dobří; všichni, kdo jsou s námi. Copak ty to necítíš?“

„Nevím. Nikdo nic nevysvětlil. Ale nevěřím lidem! Proč věříte člověku, který koupil a zavřel do klece?“

„Nezavřel, šli jsme s ním dobrovolně! Sami jsme chtěli, aby nás vzal do světa, mezi ostatní lidi!“

„Copak byli ve světě, kde není lidé?“

„Ovšem. My jsme rodem Armini, přímo z Ostrova, víš?“

„Říkáš, vy přicházíte z Vnitřního světa?“

„No ovšem! Ty snad ne?“

„Narodila tady. Matka taky a všichni. Řekla: až ty Dévi větší, já povím tobě o Vnitřním světě. Tam náš domov. Tam patříme.“

„No vidíš. A Charry je Vládcem Vnitřního světa.“

„Co Vládce?“

„Pán toho všeho. Císař.“

„Tak už Vnitřní svět taky klec?“

„Ale ne, přece pořád! Podívej se na mne: jsem Ao Harrap, kníže jaguárů! Vládnu všem, kdo mají takto skvrnitou srst a černé stužky na hrdle. Aflargeo je syn Vládce tygrů, jeho otec Wiirrtta vládne všem Pruhovaným. Tannarrwaghirr je zástupce národa leopardů. Ty jsi z národa Sanmayraqů, černých leopardů. Tak je to zařízeno. A všem těm národům vládne Charry.“

Dévi přestala uvažovat nad Charrym; důkladně nás očíhala a pak se zeptala: „Copak my různé národy? Není jeden národ?“

Zarazili jsme se všichni; postřehla to a vysvětlila: „Myslela my všichni stejní. Divila ty třeba pruhovaný a vy skvrnití. Ale myslela nezdvořilé na to ptát!“

„Ne, my jsme každý jiný! Copak jsi nikdy neviděla jiné šelmy?“

„Ne. Matka černá, bratři černí. Viděla Zelenookého, on pruhy jako ty. Ale zemřel. Viděla jednoho, on zlatou srst a hřívu takhle. Ten žije tam.“

„To byl Reort. Mluvila jsi s ním?“

„Neuměl mluvit. Myslela jen černí umějí řeč. Matka nestihla říct víc.“

„Moje maličká!“ Tannarr jí olízl tvář a zapředl, „Ty nevíš vůbec nic o světě! Nás jsou milióny; každý z nás je členem velkého národa! Až přijdeš mezi nás, budeš šťastná a bude ti dobře; musíš mi věřit!“

„Kdy bude?“

„Až rozhodneme. Zatím se nám líbí cestovat, poznávat svět lidí. Máme mezi lidmi přátele, poznáš je. Budeš je mít ráda jako my!“

„Nikdy nebudu ráda lidi! On párkrát na mě sáhl; to nelíbilo. Proč on sahá, když nelíbí?“

„Nám se to líbí! Když tě olíznu, líbí se ti to?“

„Ty šelma jako já, Tannarre. On člověk.“

„Vždyť za to nemůže! Malého Denise to i mrzí!“

„Denis to lidské mládě?“

„Ano. Je velmi milý a bude se ti líbit, až ho poznáš.“

„Nikdy... pozor! Tam kořist, copak nevidíte?“ Dévi přiskočila k okénku. Na louce u rybníčka u nějaké vesnice se páslo hejno husí, poplašených teď automobilem. Dévi natáhla packu, otevřela dvířka, vyskočila z jedoucího auta a dvěma skoky byla u husí. Její ostré zuby cvakly, husa poděšeně zakejhala a kolem se rozlétl oblak bílého peří. Vzápětí Dévi chytila svou kořist do zubů, udělala dalších pár skoků a byla zas v automobilu. Položila husu a řekla: „Zavřete klec!“

Smáli jsme se; nahoře jsem slyšel, jak se řehní Diana. Pak otevřela dvířka ve stropě a ptala se: „Proboha Dévi, ty musíš mít hrozný hlad! Odpusť, zapomněli jsme. Ale husy nesmíš chytat, když nejsou naše!“

Dévi ležela na huse a vrčela: „Proč ne? Kořist!“

„Kořist bude, až ti ukážeme. Podívej, ostatní taky neloví, když jim nedovolíme!“

„Moje kořist!“ opakovala Dévi, „Kdo sáhne, toho zakousnu! Kdo hloupý, neloví. Nikomu nedám! Ani tobě!“ zavrčela na mlsného Tannarra, který natahoval k huse čenich a asi se mu líbila.

Vítek zastavil, Charry vyskočil a vracel se do vesnice, aby tu husu zaplatil. Po vykonané exekuci nad surovým cirkusákem se cítil trochu schlíple, tak mu takovéto nepřijemnosti kazily jinak otužilé svědomí.

Dévi si toho nevšímalá; ležela v koutě otočená zády, škubala husu a polykala kusy i s kostmi, přičemž pořád zlobně vrčela a vyhrožovala nám, i když jsme jí nic z podivně nabyté kořisti nechtěli vzít.

„Výchova prachmizerná,“ vzdychla Diana, „Poslouchej panenku, to chceš mezi námi žít s takovýmihle způsoby?“

„Nechci! Pust' pryč, já půjdu!“ řekla Dévi mezi sousty.

„Blázníš. Napřed chceš k ostatním, a když u nich jsi, děláš všechno, co se nemá. Budeme tě muset vychovávat!“

„Nehněvej se na ni, Diano!“ řekl Tannarr, „Víš, když ta husa tolik voní! Kdybych si mohl chytnout taky jednu, já bych...“

„Já bych ti jednu stříhla za ucho!“ vyjela Diana.

„Vidíš? To tvrdíš, nebijou!“ ozvala se Dévi.

Diana mávla rukou. „S tebou bude ještě fůra potíží! Tannarre, vysvětli jí aspoň zběžně, jak se má chovat! My jí budeme leccos trpět, ale lidem by se to nemuselo líbit. Vylož jí, že dostane najíst, co bude chtít, ale musí si o to slušně říct!“

Tannarr vysvětloval Dévi, která se pořád ještě cpala, co a jak; neposlouchala ho, jelikož myslela, že čeká jen na příležitost, aby jí něco sebral. Spráskala celou husu, než se Charry vůbec stačil vrátit; pak se natáhla a řekla: „Teď spát!“ Položila se do kouta na Tannarrovo lůžko, zavřela oči a skutečně taky usnula.

Charry se vrátil, nasedl a pokračovali jsme v cestě ještě asi půlhodinu; pak jsme zastavili u velkého rybníka mezi vzrostlými stromy, které nás dokonale ukrývaly.

„A všichni ven!“ velel Charry, „Odpočinek, koupání! Vítek zajde do vesnice a přinese něco k jídlu pro kočky, jestli například Dévi má ještě hlad...“

Dévi nebyla k probuzení; až když s ní Tannarr zatřásl, vylezla líně z vozu a rozhlížela se udiveně kolem sebe.

„Tak vstávat, vstávat!“ poroučel Charry, „Copak se nechceš vykoupat? Jsi špinavá jako čuně, podívej se na sebe!“

Dévi byla skutečně celá špinavá; to proto, že ležela celý život ve špinavé kleci. Teď se sebekriticky očichávala a olizovala, přešla k vodě a napila se, ale do tekutiny se jí nechtělo, ani když jsme tam všichni vlezli a lákali ji za sebou.

„Co to? Vždycky dostávala vodu jen v misce!“

„Proboha! Ona se bojí vody!“ Tannarr to nedokázal pochopit, „Klidně pojď za mnou, tady je mělko! Můžeš se převalit do vody a vykoupat se pořádně. Lidé se přece taky koupou...“

Lidé byl vlastně jenom Denis, byl nejrychleji svlečený a už se s rozkoší cachtal. Zamířil k nám, vyskočil mi na hřbet, chytil se mé hřívky a nechal se zavézt do vody, ještě mě při tom kopal patami do žeber a chtěl, abych se s ním pral. Dévi pozorovala chlapce celou dobu, ale ani jednou se neodvážila k němu jít; když se on přiblížil k ní, obratně mu uklouzla. Stejně tak se bránila přímému dotyku všech ostatních. S námi se odvážila si hrát, ale jen velmi zběžně a letmo, neznala žádnou naši hru a nebyla schopna bez vysvětlování nic pochopit.

Vítek přinesl čtvrtku hovězího; sešli jsme se, ukusovali a žvýkali kusy masa, zatímco Dévi začala do masa drápy, trhala si z něj a hltavě polykala téměř nerozžvýkané; přímo jsem žasnul, kolik dokáže sníst; a to nejsem žádný louda, když jde o jídlo.

„Prosím tě, ty chceš asi prasknout!“ smál se jí Ao Harrap, „Co budeš dělat s tolika jídlem? Nebudeš jíst týden?“

„Kdoví, kdy zas jíst!“ varovala, „Musím udělat zásobu! Vy vykrmení, já ne!“

„Jíst dostaneme zítra ráno, možná ještě něco dobrého i večer. Musíme přece dostat najíst, ne? Přece nebudeme hladovět...“

„Ty říct vy jíst každý den? Ne, když pán opilý, tak dá jíst? Šťastní - ne hladoví, i když nemáte svobodu!“

„Svobodu! My sami jsme svoboda; až přijdeme na Hůrku, na Charryho území, nevšimne si nás nikdo třeba celý den, můžeme tam běhat po kraji a lovit. I ty budeš moci, jsi přece naše!“

„Nevím. Nikdy nemohla lovit. Ani neviděla.“

Denis zatím ležel na zemi a četl si; ve Veroně objevil nějaké knihkupectví. Ale jak byl unavený, klímal a nakonec

zalehl a usnul. Dévi si toho všimla; přistoupila k němu a opatrně jej celého očichávala. Zvlášť ji zajímaly vlasy, které mu už narostly - dokonce se odvážíla jej olíznout na rameni a Denis se po ní ve spánku ohnal.

„Voní příjemně,“ řekla nám potom, „Kdyby ne člověk, mám ráda.“

Domů bylo daleko a Charry naléhal na další cestu; Dévi se v autě uložila ve svém koutě a spala, ale čím dál víc sebou škubala, nakonec se zvedla a přelezla si ke dvířkům; zdálo se, že jí je hodně špatně, ať z jízdy nebo z té spousty masa. Nakonec jsem řekl Charrymu, aby zastavil; Charry Dévi starostlivě prohlédl a vyptával se, co se jí stalo, i když mu neodpověděla. Pochopil ale sám a trochu se jí smál, což ji rozladilo; nakonec potupně vrhla, zvláště kosti a peří z husy. Zdrželi jsme se kvůli ní a do Benátek přijeli až v noci.

Dévi odmítala jít do gondoly, neboť nevěřila svým plaveckým schopnostem; gondoliéři naopak nevěřili jí. Když jsme se dostali do hotelu, odmítala vstoupit dovnitř; nedůvěřovala jakýmkoliv lidským obydlím, zvláště uzavřeným do zdí.

„Tak se neboj!“ přesvědčoval ji Tannarr, „My doma v Arminu také žijeme v kamenných doupatech a nevadí nám to! Nesmíš se bát, budeš pořád s námi...“

Nakonec přece jen šla s námi; vyhradili jsme jí nejlepší místo na koberci, Tannarr si lehl na holou zem. Než ulehla, prohlédla a očichala celý pokoj a taky prohlédla okno, které vedlo na dvorek, ale v případě potřeby se jí dalo utéci. Nikdy sice neskákala, zvláště ne z výšky, ale nebála se jí tak moc jako vody. Nakonec klidně usnula.

Denis byl nadšením skoro bez sebe; vyprávěl o Dévi všem známým, hlavně tetě Margo. Ta si Dévi prohlédla, pochválila ji, avšak vyjádřila obavy, jak se s námi ta divoká šelma snese. Obavy nebyly tak docela nemístné; Dévi skutečně měla způsoby ve slušné arminské společnosti nemyslitelné.

Týkalo se to hlavně stravy; ať nám dali cokoliv, vrhla se na to, jako by jí to nepatřilo, zalehla jídlo tlapami a s výhružným vrčením se cpala; vůbec nedbala, že i my bychom rádi pojedli.

Charry musel dokonce přikročit k přidělovému systému a oddělovat pro ni díl potravy, aby nám něco zbylo. Kromě toho byla neustále ochotna zkazit si žaludek vším možným, co se jí zdálo k jídlu; nemluvím vůbec o tom, že kradla jakoukoliv potravu, kterou někdo jen na chvíli pustil z dohledu. Ale ukradla a sežvýkala dokonce i Denisovy kožené boty, naštěstí ty staré a prodřené. Charry se smál a myslel, že se zbláznila.

K lidem byla i nadále rezervovaná; za těch pár dní, co jsme byli v Benátkách, si zvykla, že ji někdo hladí, dokonce si troufla nastrčit hlavu k pohlazení, ale nepůsobilo jí to žádné potěšení, spíš se jí to stalo nepříjemnou povinností. Charry a Diana ji chápali, ale Denis nechápal nebo nechtěl pochopit, s velkým potěšením se s ní mazlil a Dévi nemohla jeho něžností nijak uniknout.

Neboť od chvíle, co poznal Dévi, soustředil všechnu svou příchýlnost jen na ni. Neustále si s ní povídal svou neumělou arminštinou, lákal ji ke hrám a když si lehl, opřel si o ni vždy hlavu. Dévi neznala žádné hry a nechtěla je hrát; na nás, kteří bychom si rádi hráli, nenaléhal. Samozřejmě jsme se nehněvali, cítili jsme, že Denis chápe opuštěnost černé krasavice a přál by si, aby byla veselá a šťastná.

Dva dny přšelo a museli jsme být pořád v pokoji; Denis sice vyběhl ven do deště, ale velmi rychle se vracel. Po ty dny byl pořád s námi a s Dévi; mluvili jsme o všem možném a bohužel se ukázalo, jak propastná je Dévina neznalost. Nevěděla vůbec nic; jak jsme přešli na nějakou závažnější rozmluvu, nerozuměla ani arminským výrazům. Vysvětlovali jsme jí všechno velmi pilně a učili ji, ale musím přiznat, že Denis chápal lépe než ona.

Pak už bylo zase hezky a Denis chodil na pláž. Předvedl se tetičce Eulálii ve slavnostním oděvu, ale do vody v něm nešel, to přece jen nepovažoval za rozumné. Tetička ztratila postupem času všechny iluze, že by jej mohla slušně vychovat, zvláště když si dvakrát pohovořila s Dianou.

Když byl Denis pryč, zjistili jsme, že přece jen něčeho dosáhl; Dévi byla neklidná a všimli jsme si, když se ozvaly na chodbě kroky podobné Denisovým, rychle nastražila uši

a pokud ležela či podřimovala, probudila se a otáčela ke dveřím. Neříkala nic, ba když Denis vstoupil, okamžitě odvrátila tvář, ale když tu nebyl, zdálo se mi, že se jí po něm stýská.

Diplomatické návštěvy ustaly; sice se k nám dostavil ještě jeden pán z ministerstva, ale zjevně nevěděl, co vlastně chce, dlouho blekotal různé nesmyslné fráze a pak pozval Charryho, aby se přišel podívat ke dvoru, přijede-li do Říma. Charry mu odpověděl pokud možno nejasně, ale pánovi to stačilo, nechal se pozvat na oběd a potom vypadl.

Jednoho dne byl Denis na pláži sám; potuloval se s kluky, vysvětloval jim, jak si postavit loď a vyrazit na moře. Vyprávěl jim obsahy různých dobrodružných knih a to se chlapcům líbilo; takže právě leželi na dřevěném odpočívadle, slunili se a líně si povídali, když najednou Denis zaslechl hvízdnutí na prsty.

Nikdo neuměl takhle hvízdát; Denis se bleskurychle vymrštil na nohy, rozhlédl se, skočil do vody a o závod plaval ke břehu; ani se neotřepal, rozběhl se pískem a vrhl se kolem krku svému otci, který stál u kabin a vítal ho úsměvem.

Tomáš Baarfelt už opět vypadal tak, jak jsme byli zvyklí; to že mu dorostly vousy. Zvláštní bylo ale oblečení: zvolil vzhled bohatého italského statkáře. K jeho kroji patřily úzké černé kalhoty, obepínající těsně lýtka i stehna, košile se širokými nabíranými rukávy a tvrdým širokým límcem, černá vázanka se stříbrným špendlíkem. Vesta byla vyšívána jednak pestrým hedvábím a pak ještě zlatem a stříbrem; také na kabátě bylo stříbrné vyšívání, ale ten kabát byl tak krátký, že dosahoval sotva k opasku kalhot. Rukávy byly ukončeny těsně pod loktem a tam opatřeny černými střapci. Klobouk byl nízký a plochý, měl širokou rovnou střechu, zlatou přezku a šňůrku, na kterou se zavazoval pod bradou; Tomáš ho měl nasazen trochu k pravé straně. Na polovysokých botách s podpatky byly rovněž zlacené přezky.

Denise ale toto zvláštní ustrojení nijak nepřekvapilo, byl na proměny svého otce zvyklý a Tomáš se mu v tom líbil. Skočil mu kolem krku a zůstal na něm viset; Tomáš cítil i přes košili jeho mokré tělíčko, ale smál se a nechal si to líbit. Denis

jej objal a políbil na tvář i na rty, také Tomáš líbal syna. Při tom Denis posunul jeho klobouk dozadu a jak přešel otcí po hlavě, ucítil na pravé straně nad spánkem nějakou náplast. Odhrnul vlasy; tam na jednom místě byly ustřiženy a náplastí zalepena drobná rána.

„To nic,“ řekl Tomáš, „Památka na drobnou nepříjemnost...“

„Já vím, souboj. Stříleli jste na sebe.“

„Ano; ale nezasáhl mne. Uhnul jsem hlavou. On to dostal do srdce. Neměj strach, nic to není...“

„Vím, viděl jsem to. Bylo to za úsvitu na nějaké louce.“

„Ano,“ Tomáš pustil chlapce na zem a prohlížel si s láskou a obdivem jeho opálené tělo, „No, vyrostl jsi, zesílil a trochu ses spravil po tom kriminále. Koukám, jsi pořád u moře, co? Už ti aspoň narostly na zádech žábry?“

Denis se rozesmál. „Zaplaveme si?“

„Teď ne. Ty už ses koupal a já hledám Dianu s Charrym. Kde ráčí panstvo být?“

„Někde ve městě. Diana pořád něco nakupuje. Ale přijdou sem za mnou, slíbili mi to...“

„To je v pořádku, počkáme tu na ně. Povídej mi, co se tady zatím dělo. Byl jsem v hotelu, ale s nikým jsem nemluvil, jenom se zeptal, kde jste. Pak jsem šel sem za tebou.“

Tomáš se posadil do lehátka, Denis se natáhl před ním do vyhrátého písku a povídal páté přes deváté; Tomáš měl zavřené oči a občas pokyvoval hlavou. Když oči otevřel, byl to pro Denise pokyn, aby svoji reportáž rozvedl. Když oči zase zavřel, přešel Denis na jiné téma.

Klaplo to přesně; právě když Denis končil, objevila se Diana a Charry. Zezadu Tomáše nepoznali, ale když na ně Denis upozornil a Tomáš vstal, Diana se k němu vrhla skoro tak nadšeně jako Denis. „Zaplaťpámbu, že už jsi tady! Už jsme se tu nudili! Doufám, že co nejdřív pojedem dál...“

„Neřekl bych, že jste se tu nudili. Noviny píšou něco docela jiného.“ Tomáš vytáhl z kapsy deník El Messagero

a podal Dianě rozevřený list, „Tadyhle čti! Třeba nahlas!“

„Strašlivý masakr v restaurantu Mimóza,“ přečetla Diana, „Krev stříkala proudem na nevinné návštěvníky baru... Ale my jsme snad nebyli v žádném restaurantu Mimóza! To bude nějaký omyl!“

„Věřím. To se stalo v Miláně. Ale čti dál!“

„Včera v jedenáct hodin večer přepadlo šest maskovaných mužů, ozbrojených revolvery a automatickými puškami, restaurant Mimóza v okrajové čtvrti Milána. Zatímco přinutili překvapené hosty restaurantu zvednout ruce nad hlavu a postavit se ke zdi, vybíral jejich vůdce určité hosty. Podnik byl zřejmě předem naplánován, neboť vůdce neměl žádné pochybnosti o totožnosti vybraných. Osm těch mužů postavil ke stěně, načež krátce hovořil s devátým. Podle svědectví některých hostů mluvili oba německy. Poté velitel maskovaných banditů oznámil hostům, že ti muži jsou agenti rakouské špionážní agentury v Itálii, zrádci, kteří se zabývají nepřátelskými akcemi proti naší vlasti. Současně jim oznámil, že podle spravedlnosti, kterou zde zavádí a představuje on, jsou odsouzeni k smrti; vzápětí bandité těch osm mužů postříleli. Devátého odvedli s sebou.

Dále provedli prohlídku v pokojích, které mrtvým patřily a odnesli si tajné dokumenty i značnou částku peněz. Současně též odebrali majiteli restaurantu veškeré hotové peníze a různé cennosti, údajně jako pokutu za to, že poskytoval útočiště zrádcovským živilům. Nato se všichni odebrali do dvou kočárů, stojících před vchodem a opustili místo činu.

Poněvadž mezi hosty byl náhodou zástupce městského policejního direktora signor A.C., přivolal okamžitě policejní hotovost a osobně se ujal pátrání, když byl uklidnil vystrašené dámy, z nichž některé dostaly nervový záchvat. Vyšetřování do této chvíle nepřineslo žádné pozitivní výsledky, aniž by byly zveřejněny jakékoliv stopy či fakta, jež by mohla naši statečnou policii uvést na stopu pachatelům.

Na otázku, zda je něco pravdy na obviněních, vznesených proti dotyčným mužům, se pan krajský policejní prefekt vyjádřil našemu dopisovateli, že obvinění naprosto nelze

považovat za oprávněná a doložitelná; bohužel však byl nucen konstatovat, že je nelze ani s určitostí vyvrátit, neboť dotyční pánové by snadno mohli být považováni za agenty rakouského státu; policie si vyhrazuje právo podniknout v té věci další potřebné kroky.

Je třeba říci všem našim občanům, že podobné barbarské akce, které narušují klid našich měst a znepríjemňují život jeho pokojným obyvatelům, jsou naprosto nepřijatelné a...“

„Nuže,“ řekl Tomáš, „Jde o vaši práci?“

„Ne zrovna tak,“ odpověděl Charry, „Ale jedná se o výkon našeho přítele, jistého Palmiro Corsiho. Nabídl nám svoje služby a já ho pověřil odvetnou akcí za přepadení Diany a pokus o loupež v našich pokojích. Můžu ti vyprávět...“

„Není třeba, Denis mne už informoval. Souhlasím s tou odvetnou akcí. Jenom nevím, kde vzal Palmiro ty střelce.“

„Zřejmě se jedná o příslušníky Mafie. Slíbil jsem jim, že jim odpustíme část kontribuce, když nám dodají šéfa rakouské rozvědky a pobijí jeho lidi...“

„V pořádku. Všechno velmi rozumné počínání. Gratuluji k první samostatné akci na italské frontě; zdá se, že si počínáš dobře.“

„Učím se od svého velkého mistra,“ usmál se Charry, „A co jsi dělal ty za tu dobu, co jsme tě neviděli?“

„Loučil jsem se. Budu vám o tom povídat, ale až jindy; teď jsem trochu unaven. Půjdu se prospat, ráno se probudím a pojedeme dál, do Florencie. Doufám, že souhlasíte?“

„Přímo nadšeně!“ řekla Diana, „Už mě to tady šíleně nudí!“

Tomáš byl trochu překvapen přítomností sestry Margo v hotelu; nevlastní sourozenci se přivítali velmi srdečně a dokázali nám, že přátelské vztahy k příbuzným jsou v tomto rodu pravidlem. Margo vyprávěla Tomášovi některé podrobnosti, které Denis neznal; Tomáš jí na oplátku vypověděl zajímavosti, které ji zajímaly. Ochotně souhlasila, že na sebe převezme další úkoly, které jí zadal; velmi ji to bavilo.

Potom se také seznámil s Dévi; trochu rozpačitě, neboť ho neuvítala zrovna přátelsky. Denis ho sice varoval, ale Tomáš nepočítal, že na něj kočka bude vrčet a cenit tesáky; přesto ji pohladil, řekl pár přátelských slov v dost dobré arminštině a potom se odebral spát.

Zbytek odpoledne jsme věnovali přípravám k odjezdu; bylo to dost problematické, neboť vyvstala otázka místa v automobilu. Především klec na šelmy byla počítaná pro tři a ne pro čtyři; sice jsme se tam vešli, ale museli jsme být dost namačkaní. Kdybychom byli všichni tygři, nevešli bychom se. Také v horní kabině byl nedostatek místa; už teď tam byli natlačení a když měl přibýt ještě Tomáš, zdálo se, že se to nedá zvládnout.

Ráno jsme se všichni nalodili do gondol, rozloučili se s řádivým hotelem a vyrazili k místu, kde jsme nechali naše auto. Tomáš měl jenom aktovku; divili jsme se, že by cestoval s tímto jediným zavazadlem, které bylo ostatně poloprázdné, ale jenom se smál a prohlásil, že to nevádí. Vystoupil cestou na jednom nábřeží a zmizel v uličkách. My jsme jeli až k náměstí Svatého Marka, kde jsme teprve vystoupili; když jsme vylezli z gondoly, vjelo právě na náměstí další auto, tentokrát otevřený čtyřsedadlový vůz s naleštěnými trubkami, obepínajícími podivně utvářený motor.

Za volantem toho vozu seděl Tomáš; usmíval se na nás a Denisovi zamával, když se k němu rozběhl a v jízdě vyskočil na stupátko, aby si auto prohlédl. Mohl si to dovolit, Tomáš jel krokem, zato s dost velkým rámusem. Druhá doběhla k automobilu Diana, zvědavá jako vždycky.

„Tak co, líbí se vám?“ smál se Tomáš, „Ano, přišel jsem taky k vozidlu, o něco levněji než vy...“

„Snad jsi to neukradl?“ šklebila se Diana.

„Ne. Dostal jsem to jako... inu, jako úplatek. Přivezl jsem je ze Švýcarska, něco jsem tam měl na práci a jednomu člověku jsem vysvětlil, co na něj všechno vím. Dal mi tohle autíčko a já jemu slib, že to na něj nikomu nepovím. Tak to nepovídám ani vám, taky by vám to asi na nic nebylo.“

„Hodný to muž,“ soudila Diana, „Asi se tě musel dost bát.“

„Přišel by o majetek. Tohle bylo lacinější.“

Okamžitě se zahájila diskuse o tom, jak nás rozdělit do dvou automobilů. Tomáš navrhoval, aby část výpravy odjela s jeho novým autem přímo na Hůrku a to přes Savojsko, Švýcarsko a Německo; navrhoval Vítka, Tošia, Henryka a Zdravka. Vítek s tím souhlasil, když Tomáš a Diana slíbili, že se budou v řízení našeho auta střídat. Yamanaki se však postavil proti a prohlásil, že půjde se svým pánem a bude střežit jeho bezpečnost, ať se stane cokoliv.

„Dobře. Tak tedy naložíme místo čtvrtého cestujícího všechna nepotřebná zavazadla. Tím se uvolní prostor v našem voze. V kufru mého auta je mimochodem uloženo přes sto kilogramů drahokamů a zlata; dejte na to trochu pozor, aby se tomu moc nestalo...“

„Výsledek tvojí cesty?“

„Ano, zlikvidoval jsem všechny své pohledávky u bank v celém Rakousko-Uhersku. Taky mám ještě hodně peněz po světě, s těmi jsem zatím nic nedělal, jen převedl na největší banky. Není vyloučeno, že v Rakousku budou mít nějaký čas v bankovníctví trochu potíže a nerad bych o něco přišel.“

„Zvláště, když ty potíže vznikly tvojí vinou!“

„Řekli si o to.“

Přeložili jsme vše, co jsme nepotřebovali, do nového auta; což se neobešlo bez zábavné podívané, nazvané Dianino balení. Její četné krabice s oblečením, knížkami, uměleckými předměty a upomínkami bylo nutno přebalit, pokud možno tak, aby se nic nerozbilo ani neztratilo; při nákupu to narvala do obalů poněkud chaoticky, teď to vytahovala, třídila a balila ještě chaotičtěji. Pomáhali jsme jí všichni, nejraději Denis, protože se na něj každou chvíli naštvála, nadávala mu a slibovala pár facek. Nakonec Tomáš svěřil velení při balení Henrykovi a ten všechny ty věci nějakým způsobem srovnal; měl svoje zkušenosti.

Aby se Diana uklidnila, předvedl jí Tomáš pohlednice, které pro ni koupil během svých cest. Mohli jsme poznat kde všude byl, podle lístků z Linze a/D., Salzburgu, Innsbrucku,

Münchenu, Nürnbergu, Bernu, Genéve, Locarna. Ale proč tam pobýval a co tam dělal, jsme se mohli jen dohadovat.

Toto slavné balení se konalo na trávníku před jednou hospodou na předměstí Benátek; její majitel nám zatím připravil slavnostní hostinu na rozloučenou. Po četných přípitcích na zdar cesty jsme se nakonec se všemi řádně rozloučili a oba vozy vyrazily; my do Ferrary, oni na Brescii a Miláno.

Povídalo se o tom, jak jsme získali Dévi; Tomáš se o to zajímal, líbila se mu stejně jako jeho synovi. Dévi se zájmem naslouchala, co o ní lidé povídají, Tannarr jí to překládal. Když ale přeložil Charryho slova »Tak jsem ho zmlátil, že na to bude ještě dlouho vzpomínat, až ho pustí z nemocnice!«, Dévi vyskočila: „Co? On nezabil? On ne mrtvý?“

„Asi ne, to by Charry řekl; jenom ho hrozně zmlátil!“

„On ale ležel! Krev tekla, moc!“

„To se stává, když Charry někoho vybuší.“

„On žije! Musí za ním! Musí zabít!“

„Neblázni,“ řekl Ao Harrap, „Proč bys to dělala?“

„Musí zabít! On zemřít, on zlý! Bil Dévi, týral, moc! Nedával najíst! Musí zabít! Jinak není čestný leopard!“

„Tak se uklidni! Kdoví, kde teď je a kde jsme my! Kdybys ho šla zabít, už bys nás nenašla a kdoví, co by se s tebou stalo!“

Dévi to sice uznala, ale přesto bručela a nelíbilo se jí to. Hněvala se, dokonce i na Denise zavrčela, když se jí jako obvykle pověsil na krk; naštěstí si z toho nic nedělal.

Itálie je krásná země a my jsme jí opět cestovali s Tomášem, který všechno znal a o všem nám dovedl zajímavě povídat. Diana se ho ptala, jak vlastně to tak dobře zná.

„Byl jsem tu vychováván jako chlapec; dokonce jsem se poprvé zamiloval. I potom jsem tady strávil hodně let; mám Itálii rád. Je krásné tady žít, i když by to nemuselo být věčně. Vůbec, celá jižní Evropa je nádherná...“

V Bologni na nás čekali přátelé: objevil se tu Palmiro Corsi a s ním Mafián Vito Leone. Zřejmě věděli, že přijedeme, protože byli ubytováni v nejlepším místním hotelu a jen jsme zastavili, už u nás Palmiro byl; nadšený, rozesmátý a veselý jako pták.

„Tak jsme to vyřídili! Toho chlapa máme taky, za městem v jedné kůlně. Byla to pěkná akce, líbila se mi; kromě toho mi vynesla dvaapadesát tisíc na podílech z kořisti!“

„Tak to jsi mafiány pořádně okradl! Nevadí, oni si to už nějak vezmou zpátky... Teď budeš mít na zaplacení svých dluhů i na pohodlný život, řekl bych!“ usuzoval Charry.

„Ano, ovšem. Skoro je mi líto celých padesát tisíc propít, jako jsem to dělal vždycky s ostatními penězi. Asi už stárnu!“

„To je fajn, mít dluhy a propíjet peníze!“ smála se Diana.

„Ach, dluhy? Přece nebudu platit dluhy! Naopak, hned jak se vrátím do Livorna, udělám nové a větší. Budu investovat peníze do nějakého šikovného podniku, to pak ode mne věřitelé nebudou chtít ani pětník. Naopak, možná mi ještě půjčí na rozvoj toho podnikání a budou věřit, že něco vydělám. Samozřejmě, že vydělám; ale ať mě čert vezme, jestli jim z toho něco dám, vydřiduchům! Půjčovat mi peníze, to je jako daň z lidské hlouposti; byl by v tom čert, abych se za cizí peníze nezmohl na pěkných pár miliónů!“

„Pozoruju, že Itálie získala o jednoho šikovného podnikatele víc! Dejž Bůh, aby všechny takové unesla!“

Jeli jsme tedy za město, aby nám předvedli zajatce. Drželi ho v jakési kůlně na břehu řeky, jejíž jméno si už nepamatuju. Vito Leone tam měl jednoho ze svých pistolníků, chlapa spíše nižší inteligence, ale pořádné síly. Ten dobrák vytáhl na světlo boží muže prostředního věku v pomačkaném společenském obleku; bylo na nešťastníkovi patrné, že byl proti své vůli přemístován různými cestami a držen v různých skryších, tak byl špinavý, neholený a zpustlý. Oči měl zavázané páskou.

„To jsem si mohl myslet. Franz Merwart!“ zavrčel Baarfelt, „Co jsi s ním chtěl, Charry? Proč ho sem vůbec tahali?“

„Myslel jsem kvůli vyslechnutí...“

„S Franzem Merwartem není vůbec potřeba se o ničem bavit. No, přiveďte ho blíž, chlapci... Sundejte mu tu pásku!“

Franz Merwart přimhouřil oči bolestí a potom prudce zamrkal zrudlými víčky. Až po chvíli poznal Tomáše a sprostě zaklel.

„To jsem si mohl myslet. Tomáš Baarfelt!“

„Bodejť by sis to nemyslel. Cos mohl čekat jiného, když jsi poslal své vrahy na moje přátele? Řekl jsem ti, jestli mi ještě jednou vlezeš do cesty, zemřeš. No prosím: jak si kdo ustele, tak si lehne.“

Merwart mlčel, jen si nás měřil zlým pohledem.

„Co od něho chceš ještě vědět, Charry?“

„Kdo ho na nás poslal a proč! A co chtěli najít...“

„Poslali ho nadřízení z tajné služby v rámci dodatečných pomstychtivých snah o naši likvidaci. To bude ještě nějakou dobu trvat, než si všichni zvyknou, že jsme vyhráli. A hledali něco, co by proti nám mohli použít. Merwart není velká ryba, je to blbec, upřímně řečeno. Taky bezbožník a nemrava. A jde mi silně na nervy, už dlouho. Pochybují, že bychom se od něj dozvěděli něco nového; když na tom ale trváš...“

Tomáš Merwarta uspal a položil mu řadu otázek; odpovědi špióna však nepřinesly žádný pozoruhodný výsledek a Tomáš jej tedy zase probudil. Merwart se při tom tvářil zarputile.

„Tak vidíš, neměli se s ním vůbec vláčet až sem. Hej, done Vito, ať ho někdo dorazí. Uvažte k němu kámen a hod'te ho do vody, ať je od něho konečně pokoj!“

Franz Merwart zbledl jako křída; pozvedl ruce a vykřikl: „Slitování, pane Baarfelte! Neměl jsem tušení, že zrovna vy...“

Tomáš se zamračil; mávl rukou, Vito vytáhl pistoli a střelil Merwarta do hlavy. Rakouský agent rozhodil ruce a skácel se do trávy jako podťatý.

„Budiž mu země lehká, už si to dlouho zasloužil. Děkuji ti, Vito - i tobě, Palmiro. Nasedněte, jedeme zpátky. Doufám, že nás poctíte svou přítomností při večeři...“

Jenom Charry se trochu divil, že Tomáš udělal s lotrem tak krátký proces; dokonce mu to naznačil a Tomáš řekl: „Už mi všichni ti darebáci dlouho pijou krev.“

„Svatosti,“ pravil Vito Leone, „Chci se ti s něčím svěřit!“

„Jako zpovědní tajemství? Neboj se, všichni tady jsme členy řádu. Chlub se svými hříchy!“

„Když jsem toho muže převážel, dal mi několik bankovních směnek na dost vysoké částky za to, abych ho propustil. A já je přijal; ale nepropustil jsem ho!“

„Hrozné!“ Tomáš potřásl hlavou, „Zhřešil jsi, Vito Leone; jsi odporný zločinec. Za pokání se pomodlíš dvacetkrát Otčenáš a dvacetkrát Zdravas Maria a ve vašem kostele zapálíš Panně Marii tlustou svíčku, rozumíš? A nezapomeň si rychle vybrat ty peníze, než na to přijdou a zablokují ti konto.“

„Ale mne velice deptá tíha hříchu, Svatosti! Totiž, já už jsem ty peníze vybral předem; než jsem věděl, co s ním bude!“

„Jsi hnusný netvor a veliký hříšník, done Vito. Zapálíš Panně Marii dvě svíčky a až bude pout', poneseš baldachýn nad panem farářem. Snad ti pak Bůh odpustí všechny tvé ohavné hříchy.“

Vito Leone vzal Tomášovu ruku a políbil ji. „Při každém procesí nosím baldachýn nad panem farářem; a dvakrát měsíčně obětuji Přesvaté Panně tlustou svíčku. Jsem zbožný muž, Svatosti!“

„To tě šlechtí, Vito. Tentokrát tedy učiníš to vše mimo obvyklé pořadí, aby se nad tebou Bůh slitoval.“

Vito Leone ještě jednou Tomášovi políbil ruku a spokojeně se stáhl do kouta. Překvapilo mne, že cítil k Tomášovi úctu přímo posvátnou; to už jsme viděli u jeho lidí v Benátkách.

Následujícího dne jsme vyjeli z Bologne a pokračovali do Florencie; protože jsme čirou náhodou neměli na autě žádnou poruchu, podařilo se nám tam dojet už odpoledne a dle

Tomášových pokynů jsme projeli krásným starobylým městem až k renesančnímu paláci, tyčícímu se uprostřed zahrad na kopci za městem. Když jsme dojížděli, vyřítla se na nás celá smečka divokých psů, ale strážní je uklidnili. Psi si nás očichali a zřejmě jsme se jim zamlouvali; jejich pánům také.

Objevil se černochoch v bílé tunice, který Tomáše pozdravil úklonou hlavy a zval nás dál. Nemluvil však italsky, jen nějakým vlastním jazykem, kterým Tomáš uměl několik slov, dokonale jej však znal Voglari. Černochoch nás zavedl do pokojů trvale zařízených pro hosty; jsou v prvním patře, spojené arkádovou chodbou jako všechny místnosti zámku. Nádvoří vykládané růžovým a nazelenalým mramorem je uprostřed osázeno květinami a vyzdobeno fontánou od Vincenza Belliniho. Pokoje jsou výrazně šlechtické, s mozaikovými parketami, starobylými barokními skříněmi s intarziemi barevným dřevem, lůžka s nebesy, otevřené krby. V pokoji, který dostali Tomáš a Denis, je na zdi dokonce tygří kožešina a různé zbraně.

Sotva jsme se ubytovali a trochu upravili, přišel pro nás jiný, mladší černochoch, který mluvil italsky. Zjistili jsme, že téměř všechno služebnictvo v zámku je černé, přivezené přímo z Afriky. Ti černí muži i ženy byli příjemní, inteligentní, v jejich tvářích se zračil odlesk vznešenosti tohoto místa a jeho pána.

Zavedli nás do přijímací síně; je to ohromný prostorný sál se spoustou šlechtických znaků na stěnách, mohutnými křišťálovými lustry a zbraněmi mezi okny. V čele sálu stojí rudý trůn s drapériemi a baldachýnem, poblíž několik křesel se zlacenými zakroucenými nohama a opěradly. Dál podle všech stěn jsou sedátka a u krbu stálo jedno křeslo odlišné od ostatních, s vysokým gotickým opěradlem; před ním byl púlpit na knihu. V tomto křesle seděl schoulen hubený muž, který při našem příchodu povstal a vyšel nám vstříc.

Byl oděn do vybledlého mnišského roucha, původně červeného, přepásaného hrubým konopným provazem. Asketická tvář byla tmavá jako pergamen a stejně svraštělá; včetně úplně holé lebky. Neměl obočí ani řasy na víčkách; po pravdě řečeno vypadal jako veliká hnědá žába. Jeho vybledlé

oči zíraly někam do nekonečna a rty, tenké a bezkrevné, vypadaly jako zobák ptáka.

Tomáš mu krácel vstříc; muž mu podal ruku a něco zachrčel, načež se Tomáš hluboce uklonil, přitiskl si jeho ruku k čelu a pravil: „Zdravím tě, bratře Luigi; dovol mi vyjádřit svou radost, že tě opět potkávám na tomto místě.“

Mužovy oči se vynořily z nekonečna a soustředily se na naši skupinku. Tomáš se otočil k nám.

„Přátelé, to je Luigi Pietrangelli, vrchní čaroděj řádu. Bratře Luigi, zdraví tě severoevropský komthur Charry de Guyrlayowe, jeho žena Diana, rytíř Tošio Yamanaki a jejich šelmy: Aflargeo, Tannarr, Ao Harrap, Dévi. Mého syna Denise jsi zajisté poznal.“

Pietrangelli přistoupil blíž; Charrymu i ostatním podal ruku, nás pohladil po hlavě a při tom pronášel sípavým hlasem nějaké latinské verše. Když skončil, obrátil se, vrátil do svého křesla a opět se věnoval svojí knize.

„Don Luigi je Velkým čarodějem dlouhá léta; nejméně čtyřicet posledních. Je mu už dvaosmdesát a je to nejmoudřejší člověk v řádu. Nevěděl jsem, že tady bude; cestuje z místa na místo tak, jak potřebuje.“ vysvětloval Tomáš.

Vzápětí se ozvaly kroky; vstoupil člověk, který nemohl být nikým jiným než baronem Gierolammo Voglarim. Byl oblečen v rudé sutaně, velmi krásné a elegantní, bílé vlasy se mu kroutily okolo čela a spadaly přes uši až na ramena. Na krku měl komthurský kříž, zavěšený na krásném zlatém řetězu; také na ruku měl zlaté prsteny a náramkové hodinky s řetízkem ze zlata posázeného diamanty. Ostře se odlišoval svým nádherným vzezřením od svého ošumělého a asketického hosta.

„Ach Tomáši, konečně jsi tady!“ smál se a objímal jej na přivítanou, „Připravuji se na tebe už dlouho; myslím, že bys měl být bit, ba dokonce i mučen za svoje nevybíravé způsoby!“

„Zajisté měl; avšak netuším, co jsem ti udělal! Narážíš-li na ten drobný incident v Miláně, pak nechápu...“

„Vůbec mne nezajímá tvá akce v Miláně; důležitější je to, co děláš proti mně a proti mojí škole. Neříkej, že nic nevíš; co jsi mi to poslal na krk za armádu?“

„Armádu? Skutečně nechápu...“

„Mám na mysli těch sedmnáct práskaných ničemů, které jsi mi poslal na krk. Mužstvo tvých vypečených důstojníků, lépe řečeno důstojníků tvého syna; míním dona Martina di Tomasi a dona Pietra Soicu & spol.“

„Sedmnáct? To snad nemyslíš vážně!“

„Taky jsem si říkal, že to nemůžeš myslet vážně; kdybych tě neznal, řekl bych, že to je nějaký ze tvých výstředních žertíků. Ale tvé žerty bývají obvykle velice důsledné, můj drahý! Poslal jsi mi je, abych je vycvičil; a vůbec tě nenapadlo, že mi ta banda rozvrátí morálku v celé škole, vid’?“

„Tak počkej! Ty dva, Martínka a Petra, jsem ti skutečně poslal. Martínek je můj, žil u mne na statku, sirotek. Petr Sojka je kluk z polepšovny, vytáhla ho tady Diana a Martínek koptoval do řádu coby vojáka; poslal jsem ho s ním, protože Martin neumí německy. O pěti dalších taky vím, od Oskara Berlinga; přivedli si je ti dva a Oskar, ježto nevěděl co s nimi, jim zařídil cestu sem. Ale kde se vzalo ještě deset dalších, opravdu nemám zdání!“

„Chceš mi tvrdit, že jich bylo jen sedm? Jak to, že jsem dostal přípis na sedmnáct, co?“

„Nevím. Ale pokud je to tak, jak myslím... mohl bych vidět ty papíry?“

„Papíry? Je tady jen jeden papír, Berlingův dopis. Můžu ti ho ukázat... stejně půjdeme asi do mé pracovny!“

Tomáš nás představil; don Gierolammo nás přívětivě uvítal, jeho oči se neustále smály a šířil kolem sebe dobrou náladu, ačkoliv právě teď Tomášovi něco vyčítal; uvedl nás do pracovny, zařízení v překvapivě moderním slohu a lidi usadil ke stolu. Černý sluha přinesl šálky s krásně vonícím

bylinkovým čajem; nám nedali nic, protože večere se právě připravovala.

Voglari vytáhl ze šanonu papír a podal Tomášovi. Ten se zasmál, dal dopis Denisovi a řekl: „Zjisti, jakým způsobem zvýšili počet lidí!“

Denis vzal papír, naklonil ho proti světlu a řekl:

„Pisatel dopisu, zřejmě Oskar Berling, napsal semhle číslici 7. Poněvadž mezera mezi sedmičkou a předchozím slovem byla dosti veliká, vepsal někdo před tuto sedmičku ještě jedničku, takže vznikla číslice 17. Příznivou shodou okolností souhlasil počet osob, tím zřejmě došlo k té drobné mýlce...“

Tomáš se usmál a dopis vrátil. „Učím syna myslet logicky.“

„Učíš myslet logicky víc lidí. Taky učíš padělat dopisy!“

„O jedno čísličko! I tak, já je to neučil; rád bych věděl, kdo z nich na ten nápad přišel...“

„Vsadil bych na Pietra. Martino je sice zkušenější v řádových záležitostech, ale ten Pietro je mazaný všemi mastmi a projevuje podezřelé schopnosti: například za dobu co je tady, už naučil několik lidí krást věci z kapes, aniž by si toho kdo všiml. Ona celá parta vypadá jako banda lupičů; včetně těch děvčat!“

„Cože - ony jsou mezi nimi i dívky?“

„No ano! Divil jsem se tomu možná víc než ty; ale přišly sem s ostatními, Martino a Pietro je vydávali za své. Zjistili jsme, že jsou to dívky, až při koupání; byly oblečené jako chlapi, ostříhané na ten jejich šílený účes a chovaly se jako kluci!“

„Zajímavé... skutečně zajímavé! Myslím, že by si toho Berling všiml, ví jaký je rozdíl mezi klukem a holkou a nařídil je všechny vykoupat a odvěšvit. Byli všichni ostříhaní?“

„Ano, tedy... To taky nepochopím. Strašně rádi si nechávají holit hlavu, ale trvají na tom, že uprostřed musí

zůstat takový hřebínek a vzadu copánek, který se nikdy nesmí stříhat. Že je to nějaký jejich kastovní odznak, nebo co.“

Diana vyprskla, ale Gierolammo hleděl spíš na Yamanakiho, který měl něco podobného na hlavě; nebylo ani zapotřebí objasnit, jak na to kluci přišli.

„Nebavil bych se s nimi o ničem,“ řekl Tomáš, „Škola má vlastní předpisy a vnášet zmatky je pokud vím zakázáno!“

„Prohlásili, že je to na příkaz armínské císařovny Diany. Dal jsem pokyn, aby je prozatím k ničemu nenutili, dokud neprojednám tu záležitost s tím, kdo to nařídil. Pokyny to říkají jasně...“

Diana hbitě přemýšlela, co na to má říct; ale Gierolammo jen mávl rukou: „Denisi, chceš nám k tomu něco říct?“

„Já bych to udělal takhle: protože bych věděl, že Berlingovi se nebude líbit vysoký počet cestujících, přihlásil bych takové množství, aby se připsáním jedničky dal počet zvýšit. Samozřejmě bych k němu nebral děvčata, ta se dají snadno poznat; taky asi měly v tu dobu dívčí vzhled. Pak bych se pokusil získat co největší množství peněz jako příspěvek. Počítám s tím, že by mi Berling vybavil kluky šatstvem a případně odšivil; proto bych musel ošatit a případně ostríhat i ostatní, aby tady ve Florencii neměli pochybnosti. Myslím, že by se to tak dalo udělat.“

„Myslí ti to, chlapče! Nezplachtil jsi to nakonec ty, Denisi?“

„Ani jsem nemohl; tou dobou jsem byl ve vězení!“

„Ach tak! I já myslím, že to tak mohlo být; až na to, že jsem neměl pochybnosti a považoval to za Tomášův experiment, kam až se dá zajít v drzosti. Teď už tu jde jen o to, co jsou to za děti a co s nimi mám dělat.“

„Obávám se, že to vyřešili už páni důstojníci. Když jsi je už jednou přijal a jsou v Itálii, musíš si je nechat. Byli to rakouští občané; nepovažoval bych za vhodné, aby se vrátili do Čech s vědomostmi, které už tady stačili pochytit.“ řekl Tomáš.

Denis dodal: „Mám dojem, že snahou velitelů od počátku bylo zabránit, aby mohli být vráceni; v případě, že by jim návrat způsobil přílišné obtíže, je dobře zařídit to tak, aby pro ně vyvstala taková situace, že by se to rovnalo odsouzení k smrti. Řád je příliš laskavý, než aby to dopustil.“

Voglari se ušklíbl: „Ty budeš taky brzo rytířem, hochu! Ano, za současné situace, s těmi účesy a tím... chm, tetováním...“

Diana mlčky obrátila oči v sloup.

„Nevím nic o žádném tetování.“ řekl opatrně Tomáš.

„Jedná se o obrázky na kůži, způsobené vpichy jehlou, namočenou do barvy. Podle tvrzení dětí se jedná o znamení příslušnosti k nějakému vašemu bojovému sdružení. Je to pravda?“

„Pravda to je; ale v žádném případě se to netýká těch kluků! Tošio skutečně má tetování, my dva taky, ale oni ne!“

„V tuto dobu už je mají; a nejen oni. Jedna ta dívka to docela dobře umí, dokonce v šílených barevných kombinacích...“

„Můžeš mi objasnit, jak jste s nimi zacházeli?“

„Zařadili jsme je do výcviku a poslali na Lago di Como, do školy. Nejdřív do přípravky, samozřejmě; ale nedá se zabránit, aby se nestýkali s jinými. Ostatní děti si je... hm, oblíbily.“

„Zajímavé. Čím to, co myslíš?“

„Inu, jsou takoví... jako z boje. Vysvětlili jim, že unikli ze své vlasti s velkými obtížemi, hodlají se tu nechat vyškolit a pak se tam zase vrátit, aby si vyřídili svoje účty. Obávám se, že ostatní se rozhodli jim v tom všemožně pomáhat.“

Diana se řehnila už zcela nepokrytě. Denisovi cukaly koutky úst a Tomáš potřásl hlavou. „No... jak vidím, nemáš to lehké.“

„No dobře; ale kdo to bude všechno platit? Já přece nejsem veřejně dobročinný spolek! Vychovávám mladé pány z rodin řádových rytířů a také slečny z těchže kruhů. Tyhle kluky

a holky nemůžu přijmout jen tak zadarmo, to už bych mohl brát každého!“

„Proč není možno brát každého?“ ptal se zprudka Denis, „Čím se liší dítě někoho ze šlechty od dítěte z ulice?“

„Tím, že fondy řádu stačí pouze na naše lidi. Řád bohužel nemůže přidělovat na školství tak vysokou částku jako kdysi!“

„Jak je to možné, že ne?“

„Protože velmistr a páni v Madridu se domnívají, že výchova je záležitostí každého jednotlivého komthura. Pokud vím, Tomáš nikdy nevěnoval na výchovu a kulturu vůbec nic; vyjma snad, že nám předisponoval peníze vyždímané z italské vlády. To ti zřejmě neřekl, vid', chlapče?“

„A co těch tři sta tisíc, co jste dostali od Mafie?“ zeptal se Charry, „Nebo jste je nedostali?“

„To byl pro nás zlatý déšť z nebes; kéž by zapršelo častěji! Ale přes to všechno je to špatné; my zkrátka na výchovu nemáme, ať to vypadá jak chce. Nemohu chtít příspěvky od jednotlivých regionálních komthurů, zvláště na tak podezřelé experimenty!“

Charry se zamračil. „Dobře, poslouchej mě chvíli. Vládnu jednomu ostrovu... jmenuje se Armin. Potřebuju nějaké lidi na jeho kolonizaci. Ale budu si vybírat takové, kteří se mi hodí, nechci tam žádné lumpy. Mám za to, že mladí ještě mají určitou naději; takové chci. Těch sedmnáct ber na můj účet; zaplatím jejich výchovu. Říkají o mně, že jsem lakomý, ale účelné věci koupit neodmítnu.“

„Aha,“ řekl Gierolammo, „To je ta akce, co vymyslel Soica?“

„Nevím o ničem...“

„Pietro navrhl kamarádům z bohatých rodin, aby každý z nich učinil dobrý skutek: odchytil někde z polepšovny nebo mezi chudinou jednoho perspektivního kamaráda zhruba svého věku a toho nechal vychovat zároveň se sebou. Říká tomu hnutí »Adoptuj si brášku!« Už pár lidí mu na to skočilo.“

„Pietra Soicu zahryznu jako škodnou...“ krčil rameny Tomáš.

„Pietra Soicu potvrdím v jeho důstojnické hodnosti!“ prohlásil Charry nesmlouvavě, „Ten kluk má dobré nápady!“

„A ty to zaplatíš?“ ptal se Voglari.

„Že se mi to neřeklo dřív,“ ozval se Denis, „Mohl jsem sehnat v Dalmácii pár šikovných jedinců!“

„Můžeš jim napsat!“ smála se Diana.

„Nesmysl, neumějí číst!“

„Co ještě vymýšlejí ti kluci ve tvé škole?“ ptal se Tomáš.

„Začínám pochybovat, že je to ještě vůbec moje škola. Říkají, že jsou důstojníci pluku, který organizuje zde přítomný plukovník Denis Baarfelt; jen co vyrostou, dostanou tam funkci. Potom že zahájí nápravu světa v širokém měřítku a násilnou cestou.“

Denis, Tomáš, Diana i Charry mlčeli a dívali se na sebe.

„Podle vašich tváří usuzuji, že je to zřejmě pravda!“

„Ne tak docela...“ začal Denis, ale Voglari mávl rukou:

„Na to ti nebudou stačit tvoje poklady, bratře Charry!“

„Jsou tu ještě poklady Orlího hnízda,“ pronesl vážně Ao Harrap, „Jsem ochoten prověřit ty děti a zaručit se za každého, koho si přeji přijmout do své vlasti!“

Voglari s jeho zásahem nepočítal. Obrátil se k nám šelmám, pak se usmál a řekl: „Zítřka s vámi odjedu na Lago di Como. Projednáme ty záležitosti tam za účasti těch, jichž se to týká. Prozatím si dovolím pozvat vás na večeři, myslím, že už brzy bude připravena. A zároveň se omlouvám šelmám, že jim asi nebude chutnat. Bohužel, v tomto paláci není ani kousek masa.“

Já, Tannarr a Ao Harrap jsme už určitým způsobem vytrénovaní, ale musím žalovat na Dévi, která se netvářila moc nadšeně.

„Jde o tohle: ty víš dobře, Tomáši, že jsem už dřív z různých důvodů dával přednost vegetariánské stravě. Před časem, když se vrátil don Luigi z Východu, vysvětlil mi jejich systém života a požádal mne, abych nadále dodržoval jejich zvyklosti. Což jsem přijal. Možná vám to bude připadat divné...“

„Což o to, nám tolik ne,“ řekla Diana, „Ale co si počnou moje chudinky čičinky, to teda nevím! Já mám zeleninu moc ráda...“

„Co na to říkalo osazenstvo?“

„Moji otroci uposlechli bez připomínek. Některým ze zaměstnanců se to nelíbilo a odešli jinam.“

„Otroci?“ zarazil se Charry, „Myslíš ti černoši a tak?“

„Moji sluhové požádali, aby se směli stát mými osobními otroky podle starořímských zásad. Bylo jim to povoleno.“

Tomáš potřásl hlavou. „V poslední době se tady stala řada zajímavých věcí; až mě skoro mrzí, že už jsem tu dlouho nebyl. Co je ještě nového ve tvé provincii?“

Don Gierolammo se vlídně usmál. „Rozhodl jsem se žít podle lepších zásad, než jsem činil doposud; to konečně sám poznáš. Taky si nejsem jist, Tomáši, zda by ti to plně vyhovovalo. Nemám námitek proti tvému způsobu jednání s nepřáteli, ale... v našem středisku to neděláme. Nemáme nepřátele.“

„Podařily se ti uskutečnit zázraky?“

„Některé se v nejbližší době očekávají...“

Vstoupil černý chlapec v bílé tunice a ohlásil, že se podává večeře; všichni tomu byli rádi, měli jsme skutečný hlad. Odešli jsme do jídelny, kde se Tomáš překvapeně rozhlížel, neboť se to tu od jeho poslední návštěvy změnilo. Především tu nebyl dlouhý stůl, u něhož se jedlo dřív, ale všichni seděli na zemi; sluhové obcházelí hosty a přidávali jim na talíře. Každý dostal kopec kaše z obilí a zeleniny, k tomu různé zeleninové pochoutky. Diana byla velice spokojena, Charry zvyklý, Tomáš se smál a Denisovi jiskřily oči. Nám naložili do misky a Dévi k tomu čichala, krčila nos a nevypadala nadšeně.

„Smím-li se zeptat,“ řekla Diana, „Provádíte také obětování?“

Velký čaroděj řádu don Luigi Pietrangelli, který seděl v čele, se po ní ohlédl a pousmál se koutkem úst.

„Samozřejmě... ty jsi to už zřejmě zažila?“

„Byla jsem nějakou dobu v buddhistickém klášteře.“

„Postupem času bychom se chtěli dostat na tutéž úroveň, jakou mají v Asii.“ řekl Gierolammo, „Podle těchže zásad je organizován život také ve škole. Kromě jiného proto, že je to levnější.“

„Správně - to jsem chtěla navrhnout!“ Diana nadšeně ochutnávala ze svého talíře a moc se jí to líbilo.

„Jsem rád, že aspoň někdo je spokojený.“

A tak jsme jedli a naše spokojenost vzrůstala, protože jídlo bylo opravdu dobré. Dokonce i Dévi prohlásila:

„Jídlo bez masa - dobré. Ale kořist je kořist!“

Škola na Lago di Como

Po večeři jsme se opět usadili ve Voglariho pracovně; všichni měli dobrou náladu, ačkoliv Charry ke své škodě zjistil, že na území komthurského sídla se nenachází jediná kapka alkoholu, ba ani cigarety, doutníky a jiné škodliviny. Ale měli tu bylinkový čaj, což ho zajisté potěšilo.

„Je to trapné, ale budeme se muset vrátit k penězům,“ pravil Tomáš, „Je jasné, že don Francisco di Arroyo seděl odjakživa na penězích a když ulehl, sedí na nich Diego Mendoza di Castro. Ale proč máme finanční problémy řádu řešit my? Nejvyšší almužník je Dino Raoul de Montaignac, myslím!“

„To bych snad ještě věděl; jenže Dino není k nalezení a nikdo neví, kam se poděl. Poslední zpráva říká, že byl zatčen ve Francii, když tam likvidovali řád; ale z vězení se samozřejmě dostal během čtyřadvaceti hodin. Kde teď je, nemáme zdání, snad dokonce ve Španělsku. Každopádně odmítá dát komukoliv peníze, bez ohledu na jeho důvody.“

„To potěší!“ dal Tomáš najevo rozhořčení, „Já se tady snažím jako blázen, jezdím po všech čertech a dám na sebe střílet od banditů i od policistů; a don Gino si klidně sedí někde v díře a jen se směje! Když to vypadá takhle, zajedu osobně do Madridu a udělám tam pořádek!“

„Nenamáhej se, Tomáši. Byl tu před měsícem Almetta; dokonce viděl příjezd těch dětí. Vyprávěl o všech tvých dobrodružstvích nahoře na severu. Děláš zajímavé věci a podařila se ti velká věc tuhle s bratrem Charrym. Musíme si o tom ostrově Arminu promluvit - skutečně věříš, že by se mohl stát novou základnou řádu?“

„Dokonce se jí musí stát. Je to jediná možnost, jak zachránit nejen řád, ale i nás osobně. Podívej se například na mne: můj osud závisí na tom, zda půjdu do Arminu nebo ne. Už delší čas bylo mé postavení dost vratké a já to vím. Měl jsem dvě možnosti: buď provést polské povstání nebo odejít ze své komthury. Povstání je značně nejisté bez podpory řádu;

a podpora řádu je nejistá v situaci, kdy mu vládne přes dona Francisca don Diego. To jistě uznáš. Kromě toho... ta akce proti mně nebyla inspirována nahodilým nápadem, ale zřejmě dlouho připravována. A postavili se jí do čela lidé, jež jsem považoval za přátele.“

„To jsem pochopil z hlášení, která rozeslal řád o tvé akci. Ale to platí pro Rakousko; a tady jsme v Itálii!“

„Situace ve tvé Itálii není o nic lepší než v mém Rakousku. Mimochodem, nabídli mi kardinálský klobouk a slíbili možnost kandidovat na papeže, když se mi podaří stát se velmistrem řádu. Co ty říkáš?“

Voglari zprudka zamrkal řasami. „Hledme! Na copak to přišli za nápad? Vykoumali něco proti nám nebo nás chtějí využít?“

„Podle mého to vypadá takhle: svatá stolice se silně kácí od doby, kdy Garibaldi sjednotil Itálii a omezil moc papežského státu na jednu městskou čtvrť. Zřejmě zjistili, že se zas něco chystá proti církvi a potřebují se o někoho opřít. Už delší čas pozoruji, že otcové jezuité chodí s prosíkem; dokonce zoufale shánějí přátelství i těch členů řádu, kteří jsou jim obzvlášť protivní, jako jsem já nebo Charry. Církev se rozhodla řád legalizovat a dovolit nám, abychom dostali do čela někoho rozhodného a energického. Očekávají, že řád zachrání otřesenou pozici církve. Jenže se obávám, že přišli pozdě.“

Voglari se zamyšleně škrábal na bradě a mlčel.

„Dovedeš si představit, že by kardinálové nabídli členství v konkláve někomu z řádu před padesáti lety? Nebo se odvážili mluvit o tom, že by uznali jeho platnost? Naopak, když jsi byl mladý, chtěli tě zničit, vyprávěl jsi mi to. Dnes se situace změnila natolik, že řádový kříž se stal odznakem, kterému se klanějí. Příčina může být jen jedna: slabost jejich a předpoklad síly u nás. Chtějí nás získat pro sebe!“

„Nehodlám je z ničeho tahat,“ řekl Voglari, „Oni sami nás od sebe odvrhli; oni nás pronásledovali celá staletí. Teď pro ně neudělám nic zase já!“

„Jenže představ si, že jim to řekneme! Jejich síla se soustředí na to, aby nás rázem smetli z povrchu zemského; už jen z uražené ctižádosti. Všelijak nám pomáhají, při tom získali o řádu spoustu znalostí. Nabídnou-li je nepříteli, jsme ztraceni. Musíme pryč, musíme ode všech; hraje se o život a já, i když hraju o život od mládí, už toho mám dost. Všichni komthurové, ty, Castro, Barrancho, Raddley; všichni získali postavení, rozšiřovali jmění, zakládali školy a vědecké ústavy, věnovali se bádání a zkoumání, vytvářeli hodnoty. Jen já jsem celý život bojoval - a nevybojoval jsem si ani odpovídající postavení, jako ostatní. Podařilo se mi způsobit, že se můj stát nedostal do konfliktu s ostatními a konflikty, které jsem nemohl zažehnat, jsem alespoň urovnal smírem. Nicméně nedokázal jsem zajistit výchovu řádových dětí, nedokázal jsem vlastně udělat pro řád ve středovýchodní Evropě vůbec nic. Už toho mám dost; chtěl bych jednou mít místo, kde bych mohl působit bez obav, že mne moji vlastní lidé zavrhnou.“

„Takhle jsi nikdy nemluvil!“

„Já vím. Taky jsem neměl nikdy čas přemýšlet nad tím, jakou stopu zanechávám. Měl jsem příliš mnoho práce a příliš mnoho starostí. Rozhodl jsem se dopřát si odpočinek, jít k Charrymu a žít na jeho statku až do doby, kdy bude sám umět řídit svoji zanedbanou komthuru. To jsem chtěl; ale jakmile jsem se jen trochu vzdálil, začali na mne posílat vrahy. Nakonec zabili mou Wandu a zajali mi syna. Rozzlobil jsem se, Gierolammo. Potrestal jsem je, ale taky jsem něco pochopil: že nestačím na řízení středoevropských záležitostí. Rozhodl jsem se odejít; tak odejdu, ať se stane cokoliv.“

„A co když tě zvolí velmistrem?“

„Velmistrem je don Francisco di Arroyo. Na jeho smrt čekají všichni už několik let; zápasí se smrtí, ale neumírá. Věřím, že i tenhle rok ještě přežije a pořád a pořád budeme čekat. Kromě toho, kandidátem radikálního křídla řádu jsi ty!“

„Jsi na omylu, Tomáši. Podle mého se situace radikálního křídla, jak ty říkáš, změnila. Máme nové komthury: Charryho, Ludvíka d'Enghiema, Jana Dunbara. To jsou tvoji lidé, ne moji. Já sám budu podporovat tvou kandidaturu, až ta chvíle přijde. Teď musíš velet řádu ty!“

„Ale já nechci velet řádu!“

„Chtěj nechtěj, lepšího nemáme. Nebo: di Castro.“

„Ne, to nechci!“

„Pak se musíš stát velmistrem sám. Máš zajištěny hlasy od pěti komthurů, možná více. Pro Castra bude on, Barrancho, Raddley, Dangger; pravděpodobně i von Ahlbeck, Adalbert de Lorre, Dino de Montaignac. Jistých má sedm hlasů. Všech hlasů dohromady je šestnáct, musíš tedy získat čtyři muže, kdežto on dva. Ty čtyři pro tebe, to znamená Thor Knassen, Llago di Rienzi, Luigi Pietrangelli a ten, kdo přijde na místo komthura pařížského.“

„Složitá situace - nevýhodná pro nás. Kdo má jít do Paříže?“

„Mario di Cariatli. Ital, můj žák; velmi chytrý, ctižádostivý a bezohledný. Jaký názor má na záležitost voleb, nevím.“

„Měl bych ho vyhledat?“

„Můžeš. Promluv s ním, co on myslí. Je to talentovaný mládenec, možná bude mít pochopení spíš pro tebe než pro di Castra.“

Charry až doposud tiše naslouchal; teď řekl: „Jak to tak říkáte, se mi to spíš jeví jako osobní spory jednotlivých členů řádu, než jako spor o koncepci. Co když se podaří někoho z těch lidí přesvědčit záměry, které jim předložíme?“

Voglari se k němu udiveně otočil; chvíli překvapeně zíral, potom řekl: „Upřímně řečeno, i to je možné; ale každý už přece záměry všech ostatních zná a teď se musí rozhodnout, zda s nimi souhlasit či nikoliv. Záměrem di Castra je nechat vše při starém a hrabat peníze. Záměrem Baarfelta je řád změnit v organizaci, která by shromažďovala moudré a zbožné lidi a účelně je vychovávala. V poslední době dokonce objevil cíl svého snažení, tvůj Armin.“

„S tím bych souhlasil; ale proč je proti tomu di Castro?“

„Di Castro nemá nic proti Arminu; klidně tam pošle Baarfelta, třeba i další, ale nesouhlasí s tím, aby velmistr nebyl

přítomen v Evropě. Chce, aby byl Armin provincií a ne sídlem řádu.“

„V tom případě by se řád musel rozdělit.“ řekl Charry.

Nastala dlouhá chvíle trapného ticha; přerušil ji Voglari.

„Ano, rozkol v řádu. To je hrozba, kterou jsme vytahovali na světlo vždy, když bylo nutno potřít protivníka. Vytáhli ji na světlo, už když jsem chtěl být velmistrem já; zastrašili mé voliče tou hrozbou. Vzápětí jsem zastrašil já je rozdělením řádu, když chtěli dát velmistrovství di Castrovi. Tvá slova svědčí o neznalosti našich poměrů!“

„Rozdělení je veliký strašák,“ dodal Tomáš, „Ale co když to ani není tak hrozná možnost, jak se zdá? Co by se stalo, kdyby se řád rozpadl na dvě poloviny?“

„Chceš rozkol? Nejednotné vedení? Potom která strana má být vůdčí a která podřízenou? Jak si to představuješ?“

„Nepředstavoval jsem si to nikdy. Ale mluví-li se o rozkolu, potom chci vidět to nebezpečí zblízka a rozhodnout, jak s ním mám bojovat. Nebojím se bubáků, které na mne někdo strojí...“

Voglari opět dlouho přemýšlel. „Rozkol v řádu by znamenal zánik slabší části. Nepřátelé slabší část zničí; to nesmíme připustit.“

„Setrvání pohromadě by mohlo znamenat zničení celého řádu. Ztratili jsme už Paříž, ztratili jsme Vídeň; situace v Londýně a Berlíně není růžová, i tady v Římě se naše postavení houpe. Co s tím můžeme dělat?“

„Má Itálie je pevná! Myslíš, že když padla tvá moc v Rakousku, musíš vidět nepřátele všude? Ale já se nebojím nikoho, já stojím na své půdě pevně. Spíš se podívej na Dunbara; jeho situace je vratká, protože Dunbar se nikdy neměl stát komthurem!“

„Neznám nikoho lepšího k řízení Německa, než je Dunbar.“

„Možná; ale on není lepší než jiní. Dunbar je možná vzdělaný, chytrý, rozhodný... ale zaslepený nenávisť k lidem.“

Jistě, teď je ten nejlepší; mnoho ví, má všude přístup, kontroluje nejvyšší místa. Ale nenávidí všechny, které má v moci, nenávidí státní správu Německa! Ty jsi posuzoval Rakouské pány chladným rozumem dokonce i tehdy, když jsi měl právo být k nim krutý za vraždu své ženy. Ale Dunbar je nenávidí, i když mu neubližují. Nenávidí z principu, chce je zničit, protože žije mezi nimi!“

„Vím,“ povzdechl si Tomáš, „Jeho nenávist je známá. Nevěřil jsem, že ještě trvá, doufal jsem, že... se uklidní.“

„Dunbar se neuklidní, dokud se nepomstí. Buď ztrestá své nepřátele, nebo dopadne jako von Rhode. Věřím Dunbarovi, že svou nenávistí chrání řád; ale nemůže nám pomoci uspořádat poměry v Evropě.“

„Dobrá, souhlasím s tebou. Ale co ostatní? Co Raddley?“

„Londýnský komthur? Starý, slabý, nevšimavý. Anglie odpadne během deseti let, nedostane-li jiného komthura. Raddley je nafoukaný na svou moc, pyšný na postavení i na peníze, které má. Almetta jej navštívil, Raddley ho hostil na svém zámku a snažil se omráčit ho přepychem. Představil mu spoustu lidí z vysoké šlechty, které hostí; ale jeho služebnictvo mu vyká. Obklopuje se cizími lidmi a se svými rytíři jedná jako s nějakými pacholky. Je otázkou času, kdy se přestane starat o svoje území úplně a nechá všechny dělat si, co umějí.“

„Dobrá. Sir John A. Dangger, Amerika.“

„Zbrojař a kapitalista. Nevím o něm nic, nikdo to neví. Co zjistila Knassenova expedice, není známo, nevím ani, zda se mladý Knassen a jeho loď vrátili. Charry by to měl vědět, je to jeho loď.“

„Regina? Nevím o ní nic.“

„Musíme počkat. Nebo tam případně někoho poslat.“

„Jenom ne mne, proboha!“ Tomáš rozhodil rukama, „Neberu už žádné operace na svá bedra! Raději povídej o Llago di Rienzim!“

„Káhírský komthur je mladý a schopný, ale velmi lehkomyšlný a silně zorientalizovaný. Nemusí nic dělat, to ho

ničí. Ztratil už většinu zájmu o práci, to je škoda. Nevím, co by se s ním mělo stát; nikdo v řádu nechce jeho flákání vidět.“

„Wolmarr von Ahlbeck, velkokomthur africký.“

„Hledá a brousí drahokamy a prodává je do Evropy. Vynáší mu to tak skvěle a Afrika je tak klidná, že mu vůbec nepřijde na mysl se o cokoliv starat. Když byl mladý, byl ochoten k velkým činům; ale vývoj jižní Afriky jej dokonale zklidnil. Teď mu stačí ke štěstí diamanty.“

„Adalbert de Lorre, polní zbrojmistr.“

„Adalbert!“ Voglari se zamračil a zahleděl se z okna, „Ten sedí ve Španělsku a je tam šťastný. Připravuje se dvacet let na válku; ale protože žádná nepřišla, nepodařilo se nám doposud zjistit, jak se vlastně připravil. Polekal se, když jsi ho vyděsil svou polskou operací; myslel, že bude konečně muset vytáhnout do boje. Sešlo z toho a on je rád. Neviděl jsem ho už hrozně dávno - prý dost zchátral.“

Tomáš mávl rukou. „Tak to tedy vypadá: rozklad a morální bahno na všech stranách! A náš řád do toho jde s takovými komthury! Není lepší utéci do Arminu a nechat to být?“

„Je to možná lehčí, Tomáši. Ale nejlepší je vychovat nové rytíře a nové komthury pro řád. To dělám já.“

Tomáš trochu vyjasnil tvář. „Krásně řečeno! Spoléháš tedy na to, že až staří zemřou, přijdou mladí a schopní. Máš tady někoho, kdo projevuje dobré výsledky?“

„Mám ledaskoho. V dětech je síla, Tomáši; vychovám-li je k sebevědomí, rozhodnosti a hlubokým znalostem, nahradí nás lépe, než si sami myslíme. Ukážu ti svoje děti, můžeš je posoudit. A jedním bych ti chtěl pohrozit: příštím středoevropským komthurem, odejdeš-li ty a Denis do Arminu, bude Pietro Soica!“

„Cože - ten kluk z polepšovny?“

„Je chytrý a rozhodný, jak si přeješ. Pravda, neuměl ani pořádně číst a psát, když přišel; ale má snahu se to všechno naučit a také to využívat. Tvůj Martínek je také chytrý a má dost velké znalosti, ale jeho zástupce Pietro ho už překonal,

dokonce si dokázal zjednat respekt u ostatních kluků ve škole!“

„Fantastické! A to mi nadáváš, že jsem ti ho poslal!“

„Bodejť ne! Poslat mi na krk patnáct křupanů z nějaké díry na Moravě, ještě divokých jako vlčata! Naše děti se jim smály, když je viděly poprvé; a měly pravdu! Věřím pevně, že ten Pietro je sem přivedl jako svoji armádu, aby mohl ostatním vnutit svou vůli. Je na to dost chytrý, chápu to. Ale ty děti vůbec nejsou hloupé, až příliš chytré na to, odkud přišly. Však počkej, až ti je ukážu...“

„Tak dobře, ukaž nám tu svoji školu! Moji přátelé ji doposud neviděli, dokonce ani Denis ne, i když jsem mu vyprávěl...“

„S radostí; ale pod jednou podmínkou: každý z vás si připraví pěknou ranní přednášku pro moje děti. Souhlasíte?“

„Jistě. Na libovolné téma?“

Voglari začal Tomášovi vysvětlovat, co od něho očekává; během té diskuse došlo Charrymu, že se přednáška očekává i od něho, což ho vyděsilo. Doma na Hůrce občas přednášel, ale ne před cizími. Diana se nabízela, že to vezme za něj, ale Voglari se vyjádřil naprosto jasně:

„Účelem přednáškové činnosti není pouze předat dětem informace, ale také umožnit jim pobývat alespoň dočasně ve společnosti velkých světců, vznešených učenců a podobných lidí, což má na ně velmi blahodárný vliv. Potěší mne, zůstanete-li mezi námi pokud možno co nejdéle a děti se s vámi budou moci stýkat.“

„Neboj se,“ řekla Diana, „Já mu s přednáškou pomůžu.“

„O čem budeš přednášet ty?“ ptal se Tomáš.

„Já? Mně je to jedno, můžu o čem chci. Třeba o buddhistické nebo védské filozofii, to bude tak nejvhodnější...“

„Dobře. A bratr Tošio?“

„Tošio si vezme na starost rozcvičky jako doma; co říkáš?“

„Ano, bojová průprava je velice důležitá...“

„Bojovat bych je mohl učit taky!“ navrhl Charry.

„Jistě mohl; ale stejně bude lepší, když připravíš přednášku.“

„Mohl bych se zapojit také?“ zeptal se skromně Ao Harrap, „Snad by nevadilo, kdybych přednesl kratší přehled dějin jaguárů...“

„To bude skvělé!“ nadchl se Voglari, „Samozřejmě nás zajímají také dějiny tygrů a leopardů, případně vaše kultura...“

„Tak moment!“ zasáhl Charry, „To vypadá na delší pobyt!“

„Vy někam spěcháte?“

„Snad ani ne, ale...“

„Na Lago di Como se vám bude líbit.“

S touto prognózou jsme si šli lehnout; ráno se vstávalo velmi brzy. Voglari vydal svým podřízeným příkazy ohledně zajištění potravin a nám slíbil, že nás provede Florencií, což potěšilo Dianu.

Ale ještě předtím se konala snídaně; při ní nás požádal Velký čaroděj Pietrangelli o rozmluvu. Nebylo to obvyklé, stařec býval většinou po dlouhé hodiny ponořen v meditacích, proto všichni okamžitě předstoupili, když je vyzval.

„Uvažoval jsem o existenci rozumných šelem. Včera se hovořilo o černé leopardici Dévi; nelze vyloučit, že mezi lidmi se nachází větší množství těchto šelem. Je nutné je shromáždit a nabídnout jim přepravu domů na Ostrov nebo jiné odpovídající zacházení.“

„Ano, to máš pravdu, Mistře.“ řekl Gierolammo, „Vydám okamžitě příkaz všem našim podřízeným.“

„Když nic jiného, jsou tu alespoň Dévini rodiče a sourozenci. I když uplynulo několik let, možná někdo z nich doposud žije. Možná by se dala vysledovat jejich stopa...“

„Dévi o svých příbuzných nic neví; byla od nich oddělena jako docela malé kotě. Bylo by velice obtížné po tom pátrat...“

„Vytvoř instrukci, jak poznat takovou šelmu a rozešli to po služebnách. Kdo objeví takovou bytost, musí ji okamžitě odkoupit od dosavadního majitele. Myslím, že je povinností bratra Charryho takovou akci financovat.“

„Ano, to samozřejmě je!“ souhlasil Charry, „I kdyby ne, mohu se obrátit na jejich příbuzné doma v Arminu...“

Pietrangelli spokojeně přikývl a dal jim na srozuměnou, že řekl vše, co chtěl; poklonili jsme se mu a odešli.

Po snídani jsme odjeli do Florencie; původním účelem bylo, aby Voglari nakoupil potřebné věci pro svou školu, zejména potraviny, ale ochotně nám ukázal zdejší pamětihodnosti. Jako ve většině italských měst nám bylo dovoleno chodit volně, nanejvýš na vodítku, což bylo jen symbolické gesto. Gierolammo zná téměř vše z dějin nejen toho města, ale celé Itálie a umí velmi zajímavě vyprávět; nedivím se, že ho žáci rádi poslouchají. Před Michelangelovým Davidem nám dlouho a důkladně líčil všechny jeho osudy, vyprávěl o podivuhodných činech Benvenuta Celliniho, jehož Perseus rovněž stojí před slavnou florentskou Signorií; vyprávěl o rodu Medicejských, do jejichž paláce nás dokonce zavedl. Při tom prozradil, že sám pochází z nemanželské větve rodu Medici, dokonce snad od samotného Lorenza il Magnifica - což není vyloučeno, neboť v renesanční době měli ti lidé veliké množství milenek a četné potomstvo. Bohužel nepřichází v úvahu, aby uplatňoval dědické nároky.

Během prohlídky města nám místní velkoobchodník připravil požadované zboží; tam jsme také poznali Voglariho automobil, první náklad'ák, jaký jsme kdy viděli. Řídil ho mladý černochoch, což ani kupci ani jeho příručím nepřipadalo divné. Zúčastnili jsme se také diskuse o cenách a splatnosti různých pohledávek; v té diskusi se ukázalo, že Voglariho platební bilance je značně napjatá a s obtížemi platí svoje dluhy. Charry zaváhal, potom projevil ochotu přispět, takže ho Voglari hbitě umluvil, aby zaplatil aspoň dnešní nákup, namísto co by byl dluh připsán na účet. Charry tak učinil a kupec byl viditelně spokojen.

A už jsme mohli vyjet na Lago di Como; Voglari si sedl k nám do auta, náklad'ák jel za námi řízen černochem a ještě

jedním mladým mužem, kterého jsme pobrali po cestě. Gierolammo opět vyprávěl o všem, co jsme cestou potkávali; došli jsme k názoru, že Itálie je jeho největší životní láskou a ví o ní absolutně všechno.

Jezero Como je jedno z nejkrásnějších míst, jaká vůbec v Itálii mají; je roztaženo v mnoha horských údolích a odrážejí se v něm vysoké štíty Apenin. Už cesta k němu stála za to, ačkoliv ji dal Voglari nějakými machinacemi za vládní peníze upravit; přesto se vine skalami, občas je na jedné straně sráz nahoru a na druhé propast. Charry řídil a občas klel, Denis nadskakoval na sedačce a vyzvídal, jestli dojedem ještě dneska a jestli se ještě před večerí stihne vykoupat.

„Jak uvidíme vodu, hodím tě tam a zašlapu do hloubky, aby ses utopil!“ vyhrožoval mu Charry.

„Fajn! O co, že utopím já tebe?“

Voglari byl ovšem naprosto klidný; sliboval, že večerí ještě pohodlně stihneme a že bude všem velice chutnat. Diana se předem olizovala, ale nás zachvátily černé obavy.

„To zas bez masa?“ ptala se opatrně Dévi.

Opakoval jsem její otázku nahlas; poklop v podlaze byl otevřen, takže nás Voglari slyšel, zasmál se a souhlasil.

„Tak to já lovit!“ oznámila Dévi rázně a pokoušela se za jízdy otevřít dvířka.

„Opovaž se!“ vykřikl Charry, který jí rozuměl, „Žádný lovení!“

„A co teda já jíst?“

„To, co ostatní! Nebudeš si vybírat...“

Gierolammo postřehl vzrušenou diskusi a vyzvídal, co se děje. Charry mu to objasnil, poněkud vzteklým tónem.

„V jezeře je spousta ryb; kočky snad mají ryby rády!“

„Já ne kočka!“ vrčela Dévi, když jsme jí to přeložili, „Ryby fuj! Šupinatý sliz!“

„Schválně Dévi, jedla jsi už někdy rybu?“ vyzvídal Denis.

Nemůžu říct, co to vlastně pronesla; do té chvíle jsem neměl tušení, že umí taky nadávat. Denis se řehtal, až se kácel.

Projeli jsme nějakým městečkem a zabočili na cestu podél břehu; tam jsme přibrzdili před závorou, u které stáli hlídači se psy, ale když jim Voglari dal pokyn, okamžitě otevřeli. Náklad'ák jel za námi, ten dobře znali. O kus dál byla na silnici další hlídka a pak ještě jedna; mladí muži v jednoduchých vojenských uniformách, s puškami přes ramena. Klid školy byl dobře střežen.

Škola se skládala z řady objektů; ten největší byla vila v secesním slohu, jak se slušelo a patřilo, připomínala zvenčí lázeňský penzion se štukaturou, věžičkou s hodinami a všelijakými ozdobami. V průčelí byla velká mozaika, představující rytíře na koni, jak zabíjí nádherného draka; zřejmě to měl být svatý Jiří. Okolo bylo několik dalších mozaik s vojenskými a loveckými náměty. Objížděli jsme vilu dozadu, abychom vjeli do dvora, asi hlavně kvůli složení nákladu; tak jsme mohli vidět, že zezadu se vysoko ve výši klene kupole ze zeleného skla, jejíž účel nám naprosto nebyl jasný.

Příjezd automobilů vyvolal velkou pozornost; odevšad se sbíhaly děti zhruba od deseti let až po mládež kolem dvaceti. Všichni lidé tu byli oblečeni téměř stejně, do tunik bez rukávů dosahujících nad kolena a v pase svázaných páskem. Na některých tunikách bylo vidět, že jsou používány už dlouho; původně byly zřejmě bílé, pak byly obarveny a ještě později vybledly. Někteří, zvláště ti starší, na nich měli vyšité značky, co už dokázali, mladší je měli bez ozdob. Zhruba třetina přítomných byly dívky, ale ustrojené stejně jednoduše jako kluci.

Zastavili jsme na dvoře a Voglari vystoupil; okamžitě k němu přišlo několik lidí, hlavně dospělí. Vydal jim příkazy, zatímco my jsme vystupovali; děti před námi sice ucouvly, ale ne zas tak daleko. Byly to pěkné děti, štíhlé, opálené, se silnými, sportem vypracovanými svaly. Naprosto nepřipomínaly špatně živené děti pracujících nebo naopak bledničkovité a nevyvinuté dětičky »lepších lidí«. Necítily žádný ostych před cizími, mluvily volně a bez zábran, i když

většinou nic zvlášť chytrého; dospělých si všímaly jen letmo a neprojevovaly žádné zvláštní rozpaky.

„Tohle je hlavní budova,“ vysvětloval Gierolammo, „Budeme v ní bydlet, jsou tam místnosti pro hosty. Děti většinou bydlí venku v pavilónech, kromě zimního období; to jich mnoho jezdí domů. Tehdy taky používáme ten zimní bazén, na který se díváte...“

„Támhleto je bazén?“ ukázala Diana na kupoli ze zeleného skla; všimla si, že jsou tam nějaké skákací můstky a reflektory, které zřejmě při napuštění prozařují hladinu.

„To proto, aby se dalo plavat, i když je venku sníh.“

„Tak ohromné koupaliště jsem ještě neviděla!“ nadchla se Diana, „Jak to, že to udrží?“

„Železobeton. Beton jistě znáš a nosníky jsou vyztužené železnými pruty, které snadno udrží váhu kupole. Střecha je značně vylehčená, není ze skla, ale z umělé skloviny; říká se jí plexiglas a myslím, že ve světě ještě není moc rozšířena. Máme to dva roky; zimy tu sice nejsou tak kruté jako v Evropě, ale nedá se koupat pod širým nebem...“

Během jeho výkladu se děti přiblížily ještě víc; některé se už pokoušely zjistit, zda jsme nebezpeční. Dévi prskala a couvala dozadu, ale nebylo jí to nic platné, Denis ji podržel za kůži na krku a nedovolil jí zalézt zpátky do auta.

„Jistě, můžete si je pohladit,“ řekl Voglari dětem, „Nebojte se a moc se nedivte, ty kočky kromě jiného taky mluví...“

Musím přiznat, tolik lidských rukou na mě ještě v životě nesahalo. Všechny si mě chtěly pohladit, tahaly mě za uši a za hřívku na krku a pronášely všelijaké poznámky. Nám se mazlení líbí, ale Dévi, chudáček, velice trpěla.

„Tak dost, mládeži!“ Voglari zatleskal rukama, „Zůstaneme tu několik dní, všichni budou mít možnost se seznámit! Kdo nepatří do zásobovací skupiny, nepleťte se tady, máte snad co dělat?“

Děti se postupně rozcházely; starší chlapci se dali do skládání potravin z nákladňáku a spouštěli je pomocí nákladního výtahu do sklepa. Dospělí, kteří patřili k personálu,

se shromáždili a dali se do řeči s Voglarim; ten na jednoho kývl.

„Renato je učitel, provede vás po zahradách a hřištích, abyste viděli, jak děti odpočívají. Teď odpoledne už mají většinou volno, výuka se koná ráno. Ale učitelé zůstávají stále s dětmi, dokonce si s nimi hrají; posiluje to vzájemný kontakt.“

Renato měl na sobě stejnou tuniku jako děti; kromě toho upřímný pohled a klidný úsměv. Jak jsme se později přesvědčili, jeho práce vyžadovala také неотřesitelný klid za všech okolností; měl na starosti třicet rozjívených výrostků obojího pohlaví, z nichž žádný se nedal považovat za hodné a poslušné dítě.

„Klademe důraz na přirozený a zdravý vývoj lidské osobnosti. Současná společnost se velice vzdálila od toho, co považovali za normální třeba v antických dobách.“ vysvětloval nám, „Dopřáváme dětem maximum volnosti a dáváme jim možnost rozvíjet individuální sklony a zájmy. Je to obtížné, ale lepší než je omezovat.“

„V každém případě se ty děti nechovají jako blbečkové.“ řekla Diana spokojeně, „Většina dětí ve světě začne zmatkovat, když je osloví dospělý. Vychováváš je skutečně skvěle...“

„Tvoje uznání mě zvláště těší!“ usmál se učitel.

Vedl nás dál do zahrady; tam bylo hřiště, na kterém kluci hráli nějakou míčovou hru, okolo stáli další a hlasitě jim fandili. Někdo posedával na lavičce s knížkou, někdo se bavil, děvčata seděla v kruhu na trávě a zpívala při kytáře. Kluci, kteří přímo hráli, byli nazí, jenom okolo čela měli ovázanu barevnou pásku, aby se rozeznali.

„Kalokagathia, vyvážený rozvoj ducha i těla podle starořeckých zásad,“ pokračoval ve výkladu Renato, „Jak jste si jistě všimli, vychováváme tady chlapce i dívky pohromadě. Neděláme mezi mužem a ženou jiné rozdíly než ty, které jsou dány biologicky. Jinde je doposud zvykem, že dívky nejsou schopny se ve společnosti domluvit bez gardedámy a nejsou zvyklé na přítomnost mužů. Z toho vznikají jen nepříjemnosti;

dívky z naší školy znají chlapce od malička a umějí s nimi taky patřičně zacházet.“

Dianě se to moc líbilo a dala svůj souhlas najevo.

„Ráda bych mluvila se dvěma chlapci. Kde je Martino Tomasi a Pietro Soica?“

Renato kývl na jednoho kluka a položil mu tu otázku.

„Před chvílí tu ještě byli, trénovali na atletické dráze. Snad se šli dolů k jezeru vykoupat...“

„Sežeň je, mají tady přátele. Pokud možno okamžitě!“

Chlapec odběhl, my jsme scházeli cestou k jezeru.

„Ti čeští kluci jsou šikovní a nadaní,“ soudil Renato, „Škoda, že byli tak neuvěřitelně zanedbaní. Nechápu, jak tam učí svoje děti, vůbec to na nich nezanechalo stopy!“

„Protože je nikdo neučil! To je holt ta výchova ve světě!“

„Lidé se chovají ke svým dětem skutečně nelidsky; potlačují jejich přirozenou touhu po vědění a snaží se vychovávat je ke stavu, který se snad ani nedá nazvat obrazem Božím. Například já byl původně vychován v semináři.“

„Ach, proboha! A jak to, že jsi teď tady?“

„Utekl jsem; potkal jsem se s kamarádem, který mne dostal do řádu. Vychodil jsem potom tuhle školu, už jako starší; mohl jsem odejít, ale když jsem viděl ten blázinec venku, vrátil jsem se za čtrnáct dní; radši jsem tu zůstal jako učitel.“

Dlouhými skoky k nám přibíhali dva kluci; nepovažovali za nutné se obléci a nestačili se ani otřít, na těle se jim třpytily kapky vody. Poznali jsme v nich Martínka Tomšů a Petra Sojku, ale vypadali podstatně líp než doma v Olomouci, i když měli skutečně podivné účesy; taky měli oba na rameni vytetované draky, i když méně parádní než Diana. Petr se okamžitě postavil do pozoru, Martínek o něco pomaleji; oba koukali na Baarfelta, jako by od něho očekávali pár facek.

„Tak,“ řekl Tomáš, když si je prohlédl, „Tak se zase vidíme, pane kapitáne a pane poručíku. Jak se stalo, že pánové

tak značně rozšířili svou armádu během doby, co jsme se neviděli?“

Petr Sojka vypálil okamžitě a bez rozmýšlení: „Považovali jsme za svoji povinnost chránit řád, otče komthure! Jak známo, naši nepřátelé se stále rozmnožují a sílí; proto musíme sílit a přirozeně zvětšovat počet také my...“

„Velmi krásně! A kdepak jste ty vojáky vzali?“

„Měl jsem nějaké známé a věděl, jak se na ně obrátit. Dovoluji si poznamenat, že jsme využívali služeb řádu jen tehdy, když jsme se tomu nemohli vyhnout. Cestovali jsme načerno, přešli hranice pěšky přes hory a naši kluci si obživu získávali sami, aby nezneužívali vaší velkorysé dobroty!“

„Předpokládám, že tu obživu jste získali krádežemi?“

„Nenazýval bych to tak hrubým slovem, otče komthure. Dalo by se to mnohem vhodněji nazvat znárodněním majetku.“

„Musím přiznat, že tvoje myšlenkové pochody sice obdivuji, ale dost dobře nechápu!“

„Vycházím z myšlenky, že každý člověk má právo v přiměřené míře užívat blahodárné péče rodného státu. Například já jako občan Rakousko-Uherské říše bych měl dostat alespoň jednou denně pořádně najíst a neměl by mi lézt zadek z kalhot. To považuji za rozumné a humánní. Bohužel rakouský stát o mne nepečoval tak, abych měl tyto potřeby zajištěny; proto jsem byl nucen vyžádat si od lidí, kteří mají víc než potřebují, aby přispěli státu na moji výživu a ošacení!“

Tomáš se rozesmál. „To máš takový přirozený dar výřečnosti, nebo sis to uspořádal už předem?“

Petr trochu vypadl z tempa. „Už jsem to několikrát vysvětloval jiným. Ale je to naprostá pravda!“

„Možná. A co bys dělal, kdyby tě při tom chytili?“

„Především je potřeba dávat bacha, aby člověka nechytily. Když ho přesto chytanou... no, snažit se z toho vymotat. Nejlepší je se pěkně potichoučku ztratit.“

„A nemyslel jsi na to, že těm lidem způsobíš škodu? Oni přece nemohou za to, že jsi jim sebral jejich majetek!“

„Otče komthure, to je jen a jen jejich vina! Nikdo nemá právo vlastnit žádný majetek v přebytné míře. Kdyby neměli nic, co bych jim mohl vzít, tak bych jim samozřejmě nic nevzal!“

„Výborně. Uvědomil sis, že i já mám větší majetek, než si podle svých představ myslíš? Jak se to shoduje s tvými zásadami?“

Petr zrozpačitěl, ohlédl se na Martínka a ten pokračoval:

„Tvůj majetek, otče komthure, je pro nás nedotknutelný, neboť je to majetek řádu, jehož součástí jsme i my. Nesmíme zmenšovat majetek řádu, naopak je naší povinností podle svých sil zvětšovat jej tím, že získáme do osobního vlastnictví co nejvíce!“

„To je pravda!“ souhlasil Tomáš.

„Kromě toho,“ pokračoval Martínek směleji, „Je povinností nás jako členů řádu konat dobro; při té příležitosti musíme posuzovat zodpovědně, jakými prostředky tak učiníme a když bylo rozhodnuto, použít ty prostředky bez ohledu na skutečnosti, které našemu rozhodnutí brání. To je ve stanovách!“

„No, přibližně tak nějak to tam stojí. Ale řekl jsi, že člen řádu koná dobro. To jste nedělali!“

„Jak to? Konali jsme dobro tím, že jsme dopravili patnáct lidí do řádové školy! Jestli tohle pro ně nebylo dobré, tak už na mou duši nevím, co bysme mohli pro lidstvo víc udělat!“

Tomáš překonával chvíli smích, ale opravdu jen chvíli. „Dobrá, vidím, že jste se oba zasloužili o lidstvo. Pro jistotu zakazuji až do odvolání získávat další vojáky a to jak vám, tak i vašim podřízeným. Mohlo by se stát, že by se vaše armáda zvětšila ještě o takových dvacet lidí a to už by Voglari nesnesl!“

Chlapci očividně upadli do rozpaků. „Totiž...“ řekl Martínek, „Ono by se to i mohlo stát... my jsme jim totiž

poslali dopisy, jak se tady máme. Není vyloučeno, že když je dostanou, mohli by klidně... pojmout úmysl...“

„Zkrátka a dobře jste je pozvali, že? Jak jste si to mohli vzít na zodpovědnost bez dovolení?“

„Ale... my jsme to odhlasovali! Rada pluku...“ řekl Petr.

„Rada pluku! Jak může něco odhlasovat nějaká rada pluku? Nemáte ani velitele toho pluku, jste jen kapitán a poručík a sám Bůh ví, kdo vás tím jmenoval!“

„To se dá rychle napravit!“ ožil Martínek, „Totiž, plukovníkem je přece Denis! Pamatuješ se, že jsi mi to slíbil? Říkal jsi: až budu mít vlastní pluk, budeš v něm kapitánem. Později tě povýším ještě víc. Nepamatuješ se?“

„Pamatuju,“ řekl Denis, „Je to pravda, otče!“

„No vidíš! Tak teď teda máš pluk... nebo aspoň základ. Patnáct lidí, to už je vojenská jednotka. A kdyby nám komthur dovolil, my bysme sebrali v krátký době i víc lidí...“

Tomáš se kousal do rtů, ale mluvil přísně: „No, pane plukovníku Baarfelte! Co ty tomu říkáš?“

„Ale tati, to by přeci bylo krásný, kdybych já měl svůj pluk! Co by tomu vůbec bránilo? Budu ho možná potřebovat, až budu aspoň o trochu větší. A Martínek s Petrem jsou dobří důstojníci!“

„Přímo výteční, nemůžeš si přát lepší. Ale pluk se musí taky živit, to ti nenapadlo?“

„To by ti snad nedalo tolik práce to zaplatit!“

„Nedalo; ale o účelnosti té akce mám jisté pochybnosti.“

„Jaké pochybnosti? Za deset let budu potřebovat dobře vycvičené vojáky; a jako bych je našel!“

Tomáš zíral přemýšlivě na svého syna a jeho důstojníky a neměl tušení, co s nimi udělat; vtom protlačil Ao Harrap svou krásnou ušlechtilou hlavu mezi Denise a Martínkou a řekl:

„Kolik by stálo vydržování takového pluku pro Denise? Kdyby někdo z přítomných šlechticů přispěl polovinou, jsem

já ochoten zaplatit druhou polovinu té částky se svého státního pokladu!“

Jeho pyšná tvrdá němčina zazněla mezi lidmi jako úder zvonu. Renato se k němu udiveně otočil, taky Petr i Martínek otevřeli údivem pusy; zato Denis objal Ao Harrapa kolem krku a nadšeně mu děkoval za jeho rozhodnutí.

Tomáš nevydržel; rozesmál se a mávl rezignovaně rukou: „Jednou z povinností rodičů je platit zábavy svých nezvedených dětí. Předám Voglarimu dispoziční právo na jedno svoje římské konto. Denis si ovšem musí uvědomit, že se tím o patřičnou částku sníží jeho dědictví. Každá zábava něco stojí!“

„Já to беру na vědomí,“ řekl Denis důstojně, „Ostatně, než se tak stane, ty ještě stačíš ty peníze nějakým způsobem vydělat. A nepřátel se nebojím, ti jsou na nás takhle krátcí!“

„No dobře, dobře! A mohl bych tu tvoji armádu aspoň vidět, abych věděl, co jsem vlastně koupil?“

„Ale jistě,“ Denis byl ochota sama, „Martínku, kde jsou?“

„Takhle se to nedělá, musíš rázně zavelet! Kapitáne!“

„Ano, pane!“ Martínek se taky uměl postavit do pozoru.

„Nech nastoupit mužstvo!“ velel Tomáš.

„Ano, pane! Všechny, nebo jenom naše?“

„To má znamenat co?“

„Totiž... jestli všechny členy řádu Draka nebo jenom ty, co přišli s náma z Moravy...?“

„Jenom ty, co jim platíme pobyt. Těch tvých patnáct!“

„Ano, pane!“ Martínek švihl pravicí k hlavě, „Poručíku! Mužstvo nastoupit!“

„Ano, pane!“ zaječel Petr jako polnice, otočil se a rozběhl se pryč. Tomáš si znaveně setřel z čela pot.

„Vysvětli mi zatím, co je to řád Draka a jaké má členy!“

„Řád Draka... no, to je taková věc... povídala Diana, že drak je takovej... no, symbol. Proto máme některý draka

vytetovanýho na ruce, že... jako třeba Tošio nebo tak.“

„Vidím, že bez tvého zástupce se přestáváš vyjadřovat plyně a s vojensky rázně. Ale pokračuj!“

„Když jsme to o našem řádu Draka vysvětlili kamarádům, mnozí zdejší se k nám přidali. Teď už je nás... osmadvacet.“

„Jaký to všechno má mít účel?“

„Máme několik plánů. Plán jedna: pomstít se Rakušanům za to, že jsme odtamtud museli utéct. Budeme podnikat vpády na jejich území a tam jim všelijak škodit. Plán dva: budeme přepadat polepšovny a verbovat v nich další lidi, kteří by chtěli jít s námi...“

„A až vás budou milióny, zaútočíte na Vídeň, co?“

„Pět'a to spočítal, že by nás stačilo dvacet tisíc.“

Diana se už nějakou chvíli šklebila; teď už to opravdu nemohla vydržet.

„A jestlipak víš, že v Uhrách na Balatonu máte taky námořní flotilu?“

To Martínek samozřejmě nevěděl. Denis ano, takže poněkud zrudl.

„No jo, vážně!“ pokračovala Diana, „Denis je tam zverboval!“

„Ale to je bezva! Můžem je taky zařadit do stavu?“

Tomáš se chytil za hlavu; jeho zrak padl na Renata, který se smál a nezdálo se, že by mu to dělalo těžkou hlavu.

„Klid, komthure,“ řekl, když si všiml Tomášova pohledu, „Takové plány má tady ve škole kdekdo!“

„Tobě to zřejmě starosti nedělá!“ zavrčel Tomáš, „Stalo se ti už někdy, že se tvoji žáci rozhodli vyhlásit někomu válku?“

„Zhruba jednou do měsíce. Kluci od moře zas chystají výpravy na objevitelské plavby a ti, co mají kamarády černochoy, plánují výpravy do nitra Afriky. Zlato země Ofir ti něco říká?“

„Mně jo!“ přihlásila se Diana, „Ty o něm něco víš?“

„To ne, ale kluci mají přesně zmapovaný, kde ho budou hledat. Zatím to naštěstí vždycky vzdali před realizací.“

To už se vracel Petr; stihl někde najít svou tuniku a hodil druhou Martínkovi, který si ji hbitě natáhl. Zároveň se sbíhal houf chlapců a taky několik dívek, přicházeli ze všech stran a stavěli se do jakž takž neurovnané řady. Na Baarfelta a hlavně na nás koukali dost vyjeveně; sice od Martínka slyšeli ledacos, ale slyšet a vidět na vlastní oči, to je přece jen dvojí.

Tomáš sledoval ten nástup s pobaveným úsměvem; když byli Denisovi poddaní nastoupeni, zavrtěl hlavou: „Tohle není armáda, ale banda loupežníků. Doporučoval bych ti, plukovníku, abys je preventivně seřval. Snad to pomůže...“

Denis byl dost v rozpacích; velení pluku či jakémukoliv jinému vojenskému seskupení mu bylo cizí. „Nešlo by to, tatínku, abys to tentokrát udělal ty za mne?“

„Šlo. Ale podruhé už to bude na tobě!“ Tomáš přistoupil ke klukům a řekl: „Kapitáne! Tohle je nějaká řada? Takhle se stojí v pozoru při slavnostním nástupu? Prsa vypnout, břicho zastrčit, paty k sobě, špičky od sebe! Je to jasný?“

Martínek zamlel naprázdno čelistí, otočil se k Petrovi a něco chtěl říct; to už se ale Petr rozkřikl jako na execírce:

„Jak to stojíte, vy paviáni mořský? Ty chomoute, dřeváku vesnická, copak nevíš, co je slavnostní postoj? Dám vás uvázat ke kandelábru, vy chrapouni, až budete černý! Nepřejte si mě, až se jednou rozčílím a vyřídím si to s váma! Takovou ostudu chcete dělat před naším panem plukovníkem a Jeho Svatostí komthurem Baarfeltem? Já vás myslím...“

„Stačí,“ řekl Tomáš, „Šlo by ti to. Kde ses to naučil?“

„V jedný polepšovně jsme měli za dozorce bývalýho zupáka. Chlastal a kradl jako straka, tak ho vylili a šel k nám. Náhodou já mám vojenský vzdělání dokonalý...“

„Vidím. Tak dej rozchod! Denisi, jestli chceš jít s kluky si hrát, klidně jdi. Kočky taky nedržím. Do večere máte ještě skoro hodinu, můžete se jít vykoupat...“

Denis se zasmál, kývl na nás a rozběhl se s kluky dolů k vodě; šli jsme s nimi, zatímco Tomáš, Diana a Charry se

vraceli zpátky do zámku a Tomáš oslovil Voglariho: „Poslyš, uvažoval jsem o tom, že bych ti tu Denise nechal - alespoň na nějaký čas!“

„Moc rád bych nebyl. Je ještě velice malý a slabý!“

„Právě proto. Situace v Německu je vážná, sám jsi to říkal. Bojím se, aby se Denisovi něco nestalo; ty útoky na mne by mohly pokračovat a bojím se, aby chlapec... chápeš?“

„Chápu; kdyby bylo bezpodmínečně nutno, musel bych k tomu přivolit, ale je ještě tak mladý! Kdyby mu bylo o dva tři roky víc... nebo aspoň o rok!“

Tomáš nezřetelně zabručel. „Dobrá. Vezmu ho s sebou do Německa. Ať si zvyká na tvrdý život...“

Denis si zaplavával v jezeře, pak vylezl a sušil se společně se svými vojáky. „Jsou na vás stížnosti, pánové! Od včerejška neslyším nic jiného než stesky na vaše účesy a tetování!“

„Pěkný, ne?“ ušklíbl se spokojeně Petr, „Jestli chceš, udělají ti holky taky takový. Účes hned, tetování později...“

„Už jsem byl varován, abych se neopovažoval. Nejdřív musím tátu trochu nalomit, aby zuřil jen v rámci nutnosti!“

„Kvůli vlasům snad nic říct nemůže, máš je dost krátký; stačilo by jenom takhle ostříhat a uprostřed nechat, abys mohl nosit copánek, až bude z čeho ho udělat...“

„Pokud vím z odborný přednášky brášky Jerzyho, kterou má Diana stenograficky zaznamenanou, copánek mají právo nosit jenom ti, co mají nějaký zasvěcení. Nepamatuju se, že bych ho dostal...“

„Zasvěcení? Co je zas to?“

„No, třeba pasování na rytíře. Jerzy povoluje klukům dlouhé vlasy, ale copánky jenom rytířům!“

„Tím chceš říct, že bysme měli bejt pasovaný na rytíře?“

Denis rozhodně chtěl říct něco jiného než zrovna tohle; ale ten nápad ho zaujal. „Vlastně... i tak by se to dalo vyřešit. Kdyby ovšem... jde o to, jak to udělat. A kdo by to měl provést.“

„To je jednoduchý. Jsme tvoji důstojníci, ne?“

„Sám žádný zasvěcení nemám; jak bych ho mohl rozdávat?“

„Zamysli se... třeba by to nějak šlo!“

Denis měl chuť vyprávět, jak zakládal řád v Uhrách a jaký z toho byl průšvih, ale rozmyslel si to, protože se od zámku ozvala trubka a ohlásila, že je čas k večeři; všichni se hrnuli domů, Denis jim sotva stačil. Před večeří se konala krátká pobožnost, které jsme se rovněž zúčastnili; potom nám rozdávali jídlo, které bylo skutečně bez jediného kousku masa, takže obavy chudinky Dévi se dokonale naplnily.

Denisovi bylo dovoleno spát s kluky v pavilónu, takže se samo sebou rozumělo, že tam můžeme spát taky my. Jenom Charry se staral, jestli se vejde; Renato mávl rukou a prohlásil, že tam se vejde ještě spousta dalších. Nemýlil se - pavilón byl ve skutečnosti dlouhý dřevěný barák nejjednodušší konstrukce, podél obou stěn pryčny ve dvou řadách nad sebou a uprostřed ulička. Na uložení osobních věcí sloužily papírové krabice, které se zasunovaly pod dolní pryčnu; jak je snad z popisu patrné, moc se tam nevešlo, ale žáci neměli příliš mnoho věcí; někteří vyloženě žádné. Každý dvě, možná tři tuniky, lehké střevíce, nějakou knížku, pár věcí z domova; bylo mi vysvětleno, že vše ostatní mají uloženo v osobních skřínkách v zámku, které se dají i zamykat. Na stěně nad lůžkem každého jednotlivce byla na háčích zavěšena jeho osobní zbraň: dýka, u starších dokonce meč. Zbráním se věnovala velká pozornost a musely být ve vzorném pořádku.

Postup činnosti při ukládání ke spánku byl takový: když se vrátili od večeře, svlékl každý svoji tuniku a vymáchal ji ve vodě; u pavilónu bylo kamenné koryto, do kterého přitékala voda akvaduktem, jenž vypadal, že pamatuje římské časy. Potom pověsil tuniku na šňůru, aby uschla, a zároveň si vzal druhou, která tam schla po předchozím vyprání. Kdo chtěl, mohl se ještě jít vykoupat, zvláště když byl tak hezký den jako dneska.

Denis dostal příkaz jít si vyfasovat na zítřek tuniku, aby se neodlišoval od ostatních; stejně tak všichni ostatní hosté

včetně samotného Voglariho. Diana projevila obavy, zda Denisovi nebude trochu zima, když bude celé dny pobíhat jen v takové lehké košili, ale učitel Renato jí vysvětlil:

„Klademe důraz na otužování jednotlivců; v zimním období sice chodíme víc oblečení, ale je-li teplota na odpovídající úrovni, nevidím k tomu žádný důvod. Konečně, zvířata také nenosí oděv; lidé zbytečně zchoulostivěli.“

„Jak se takové zacházení líbí tvým žákům?“

„Občas jsem nucen je krotit, aby se chovali mírněji. To víš, jsou to bojovní mniši...“

Dianě a Charrymu byl statut bojovních mnichů vysvětlen poněkud ve zjemnělé formě, ale nám bylo dopřáno být s kluky, když na ně nedohlíželo přísné oko Mistra. Je pravda, že v pavilónu s nimi bydleli učitelé; kromě Renata ještě vedoucí výcviku starších chlapců, který měl přezdívku Odin, ačkoliv se jmenoval určitě jinak. Důvodem byla jizva, kterou kdysi utřžil v nějaké potyčce, táhla se přes celou tvář a způsobila, že neviděl dobře na jedno oko, ačkoliv je měl. Mohlo mu být tak ke třicítce, nosil dlouhé světlé vlasy i vousy a tvrdil o sobě, že ačkoliv je Ital, pochází od Germánů, které kdysi za císaře Augusta zajali Římané v boji, přivlekli v řetězech a potom zařadili do palácové stráže. Ježto tito Germáni vynikali kromě zvířecí síly též velkou sexuální náruživostí, chovaly k nim vznešené dámy značný obdiv a zakrátko se počaly rodit plavovlasé a nezkrotné děti. Mistr Odin toho o sobě povídal víc a o mnohém se dalo pochybovat, pokud by se to ovšem někdo opovážil; vyjádřit pochybnost nahlas mohlo znamenat střetnout se s ním v boji a být zesměšněn, jelikož Odin bojový výcvik vedl a vynikal v něm.

Pokud jsme to mohli posuzovat, vztahy mezi mladými mnichy byly složité. Cílem každého jednotlivce bylo vypracovat se k lepšímu postavení, jaké měli učitelé, mistři a rytíři. Dosáhnout toho bylo možné několikaletým výcvikem; za závažnější chybu mohl být provinilec vyřazen a poslán domů. Vsadím se, že to byla jediná možnost, které se kluci skutečně báli. Bydleli spolu bez rozdílu věku, starší i mladší, navíc se mohli různě přeskupovat s jinými, pokud chtěli z nějakého důvodu přejít. Byli rozděleni na třídy, ale ty se

nekryly s věkem studenta ani s délkou jeho pobytu, byly stanoveny zásadně dle fyzické a morální vyspělosti. Snahou každého bylo dostat se o třídu výš; toho mohl dosáhnout, pokud dal najevo, že tam patří, schopností v boji nebo vysokou inteligencí. Za těchto okolností bylo zájmem každého předvádět se v každé situaci těm starším v nejlepším světle.

V kasárnách, internátech a školách dochází často k nadvládě starších nad mladšími, což se souhrnně nazývá šikanování; tady se projevovalo určitě taky, ale zcela jinou formou. V zásadě si starší mladších nevšímali; bylo na menších klucích, aby si nějak vynutili jejich pozornost a přiměli je, aby jim dovolili občas se zúčastnit svých akcí. Kdo dal najevo nezpůsobnost, zapříčinil si na delší dobu pohrdavý nezájem; zato kdo prokázal, že je silný, obratný, mazaný, chápe na první pokus, mohl se dočkat shovívavého úsměvu a možnosti, že si ho starší kluci vybrali, když bylo na něco zapotřebí. Mezi kluky vznikaly čas od času žertovné potyčky, více méně podporované učiteli jako součást výcviku; zásadně však napadal vždy slabší silnějšího, takže proslulejší jedinci dost trpěli, pořád je někdo obtěžoval a byli nuceni občas ty nejdrzejší srovnat, aby si zajistili klid.

Ještě jeden důležitý rozdíl tu byl: někteří odjížděli za svými rodinami, jiní nikoliv, třeba ani neměli kam odejít. Do určité míry byli za vyspělejší považováni ti, kterým byl jediným domovem řád; projevovalo se to i tím, že nemuseli brát ohled na poměry panující venku, mimo území školy. Patřili k nim Petr, Martínek a jejich mužstvo a projevovalo se to kromě jiného na účesech a celkovém tělesném vzhledu. Chlapci ze slušných rodin si takové změny dovolit nemohli.

Denis se tedy vrátil, svoje oblečení nechal v autě a přinesl si dvě zcela nové tuniky; protože je nemusel prát, uložil je do Martínkovy krabice a pak očumoval, co dělají ostatní. Odběhli se taky vykoupat, voda byla na místní poměry příjemně teplá a Dévi se podařilo za spolupráce kluků chytit rybu, kterou na místě zkonzumovala; nechutnala jí moc, ale byla přece jen lepší, než vegetariánská strava.

U vody byli taky starší kluci, ale Denis jim věnoval pozornost, až když jeden z nich znenadání zamířil k němu.

A hrklo v něm, neboť to byl sám Mistr Odin. Jeho klenutý hrudník, vypracované svaly a stopy jizev z různých zápasů dost jasně hovořily o tom, co je zač; když si prohlédl Denise, jehož tělíčko přes všechnu péči připomínalo kostru nedbale potaženou kůží, shovívavě se na něho usmál a posadil se, aby si mohli koukat z očí do očí.

„Ty jsi syn komthura Baarfelta, vid’? Pokud jsem viděl, přijel jsi s těmi hosty...“

Denis odpovídal, zatímco u místních kluků jeho význam značně narůstal; nebylo zvykem, aby mistr poctil nováčka zájmem.

„Společně s vámi přijel také Japonec, samuraj. Slyšel jsem o něm, nedávno se tu stavoval Viktor.“

„Ano. Kníže Tošio Yamanaki.“

„Mohl bych ho požádat, aby mi prokázal tu čest a dal mi několik lekcí výcviku? Slyšel jsem, že je nepřekonatelný v boji rukama i samurajským mečem...“

„To je; komthur Voglari s ním dohodl, že povede cvičení, dokud tady budeme; řeknu mu, aby se ti věnoval.“

Mistr Odin spokojeně přikývl; pak však pokračoval v dotazech: „Pověz mi, co o něm víš. Slyšel jsem, že jeho bojové umění se zakládá na nějaké speciální filozofii. Chtěl bych o ní něco vědět, aspoň natolik, kolik jsi z toho pochopil ty.“

Denis se dal do vysvětlování; stejně jako ostatním, bylo mu jasné, že právě skládá před Odinem určitou zkoušku. Když mrsknul okem kolem sebe, povšiml si, že ho poslouchá daleko větší počet posluchačů, než by se slušelo. Odin pozorně naslouchal, občas se zeptal na nějaký detail, třeba když se Denis nevyjádřil správně italsky. Když už se začal do svých řečí zaplétat moc, usmál se a vlídně mu pokynul: „Děkuji; promyslím to a zeptám se buď tebe, nebo přímo knížete Yamanakiho.“

Vstal; Denis se též zvedl, ale Odin si ještě na něco vzpomněl: „Taky jsem si všiml jeho účesu; tady se poslední dobou pořád kecá o všelijakých copánkách, to jsou

fantasmagorie tvých kluků nebo to má skutečně nějaký význam?“

Denis stručně vysvětlil situaci; Odin naslouchal a potřásl hlavou, ozdobenou dlouhými kadeřemi. Nakonec pokrčil rameny a šel po svých; starší kluci položili Denisovi ještě pár doplňujících otázek a pak se rozhodli jít taky spát. Denis si lehl mezi Petra a Martínka, zabalil se do přikrývek a rychle usnul; měl toho za celý den dost. My jsme si našli místo v uličce na zemi, nejsme tak strašně nároční.

Ráno za svítání nás probudily trubky ze zámku; bylo pět a celá škola vstávala. Všichni otužilí studenti vyskakovali ze svých lůžek, běželi na břeh jezera a skákali do vody šipkou. Kdo byli uvážlivější, nebo snad méně tělesně vyspělí, šli za nimi volnějším krokem a nejásali tolik nad studenou vodou. Teď ráno byla sprostá zima; podle řeči starších kluků přijde brzy doba, kdy budou při ranním koupání muset rozbít vlastní tělem ledovou skořápku u břehu. Všichni dávali najevo, že je pro ně rozkoší, když jim z nahého těla stoupá pára a dech se sráží do kapiček. Stejným způsobem se chovaly dívky, které se snažily ze všech sil vyrovnat klukům; celkový náš dojem byl, že se pokouší vytahovat každý před každým.

Koupat se šli všichni, taky Voglari, Tomáš, Charry a Diana. Tošio Yamanaki si byl vědom svého významu: po koupeli odešel na cvičiště, vyčkal, až se shromáždí všichni účastníci a začal jim předvádět svoje sestavy; Diana překládala. Během rozcvičky zvolna stoupalo slunce; pohyb všechny rozehrál a ti, kdož nedávali dost jasně najevo tělesnou zdatnost při ranním koupání, měli teď možnost všem ukázat, že je jim skvěle a právě tohle je pro jejich tělo ta správná rozkoš.

Po cvičení, které trvalo asi hodinu, se všichni vrátili zpátky do pavilónu; kdo chtěl, mohl se ještě vykoupat. Teď si také vzali čisté tuniky a upravovali svůj vzhled k dokonalosti. Potom se postupně přesunovali do paláce, kde se měla konat první ze série přednášek. Přednášející: Tomáš Baarfelt, téma: Úkoly řádu Templářů v dnešním světě. Předběžný komentář zkušenějších studentů, když se to dozvěděli: „No nazdar! To zas bude nářez!“

Jejich očekávání bylo uspokojeno; Tomáš měl příležitost mluvit k velkému počtu posluchačů, u kterých předpokládal totožný zájem, takže se rozjel a vykreslil jim vizi, jak uspořádat svět. To, jak je svět uspořádán doposud, šmahem zamítl a řekl jasně:

„Jsme to my, kterým Bůh svěřil povinnost uskutečnit dokonalou společnost; je naší povinností ukázat ostatním, jak by mohli žít, kdyby se dokázali zbavit svého sobectví, chamtivosti, přežitků, které je svazují. Zakrátko přijde den, kdy nám už dosavadní struktura společnosti nebude překážet při realizaci našich plánů; budme připraveni ukázat, co umíme!“

To všichni uvítali bouřlivým jásotem a potleskem; existovaly jen určité pochybnosti, jaká bude realizace. Ale diskutovat nyní na to téma je zbytečné, příležitost se blíží, ale ještě tady není, takže řeči se vést mohou, leč nemají význam.

Po přednášce se podávala snídaně; díky Bohu, všichni už měli strašlivý hlad. Dévi se nám svěřila, že v křoviskách u břehu jezera objevila stopy nějakých zajíců, kteří tam byli v noci; taky je možné, že to byli divocí králíci, ale to poznáme, až je vystopujem a ulovíme. Po zralé úvaze jsme loveckou výpravu zamítli, bylo nutno důkladně ji připravit, aby nám prošla.

Denis splnil slib a seznámil Odina s Tošiem; proto Tošio přišel po snídani do našeho pavilónu. Denis při tom musel být, jinak by si ti dva rozuměli každé desáté slovo; hovořili na nejrůznější témata a Odin se velmi zajímal o Tošiův náhled na svět. Vysvitlo, že díky Viktorovi a dalším řádovým jezdcům se jeho sláva šíří také na místa, kam doposud nezabloudil, dokonce i do Španělska, kde je řádové ústředí. Denis měl s překládáním plné ruce práce, občas nestíhal, občas plácal nesmysly, ale posluchačům to zas tak moc nevadilo; všechno pro ně bylo nové a občas nechápali.

V průběhu diskuse vyšlo najevo, že Odin má před sebou důležitý krok: rytířské zkoušky a pasování, což je nesmírná čest a pocta jak pro něho, tak pro jeho žáky. Tošio vyjádřil překvapení, že Odin rytířem doposud není, ačkoliv je na vyšší úrovni duchovní i tělesné než mnozí, kdož rytíři jsou; na to

Odin odpověděl, že mu to nemůže vysvětlit, aniž by se dopustil kritiky poměrů řádu. Tošio odpověděl, že klidně může; jeho názor na řádové poměry je taky značně kritický.

Vyšlo najevo toto: mnoho italských členů řádu je v postavení jezdce, což je něco mezi vojákem a rytířem; vychází ze statutu římských jezdců, což byla šlechtická hodnost mezi občanem a senátorem, v průběhu dějin se měnící a z dnešního hlediska ne dosti vyjasněná. Stejně nevyjasněné je postavení jezdců mezi templáři; v mnoha případech mají důležitější povinnosti než rytíř, ale musejí při tom poslouchat kdejakého šaška. Tošiovi to připadalo divné, Odin s tím vřele souhlasil. Nakonec se dohodli, že až bude zvolen nový velmistr, musí se s tím něco udělat.

Tošio zastával názor, že rytířem je třeba učinit každého, kdo je k tomu způsobilý, bez ohledu na počet dosavadních nebo jeho věk, společenské postavení atd. Vysvětlil, že rytířská hodnost by se měla rovnat prvnímu zasvěcení v asijských duchovních řádech; komthurská samozřejmě druhému, takže komthur je roven bráhmánovi či Zenovému Mistrovi. Komthur má právo dát zasvěcení každému, kdo se mu na to zdá vhodný a zodpovědný je pouze Bohu; orientačně se říká, že mistr má mít tolik žáků, kolik má prstů na ruce, ale není to doslovně závazné. Jakmile dá některému druhé zasvěcení, může dát dalšímu první. Kdy a jak může co udělovat, bylo velmi složitě vysvětlováno, zvláště proto, že Denis nestíhal překládat.

Potom se Tošio zeptal, zda jeho výklad náhodou nezdržuje od nějaké výuky. Odin vysvětlil, že to, že jsou všichni shromážděni kolem a naslouchají, je součástí vyučování a on jako učitel má právo stanovit, co se kdy bude dělat. Tošio se tedy uklidnil, složili si vzájemně poklony a pokračovali.

Bylo nutno, aby Denis vysvětlil co nejdokonaleji arminský kastovní systém. Vzhledem k tomu, že o něm měl velmi matné ponětí, byl to úkol krušný, ale Tošio ho znal dokonale. Studenti z toho pochopili jen to, že všichni patří ke šlechtě, konkrétně kastě kněží nebo bojovníků, a stojí tím pádem nesmírně vysoko nad obyčejnými lidmi zvenku. Vzhledem k tomu, že si to odedávna mysleli a někteří jiní jim to rozmlouvali, byli spokojeni. Každý, kdo patří k vyšší kastě,

má zajisté právo dávat to nějak najevo; jednak tím, že nosí meč, jednak oděvem, účesem a ozdobami. Avšak to je právo, nikoliv povinnost; pokud šlechtic vystupuje kvůli nějakým důvodům v přestrojení, může vypadat jako obyčejný člověk, aspoň potud, než tyto důvody pominou.

Zmínka o účesu znamenala návrat k otázce: copánek ano či ne? Tošio se vyjádřil jako správný Zenový mistr: každý nechť učiní, co chce nebo může. Kdo si může dovolit nosit vlasy upravené jako šlechtic, nechť tak učiní; kdo tak učinit nemůže, musí se zatím podříditi společenským zvyklostem. Jeho slova a Denisův poněkud zmatený a tendenční překlad vyvolaly bouřlivé reakce mezi všemi; Odin to postřehl a nařídil pro uklidnění trochu cvičení.

Tošio samozřejmě cvičení vedl; ale zabránil klukům, když se chtěli k boji svléknout. V některých případech je důležité, aby soupeři měli na sobě oděv, který budou běžně nosit, aby bylo možno se uchopit za šaty. Odin souhlasil, dokonce zauvažoval, zda by v rámci výcviku neměli nosit vojenské uniformy; Tošio mu popsal oblečení japonských ozbrojenců a Odin prohlásil, že vypracuje návrhy v tom směru. Zatím se cvičilo v tunikách; teprve po cvičení se všichni šli vykoupat, při tom svoje oděvy vyprali a rozvěsili po okolním křoví, aby proschly.

Cvičení v bojovém umění však neznamenal dosažení shody ve věci copánků; takže byly položeny další dotazy, některé nesmyslné. Tošio byl vyzván, aby se vyjádřil jednoznačně, ano či ne. Takové výzvy považoval za nesmyslné a taky to řekl. On copánek nosí a nosit bude; jediná možnost, kdy by se ho zbavil, je návrat do buddhistického kláštera, kde byl jako kluk vychován a kam se klidně vrátit může, kdykoliv usoudí, že svět kolem mu jde příliš na nervy. Jediné, co může udělat, je upravit si hlavu znovu a dokonale přede všemi, což je už stejně potřeba, protože mu na hlavě narostl zbytečně moc velký porost. Požádal Renata, aby mu půjčil svoje toaletní potřeby a Denise, aby mu asistoval; potom se dal do práce.

Nejdřív ze všeho si rozpletl copánek a rozpustil vlasy; při tom vyšlo najevo, že mu dosahují do půlky zad a jsou tedy daleko delší než Odinovy. Dokonale si je umyl, přičemž

zazpíval také ochranné modlitby. Vysvětlil, že to není zvykem u všech lidí, ale v situaci, kdy dochází k zásadní úpravě na hlavě, je dobré požádat dobré duchovní bytosti o ochranu a těm zlým dát jasně najevo, že ačkoliv si dává rozpustit vlasy a je tím pádem snadněji napadnutelný, není přece jen bez ochrany. Jmenoval některé dobré polobohy a strašlivé demony, kteří krouží neustále kolem lidí a snaží se mít na ně vliv; kdyby byl přítomen nějaký bezbožný ateista, asi by dospěl k názoru, že je Tošio blázen.

Po umytí nechal vlasy rozpuštěné, aby uschly; zatím mu Denis rozdělal mýdlo, kterým si natřel tvář i bradu a potom si vyholil obličej a přední část hlavy až k temeni. Také k tomu bručel ochranné modlitby. Denis měl právo mu pomáhat; na otázku, zda je pravda, že se hlavy šlechtice nesmí dotknout kastovně nižší osoba, Tošio odpověděl, že je to samozřejmé; avšak může se ho pochopitelně dotknout otrok, protože přestože je právně zcela mimo kastu, jako sluha šlechtice ke kastě patří. Všichni to pochopili, jak jim rozum kázal.

Když Tošiovi vlasy uschly, natřel je vonnou masťou; pak je s Denisovou pomocí začal splétat do copu, který natočil dopředu na pleš, pak dozadu a štětičku na konci ještě jednou dopředu. Vše pevně utáhl, takže cop trčel na vyholenou přední část hlavy a ani se nepohnul. Prohlédl se v zrcadle a zjistil, že je zcela a naprosto dokonalý; jak byl, se mohl klidně objevit i před císařem a nevzbudil by jeho pohoršení.

Mezitím čas pokročil a Tošio usoudil, že je vhodné objevit se před Charrym a zeptat se, není-li jeho nepřítomnost něčemu na závadu; čímž prakticky naplnil předchozí prohlášení o vstupu na císařský dvůr. Když odešel, Odin dal svým žákům rozchod a pokyn, aby odpočívali a cvičili; sám šel s Tošiem, vyptat se na něco Charryho a Diany, nejspíš z Denisova překladu nemohl leccos pochopit. Tímto odchodem umožnil žákům uspořádat názorovou bitvu, která během krátké chvíle přerostla ve fyzické potyčky.

Tošiovo školení mělo zhruba stejný efekt, jako by mezi ně hodil granát; během chvilky se odlišné názory soustředily do hesla: „Já mám pravdu a můj učitel s tím souhlasí; kdo se opováží myslet si něco jiného?“ Skutečně se několik

odvážlivců našlo; když dostali po právu po čenichu, svolali své přívržence a nastala rvačka, která se posléze změnila ve všeobecnou; dokonce pozapomněli na zásadu neubližovat slabším a děvčatům a každý bez milosti seřezal toho, s kým nesouhlasil.

Komthur Gierolammo Voglari měl jako zodpovědný muž přehled o všem, co se ve škole dělo. Takže mu samozřejmě hned ohlásili, co se přihodilo; Charry očekával, že se rozzlobí a bude hledat původce incidentu, ale on se jen dobrotivě usmál a ptal, zda jsou nějací ranění, kteří vyžadují ošetření.

„To ne... pár klukům teče červená z nosu, jinak nic!“

„Tak to je ještě málo. Je třeba, aby se serval každý s každým a pořádně, aby měli nač vzpomínat. Dodržovali v boji pravidla?“

„No... v podstatě ano.“

„Tak to se zatím nestalo nic hrozného.“

Komthurův názor vešel ve známost v průběhu oběda, který byl opět společný a vegetariánský. Někteří nechápali, co si o tom mají myslet, jiní naopak pochopili až moc rychle. Je zvykem, že při obědě je jídla dost a každý se patřičně nasytí; takže po najedení se chvíli odpočívá, nejlíp u vody. To také udělali a na břehu se v diskusi pokračovalo, ovšem mírně a bez rvačky; byli najedení a měli dobrou náladu. Řešila se otázka, zda je správné učesat si stejný copánek, jaký má Tošio; i kdyby to správné bylo, nebylo z čeho, vlasy jako on nikdo neměl. Pročež některá důvtipná hlava vytyčila heslo: „Nejsme Japonci, jsme templáři; každá škola má právo na vlastní způsob!“

Od té chvíle byla situace jasná: kdo má z čeho, bude nosit copánek. Nejjednodušší je svázat vlasy dozadu a stáhnout v týle do culíku, ale to mnohým připadalo příliš normální a nijak provokační; zvláště těm, co měli v úmyslu předvést světu, že na společnost kašlou a nikdy v životě už nechtějí opustit školu a řádové území. Co je lepšího než vyholit si hlavu tak, aby se před lidmi bez skandálu ukázat nemohli? Denisovi kluci prosazovali hřebínek uprostřed hlavy a kupodivu jim bylo popřáno sluchu, takže se rozhodlo takto:

vlasy se nechají volně růst od čela do poloviny hlavy; tam se sváží a dozadu na krk bude volně splývat cop. Je možné všelijak jej vylepšovat ozdobami, také je možné držet ho sponou, kterou daruje bojovníkovi jeho vyvolená slečna (dámy ochotně souhlasily). Vše ostatní se vyholí a bude čas od času udržovat, aby vzniklý účes vyvolával co největší pozornost cizích lidí.

Zkušenost velela studentům vykonávat svá rozhodnutí hned, než jim je někdo rozmluví nebo zakáže, takže práce byly zahájeny okamžitě. Zbývalo ještě překonat odpor několika trapných jedinců, kteří poukazovali na nutnost předvést se zrakům svých rodičů či příbuzných ve formě více se blížící normálu; bylo jasné, že ty se přesvědčit nepodaří, ale byla řada kolísajících, náchylných podlehnout všeobecné psychóze. S viditelným potěšením se nechal ukecat Denis; jedna z moravských dívek se mu ochotně věnovala a zakrátko mu zůstal uprostřed hlavy jen hřebínek, který zato vypadal dost nápadně. Taky vyšlo najevo, že uši mu krásně odstávají do stran a nahore jsou zašpičatělé, takže někteří usuzovali, že by mohl být upír. Denis neměl námitek a spokojeně se šel předvést dospělým. Tomáš se smál, Diana ho pochválila, že mu to sluší, takže efektu nebylo dosaženo.

„A můžu si nechat vytetovat na ruku draka?“ zeptal se rychle.

„Je to tvoje tělo; proč ne?“ pokrčil rameny Tomáš.

Denis pochopil, že mu otec skutečně cokoliv dovolí. Překvapeně zamrkal dlouhými řasami a pak se rozběhl ke klukům. Diana se nějakou dobu smála a pak se ptala, proč je tak benevolentní.

„Že se ptáš zrovna ty! Ráno při cvičení si tvoji počmáranou kůži mohla důkladně prohlídnout celá škola; jak dlouho myslíš, že bude zdejšímu osazenstvu trvat, než tě napodobí? Zejména spoléhám na mladé dámy, ty jsou tu ze všech největší blázni. Kdybych teď Denisovi cokoliv zakazoval, bude to z mé strany jenom trýznění, když ostatní můžou všechno.“

Denis oznámil svůj záměr ostatním a ty to potěšilo. Takže přichystali jehličky, dívka si položila jeho paži do klína a dala se do práce. Jenže vyvstal nepřítel, s jehož zásahem se předtím nepočítalo; na dívku padl veliký stín a když zvedla oči, krev jí ztuhla v žilách, protože jí přímo do tváře vrčel černý leopard.

„Co... co se děje?“ zarazila se vyděšeně.

„Zbláznila ses, Dévi?“ vykřikl Denis, „Co zas máš?“

Dévi se vyjádřila velmi stručně a ne zvlášť pochopitelně, ale Denis pochopil: nesouhlasí s tím, aby mu kdokoliv dělal bolest.

„Ale já jsem si to sám poručil! Mně to nevadí!“ vysvětloval jí.

„Nesouhlasím! Kousnu!“ varovala odhodlaně.

Denis ji začal přesvědčovat; trvalo to dlouho a museli jsme se do toho zapojit i my, Dévi vrčela a prskala a nechala se konečně přesvědčit, až když ji Denis ujistil, že mu bolest působí rozkoš. Pak odešla na deset metrů od nich, lehla si, položila hlavu na přední tlapy a sledovala, zda nedá najevo známku nelibosti; tehdy byla ochotna kohokoliv okamžitě rozsápat.

Denis měl dva problémy; jak skutečně překonat bolest, kterou mu působilo píchání jehlou, a jak viditelně předvést, že se mu toto zacházení líbí. Dívka pracovala rychle, z pochopitelného důvodu: být za svoje úsilí odměněna zuby a drápy černého leoparda není moc žádoucí. Tutéž kresbu už dělala několikrát (sama ji taky měla na rameni), takže jí to dost šlo. Když skončila, Denis vstal a šel si ochladit ruku do jezera, protože ho skutečně bolela. Pak si lehl na břeh a odpočíval, přesněji řečeno snažil se ovládnout hysterický třas ve všech údech. Dévi ho sledovala jako stín, její zlaté oči jej neustále pozorovaly a byla ochotna udělat pro něj, co bude zapotřebí.

Jenže Denis zpozoroval, že skutečně dochází k efektu, o němž slyšel a který nepovažoval za možný: bolest mu pomáhá dostat se do transu, soustředit myšlenky, dosáhnout vytržení. Když si to uvědomil, počal náhle bez zřejmého

důvodu zpívat; bylo mu nádherně. Objal Dévi kolem krku a vůbec mu nevadilo, že se od něj odtahuje a snaží se bránit.

„Dokázala bys mě olízat? Důkladně promasírovat jazykem?“

Olizovat Denise pro ni byla nejlepší zábava; podržela si ho tedy prackou, aby se nebránil, a dala se do toho. Obvykle při tom vřískal, protože ho to lechtalo, ne-li bolelo, ale teď jen sténal - nebylo jasné, zda pouze rozkoší. Když skončila, zůstal nehybně ležet, zavřel oči a Dévi jej pozorně hlídala. Všichni usoudili, že usnul, což by nebylo divu. Ostatní měli dost svých starostí, každý se zabýval vylepšováním svého těla způsobem, jaký se mu zdál v tu chvíli nejvíc vhodný. O potyčky žertovné i vážnější nebyla nouze, ale Denise nikdo neobtěžoval, stačilo se podívat do očí Dévi a rozmyslel si to.

Asi dvě hodiny Denis odpočíval. Potom se zvedl a aniž si všiml čeho v okolí, šel do zámku; Dévi za ním, čenich přilepený k jeho patám. Nezeptal se, kde je Tomáš, bez váhání prošel do Voglariho pracovny, zastavil se na prahu a vyčkával, až si ho otec všimne. Oči měl rozšířené a pohled vytřeštěný; Tomáš zbystril pozornost, když ho spatřil.

„Tatínku... chci nakreslit obraz.“ řekl Denis tiše.

„Obraz? Jaký obraz?“ nechápal Tomáš.

„Zdalo se mi.“ Denis mluvil téměř šeptem, jako přiškrceně.

„Gierolammo, bylo by možné... máš tady malířské potřeby?“

„Jistě, máme tady všechno... chceš kreslit na plátno nebo stačí papír? A techniku - tužkou, olejem, temperou?“

„Barvami. Na plátno.“ řekl Denis, jako by odříkával nějaký vzkaz; až potom soustředil oči na Voglariho a dodal: „Prosím...“

Komthur měl určité zkušenosti; ohlédl se na Tomáše, pak vydal příkaz jednomu staršímu studentovi. Jedna z místností v podkroví byla zařízena jako malířský ateliér, byla tam i připravená plátna a všelijaké potřeby. Denis šel s nimi, ale

pohyboval se jako náměsíčný, rozhlížel se, dotýkal se konečky prstů předmětů.

„Vyhovuje ti to?“ ptal se Tomáš.

Denis neodpověděl; seznamoval se s věcmi kolem.

„Má někdo zůstat s tebou, nebo chceš být sám?“

„Dévi mi pomůže.“ zašeptal chlapec.

„Dobře. Večeři ti přineseme...“

„Nebudu jíst.“

Oba muži v rozpacích opustili ateliér; Voglari se ptal Tomáše: „Myslíš, že se skutečně dostal do transu?“

„Myslíš, že vypadá jako blázen? Občas bývá divný...“

„Měl někdy potřebu malovat?“

„Kreslí hezky, to ano. Ale líp, když chce sám, než když to po něm Wanda chtěla. Od její smrti maloval jen občas nějakou věž kostela nebo minaret; to hlavně kvůli Dianě, když někde nesehnala pohlednice. Jako pro zábavu...“

„Bude nejlepší nechat ho, vid’?“

„Dévi by nás upozornila. Strašně ho miluje.“

K večeři Denis nepřišel, dokonce ani Dévi, ačkoliv ta má hlad téměř neustále. Nikdo je nepostrádal; kulminovala hádka ohledně účesů. Ti všelijak upravení se pyšnili svým vzhledem, ostatní jim tiše záviděli, takže se snažili je kritizovat. Chvilími to skoro vypadalo, že se dají do rvačky hned při večeři. V několika případech došlo ke skutečnému vyzvání; to když se dva chlapci rozhodli vyřešit vzájemný spor bojem až do rozhodnutí.

„To je dovoleno?“ ptal se Charry.

„Podle rozhodnutí mistra. Většinou ano, pokud existuje rovnost schopností. Je to lepší, než kdyby svými nesváry chtěli otravovat dlouho do budoucnosti. Kluci se občas vyzvou; koná se to následující den dopoledne přede všemi. Vybojovat souboj, zvláště se silným soupeřem, je bráno za čest.“

Odin dodal k Voglariho výkladu: „Jsou určité zásady; jedna třeba je, že se další souboje nesmějí konat dřív než po třech měsících. To proto, aby si dva kluci nerozbíjeli huby obden, když se nějak vzájemně nenávidí.“

„A s jiným soupeřem můžou?“

„Klidně; jsou takoví, co provokují pořád. Můžu to potvrdit, já byl přesně takovej. Dokud jsem nedostal nářez, tak jsem měl pořád pocit, jako kdyby mi něco chybělo...“

„To ses docela vypracoval!“ pochválila ho Diana.

„Zestárl jsem,“ pokrčil Odin rameny, „Pomlouvají mě, že jsem taky zmoudřel, ale to je taková hloupá řeč! Ve skutečnosti vím, že nemám poznání ani abych si mohl troufnout k oltáři.“

Tošio Yamanaki něco pronesl a Diana s chutí přeložila: „To je právě důkaz, že tvoje poznání se značně rozvinulo!“

Po večeři jsme si šli chytit nějakou rybu; lov na králíky, po kterém toužila Dévi, se nekonal, protože zůstávala s Denisem. Ten neopustil ateliér a v jeho oknech se svítilo. Tomáš se nějakým způsobem ujistil, že je všechno v pořádku, zato kluci se starali; ubezpečili jsme je, že Dévi se postará. Takže všichni šli klidně spát, včetně nás; ale občas jsme se vyšli porozhlédnout.

Ráno Denise nevyrušily ani trubky budíčku ani snídaně; zůstal v ateliéru i přes přednášku, kterou tentokrát vedla Diana, byla o Védském učení a vyvolala řadu dotazů během jídla i po něm. Takže dnes měla Diana o zábavu postaráno, celý den se dohadovala se studenty, kteří něco nemohli či nechtěli pochopit.

Denis se vyplížil ze svého ateliéru okolo jedenácté; nohy se pod ním podlamovaly, vypadal jako pouhý stín. Někdo mu přinesl misku zeleninové kaše a pár kousků sladkostí, lhostejně a téměř mechanicky to snědl, pak zalezl do kouta a tam usnul. Vystřídal jsem Dévi, aby si mohla odpočinout a hlídal ho až do odpoledne, kdy přišel zase Ao Harrap. Denis spal jako zabitý, neprobudil se ani při našem olizování.

Tomáš a Gierolammo se pospíšili podívat, co namaloval. Když vešli do ateliéru, užasli, protože Denis vytvořil na nejširší plátno obraz skupiny divokých koní. Někteří se pásli, dva hřebci spolu bojovali, další koně se provalovali ve vodě na mělčině. Místy byl obraz nedokončený, linie jen zběžně načrtnuté; co bylo uchvacující, byly výrazy jednotlivých zvířat, dynamické pohyby a především barvy. Směs nejfantastičtějších kombinací jak na srsti koní, tak na trávě, rozbourané vodě, dokonce na mracích, kupících se na obloze, jako by se blížila bouře.

„To je nádhera...“ vydechl Gierolammo Voglari.

„Jak to mohl dokázat?“ žasnul Tomáš, „Chodil jsem s ním od mala do galerií, ale tohle není klasická malba... podobá se to tomu způsobu malování, co dělají ti šílení Francouzi...“

„Impresionismus?“

„Snad; ale to jsem přece Denise nikdy neučil, většinou se mi nelíbí! U nás se tak začíná taky malovat, ale... Nechápu to! Jen se podívej na ty barvy! Kde mohl něco takového vidět?“

„Tvůj syn zřejmě vidí svět jinak, než myslíš. Ty barvy jsou nádherné! Vůbec je to úžasný obraz!“

„Myslíš, že ho mám nechat malovat?“

„Sám si řekne. Zřejmě to má nějakou spojitost s jeho vytržením; pro jistotu se připrav, že tvůj syn bude občas dělat věci, které tobě budou připadat zvláštní!“

„Chápu. Ale myslíš, že je to dobře?“

„Třeba nedosáhne tak rychle hodnosti komthura, jak chceš. Ale na tom nezáleží. Bude umět něco jiného. Je jiný než ty!“

„Rozumím. Nebudu ho k ničemu nutit; sám si řekne, co chce.“

Protože jsme byli při posuzování Denisova obrazu, vyptávali se nás mnozí, co a jak. Něco jsme vysvětlili; kupodivu většina lidí pocítila k Denisovi tím větší obdiv.

„Není to bojovník, je umělec,“ vyjádřil se Odin, „Pamatujte si, vy bando mizernejch rváčů, že mu nesmíte

ublížit! Jestli se doslechnu, že se k němu někdo choval jako hovado, tak si to s ním vyřídím sám - ať si mě nepřeje!“

Ovšem Denis spal po celý zbytek dne; až ráno se probudil při troubení budíčku, vyskočil a běžel se vykoupat jako ostatní. Měl skvělou náladu, zúčastnil se přednášky (Diana = druhý díl, do prvního se nevešly všechny její rozsáhlé znalosti) a při snídani se cpal jako nezavřený. Působil dojmem, že je mu skvěle.

„Díval jsem se na ten tvůj obraz,“ řekl mu Tomáš, „Zdá se mi, že jsi maloval něco, co neexistuje; alespoň nevím, kde je taková krajina a co je to za koně...“

Denis zaváhal a pokrčil rameny; potom projevil zájem podívat se na svoje dílo. Když tam přišli, tvářil se, jako by je viděl poprvé a chválu přijímal s viditelnými rozpaky.

„Není to dobře namalováno,“ řekl nejistě, „Oni takhle vůbec nevypadali! Byli mnohem... divočejší. Nikdy neviděli člověka.“

„Kde jsi je viděl?“

„Zdalo se mi o nich. Pásli se, hráli si...“

„Jsou divocí a krásní! Na támhletom hřebci bych si přála se svézt!“ zatoužila Diana.

„Nikdy na žádném nikdo nejel. Zemřeli dřív, než do jejich země přišli lidé.“ řekl Denis skoro šeptem.

Tomáš mu položil ruku kolem ramen. „Umíš vnímat mrtvé?“

„Cítím... to, co zůstalo. Radost, bolest... jejich touhy, sny, obavy, přání... všechny ty věci. Zůstalo to uloženo; navždy.“

„Cítíš to taky u lidí?“

„Někdy.“

Denis zůstal do oběda v ateliéru; tentokrát maloval pouze tužkou a z paměti a nakreslil jen jednoho koně: hřebce s kratičkou ježatou hřívou a masivní hlavou, připomínajícího spíš mezka. Někdo z mužů tvrdil, že podobně vypadají divocí koně ve stepích Mongolska; Denis jen pokrčil rameny.

„Mrtví jsou všude kolem nás. Někteří nám chtějí něco sdělit; jiným je to jedno. Kdo nesplnil svůj úkol, musí zůstat, dokud se jeho záležitost nevyřeší. Je mnoho takových, co touží nalézt klid a vyřešit svoje problémy.“

„Můžeš jim nějak pomoci?“ ptal se Voglari.

„Nevím. Možná.“

„K tomu spojení s minulostí došlo proto, že sis dal vytetovat na ruku draka?“ ptala se Diana.

„Ne. Už delší dobu jsem cítil, že se stane něco takového. Tohle jen urychlilo reakci. Bolest... je skutečně příjemná. Nedokážu to jasněji vysvětlit, ale mně se skutečně líbí, když pocítuji bolest! Budu dělat pokusy. Možná mi to nějak pomůže.“

„Hlavně buď opatrný!“ řekl varovně Tomáš.

A Denis řekl: „Hm...“

Celý zbytek dne bloumal bezcílně sem tam; jenom když potkal Odina, velice zdvořile ho požádal, zda by s ním mohl mluvit. Odin se zarazil, ale okamžitě ho vzal trochu stranou, aby nebyli při své rozmluvě rušeni. A tam Denis řekl: „Prosím tě, nejezdi do Afriky!“

Překvapení, které dal Odin najevo, bylo nelíčené.

„V krátké době tě někdo pozve, abys mu přijel pomoci. Možná to bude Llago di Rienzi, káhirský komthur. Nebo někdo z jeho rytířů. Budou chtít, abys jim tam zařídil školu nebo něco takového. Ale nejezdi tam. Čeká tě tam neštěstí a smrt.“

„Jaké neštěstí? Smrt při jaké příležitosti?“

„To nevím. Jenom vím, že něco tam je, co tě ohrožuje. Určitá shoda okolností... skutečně nevím.“

„Když tam nepojedu, budou to považovat za zbabělost!“

Denis jen pokrčil rameny.

„Jestli budu mít úkol, co můžu dělat? Požádá-li mne komthur Llago, je věcí mé cti úkol přijmout - i kdyby byl nebezpečný.“

„Ten úkol není nebezpečný. Bude to něco jiného, něco, co se týká jen tebe. Zapleteš se do věci, která tě zahubí.“

Odin chvíli přemýšlel. „Díky, chlapče. Budu si dávat pozor.“

Denis uchopil jeho ruku a chvíli držel; pak zavřel oči. Když promluvil, hlas se mu třásl: „Teď jsem... tě na chvíli ochránil. Dal jsem ti... průvodce. Není člověk, je... něco jiného. Duch. Jestli tě ochrání, nalezne klid. Ale nevěř tomu přespříliš!“

Odin se usmál. „Jsi skutečně zvláštní kluk, Denisi. Jsem rád, že jsem tě potkal...“

Zbytek odpoledne a večer proběhly bez problémů.

Na příští ráno chystal Charry přednášku. Po pravdě řečeno, neočekávali od něho zvláštní výkony, ale doufali, že to aspoň nebude ostuda. Charry se připravoval velmi zodpovědně a vkládal do své práce dost úsilí; když vstoupil na řečnický pult a spatřil kolem hustě zaplněnou posluchárnu, na chvíli se zajíkl, potom si odkašlal a řekl:

„Požádali mne, abych vám něco řekl. Myslím, že nejsem nijak moc dobrý řečník; ale snad bude stačit, když se s vámi podělím o své přesvědčení, ke kterému jsem dospěl během života:

Věřím, že je jediný Bůh.

Věřím, že kdysi dávno stvořil svět a doposud mu vládne podle Své vznešené vůle.

Věřím, že ze Své bezpříčinné milosti stvořil živé bytosti, neboť si nepřál být sám a usoudil, že by mu mohly poskytnout rozptýlení tím, že by se zúčastňovaly Jeho zábav.

Věřím, že Bůh je dokonalý, avšak živé bytosti jsou nedokonalé. Byly takto stvořeny a Bůh dobře věděl od počátku, že každá živá bytost bude v průběhu svého života neustále dělat chyby. Tyto chyby jsou zdrojem Pánových zábav.

Věřím, že každá živá bytost je služebníkem Boha, ať o tom ví či nikoliv. Některé bytosti slouží Bohu pod nátlakem

okolností, neboť žijí v nevědomosti. Jiné Mu slouží z lásky, neboť si uvědomily svoje skutečné postavení, když jim je ze Své milosti objasnil. Žádná živá bytost však nemůže jednat nezávisle, i když se to ve své pošetilosti domnívá.

Věřím, že každá živá bytost má duši, která byla kdysi dávno stvořena Bohem a potom vložena do těla, aby mohlo žít. Ve chvíli smrti se tato duše navrácí k Pánovi a On s ní naloží podle Své vznešené vůle.

Věřím, že od počátku světa byl vypracován plán, který umožní každé individuální duši vrátit se zpátky domů, zpátky k Bohu. Pro jedny je ta cesta přímá a rychlá, pro druhé dlouhá a klikatá. Je na vůli Boží, jakou které osobě umožní. O tomto plánu získaly živé bytosti částečné poznání a mnohým bylo umožněno na něm spolupracovat. Ty jej nazvaly Velký Plán Spasení.

Věřím, že Bůh si přeje, aby každá živá bytost byla spasena. Z tohoto důvodu jí dává příležitost každý den a každou vteřinu dne, aby mu mohla oddaně sloužit. Protože však živé bytosti žijí v nevědomosti, považují Jeho plány za náhodu.

Věřím, že láska Boží je nekonečná. Jako matka miluje své děti, i když jí působí utrpení a bolest, stejně Bůh dává živým bytostem lásku najevo neustále, ať si počínají jakkoliv pošetile.

Věřím, že Bůh miluje také mne, ačkoliv jsem Ho tolikrát zklamal a nemohu zodpovědně slíbit, že už nikdy žádnou chybu neudělám.

Věřím, že mi odpustí a dá znovu příležitost: zítra, pozítří, v příští chvíli, každou vteřinou až do skonání světa. Neboť tak rozsáhlá je Boží láska.

Věřím, že pro tu lásku posílá Bůh některé ze Svých služebníků k živým bytostem žijícím v temnotách, aby jim pomáhaly osvobodit se od nevědomosti a přijmout z lásky oddanou službu. Tito Jeho služebníci jsou nesmírně vznešené osoby, které dosáhly vysokého poznání a předávají je druhým.

Věřím, že Bůh poslal tyto Své služebníky nadané moudrostí během světových dějin ke všem národům a kulturám, aby je přivedli zpátky domů. Důsledkem činnosti těchto Jeho vznešených služebníků bylo vytvoření různých náboženství, která jsou v různé míře naplněna poznáním, ale jejich konečný cíl je společný: návrat k Bohu.

Věřím, že každá živá bytost má svoji individuální cestu zpátky. Na této cestě může přijmout pomoc druhých a kráčet s nimi jejich cestou. Avšak každý krok na této cestě musí každý učinit sám. Protože živé bytosti přicházejí z různých stran, mohou se jejich cesty jevit protichůdné. Avšak žádný nemá právo kritizovat cestu druhého, protože jej nemůže dokonale znát a nemůže vědět, odkud přichází a proč jde právě takto. Jenom Bůh zná všechny.

Věřím, že každá z cest spásy je přáním Božím. Živá bytost je zaslepená a žije v hlouposti. Proto nepodaří-li se, aby kráčela jednou cestou, dopřeje jí Bůh, aby poznala jinou cestu. Tak bude konat až do chvíle, kdy budou spaseny všechny bytosti.

Věřím, že jednou z bytostí, které slouží Bohu, je také Satan. Pokud se jeví lidským bytostem jako nepřítel Boží a vládce Zla, potom je to pouze nedokonalost poznání, neboť žádná bytost nemůže být Bohu nepřítelem a před tváří Boží neexistuje zlo. Satanovi byla svěřena moc nad všemi hříšnými a nevědomými lidmi, avšak nebylo mu dáno právo vládnout těm, kteří našli poznání a jsou si vědomi svého postavení služebníka Božího. Jediné právo, které vůči nim má, je právo vyzkoušet sílu jejich oddanosti. Jakmile se přesvědčí o upřímné snaze této bytosti nalézat Boha, musí odejít jinam.

Věřím, že když Bůh seznal, že řada pošetilých lidí zbloudila na cestě k Němu, poslal Svého syna, aby jim ukázal světlo. Tehdy se sám Bůh stal tělem, člověkem, přebýval mezi námi. Přišel mezi lidi jako Ježíš Kristus, aby vykoupil všechny obětováním Sebe Sama. Tuto oběť učinil za mne, za tebe, za každého člověka, který je schopen a ochoten pochopit dosah Jeho díla.

Věřím, že Bůh ve Své nekonečné milosti neponechá bez pomoci ani ty, kteří Jeho oběť nepřijmou. Také pro ně

vytvořil cestu a také k nim Je ochoten sestoupit každou vteřinou. Jestliže tito lidé nechápou Jeho dílo, je nutno je litovat, avšak není správné je odsuzovat nebo nenávidět. Také oni jsou děti Boží.

Věřím, že také mně bylo dáno právo sloužit Bohu. Také pro mne připravil na dnešní den službu a já Jej prosím, aby mi zjevil Své záměry a zapojil mne do Svého díla. Jen při práci na Jeho vinici mohu být skutečně šťastný.

Věřím, že dojde-li ke konci světa, budu mezi těmi, kdož spatří Pánovu tvář. Mnozí říkají, že se blíží doba konečného střetnutí mezi vojínů Božimi a silami zla. Říkají dokonce slovo Armageddon, představují si velikou bitvu a slavné vítězství.

Věřím, že nastane-li tato bitva, bude to pouze jedna z velkých zábav našeho Pána, protože On je tvůrcem všech osudů a On také dává lidem vítězit nebo být poraženi ve všech bitvách. Chci stát v řadách Jeho vojáků, ať ta záležitost dopadne jakkoliv.

Věřím, že v Jeho službě budu šťastný, ať mne umístí do jakéhokoliv postavení. I kdyby mne poslal do nejhlubšího pekla, budu tam moci být šťasten, pokud budu vzpomínat na Něho a konat službu Jemu. Chci jít tam, kde žije nejvíce nešťastných bytostí, doposud zaslepených nevědomostí, abych jim mohl pomoci, neboť oni všichni jsou moji bratři a já je miluji.

Věřím, že Bůh mi dopřeje konat tuto službu den za dnem, vteřinu za vteřinou, do skonání světa. I kdyby mne zaslepil nevědomostí, budu Jej neustále hledat, pokud vzpomínka přetrvává v mé duši a já se k Němu budu moci modlit. O to jedině prosím: abych na Něho nikdy nezapomněl.“

Charry skončil proslov; jeho posluchači si zvykli na Dianiny přednášky a proto to považovali jen za úvod, byli tedy poněkud na rozpacích, když složil papíry a chystal se odejít. Někdo se dokonce zeptal: „To je všechno?“

„Myslím, že to stačí.“ pokrčil Charry rameny, „Podle těchto zásad žiju a konám svou práci. Ano... myslím, že to

stačí.“

A skutečně opustil řečniště. Za potlesku všech mladých.

Po této přednášce Voglari zaváhal, zda ještě od Charryho žádat nějaké další. Rovněž zapochyboval, zda požadovat přednášku o filozofii Zen-buddhismu od Tošia; nepochyboval sice, že Tošio téma dokonale ovládá, ale vyžadovalo překlad, nejspíš Dianin a mnozí si všimli, že Diana nepřekládá, spíš sama koná přednášky na téma navozené předchozím řečníkem. Takže když jsme mu připomněli, že také my máme připravené přednášky o dějinách a kultuře našich národů, choval ty nejčernější obavy. Avšak Ao Harrap přednesl svoji řeč v dokonalé němčině a občas použil jednu či dvě italské věty, což se posluchačům velmi líbilo. Zůstali jsme tedy i nadále a také já a Tannarr jsme udělali přednášku; potom si vzpomněla Diana na další díl svých vzpomínek, pak se konal seminář k předešlým přednáškám, ve kterém jsme objasňovali ty problémy, které posluchači nepochopili. Zkrátka, dny ubíhaly a nám se zdálo, že si začínáme ve škole skvěle zvykat.

Až na chudáčka Dévi, ovšem. Vegetariánská strava ji ničila, maso vyžadovala tvrdě a neústupně a kromě toho měla pocit, že jejího miláčka Denise tady týrají. I kdyby mu skutečně nějak ubližovali, pochybuji, že by si toho všiml nebo mu to vadilo, Denis měl velmi otužilou náturu, přestože byl malý, slabý a na pohled křehký. Všichni ostatní soudili, že kluka spíš rozmazlují; jakožto nejmenší a nejslabší mohl beztréstně napadat kohokoliv a když se mu podařilo někoho vyhecovat, aby mu jednu natáhl, okamžitě ho někdo jiný začal bránit. Denis tuto situaci bystře vyzoroval a začal jí využívat, štvál jednoho proti druhému a bavil se tím, jak se rvou mezi sebou.

Tošiova cvičení měla kromě jiného i ten účel, že se nás kluci přestali bát. Tedy, strach z nás neměli ani ze začátku, jakmile pochopili situaci, ale přece jen se neodvážili s námi bojovat. Když jim Tošio ukázal, že na nás platí rychlost a hbitost, začali nás samozřejmě vyzývat, ale to bylo pořád jen cvičení. Potom jim však došlo, že zatímco my si hrajeme, Dévi bere vše smrtelně vážně. Teprve teď to byla správná hra; Dévi je navíc nesmírně vznětlivá, chytá na první našlápnutí, ačkoliv

jsme jí častokrát vysvětlovali, jaký rozdíl je mezi hrou a skutečným útokem. Klukům stačilo ji třeba zatahat za ocas nebo lehce nakopnout, a už po nich vztekla vyrazila; zuby, drápy, všechno jí bylo jedno, jak někoho chytla, už z něj stříkala krev. Do té doby jsme neměli tušení, že mladým bojovníkům nevadí roztržená kůže; jenomže oni se všemu pouze smáli a chlubili se jeden druhému, jak je ta černá kočka zase dorvala. Když jich kolem bylo tak pět šest, nestíhala je chytat ani Dévi, jen se krčila, prskala a sekala kolem sebe packami; a oni se chechtali a dráždili ji.

Četná drobná, ale nápadně viditelná zranění nakonec naštvála Odina; byl kromě jiného instruktorem lékařství se specializací na chirurgii. Přednesl závažnou přednášku, v níž vysvětloval, že všechny škrábance a tržné rány je třeba důkladně ošetřit, vydezinfikovat a zabránit v další infekci. V každé třetí větě potom připomínal, že dráždění leopardů je nečestné, nesportovní a mladého templáře morálně nedůstojné; zapomněl však, že bohužel technicky možné. Kluci si z toho vzali jen poučení, že si mají rány ošetřovat.

Někdo z učitelů, specialista na chemii, vynalezl k tomu účelu speciální dezinfekční přípravek; byl v něm zcela určité jód, chlоровá voda a ještě něco dalšího, co působilo jako žíravina. Ošetření rány tím (váhám použít slovo lékem) znamenalo prudkou intenzívní bolest po dobu nejméně půl hodiny a doufalo se, že to alespoň ty mírnější odradí. Avšak nestalo se, samozřejmě; kluci přišli na to, že desinfekce způsobuje zvýraznění jizev proti okolní kůži a počali vhodné příležitosti ještě víc vyhledávat.

„Vidím vás tady všechny rád,“ pravil Gierolammo Voglari, když seděli s ostatními po obědě na terase a odpočívali, „Ale táhněte už konečně všichni k čertu, než rozvrátíte morálku v celé škole! Nechápu, jak se to stalo, ale co jste tady, je všechno vzhůru nohama. Doufal jsem, že přivedete k rozumu ty svoje přední hlídky... jenže namísto toho - hanba mluvit!“

„Ach ano,“ pravil zadumaně Charry, „A věřil bys, že takhle to dopadá všude, kam přijdeme? Někdy mě to samotného překvapuje!“

„Chtěl bych vidět, jak to vypadá v té vaší zemi!“

„Tak přijed'; rádi tě uvidíme. Vem s sebou pár kluků...“

„To se nesmějí nikdy dozvědět! Jinak začnou okamžitě plánovat expedici na tvůj ostrov a nikdo je neudrží. Nechápu, jak dokážou být tak bezstarostní a lhostejní ke svému vlastnímu prospěchu.“

„Vědí, že nejsou toto tělo!“ podotkla Diana; měla na očích černé brýle a všichni doufali, že spí.

„Jsou mladí,“ soudil Tomáš, „Až vyrostou, dostanou rozum!“

„To těžko; spíš si najdou jiné způsoby zábavy. Děším se chvíle, kdy se vrhnou na skutečně vážné zájmy...“

„Už začali. Vyptávali se mě, jak zajistit hospodářský rozvoj, aby mohli nějak sehnat peníze. Pak začnou podnikat a jak přijdou k majetku, chtějí se dát na politiku...“

„Třes se, Evropo!“ zavrňela Diana.

„Já mám strach spíš z takových, kteří se dají na vědu.“ soudil Voglari, „V poslední době se vyskytlo tolik převratných objevů!“

„Nadchází věk Vodnáře, kdy moudrost světa bude vylita na lidstvo.“ konstatovala Diana, „Tos přece už musel slyšet!“

„Zdrž se komentářů, prosím tě! Ta snaha o podnikání, Tomáši, je zřejmě důsledek informace o neutěšených ekonomických poměrech naší školy; proniklo to mezi kluky a oni se rozhodli, že se budou starat. Rád bych věděl, kdo jim to prozradil.“

„Hm... já. Netušil jsem, že je to tajné!“ řekl Charry.

„Není to zvlášť tajné, ale vyžvanit jsi to nemusel. Obávali jsme se, že by na ně taková zpráva mohla mít zhoubný vliv.“

„No. A měla?“

„Měla, ale zcela jinak. Chystají se shánět peníze. Prozatím měli dojem, že žádné starosti nemáme, tak si z ničeho nedělali hlavu a vesele utráceli. Teď chtějí zavést úsporná opatření.“

„Zřejmě mají svou školu rádi...“

„Slyšel jsem verzi, že nikde na světě není taková legrace, jako právě tady. Rozhodně odtud nechtějí pryč...“

„No jo. Kam by taky šli?“

„Taky začali řešit otázku dalších přírůstků. Jak jsi jim předal tu instrukci nebrat všelijaké příchozí, Charry?“

„Myslím, že jsem to řekl dostatečně jasně: Škola nemá na to, aby chytala po ulicích toulavé děti a kradla je ze sirotčinců. Nadále můžeme přijímat jenom takové, které někdo bude živit!“

„Pochopili to tak, že zjišťují, kolik dětí by ještě dokázali uživit. Už v tom směru podnikají průzkumy...“

„Blázný živí Bůh!“ poznamenala Diana.

Voglari jí kopl do lehátka. „Ještě jednu připomínku, zavleču tě do jezera a utopím tě tam jako kočku!“

Diana si sundala z nosu černé brýle. „Vážně?“ zjišťovala.

„Ech!“ mávl rukou, když postřehl její nadšení.

„No, já věděla, že to budou zas planý sliby...“

„Je to fakt,“ povzdechl si Tomáš, „Budeme muset jet dál...“

„Ještě něco,“ vzpomněl si Gierolammo, „Od který doby se kluci šmahem označují za rytíře?“

Nikdo neodpověděl, takže upřesnil: „Kolují mezi nimi řeči, že podle kastovního zákona je každý, koho se rytíř dotkne rukou, taky od té chvíle rytířem. Diano, co ty na to?“

„No, že to je snad pravda, ne?“

„Není to pravda ani v Indii; tam naopak šlechtic, kterého se dotkne šúdra, může kastu ztratit. Chápu, u vás v Arminu je to možná jinak, ale tady vaše zákony neplatí!“

Diana chtěla říct, že arminské zákony platí všude, kde dojde k výskytu aspoň jednoho arminského občana; ale zatajila to.

„Je v tom rozdíl, říkal Tošio.“ vzpomněl si Charry, „Neznamená to, že jsou rytíři řádu; to by nejdřív museli dostat

pasování. Ale když na ně vloží ruku komthur, tak rytíři jsou!“

„Co že říkal Tošio?“

„Nepřichází do úvahy, aby rytíř bojoval s někým, kdo rytířem není. Dotek ruky šlechtice šíří jeho kastu...“

„A platí to v boji, tak to říkali. Mám tomu rozumět tak, že ta informace pochází od Yamanakiho?“

„Asi. Snad nelze pochybovat o tom, že kníže Yamanaki je vysoce urozený šlechtic a měl by o tom mít přehled.“

„Váš Yamanaki je utajený humorista. Netušil jsem to, ale čím víc ho pozoruju, tím častěji si toho všimnu!“

„Chtěl bych se podívat do Říma,“ prohlásil Charry zcela od věci a vypadalo to, že podřimoval, „Je to prý fajn město...“

„Zajedeme tam,“ souhlasil Tomáš, „Chtěl bych, aby ho Denis taky viděl; musí získat přehled. Potom se ještě stavíme ve Florencii a pak už opustíme Itálii. Máš radost, Gierolammo?“

„Zase se navlíkat do šatů!“ kňourala Diana, „Já si tak skvěle zvykla chodit v té vaší tunice! Antika má svý výhody, já to říkám pořád...“

„A máš pravdu,“ uzavřel Tomáš, „Tak pozítří odjedem!“

Jednu věc řádoví rytíři ve zvyku nemají: sáhodlouze se loučit. Jak nadšeně a s radostí se vítají, tak klidně a věcně se dokážou rozcházet, když jim třeba jede vlak. Připomenou si navzájem, co domluvili do budoucna, s kým kdo má jednat a co u něj vyřídit, podají si ruce a odejdou, aby se už třeba nikdy neviděli. Charry tvrdí, že se vlastně nikdy ve skutečnosti nerozejdou; jenom svoje panství jdou rozšířit na další území a další lidi. Když jsme tedy oznámili svůj odchod kamarádům ze školy, nevyvolalo to žádný smutek ani slzy; spíš nám záviděli a plánovali, kdy a kde se zase sejdem. Na pevně nic nedohodli, ale těšili se všichni.

Během dne jsme vyřídili všechny záležitosti; ráno, po koupeli a rozcvičce, jsme dostali snídani ještě před přednáškou a zatímco se všichni shromažďovali v posluchárně, my jsme

nasedli do auta a vyráželi na jih. Denis byl asi pět minut smutný, potom se však začal těšit, co ve světě zas uvidí.

Jako jediný cestoval ve školní tunice, ačkoliv i ostatní lidé si je mohli nechat (za ten štědrý příspěvek, co jim dal Charry). Dítě oblečené jen v košili se dá připustit, u dospělého by to vypadalo divně.

Řím je nádherné město; strávili jsme tam dva dny a prohlídka pamětihodností nám je zcela zaplnila. Bydleli jsme u jednoho rytíře, starého kněze jménem Andronikkos, v malém domku blízko silnice Via Appia. Původem byl Řek, s Dianou taky řecky hovořil a byl velmi rád, když v ní našel pozorného posluchače. Diana byla ve svém živlu, prováděla nás po troskách Kolossea, Fora Romana a jiných antických vykopávek, četla všelijaké nápisy a diskutovala s odbornými průvodci. Tomáš znal zase spíš dějiny křesťanské éry, takže se vhodně doplňovali.

O naší návštěvě se dozvěděli novináři a diplomaté; Charry však rázně odmítl o čemkoliv s kýmkoliv jednat s vysvětlením, že je zde na dovolené jako soukromá osoba. Tomáš odmítl vyjednávat dokonce i se zástupcem Svaté stolice, čímž vyvolal v kruzích blízkých Vatikánu značný rozruch. Prohlásil, že je zde pouze na soukromé cestě za účelem vzdělávání svého syna. Samozřejmě tomu nikdo neuvěřil a každý trnul hrůzou, co si na ně nebezpečný kníže Sorroni zas vymyslí.

Po návratu do Florencie jsme zůstali jeden den u Voglariho, který se už také vrátil ze školy. Potom jsme vyrazili na Pisu, Livorno a přes La Speziu do Janova. V Pise jsme vystoupili na Šikmou věž, přičemž Tannarr se urazil, když viděl tu slavnou památku a prohlásil, že v jeho sídle Tisíc věží je z těch tisíce nejmíň sto daleko křivějších a nikdo si je nechodí prohlížet.

Jak jsme cestovali krásnou Itálií a nechali se poloostrovem okouzlovat, začínala být Dévi jednoznačně nadšená; konečně měla Denise pro sebe, nikdo ho nerozptyloval a nezlobil ji. A dostala ke každému jídlu maso, o což se řádně staral Charry. Jediné co jí kalilo náladu, byla vzpomínka na surového majitele cirkusu, kterého by moc ráda zakousla, a kula proti

němu pomstu. Vzdala se už myšlenky, že si ho najde a srovná si to s ním, ale pořád ještě litovala a otravovala nás kňouráním, že mu nemůže zlámat vaz. Ao Harrap jí slíbil pomstu na jiných lidech, kteří jsou stejně špatní, leč ona soustřeďovala svou nenávist jen na něho.

Když jsme projeli Janovem a blížili se už k hranicím Francie, uložili jsme se jedné noci v penziónu nějakého řádového člena, kde rytíři obvykle přespávali. Automobil jsme zanechali na dvoře, jako obvykle bez dozoru. Šli jsme klidně spát, ovšem až na Dévi, která přišla na myšlenku jít na lov, aspoň myší. Prohlašovala, že nevydrží v uzavřeném prostoru a bude spát raději venku na střeše kůlny; ten její zvyk Charryho dost dráždil a neměl z něj radost, ale Dévi stála na svém a měla pro to vědecké vysvětlení, ve škole to nazývali klaustrofóbií. Takže jí to bylo dovoleno.

Dévi si tedy udělala pelíšek na půdě kůlny, kam vlezla dírou ve střeše; bylo tam seno a dalo se tam spát docela dobře. Leopard je ovšem zvyklý spát na půl ucha a tak se stalo, že se nějakým šustotem na dvoře probudila, zvedla a nasála do čenichu vzduch. Zarazila se a zježila srst na hřbetě; neboť jí do chřípí vnikl pach, který nemohla s ničím zaměnit, charakteristický pach nepřítel. Opatrně pootevřela tlapkou dveře a vyhlédla na dvůr.

Nějaký muž se opatrně kradl k autu a v ruce držel jakousi krabici. Dévi jej pozorovala zvědavě, neboť chtěla vědět, co bude dělat. Poznala, že to je její bývalý pán a srdce se jí na chvíli zastavilo radostí. Vyplížila se z úkrytu a opatrně se mu kradla za záda - a čekala. Čekala dlouho, naučila se číhat. Muž zatím vlezl pod auto a něco tam kutil, pak vylezl, rozhlédl se a chtěl se rychle ztratit přes zeď.

Dévi skočila. V poslední chvíli ji uviděl, strašlivě zařval a chránil si rukama hlavu, ale její skok byl neúprosný a stejně neúprosné bílé tesáky, které se zaryly do jeho měkkého hrdla a jediným chřupnutím mu zlámaly vaz. Stačil naposledy vykřiknout; pak se natáhl a zůstal ležet bez hnutí.

Charry vyběhl z domu sice bez oděvu, zato s puškou; taky my jsme se vyřítili a zakrátko byli na dvoře všichni. Tomáš si překvapeně prohlížel mrtvého, pak vlezl pod vůz a požádal

Dianu, aby mu svítila baterkou; za chvíli vylezl a ukázal nám kovovou krabičku, z níž čouhal drátek a dalšími dráty byla připevněna k podvozku auta.

„To je výbušnina!“ vysvětloval, „Podívejte: tady je pojistka, dost volná a zaklíněná mezi spoušť. Až se auto rozjede, otřesy na hrbolaté půdě se pojistka pomalu vyklepe a auto vylítne do povětří. Je to chytře uděláno; kdyby vybuchlo, jen co se spustí motor, zabilo by to jen řidiče, ale takhle se zpožděním by nás to zabilo všechny...“

„Zajímavé!“ řekla Diana, „Kdo to vymyslel?“

„Nevím, ale byli to Rakušané. Pomsta za Franze Merwarta. Nehodlám pátrat po původci té věci; chápu, že to mysleli jako odvetné opatření a nebudu dělat další potíže. Už proto, že jsem je to kdysi sám naučil v policejní škole. Inu, mstí se mi to.“

„Proč ale poslali toho Angelo Mollinariho?“

„To je důsledek Charryho kamarádčoftu s Mafií. Od chvíle, kdy Charry veřejně ukázal, že se přátelí s lidmi jako Vito Leone, si žádný italský bandita nedovolí zkusit ho zabít. To je jasné. Proto museli poslat toho ubožáka. Jistě měl pro ně pochopení; chtěl se pomstít za bití od Charryho i za urážky, které utrpěl.“

„Ale... vždyť jsem mu zaplatil!“

„Oni mu jistě zaplatili také; nebo to aspoň slíbili. Budiž mu země lehká! Inu, Dévi, srovnala sis účet ještě před odjezdem z Itálie...“

Dévi očichala mrtvého a řekla: „Udělala, co potřeba! Dluh krve je zaplacen. Teď Dévi šťastná!“

Výbušninu jsme nechali našemu hostiteli; třeba se mu bude někdy na něco užitečného hodit. Následujícího dne jsme opustili pohostinnou Itálii a dorazili do Monte Carla.

Dobrodružství berberského Iva

Monte Carlo je hlavním městem Monackého knížectví. Vlastně, řečeno zcela upřímně, je to jedna z čtvrtí města Monaco, které patří samostatným knížatům z rodu Grimaldi. Ten kníže je ubožák, který ani nemá tušení, co je řád Templářů; kdyby to věděl, asi by nemohl v noci samým strachem spát. Obyvatelstvo se zabývá obchodem, pašeráctvím, podvody a falešnou hrou, a to jak v karty a kostky, tak hlavně ruletou. Ruleta je hra, která se provozuje v kasinech za tím účelem postavených; Diana o tom moc slyšela a celý život toužila jednou si v kasinu zahrát, ale nikdy na to neměla peníze. Proto taky, jen co si nakoupila pohlednice, tvrdě útočila na Charryho, aby jí dovolil si zahrát.

„Na blbosti nemám!“ prohlásil Charry pobouřeně, „Právě teď jsme viděli, jak drastická úsporná opatření provádí Voglari, aby tu svou školu vůbec udržel. A ty chceš dávat peníze podvodníkům?“

„Na druhé straně,“ pravil Tomáš, „Slušelo by se, aby dáma z tak vysoké společnosti prohrála nějaký menší obnos v kasinu. Měl bys jí to dovolit do určitého limitu!“

„Dobře! Bude ti stačit deset tisíc franků, Diano?“

„Třeba něco vyhraju, ne?“

„Tomu nevěř,“ řekl Tomáš, „Nikdy jsem to nehrál; jenom poprvé, když jsem sem přišel. Otec byl se mnou, dopřál mi to. Potom mi řekl: Nikdy nehraj hazardně, když nemáš v ruce všechny trumfy. V ruletě nikdy nikdo nevyhraje!“

„A já slyšela o člověku, který vyhrál milión!“

„Náhoda. To je čistě otázka náhody.“

Nicméně Diana dosáhla práva prohrát deset tisíc a tak se večer, patřičně vyšperkována, chystala do kasina. My museli zůstat tentokrát v hotelu, zato Denisovi dovolil Tomáš, aby je doprovázel. Diana ho navlékla do sametového kabátku

a krajkové košile, takže vypadal jako porcelánový panáček; potom uvažovala, co udělat s jeho účesem. Aby mu na temeni trčela štětka vlasů, na kterou byl tolik hrdý, to nešlo. Takže mu vlasy rozčesala a přilízla k hlavě; vypadal sice divně, ale ne už tak moc. Když vcházeli do království hazardu a smůly, bylo na nich jasně vidět, že patří k vyšším vrstvám.

V kasinu bylo mnoho stolů a u všech se hrálo; v prvním sále však o dosti malé částky a Tomáš radil, aby Diana sázela raději v uzavřeném sále, kde se přijímaly sázky do neomezené výše. Diana souhlasila, tak je tam vedl, jenže před vchodem je zastavil důstojný sloužící v livreji, s parukou.

„Jsem kníže Sorroni.“ Tomáš podal sluhovi vizitku a sluha se hluboce uklonil; neuvolnil však vchod a mlčky ukázal na Denise. „Můj syn. Má právo tu být; jinak budu nucen se obrátit na ředitelství. Hrabě a hraběnka z Guyrlayowu jsou mí přátelé...“

Sluha se netvářil právě nadšeně, když je propouštěl do sálu; ale jméno Sorroni mělo dobrý zvuk.

V této místnosti byl jen jeden stůl, z poloviny obsazený. Lidé tu zářili šperky a házeli na stůl tisícovky, jako by to bylo smetí. Croupiér, který přijímal sázky a roztáčel ruletu, byl šedivý ve tváři, neurčitého věku a připomínal obrovskou myš; příchozím nevěnoval ani jediný pohled.

„Podívej,“ vysvětloval tiše Tomáš, „Můžeš vsázet na červenou nebo černou a potom na čísla do padesáti. Když vsadíš na číslo, které je taženo, získáš částku v poměru...“

„Já to znám, četla jsem o tom! Tak můžu sázet?“

„Hlavně rychle, ať co nejdříve prohrajem a můžem domů!“ radil Charry, kterému se tady vůbec nic nelíbilo.

Tomáš Dianě vlídně pokynul ke stolu; usedla a přisunula jednu z obětovaných tisícovek na sedmnáctku. „To je moje šťastné číslo! Sedmnáct a čtyřadvacet...“

Croupiér přijal sázky, pak roztočil ruletu a vhodil kuličku do kruhu. Chvíli v něm běhala, potom zapadla do jednoho oddělení a ruleta se dotočila. Croupiér s nepohnutou tváří shrábl Dianinu tisícovku na hromadu a jedné nalíčené ženě

přistrčil několik žetonů. Diana zklamaně povzdechla. Tentokrát vsadila na čtyřiaadvacítku a opět prohrála.

„Nemám dneska moc štěstí. Asi, že mám štěstí v lásce!“ řekla a vsadila na červenou. Vyšla černá a další tisícovka zmizela v croupiérově zásuvce.

„Nesázej tak rychle!“ radil Charry, „Vsaď pomalu a uvážlivě na pětatřicítku - podívej, já to udělám a uvidíš, že...“

Prohrál jako Diana. Mohla si trumfnout a začít vykládat, že ho hra zaujala, že změnil názor během pár minut a že teď ji už nemá za co kritizovat, ale mlčela. Charry však nemlčel, rozčilil se, prohlásil, že ruleta je podvod, croupiér zloděj a on už nehraje. Diana sázela dál a podařilo se jí prohrát všech devět tisícovek; s poslední zůstala stát a lítostivě si ji prohlížela.

„Myslím, že bude lepší koupit si za ni nové šaty!“

Vtom promluvil Denis: „Vsaď na červenou dvanáctku!“

Diana se k němu udiveně otočila. „Ach chlapče, my jsme na tebe úplně zapomněli! Samozřejmě, že si můžeš taky vsadit...“

Protože dětem byly sázky zakázány, přisunula poslední tisícovku na červenou dvanáctku; to už se ruleta točila a kulička běhala v kruhu. Sotva croupiér ohlásil konec sázek, kulička vběhla do ohrádky čísla, muž oznámil červenou dvanáctku a vzápětí přisunul svými hráběmi před Dianu kupku bankovek a žetonů.

„No prosím - a potom, že to nejde!“ smála se Diana, „Denisi, jak jsi to uhodl, prosím tě?“

Denis k ní obrátil vážnou tvář. „Nevím. Najednou mi napadlo, že vyhraje červená dvanáctka. Tak jsem to řekl.“

Tomáš vzal syna za bradu a pohlédl mu do očí. „Co to zkoušíš?“

„Viděl jsem to... jako kdybych si na to vzpomínal, víš?“

„Proč to děláš?“

Denis sklopil oči k zemi; pak pípl: „Nechtěl bych zůstat dlužen za jídlo v té Voglariho škole.“

Dianě naskočily na tvářích rudé skvrny, Charry stáhl obočí.

„Mám ti pomoci? Mohl bych tě uspat...“

„Prosím tě! Dusím se tady! Spousta špatné energie...“

Tomáš mu přešel dlaní po vlasech a zašeptal mu: „Spi! Dívej se pozorně... co teď vyjde za čísla?“

„Nevím...“ Denis to jenom zašeptal; zíral jako fascinován na kruh rulety. Nikdo si ničeho nevšímal; ostatně, co je na tom zvláštního, že otec pohladí syna po hlavě?

„Jak to, že teď nic nevíš?“

„Poznám to, až to přijde...“

Chvíli se dívali na hru. Diana chtěla zkusmo vsadit, Tomáš jí to dovolil, ale řekl, aby šetřila a hrála jen tak, aby nevyvolala zbytečnou pozornost. Teď už plnila příkazy, nehrála z vášně.

Najednou Denis řekl: „Červená... teď přijde červená!“

Diana bez váhání přistrčila všechno, co měla, na červenou. Padla červená a croupiér ohlásil, že Diana vyhrává dvojnásobek vložené částky. Když jí hráběmi přistrkoval žetony, podíval se na ni, i ostatní hosté se ohlédli; Diana zůstala klidná, zatímco Charry bankovky rovnal a ukládal do náprsní kapsy smokingu.

Trvalo to asi půlhodinu; Tomáš už chtěl syna probudit a odejít, když Denis řekl: „Černá dvačtyřicítka.“

Diana na chvíli zaváhala; pak vzala všechny žetony, dokonce i Charryho peníze a přesunula na černou dvačtyřicítku. Hráči k ní obrátili zraky; potom zírali na ruletu, jako by se v ní měl zjevit jejich osud. Vyhrála černá dvačtyřicítka a Diana shrábla nejen všechno, co bylo na stole, ale i několik zcela nových svazků tisícífrankových bankovek.

„Je toho tak asi za dva milióny,“ odhadl Tomáš, „Už bychom toho měli nechat a jít domů. Probudím Denise a...“

„Ne!“ řekl chlapec přiškrceně, „Teď nesmíš. Hrajem dál!“

„Jsi unavený,“ řekl Tomáš vlídně, „Co se děje?“

Denis mluvil česky a tak tiše, že ho slyšeli jen oni: „Nesmíš. Teď musíme... co chce on. Ublížili... bychom mu.“

Diana se chtěla zeptat, o kom je řeč, ale Tomáš ji zarazil; byl napjatý a nervózní, mnohem víc než kdy jindy. Čas od času hladil Denise po ruce, po zádech nebo po hlavě.

„Měli bychom jít domů, Denis vypadá hrozně!“ zjišťovala Diana, „Já už nechci hrát! Zato tebe se zmocňuje hráčská vášně...“

„Prosím tě, mlč!“ sykl Tomáš, „Plácáš hlouposti!“

Denis stál opřen o stůl, nepohnul se, jen zíral na číselník a v jeho tváři se nepohnul ani sval. Diana zašeptala: „Je mi ho líto! Jako by ani nežil...“

Tomáš taky nevypadal nejlíp; ve tváři mu nervózně škubalo. „Jestli to brzo neskončí, použiju násilí a probudím ho, i kdyby nic neohlásil!“ pravil skoro výhružně, „Nedovolím trápit svého syna, i kdyby všichni...“

Jejich počínání začalo vyvolávat pozornost, před Dianou ležela kupa peněz, z níž mechanicky vsázela po stovce při každé hře a lhostejně prohrávala; stejně lhostejně vyhrála tři tisícovky, když náhodou vyšla červená. Croupiér si otíral čelo kapesníčkem; někdo radil, jak má Diana sázet a nabízel tipy, ale ani se na něj nepodívala a sem tam promluvila na Tomáše česky; považovali ji zřejmě za vznešenou cizinku, která ani francouzsky nemluví.

Konečně Denis řekl, tentokrát do ticha, takže všichni zjistili, že něco povídá: „Sedmatřicet. Červená.“ Vzápětí se ho Tomáš dotkl dlaní a zrušil hypnotický stav. Diana vyčkala, až kulička začne běhat, pak přesunula peníze a řekla: „Červená sedmatřicet!“

Několik lidí si chtělo přisadit na její tip, ale croupiér zavrtěl hlavou: „Konec sázek! Dáma vsadila poslední, ostatní už nemohu přijmout!“

Všechny tváře se sklonily nad ruletou - kulička se po nekonečně dlouhých vteřinách zastavila na červené

sedmatřicítce. Croupiér zešedivěl ještě víc; pustil svoje hrabíčky a řekl tiše, leč přesto velmi zřetelně: „Bank.“

Jako by náraz vybuchla bomba; všichni se hrnuli k Dianě, tiskli jí ruce, nějaký ničema si cpal hrst bankovek do kapsy a myslel, že ho nikdo nevidí. Charry viděl všechno, stiskl chlapovi ruku jako svěrákem a pohrozil, že mu zmáčkne i krk, zatímco Tomáš vysvětloval česky:

„Celkový kapitál kasina byl deset miliónů franků. Vyhrála jsi celý bank, tedy těch deset plus to, co prohráli ostatní.“

„Já? Vyhrál přece Denis, on uhodl čísla!“

„Teď je to fuk; on ti radil, tys sázela. Byla to tvá poslední tisícovka, na kterou jsi všechno získala...“

„Dobře, zabavuje se ve prospěch arminského státu! Co myslíš ty, Denisi? Jsi přece...“ Diana zaváhala, Denis byl opřen ramenem o svého otce a vypadal jako těžce nemocný.

„Ty se starej o peníze, já se postarám o syna!“ řekl Tomáš.

Zatím se objevil ředitel; vypadal, jako by právě prodělával akutní žlučnickový záchvat. Uklonil se před Dianou a Tomášem, roztřeseně vysvětloval, že bude chvíli trvat, než dokážou přesně zjistit, kolik milostivá paní vlastně vyhrála. Tomáš jej sledoval s ironickým úšklebkem a když byl v nejlepším, řekl suše:

„Nemyslete si, že se z toho vykroutíte, řediteli! Jestli jste si to už nezjistil, jsem kníže Sorroni a tito lidé jsou pod mojí ochranou. Nedoufejte, že nás ošidíte...“

O ředitele se pokusila srdeční mrtvice; zřejmě skutečně předtím neznal Tomášovo jméno. Nahánělo mu však pořádný strach; kvapně ujistil Dianu, že celý vyhraný bank dostane během této noci; pak přinesl kožený vak, do něhož počala Diana a Charry ukládat svazky tisícifrankových bankovek. Zaměstnanci kasina urychleně končili hru i ve vedlejších místnostech; samozřejmě se proslechlo, že někdo vyhrál bank a hráči už přestávali sázet, neboť tušili, že by jen přispívali výherci.

Tomáš rozhodl, že Denis musí okamžitě domů, Charryho a Dianu tam nechal a s Denisem odjel. Sám řídil auto, Denis

ležel vedle něho na sedačce úplně bezvládný. Vynesl ho do pokoje a s radostí zjistil, že jsme doposud vzhůru.

„Mohli byste ho olízat, okamžitě? A pokud možno tak, jak jste ho ještě nikdy neolizovali...“

„Co je s ním?“ očichával chlapce Ao Harrap, zatímco jej Tomáš svlékal. Dévi vrčela, jako kdyby jí cloumal vztek.

Taky jsem cítil něco divného. „Olížem ho tak, že mu třeba vytlačíme duši z těla!“ sliboval jsem.

„Spíš bych rád, abyste mu ji dostali zpátky!“ řekl Tomáš zcela vážně, dokonce jakoby s obavou.

Naši lidé počkali, až se provede součet jmění; bylo ho všeho dohromady čtrnáct miliónů a čtyři sta dvacet tisíc franků.

„Ty drobné si nechte,“ řekl velkomyslně Charry, „Abyste neřekli, že nemáte nic do dalšího začátku!“

Taky Dianě stačilo těch čtrnáct miliónů; dalo se říct, že je s výsledkem své hry docela spokojená. Tomáš poslal Tošia s autem, aby je přivezl, takže vzali tašky s penězi a šli klidně domů. Denis mezitím usnul, takže šli taky spát, aby ho nerušili.

Ráno bylo boží dopuštění; hotel obležený zvědavci, stovka různých agentů se drala k nám a nabízela všecko možné ke koupi; Charry je napřed vyhazoval po jednom, ale když se hrnuli dovnitř pořád dál, požádal mě, abych to s nimi vyjednal. Kupodivu mi nenabízeli nic, ani si netroufali se otočit zády.

Denis pořád ještě spal; Tomáš zakázal ho budit. Bylo dohodnuto, že pojedeme dál, ale ten plán taky zrušil, až bude chlapci líp. Diana měla nějaké dotazy, ale zamítl je šmahem ruky.

Pak přišel ředitel hotelu a vypadal rozpačitě. „Já vím, pane, že nikoho nepřijímáte... ale je tady ředitel kasina...“

„Nevím, o čem bychom se s ním ještě bavili.“

„Ale... je s ním ještě jeden pán. Prosí knížete Sorroniho...“

Tomáš zaváhal, pak dal souhlas, aby vešli. Ředitel byl zpocený a měl strach; těžko říct zda z nás, z Tomáše či ze svého společníka. Ten muž byl starý, drobné postavy, bělovlasý, ale vyzařovala z něj nesporná autorita.

„Jsem hrabě Monte Corvo, velmistr lóže Svobodných zednářů, bratří Růže a Kříže.“ představil se s úklonou.

„Bud' vítán, bratře,“ řekl Tomáš a pokynul, aby usedl ke stolu.

„Směl bych tě poprosit o soukromou rozmluvu?“ tázal se hrabě, usedl a přijal jako pohoštění pouze čaj a koláčky.

„Naopak, bratře; bude zřejmě nutné, aby zůstali všichni. Nevím přesně, o čem chceš jednat, ale pokud o tom co myslím...“

„Ano, chci. Jsou všichni zasvěcení?“

„Jsou, včetně šelem.“ Tomáš bez váhání přednesl všechna jména včetně titulů a řádových hodností; hrabě podal všem ruku, nás po řadě pohladil po hlavě. Byl příliš starý a moudrý na to, aby si dovolil být něčím překvapen.

„Přál bych si vědět, proč templáři porušili své zvyklosti; proč jste vůbec vstoupili do naší hery a proč jste jí způsobili škodu, která se mi nezdá úměrná. Kdyby mi byl náš zaměstnanec, kterému jsme dali důvěru, včas oznámil váš příchod, pravděpodobně bych se tam dostavil již včera... avšak jsem starý a zúčastňuji se záležitostí podřízených složek jen zřídka...“

„Především jsme nevěděli, komu herna patří. Kdybychom se to byli dozvěděli, možná bychom si vybrali jinou.“

„Všechny hery jsou spojené v konsorciu, které si vzájemně pomáhá. Nedá se říct, že patří nám; pouze jim vypomáhám jako externí poradce. V průběhu dne zjišťoval ředitel situaci; původně chtěl na vás podat žalobu, protože jste si protiprávně vynutili vstup nedospělého dítěte. Jenže pak zjistil, jaká je skutečnost; velice se proto omlouvá...“

Ředitel neříkal nic, jen pokyvoval hlavou. Hrabě Monte Corvo naopak hovořil vznešeně, sebevědomým hlasem, uvážlivě.

„Nebylo naším úmyslem způsobit škodu,“ odpověděl Tomáš, „Přišli jsme jen pro zábavu; sestra Diana se rozhodla prohrát deset tisíc franků, aby se tak navždycky vyléčila ze své chorobné touhy hrát hazardně. Napadlo mi, že tím zároveň vyléčím svého syna...“

Hrabě se chápavě usmál.

„V průběhu hry dostal Denis impuls, pod vlivem kterého poznal první číslo. Předtím nehrál. Je velice... rozvážený.“

„Desetileté dítě?“ povytáhl hrabě jedno obočí.

„Byl od narození pod vlivem své matky, mne a ostatních bratří. Denis vyrostl ve velmi zvláštní stvoření, věř mi, generále...“

„Dobrá. Co tedy zjistil?“

„Poznal jsem na něm, že nejedná podle vlastní vůle a trochu mne to znepokojilo. Byli jsme teď nějaký čas v jednom našem klášteře, kde také projevoval jisté sklony...“

„Ve Voglariho škole na Lago di Como. Vím.“

„Denis samovolně upadl do extáze. Báł jsem se o něho.“

„Pokud vím, templáři považují upadnutí do vytržení za znak přízně Boží a kontakt s vyššími bytostmi. Proč ty obavy?“

„Žertuješ, bratře? V tom prostředí? Nejsem takový blázen, abych nepoznal, s kým se dostal do kontaktu!“

Ředitel sebou nervózně zaškubal a pokusil se něco říct, ale hrabě Monte Corvo jej umlčel mávnutím ruky. „Poznal jsi jmenovitě, k jakému kontaktu došlo?“

„Ne; ale muselo to být něco příšerného. Bylo tam hrozně...“

Hrabě si prohlížel svoje ruce s aristokraticky dlouhými prsty.

„Ta bytost... je tam ještě?“

„Obávám se, že je tam přítomna stále.“

„Pane...“ řekl ředitel, „Já nevím, o čem se dohadujete...“

„Když to nevíte, tak mlčte!“ řekl hrabě rázně.

Tomáš se rozpačitě usmál.

„Co vypověděl tvůj syn o tom kontaktu?“

„Nic. Byl v hrozném stavu, uspal jsem jej a podrobil speciální masážní technice, kterou dělají naše šelmy. Doposud se neprobral; myslím, že by mu už mohlo být líp, ale...“

„Směl bych doufat, že mi bude umožněno položit mu několik otázek? Samozřejmě za tvé přítomnosti!“

„Sám bych rád věděl, co a jak. Možná bych jej mohl probudit.“

„Jsem lékař. Smím se na něj podívat?“

Vstoupili do pokoje, kde Denis spal a všichni ho prohlédli; tak konstatovali, že spí klidně a nedaří se mu nejhůř.

„Dobrá, probudím ho. Zůstaň, bratře, ať poznáš naše metody.“

Tomáš probudil Denise; ten koukal trochu překvapeně, ale když ho vyzval, posadil se na posteli a usmál se.

„Jak se cítíš?“

„Teď už dobře; tady se mi hned ulevilo. Kočky mě fantasticky zmučily... mohl bych prosit ještě jednou?“

„Ale jistě, už se na to třesou! Dovol, abych ti představil bratra Pierra, hraběte de Monte Corvo. Je Rosekrucián a poznávám ho poprvé, ačkoliv jsem o něm už dost slyšel...“

„Těší mě, bratře Pierre!“ usmál se Denis.

Hrabě sledoval, jak jsme začali Denise olizovat; dali jsme si záležet, a po celou dobu seděl velmistr klidně a usmíval se. Zato ředitel kasina se cítil čím dál trapněji. Nejspíš mu připadalo zvláštní, že olizujeme křehké dětské tělíčko a mručíme při tom, jako bychom je chtěli roztrhat. Napadlo mi ujistit ho, že bysme určitě nesnědli Denise, protože ředitel je do kulaťoučka vypasený a sníst ho by bylo daleko chutnější. Ale mlčel jsem.

„Denisi,“ hovořil Tomáš, „Bratři nás přišli navštívit ohledně té události včera večer. Směl bych tě požádat, abys nám řekl, co vlastně se přesně stalo? Nevím to tak do detailů jako ty.“

„Jak moc jim smím říct pravdu?“ zeptal se chlapec česky.

„Řekni jim všechno. Je to jejich problém, ať si s ním poradí, jak sami budou umět!“

Denis přikývl. „Odpovím na všechny vaše otázky.“

Hrabě de Monte Corvo se usmál. „Jsem si vědom, chlapče, že jsi Templář a máš určité znalosti, ale přesto; nepovažoval bys za příliš troufalé, kdybych ti položil otázku ohledně kvalifikace?“

„Nemám kvalifikaci, Mistře. A kdybych ji měl, netýkala by se případu, o kterém hovoříme. Umím pouze vnímat.“

„Tvá odpověď svědčí o tom, že jsi adept. Možná se tvůj otec doposud zdráhá udělit ti zasvěcení, ale právo na něj máš.“

Denis šlehl očima po tátovi, pak po Dianě, ale neřekl nic.

„Co jsi viděl včera v herně?“

„Neviděl jsem nic kromě fyzických věcí. Bylo mi tam velmi zle a nepříjemně. Dělalo se mi ze všeho špatně.“

„Z jakého důvodu?“

„Mnoho špatné energie kolem.“

„Proč jsi tam tedy šel?“

„Šli tam moji přátelé. Slušelo se, abych je chránil.“

Ředitel se ušklíbl, ale hrabě zůstal naprosto vážný.

„Dobře; co bylo potom? Jak jsi uhodl číslo?“

„Občas jsem cítil návaly krve do hlavy. Zvláště v případech, kdy se kolem mne pohybovali někteří lidé. Potom jsem si všiml, že se to děje i v případech, kdy kolem nikdo nebyl. Diana hrála ruletu; její ochranná aura počínala slábnout, protože se dostala do vášně a pak do nevědomosti. Ta hra ji bavila. Charryho taky.“

„Může mi někdo vysvětlit, o čem je řeč?“ ptal se ředitel.

„Ten chlapec je velice citlivý senzibil,“ řekl velmistr, „Právě popisuje energetické napětí, které se ho zmocnilo, když ztratil ochranu ostatních. Proč jsi potřeboval jejich ochranu?“

„Já jsem ji v tu dobu ještě nepotřeboval. Jen jsem si to uvědomil. Věděl jsem, že to je na mně.“

„Co jsi udělal?“

„Modlil jsem se. Volal jsem svoje ochranné duchy. Matku, bratra a ostatní, kteří mi pomáhají.“

„Zasáhli, jak jsi očekával?“

„Bylo to rozporné. Zlé energie tam bylo hodně. Najednou jsem si začal vzpomínat na situaci, ve které vyhrála červená dvanáctka. Viděl jsem to před očima. Řekl jsem to Dianě.“

„Tehdy Diana vsadila a vyhrála?“

„Ano. Pak si mě začal všímat otec a poznal, co se mnou je. Začal okamžitě bojovat, ale bylo už pozdě, byl jsem zasažen, protože jsem ho poslechl a on moc toužil mne využít. Otec také neútočil, vlastně jen zjišťoval, co se děje.“

„Kdo byl ten, kdo tě ovládal?“

„Dábel.“

Ředitel kasina vztekle praštil pěstí do stolu. „Copak jsme sem přišli poslouchat dětské pohádky?“

„Už jsem vás mnohokrát upozornil, že jste osel, Rocharde,“ řekl velmistr mírně, „Nechápu, proč přes tolikrát varování stále ještě považujete má slova za lichotku!“

„Copak nevidíte, že to dítě to nemá v hlavě v pořádku? Blábolí nesmysly a vy mu to ještě věříte!“

„To dítě včera vyhrálo čtrnáct miliónů franků. Chci vědět, jak se to stalo a zda je kasino napadnutelné znovu. Tak mlčte!“

Denis vyčkával, až se hosté přestanou hádat.

„Jak víš, že to byl dábel, chlapče?“

„Byl velice nebezpečný. Vydával mnoho špatné energie.“

„Co jsi dělal?“

„Nic. To už mne řídil otec. Uvedl mě do transu, abych ho mohl lépe vnímat. A plnit jeho příkazy.“

„Plnit příkazy Satana?“

„Nebyl to Satan. Byl to někdo z jeho služebníků.“

„I tak je to zvláštní; proč jsi to udělal, komthure?“

Odpověděl Denis: „Otec poznal, že nechce ublížit mně. Zajímala ho především pomsta na vás. Chtěl vzít kasinu jeho majetek.“

„Proč?“

„Protože všichni, kdo tam byli, po něm toužili.“

„Proč ho tedy dal tobě?“

„Já jediný jsem po něm netoužil.“

„Peníze, které byly vsazeny, patřily Dianě.“

„Nic na tomto světě nikomu nepatří. Všechno patří Bohu.“

„To víš ty a já. Ví to také ďábel?“

„On to ví nejlépe. Trestá ty, kdo zacházejí nemravně s majetkem Božím. Lidé v kasinu zacházeli s majetkem nemravně. Způsobili velké množství zla. Proto tam byl. Odčerpal ho a předal tomu, kdo s ním naloží zbožným způsobem. Tím si ulehčil svůj osud.“

„Jak může vědět, že s ním budete zacházet zbožně?“

„On je sice v nevědomosti, ale určité vědomí má.“

„Nerozumím přesně jedné věci. Cítil jsi zlo z lidí, kteří tam byli a cítil jsi ho také z ďábla. Co bylo horší?“

„Obojí totožné. On je energie, kterou vydávají ti lidé. Oni ho tam přivolali. Žije z jejich chamtivosti, nenávisti a zloby. Proto tam jsou všichni ti, kteří tam jsou.“

„Co bude s těmi lidmi, až... zemřou?“

„Ti jsou tam také. Zemřeli, protože prohráli všechno. Ted' tam jen pozorují a čekají, až se k nim někdo připojí.“

„Nesmysl! Dali jsme jejich těla převézt domů...“ řekl ředitel.

„Nejsou tam jejich těla. Jsou tam duše. Ty čekají. Nedostali povolení se znovu zrodit. Trpí nevědomostí.“

„Nedá se jim nějak pomoci?“

„V tu chvíli jsem nemohl pomáhat nikomu. Byl jsem velice slabý. Nedokázal jsem skoro ani stát na nohách. Energie, kterou vydává démon, je velmi nepříjemná. Já jsem ji nepřijímal, jenom jsem s ní byl v kontaktu, ale přesto jsem trpěl.“

„Nebude ti v budoucnu škodit?“

„Nevím. Budu se muset očišťovat; naštěstí jsem už prováděl jisté příznivé činnosti předem.“ Denis se dotkl prsty hřebínku na své hlavě, potom vytetovaného draka. „Ani světec se nevyhne jistému množství hmotného znečištění, když vstoupí do pekla. A já nejsem žádný světec, podléhám zákonům osudu jako ostatní.“

Velmistr chvíli rozvažoval další otázku. „Jak by se dalo pomoci všem těm, kteří tam trpí?“

„Pomoz jim ty, velmistře. Jsi sluha Boží po mnoho zrození; jdi tam a zkus to. Já už tam nesmím, mohl bych podlehnout.“

„Proč myslíš, že jsem služebník Boží?“

„Přišel jsi na svět, abys prováděl oddanou službu. Je to tvůj úkol, který sis od Pána vyžádal.“

„Proč mi říkáš takové věci?“

„Můj otec mne požádal, abych ti řekl všechno a nic nezatajil.“

„Víš o mně něco určitého?“

„Vím jenom to, co vnímám. Určitého nic.“

„Nikdy jsem neudělal žádný čin, který by se Bohu mohl líbit!“

„Nejvyšší čas, abys s tím začal.“

„Jinak co?“ zavrčel ředitel, „Jinak přijdeme všichni do pekla?“

„Ty zcela jistě.“

„Protože ti nevěřím?“

„Ne. Proto, že odmítáš službu Bohu, i když ti ji nabízím. Ty ses narodil do tohoto světa na základě svých dřívějších činů. Nejsi očištěn jako bratr Pierre.“

„Lžeš, vymýšlíš si! Jak bys to mohl vědět?“

„Cítím to. Bratr Pierre přišel z vyššího duchovního světa, až tady mezi lidmi poklesl a dostal se pod vliv dobra a zla.“

„Chceš říct, že pan hrabě byl dřív anděl?“

„Ano.“

„A že ho Pánbíček poslal na tenhle svět, aby napravil ostatní?“

„Ano.“

„Proč by to dělal?“

„Aby se stal velmistrem Rosekruciánů.“

„Jakou povinnost v tom máš ty?“

„Co nejdříve odejít. Než je rozhněvám ještě víc.“

„Koho? Boha?“

„Ne, démony. Bůh se nezlobí, je Láska. Démoni se zlobí velice.“

„Proč myslíš, že se zlobí?“

„Dráždím je.“

„Tak je nedráždí a máš to, ne?“

„Je to moje povinnost. Kdo je nedráždí, podléhá jim.“

„Nejlíp bys udělal, kdyby sis takových věcí nevšímal.“

„Kdo si nevšímá, už jim podlehl.“

Ředitel najednou vybuchl vztekem: „Tak dost! Copak jsme všichni malé děti, abychom toho spratka poslouchali? Tatíček ho naučil papouškovat nesmysly, on to dělá a posmívá se nám! Copak nevidíte ty ksichty, co dělá ta ženská? Jste úplně slepý, pane hrabě?“

„Mlčte, prosím! Vzal jsem vás s sebou pod podmínkou, že budete mít snahu se něco naučit, ale vy stále jen rušíte! Jste asi skutečně v nevědomosti, jak říká ten kluk. Já jsem se prozatím dozvěděl mnohem víc, než za posledních několik let. Takže ty se domníváš, chlapče, že to bylo takhle:

Nějaký ďábel chtěl poškodit naše kasino, protože už mu jdou na nervy naše hříchy. Přilákal vás tam a zajistil, abyste vyhráli čtrnáct miliónů; tím vykoná jednak službu Bohu, jednak poškodí nás, o což mu velice jde. Je to tak?“

„Trochu... myslím, že využil naší návštěvy. My jsme pro něho nadřizená složka, neví, co uděláme. Bůh to ví, ale on ne.“

„Stane se taková věc ještě někdy v budoucnu?“

„Žádný zázrak se nestane dvakrát.“

„Mám na mysli, jestli si sestra Diana nebude chodit do našeho kasina jako do kasičky, když jí dojdou drobné.“

„Ne; víckrát by to nefungovalo, protože už o tom víme. Takové jednání by z naší strany znamenalo touhu po majetku a to bychom mu už podlehlí, takže bychom neměli ani nic dostat.“

„Aspoň že tak! To mi spadl kámen ze srdce!“ řekl ředitel.

„Můžeme nějak... zmírnit dopad těch věcí na nás?“ ptal se hrabě vážně, „Třeba... nějakým dobrým skutkem?“

„Slovo nás je nesprávné. Ty máš možnost se zachránit, jestliže si budeš počínat mravně. Oni propadnou zkáze, protože se mravně chovat neumějí. Nemají ponětí, co je to mravnost.“

„Chceš říct, že jsem nemrava?“ vybuchl ředitel.

„Mravný člověk by poučení přijal.“

„Ach, už jsem to pochopil!“ praštil se ředitel náhle dlaní do čela, „Už je mi jasné, kam tím všichni směřujete! Vy chcete vyždímat nějaký příspěvek na dobročinné účely, co? Tak na tohle mě nenachytáte, dáváme pravidelně příspěvky nemocnicím, školám, sirotčincům, na jeptišky, ústavu blbců...“ vypočítával na prstech a ještě se spokojeně šklebil, „Tak co, komu ještě?“

Denis pokrčil rameny. „Dobročinnost z povinnosti nemá cenu. To už je účinnější dát něco ze srdce vlastnímu dítěti.“

„Dítěti... myslím, že jsem něco pochopil,“ řekl velmistr, „Když poskytnu nějaký příspěvek... třeba Voglariho škole?“

„Každý groš, který ty poskytneš třeba chudé vdově, je požehnání pro oba, pro tebe i pro ni. Jsi světec.“

„A já? Udělal jsem někdy něco dobrého?“

„Tys udělal jedinou dobrou věc: když sis sám nevěděl rady, obrátil ses na duchovního učitele a požádal ho o pomoc. Jestliže ho ještě poslechněš, budeš zachráněn.“

„Duchovního... myslíš tím hraběte de Monte Corvo?“

„Ano, jeho.“

„Nechápu. Vy jste se na mě domluvili! On jedná s tebou, jako kdyby tě bral vážně a ty ho chválíš jako svatého! A přitom jste se prý v životě neviděli! To vám mám věřit?“

„Diana zná buddhistické heslo: Když se potkají dva zloději, nemusí se navzájem představovat.“

Velmistr se rozesmál. „Myslím, že už nebudu rušit. Děkuji vám za vše, co jste mi tady řekli...“

„Rádi tě znovu uvítáme, bratře.“ řekl Tomáš, „I vás, pane řediteli. Až vás přejde hněv nad tou maličkou almužnou, kterou jsme od vás vylákali...“

Když hosté odešli, Denis se protáhl a potřásl hlavou. „Mám hlad jako sedm vlků dohromady. Myslíte, že bychom tady mohli dostat něco, v čem nebude maso a nevědomost?“

„To nevím, ale na večeři půjdeme,“ řekla Diana, „Co myslíš, Denisi, jak si rozdělíme ty peníze? Půl na půl, jo?“

„To nemyslíš vážně,“ řekl Charry, „A co my?“

„Tomáš je nesmírně bohatý už tak. Tebe odměním svou nehynoucí láskou, to ti snad nestačí?“

„Já z toho nic nechci,“ řekl Denis, „Aby to mělo žádoucí výsledek, nenechám si nic. Pošlu všechno Voglariho škole.“

„Sedm miliónů, jo?“

Denis jen pokrčil rameny.

„Sedm miliónů se blbě počítá,“ konstatovala Diana, „Uděláme to takhle: deset milionů pošleme Voglarimu, čtyři si nechám jako kapesný. Myslíš, že mě za to tvůj d'ábel nepokouše?“

„Skvělé rozhodnutí,“ zasmál se Denis, „Nemůžu vědět, co teď náš černej kamarád dělá, ale jistě slastně vrní, jako kdybys ho drbala mezi rohama...“

Na francouzských hranicích Tomáš schoval svůj řádový kříž opět pod košili, jak to nosil v Rakousku. „Vstupujeme do země, kde řád není povolen. Kříže už nemůžeme nosit volně...“

„Co se dá dělat,“ řekla Diana, „Mimochodem, pod jakým jménem tě znají ve Francii? Abysme něco nezvrtali...“

„Raději používejte mého skutečného jména; není zde známo, což vůbec nevadí. Kdysi jsem se jmenoval markýz le Draxieux, jenomže pak jsem se dostal do nějakého sporu ohledně rozdílných názorů na politické otázky a byl nucen je vyřešit soubojem. Od té doby je jméno markýze le Draxieux jménem muže odsouzeného k delšímu pobytu ve vězení. Radši na to zapomeň.“

Celníci v Nice se trochu divili našemu zvláštnímu společenství ve spodní části automobilu. Nešlo jim to nějak dohromady s tituly panstva nahoře; nejspíš usoudili, že se jedná o kočovný cirkus. Přesto nám vzhledem k automobilu a očividnému bohatství panstva nekladli žádné překážky a popřáli šťastnou cestu.

Město Marseille nás přivítalo hlukem a rámusem, neboť se právě konal karneval za účelem vinobraní. Charry se ve městě vyznal ještě z dob služby na lodi, když tam několik dní kotvili; našel dokonce i hotel, v němž jsme mohli bez nebezpečí přespat. Možná by povrchní pozorovatel prohlásil obyvatele toho hotelu za lumpy; ale Charry u nich měl takovou autoritu, že je ani nenapadlo neuposlechnout jeho příkazů.

Taky podnikl exkurzi do přístavu a ukazoval Denisovi některé lodi; při té příležitosti se sešel s jakýmsi hrozným

kapitánem Seppem Knorrensenem; až později jsem si vzpomněl, že je to náš známý z Hongkongu. Ten muž měl známosti snad s každým lodníkem celého světa a když Charry uvedl ve známost svůj úmysl uspořádat menší banket pro všechny přátele, sešlo se nám okolo tisícovky přátel, z nichž většinu jsme neznali. Charry se ukázal jako laskavý a pozorný hostitel a Diana i Tomáš se mu dokonale vyrovnali v pohostinnosti. Denis koukal jako znovuzrozený na tu spoustu neurvalých chlapů v podivných námořnických uniformách, hovořících různými jazyky a různě nemravně. Samozřejmě se zapletl do hovoru, kdykoliv to šlo; chlapi se nadšeně smáli a bavili Denisovými postřehy.

Čekalo se, že slavnost bude trvat tři dny a tři noci; nebyla to ale pravda, trvala čtyři noci. Ve dne se pak konaly exkurze, jedna na pevnost If, kterou chtěl mermomocí vidět Denis, jelikož tam byl zavřen Dumasův hrabě Monte Cristo, další do nějakých okolních letovisek. Těch výletů se zúčastnilo jen asi čtyřicet přátel, zato v noci vylézali ze svých úkrytů i ti, kteří se ani zdaleka nedali nazvat našimi přáteli. Taky došlo k pár mohutným rvačkám, ve kterých účinkovali i naši; ale vždycky jsme vyhráli a předvedli všem, že Charry si svoje názory dovede patřičně obhájit.

Stála nás ta legrace přes padesát tisíc franků, jak spočítala Diana, když jsme se loučili; stála by možná ještě víc, jenže Knorrensen odplouval do Ameriky, kam ho volaly povinnosti. Charry, který dosud neměl žádné zprávy o osudu naší Reginy, mu stručně naznačil, kam asi plula a požádal, aby se po ní podíval. Sepp tu loď znal, tak mu to slíbil. Dokonce prohlásil, že ji najde, kdyby byla pod zemí a vydupe ji ven, i kdyby ji tam držel sám ďábel. Charry mu věřil a Diana se smála.

Ale Charrymu ani Dianě nebylo peněz líto, ani Tomáš neměl žádné námitky. „Tihle lidé se zdají poctiví a dobří, jsou to přátelé, co nezradí. Stýkal jsem se léta s různými lidmi, kteří mluvili dvojitým jazykem a hledali, jak mě zradit. Možná tihle byli ti praví, na které jsem se měl obrátit.“

Pokračovali jsme na Avignon; to město Diana miluje kvůli starému papežskému paláci, v němž její otec studoval archivní listiny a ona si hrávala ve zříceninách. Pak jsme jeli proti

proudu řeky Rhône směrem na Lyon, dále pak na Nevers, Orléans, Melun a Paříž. Po dobu cesty Tomáš bavil ostatní vyprávěním o francouzských komthurech řádu; znal je všechny, byla jich spousta a každý se něčím vyznamenal.

Napřed vyprávěl o zakladateli řádu Jeanovi d'Eclair; o jeho osudech se Diana chystá napsat knížku. Taky hovořil o hraběti de Clermont Ferrand, který vládl řádu v osmnáctém století a zdařilo se mu dokonale zkorumpovat polovinu dvora Ludvíka XV. Nicméně byl po dlouhých letech zrazen nějakým dobrým přítelem a skončil na náměstí Gréve, kde byl sťat. Náměstí Gréve je pro komthury řádu vůbec osudným místem; v roce 1791 tam byl popraven jeden, 1793 druhý a 1805 třetí; první byl šlechtic, druhý girondin, třetí jakobín. Rychlost, s jakou kladli své ušlechtilé hlavy pod sekeru, dalšího trochu varovala a tak se tomu náměstí vyhýbal, protože přežil ve zdraví celou vládu císaře Napoleona a padl až v bitvě u Waterloo.

Nejraději Tomáš vyprávěl a Denis poslouchal o Joffreyovi de Peyrac, hraběti de Toulouse, který byl komthurem Francie za vlády Ludvíka XIV. Tento pán dokázal velké věci v chemii a fyzice, vyráběl si zlato a kul intriky po polovině Evropy, ale stal se králi Ludvíkovi tak nepohodlným, že se rozhodl ho zničit stůj co stůj. Vzal si za záminku lásku k Peyracově krásné ženě, nechal ho napřed zavřít do vězení, pak okrást o všechno a nakonec jej chtěl nechat upálit na starém známém náměstí Gréve; ale komthur byl přispěním bratří zachráněn z vězení, past sklapla naprázdno a Ludvík byl vzteky bez sebe. Peyrac pak vedl dlouhá léta válku proti králi Francie, ale nepodařilo se mu už nikdy získat bývalou moc; spokojil se tedy se svou krásnou ženou Angelikou, opustil Evropu a usadil se v Kanadě, kde mu bylo líp.

Denis tenhle příběh miloval a přál si, aby byl sepsán do knihy, kterou by si jistě koupil. Tomáš litoval, ale musel mu vysvětlit, že mimo řádových kronik se o tom nikde nedočte; zvláště ne ve Francii, neboť její král Ludvík byl na zmínky o hraběti Peyracovi silně alergický.

Když jsme se dohrabali do Paříže, léto už téměř končilo; lilo jako z konve a foukal studený vítr. Kromě toho Tomáš

zjistil, že řádivý hotel byl zrušen a prodán a nikdo neví, kam byl přestěhován; asi proto, že francouzská provincie je už delší dobu ve válečném stavu se státem. Nakonec se povedlo najít člověka, který nás doprovodil ke komthurovi.

Mario di Cariatli, nový komthur pařížský, byl mladý muž, sotva třicetiletý; velmi snědý a černovlasý, hezký a uhlazený, smál se bělostnými zuby a často gestikuloval rukama. Oblečen byl stále v černých kalhotách a černém svetru a měl ve zvyku chodit velmi tiše na měkkých podrážkách černých polovysokých bot. Nebylo mu co závidět jeho funkci, protože se zatím teprve seznamoval s novým působištěm; ale rozhodně působil dobrým dojmem.

„Vítám vás, bratři; konečně jste tady!“ vítal nás, „Měl jsem hrachy, nemám ještě v cajku agenturu a poslední echo o vás je z Marseille; taky mi nemaká vysílačka a já si ji neumím dát do kupy, můj chlap, co to umí, je v Nancy a nemůžu ho sem stáhnout. Chápu, že to tu vypadá jako ve stodole, ale zařizujem se a nemůžem dělat všechno naráz!“

To „tady“ znamenalo palác na předměstí, který Mario obýval. Palác to byl sice pěkný, ale silně zchátralý a komthur jej dostal koupit pod cenou od nějakého zchudlého šlechtice. Zatím se mu podařilo zařídit svůj pokoj a pracovnu i několik pokojů pro svoje lidi; ostatní nebyly ani vymalované, podlaha se propadala, z nábytku zůstaly ubohé trosky. Tomášovi to připadalo jako zámek hrůzy a Mario s ním souhlasil.

„Nejhorší je, že nemáme prachy. Bývalýho almužníka zavřeli a on zkalil na mrtvici dřív, než stačil komukoliv říct, jakým způsobem je ulil před policií. Měl bych mít deset milionů v kasičce, jenže mám ubohých dvě stě tisíc a s těma mám vyjít! A to si ještě Pietrangelli vzpomněl, abysme hledali jako blázni nějaký divný šelmy; prý dokonce pro tebe, Charry. Je pravda, že je sháníš, nebo se ten starej už zbláznil?“

„Je to pravda. Mám s sebou čtyři; našel jsi snad nějakou?“

„Jsem zvyklej plnit svý povinnosti, i když nevím, k čemu to může bejt dobrý. Pojd'te se kouknout!“

Charry, Diana a Tomáš šli za ním; vedl je do zahrady, kde stála velká cirkusová klec. „Mám tady jednoho, ale ať do mě

hrom uhodí, jestli vím, k čemu je dobřej! Podle Pietrangelliho má být hrozně chytřej; zatím jenom leží na packách, brejlí na mě, cpe se masem jako bezednej a vrčí, když se k němu někdo přiblíží. Čert aby vzal takovou službu!“

Diana šla první, ale jak uviděla šelmu v kleci, překvapeně se zarazila a rozesmála na celé kolo.

V kleci ležel mohutný lev s hustou dlouhou hřívou; ohromná hlava ležela rezignovaně na silných tlapách a že je živ, dávala najevo jen občas oháňka, kterou odháněl mouchy. Diana na něj promluvila arminsky, zbystřil sice pozornost, prohlédl si ji a zamručel, ale neřekl na to nic a nedal najevo, že rozumí.

„Reort!“ řekl Charry, „To bude teda zábava! S takovýmhle já ještě nikdy nepřišel do styku. Ale podle očí je náš!“

„Jenže nám nerozumí ani slovo. Zkus to ty!“

Charry si dal záležet, ale ať povídal co povídal, lev nerozuměl a tvářil se otráveně. Lidí už asi viděl hodně a nebyli mu nijak sympatičtí. A arminsky nejspíš nerozuměl.

Mario pozoroval jejich pokusy s pobaveným úsměvem. „Nezdá se, že by to k něčemu vedlo, zřejmě jsem se spletl. Škoda peněz; ta kočka mě přišla na osm tisíc franků!“

„Ale ne, je to v pořádku - jen se s ním nemůžeme domluvit!“ vysvětloval Charry, „On je z jiného národa než ti naši. Nikdy jsem s takovými nejednal a neznám jejich řeč...“

„Poslyš, Ao Harrap přece byl v Africe!“ Diana se hned rozběhla nás pustit na svobodu, aby požádala jaguára o pomoc. Mariovi sluhové se dost polekali, když jsme vylezli, ale byli to řádoví vojáci a měli pro strach uděláno. Šli jsme za Dianou k vozu a Mario si nás překvapeně prohlížel.

Reorta naše objevení okamžitě vzbudilo; vyskočil a radostně něco volal, čemu jsme nerozuměli, věděl hned kdo jsme. Ao Harrap naslouchal dost rozpačitě a když Reort na chvíli skončil, jaguár potřásl hlavou: „Ne, že bych mu nerozuměl... tedy jako vůbec nic. Říká, že je rád a že dlouho neviděl nikoho z našich. Že byl kotě... pak už mu ovšem moc nerozumím.“

„Řekni mu, že ho pustíme na svobodu!“ řekl Charry,
„Mario, my otevřeme klec a pustíme lva ven!“

„Ale klidně. Kdyby něco, já vylezu na strom!“ Mario šel ke kleci otevřít dvířka. Lev překvapeně vystrčil hlavu, pro jistotu zavrčel na Maria, pak vyskočil a přistoupil k nám. Páchl špínou a výkaly, jako ostatně Dévi před krátkým časem. Očichali se s Ao Harrapem, pak se o sebe otřeli obličejem, nato se pozdravil i s námi ostatními a něco při tom povídal, čemu jsme však nikdo nerozuměli, ani Ao Harrap. Diana jej objala kolem krku; vyškubl se tak prudce, až ji shodil na zem a počal na ni zlostně vrčet. V té chvíli se rozvrčela Dévi, počala mu nadávat tak hrubě, že jsme se tomu až divili a on jí odpovídal. Nerozuměli jeden druhému, ale hádka to byla prudká, až lidem vstávaly vlasy na hlavě. Denis se mezi ně chtěl zamíchat, ale chytil jsem ho zuby za límec a radši odtáhl pryč. Jeho kostičky jsou přece jenom moc křehké na to, aby něco vysvětloval takovému lvovi.

Ao Harrap se s námahou pokoušel zjednat klid. Dévi uklidnil snadno, zato s Reortem to bylo horší; jaguárovi nerozuměl, podřídít se nechtěl a vztekal se. Jaguár mu několikrát vysvětlil postavení Charryho a Diany, Reort podrážděně odpovídal svou nesrozumitelnou řečí. Konečně se nějak dohodli, lev si uraženě lehl do kouta, odvrátil hlavu a mlčel.

„Tak co jsi vlastně zjistil?“ ptal se Charry.

„Ach, to je příliš složité, abys to pochopil. S tím Reortem není vůbec žádná řeč. Dokážu obstojně německy, Aflargeo dokonce česky, všichni rozumíme trochu italsky a francouzsky, anglicky mne otec naučil perfektně a taky spoustu všelijakých asijských řečí; ale něco takového, čím mluví Reorti, je nad moje schopnosti. Zkrátka, nerozumím mu!“

„Byl jsi přece s otcem v Africe a mluvil s nimi!“

„Ano, ovšem; jenže to bys napřed musel vědět, jak mluví tihle Reorti! Víš, on neřekne nikdy nic jednoduše, když to může říct složitě. Když vím, že mi druhý nerozumí, řeknu mu jednoduše: jíst - maso! a on hned pochopí. Takovou abstraktní

formu vyjadřování Reorti neznají, oni mluví ve složitých souvětích a ještě je různě obměňují. A navíc opisují slova. V arminštině se řekne maso, nejdůležitější slovo naší řeči, wirra a nic jiného. Až potom jsou různé jeho druhy. Ale Reorti říkají třeba narůžovělý květ nebo obláček krve, který sládne na jazyku, přičemž slovo sládne taky není úplně výstižné, zkrátka jde o příjemný pocit. To vše znamená maso, ale on radši vymyslí něco jiného a nového, než aby použil způsobu, který už je všeobecně znám.“

„To máš tedy pravdu, je to složité. Ale vy jste se snad nedomlouvali o mase!“

„Ne, mluvili jsme o vás a jeho budoucnosti. Až do dneška jsem myslel, že člověk se reortsky řekne charš. Jenže tenhle hlupák řekl jednou chodící obludy, podruhé dvounozí tančící ptáci, pak zas ti, kteří berou do rukou věci, počtvrté zavírající dveře a tak dál a tak dál. Jedno je jisté, k lidem má stejnou nedůvěru jako naše Dévi; na rozdíl od ní má nedůvěru i k nám, protože se s ním Dévi hádala. Já odmítám se s ním bavit; musel dlouho mlčet a teď chce všechno dohnat a vymyslet si pokud možno ta nejnesrozumitelnější slova. Snad pochopil, že má jít s námi; ale jestli poslechne, je zatím ve hvězdách. Podle všeho se mu tady docela líbí...“

„Tak mi aspoň řekni, jak se jmenuje a odkud přišel!“

„To jsme ještě neprobrali.“ Ao Harrap přistoupil k Reortovi a oslovil ho dlouhým složitým souvětím. Lev mu něco vysvětloval svým jazykem a jaguár pomalu, ale jistě ztrácel souvislost.

„Počkej, já to přeložím. Tak říká: přišel jsem z míst, kde země je měkká jako vodní vlnka a plave po šedivé skále jako zlaté moře horké jako slunce, jemuž se klaníme. Asi myslí poušť. Povídal toho ještě víc, ale já mu nerozumím. Taky říká, že jeho otec byl velký bojovník a velký lovec, to znám od tatínka. Jeho otec s ním šel na lov. Dál to zatím nevím.“

Reort pokračoval ve vyprávění a Ao Harrap průběžně překládal: „Jeho otec a on kráčeli... pod zářícími hvězdami... k rudě zářící hvězdě tančící na zemi. To je oheň, myslím. Tam žili páni daleko krácejících velbloudů... jestli chápu, tak by to

měli být nějakí lidé. Otec chtěl vzít do zubů zvíře se zakroucenými rohy, jež... ale k čertu, asi ovci! Jenomže jeden z těch, co berou do ruky hůl, která se ozývá hlasem burácejícího stromu, zaslechl bečení té ovce a...“ chvíle ticha, pak jaguár řekl: „Asi ho zastřelil. Teď vypráví o tom, jak ho oplakával a jak je mu to líto. To bude chvíli trvat.“ Skutečně chvíli nepřekládal, potom zbystril pozornost: „On se chtěl bít, aby pomstil svého otce. Ale pak přilétl vzduch svázaný pevnými řemínky do oček, která svazují tlapy. Nevím, co to je a jestli to dobře říkám.“

„Možná nějaká smyčka nebo síť!“ řekla Diana.

„Asi, protože se nemohl hýbat. Svázali jej a potom drželi u svých... kožených oblaků, asi stanů. Až přišli lidé s bílou pleť... skutečně, tentokrát řekl lidé! Teď nevím co se dělo, buď ho koupili nebo ukradli, nebo dokonce zabili beduíny. Vykládá to dost spleteně. Ale odnesli ho na loď a vezli přes moře, pokud je to ono. Teď nerozumím vůbec.“

Počkat, to je zas nějaká zkroucenina. Vypráví o svém bratrovi, bhái je bratr. Že slyšel svého bratra zpívat píseň pomsty mezi kmeny palem, tančících ve větru. Tančící je zřejmě jejich oblíbené slovo, slyším ho už podesáté a vždycky stejně, dažíír. Že lidé lovili jeho bratra, ale nechytili ho. On je nad tím rád, bratr žije a bude lovcem jako otec.“

„Ať povídá o tom, co bylo dál!“

„Možná, že povídá. Teď mluví o lidech; neřekl bych, že je má moc rád, podle řeči. Zřejmě nemá takové zkušenosti jako Dévi, ale rozhodně se nestačil s lidmi spřátelit. Říká, že jej vozili sem a tam po studených zemích. Až jej odkoupil Mario (říká mu muž, který má černé ruce a nohy a cení bílé tesáky), krásný popis, jen co je pravda. Umí vysvětlit, oč mu jde. To je asi tak všechno.“

„To není všechno! Jak se jmenuje?“

Ao Harrap chvíli překvapeně vyjednával se lvem. „Říká, že nemá žádné jméno. Říkali mu Džain.“

„Tak má jméno nebo nemá?“

„Zřejmě je Džain slovo pro kotě. Oni mají významová jména, mnohá dost složitá. On nemá, byl malý, když ho chytili a nestačil si žádné získat. Snad se neurazí, když ho budeš prozatím nazývat Džain.“

„No dobře,“ bručela Diana, „Ale leze to z něj jako blechy z chlupaté deky. Jestli se budeme kvůli všemu s ním muset takhle dlouze bavit, tak přijdu brzo o nervy...“

„Když už mluvíš o blechách, měl by se vykoupat!“ řekl Charry.

„Nevím, co proti němu všichni máte!“ prohlásil Denis, „Mně se zdá, že hovoří líp než my všichni a musí být velice moudrý. Mně se moc líbí a domluvím se s ním krásně. Podívejte se!“ přistoupil bez bázně ke lvovi a položil mu obě dlaně na hlavu; Džain byl dost překvapen, mručel, ale neudělal mu nic. Denis se k němu naklonil a pronesl:

„Ya-ai Denis - charš-bhaí Reort Džain...“ Přízvuk měl dokonale odpozorovaný od Ao Harrapa, takže lev udiveně zakňučel, očichal si Denise a něco povídal reortsky. Denis poslouchal, pokyvoval hlavou a pak vyrazil krátce arminsky: „Ssa! Ano!“

„Co ti povídal?“ ptala se Diana.

„To nevím, ale myslím je rád, že jsem jeho kamarád!“ Denis objal lva a počal se tulit k jeho hřívě. Lev nebyl možná tak rád, jak si myslel; ale oproti Dévi měl mnohem klidnější povahu, byl smířen s osudem a bral Denise jako nutné zlo. Černá Dévi málem přišla o rozum, když se Denis mazlil s tou mohutnou šelmou; sledovala je sírově žlutýma očima, připravena skočit na lva a roztrhat ho na kusy při první známce nepřátelství.

„Pěkně to vedeš!“ řekla Diana, „Budeš mít miliardu blech; budu tě muset strčit do vany zároveň s ním!“

„Pro mě za mě, já ho klidně vydrhnu kartáčem! Potřebuje to a vás by nikoho k sobě nepustil!“ smál se chlapec, „Ao Harrape, vysvětli mu, že se půjdeme koupat!“

Jaguár s tím měl hrozné potíže; Džain nechápal, proč by se měl najednou koupat, když se ráno olízal a ještě si omyl

obličej packami. Při každém oslovení vymýšlel složitá souvětí, která se sice možná líbila Denisovi, ale ani zdaleka ne nám.

„Nedá se svítit, ať se naučí arminsky! V arminštině si může povídat co chce, však si z toho vždycky něco vyberem!“ rozhodla Diana a Ao Harrap to Džainovi přeložil. Lev s tím souhlasil, alespoň se nezdálo, že by v jeho projevu byl nějaký protest.

Mario Cialti pozoroval naše úsilí čím dál pobaveněji; sice nerozuměl arminsky, jak jsme se většinou bavili, ale viděl, že porozumění mezi námi a jeho svěřencem je spíš horší než lepší. Když mu Tomáš vysvětlil, co potřebujeme, souhlasil a dal příkaz, aby jeho lidé připravili koupelnu.

Koupelna byla v dezolátním stavu, jako ostatně celý zámek. Byla v přízemí a dost rozlehlá, dokonce namísto vany tu byl bazének, do něhož by se vešli tři až čtyři lidé. Služebnictvo ohřálo vodu a připravilo ji, zatímco Denis a Ao Harrap vysvětlovali Džainovi, jak se koupe ve slušné společnosti. Potom Denis zkontroloval teplotu vody a chtěl se svlékat; ale ježto byl v cestovním oděvu, značně špinavém a k dalšímu použití nezpůsobilém, srazila ho Diana do bazénu v šatech. Nepřekvapilo ho to, už byl od ní zvyklý na leccos, jen se smál a lákal Džaina k sobě. Lev opatrně očichal vodu, pak ji zkusil tlapkou, odskočil a rázně odmítl tam vejít.

Příčina byla jasná; náš přítel se ještě nikdy nesetkal s teplou vodou a Denis vyžaduje koupele horké. Džain odmítal jít do vody a nechtěli jsme se s ním prát, dokud byl tak rozčilen, že dokonce své odmítnutí vyjádřil stručně a jasně. Doporučil Denisovi, aby urychleně vylezl ven. Denis se mezitím svlékl, vyždímal šaty k pozdějšímu vyprání a teď se nadšeně čvachtal a lákal ho k sobě; Tannarr ukázal Džainovi, že do vody může a nemá se proč bát, ale lev stál na svém a bylo tedy nutno počkat, až voda vychladne natolik, aby do ní šel.

Když se tak konečně stalo, Denis vzal mýdlo a kartáč, zkrátka a dobře mu namydlil hlavu a počal ho drhnout, až z něj lítala špinavá pěna. Seděl při tom Džainovi na hřbetě a když se ošíval, kopal ho patami. Jak se to nešťastnému lvovi líbilo, nemůžu posoudit, jeho komentáře moc nadšené nebyly. Když

potom Denis přešel na ostatní části těla a nechal hlavu být, Džain se uklidnil; dokonce se převalil na záda a nechal se rozkošnický drbat tvrdým kartáčem na břicho. To se mu líbilo; taky máme rádi, když nás někdo vykartáčuje, je to lepší než se drbat tlapami. Denis pracoval, jen z něho teklo; když skončil, voda v bazénu připomínala blátivou kaši po prudkém dešti.

Džain vylezl ven, otřepal se a pak neomylně zamířil do kuchyně, kde si lehl ke kamnům a ohříval se. Denis musel chvíli počkat, než se otřel do ručníku; potom šel za ním, sedl si na něj a počal mu něco vysvětlovat svou lámanou arminštinou. Sešli jsme se tam všichni, to už kuchařky nevydržely, utekly a šly si stěžovat Mariovi. Mario vyřešil situaci tím, že nás všechny vyhnal ven a nařídil zatopit v prádelně ve velkých kamnech, ke kterým jsme si všichni sedli a povídali si.

Tomáš, Diana a Charry spolu s Yamanakim zatím usedli v Mariově salónu, dostali něco k pití a Mario řekl: „Vidím, že taky nemáte lehký a pohodlný život, kamarádi. Zdá se, že stát se Templářem je nejlehčí a nejspolehlivější cesta, jak se dostat co nevidět do blázince.“

„Stěžuješ si?“ ptal se Tomáš, „To teda brzo, chlapče!“

„Chtěl bych vidět tebe, co bys říkal, dostat takhle zanedbaný místo do správy! Nevím starostma, kde mně hlava stojí; všechno abych začal dělat od začátku! Almetta mi radil, jenomže ty jeho rady jsou dobrý, až tady budu deset let a všichni budou přede mnou padat na nos. Nevím, co bys dělal ty na mém místě!“

„Asi bych se taky rozčiloval. Naštěstí už tyhle starosti nemám, všechno jsem hodil za hlavu.“

„Ty si to můžeš dovolit. Ve tvém Rakousku jde všechno jak švýcarský hodinky, jen to natáhneš klíčkem a pěkně to tiká, jak si vzpomeneš...“

„Tak to nečeš noviny, chlapče. Právě mě odtamtud vyhnali; a já šel. Nechal jsem to svým rytířům a ztratil jsem se.“

„Krásný! Na to bych já nepřišel. A co když se něco stane?“

„Tak ať si to vyřeší sami. Já s tím už nemám nic společného, odcházím do Arminu tuhle s bratrem Charrym.“

„Pěkný! To je hodno velkého komthura: nechat vlastní stát osudu a utýct jako malej kluk! Doufám, že si z tebe tvý podřízený nevezmou příklad!“

„Moji podřízení mají vlastní hlavu. Tak ať laskavě tou hlavou taky přemýšlejí! Já jsem zkrátka odešel. Možná jsem utekl před zodpovědností, možná jsem přišel na to, že jenom nestojí za to se o takovou zemi starat. Ať si na ni vypíšu dražbu.“

„Cha! A co teda budeš dělat?“

„Soustředím se na problémy Arminu; a taky hlavní cíl řádu, službu Bohu. Stejně mám dojem, že se staráme o všechno jiné, než o to, co máme. Obávám se, že práce bude dost, hlavně až budeme mít nového velmistra. Ostatně, koho budeš volit?“

„Copak mám čas myslet na takový blbosti? Nikdy jsem o tom neuvažoval, velmistrem bude di Castro, to přeci vědí všichni!“

„Všichni ani zdaleka ne. Já například navrhuji Voglariho. Myslím, že by udělal pro řád daleko víc než di Castro.“

„Že by? Jenže mně stejně tohle místo přidělil don Diego. Bylo by ode mě trochu blbý ho potom nechat padnout, nemyslíš? Krom toho se o mě jedinej stará a pomáhá mi!“

„Díky Bohu, že se stará aspoň o něco. No, nechme to, radši si povídejme o tvých starostech. Jak jsi tu dlouho a co jsi už zařídil?“

„Dva měsíce. Prvních čtrnáct dní jsem shledával naše lidi a zjišťoval, co se s nima stalo. Nebýt Almetty, byl jsem dočista ztracenej. Potom jsem věnoval pozornost tomu, jak došlo k pádu bejvalýho komthura, při tom zařizoval běžný záležitosti. Bohužel, moje pátrání je zatím... dost omezený.“

„Co tak nejvíc potřebuješ?“

„To máš těžký. Potřebuju toho moc. Chtěl bych starou kartotéku, ale tu teď zkoušej studovat policajti. Možná bych ji

dostal zpět, znám už jednoho chlápka, co k ní má přístup; jenže ten mizera to neudělá zadarmo. Krom toho všechno musíme ilegálně, tajně, protože to vypadá, že po nás jdou jejich nejlepší čmuchálci...“

„Kartotéka je důležitá věc, to máš pravdu. Jenomže stejně ti nebude k ničemu, když už ji viděli. Údaje, co tam jsou, jistě pozměnili, lidi vyházeli nebo dokonce pozatýkali...“

„Neva, to už si přeberu. Nepotřebuju všechno, je toho skoro vagón. Ale jsou v tom věci, který by se mi hodily. Potřebuju se dostat přímo k tomu a přebrat to, bude to makačka, vím, už jen vlízt tam a zůstat dost dlouho. Ten chlápek, o kterým vím, k tomu má přístup, dokonce se v tom sám hrabe...“

„Kolik chce?“

„Sto tisíc. Pro začátek, za pomoc v týhle věci. O dalším že se domluvíme...“

„Blbej není. Počkej chvíli, projednám to s přáteli.“ Tomáš přešel na arminštinu: „Co říkáte, máme mu půjčit peníze?“

„Klidně,“ řekla Diana, „Kolik mu chceš dát?“

„Potřebuje hodně. Co kdybychom mu nechali dva milióny?“

„Lehko nabyl, lehko pozbyl.“ pokrčil Charry rameny, „Jestli už z nich nic nedostanem zpátky, budeme mít aspoň klidný svědomí, že jsme nenechali kamaráda v bryndě.“

„Tak rozhodnuto,“ řekl Tomáš a francouzsky: „Půjčíme ti dva milióny z našeho fondu. Hned ti je vyplatíme.“

Mario di Cariatli zůstal chvíli jako opařený, koukal nedůvěřivě z jednoho na druhého a potřásal hlavou. „To vy nosíte s sebou takový prachy - a tady? Co kdyby na vás přišli?“

„Získali jsme je legálně. Ostatně, hned jich bude míň. Tošio, přines sem náš vak z penězi... těmi z Monte Carla.“

Tošio přinesl vak, Tomáš vybral balíčky tisícovek a odpočítal Mariovi dva milióny franků. Mario přímo žasl, když na ty peníze zíral; přece jenom se nám podařilo ho překvapit.

„Tak,“ řekl Tomáš, když vak zavřel, „Jaký máš ještě problémy?“

„Jeden problém ještě mám: jmenuje se Maurice Grévet.“

„Kdo je to?“

„Fízl, agent Suréte, tajné služby. Přišel na stopu a rozboural starou agenturu. Teď šmejdí po nový, sleduje pár stop, mezi jinýma i tu správnou. Chytřej, zkušeněj a ještě docela mladej.“

„Jak vypadá?“

„Střední postava, štíhlej, bez zvláštních znamení. Případně se zvláštníma znameníma, který si sám vytvoří. Může se přestrojit za cokoliv, snad vyjma řádovýho komthura. Viděl jsem ho dvakrát; pokaždý v nepříjemný situaci.“

„Dá se s ním vyjednávat?“

„Zásadně ne.“

„Potom: nejsem příznivcem toho, abys začínal svoji kariéru vraždou, ale nejspíš budeš muset. Ovšem že ne osobně; máš snad někoho známýho, kdo by to za mírnej poplatek provedl?“

„S podsvětím jsem zatím nenavázal kontakty. Vyčkávají, nebo o mně nevědí. Nebo se se mnou nechtějí zahazovat; na minulýho komthura doplatili taky ti, co pro něj někdy něco udělali. Není to bezpečný, zaplítat se s řádem.“

„Proč ti Almetta nepošle Viktora?“

„Žádal jsem o něho. Možná mi ho pošle. V každým případě si dávejte pozor na toho Gréveta, třeba ví i o vás...“

„To je možný. Dobře, budeme si dávat pozor...“ slíbil Tomáš.

„Jak si vůbec zajišťujete krytí? Vidím, že jezdíte s cirkusem, dáváte rozhovory novinám a předvádíte se jako veliký frajeři; to vás nikdy nikdo z ničeho nepodezíral?“

„Jsme občané Švédského království a máme na to papíry; kdyby se na nás někomu něco nelíbilo, můžou nás maximálně vypovědět. Dokud nám něco nedokážou, to se jim nemůže

podat. V Rakousku o nás věděli moc dobře, ale jediný co po nás chtěli bylo, abysme od nich co nejdřív vypadli. V Itálii jsme byli docela legálně. Tady ve Francii... zatím jsme neměli problémy.“

„Já mám papíry italský a nevím, nakolik by mě kryly, kdyby mi něco dokázali; a nehodlám to riskovat. Předešlej komthur byl rodilej Francouz, s rodokmenem až ke Svatému Ludvíkovi.“

„Chceš nějaký jiný? Můžu ti zařídit Rakouský...“

„To je z bláta rovnou do žumpy. Rakousko tady nemilujou...“

„Máš nějakej nápad, jak by se ti dalo pomoct? Až si vybuduješ patřičný postavení, budou s tebou jednat jinak...“

„Až mi narostou křídla, nebudu muset šlapat kalužema.“

V Paříži jsme zůstali tři dny. Diana a Charry už tu byli, Tomáš kromě provádění syna po nejdůležitějších pamětihodnostech neměl nic na práci. Průvodce dělala tentokrát Diana, která se vyznala nejlíp, ukázala Denisovi všechno a doplnila vlastními postřehy, dost zajímavými. Nás nepustili z domu vůbec, v rámci přísného utajení pobytu.

Potom jsme vyrazili na Dianino rodné město Amiens; chtěla tam navštívit svou starou tetičku, bohužel dozvěděla se, že stará dáma zanedlouho po jejich návštěvě podlehla zhoubné chorobě, která ji už dlouho trápila. Diana se pomodlila u jejího hrobu, zavzpomínala si se starou služebnou, které zanechala značnou částku a příští den jsme pokračovali směrem na Lille, k belgickým hranicím.

Ještě musím vysvětlit, jakým způsobem jsme cestovali; náš Džáin se už totiž žádným způsobem nemohl vejít do prostoru pro šelmy ve voze. Klec zamýšlená pro tři nemohla pro pět stačit a bylo tedy rozhodnuto, že někdo musí jet v kabině pro lidi. Ani to nebylo tak nepříjemné, až na to, že cizí lidé se většinou velmi divili, když nás viděli. Obvykle jsem to byl já nebo Ao Harrap, Džáin byl stejné postavy jako já a tak mě mohl nahradit. Ale když jsem tam byl já a jaguár nahoře, bylo tam už pěkně těsno.

V takovém uspořádání jsme dojeli na belgické hranice; Diana mi nasadila na obličej kovový košík, který bych ovšem mohl jedním mávnutím tlapy změnit na trosky; ale na lidi to působilo. Bylo nám zakázáno cokoli dělat, dokud jsme na hranicích; většinou lidé nesou nelibě, když nás vidí. Tentokrát byl hraniční přechod na jakémsi mostě přes dost širokou řeku, na jedné straně stanice francouzská, na druhé belgická.

Když jsme zastavili, vyřítlo se z francouzské policejní boudy asi deset policajtů, celníků a úředníků, postavili se do řady a civěli na nás. Jsme zvyklí, že naše auto vyvolává pozornost a ti lidé od nás nic nechtěli. Charry podal veliteli celníků jejich pasy, ten je otevřel, pečlivě pročetl a pak požádal, aby všichni vystoupili ven.

Zatímco vystupovali, postřehl jsem, že se objevilo ještě víc policistů; s nimi také muž v civilu, který měl klobouk naražený do tváře, snad aby mu slunce nesvítilo do očí. Ovšem bylo dost pošmourno, takže nechápu, proč to dělal.

„Promiňte, pane hrabě,“ omlouval se velitel, „Je mi velice líto, ale nemůžeme vás pustit dál!“

„Ale - a pročpak to?“

„Bohužel, budete se muset vrátit do Paříže. Než smíte opustit území Francouzské republiky, musí být vyjasněna jistá událost; jedná se o jedno nepříjemné udání, jistě falešné, ale...“

„Jaké udání?“ Charry se počal nepříjemně mračit.

„Totiž... došlo na vás udání z Monte Carla. Obviňují vás, že jste se svými společníky vyloupil pokladnu kasina a ukradl tam čtrnáct miliónů franků. Zajisté chápete...“

„Cože, uloupil? Já ty lháře roztrhnu jako slanečka... Ovšem, přivezli jsme si odtamtud nějaké peníze, ale ty jsme poctivě vyhráli, pane, převzali jsme peníze z rukou ředitele a dali mu na to stvrzenku! Nechápu proč...“

„Velmi zvláštní!“ litoval důstojník, „Poprvé v životě slyším, že v Monte Carlu někdo něco vyhrál. Ostatně, nejsem tu od toho, abych prošetřoval pravdivost toho udání, ani v ně

ve skutečnosti nevěřím. Ovšem mám příkaz z Paříže...“
Obrátil na okamžik hlavu k muži v civilu, ale nám to neušlo.

„Nehodlám se vracet do Paříže, ani nikam jinam. Nic jsem neukradl a nebudu se o tom s nikým dohadovat. A vůbec, Monte Carlo nepatří francouzské vládě, tak nevím, co je jí po tom!“

„Ó prosím, neračte se rozčilovat!“ Důstojník kvapně ustupoval dozadu, „Jistě se všechno vyšetří; v Paříži budete řádně vyslechnut, skutečnosti budou objasněny a vláda vás v případě, že podezření bylo klamné, jistě nebude váhat odškodnit...“

„Nejezdi, Charry!“ řekl Tomáš arminsky, „Je to léčka. Chtějí peníze a nás... jsou proti nám jako proti řádu!“

„Máme bojovat?“

„Budeme muset.“ Tomáš postoupil dopředu, „Promiňte, důstojníku, ale není zvykem, aby cizí státní příslušníci byli na hranicích zdržováni! Jestli jste si toho nepovšiml, vaše policie nemá právo nás podezřívát z věcí, které nám nemůže nijak dokázat! Budu si stěžovat u francouzské vlády...“

„Jistě... po prošetření...“ důstojník pomalu rudl, „Jakmile bude zjištěna vaše nevina, která je ostatně evidentní...“

Během diskuse se všichni lidé nenápadně přesunovali, hlavně Tošio. Ale taky Diana se pohybovala v bojovém postoji.

„Odmítám se vrátit do Paříže! Žádám, abychom byli propuštěni přes hranice! O vašem chování se zmíním francouzskému vyslanci v Bruselu!“ rozčiloval se Tomáš.

„Pánové, budu nucen použít síly! Myslete na dámu a to nevinné dítě!“ důstojníkovi přeskočil rozčilením hlas, „Musím vás žádat, abyste nekladli odpor!“

Policisté obstoupili vůz těsným kruhem, zřejmě to považovali za bezpečné. Muž v civilu dával nějaké instrukce střelcům s puškami, ti se chystali, ale neměli je doposud ani odjištěné. Už jich tu bylo nejméně čtyřicet a pořád ještě odněkud vylézali další; ani Charry už nemohl pochybovat, že je to akce organizovaná proti nám.

„Budu nucen se bránit, jestli mi nepůjdete z cesty!“ prohlásil Charry, „Žádám naposled, abyste mi nebránili...“ Pokročil dopředu; vtom se na něj vrhlo nejméně pět mužů. Charry je hravě setřásl, chytil toho důstojníka za krk a řval při tom jakési nesrozumitelné nadávky. Diana vyletěla jako raketa, její ruce a nohy zavířily vzduchem a každým zásahem srazila jednoho chlapa. Tošio vykopl jednomu z ruky pistoli a už kácel další jako panáčky na šachovnici. Nejdřív šel po těch s puškami.

„Nikoho nezabíjejte!“ křičel Tomáš, „Nesmíme nikoho zabít!“

„Živé, chci je živé!“ řval na druhé straně muž v civilu, „Nesmíte je zabít, žádného! Střílet jen na zvířata!“

Vyskočil jsem z vozu, spodem vyletěl Tannarr a za ním Dévi, černá jako bohyně pomsty a stejně rozlícená. Pak se objevil Ao Harrap a vzápětí taky Džain, který sice nechápal, co se děje, ale odložil svou obvyklou flegmatickosti a lenosti a s řevem se hnál na nepříteli. Policajti se zarazili; naše společnost jim zřejmě nebyla po chuti, ustupovali a kvapně natahovali zbraně. Nestíhali to; Ao Harrap smetl tři, skočil na poddůstojníka, prackou mu vyrazil z ruky zbraň a zavrčel mu do tváře, že ničema omdlel strachy. Džain vletěl mezi vojáky jako dělová koule; vběhl jim pod nohy a nedal se ničím zastavit, kácel je jako kuželky. Dévi zařvala jako d'ábel a vrhla se na dva vojáky, kteří se právě pokoušeli přemoci Denise; jednomu se zakousla do zadku a odtáhla jej od chlapce, nebýt toho, že padl na zem jako mrtvý, byla by ho snad zakousla. Denis přehodil chlapa přes hlavu na zem, rozběhl se k zábradlí a po cestě podrazil nohy dalšímu vojákovu; ten padl na zábradlí, Denis ho chytil za nohu a s vynaložením všech sil přehodil do vody. Žbluňklo to a to žbluňknutí vnuklo Charrymu nápad: „Do vody s nima! Všecky naházejte do řeky, nemáme čas!“

Vzápětí popadl dva za krk jako snopy, praštil jim hlavami o sebe, odnesl k zábradlí, přenesl přes klandr a pustil dolů; vůbec si nevšiml toho, že na něm visí ještě několik dalších. Diana rozdala nepočítaných kopanců a úderů, stejně jako Tošio; i Tomáš se bil jako lev (mohli jsme to srovnat). Pak

vytáhla Diana svůj karabáč a tímto nástrojem se jí podařilo vysvětlit nepřátelům zcestnost jejich počínání; my jsme zaháněli jednotlivé muže k zábradlí, stačilo na ně zavrčít a skákali tam sami. Někdo po nás střílel a kulka mě škrábla na uchu, tak jsem si toho muže našel, strhl ho na zem a chvíli se s ním kočkoval; pak omdlel, tak jsem ho nechal být.

„Diano!“ křičel Tomáš, „Vem naše pasy... orazítkej, rozumíš? Denisi, nastartuj auto! Nevzdalujte se od vozu! Diano...“

Diana rozuměla; sebrala doklady, probila se karabáčem skrz nepřátele a vpadla do strážnice. Bylo tam pár celníků, vyděšených k smrti, jeden se pokusil jí bránit, ale kopla ho kolenem do břicha a on to vzdal. Diana vzala razítko, otevřela svůj pas a rozvážně otiskla na příslušnou stránku; totéž učinila se všemi dalšími. Právě když končila, vpadl dovnitř civilista; Diana v rozčilení strčila razítko do kapsy a obrátila se k němu. Držel v ruce vyskakovací nůž a divně se šklebil, Diana mu nůž vykopla z ruky a už jej držela sama.

„Ty jsi Maurice Grévet, že? Prý tě nikdo nemůže poznat - tak aby jim to nedalo tolik práce!“ zasmála se, mávla dýkou a roztřela mu levou tvář od čelisti až k bradě. Grévet zařval a chytil se za tvář, v té chvíli ho úderem hranou dlaně do krku srazila k zemi. Vpadli tam ještě dva, jenže těch se dokázala rychle zbavit.

Venku byl klid; útočníci buď plavali v řece, leželi omráčení a potlučení na zemi nebo stáli se zdviženýma rukama, drženi v šachu vlastními pistolemi v ruce Charryho a Tomáše. Tošio sebral všechny přebytečné střelné zbraně a naházel je do vody.

„Máš to?“ ptal se Tomáš, „Tak rychle do vozu!“

Ani nevím, jak jsme se všichni tak rychle nacpali dovnitř. Tomáš skočil za volant, Charry vedle něho; automobil vyrazil prudce vpřed. Ještě nám stála v cestě trojbarevná dřevěná závora; železný předek vozu ji rázem roztránil. Prásklo za námi několik ojedinelých výstřelů z revolveru, který si někdo zřejmě uchoval - a to bylo všechno.

Belgičané pozorovali všechno s napjatým zájmem; byli čtyři, důstojník, strážmistr a dva vojáci. To byl proti nám zcela nedostatečný počet, takže se dalo předpokládat, že nám nebudou činit potíže. Přesto Tomáš prohlédl pasy a něco s nimi udělal, než jsme přešli ze země nikoho na jejich území.

Pro jistotu zvedli svoji závoru, než jsme k nim došli; Tomáš zastavil, důstojník přikročil ke dvířkům a zasalutoval.

„Račte laskavě odpustit, pane, ale obávám se, že vás nemohu propustit! Vzhledem k tomu nepříjemnému incidentu na druhé straně hranic...“

„Nevím, čemu říkáte nepříjemný incident,“ usmál se Tomáš, „Byla to jen menší názorová rozmlůvka, která však skončila naprostou spokojeností všech zúčastněných...“

Důstojník se podíval do řeky, kde ještě plavali nešťastní policajti, prohlédl si Tomášův silně potrhaný a špinavý oděv a nedůvěřivě zavrtěl hlavou: „Skutečně velmi lituji; ale obávám se, že bych měl značné potíže se svými nadřízenými. Francouzská vláda bude jistě žádat o vaše vydání a byl bych potrestán, kdybych vás vpustil...“

Tomáš mu podal naše pasy. „Nevím, z jakého důvodu. Dokumenty máme v pořádku, orazítkované, nevím, co by vám mohlo bránit...“

„Ale... ta rvačka, pane?“ stál na svém důstojník.

„Račte se podívat; dokumenty máme skutečně v pořádku!“

Důstojník otevřel vrchní pas a našel v něm vloženu tisícifrankovou bankovku; povytáhl obočí a řekl: „Zdá se, že máte skutečně doklady v pořádku... počkejte chvíli!“

Vstoupil do strážnice; za pár okamžiků byl zpět, držel pasy v ruce a díval se do vnitřku vozu; zamračil se: „Ach, ten chlapec nemá žádné doklady?“

Tomáš sáhl do tobolky a vytáhl další bankovku. „Jen tohle.“

„To docela postačí; s takovým dokladem projde kamkoliv!“ Celník bezostyšně strčil bankovku do kapsy, vrátil pasy a zasalutoval: „Přeji vám šťastnou cestu, pánové!“

Tomáš rychle nastartoval a vyrazil, než si to rozmyslí.

Jeli jsme co nejvyšší rychlostí asi půl hodiny; teprve pak Tomáš zastavil u nějakého rybníka. Bylo třeba, abychom se umyli a lidé převlékli, neboť jejich obleky svou potrhaností, špínou a krví připomínaly oděv vandráka. Taky bylo třeba menšího ošetření; Tomáš krvácel z rány na tváři, Charry dostal pažbou do nosu a tento nos počínal pozvolna nabývat zdravě zelenofialové barvy. Diana jako obvykle přestála vše bez úhony, zato Yamanaki byl pěkně potlučený, neboť se vrhal do nejhustší vřavy nepřátel. Denis měl domlácený obličej, což mu naprosto nebránilo v hrdém oceňování vlastních zásluh:

„Diano, vidělas, jak jsem s ním praštil? Vidělas, jak sebou říznu o dlažbu? Chachá, ten se divil, když jsem ho složil!“

„Nepovídej! Nebýt Dévi, která z tebe stáhla toho druhého, tak z tebe nadělal karbenátky!“

„Máš pravdu!“ přiznal Denis; přistoupil k Dévi, objal ji okolo krku a zdvořile jí děkoval. Dévi se ocitla ve značných rozpacích; ačkoliv se snažila vykroutit, nemohla a musela si to dát líbit. Navíc se jí zdálo, že Džain po ní kouká potměšile, ačkoliv jistě jen nerozuměl.

Když se Diana svlékala, objevila v kapse razítko, které vzala na hranicích; zasmála se a ukázala Tomášovi: „Hele, suvenýr! Ani jsem ho nechtěla vzít, to čistě z roztržitosti! Nebudou se na mě zlobit?“

„Asi jo. Jenže to je jejich problém.“

„A musíme oznámit Mariovi, co se stalo. Totiž: Grévet mě napadl dýkou. Vzala jsem mu ji a rozsekla mu ksicht. Takhle.“

„Proč myslíš, že to byl Grévet?“ ptal se Charry.

„Taky si to myslím,“ řekl Tomáš, „Ta akce se mi vůbec nelíbí. Obvinění z vyloupení kasina je směšné, úplný nesmysl, mohlo posloužit jen k tomu, aby nás dostali do Paříže. Tam by především zabavili peníze, zavřeli nás a snažili se z nás něco vymlátit. I kdybychom se dostali ven sami, peníze bychom už určitě neviděli; a naše šelmy taky ne!“

„To nás jistě nabonzovali ti syčáci v Monte Carlu...!“

„Nejsem si tím tak jist. I kdyby na nás podali takové oznámení, francouzská policie by kvůli jejich problémům určitě nevytáhla v takovém počtu. Soudím, že ten muž byl skutečně Grévet; a je-li to tak, pak jsi ho dokázala dokonale vyřídít!“

„No bať, že jo! Teď ať se maskuje, jak umí, pozná ho i malý děcko! Má po špiclování, krysa!“

„Bude nás silně nenávidět. Pravděpodobně dostane po nose taky od svých nadřízených, tahle akce mu zlomí vaz. Jistě víte, že když se něco povede, je to zásluha šéfů; jenomže když to takhle vybuchne, je to vina organizátora. Grévet má po kariéře.“

„Může bejt rád, že jsem ho nezabila!“

„Taky na to dojde.“ řekl Tomáš.

Vykoupali jsme se, převlékli a pokračovali v cestě.

Mířili jsme sice rovnou do Bruselu, ale Denis chtěl vidět bojiště u Waterloo, kde byl Napoleon naposled poražen; Tomáš nad tím chvíli uvažoval a pak prohlásil, že malá zajíždka nemůže škodit, aspoň zmateme stopy případným slídicům.

Na místě té dávné bitvy se zelenají pole, jako tomu bylo tehdy; na stráni tam stojí pomník ve tvaru lva, což potěšilo nejvíc Džaína. Lidé mají ve zvyku přisuzovat Reortům nejlepší vlastnosti; nikdy jsem jiného neviděl, ale pokud bych měl soudit podle našeho přítele, neprávem. Džaín je líný a pomalý, povahou flegmatik a přesvědčením flákač; zajímá se jenom o jídlo, maximálně je ochoten poslouchat, když někdo něco vypráví. Ve výuce řeči arminské prospíval nevalně přes všechnu snahu nás ostatních, jeho reortštině jsme zase nerozuměli my.

Tomáš zavedl Denise na místo, kde byl rozložen Napoleonův štáb a tam ukazoval, kde byly jednotlivé pluky a kde se strhlo to ohromné vraždění. Mluvil vážně a vmlouvavě a Denis naslouchal s velkou pozorností.

„Všechno, co povídám, je v knihách. Ale povím ti ještě něco. V noci před bitvou navštívil císaře Napoleona tehdejší

velmistr řádu don Iñigo de Alarméda, společně s francouzským komthurem Pierre de Grassonem. Nabídl císaři, že se bitva nemusí konat.“

„Jak by to byli dokázali?“

„Měli tu možnost. Řád měl lidi na obou stranách fronty, ve všech plucích. Stačilo jedno slovo a skotské pluky lorda Wellingtona by se vzbouřily a opustily bojiště. Maršál Blücher, který velel Němcům, by měl podobné potíže se svými vojáky, hlavně z provincií, které nechtěly poslouchat ústřední berlínskou vládu. Nepřátelé by museli ustoupit a Napoleon by byl ovládl pole. Ale on nepřijal naše podmínky.“

„Jaké to byly podmínky?“

„Legalizace řádu ve Francii a podpora v uspořádání záležitostí Itálie, Španělska a Německa. A věčný mír v zemích, které se dostanou do sféry vlivu řádu.“

„A císař to nepřijal?“

„Ne. Vyhodil oba vyslance, přestože mu vysvětlili, jak může zvítězit. Bratr Iñigo odešel; Pierre de Grasson však zůstal, padl v boji za svoji vlast, jak bylo jeho povinností. Tehdy na tomto místě prohrál císař Napoleon svou poslední šanci. Kdyby byl přijal, mohl žít a jeho rod vládnout. Pamatuj si to, Denisi...“

Bylo zřejmé, že Denis si to bude pamatovat; na další cestě seděl opřen o můj kožich, zamyšleně si něco kreslil do bloku a chvílemi ani nedával pozor, co se povídá.

Do Bruselu jsme přijeli navečer a zamířili do hotelu našeho rytíře Hendricka de Groode. Když jej dal Charry zavolat a kulatý velkoobchodník ho spatřil, málem se o něj pokusila mrtvice; ale rychle se vzpamatoval a radostně Charryho vítal. Charry nejevil snahu kontrolovat jeho činnost, což našeho drahého hostitele uklidnilo; neměl však zřejmě čisté svědomí, tak se brzy rozloučil a šel spát.

Ráno jsme dostali milou návštěvu: náměstka ministra zahraničí Belgického království. Charry se na sebe podíval do zrcadla a usoudil, že se svým modrým nosem a rozsáhlou

modřinou pod okem nedělá ten nejlepší dojem; nicméně přesto se cítil povinen návštěvníka přijmout.

Host byl na první pohled starý policajt a nevyvolával v nás žádné velké sympatie; vycítil, že jeho pozice je vratká, takže se choval uhlazeně. Přivítal Charryho obřadně v Belgii a potom se po delším nesouvislém projevu dobral k věci:

„Je mi velice líto, ale Francouzská vláda požádala o vaše vydání. Jedná se o nepříjemný incident, který jste vyvolali na hranicích. Jsem nucen vás požádat, abyste se k této trapné záležitosti vyjádřili.“

„Nevím, o čem mluvíte, pane.“ řekl Charry klidně, „Překročili jsme francouzské hranice zcela legálně, aniž nás někdo jakkoliv zdržoval. O tom svědčí naše orazítkované pasy, které si můžete prohlédnout. Pokud měla francouzská vláda proti nám nějaké námitky, mohla je uplatnit, dokud jsme byli na jejím území.“

Náměstek si prohlédl pasy, nakrčil nos a řekl: „Zajisté, to je v pořádku. Zpráva však hovoří o tom, že jste opustili Francii násilím a přitom odvezli větší částku peněz, které náležejí francouzské vládě. Co na to řeknete?“

„Nic. Peníze jsou naše, naše byly a naše zůstanou. Co hodlá v této věci učinit belgická vláda?“

„To není lehké říct, pane. Francie je spřáteleným státem a jsme nuceni vyhovět jejich požadavku. Na druhé straně tu ovšem stojí zřejmý nedostatek důkazů a okolnost, že cítíme značnou nechuť riskovat životy našich policistů při vašem eventuálním... zatýkání. Nenapadá vás třeba nějaký prostředek, jak... zabránit dalším nepříjemnostem?“

„Například?“

„Například opustit Belgii. Na holandské hranice není daleko a při použití vašeho automobilu... myslím, že byste tam mohli do čtyřadvaceti hodin dorazit.“

„Ano, to bychom mohli. A máme to v úmyslu.“

„Dobrá. V tom případě vás upozorňuji, že zítra touto dobou po vás bude vyhlášeno pátrání v celé zemi a naše policie bude postupovat se vší rozhodností, aby vás dopadla!“

„Děkuji vám, pane. A přeji vám hodně úspěchů ve vaší práci!“

Ten pán se s námi zdvořile rozloučil a odešel. Za chvíli po něm jsme také my sbalili svých pět švestek, rozloučili se opustili ten pohostinný hotel.

Stavili jsme se ještě u kapitána Louise Charrtiéra; byl nadšen naší akcí ve Francii, o které se dozvěděl nějakými svými cestami, okamžitě otevřel láhev vína a lidé se napili na úspěch svého podnikání. Kromě toho kapitán Charrtiér podal Charrymu kupu stížností na de Grooda; Charry si je vyposlechl a slíbil mu, že o nich pouvažuje.

Na belgicko-holandských hranicích nás odbavili tak rychle, že jsme se ani nestačili rozhlédnout. Na tvářích belgických celníků bylo znát úlevu, že už jsme pryč. Holandští celníci asi taky leccos věděli a soudili, že náš průjezd Holandskem bude stejně rychlý a bezpečný; popřáli nám všechno dobré a my vyrazili směrem na Rotterdam.

V Rotterdamu nás čekal další z našich rytířů, loďař Martin van Gnaaden. Pochlubil se svými loděnicemi, poděkoval za obchody, které mu Charry zprostředkoval a nabídl nám, že nás zbytek cesty odveze lodí; ale s díky jsme odmítli, už to nestálo za to. Přespali jsme v Rotterdamu a nazítří pokračovali do Amsterdamu, kde jsme navštívili banku bratra Jaakoba Löwenbecka.

Löwenbeck nás přivítal asi s takovou radostí jako zemětřesení či epidemii černých neštovic. Očekával, že Charry bude od něho chtít peníze; ani zdaleka by ho nebylo napadlo, že si u něj chce dokonce nějaké uložit. Skutečně jsme tam zanechali celý zbytek vyhraných peněz z Monte Carla; prozatím jsme měli dostatek prostředků a naše franky nebyly nikde v takovém bezpečí, jako u lakomého rytíře Löwenbecka. Kromě toho se dalo očekávat, že ten dobrý muž s nimi provede nějaké obchody, které zásadně skončí úspěchem; jen velmi těžko by nám upřel podíl na zisku. Jedinou jeho dobrou vlastností bylo, že neokrádal členy řádu; už proto, že spolupráce s nimi byla základem jeho majetku. Následkem toho, že Charry dokázal peníze vydělat a uložit, si ho počal

Löwenbeck skutečně vážit jako Baarfelta, o jehož obchodních zvyklostech měl vysoké mínění.

Charry mu vysvětlil, že si přeje, aby deset miliónů franků bylo majetkem Voglariho školy; avšak byl si vědom, že náhlý přírůstek jmění komthura Gierolamma a jeho krycích agentů by vyvolal možnou pozornost, což jsme nechtěli. O zamýšleném daru už poslal Voglarimu zprávu; nyní se Löwenbeck měl postarat, aby peníze šly jednak na splacení dluhů, jednak na další potřeby, o nichž měl Voglari rozhodnout. Pokud by z hlediska kontroly státních orgánů došlo k naprostému nepřehlednu, bylo to naším zájmem.

Z Amsterdamu jsme vyjeli dál na sever a už nazítří překročili hranice naší útulné malé země. Charry byl šťastím bez sebe, dokonce požadoval, abychom ten den dojeli až na Hůrku, což ale vzhledem ke stavu vozidla nebylo možné. Proto jsme zastavili v hlavním městě a přespali tam. Charry z radosti uspořádal oslavu a ráno vyjížděl na cestu v náladě mírně veselé.

Cesta ubíhala rychle; řídil Tomáš, Denis seděl vedle něho a pozoroval chudé rolníky, obdělávající nepříliš úrodná pole nebo popásající svoje kravičky. Denis už věděl, že se blížíme k cíli; a byl šťastný.

Pozdě odpoledne jsme dorazili do našeho města; Charry zjistil, že žádná z jeho lodí se doposud nevrátila a ačkoliv jej to rozhněvalo, nemluvil o tom a navrhl pokračovat v cestě. Stačilo jeden a půl hodiny a už jsme vyjeli na kopec a před námi se otevřelo kouzelné údolí; v něm se choulila vesnička se starým dřevěným kostelíkem, mlýnem, několika statky, hospodou táty Borga. A naproti nám, pod lesem na stráni, se bělal štít pyšného statku; viděli jsme, jak se po dvoře procházejí lidé.

„To je Hůrka?“ zeptal se Denis a ukázal rukou.

„Ano,“ řekl Tomáš, „To teď bude náš domov.“

Denisova výchova

Ve vesnici se nezměnilo téměř nic. Jen se k nám seběhla půlka obce, když jsme projížděli. Charry se díval z okénka a mával, tak nás poznali a radostně vítali; věděli asi, že přijedeme a jak. Nezastavili jsme, pospíchali jsme na Hůrku.

Již zdálky jsem viděl dívčí postavu, která vyšla daleko do aleje, vedoucí ke statku; zakrývala si dlaní oči, aby líp viděla. Byla to Eva-Marie, ale byla tu Gréta a Gustl, Vítek, Henryk Wagiera, Černohorec Zdravko a několik dalších lidí, některé jsem ani neznal. Vysoký mladík s dlouhými vlasy měl přes rameno pušku s uříznutou hlavní, taky Eva měla revolver a navíc byla oblečena poněkud podivně do přiléhavých kalhot a šněrovacích bot, k čemuž nosila vyšívanou košili. Vlasy měla spletené do copů a v těch copech ohnivě rudé mašle.

Hlučně pozdravování všemi jsme vjeli do dvora a Tomáš zastavil vedle svého auta, nad kterým byla napjatá plachta. Seběhli se sem zbývající lidé: otec a matka, čeled', malý Gerd se svou matkou a také další tři mládenci s dlouhými vlasy, ale už bez ručnic. Sotva jsme vylezli, všichni nás radostně vítali, objímání a výkřiky nadšení nebraly konce.

Taky nás někdo přivítal: kocour Moritz, který si obzvlášť prohlížel Dévi a Džáina, ostatně jako všichni. „Škoda, že tady není Chírra; tomu by se ta černá kočka moc líbila...“

„Proč tady není?“ ptal se Ao Harrap.

„Odešel s tím Polákem. Potřebovali ho.“

Eva-Marie stála zatím v pozadí a pozorovala oddaným pohledem Tomáše; sice se zachvěla, když spatřila jeho syna, ale vzápětí se na něj usmála. Denis si ji bystře prohlédl; bylo mu jasné, kdo je, takže se protáhl mezi lidmi, přistoupil k ní a podal jí ruku: „Bud' zdráva! Ty jsi Eva. Můžu ti dát pusu?“

„Ano... ovšem!“ Eva se trochu zarazila, ale Denis si stoupl na špičky a políbil ji na tvář. Eva jej pohladila po zlatých vlasech a usmála se na něj; zřejmě se jí líbil.

To už stál před ní Tomáš; Denis ustoupil stranou a jeho otec objal Evu a políbil ji na rty. To už nevydržela, rozplakala se, až jí slzy tekly po tvářích, líbala ho a šeptala:

„Vrátil ses... přece ses vrátil... živý!“

„Musel jsem se vrátit,“ zašeptal, „K tobě! Musel jsem...“

„Každou noc jsem se modlila... abys přežil. Bála jsem se o tebe - zvláště potom, co... když jsem poznala tvého syna.“

„Jerzy? Ano, byl tady. Co se stalo?“

„Bylo to hrozné - najednou přišel. Byl tak... elegantní, krásný, jako ty, kdybys omládl. Ale vypadal jako divoké zvíře. Ani naše šelmy nejsou tak hrozné jako on!“

„Proč se ti zdál hrozný? Řekl něco, nebo udělal?“

„To ne, samozřejmě! Řekla bych, že se ke mně choval uctivě, je-li něčeho takového schopen. Ale říkal takové strašné věci; mluvil o tobě a o tom, co právě děláš. Vyprávěl mi, jak ses vypořádal s těmi, kteří zabili... ji. Třásla jsem se strachy, když to říkal...“

„Mluvil pravdu, Evo. I když jsem nechtěl, abys to věděla.“

„On sám je... nedokážu to popsat. Je neustále připraven k boji, tvrdý jako ocel, divoký, nezkrotný... nevím, co říct, abych vystihla, jaký je.“

„Já ho znám. Je takový, jaký jsem byl já v jeho letech.“

„Museli se tě hrozně bát; ti, kdo ti ublížili. Teď už chápu, proč tě chtějí zabít: bojí se tě, Tomáši. Báli se tebe i tvé ženy, proto ji zabili, proto chtěli zabít tebe i mne, Charryho a Dianu. Možná chtěli zabít tvého syna, jen proto, že je takový, jako jsi byl ty. Pochopila jsem, že jsi mnohem víc než jiní lidé, jsi větší než králové a císařové. Teď už to vím, Tomáši.“

„Ne,“ Tomáš se smutně usmál, „Jsem člověk, Evo. Jsem stejný jako jiní a ty to dobře víš. Ani Jerzy není jiný; snad na první pohled vypadá divoce a nebezpečně, ale jeho srdce je stejně měkké a zranitelné jako tvoje. Neměla jsi důvod se ho bát, nikdy by ti neublížil...“

„Možná ne. Ale jeho činy? Přivezl sem spoustu beden a nařídil, abychom je uložili do sklepa. Tyhle tu nechal, aby všechno hlídali. Jsou Poláci; každého prý odsoudili v Polsku k smrti, proto je poslal sem. Říká, že ty bedny obsahují poklady a zlato a jejich cena je pár milionů zlatých. Nedovedu si ani představit takovou částku; a přitom tvrdí, že to všechno je tvoje.“

„A říká pravdu. V ničem ti nelhal.“

„Bože můj! Teprve teď vidím, do jakého muže jsem se zamilovala! Netušila jsem, jak jsi bohatý, myslela jsem, že jsi člověk jako jiní! A potom: vyprávěl mi o tvých záměrech, jak chceš změnit svět, že chceš rozdrtit říše a vystavět nové; že chceš vládnout celému světu! Je to pravda, Tomáši? Skutečně to děláš?“

„Ano. Chtěl jsem to, ale vzdal jsem se té myšlenky. Opustil jsem svou vlast a ponechal ji osudu; a jejímu neschopnému vladaři. Řekl jsem rakouskému císaři, že on sám zničí svou říši, ponechal jsem ho jeho zániku. Už nikdy se nebudu míchat do jejich záležitostí; dokud žije on. Odejdu z Evropy, půjdu do Arminu. A ty půjdeš se mnou!“

„A... tvůj syn? Jerzy?“

„Možná i on. Netrap se; třeba i ty budeš mít syna jako je on. Nebo jako Denis. Budeš-li chtít!“

„Ano, už jsem ti řekla. Jenom... mám z toho strach.“

„Neboj se. Není čeho se bát.“

„Bála jsem se o tebe. Slib mi něco, Tomáši! Už nikdy nepůjdeš do světa beze mne! Nepustím tě, budu chodit s tebou, jako Diana. Víím, co chceš říct: budeš mluvit o bojích, o krvi a zabíjení. Nebudu se bát, není to tak hrozné jako být tady a čekat. Diana už to ví a já to taky víím. Učila jsem se střílet z pušky. Naučím se taky chodit s tebou...“

Tomáš se mimovolně usmál a pokývl hlavou. „Ani sis neuvědomila, že jsem se právě vzdal svých toulek. Už nikam nebudu jezdit; rozloučil jsem se s evropskou politikou. Zůstanu doma... s tebou a s Denisem.“

To připomenutí Evu zarazilo; ohlédla se na Denise, který si zatím prohlížel dvůr a bavil se s Tannarrem.

„Máš pravdu, je tady tvůj syn. Budu ho mít ráda; jenom mám obavy, zda i on... bude mít rád mne.“

„Myslím, že ano. Chtěl bych tomu věřit, Evo; v každém případě, kdyby sis s ním nevěděla rady, pomůžu ti. Doufám, že se ho nebudeš bát jako Jerzyho...“

„Máš ještě hodně takových synů?“ ptala se, „Abych věděla, co mne případně ještě čeká...“

„Ještě několik, myslím. Taky dcery. Ale... nejsou nikde nablízku a řekl bych, že se s nimi hned tak neseškáš.“

„Ach tak! Myslela jsem si to... když jsem viděla Jerzyho. On se s tím taky netajil. Vyprávěl mi... taky o svém životě, jen tak něco. Většinou jsem ho požádala, aby raději dál nemluvil.“

„Co se dá dělat, jsem jaký jsem.“ Tomáš ji pohladil po vlasech a usmál se, „Asi už se nezměním.“

„Nechci, aby ses měnil. Mám tě ráda takového, jaký jsi.“

Charry se zatím zabýval ubytováním; poněkud nám přibylo osazenstva a bylo nutno uspořádat, kde kdo bude spát. Čeledník bylo třeba rozšířit, o což se měli bojovníci postarat sami; pokud se týkalo panstva, bylo nutno nastěhovat někam Denise. Tomáš a Eva bydleli tam co doposud, ovšem chlapec s nimi žít v pokoji nemohl. Tomáš ten problém velkoryse ponechal k vyřešení Charrymu a Charry Dianě. Diana to potom vyřešila s vrozeným smyslem pro řešení spleť problémů.

Jednou z hospodářských budov byla stodola. V rohu měla malou místnost, v níž bývalo uskladněno hospodářské nářadí, aby je někdo nerozkradl. Tu místnost teď dala Diana vyčistit a vybělit, a nastěhovala tam Denise. Chlapec nejen neprotestoval, dokonce se mu to líbilo. Vzhledem k tomu, že my jsme bydleli trvale v seně v téže stodole, neměl to k nám daleko a to mu vyhovovalo, neboť jeho původní plán byl, že bude spát s námi a hrát se o naše kožichy.

Denis byl vlivem své výchovy značně odolný proti nejrůznějším nepříjemnostem; ani by ho nenapadlo se

rozčilovat nad věcmi, jež by civilizovanější dítě přivedly na pokraj nervového zhroucení. Denis vyžadoval od lidí, aby mu dávali pokud možno pravidelně třikrát denně jíst a tu a tam nějaké kapesné; jinak byl zvyklý si všechno zajišťovat sám. Charry ani Diana nebyli z lidí, kteří by ho obtěžovali přemrštěnou péčí; a Tomáš se staral spíš o duchovní potřeby svého potomka, než o jeho potřeby tělesné. Denis nic nechtěl, stačilo mu být mezi námi. Protože byly krásné dny, chodil se s Gerdem a kluky z vesnice koupat, četl si knížky, jezdil na koni, šermoval nebo zápasil s Tošio Yamanakim a hrál si s námi. Večer přicházel do jídelny a seděl v koutě na zemi poslouchal vyprávění buď Tomáše, Charryho nebo kohokoliv jiného; v případě, že nebylo co vyprávět, slušně požádal, aby mu zopakovali něco, co už slyšel.

Byl ponejvíce s námi; s námi si nejvíce povídal o tom, co prožil. Taky si maloval; ukazoval nám svoje kresby, na jeho věk neobyčejně krásné a dokonalé. Nejčastěji se jednalo o ztvárnění pohádek, které miloval; poznali jsme, že bez váhání věří i nejneuvěřitelnějším příhodám, když je slyší.

V podstatě žil Denis zcela mimo svět; lidé, o kterých slychal, pro něj byli stejně živí jako ti, se kterými přicházel denně do styku. Hovořili s ním, radili mu; k nim se obracel o radu, je si bral za vzor. S kluky z vesnice si často hrál na takové věci a když vyprávěl, jako by ožívali, jako by chodili s ním a drželi nad ním ochrannou ruku. D'Artagnan a Joffrey de Peyrac ho učili francouzské škole šermu, přísný a moudrý hrabě Monte Cristo jej učil milovat i nenávidět. Jindřich z Alcaronu mu dával svoji sílu a samuraj Kidži Kumura s neproniknutelným úsměvem vyčkával na okamžik, kdy bude moci zasáhnout svojí katanou. V temných koutech se plížil vlkodlak hrabě Feiro a svítil blesky zelených očí. Křehké princezny, jež bylo třeba zachraňovat, měly tvář Evy-Marie a její vylekané oči; hrdinky měly bez výjimky zlaté vlasy, ohnutý nosík a věčný šibalský úsměv Diany. Takový byl svět, ve kterém žil Denis Baarfelt; patřili k němu ještě čarodějové podobní Tomášovi, stateční mladí rytíři jako Jerzy Laseka, hrdí vládcové podobní Charrymu a šelmy jako my. Ti všichni zcela postačili pohltit chlapcovu mysl; pokud vpustili do svého

světa někoho ze skutečného světa kolem nás, pak jen proto, aby jej přetvořili ke svému obrazu - nebo zničili.

Denis si možná uvědomoval skutečnost; ale zajímala ho jen potud, pokud odpovídala jeho představám. V případě, že se představy rozcházely s pravdou, byla to vina skutečnosti, nikdy Denisova. V tom případě bylo nutno změnit fakta, nikoliv jeho názory. Denis vyznával pravdu onoho starého filozofa, že věci, které se nám nezamlouvají, je třeba od kořene zničit.

S tím souvisí jeho poměr k pravdě a lži. Denis neuznával lež jako takovou, nijak jej nevzrušovala a nebudila v něm odpor ani nechuť; ale také lež nepovažoval za nic úctyhodného. Malý Gerd mu často říkal, když Denis vyprávěl něco nepravděpodobného: „Vždyť to není pravda! Ty jistě lžeš!“

Denis se na to jen smál; a když Gerd nepřestával (jednalo se o obsah knihy), Denis řekl: „Co na tom, že to není pravda? Je to dobře vymyšleno...“

Tomáš snad vědomě, snad nevědomky tuto jeho vlastnost podpořil. Ne přímo, ale stačilo, aby se rozhovořil o svých zkušenostech z doby dávné i nedávné a už se to jen hemžilo různými triky, jež vnímavá dětská mysl rychle a ráda přijme za své. Někdy večer nebo za deště Tomáš učil Denise, jak dokazovat věci nedokazatelné, na způsob učených hádání filozofů na středověkých universitách. Denis je asi jediným dítětem na světě, které umí vysvětlit vědecké teorie stejně jako právní předpoklady. Jednou dokonce Tomáš chtěl, aby obhájil tezi, že v zimě je tepleji než v létě; Denis to sice nedokázal, ale Tomáš se rozhovořil a po hodinové rozpravě lidi přesvědčil různými odvážnými kombinacemi faktů. Nám to nevnutil, ježto jsme se s ním nehádali.

Myslíte, že to nemělo praktické důsledky? Ale ano, mělo. Denis se samozřejmě kamarádil s vesnickými kluky, a protože měli nějaké spory s jedním sousedem, namalovali mu barvičkami kozu. Sedlák si přišel stěžovat na Hůrku, protože kluci doma na právu útrpném označili za původce plánu Denise. Tomáš přivolal syna, ostatní se sešli sami - a Tomáš řekl:

„Denisi, tento muž tě obžaloval, že jsi ještě s Gerdem a jinými chlapci nabarvil na různé barvy jeho kozu. Je to čin nesprávný a musíš za něj být potrestán. Urči si způsob trestu!“

Denis se rozhlédl po nás všech, potom se obrátil a došel si do Dianina pokoje pro její dlouhý karabáč z polepšovny v Náměšti. Pak si rychle a šikovně svlékl košili a čekal. Tvářil se při tom potměšile a občas se domlouval s otcem očima.

„Každý zločinec, i sebevětší, má však právo se hájit!“ řekl Tomáš, „Jistě i vážený pan žalobce souhlasí s tím, že chlapec má právo se vyjádřit, než bude potrestán...“

Tomáš uchoпил karabáč a šlehl jím po zemi; kamínek, který tam ležel, rázem o kus odletěl. Sedlák se trochu zarazil, nezažil ještě nikdy takové chování ani způsoby. Podrbal se na bradě a řekl: „Ale což... inu, jakýpak řeči? Přišijte mu pár na zadek, pane, a bude to srovnaný... Však já...“

„Nikoliv, pane, to by bylo příliš jednoduché. Provinilec musí mít trvalý pocit, že se dopustil něčeho nepatřičného. Bolest po chvíli pomine; avšak mně jde o to, aby sama jeho duše se pro příště vzpouzela dát souhlas k tomu, aby učinil něco tak zavrženíhodného...“

Sedlák nebyl blbý jako bedna, jak soudila Diana; jen mu to myslelo a mluvilo pomalu. Naopak Baarfelt mluvil jako kniha, obrat střídal obrat a sledovat ho bylo dost těžké, když navíc hovořil dvorskou němčinou a sedlák nářečím. Kromě toho šel sedlákovi na nervy Denis, který stále ještě čekal, co se bude dít; ani se nelekl, když Tomáš švihl bičem.

„Denisi Baarfelte!“ promluvil Tomáš zvučně, „Máš možnost se obhájit před tímto vznešeným tribunálem ze svých provinění!“ A česky dodal: „Když to prohraješ, dostaneš pět ran bičem. Když se z toho vysekáš a ostatní v tom necháš lítat, dostaneš tři rány. Když dokážeš, že za to nemůže nikdo, nedostaneš nic!“

Denis přikývl hlavou; usmál se, uklonil a počal mluvit. Hovořil půl hodiny, napřed o kozách jako takových, jejich vývoji, původu, tělesných a povahových vlastnostech, přednostech, užitečnosti v domácnosti a o zvířatech podobných, jako jsou kamzíci, gazely, kozorožci a antilopy.

Potom o koze toho muže jednotlivě, aniž by o tom co věděl; ale ztrémovaný sedlák mu dal na přímou otázku za pravdu i v tom, že jeho koza dojí víc než jiné kozy. Potom se Denis dotkl anilinových barev, které jsou prudce jedovaté a v té souvislosti připomněl, že koza byla natřena barvami jen vodovými, které ničemu neškodí; dokonce se odvážil na tenký led a začal tvrdit, že se v barvě vyskytují látky léčivé a všeobecně prospěšné, které pomáhají v životě a prodlužují ho; což dokazoval na příkladu amerických Indiánů, kteří se malují a jen kypí zdravím. Na to si vzal za svědky Tomáše a Dianu; Tomáš mu to dosvědčil vážně, Diana se skrytým smíchem.

Potom udělali přestávku a Charry nabídl sedlákovi sklenici pálenky. Soused už tak zíral na kluka jako spadlý s Měsíce, nedovedl pochopit, co vlastně to dítě plácá páté přes deváté a ještě se nevzdal myšlenky na pomstu; jenomže nedokázal sestavit kloudnou větu ani za půl prasete a než se vyjádřil, trvalo to dobu; kromě toho věta nebyla většinou vyřčena dost srozumitelně, nebo ji Denis dokázal během chvilky vyvrátit a překroutit.

Jal se nyní líčit charaktery čelných představitelů své party; kdyby hoši v tu chvíli zemřeli, museli by se zřejmě vznést rovnou do nebe jako andílkové, jak je vychválil. O sobě samém řekl jen pár krátkých vět; ale starý sedlák částečně dojetím, částečně Charryho kořalkou zaslzel. Potom Denis vyličil události předmětného dne; jeho kombinace zcela nezvratně dokazovaly, že kluci tam vůbec nebyli, že byli na zcela opačném konci vesnice a zabývali se tam jinou činností. Na námitku, že se všichni ostatní přiznali, Denis pohovořil o donucení k přiznání bitím; a odsoudil to. „Můžete vy sám zodpovědně prohlásit, že jste se nikdy k ničemu nepřiznal pod surovým nátlakem?“ zeptal se sedláka. Sedlák to prohlásit nemohl a tím byla tato otázka vyřízena. Denis ještě nadhodil několik možností, kdo asi mohl být pachatelem toho zvrhlého činu a dokonce snad i nasadil sousedovi brouka do hlavy, že to tak být mohlo; pak pronesl ještě několik efektních advokátských frází a skončil svůj playdoyer sice udýchán, ale šťasten.

Sedlák byl dokonale vyřízen; nejen že se nezmínil o potrestání, ale dokonce na přímou otázku přiznal, že Denisovi věří, protože chlapec, jak se zdá, mluví pravdu. Vypil ještě jednu sklenici pálenky, dojatě se se všemi rozloučil a potácel se alejí dolů do vesnice, kam dorazil s hlasitým zpěvem. Tomáš s úsměvem vrátil Dianě nepoužitý bič, Denis se oklepal jako pes a čekal pochvalu.

„No, šlo to.“ řekl Tomáš, „Kdyby ten člověk uměl pohotověji mluvit, tak ses z toho nedostal. Musíš být chytřejší a bystřejší!“ Vytkl mu ještě pár chyb ve věcné argumentaci, ale vcelku byl spokojen se synovým výkonem.

Charry však ne. „Nechápu, proč učíš kluka takhle lhát! Vyvádí lumpárny a všichni to víme! Dal bych mu záhlavec a bylo by to.“

„Milý Charry, mně vůbec nejde o případ s kozou toho člověka. Pro mě za mě si může Denis malovat po čem chce, kdyby pomaloval tomu člověku zadek, tak mi to nevadí. Ale je důležité, aby se uměl hájit; bude to potřebovat pro život. Dneska musel obhájit žertík s kozou; zítra bude možná potřebovat obhájit sebe a své lidi před soudem z kriminálního deliktu. Má skončit v kriminále jen proto, že neumí mluvit tak jako kdekterý advokát? Jak se to má naučit jinak než praxí? Kdyby to nedokázal, byl by bit; šlo mu o kůži a pochopil to velmi rychle.“

„A stejně! Bude takový věci dělat dál a vyrostě z něho pěkněj darebák. Měl bys mu to zatrhnout!“

„To je pravda,“ řekl Tomáš, „Denisi, pojď sem! Proč jste to vlastně tomu chlapovi provedli?“

„On si začal! Nařezal Vinckovi a Bertíkovi, když je chytil na hruškách. Sám jsem to viděl.“

„Byl jsi na hruškách s nimi? Proč tobě nenařezal?“

„Protože jsem utekl. Kdepak by mě takovej dědek chytil!“

„A oni neutekli.“

„Neumějí tak daleko skákat a rychle zdrhat.“

„Chyba. Měl jsi je vycvičit, aby je nikdo nechytil. Takhle je to jejich vina. Víckrát takové věci nedělej. Nemůžeš se mstít za to, že někdo je lepší než oni; máš se spíš snažit, aby byli lepší než on. Rozumíš tomu? Vysvětli to těm ostatním!“

„Ano, tati. Jenže on prohání kluky už dlouho! Nemá je rád!“

„Přesto to neznamena, že sem bude chodit kvůli každé hlouposti a upíjet Charryho kořalku. Až si zas přijde stěžovat, strhnu ti výdaje za alkohol z kapesného.“

„Co se dá dělat,“ Denis pokrčil rameny, „Každopádně naučím kluky, aby se nenechali chytit. Ještě něco, tati?“

„To je všechno. Teď můžeš jít.“

Denis odběhl a Tomáš jej sledoval hrdým a laskavým pohledem.

„Život je boj silných a chytrých. Můj syn musí být nejsilnější a nejchytřejší - aby to přežil...“

Po týdnu od našeho příjezdu na Hůrku se stala velmi radostná věc: přijel pacholek z města a ohlásil Charrymu, že do přístavu vplula jedna z jeho lodí. Charry okamžitě nechal všeho, nasedl na koně a vyrazil do města; všichni jsme jeli s ním. Hned zdálky jsme viděli, že je to Griissirno.

Přístav byl plný lidí, už dlouho tu neviděli pořádnou loď a Charryho lodě jsou nápadné už pro naši divnou vlajku. Také teď se naše znamení hrdě třepetalo na stožáru; a vstříc nám kráčel Tlustý Bertin, už zase pěkně kulatoučký a usmívající se jako sluníčko. Padli si do náruče a pak Charry vstoupil po můstku na palubu, aby si loď prohlédl.

My jsme samozřejmě okamžitě proběhli do podpalubí; a skutečně, byli tam kamarádi! Dva tygři, dva jaguáři, leopard, kuguár a jeden sněžný levhart; taky dva vlci. Sotva jsme se přivítali, už jsme zas běželi na palubu, ale tolik jsem si všiml, že moji bratři jsou tygr a tygřice. Ona se jmenovala Árrín, on Saggarr a byli dvojčata. Árrín má moc krásné oči; ještě nikdy jsem neviděl tak krásné oči. A byla velmi milá a příjemná. Dal jsem samozřejmě najevo svoje dobré vychování, slušně ji

přivítal a pochlubil se trochu svými úspěchy v této zemi; naslouchala mi pozorně a se zájmem a působila velmi inteligentně.

Charry zatím seděl s Bertinem Lindbergem v kapitánské kajutě a Bertin vyprávěl o plavbě lodi. Charry totiž napřed chtěl lodní deník, ale tam toho byla sotva polovina, celá pasáž o návštěvě v Arminu byla dopsána jen rychle a zběžně. Denní záznamy nebyly.

„No ano, ovšem,“ souhlasil Bertin, „Tos mi ale měl říct, co se tam děje! Vůbec jsi neříkal nic o Alexandrettě a jejích obyvatelích. Nevěděl jsem, kde jsem se octl, když mě objevili, myslel jsem, že jsem zabloudil. Děláš mi potíže a pak se divíš, že se dlouho nevracím!“

„Já jsem v té době nic o Alexandrettě nevěděl; a vůbec, ty jsi měl plout do Bird City a ne do Alexandretty!“

„Cha! To by to muselo jít! Jen jsem proplul pásmem mlhy, kde se mění kompas a dostal se na pobřeží, už jsem viděl na dálku dělový člun; něco na něm bylo napsáno cizím písmem a vzadu vlála rudá vlajka. A kanóny to mělo natočené rovnou na mě! Nechal jsem loď připravit k boji, ale dělový člun už byl u nás a signalizoval, abychom zastavili a nekladli odpor. Tak jsem zastavil. Připluli k nám a na palubu přišel nějaký důstojník; oblečený v montérkách, na nich měl našité nějaké zlaté hvězdičky a proužky. Mluvil lámanou angličtinou, hodně špatnou a nerozuměl téměř nic. Oznamil mi, že jsou hlídka z pevnosti Alexandretty a co tady jako dělám. Ptal jsem se, kde jsem; řekl, že otázky klade on. Tak jsem řekl, že jsem kapitán lodi Griissirno a pluji do Bird City v Arminu. Ukázal jsem mu papíry od lodi a on je všelijak převracel; zřejmě neumí číst latinku. Nařídil, abychom pluli za jeho člunem, jinak že nás potopí! Nemohl jsem nic dělat...“

„Copak tam nebyl nikdo, s kým by ses dorozuměl?“

„Ne. Všichni tam patří k té partě, mluví nesrozumitelnou řečí a tváří se, že podříznou kohokoliv. Pak jsme dorazili k pevnosti; musím ti teda říct, je fantastická!“

„To mi povídej. Já ji ještě neviděl a ani nevím, kde je.“

„Je tam dost velká zátoka, uzavřená kamenitou kosou; na konci té kosy je mohutná žulová skála a na ní stojí pevnost. Částečně vystřílená do skály, částečně postavená ze žulových kvádrů. Pořád ještě na ní dělají, až bude hotová, má být aspoň třikrát tak veliká. A shora trčí na moře kanóny! Je to nedobytné hnízdo; nejsem sice nijak zvláštní vojenský odborník, ale bál bych se bojovat s těmi chlapíky z Alexandretty! Dole pod pevností je přístav a něco jako město, taky pláž, na který se koupou a hrají si nahý opálení děti. Když jsme se objevili, přihrnula se spousta lidí, bílí i hnědí, ačkoliv ten rozdíl už pomalu mizí. Ten důstojník z dělového člunu, jmenuje se Dogo nov, odešel nahoru na pevnost; když se vrátil, řekl mi, že velitel pevnosti není přítomen a my musíme počkat, až přijde. Zatím nařídil, abychom opustili loď a předali ji jemu.

Víš, Charry, já v té době myslel, že se v Arminu vylodil nějaký nepřítel; neměl jsem tušení, že by tohle mohlo patřit k tvým poddaným. Sice jsem viděl Urminský znak s tygrem, ale nahoře na pevnosti vlála červená vlajka a ti chlapi nevypadali nijak přátelsky, ani jejich ženské. Odmítl jsem se s nimi bavit a žádal jsem, aby nás propustili do Bird City. To odmítl zas on, že Bird City bylo sesazeno z pozice hlavního města. Pak mne a kapitána s Tobyšky pozval nahoru do pevnosti; šli jsme, co se taky dalo dělat. Námořníky nechali dole ve městě.

Vnitřní zařízení pevnosti je ubohé; zima je tam jako v márnici, kvůli těm žulovým zdem. Viděl jsem kancelář velitele, vypadá jako ta nejneútlnější vrátnice, s nábytkem stlučeným z neohoblovaných prken a kupou papíru v koutě na zemi, vesměs potrhaného a ožraného od myší. V nějaké bedně našel Dogo nov jakýsi seznam, začal z nás vymáhat jména námořníků a porovnával si to. Nakonec řekl, že mi nevěří, ježto nejsem v seznamu občanů Arminu. Snažil jsem se mu to vyložit, taky Toby a pan Willard. Jenže ten chlap vůbec nerozuměl, co mu povídáme; nakonec se rozčílil a dal nás zavřít do cel pod pevností.

Ostatně, našim námořníkům se nevedlo o moc líp; rozdělili je, odvedli postupně nahoru na pevnost a zavřeli taky, ale do

společných cel. Dogo nov prohlásil, že tam zůstaneme, dokud se nevrátí pan guvernér, viceguvernér nebo velitel pevnosti.

Bručeli jsme tam o chlebu a vodě tři dny, než se ukázal velitel pevnosti. Jmenuje se Irakli Rachlidze a je to polodivoký Mongol nebo něco takovýho. Hlavu má dohola, zato vousy rozježené na všechny strany a kníry až k ramenům. Oblečenej chodí do něčeho jako pytle z hedvábí se širokým opaskem a našitými pouzdry na náboje na prsou, na hlavě má chlupatou beranici a u pasu šavli.

Tenhle pan velitel pevnosti neumí taky žádný kulturní jazyk; naštěstí s ním přijel Žid Abraham Steinmann, který mluví německy a vůbec všelijak; ten mu dělá tlumočníka. Vysvětlil, že panu knížeti se nezdá, že loď nevede nikdo z příslušníků arminského státu, ale cizinec, jako já. Podezřívá mě, že jsem špión cizí velmoci, chci si Armin prohlídnout a připravit k dobývání. Řekl jsem mu, že jsem tvůj přítel a divím se, že jsi mi o nich nic neřekl. Na to on prohlásil, že tě nikdy neviděl a ani neví, jak vypadáš. Tak jsem zapochyboval, jestli vůbec oni jsou Arminskými občany; kníže se rozčílil, až mu pěna litala od huby. Prohlásil, že oni přísahali na svůj meč, že budou Armin chránit; taky že budou a já jim v tom nezabráním. Pak nařídil, abych dal vyložit všechno, co jsme přivezli, pro potřeby Alexandretty a toho města. Řekl jsem mu, že mám rozkaz dovézt to do Bird City a předat tamním obyvatelům, případně Ludvíku d'Enghiemovi. Začal se vztekat znovu a řval, že tady nevládne žádný d'Enghiem, ale Andrej Rastopčenkov, guvernér Alexandretty; ten že momentálně je v Indii a jeho zástupce Vadim Strelcov taky pryč. Proto že mohu svoje stížnosti přednést těmto pánům, až se vrátí; zatím ale budu poslouchat jeho, knížete Rachlidze. Řekl jsem mu, že nemám stížnosti, ale poslouchat ho nebudu, protože mám rozkazy od tebe. Řekl, že s carem si to vyřídí sám, že mám držet hubu a poslouchat. Ještě chvíli jsme se hádali a pak nás dal zase zavřít, než se vrátí guvernér Rastopčenkov.

Zatím vyklidili celou loď; jejich námořníci ji prohledali, opravili všechno, co bylo narušeno cestou a připravili k další plavbě. V té době přijelo pár tygrů na koních; ten Rachlidze

s nimi mluvil, ale jak se zdá, nedošlo k dohodě, spíš se o něco pohádali; tak tygři zase spěšně odjeli.

Konečně se asi po týdnu objevila loď; obchodní plachetnice. To už jsem byl z vězení venku, povím ti jak. Totiž, oni mají dole v přístavu malou loděnici a tam si stavěli loď z domácího materiálu. Šlo jim to prachmizerně, a když si nevěděli rady, přišli za mnou. Pustili mě, já to prohlédl, vysvětlil jim, kde dělají chyby a nabídl pomoc. Za to pustili mne, Millarda, Tobyho a Stephense; ostatní pustili už předtím, ale nevydali nám ani zbraně, ani loď. Dospělí tam chodí většinou ozbrojení, všude pušky, revolvery, o nožích ani nemluvě.

Tedy ta loď: připlula z Indie a velel jí sám guvernér Andrej Rastopčenkov. Věděl jsem, že takový člověk existuje a oznámil mu, kdo jsem, jak jsem se tam dostal a tak vůbec. Guvernér vynadal Dogonovovi a knížeti Rachlitzemu, že nás zdrželi; pak nařídil, aby se okamžitě omluvili a vrátili všechno, co sebrali. Nelíbilo se jim to, ale poslechli bez odmlouvání. Guvernér mne na oplátku seznámil se svými problémy. Dohodli jsme se, co všechno mu bude přiděleno a hned jsem mu to vydal.

Společně jsme potom zajeli i do toho Bird City; je to tam dost ubohý, osadníci se možná snaží, ale je jich málo. Samí Číňané, Japonci a tak, vede to jistě Saong-Čou a místo práce sedí, medituje a nadává na guvernéra. Toho d'Enghiema jsem neviděl, prý se občas objeví, ale po většinu času je se šelmami, buď v Aurrgharru nebo na tvém hradě Guyrlayowu. Chtěl jsem se s ním setkat; ale poslal mi jen dopis pro tebe, který ti dám, jen co dokončím hlášení.

Andrej mne požádal, abych počkal do návratu Vadima Strelcova. Zatím jsem vykonal obchodní cestu do Indie a zakoupil za zlato nebo peníze Arminské vlády věci, které osadníci potřebovali; seznamy ti potom dám. Strelcov se vrátil s lehkým křižníkem, přečpaným utečenci z Ruska; ale jsou mezi nimi i Němci, Francouzi a jeden Turek. Vysvětlil mi, že řada lidí ještě čeká v Číně na přepravu, utekli sice z Ruska, ale pro nedostatek místa na křižníku je nemohl dopravit. Svolali jsme radu a rozhodli, že tam zajedu s Griissirnem. To se taky

stalo; Strelcova jsem vysadil na břeh v Číně a sám sbíral jednotlivé uprchlíky a nakupoval hedvábí a čaj. Taky jsem byl v Yokohamě a dva dny v Nagasaki v Japonsku; neznáš nějakého knížete Hakadatu?“

„To tedy znám!“ smál se Charry, „Co s ním je?“

„Navštívil mne a velmi pěkně si se mnou popovídal; vyprávěl, že tě zná a je tvým přítelem. Taky říkal, že ti dá dárek, jen co bude připraven. Že se ti možná bude hodit, až ho dostaneš. Ale nechtěl mi říct, o co jde. Trochu zvláštní člověk.“

„No dobře, uvidíme, až to dostanem. Co dál?“

„Vadim Strelcov ukradl ve Vladivostoku obrněnce, kterého právě přivezli z Německa. Plně vyzbrojenou loď se spoustou děl, pancíře na stopu tlusté. Přivezl ji plnou uprchlíků a byl celý šťastný, když mi vykládal, jak to chytře zařídil. Zdá se, že občané Alexandretty budou brzo početnější než všichni ostatní lidé. Přestože někteří byli ranění a zemřeli po cestě, zvýšil se počet mužů v Arminu o sto dvacet; k tomu mají mnozí ženy a děti. Jsou tam zmatky a obtíže...“

„Nevadí, pošlu tam i vlastní osadníky. Už se na tom pracuje.“

Tlustý Bertin se zhluboka napil piva; pak pohlédl na dno svojí sklenky a zjistil, že kořalka z ní už zmizela. Charry pochopil jemnou narážku a nalil mu znovu.

„Takže všechno se daří, že? A problémy nejsou žádné?“

Bertin se drbal na zarostlé bradě a otálel s odpovědí.

„Přece jen nějaký stín?“ zamračil se Charry.

„Já ti to teda řeknu, ale nesmíš hned začít řvát!“

„Nebudu!“ slíbil Charry a zamračil se ještě víc.

„Co uděláš s těmi lidmi, až ta válka skončí?“

„Tak tohle jsem nepochopil. Jaká válka?“

„Jejich. Oni vedou nějakou válku se svou bývalou vlastní, carským Ruskem. Vedli ji už předtím, nejspíš dlouhá léta. Teď dostali šanci přejít do Arminu, usadit se tam a vyjíždět na

výpravy do bývalé vlasti, aby odtamtud převezli všechny spolubojovníky, včetně žen. Nic jiného je nezajímá.“

„Říkal jsi, že tam stavějí město...“

„Musí postavit město, aby jim nepršelo na hlavu. Především ale pevnost; věnují tomu všechno úsilí. Nic jiného v tom jejich městě ještě nestojí, zato pevnost je parádní. Přístav, samozřejmě, aby měly kde kotvit jejich lodi. Loděnici, no ovšem, musejí je někde opravovat. Zbrojnici, kasárna, skladiště. Taky krčmu tam mají, ta patří tomu Židovi. Domy provizorní...“

„Potíže růstu.“

„Charry, dej si říct. Tohle nejsou osadníci; jsou to vojáci, kteří odpočívají před další akcí. Guvernér Rastopčenkov je možná předvídavější, ale vrchní velení má Rachlidze, Strelcov, Dogonov; tvrdí válečníci. Opakuji otázku: co s nimi uděláš, až bude toho všeho konec?“

„Dostanou rozum, usadí se a budou žít v míru.“

„Nesmysl. Nic neumějí, co budou dělat? Generál Strelcov se už naučil velet válečné lodi, mohl by být kapitánem, kdyby nebyl tak zoufale nevzdělaný. Špatně: všichni jsou nevzdělaní! Negramotní, pokud nepočítám to jejich směšné písmo...“

„Tomu se říká azbuka a podle Diany je to kulturní písmo, které vynalezli Svatí Cyril a Metoděj v osmém století...“

„Je mi fuk jejich písmo. Oni jsou pitomci; nikdo z nich neumí nic než bojovat. Navíc je nic jiného ani nebaví. Víš, Charry, jsem člověk v podstatě mírumilovný, mám zájem mít hodnou ženu, pěkné děti, spořádaný dům... a vše, co k tomu patří. Jim jsou takové věci úplně jedno. Když se opijí, zkopou svou ženu do bezvědomí a vrhnou se na kteroukoliv ženskou, která se nestačí bránit. Rodina, domov... ne že by po tom netoužili, ale nevidí souvislost mezi majetkem a vlastní prací.“

„Budeme je to muset naučit.“

„Ta generace, kterou jsem viděl v Alexandrettě, je ztracená. Nevím, jak jejich děti. Postavit jim školu... tedy, školu si tam zřídili, na tom Andrej trval. Jenže... ubohost sama.“

„Myslíš, že bych se tam měl vrátit?“

„Nevím, jestli bys to zrovna ty vytrhl.“

„Tak tam poslat někoho, kdo to vyřeší?“

„Hlavně ne dalšího člověka, jako je Ludvík d'Enghiem.“

„Co provedl Ludvík?“

„Nevím, to jsem nepochopil; jenom jsem na nikoho neslyšel tolik pomluv a stížností jako na něho. Bojí se ho a nenávidí ho; tvrdí o něm, že je to čaroděj a uctívá d'ábla.“

„Neznám zbožnějšího a moudřejšího člověka než on; kdyby ses zeptal Číňanů, mohli ti potvrdit...“

„Právě. Lidé z Alexandretty považují Číňany za pohany, Ludvíka za kacíře a všechny dohromady za líné ničemy, kteří jim ujídají chleba. Každá dodávka do Bird City se neobejde bez hloupých řečí.“

„Co je jim do toho? Když rozhodnu, aby se něco dalo Číňanům, nemá do toho kdejaký pitomec co kecat, ne?“

„Ano, správně; přesně tenhle tón je vydráždí k nepřičetnosti. To bys musel slyšet ty řeči, když se napijou: Car je zaslepený, nespravedlivý, nadržuje ostatním, o nás ubohé nedbá. A přitom, kdo mu přivedl víc lidí než my? Naplít na takový život...“

„Hospodské řeči. Na ty bych se neohlížel.“

„Je to upřímný národ, co na srdci, to na jazyku. Napijou se, pak žvaní, co jim slina na jazyk přinese. Ale aspoň se dozvíš, co si myslí o tobě a o celém tvém státě...“

Charry zamručel jako vzteklý medvěd a napil se piva.

„A abych nezapomněl na tvoje šelmy...“

„Co ty provedly?“

„Ale, snad nic! Jenomže osadníci je nějak nemají rádi.“

Charry si zrovna přihýbal z džbánku, zarazil se v pohybu, vytřeštil oči a zůstal tak. „To mi vysvětlí!“ řekl, když džbánek konečně postavil, „Jak někdo může nemít rád šelmy?“

„To se divíš, vid’? Kdybys slyšel těch řečí: blecháči, špinavci, smrad’oši... jinak jim neřeknou. Konkrétní námitky: páchnou, jsou špinaví, líní, nic nedělají, neposlouchají...“

„Nechápu, proč a koho by měli poslouchat.“

„Třeba opilého mužika! Takový člověk se opije a myslí si, že ho bude poslouchat každý tygr nebo leopard. Zažil jsem případ, že nějaký muž zmlátil psa klackem; pes nechápal, co se děje, jen uhýbal a snažil se vyřešit to po dobrém...“

„Jak to vyřešil soud?“

„Soud? Jaký soud... žádný se nekonal, proč taky? Rachlidze dal toho chlapa na tři dny zavřít, než přijde k sobě, ale i to až po mojí domluvě. Jinak by to nechal být; s lidmi to dělá taky tak.“

Charry začal zhluboka oddechovat. „Domníval jsem se, že lidé se budou se šelmami snášet po dobrém!“

„Doufat můžeš. Jistě, Rachlidze si jich váží, jsou dobří vojáci, umějí stopovat, hlídat... jsou lepší než ta jeho banda. Jenomže už se taky stalo, že několikrát neposlechli, když si lidé něco vymysleli a jim se to nezdálo. Rachlidze uznává jen ty osoby, které ho bezpodmínečně poslouchají!“

„Arminské šelmy mají vlastní vůli a vlastní rozum; copak to ještě nepochopili?“

„Pro knížete Rachlidze má každý jiný člověk rozum podle své vojenské hodnosti. Samozřejmě, vládce Wiirra nebo čarodějové leopardů jsou pro něj partneři; ale strašně ho rozzlobí, když si dovolí mu odporovat nějaký obyčejný tygr.“

Charry kývl hlavou. „Co nevidět se vrátím do Arminu.“

„Ještě jedna maličkost; šelmy lidi provokují. Mají zlato.“

„Já vím. Měli je i předtím.“

„No jistě. Jenže lidé zlato nemají.“

„K čemu by jim bylo? Co by s ním dělali?“

„To je jim jedno. Ale vidí, že přijedou tygři; třeba za mnou tam přijel Wiirra, každý z jeho tygrů měl nádherný zlatý obojek se všelijakými drahokamy. Lidé se dusí chamtivostí.“

„Nejsou blázni?“

„To nevím; ale vedli řeči: Jak to, že oni zlato mají a my ne. Mluvili o tom, že by se vypravili do hor to zlato hledat...“

„Bertine, uvažuj logicky: v Arminu se zlato prodat nedá, kdyby ho měli pytel, nedostanou za ně ani kus chleba! Kromě toho každý tygr svoje šperky pozná, kdyby mu je sebrali...“

„Pokud uvažuju logicky, vychází mi tohle: oni předpokládají, že jednou z Arminu odejdou. Pak jim bohatství k užitku bude...“

Charry neřekl nic, ale v očích měl temnou bouři.

„Ti lidé jsou schopni tvoje šelmy i zabít.“

„Pochybuju, že by se jim to povedlo. Naše čičinky se dokážou postarat, aby jim někdo neublížil.“

„Nepochybuji o tom. Jenže tvoje čičinky prchají do daleka, jen co ucítí pach vodky. Hnusí se jim a hnusí se jim taky opilci. Chlapi z Alexandretty jsou opilí každý den; samozřejmě se z opice vyspí, nevědí o ničem, mávnou nad tím rukou, smějí se... Večer se porvou, ráno jsou kamarádi...“

„Chápu a rozumím. Mluvil jsi o něčem s Wiirrtou?“

„Jednal jsem s nimi dost dlouho. Byl tam ten starý bílý tygr, jeho syn Reggio a pobočník Tawarr; ten ti má zuby, že by člověk strachy... no, zkrátka pěkně. Nechali si vyprávět o Evropě, jak tu žiješ a tak. Moc chtěli jet všichni s námi, nakonec jsem to usmlouval, že vezmeme těch pár. Chtějí se tady usadit, aby trochu poznali naše zvyklosti. Ludvík jim prý hodně vyprávěl...“

„Divím se, že po tom všem mají chuť nějaké lidi vidět...“

„Oni to neberou vážně; přesněji, vůbec nechápou, že by se nad tím měli vážně zamýšlet. Měl jsem dojem, že je to baví. Neberou touhy a přání lidí moc vážně; spíš jako dětské žvanění.“

„Ano, taky se bojím...“

„Mají vůbec zvláštní touhy. Trvali dlouho na tom, že pojedou do Evropy; když tady můžou žít tihle tři, tak oni taky.“

Wiirra měl obavy, jestli ti tady zlí lidé neubližují; že prý tě budou bránit a prosadí svojí silou, aby tě všichni lidé poslouchali. Ten dlouhozubý Tawarr tvrdil, že je povinností Arminů vládnout světu; a že by měli začít tím, že budeš s jejich pomocí dobývat jednu evropskou zemi po druhé. Rozmluvil jsem jim to, ale šlo to ztěžka a mám obavy, že na všechno tak docela nezapomněli.

O křižáckých výpravách jsi jim vykládal ty nebo Diana? Ať je to jak chce, znají je perfektně a měli by chuť uspořádat další. Že by Ludvík d'Enghiem? No, považují je za perfektní legraci a moc rádi by si to vyzkoušeli, nepovedlo se mi jim to rozmluvit. Ty jejich představy... však to asi znáš dost dobře sám.“

„Znám. Obávám se, že řada chyb je taky na straně šelem, aspoň v tom, že jsou příliš bezstarostní. Měl bych tam být...“

„To by bylo asi tak všechno; jenom ještě, že Toby tam zůstal, ve službách Rastopčenkova. Andrej říkal, že ho může potřebovat víc než ty. Taky starý Millard zůstal v Alexandrettě, bude jim pomáhat stavět lodi, vyzná se v tom. Ostatní zůstali v Bird City, ale mluví se o tom, že budou stavět další osady. To je snad už všechno. A tady máš ten dopis od d'Enghiema.“

Dopis byl napsán na tenké kůži a složen, aby se dal zapečetit primitivním voskem; do vosku byl otištěn osmihrotý kříž. Charry pečeť rozlomil, otevřel dopis a přečetl, pak se zasmál:

„No prosím, je to tady! Ludvík mi dává instrukce, jak se spojit se řádem, dokonce uvádí tvoje jméno jako člověka, který by mi mohl nejvíc pomoci. Skutečně, právě včas!“

„Musíme mu poslat zprávy o nejnovějším stavu věcí,“ řekl Tomáš, „Vždyť ani neví, že je komthurem; taky by se měl dostavit na řádové volby. Až zase pošleš nějakou loď do Arminu, musí mu vzít dopis a komthurský kříž.“

„Potřeboval bych toho víc; především někoho, kdo by zavedl v té Alexandrettě pořádek. Naučit ty pitomce trochu pořádku...“

„Pošleme tam několik rodin; obrátím se na Voglariho, určitě pro nás někoho najde. Taky by se tam měla zřídit škola... jestli je v Itálii někdo, po kom jdou a musí zmizet, mohl by ji vést. A co se týče těch lidí s nedostatečným morálním profilem, rád si už vypracoval metody, jak se jich zbavit.“

„Porad', jsem zvědav!“

„Tito lidé bývají obvykle značně pošetilí; někdy bývá dobré vyslat je do boje, který nemohou přežít. Postavit do první linie; tam budou mít možnost hrdinsky padnout za Boha a krále...“

„Nelítostné, ale prozíravé. Co když stejně přežijí?“

„V tom případě se bude jednat o pár jednotlivců; těm se dá čestná penze a trafika. Nejzasloužilejším můžeš dát rytířský kříž, ale pohlídej si, aby nezískali skutečnou moc. Potom ještě existují ošklivější metody, ale ty zatím necháme stranou...“

Charry zamyšleně vyšel zas na palubu; kde se na něj vrhl vrchní dělovod O'Reilly; starý Irčan planul spravedlivým hněvem: „Buď zdrav, kapitáne! Musím si stěžovat na tvý lidi; co je to za způsoby nechat odstrojít celou loď?“

„Jak to, odstrojít?“

„Sebrali mi všechna děla! Guvernér Rastopčenkov si je vzal, že prý k ochraně pevnosti a města! Mně nechal pár takových, co nemohl odnést, že mi to má stačit. A kapitán s tím souhlasil; rozumíš tomu, šéfe?“

„Co se dá dělat! Jak to bylo, Bertine?“

„Dohodli jsme se, Charry. Potřebovali děla; tak jsem jim nechal ty naše a taky všechno střelivo, kromě nejnmutnější dávky. Snad se nám podaří zajistit nové kanóny.“

„To máš pravdu. V tom případě ovšem vypluješ, jen co vyložíš náklad; necháš loď znovu vyzbrojit. V Německu a pod Holandskou vlajkou. Loďarství Martina van Gnaadena. Bude s tím souhlasit, to zařídím. Je nutno provést to rychle a vyzbrojit tím nejlepším, co je možné sehnat. Zaplatím všecko. A ještě něco: na moři vyměníte tabule se jménem lodi za nějaké jiné. Jakékoliv, co se ti bude líbit. Němci nemusí

vědět, koho vyzbrojují; třeba by je napadly všelijaké myšlenky.“

Bertin to odsouhlasil; Charry převzal papíry od nákladu a také peníze, jež Bertin stržil za část nákladu hedvábí a čaje, který prodal v Londýně. Zbytek chtěl prodat v Německu, kde bude loď vyzbrojovat děly. Charry s tím souhlasil.

Návrat na Hůrku byl přiměřeně slavnostní; Dévi a Džain, které jsme pro jejich nezpůsobnost v jednání s lidmi nechali doma, žasli nad návštěvou. Naši hosté zas žasli nad tím, že se mezi lidmi našly šelmy; zvláště Dévi je svým chováním udivovala. Lva ještě žádný na vlastní oči neviděl a jeho reortština jim byla nepochopitelná jako nám. Džain dal dohromady všechny znalosti arminštiny a vyprávěl v dlouhých složitých souvětích, jak krásná je poušť jeho africké vlasti a jak je smutný, že nemůže být u svých blízkých; zato hosté z Arminu vůbec nechtěli být doma, naopak toužili poznat co nejvíc ze Studených zemí.

Kupodivu u lidí nevyvolali takové nadšení jako u nás; dokonce i Gréta se pohoršovala a vyptávala se, kolik vlastně ještě těch koček bude. Nelíbila se jí ani Árrín, což nedokážu pochopit, neboť je nesmírně krásná. Naštěstí Charry a Diana přijali všechny laskavě a vlídně a souhlasili, že jim poskytnou ubytování a stravování jako nám.

V největší extázi z nich byl Denis; pobíhal od jednoho ke druhému, objímal je, mazlil se s nimi a povídal. Dévi nepokrytě žárlila, nemohla sice na to nic říct, ale mohla se tvářit. Přišla si stěžovat Tannarrovi, jak jsou lidé pošetilí; Tannarr jí moudře vysvětlil, že to odedávna ví a vůbec ho to nepřekvapuje.

O nejbližších dalších událostech se zmíním jenom zběžně, neboť jsem se v té době příliš nestaral o život lidí. Přiznávám, že jsem raději ukazoval Árrín lidský svět; lovili jsme spolu, toulali se na dlouhé procházky a já jí vyprávěl o cestách, které jsem prožil. Její bratr Saggarr lovil většinou s námi, ale byl naštěstí tak dobře vychován, že věděl, kdy se ztratit. Tannarrovi zůstala ta péče o Dévi, takže snad jen Ao Harrap by vám mohl poskytnout zodpovědné informace.

Na statku byl klid, lidé zpracovávali Tomášovy věci a chystali je k plavbě do Arminu. Každý večer si Charry, Tomáš nebo Diana povídali vysílačkou, takže jsme měli přehled, co se děje v řádu. Měl jsem dojem, že se rytíři k něčemu chystají, jejich emisaři jezdili sem tam po Evropě a dohadovali se. Prozatím však byl všude klid a svět neměl šanci si něčeho všimnout.

Dostali jsme další přírůstek: Dévina bratra. Neměl žádné jméno, snad mu kdysi nějak říkali, ale na to dávno zapomněl. Přivezli ho odněkud z Itálie nebo Švýcarska v krajně zbědovaném stavu; trápila ho řada nepříjemných nemocí, způsobených špatnou stravou a všeobecným nepohodlím. Byl vyhublý, špatně slyšel následkem svrabu v uších a chodil po třech packách; do čtvrté si kdysi vrazil rezavý hřebík a i když ránu pečlivě vylízal, tlapa mu otekla, dlouho měl otravu krve a pak zůstala packa ochrnutá. Téměř ztratil znalost řeči, mluvil trhaně a nesrozumitelně, ale byl nám až neuvěřitelně vděčen za to, že jsme jej přijali; Dianě lízal ruku, když ho prohlížela a čistila mu uši a Charrymu se třel hlavou o nohy, když k němu přistoupil. Vymysleli jsme mu jméno Daggarr; Dévi se zdálo, že si vzpomíná, že mu tak říkali. Většinu času trávil v pelechu a vypadalo to, že se chystá zemřít.

Mladí řádoví jezdci, kteří ho přivezli, byli z poměrů na našem statku neustále vysmátí; vykládali co je kde nového, potom o svých dosavadních dobrodružstvích. Samozřejmě se nabídli, že se zúčastní jakékoliv akce, kterou uspořádáme, a přivedou ještě kamarády; Charry je ujistil, že nechystáme nic. Taky nám řekli, že studenti z Voglariho školy bystře pochopili užitek našich šelem a shánějí se po nich, zejména po psech; nemáme si prý dělat naději, že bychom nějaké získali pro sebe. Ve škole už jich mají pět a vehementně je učí italsky. Kromě toho se zdá, že po psovitých šelmách pátrají i harceři Jerzy Laseky; prohlašují, že je chtějí využít ve své válce, což se nám zdá moudré a přirozené, kdežto jezdcům příliš bezohledné.

Když všichni odjeli, přestalo být s Denisem k vydržení, takže ho poslali do školy. Tomáš mu vysvětlil, že to v žádném případě není trest; ale nedokázal mu objasnit, zač je to odměna. Bylo už hodně po začátku školního roku, když ho

přihlašoval a starý pan učitel se obával, zda Denis vůbec dožene, co se ostatní školáci zatím naučili. Denis se smál a dokonce těšil. Starý pán byl neobyčejně překvapen, když Denis předvedl své znalosti; pro celou školu bylo úžasnou podívanou, když chlapec bez zakotání četl německy z knihy, dokázal spočítat i příklady násobení dvouciferným číslem, aniž se v jednom příkladu třikrát spletl, a když si dokázal zapamatovat, o čem byla řeč před týdnem. Tyto schopnosti vysoce převyšovaly možnosti jeho spolužáků; a když se dal do vyprávění, ať z vlastní zkušenosti nebo z četby knih, poslouchali všichni bez dechu. Denisův zvyk číst knihy vůbec vyvolával značnou pozornost, nejen děti, ale i dospělí považovali knížky za předměty vyžadující velkou úctu a opatrnost a moudří sedláci soudili, že číst knihy je věc zbytečná, opovážlivá a hříšná, zvláště pro děti. Možnost, že by si nějaké dítě odvážilo sednout a říkat si v knížce, byla nepředstavitelná; v takovém případě by okamžitě otec či matka dotyčnému děcku poručili, aby udělalo něco užitečnějšího, například šlo na trávu pro králíky nebo vyčistilo chlívek. Knihy a noviny byly pro pány, slušnému občanovi stačilo, když uměl přeslabikovat, co mu vrchnost ráčila dát na vědomost plakátem. A když neuměl, nebyla žádná hanba požádat někoho, aby mu to přečetl. Dopisy psal pan farář nebo pan učitel, pokud bylo vůbec zapotřebí někomu napsat.

Denis, který očividně nebyl nucen k práci, mohl si číst a psát plynně a bez zmatků, byl pro lidi z vesnice zjevením; zakrátko si jej vážily všechny děti a když několikrát dal své schopnosti se vši ochotou do služeb i dospělým, počali soudit, že v tom klukovi něco je. Například objednávky, které táta Borg v hospodě smolil tři dny, sepsal Denis během hodiny a ještě stačil vyrobít hostinskému seznam všeho, co má a co by mítí měl. Když museli radní sepsat zprávy o své činnosti za poslední rok, Denis chalupy obešel za nedělní odpoledne, všechno jim čistě sepsal a doručil na obecní úřad; takže jediný, kdo se s tím trápil, byl starosta Müller. Ne že by Denis odepřel Müllerovi posloužit, ale sedlák cítil otevřenou nenávist proti všemu, co nosilo jméno Baarfelt, kvůli Evě, tak nechtěl s chlapcem jednat.

Jediným kamenem úrazu byly Denisovy názory; ačkoliv není zvykem sedláků bavit se o názorech malého kluka, přece jen docházelo ke střetnutím, zvláště když Denis jejich děti do něčeho uvrtal a tatínkové se snažili vysvětlit malému princovi, jak hluboce se mýlí. Například prosazoval, aby se děti mohly učit, ať už od učitele, nebo od něho. Pročež se s nimi bavil na pastvě a učil je všechno možné, od gramatiky až po karate. Občas se stávalo, že se husy nebo kozy zatoulaly do ječmene či do brambor; ale co se dělo dělat, když Denisovo vyprávění bylo tak zajímavé? Jeden ze sedláků se v opilosti pokusil domluvit mu řemenem, ale Denis jeho úmysl postřehl, postavil se mu a několikrát tím mužem praštil o zem za halasného obdivu ostatních dětí. To sedláky s dostatek poučilo, aby si dávali na hochu dobrý pozor.

Griissirno se vrátil z Německa s novými děly, mohutnými jako komín od parníku. Byla to děla firmy Krupp, nejlepší na světě; dále byla loď zásobena dostatečným množstvím střeliva. Díky doporučení Jana Dunbara nepojali v loděnicích žádné podezření a vybavili loď jako německé válečné plavidlo; kromě toho po celou dobu pobytu hostila kapitána Bertina Lindeberga pruská admirálita. Charry zářil spokojeností, O'Reilly zálibně popleskával nové kanóny a těšil se, že přijde nějaká válka a on si bude moci vyzkoušet jejich kvality.

„Radši aby nepřišla,“ řekl Tomáš, „Nemám rád války, ani ty, co vyhrajeme. Mám už dost krve a zabíjení...“

Eva se chvěla a přitiskla se k němu. „Ne, ani já nechci válku! Bojím se o tebe, Tomáši. Ať je raději mír...“

„Každý den se modlím, abych už nikdy nemusel zabíjet; kéž by nás všichni nechali na pokoji...“

Polská zkáza

Avšak nebe nebylo přístupno jeho modlitbám; na konci října nás náhle a nečekaně zavolal Dunbar. Ačkoliv nebyl jeho obvyklý vysílací čas, pískaly volací znaky velmi naléhavě; Tomáš usedl k vysílačce a poslouchal, co se děje.

„Proboha,“ zašeptal, „Můžeš mi ho spojit? Chci s nim mluvit, prosím tě! Nějak to zaříd’...“

Obrátil se k nám se sluchátky na uších: „Jerzy volal Dunbara. Janusze Skrzetka zatkli, zavřeli do pevnosti a snad ho chtějí popravit. Nevím, co na něj mají, nejspíš něco starého. Jerzy se chystá osvobodit ho násilím...“

Zarazil se, zřejmě mu přepojili syna, protože začal křičet do vysílačky: „Jerzy, prosím tě, nedělej to! Rozhodně nesmíš útočit násilím! Ne, ne! Přijedu do Polska, okamžitě vyrazím, zařídím to nějak... Ale ano, chápu, že jsi dělal, cos mohl... říkám ti, že ne! Na povstání není ta pravá chvíle, chápej to! Nesmíš začít bez řádové podpory! Jerzy, prosím tě! Dobrá, když chceš, osvobod’ ho, ale potichu, maximálně s dvaceti... máš plánek pevnosti? K čertu, přece jsem ti... není? Dobrá, dělej jak rozumíš; ale všeobecné povstání nesmíš zahájit! Přijedu do Polska, okamžitě vyrážím. Prosím tě, jenom nezačínej válku!“

Zrušil spojení; byl bledý, na čele mu vystoupil pot. Sotva poslouchal Dunbarova slova, poděkoval mu, zrušil spojení i s ním a vypnul vysílačku. Charry k němu přistoupil.

„Nejrychlejší cesta do Polska je po moři,“ řekl Tomáš, „Mohl bych tě poprosit, abys mi půjčil svoji loď?“

„Víc než to, pojedu s tebou. Vítku, vezmeš si koně a odjedeš okamžitě do města, najdeš Bertina Lindberga a předáš mu moje rozkazy. Okamžitě připravit Griissirna k plavbě, během noci se nalodíme, za úsvitu vyplouváme. Vezmeš s sebou vysílačku, namontujete ji na loď, jak to má Knassen. Jdi!“

„Provedu!“ Vítek srazil podpatky a vyběhl ven.

Tomáš seděl zlomeně u vysílačky a zíral na svoje dlaně.

„Chce osvobodit Skrzetka... Řekl mi: Celý svět se nám posmívá, že Baarfeltové se vyhýbají válce a utíkají z boje! Jednou už musím všem ukázat, že to není pravda...“

„Má pravdu!“ křikl Denis vysokým hlasem, „Zničíme je, otče! Nikdo se nesmí dotknout řádu a nás!“

Tomáš rozpřáhl ruce, objal syna a přitiskl k sobě. „Až budeš komthurem, Denisi, budeš se muset rozhodovat opatrněji. Na tvém slově bude záviset mnoho lidí; nejen ty sám. Zatím můžeš chtít zničit všechny nepřátele, ale já musím chránit mír světa, protože nemám dost síly vnutit všem svoji vůli. Věřím, že Jerzy bude opatrný - ale musím mu jít na pomoc!“

Vstal, uchopil Charryho ruku a sevřel ji do dlaní: „Jdeš se mnou, bratře? Pomůžeš mi, ty a tvoji Armini? Jedna loď není moc; ale může vyhrát aspoň jednu bitvu. Svolám všechny, kteří jdou za námi, Knassena, Dunbara, Voglariho! Snad dokážeme zachránit toho nešťastného chlapce před nejhorším...“

Zpráva o výpravě se vmžiku roznesla po statku; každý čistil zbraně, připravoval zavazadla, Diana už spřádala fantastické plány, jak zvítězíme a přesvědčovala o tom Evu-Marii. Taky Denis se chystal na cestu, Tomáš mu po chvíli váhání dovolil plout s námi. Bylo pozdní odpoledne, ale než se setmělo, Hůrka se naježila zbraněmi jako obrovský ježek.

Ráno jsme vyplouvali; tentokrát všichni, doma zůstali jen staří Ritherovi, pár pacholků a děveček. Dokonce i Eva-Marie s námi jela, ve vojenských kalhotách a vyzbrojená jako ostatní. Nejvíc se na nadcházející boj těšili naši arminští bratři; naproti tomu nejskeptičtěji se to viděl černý leopard Daggarr.

Námořníci, kteří bydleli ve městě, se nadšeně sešli; přivítal nás kapitán Lindberg, zářící úsměvem na kulaté tváři. Vítkovi se podařilo zapojit vysílačku, takže Tomáš okamžitě zavolal Janu Dunbarovi a oznámil mu, že vyplul na moře pomoci Lasekovi.

„Mohl bych prosit, abys mne vzal s sebou?“ ptal se Dunbar, „Nastoupil bych v Kielu nebo kdekoliv jinde na

pobřeží...“

„Musíme spěchat. Mohl bys přijet do Cuxhavenu?“

„Samozřejmě. Vyrazím okamžitě.“

Tomáš to odsouhlasil a volal Knassena; ten už věděl o Jerzyho počínání a nepovažoval to za moudré, přesto vyslal okamžitě tři lodi směrem k polskému pobřeží. Taky Voglari už měl informace, ale poněvadž neměl žádnou vojenskou sílu, aspoň ne pohotově, požádal ústředí ve Španělsku. Prozatím zavolal Palmiro Corsiho a nařídil mu sehnat, co se dá.

Dunbar přivedl na palubu dvacet Němců; všichni byli po zuby ozbrojeni, stejně jako Janek sám; plál nesmiřitelným hněvem a zdálo se, že je ochoten zničit všechny nepřátele, přestože ti, proti nimž Jerzy útočil, byli jeho krajané.

„Mám svoje důvody pro to, abych šel proti nim do války!“

Sotva jsme se obrátili k severu, změnilo se náhle počasí; obloha se zatáhla, počal vát studený vítr a ten zakrátko přihnul husté mraky, z nichž se spustil déšť. Lod' se houpala ze strany na stranu, praštěla a skřípěla; Charry zuřil a vztekle kopal do zábradlí na můstku, i Bertinovu tvář opustil úsměv. Lidé, kteří nebyli uvyklí moři, leželi v kabinách zachvácení mořskou nemocí; Diana opatrovala především Evu a Denise, kteří trpěli nejvíc. Naštěstí my mořskou nemoc neznáme, alespoň ne v tak těžké formě; přesto Dévi, Daggarr a Džain leželi a odmítali potravu.

Následujícího dne vítr a déšť ještě zesílily; Charry jenom pár hodin odpočíval, jinak byl pořád na můstku. Navíc se vítr obrátil přímo proti nám a museli jsme křížovat; nebylo dobře vidět, dánské pobřeží vyniká četnými úskalími a víry, kterým jsme se museli vyhnout. Kromě toho jsme neměli náš radar, delfína Darkku; zřejmě zůstal někde v Arminu za svými záležitostmi a nepřišel s lodí, jak se slušelo. Očekávali jsme, že se to zlepší, jakmile proplujeme Skagerakem a dostaneme se mezi Dánské ostrovy, ale bouřky a špatné počasí neustávaly. Podle Knassena bylo stejně mizerně i ve východní části Baltického moře, také jeho lodi musely zápasit se silným vlnobitím a protivětrem.

K nepřízni počasí se přidružila ještě nepřízeň náhody: povstání začalo. Jerzy sice nedal k ničemu rozkaz, ale jeho lidé v Lodži se snad doslechli, že jim pluje na pomoc řádová válečná loď a vyhlásili povstání sami. Jerzy spěchal do Lodže; podařilo se mu zajistit, že se povstalci stáhli a dělníci v továrnách města ani do boje nezasáhli, nicméně než to zvládl, vzbouřil se Gdaňsk a Štětín. Vzápětí zasáhli svévolně do povstání řádoví agenti v Toruni, Gnieznu a Poznani. Jerzy to oznámil otci a prosil, aby mu poradil, co má dělat dál.

„Tušil jsem to!“ šeptal Tomáš, „Bože, chraň ho před vším zlým!“

Ale navenek mluvil rozhodně a jasně: „Pokud se ti nepodaří dobýt vítězství, ustupuj ke Gdaňsku! Kde máš loď?“

„Je zakotvena v jednom malém přístavu u Gdyně...“

„V pořádku. Ustupujte, všichni ustupujte! Pokud můžeš, nech ty o kterých nepřítel neví, doma; ať se skryjí a čekají na další signály! Jistě proti vám vrhnou všechny svoje síly, proti těm nemáme šanci! Musíte ustoupit!“

„Naopak!“ Jerzy byl rozhodně proti, „Musíme zaútočit na všech frontách a zničit nepřítel, dokud je překvapen! Jestli povstane celá Polska a jestli nám vy pomůžete z moře, musí vítězství patřit nám! Věř mi, otče: odčiním Křížový vrch, dobudu ti vítězství, které jsi nedobyl ty! Věř mi a přej mi štěstí!“

Tomáš mu přál štěstí; ale ruce se mu při tom chvěly. Znovu volal Knassenovi, Voglarimu, dokonce se dal spojit se samotným Diego Mendozou di Castro; ten mu slíbil hotovost, ale žádal posečkání, snad měsíc, než se vojsko sejde. Tomáš se s ním hádal, až ochraptěl, vyčetl mu, že chce nechat severní větev řádu padnout pro svoji neschopnost. Di Castro se hádal rovněž, o čem jsme neslyšeli; nejspíš nemohl nic poslat včas.

Byli jsme už v Baltickém moři, šťastně se vyhnuli všem úskalím, ale vítr nás honil sem tam, jenom ne tam, kam jsme chtěli. Na palubu dopadaly tuny vody a loď sebou šhubala pod nárazy větru jako jankovitý kůň pod bičem. Charry, promočený na kost, pobíhal po palubě, klel a chránil se proti zápalu plic rumem. Jednoho námořníka přimáčklo ráhno ke

stěžni a pomačkalo mu žebra; naštěstí jsme s sebou měli Dunbara, který v kajutě při matném světle petrolejky provedl operaci a nešťastníka zachránil.

Denis už několik dní nic nejedl a čaj s rumem zvrátil, jak jen ho přijal; tváře mu zhubly a upadl do podivně polobdělého a polospícího stavu. Dianě ho bylo líto, i Evě-Marii, která nějak přetrpěla první dny, zvykla si na houpání a vstala, aby byla blíž k Tomášovi. Napolo v mrákotách Denis ležel na lůžku, kničel jako kotě a jen občas se probíral k vědomí.

Nakonec jsme přišli i o spojení se světem; vítr zlomil ráhno, k němuž byla připojena anténa a nebylo myslitelné, aby někdo teď natahoval novou. Bertin už radil, abychom se uchýlili do některého přístavu, zdálo se mu, že počasí se neumoudří ještě několik dní. Jenomže jako by se bouře vyřádila; v noci utichla a ráno opět vysvitlo slunce. Sotva jsme se ubezpečili, kde se vlastně nacházíme, zamířil Charry rovnou na Gdaňsk; Vítek zatím s Dianinou pomocí namontovali novou anténu.

Polsko mlčelo, ani Knassen neměl čerstvé zprávy. Jeho lodi se sice dostaly k polským břehům, ale nevysílaly, zřejmě také oni měli nějakou poruchu. Charry nechal řízení lodi Bertinovi a šel se na dvacet hodin vyspat, potřeboval to už jako sůl. Poslední dva dny téměř nespal a držel jej na nohou jen alkohol.

Taky Denis vstal a poprvé se zas najedl, i když ne příliš ani s chutí. Tomáš mu dal nějaké léky ze své lékárničky, Denis usedl na palubu do kapitánského křesla a kreslil něco do náčrtníku. Pořád ještě nebyl ve své kůži, odpovídal všem nepřítomně a ani si nechtěl hrát; dokonce i když se Dévi uvolila, že si bude hrát také ona.

Celé dva dny jsme křižovali podél polského pobřeží úplně beze zpráv; vítr, který se původně utišil, se opět zvedl a kazil nám plány. Naštěstí slunce svítilo a přestože bylo dost zima, dalo se zdržovat na palubě delší dobu.

Konečně se ozvala vysílačka jedné z Knassenových lodí. Hlásila, že křižník Polska wolna, Jerzyho loď za Tomášovy

peníze, je na moři a pluje k severozápadu. Okamžitě jsme změnilí kurs, abychom jí přehradili cestu.

Na Polsce neměli vysílačku a nemohli jsme jim tedy dát ani nejmenší zprávu, ale Knassenovo hlášení bylo natolik přesné, že jsme se s lodí v odpoledních hodinách setkali na moři; když nás spatřili, připravili se k boji a chystali se k útěku, pak poznali arminskou vlajku a taky řádovou, kterou dal Tomáš vytáhnout na čelní stožár; na signalizaci odpověděli nesmyslným signálem, ale neprchali a my připluli blíž k nim. Od Polsky odrazil člun; zastavili jsme a spustili schůdky.

Veslaři byli oblečeni každý jinak a většinou nedostatečně na chladný vítr a vlny, házející vodní tříšť až na naši palubu, natož na malý člunek. Viděli jsme jejich dlouhé vlasy a tvrdé, unavené tváře; jeden měl ovázanou hlavu, jiný obvaz na předloktí a celý rukáv roztržen až téměř k rameni.

Ze člunu vylezl na palubu mladík sotva dvacetiletý, kromě kalhot měl špinavou bílou košili a koženou kazajku s lidovým polským vyšíváním; přes ramena měl ještě přehozen ovčí kožíšek. Na hlavě čapku s orlicí a třemi našitými hvězdami. Dlouhé světlé vlasy měl zcuchané a nijak zvlášť čisté; taky on měl ve tváři výraz únavy, který se marně snažil skrýt. Přistoupil k důstojníkům, srazil podpatky a řekl: „Poručík Lukasz Anczewski z druhé jízdní brigády; v současné době velitel lodi.“

Naši Poláci ho patrně znali, něco brebentili, on se na ně usmál a rezignovaně mávl rukou. Vypadal, že se každou chvíli skácí na palubu, ale Tomáš k němu přiskočil: „Kde je Jerzy Lasęka?“

Lukáš Anczewski na něj pohlédl překvapeně. „Mrtev.“

Tomáš zprudka vydechl a zakryl si tvář rukama.

„A Janusz Skrzetek?“ ptal se jeden z Poláků.

„Mrtev. Zastřelen.“

Poláci rychle vyslovili několik jmen, ale Lukáš odpovídal na všechno jen stereotypním: „Mrtev, mrtev! Všichni jsou mrtví...“

Tomáš se vzpamatoval; obrátil se, chytil za ruku Denise a přitiskl k sobě: „Zabili ti bratra! Pamatuj si to!“ řekl a vzápětí k Lukášovi: „Byl jsi s ním? Jak zemřel můj syn?“

Lukáš otevřel ústa, ale řekl jen: „Prosze pana... kdybych se mohl posadit... a dostat něco k jídlu!“

Okamžitě mu Charry podal svou polní láhev; Diana osobně přinesla kus chleba a maso, zatímco O'Reilly naložil několik soudků nasoleného masa a zeleniny do člunu; sotva Poláci dostali jídlo, obrátili člun a vraceli se k lodi. Lukáš trhal silnými zuby kusy masa a přitom říkal: „Dva dny jsme neměli v ústech... všichni jsou strašlivě vyčerpaní!“

Dokud se cpal, seděl Tomáš na bedně, zíral mlčky na moře a zdálo se, že nic nevnímá; ale Lukáš se rychle nasytil a počal vyprávět. Později jsme jeho vyprávění doplnili ještě o vzpomínky jiných lidí a Dunbar zajistil i zjištění z nepřátelské strany; takže víme dosti přesně o posledních chvílích života Jerzy Laseky. Budu to vyprávět vlastními slovy; Lukáš mluvil přerývaně, mnohé nevěděl nebo znal zkresleně.

Jerzy se svými lidmi napadl věznici, ve které byl zavřen Janusz Skrzetek, ale našel už jen jeho mrtvolu. Když Poláci zaútočili, dal velitel věznice postřílet všechny politické vězně, prvního Skrzetka, aby nemohli být osvobozeni. Sám velitel padl Jerzemu do rukou živý; harceři jej přibili za ruce a nohy k šibenici, polili petrolejem a zapálili, takže shořel zaživa. Jerzy odnesl z vězení pouze Skrzetkův rytířský kříž a některé důležité dokumenty; ostatní vyhodil do povětří nebo vypálil. Současně se jiný, silnější oddíl střetl s nepřítelem. Poláci sice zvítězili, ale většina jich v boji padla nebo byla těžce raněna. Zbytek utekl k Jerzemu a čekal na jeho rozhodnutí.

Jerzy se rozhodl vytrvat, dokud se nedozví o osudu ostatních povstaleckých jednotek; a dozvěděl se. Výsledek byl katastrofální: veselí dlouhovlasí chlapci, ale i dívky, ztropili svou krví milovanou zem, padli v boji jako jejich otcové a dědové, za svobodu, kterou milovali víc než svůj život. Ubohé zbytky prchaly ze všech stran, někteří do úkrytů, jiní k Lasekovi, své poslední naději. Jerzy projížděl na koni, bledý

a rozčilený; po poradě s důstojníky rozhodl ustoupit k moři a využít možnosti utéci ze země.

Než se tak stalo, sepsal svoji závěť. V té závěti odkazoval vše co měl, svému synovi a jeho matce. Také všechny šperky, které dostal od Tomáše, neboť druhá dívka, ta z Varšavy, velmi rychle zapoměla na jeho lásku a padla do náruče jiného ještě rychleji, než předtím do jeho. S těmito šperky, zbytkem peněz a závěti poslal Jerzy třináctiletého chlapce, rovněž povstalce; kluk nechal koně a zbraň osudu, zalezl do lesa a po skončení boje se proplížil až k cíli cesty.

Poté Jerzy vydal rozkaz, krutý, ale v té chvíli oprávněný: „Naší povinností je zachránit zbytek armády. Nepřítel nás jistě bude pronásledovat. Nařizuji, aby ten, kdo bude raněn tak těžce, že nebude moci jet na koni, sesedl, ukryl se a střílel z pušky proti nepřítelům, dokud bude moci. Podaří-li se mu zdržet postup nepřátel, třeba zachrání několik bratří! A to bude nejvíc, co by mohl pro ně udělat...“

Slíbili si to všichni, kdo tam byli; celkem na pět set mladých mužů a dívek. Potom vyrazili směrem k severu, ke Gdyni; ale za hodinu nato se střetli s oddílem vojáků. Byli mrtví, byli i ranění; ale ti ranění ulehli za stromy malého lesíka a očekávali tam nepřítele, aby zemřeli, ale zachránili druhé. Jerzy jim osobně podal ruku; potom přechal dál.

Takto jeli den a noc; vybojovali několik střetnutí s menšími oddíly nepřítele, ale za jejich zády vytrvale cválal hlavní voj, jen velmi nedostatečně zdržovaný obětí několika zoufalců. Nepřítel se blížil a vyčerpání koně už nemohli dál.

Lukáš Anczewski byl stále s Jerzym; jeden z mála důstojníků jeho armády, snad ještě schopný něčemu velet. Jerzy popoháněl všechny, sliboval jim záchranu a úspěch; sám se vrhl do čela boje, když se opět srazili s několika zbloudilými nepřátelskými vojáky. Lukáš viděl, jak Jerzy křičí rozkazy, jak sám střílí na nepřítele; potom spatřil, jak se na jeho kožené kazajce objevila krev, Jerzy se kácel dozadu i dopředu a nebýt toho, že se chytil hřívky, byl by spadl s koně.

„Co je ti?“ křičel Lukáš, „Kam tě trefili?“

Jerzy sykal bolestí a držel si bok na levé straně. O kousek výš a mohlo to být srdce, uvědomil si Lukáš. Jerzy pobídl koně a snažil se jet dál; Vlček, jeho pes, udiveně kňučel, větřil krev svého pána a nelíbilo se mu to.

„Tak mě dostali,“ vzdychl Jerzy, „Už nemůžu dál...“

„Ne,“ řekl Lukáš, „Ošetřím tě, povezeme tě, nenecháme tě přece tady... těm vrahům!“

„Ne!“ řekl Jerzy, „Sám jsem dal rozkaz, cholera jasna! Zůstanu a... budu vás chránit. Oddíl povedeš... ty!“

„Opři se o mne,“ odvětil Lukáš, „Dokud to půjde, pojedíš!“

Jeli těsně kůň vedle koně; Lukáš ošetřil Jerzyho ránu, dosti hlubokou a nepříjemně velkou, potom vedl jeho koně a podpíral ho. Jerzy měl zavřené oči a občas sípěl bolestí.

„Ne, tak to nejde! Ty jsi velitel... musíš... Já si to s nimi ještě vyřídím! Podívej... tam!“

V celém okolí byl jediný pahorek, kopeček s velkými kameny, snad pozůstatek dávného zalednění. Jerzy ukázal na ty kameny: „Tam se schovám. Uvidíš, dostanu... jich hodně! Ukážu jim, že Baarfelt... neutíká z boje! Uvidíš...“

Zřejmě se mu kalil rozum, ale vytrval. Lukáš jej doprovodil až na pahorek, tam Jerzy téměř spadl s koně. „Koně si vezmi, můžeš střídat! Ale nech mi tady jeden plný zásobník do pušky. Můj už je skoro prázdný. A revolver...“

Lukáš mu všechno dal; Jerzy sáhl do kapsy a podal mu dva zlaté osmihroté kříže a malý balíček zabalený v kůži.

„Tohle dej otci... Tomáši Baarfeltovi. Řekni mu, že... nebo mu neříkej nic. Je moudrý, pochopí. A tohle patří Dianě... hraběnce z Guyrlayowu. Té vyřid', že mě... moc mrzí, že nemá mladší sestru. A bratřím řekni... ať bojují dál! Za Polsko...“

Lukáš schoval vše do náprsní kapsy, pak podal naposled Jerzymu ruku, pobídl koně a pospíchal za ostatními. Jerzy se opřel o svého psa; pomalu lezl po zemi, až se dostal na místo nejvýhodnější, téměř na vrcholu kopce, schované mezi

velkými kameny. Tam se pohodlně usadil, téměř položil, objal psa okolo krku a řekl: „Tak vidíš, Vlčku! Teď jsme zůstali sami. Nebojíš se... zemřít?“

Pes kňučel a lízal mu tvář; byl by možná i zaštěkal, ale on neuměl štěkat, byl křížen s vlkem a vlkům to není vrozeno. Jerzy jej pohladil po zježené srsti a řekl: „Až to skončí, nezůstávej u mne. Uteč do lesů... tam budeš svobodný...“

Cítil, jak mu s krví uniká z boku život. Vytáhl z kapsy kalhot balíček gázy, chtěl jím ránu zavázat, ale zjistil, že je příliš široká, strhl tedy zuby papírový obal a nacpal do rány celý balíček. Potom přiložil ještě kapesník, zapjal pevně kazajku a všecko stáhl opaskem. Trochu to pomohlo; přesto se nemohl řádně pohybovat.

Chtěl, aby tu už byli; nepřátelé. Čím svěžejší bude, až přijdou, tím víc jich dostane. Ale raději lépe, že tady ještě nejsou, o to větší mají bratři náskok. Snad se zachrání; aspoň oni, když s námi to tak hloupě dopadlo...

Cítil hroznou únavu; pomalu sklonil hlavu, opřel se o kámen a na chvíli upadl do bezvědomí. Probudil ho Vlček, olízl mu tvář a výstražně zakňučel. Jerzy zvedl hlavu a spatřil nepřátele; blížili se v široké rojnici po stopách jeho bratří. Za tou rojnicí jel oddíl dragounů.

Jerzy pozvedl pušku, pečlivě ji opřel o kámen a několikrát vystřelil. Střílel vždycky přesně; po každém výstřelu klesl v rojnici jeden muž. I vojáci stříleli, jejich kulky vyštíply pár úlomků kamene nad Jerzyho hlavou, ale nemohly ho na tu dálku přesně zasáhnout. Přitiskl Vlčka k zemi, aby ho netrefili; v přestávkách střílel a přesně zasahoval. Viděl, jak nějaký poddůstojník ukazuje vojákům zpátky, muži se obraceli a prchali. Jeden důstojník sice řval na četaře a chtěl hnát dragouny do útoku, ale Jerzy si ho vzal na mušku a důstojník sletěl s koně jako zralá hruška. Vojáci utekli - a Jerzy zjistil, že mu došly náboje. Vyhodil zásobník a nasadil druhý, ten od Lukáše. Taky revolver připravil; jeden náboj ze zásobníku vyňal a schoval do kapsy. Nechtěl jim padnout do rukou.

Trvalo to asi dvacet minut, než opět zaútočili. Dobrých dvacet minut; pár chlapců se zachrání. Tentokrát střílel Jerzy

jen na důstojníky a poddůstojníky, mužstvo šetřil; opět okolo něho svištěly kulky, jedna ho škrábla na hlavě, ale nedbal na to nic a střílel pořád dál; už se divili, jakou to má pušku, ale pořád útočili. Další kulka ho zasáhla do levého ramene; už levou částí těla nemohl hýbat vůbec. Opřel si pušku o kámen, znovu střílel, dokud spoušť necvakla naprázdno. Odložil ručnici; a vzal do ruky revolver.

Muži byli už u pahorku, seskočili s koní a kryjíce se kameny, útočili vzhůru po stráni. Jerzemu se kalily oči; vypálil ještě párkrát z revolveru, dokud mu nedošly náboje i tady. Potom sáhl do kapsy a nabíjel poslední náboj... jeho prsty byly neobratné a tápavé. Vojáci byli už blízko, dokonce přijel nějaký plukovník v bílém klobouku. Jerzy pocítil nenávist vůči tomu veliteli.

On zemře; ale jeho pronásledovatel, ten muž v bílém klobouku, bude žít, bude pronásledovat jeho druhy, zabíjet a mučit. Jerzy pozvedl ústí zbraně k ústům; a pak je zase sklonil. Plukovník se blížil, nekrytý, snad myslel, že jeho vojáci už odpor osamělého střelce zmohli. Jerzy si přejel kapsy, zda nemá někde nějaký zapomenutý náboj; v kapse kabátu nahmatal kulatý ruční granát, vajíčko. Úplně na ně zapomněl, i když ho tlačilo do boku, považoval je za kámen. Rozhodl se: smrt granátem je stejně rychlá jako kulkou. Namířil pečlivě na plukovníka a stiskl spoušť. Důstojník se zapotácel, rozhodil rukama a pomalu klesal na zem.

‘Tak je to dobře,’ řekl si Jerzy, ‘Budou zděšení, zpomalí se jejich postup. Když velitel nebude s nimi, nebudou tak spěchat. Možná jsem chlapcům pomohl v útěku.’ Zvedl granát; stačilo vytrhnout pojistku a chvílku počkat, a už ani nepoznají, kdo se to tak dlouho bránil na tom osamělém kopci.

„Vlčku!“ řekl tiše, „Vlčku, utíkej! Běž pryč, běž...“

Pes po něm obrátil oči, nasál vzduch do čenichu a táhle zakňučel. Obrátil se k Jerzemu druhým bokem a Jerzy spatřil krvavou ránu pod přední tlapkou. Jedna z kulek zřejmě zasáhla Vlčka; jedna z kulek, která patřila Jerzemu.

„Ani jsi nezakňučel! Pojď, bráško... Taky umíš umírat statečně, vid’...?“

Pes přilehl k němu; horkým drsným jazykem mu lízal ruku a sípěl. Jeho oranžové oči hleděly oddaně a teskně.

„Jak je všechno najednou daleko...“ zašeptal Jerzy.

Okolo plukovníka se zatím shromáždila celá tlupa vojáků; taky dva důstojníci přiklekli k veliteli a zřejmě s ním něco prováděli. Ostatní vojáci odstřelovali Jerzyho úkryt, ale přesto viděl dolů. Zdálo se mu, že plukovník není mrtev, možná bude vyléčen a znovu bude vraždit. Jerzy se podíval na granát; stačil by na ně, kdyby... ale v tom případě přijdou a dostanou ho živého! Budou ho mučit...

Ne! Muž bojuje, dokud může zabíjet. I poslední náboj nepříteli! A potom... potom se uvidí. Jerzy chvíli sbíral síly, pak se náhle prudce zvedl, rozmáchl se a hodil. Současně ucítil, jak jej do prsou, rukou, hlavy bodlo naráz několik žhavých jehel; ty jehly jej přibily k zemi. A vzápětí výbuch a sloup kouře z roztrhaných těl: poslední pozdrav Jerzy Lasečky.

Ležel a oči se mu kalily. Viděl jako z výšky, jak nahoru vyběhl první voják, namířil na jeho tělo zbraň a chtěl vystřelit; vtom se mu po krku vrhnul Vlček a rázem mu zlomil vaz svými bílými tesáky. Pak věrného Vlčka ostatní vojáci ubili pažbami.

Jerzy už viděl jen zelené vršky Bieszczadských kopců, zalévané jasným letním sluncem; dívku v goralském kroji, s dítětem na rukou, jak stojí před salaší, stádo bělostných oveček, hlídané starým mužem a huňatým bílým psem; dívku, která hledí do dálky k severu a čeká... čeká. Čeká...

Lukáš Anczewski dovyprávěl; rozpačitě zmlkl a pokukoval z jednoho na druhého. Pak dodal: „Jerzyho kůň mi zachránil život. Můj by nedoběhl už ani dvacet mil. Možná proto jsem tady...“

„Co jsi nám to měl předat?“ ptal se Charry.

Lukáš vytáhl dva rytířské kříže a podal Tomášovi. Ten je vzal do ruky, chvíli na ně mlčky hleděl. Potom vstal a přistoupil k Denisovi, který koukal na Poláka široce rozevřenýma očima, jako by viděl scénu, kterou Lukáš líčil.

„Tehle rytířský kříž nosil tvůj bratr Jerzy; sám jsem mu ho pověsil na krk. Nyní je tvůj; přál bych si, abys při každém doteku vzpomněl, že jsi měl bratra - a že je mrtev!“

Dunbar sebou neklidně škulbl, zřejmě nesouhlasil, aby se kříž dostal desetiletému chlapci. Ale Tomášově vůli nemohl a v té chvíli ani nechtěl odporovat. Ostatně Tomáš už přikročil k Lukášovi Anczewskimu.

„Polska nemá zástupce řádu; tys osvědčil, že jsi hoden té cti být rytířem řádu Blesků, osvědčil jsi to krví, v boji za svobodu vlasti. Ty budeš velet na Polsce!“

A zavěsil i jemu kříž na prsa. Lukáš chtěl něco říct, ale hrdlo se mu zadrhlo. Několik slov, která promluvil, byla pro většinu lidí dokonale nesrozumitelná.

„Něco jsi měl dát taky Dianě!“ připomněl Dunbar.

Lukáš vyňal z kapsy balíček, převázaný dratví; na koženém obalu byla patrna sotva zaschlá krev. Diana ten balíček dychtivě vzala a otevřela; pod kůží bylo voskované plátno a v něm dvanáct pohlednic: Kraków, Warszawa, nějaká menší města, která ani sama neznala. Všechny byly v levém horním rohu potřísněny krví, která se zřejmě dostala dovnitř dírou ve voskovaném obalu.

„Ano, Jerzy to sháněl... neřekl nám proč, jenom že... tahle z Toruně je ode mne, dal jsem mu ji. Pocházím odtamtud. Nevěděli jsme, že pro tebe...“

Lístky vypadly Dianě z ruky; složila hlavu do dlaní, ramena se jí otřásala pláčem. Taky Eva-Marie plakala; Denis však neplakal, hleděl nepohnutě a mlčky do kouta kajuty, pravou ruku položenou na osmihrotém kříži, levou mechanicky přejíždějící po hlavě Dévi, která se mu tiskla k boku. Dlouho bylo ticho; přerušil je až Bertin, který přistoupil: „Prosím o rozkazy!“

„Obrátit... směr severozápad! Vracíme se domů,“ řekl Tomáš mechanicky, „Souhlasí-li Charry...“

Charry potřásl hlavou a něco zabručel; ale Jan Dunbar se vymrštil jako píchnut šídlem a vykřikl: „A co odvěta? Ty se chceš vzdát pomsty? Zabili ti syna, uvědomuješ si to?“

Tomáš se k němu otočil: „A co mám dělat? Mám snad jít do Polska a vést tam dál Jerzyho ztracenou válku? Mám se dát zabít jako on a ti jeho kluci? Nebo co si představuješ?“

„To snad není možné! Poprvé slyším, že by vrahové rytíře řádu a komthurova syna měli uniknout spravedlivému trestu!“

„Máme jít a zabíjet syny jiných mužů? Když zabili moji ženu, věděl jsem, čí ruka střílela a kdo dal příkaz. Tady ale nevím nic a nedozvím se to. Kdo je vrahem, kdo je zodpovědný za to, že můj syn byl zabit? Řekni mi, kdo je vinen; přísahám při Bohu všemohoucím, bude litovat dne, kdy se zrodil!“

„Kdo je vinen?“ nakadeřeně Dunbarovy vlasy se rozlétly, jak prudce pohodil hlavou, „Každý z nich! Každý důstojník, každý policista, každý agent tajné služby! Všichni ministři, poslanci, soudcové, generalita i sám císař! Všichni jsou vrahy; některý tvého syna, jiní vrahy jiných lidí. Ti všichni zaslouží smrt!“

„Chceš, abych zabíjel všechny jednoho po druhém? Jsou to přece tvoji lidé; jsi komthur Velkoněmecké říše, jak můžeš chtít, aby někdo druhý zabíjel Němce?“

„Protože musí zemřít! Jsou špatní; jsou odsouzeni k smrti a plamenům pekelným! Já sám jsem je odsoudil, když jsem viděl jejich zločiny. Ty to nevidíš; ale já mezi nimi žiju, vidím je a zaznamenávám všechno, co spáchali! Všichni ti lidé zaslouží smrt; a já je zničím!“

„Všichni? Jeden jako druhý?“

„Kolik je těch dobrých mezi nimi? Spočítal bych je, ani bych nepotřeboval prsty obou rukou. Ve svém domě mám deset tisíc kartiček; na každé je jméno jednoho muže, který tisíckrát zaslouží smrt! Ti jsou nejhorší, proti těm by se měla obrátit tvá pomsta. Vrazi tvého syna, komthure Baarfelte!“

„Je-li to pravda, pak zničit ty vrahy je tvou povinností, komthure Dunbare. Byli svěření tobě; ty konáš spravedlnost Boží v Německé říši. Proč jsi je nezabil?“

„Nesmíš mě vinit z liknavosti; od chvíle, kdy jsem vzal na sebe řádový kříž, jich z mého popudu zemřelo už tři sta

dvanáct; a dalších dvaasedmdesát od chvíle, kdy jsem se stal Velkoněmeckým komthurem. Ale to je málo, stále málo; musejí zemřít všichni. Jen tak bude splacen dluh!“

„Říkali, že nenávidíš lidi, komthure Dunbare!“ řekl Charry.

„Snad je to pravda. Nenávidím zlo a hřích; právě v těch, o nichž jsem mluvil, je zla a špatnosti nejvíc. Je to pravda, nenávidím je. Přísahal jsem jim věčnou nenávist, přísahal jsem je hubit jako krysy; dám i život za to, abych je zničil a svoji přísahu splnil! Proto mne hněvá, když Baarfelt nechce splnit povinnost a pomstít svého syna!“

„Vzdát se pomsty neznamená zapomenout,“ řekl Tomáš vážně, „Přijde den, kdy zúčtujeme se svými nepřáteli a kdy jim odplatíme za prolitou krev! Věř mi, Jene; ještě se sejdeme s těmi, kdo nám ublížili. Nevím, jaká bude má pomsta; ale přijde, to mi věř!“

Nebyl však čas myslet na takové věci; bylo nutno postarat se o Poláky Lukáše Anczewskiho. Mnoho jich bylo raněných, převážná většina vyčerpaná k smrti. Byly mezi nimi dívky, mnozí bojovníci byli spíše děti než dospělí. Tomáš, Dunbar a Diana se dali převézt na Polsku a ošetřovali ty nejvážněji poraněné; kuchaři zatím pro všechny vyvářeli. Taky se zjistilo, že z Poláků téměř nikdo neumí zacházet s lodí; několik námořníků všechno nestíhalo, nebyl tu jediný námořní důstojník. Charry poslal Bertina na Polsku a dal mu dvacet zkušených lodníků, sám se ujal řízení Griissirna a zaučoval Poláky, kteří byli zdraví a nejrychleji se vzpamatovali.

Vraceli jsme se; počasí nebylo nijak zvlášť příznivé, ale vítr nás hnál žádoucím směrem. Polskou loď jsme nechali plout přímo, nás však požádal Dunbar, abychom ho doprovodili do Kielu, kde snad měl dům a kde občas bydlel.

Do Kielu jsme připluli v noci; Janek se převlékl do své policejní uniformy, i jeho muži. Ty uniformy zcela umlčely přístavní úředníky, když chtěli vědět, kdo jsme a co tam chceme; my jsme zůstali na lodi, Charry, Diana, Eva, Tomáš a Denis jeli s Dunbarem do města.

Jan Dunbar, bledý a zamračený, vedl kočár směrem do vilové čtvrti města, ale i tou jen projeli a zamířili k osamělému domku uprostřed rozlehlé zahrady; zeď okolo areálu připomínala opevnění hradu, mohutná železná brána by odolala přímému útoku. Bylo nutno dlouho bušit na vrata, než se přišoural starý sluha, vrásčitý a shrbený; zdvořile pozdravil pána a když se objevili ještě další lidé, trochu se polekal; Jan nečekal na nic a nařídil mu, aby je vedl dovnitř.

Uvnitř v domě byla tma a ticho; kromě starého sluhy tady byla jen o málo mladší hospodyně, snad jeho žena. Dunbar jí podal ruku a stařenka ji uctivě stiskla.

„Spí nebo je vzhůru?“ ptal se tiše Jan.

„Téměř vůbec už nespí. Je v hudebním salónu, pane...“

„Půjdeme za ním. Jak je mu?“

„Dobře, pane. Jistě bude rád, že přišli posluchači...“

Jan Dunbar kráčel vzhůru po schodech; obrátil se k hostům a vysvětloval: „Zavedu vás k jednomu muži. Možná se vám bude něco zdát podivné, ale nerozpakujte se o tom mluvit, nic neslyší a nerozumí vám. A pokud možno... buďte k němu laskaví!“

Kráčeli tichou temnou chodbou, až Jan otevřel těžké dubové dveře do rozlehlého osvětleného sálu. Byl zařízen jako koncertní posluchárna, v čele sálu pódium pro symfonický orchestr, se židlemi pro hudebníky i nástroji, tiše ležícími na políčkách. Zbytek sálu byl pak vyplněn křesly a židlemi, dokonce označenými číslicemi jako na divadle.

Na vyvýšeném místě před orchestřištěm stál hubený muž v černém fraku, s dlouhými bílými vlasy, spadajícími až na záda. V ruce držel dirigentskou hůlku a s vervou jí udával takt prázdnému orchestřišti; před ním na stolku ležela spousta papírů a když se podívali blíž, poznali notový papír, ale nepopsaný a čistý, bez not. A ten podivný osamělý dirigent mával svou taktovkou před neviditelnými hudebníky, prohýbal se a škubal sebou jako v extázi hudby a jeho pitvorný stín poskakoval na bílé stěně v čele sálu.

Neslyšel je, ani neviděl, dokud nebyli těsně u něho; tehdy najednou otočil hlavu, nepřestáváje dirigovat. Jan se mu mírně uklonil, stařec se usmál a opět dirigoval dál. Trvalo dlouho, než odklepal, uklonil se orchestru a řekl: „Deset minut pauza, pánové! Hráli jste dobře, děkuji vám...“

Pružným krokem sestoupil s pódia a šel Dunbarovi vstříc. Jeho tvář byla krásná a vznešená, dýchala z ní inteligence a moudrost; teď navíc se usmíval, jako by právě zažil něco krásného.

„Dobrý večer, Maestro.“ oslovil jej Jan.

„Bud'te mi vítáni!“ pravil stařec důstojně, „Jsem šťasten, že jste poctili právě dnes můj koncert... Je to nevýslovné blaho, moci uvítat mezi námi tak vznešenou návštěvu...“

Dunbar tiše hovořil nějaké společenské fráze; starý muž uctivě naslouchal a občas prohodil: „Ano, ano, velmi dobře!“ Lidé si všimli, že naprosto nereaguje na Janova slova a vpadá mu do řeči vcelku neorganicky, ale Jan nedbal; vytáhl zápisník a napsal na lístek: „Váš koncert, Maestro, přilákal tak vzácné hosty, jako je kníže Tomáš Baarfelt a jeho syn Denis, slečna Eva-Marie, přítelkyně knížete Baarfelta a také hrabě a hraběnka de Guyrlayowe; dovoluji si vám je představit.“

„Ach ano, děkuji...“ Starý pán se rozplýval ve zdvořilostech. Dianě a Evě políbil ruku, pánům ruce vážně stiskl, Denise něžně pohladil po vlasech; pak ukázal na křesla v sále: „Dovolím si vás poprosit, abyste mne poctili svou přítomností! Na vaši počest uvedu jednu ze svých nejlepších symfonií; klenot mého díla, dámy a pánové! Snažil jsem se vložit do ní svoji víru v dobrou budoucnost světa, která nám kyne; svět plný spravedlnosti, lásky a harmonie, který umožní žít ve štěstí každé lidské bytosti. Prosím o shovívavost takových hudebních odborníků, pokud by vás snad nezaujala; ale ta hudba mi tryská přímo ze srdce...“

„Usedněte,“ řekl Dunbar, „A tvařte se, že něco slyšíte!“

Starý pán čekal, až se usadili do křesel; teprve potom vážně vstoupil na svoje místo, mávl hůlkou a dával nějaké pokyny jednotlivým hudebníkům. Pak začal s vervou dirigovat a jeho tvář vyjadřovala nevýslovné štěstí.

„Proč jsi nás sem zavedl?“ ptal se šeptem Charry.

„Ten muž je můj otec.“ V Janově tváři se nepohnul ani sval; hleděl na osamělého dirigenta a zdálo se, že jeho obličej je vyřezán z ušlechtilého dřeva.

„Tvůj otec? Což on je...?“

„Ano. Je šílený. A hluchý. Neslyší nic, ale zdá se mu, že slyší hudbu, svoji hudbu. A vidí hudebníky, možná i obecenstvo, ačkoliv to přesně nevím. Celé dny a noci diriguje neviditelný orchestr. A nikoho nepoznává, ani mne.“

„Co se mu stalo?“ ptal se Tomáš.

„Když mi byly tři roky, byl otec proslulým hudebníkem. Učil na konzervatoři a psal hudbu: symfonie, kantáty, dokonce i jednu operu. Jeho hudba se však hrála málo, nebyl ještě dostatečně znám jako autor; ale považovali jej za prvotřídního interpreta Bachovy a Beethovenovy hudby. Dokonce ho pověřili, aby dirigoval městský symfonický orchestr. Tehdy napsal kantátu na slova jednoho svého žáka, mladého básníka. V té skladbě oslavoval svobodu a proklínal tyranii. A měl tolik odvahy, že kantátu uvedl před veřejností.“

„A potom?“

„Tyrané se poznali - a rozhněvali. Básník byl varován, utekl z města. Už nežije, zemřel ve Švýcarsku brzy poté. Zemřel... zřejmě hladu. Ale můj otec odmítl odejít, neudělal přece nic zlého. Odvedli ho, policisté prohledali celý dům, rozbili všechno, ukradli nám, co se dalo; také otcovu knihovnu a všechny jeho skladby. Otec se necítil vinen, bránil se proti jejich nařčení; a dopouštěl se každou větou dalších a dalších urážek soudu a jiných provinění. Cítili jeho mravní převahu, nenáviděli ho; tak ho týrali, jak mohli. Bitím úplně ohluchl, zničili mu ušní bubínky ranami do hlavy. A ve vězení potom zešílel; mysleli, že to simuluje, léčili ho jejich lékaři... pak poznali, že je to pravda a propustili ho. Dali nám ho domů, už jenom trosku člověka. Zachoval si natolik zdravý rozum, že žádal zpět svoje skladby, i matka žádala... kdybychom je byli dostali, nemuseli bychom žít v nejhorší bídě. Jenže policie je snad ztratila nebo neměla zájem nám vyhovět, ani nám neodpověděli. Matka pracovala do úpadu, aby nás uživila...

i jeho, který vůbec nevěděl, co se kolem něho děje. Pořád jen psal hudbu, skládal a psal, jenomže v jeho notách se nikdo nevyznal, nebyly to vůbec noty nebo byly psány podle nějakého divného klíče. Potom přestal psát vůbec, jenom dirigoval. Tak to bylo, dokud jsem nevystudoval a nestal se... rytířem Blesku.“

„A policistou.“ řekla Diana.

„Ano. Hledal jsem od dětství cestu, jak se pomstít; všem, které nenávidím z hloubi duše. Pochopil jsem, že chci-li se pomstít, musím je znát, být mezi nimi. Dal jsem se do jejich služeb; a dokázal se vypracovat. Nechal jsem stranou vše, co mi bránilo v mém úkolu, slídl jsem, pátral, schraňoval dokumenty. Nyní vím o nich všechno, o všech; dokážu zasáhnout ty nejhorší. Zničil jsem jich už hodně a zničím i ty ostatní, všechny! Kdybych někdy polevil ve své pomstě, stačí mi zajít sem a chvíli se dívat. A poslouchat hudbu, která neexistuje, hudebníky, kteří už dávno zemřeli...“

„To je strašné...“ vzdychla Diana.

„Myslela jsi, že mi nikdy nikdo neublížil? Že moje nenávisť je jen dětská hra, že nevím, proč chci smrt těch lidí? Ne, dobře vím, co jsem jim dlužen; a splatím to. Přejde chvíle... ach ne, to jsou jenom sny! Až uvidíš skutečnost, budeš moci prohlásit, že jsem nelhal!“

Starý muž pilně mával taktovkou; hleděli na něho a přemýšleli, jak by skutečně vypadal před velkým orchestrem, jaká by byla hudba, která už dlouhá desetiletí zní v té lebce pod dlouhými bílými vlasy. Dívali se, dokud symfonie neskončila; pak dirigent sestoupil a dlouho se klaněl. Zatleskali mu; on přistoupil až k nim a znovu se dlouze klaněl.

Diana, Charry, Tomáš, všichni krátce pochválili jeho dílo. Neslyšel je, ale viděl, jak pohybují rty a polichocně se usmíval - Dunbar mu napsal na lístek: „Obdivuji vaši hru, Maestro!“

„Ach hudba!“ vzdechl starý pán, „Hudba je to nejkrásnější na světě! Děkuji vám, že jste přišli, že jste se uvolili navštívit můj koncert! Dnešní den je svátkem pro moji duši! Děkuji vám, pane, že jste přivedl své přátele...“ Stiskl Dunbarovi

ruku a dlouho ji svíral, hledě mu při tom do očí. „Nemýlím-li se, známe se velmi dobře... ach promiňte, trochu už zapomínám, víte? Známe se zcela určitě, jenže odkud... připomínáte mi...“

Dunbar si skousl rty a rychle napsal: „Vašeho syna?“

Starý přelétl ta dvě slova velmi rychle; zprudka ustoupil a vztáhl před sebe ruce: „Nemám syna! Přisahám vám, pane, nemám syna! Nemám ani ženu, ani otce ani matku, skutečně, nemám! Nikoho nemám, při krvi Ježíše Krista, našeho pána!“

Dunbar ho chtěl uklidnit, ale sotva se ho dotkl, stařec se mu opět vyškubl: „Nikoho nemám - a nikoho neznám, pane! Nemám žádné přátele, skutečně, žiju zcela sám! Víím, posílá vás policie, ale já skutečně nevím nic, nemohu vám o nikom nic říct, věřte mi...“

Dunbar poodstoupil. „Ach ovšem, už zas! Možná opravdu neví, že měl kdysi syna; možná to jenom hraje. U výslechů neprozradil nikdy nic, neřekl ani jedno jméno, ani jediného člověka jim nevydal! Vydržel všechno mučení; i teď zapírá, pořád ještě má z nich strach. Pořád ještě nezapomněl...“

Rychle napsal na lístek: „Nehněvejte se, Maestro! Prosím, ať váš orchestr předvede ještě něco z vaší kouzelné hudby!“

Stařec se rychle uklonil a už se zase usmíval; ujišťoval, že si projevené přízně velmi váží, vystoupil opět na svůj podstavec a dirigoval neviditelný orchestr. Dunbar řekl:

„Pojďte odtud! Nebojte se, nevšimne si, že jsme odešli. Pro něho už tady zůstaneme navždycky, spolu s jeho obecenstvem. Je šťastný... a není mu pomoci. Vyzkoušel jsem všechno, dokonce i Pietrangelliho hypnózu. Pojďte...“

Odcházeli; poslední Jan Dunbar, který ještě chvíli hleděl na pitvorný stín na bílé stěně. Osamělý dirigent zůstal sám...

Po krátkém odpočinku si lidé prohlédli město, pak se rozloučili s Dunbarem a vrátili se na loď. Přestože Jan měl policii celého okolí pod kontrolou, nebylo třeba zbytečně upozorňovat nepřítel na naši přítomnost.

Během další plavby Tomáš Baarfelt zřídka vycházel ze své kabiny; setkával se s námi jen u jídla, ani toho moc nesnědl, pak se hned zase schoval ve svém doupěti. Denis seděl na palubě, kreslil si do bloku a ztěžka se dal vyrušit, aby si s námi povídal. Charry se zabýval řízením lodi, Diana mu pomáhala, Tošio Yamanaki seděl u palubního průvlaku, opíral se zády o stěžeň a mlčel jako ostatní. Bylo tedy na palubě smutno a nepříjemně.

Dévi většinu času trávila u Denise, ležela u jeho nohou nebo mu koukala přes rameno, když kreslil. Tomáše zřejmě delší čas neviděla, neboť toho rána, kdy jsme dorazili do Kodaně, se u mne zastavila a řekla: „Aflargeo, proč zbělí lidem srst, když předtím černá?“

„Nerozumím. Jak to myslíš?“

„Já neptám dobře? Baarfelt černou srst na hlavě. Teď v ní bílé pruhy, jako ty máš černé ve zlaté. Proč to tak?“

Tomáš stál na můstku s rukama v kapsách a pozoroval město, jak se před ním zjevuje se všemi svými věžemi a paláci. Dobře jsem si ho prohlédl a všiml si, co jsem dosud nezpozoroval: na spáncích se v Baarfeltových dosud černých vlasech objevily dva zřetelné bílé proužky. Předtím je neměl, tím jsem si jist.

„Nevím,“ řekl jsem, „Lidem se to někdy stává. Zeptej se Diany.“

Lidé se vydali do města; Charry chtěl navštívit svého rytíře Hannese Geerzena, který měl nedaleko města prosperující statek. Skutečně jej zastihli při pořádání papírů; přivítal je velmi mile a zajímal se, jak dlouho se hodlají zdržet.

„Už jsem byl instruován, že přijedete! Navštívil mne Louis Portiér a vyprávěl, že jsi na něj spadl jako blesk z čistého nebe. Varoval mě, že máš ve zvyku dělat nečekané inspekce! Dokonce povídal, že s tímhle komthurem jsme to teda chytli; že jsi nebezpečnější než zemětřesení a povodeň dohromady!“

„Nicméně nic nechci,“ smál se Charry, „Chtěl jsem se na tebe jenom podívat; taky na město Kodaň. Ostatně, každého nechodím kontrolovat. Von Mangolda jsem ještě nenavštívil!“

„Už ani nenavštívíš. Včera jsem dostal parte. Bratr Antonín Mangold zesnul v Pánu před týdnem na srdeční mrtvici. Jak mi sdělují, zemřel rychle a dlouho se netrápil. Budiž mu země lehká, byl to dobrý přítel...“

Charry i my jsme viděli von Mangolda jen jednou, při volbě Charryho za komtura; přesto však jsme na toho úpravného starého pána vzpomněli a zalitovali jeho smrti.

„Škoda ho,“ řekl Charry, „No, co se dá dělat, smrti neporučíš.“

„Budeme muset přijmout nového rytíře!“ připomněl Geerzen.

„To počká - zatím máme jiné starosti.“

Srdečně se rozloučili, vrátili se do Kodaně a po prohlídce města přišli zpátky na loď. Zjistili však, že nás očekává host; také byl námořník a kromě toho člen řádu, na krku se mu houpal rytířský kříž. Byl to chlap vysoký a svalnatý, s vlasy rudými jako oheň a dlouhými až téměř na záda. Aby víc vynikly, chodil prostovlasý a nosil je načesané jak do čela, tak i do stran přes uši. Oblečen byl do námořnické uniformy, ale u pasu mu viselo něco mezi loveckým tesákem a krátkým vikingským mečem; zvláště jílec byl krásně propracován a chráněn dvěma ohnutými půlměsíci z tepaného stříbra. Kabát se zapínal na velkou sponu ve tvaru rozšklebené vlčí hlavy, rovněž ze stříbra; i řetěz, na němž visel rytířský kříž, měl zvláštní severské tvary. Tvář podlouhlá, vyznačující se rysy nordické rasy, hrubá a divoká; několikadenní rezavé strniště na bradě tu divokost ještě zdůrazňovalo. Na čele měl pár dní starou jizvu, zřejmě po ráně nějakou sečnou zbraní.

Baarfelta pozdravil vztaženou rukou; pak se obrátil kolem sebe a zřejmě hádal, který je Charry. Když to poznal, rovněž ho pozdravil stejným způsobem. Baarfelt také vztáhl ruku na pozdrav.

„Vítám tě na své lodi, bratře!“ řekl Charry, „Co od nás žádáš?“

„Jsem Theobarr Wulffsson,“ pronesl muž špatnou němčinou s výrazně severským přízvukem, „Můj drakar Ditta

je zakotven na druhé straně přístavu. Chci mluvit s bratry komthury!“

„Jsi srdečně vítán,“ řekl Baarfelt a společně vstoupili do kapitánské kajuty, „Co od nás žádáš?“

„Nežádám nic od nikoho na světě! Spíš bych čekal, že vy žádáte něco ode mne. Pomoc v boji!“

„Máš zřejmě na mysli polskou záležitost. To už je skončeno.“

„Skončeno?“ Theobarr zavrčel jako šelma, „Příliš rychle končíš své války, komthure Baarfelte! Zabili dva rytíře řádu; jednoho z nich tvého syna. Porazili nás; a tys už skončil? Bez vítězství, bez oběti bohům, které uctíváš?“

Tomáš si přešel dlaní tvář. „Nedalo se nic dělat, boj byl předem ztracen a měl jsem jen tuhle loď a posádku. S tím se nedá bojovat...“

„Pcha! Tys utekl, jak je tvým zvykem! Já mám jenom malý drakar a pár svých lidí; přesto jsem se vydal do boje, třeba proti všem! Přepadl jsem a vypálil jednu osadu na pobřeží; pobil místní policajty a pak ještě přepadl státní věznicí a osvobodil odtamtud stopadesát vězňů! Dozorce a velitele policajtů jsem přinesl v oběť Wotanovi! Můj válečný oděv je rudý krví nepřátel, jejich vdovy a sirotci pláčící nad rovy padlých a prosí bohy, aby se slitovali! Takový jsem já, Theobarr Wulffsson! Cos učinil ty?“

„Počkej, Theobarre Wulffssone! Ty a tvoje vlčí mravy; nechtěl jsem zabíjet nevinné - jako oni!“

„Krev za krev!“ zachroptěl Theobarr.

„Ano, krev za krev; ale ne krev nevinných! Najdu nepřátele a pomstím se jim, neboj se, nezapomínám nikdy! Ale nemůžu zabíjet vpravo vlevo bez rozmýšlení. To po mně nechtěj!“

„Jak chceš potom usmířit hněv nebes? Nedivím se, komthure, že jsi pronásledován neštěstím! Když šetříš ty, kdo se znelíbili bohům? Když je necháš žít, zabijí oni tebe!“

„Nenechám je žít. Zjistím, kdo je vinen; ten zemře, to slibuji. Teď je mým prvním úkolem pomoci těm, kdo přežili; mám loď plnou raněných Poláků a uprchlíků, poslal jsem ji napřed.“

„Taky já vzal osvobozené na svoji loď! Předám ti je, potřebuju svůj drakar pro sebe. Chceš-li se ale mstít, jsem tady a můj meč je připraven k tvým službám!“

„Až potom. Teď chci vidět osvobozené vězně!“

Šli jsme s Wulffssonem na drakar; upřímně řečeno, byla to plachetnice jako jiné, jen namísto hlavy dívky měla vyřezanou hrozivou hlavici draka, jako mívaly lodě Vikingů. Její mužstvo bylo zachmuřené, oblečené většinou v kůži; mnozí byli raněni. Zbraně byly pušky, sekery, meče, harpuny, jaké mívají velrybáři, každý samozřejmě aspoň jednu dýku, rovnou či zahnutou. Důstojníci stejně rudovlasí jako jejich kapitán, rovněž označení emblémem vlčí hlavy; tentýž znak byl i na vlajce.

„Theobarr je jedním ze synů starého Eynära Wulffssona,“ tiše vysvětloval lidem Tomáš, „Vlčí hlava je jejich znak; možná se ještě někdy setkáme s někým z nich. Je jich i se spřízněnými rody na pět set; všichni takhle rudí! Čím ohnivější mají vlasy, tím blíž ke starému a tím vznešenější rod!“

Poláci byli většinou vyhublí a ztýraní, oblečení v cárech, co jim tak Wulffssonové dali. Někteří, vlastně většina, byli zajati při Jerzyho válce; byli šťastní, že se konečně dostali do bezpečí a mimo nebezpečí smrti.

Jeden z nich se jmenoval Michal Lebiedz; byl poddůstojníkem v Lasękově armádě. Hned jak poznal Baarfelta, požádal, abychom ho vyslechli. A vyprávěl velmi zajímavou věc: při zatčení se náhodou dozvěděl, kdo prozradil nepřátelům existenci Janusze Skrzetka a přípravu povstání. Byl to jakýsi Hanusz Galinski, podezřelá existence, ale hlavně policejní špicl. Jerzy mu dost důvěřoval, což byla zřejmě chyba. Nyní žije Galinski ve Warmii a pomáhá policii pátrat po úkrytech povstalců.

„Tak,“ řekl Tomáš, „Bratře Theobarre!“

„Poslouchám!“ zamručel Wulffsson.

„Jsi schopen najít muže jménem Hanusz Galinski? Bratr Michal ti poradí, kde ho hledat!“

„Půjdu s tebou a najdu ti ho!“ navrhl Lebiecz.

„V tom případě ho najdu, kdybych měl obrátit zemi naruby!“

„Dobrá. Najdeš ho a přivedeš mi ho na statek Hůrku. Živého! Ty, co budou s ním, můžeš obětovat Wotanovi, ale jeho chci!“

Theobarr Wulffsson se zamračil a udeřil se pěstí do klenutých prsou: „Učiním, komthure!“ zamručel výhrůžně.

„Ostatní odjedou s námi na Hůrku. Dovolím si požádat císaře Arminu, bratra Charryho, aby jim dovolil odejít do jeho země...“

„Za sebe svoluji. Ale je třeba o tom jednat!“

První starost ovšem byla přeskupení posádek; Theobarr měl hodně raněných, ochotně tedy přijal namísto nich zdravé Poláky a svoje raněné nechal nám. Z našich si vypůjčil oba arminské jaguáry, Zdravka a Tošia Yamanakiho; okamžitě v sobě našli zalíbení a zdálo se, že budou mezi svými. Protože jeho posádka zatím pilně nakládala loď potřebnými zásobami, zvedl ještě téhož dne kotvy a zmizel v rozbouřeném Baltiku.

My zbývající jsme uspořádali během plavby seminář na téma: Jak zabránit, aby se do Arminu dostali všelijací pochybní jedinci. Důvodem pro naše starosti byly nepříjemné zkušenosti, získané Bertinem s osadníky Andreje Rastopčenkova. Poláci byli možná o něco lepší, ale bylo třeba mezi nimi pečlivě vybírat. Zkoumali jsme je a došli k názoru, že zabránit výše uvedeným problémům se prakticky nedá; i když teď za mlada jdou plní ideálů, nikdo nemůže zaručit, co z nich bude v budoucnu.

„Nevadí,“ řekl Charry, „Pohlídáme si je. Zatím vytrídíme ty, se kterými by byly zjevně problémy. Pak uvidíme...“

„Zařídíme pro ně nějaké kursy.“ řekl Tomáš, „A začneme s tím hned, jak zakotvíme doma...“

Ještě předtím se zjistila jedna potěšitelná věc: všichni ti lidé byli až fanaticky zbožní. Jak se trápili v bolestech kvůli svým zraněním, stejně jako ošetření vyžadovali zpověď, tělo Páně a případně poslední pomazání. Všechny členy řádu považovali za oprávněné kněze, cítili k nim velkou úctu; také my jsme se jim velmi líbili. Dalo se očekávat, že se budeme mít rádi.

A protože se umoudřilo i počasí, dopluli jsme v pořádku domů a převezli všechny raněné na Hůrku.

Klášter na Hůrce

Charry se rozhodl, že pošle další loď do Arminu co nejdříve; měla to být Polska wolna, která mezitím řádně připlula a všichni nás očekávali na Hůrce. Z velké většiny ranění; zbývající byli po zuby ozbrojeni a vypadali tak, že nevyvolávali velkou důvěru místní policie a jen přímluva našeho přítele, vrchního strážmistra Daugeho, zabránila různým nepříjemnostem. I tak Dauge naléhal, abychom se té lodi i její posádky co nejdřív zbavili.

Po návratu se všichni začali zabývat horečnou činností. Dunbar poslal z Německa dva muže, jeden byl lékař, druhý specialista na výrobu dokumentů k nerozeznání od pravých. Dalšího lékaře poslal Voglari; společně s ním přijel člověk, který měl specializaci ještě podivnější než ten první: měl v hlavě přehled řádových sídel, kam by se dal který člověk přemístit, případně odkud by mohl pocházet, aniž by vzbudil pozornost. Schopnost vytvářet přesvědčivé doklady různého druhu k tomu taky patřila, navíc se všichni znali, takže začali nejen spolupracovat, ale dokonce učili své odbornosti Denise, Dianu a každého, kdo chtěl.

Několik nejhůře raněných během plavby zemřelo, částečně na vyčerpání, zčásti pro nedostatek vhodných léků a lékařů. Pohřbili je na místním hřbitově a starému faráři předložili dokumenty, které nevzbudily jeho podezíravost; hlavně opotřebovaností téměř k nečitelnosti a četnými značkami dříve ověřujících úředníků. Cestovní doklady nové a nedotčené mívají úředníci sklon zbytečně důkladně studovat.

Zbylí se uzdravovali rychle a ochotně; díky svému mládí měli dost sil a chuti do života. K nim se připojili ti, co zachránil Theobarr Wulffsson; s některými se znali, takže to bylo radostné shledání. Díky Dunbarovi v krátké době pronikli přes Německo další, především dívky; nevyvolávaly tolik pozornosti a většinou měly v pořádku papíry. Taky nějaké děti, mladší sourozenci nebo potomci povstalců. Charry měl v úmyslu všechny poslat do Arminu, s čímž jsme souhlasili.

Vítek se zabýval vyhledáváním vhodných adeptů pro řádovou službu. V rámci vytváření vhodných dokumentů věnoval každému pohovor, trvající někdy i pár hodin, během něhož důkladně prověřil všechny možnosti budoucích problémů a nesnází, vytvořil předpoklady k jejich odstranění a domluvil se s novým občanem, co by chtěl v Arminu dělat a jak si to představuje. Nezastíral, že dáváme přednost mladým, inteligentním, perspektivním jedincům. Mnozí byli snad lidé mravně pokleslí; ale v převážné většině jsme u nich předpokládali dobré jádro, možné se patřičně rozvinout ve společnosti, která jim nebude klást překážky.

Ukázalo se, že osoba Jerzy Laseky (oni pro něho používali označení komenditor či polkownik) pro ně byla fascinující už zaživa; ještě víc teď, když za povstání položil život. Fakt, že Tomáš je Jerzyho otec a Denis bratr, vyvolával u Poláků přímo fanatickou oddanost těm dvěma; pochopitelně také řádu. Všichni na statku patřili k řádu, nosili templářské kříže a chovali se jako rytíři, takže Poláci k nim měli důvěru. Když se doslechli, že těm nejlepším bude umožněno vykonávat řádovou službu, cítili se nesmírně poctěni a ochotni za nás položit život. To bylo od nich pěkné; jen nebylo jisté, jak dlouho jim to vydrží.

Taky jsme se starali o lodní náklad. Především byly ze sklepa vyzvednuty bedny s Baarfeltovými poklady a naloženy na Polsku. Posádka nevěděla, co v bednách je, ale bylo jim řečeno, že je to majetek řádu a ručí hlavou, že je do Arminu dopraví v pořádku. Protože ujišťování lidí nebývá spolehlivé, hodlali jsme s nimi poslat jaguáry a Saggarra, jakmile se vrátí z výpravy s Vikingy. Árrín taky vyzývali, ale chtěla zatím zůstat.

Došli jsme k názoru, že je třeba přejmenovat loď. Dunbar vyzvěděl, že loď jménem Polska Wolna je známa pruským úřadům a že bylo vyžádáno, aby vlády všech zemí tuto loď zajaly a vrátily i s osádkou Německu, kterému patří. Proto se rozhodlo ji nazvat Jerzy Laseka na počest padlého hrdiny. S tímto jménem a firmou rejdařství Garrichet & spol. se dá usuzovat, že se dostane Gibraltarem i Suezským kanálem bez nejmenších problémů.

Denis Baarfelt byl toho času zcela mimo zájem kohokoliv; tu a tam mu sice ukládali drobné úkoly, ale většinu času měl pro sebe. Ani se příliš nevnucoval pozornosti druhých; zůstával sám v naší stodole a maloval. Z Kodaně si přivezl olejové barvy a plátno, Vítek mu ho napjal na rám a Denis při světle několika desítek svíček kreslil. Zdálo se, že je duševně nepřítomen; když ho kdokoliv oslovil, neodpověděl ani se po něm neotočil, bylo třeba se ho dotknout, aby se probral. Ale pak se zlobil, přestal pracovat a odcházel; Ao Harrap soudil, že dokáže upadnout do stavu autosugesce, kdy spí stejně jako lidé, uspaní Tomášem. Zkoušel to už na Lago di Como, ale odmítal cokoliv komukoliv vysvětlovat nebo předvádět.

Pamatuji se dobře na chvíli, kdy Tomáš přišel za synem kvůli nějaké maličkosti a poprvé spatřil obraz; zarazil se a chvíli nepohnutě zíral na syna, který propracovával nějaký detail. Pak Tomáš zhluboka vydechl a zakryl si rukama tvář. Denis zřejmě postřehl, že otec je přítomen a odvrátil se; obličej zmazaný od barev, v upatlané košili a kazajce, se stopami slámy a sena ve vlasech a paletou v ruce.

Obraz připomínal Ukřižování Krista. Často jsme viděli takové obrazy; ale tento byl jiný jak zpracováním námětu, tak osobou, která byla zpodobena. Oproti umění světa lidí to nebylo tělo askety zmučené strádáním a trýzněním, ale tělo zdravého, dobře rostlého mladíka kolem dvaceti, opálené a svalnaté. Byly na něm stopy zranění, několik střelných ran. Nejcharakterističtější byla hlava s výrazně Baarfeltovskými rysy a dlouhými černými vlasy: hlava Jerzy Laseky, jak jsme si ho všichni pamatovali. Denis znal bratra z několika návštěv u nich doma; teď ho zpodobnil tímto způsobem. Tělo nebylo přibité na kříži, vystupovalo z temné plochy, v níž se jenom náznakem rýsovaly stíny pozadí; na ničem podružném si Denis nedal záležet, pozadí bylo zběžně načrtnuto, jak malují děti při svých hrách. Jako by se vznášel v prostoru s rozpraženými rukama - nebo snad létal?

Denis čekal, co otec řekne; Tomáš přistoupil k obrazu a dlouho si jej prohlížel píď po pídi; pak se zeptal: „Je hotov?“

Denis si prohlédl obraz. „Ano... téměř.“

Tomáš vztáhl ruce a přiložil dlaně synovi na spánky; chvíli hleděli do očí jeden druhému a mlčeli, pak Tomáš syna pustil a ještě mu přešel dlaněmi po hlavě.

„Tak to vidíš. Chtěl jsem... uvažoval jsem nad tím. Ale ty to chápeš jasněji než já.“

Denis mlčel a koukal oddaně na otcovu tvář.

„V poslední době se ti nevěnuju.“ povzdychl Tomáš, „Věř mi, není to proto, že bych tě neměl rád!“

„Je tady spousta práce,“ řekl mechanicky Denis, „Mnoho raněných, starosti s balením... já bych měl pomáhat tobě. Každý je tady užitečnější než já...“

Tomáš jej objal a přitiskl k sobě; chvíli tak zůstali, pak jej ještě pohladil po hlavě: „Matěj vyřeže rám a pozlatí ho.“

„Ne,“ řekl Denis, „Bylo by lepší, kdyby zůstal bez pozlátka.“

„Dobře. Zůstane dřevěný. Souhlasíš, abychom zítra ukázali obraz všem? Chtěl bych jej zavěsit v chrámové místnosti.“

„To je tvoje věc.“

„Ano.“ Tomáš se otočil a odešel. Denis si otřel nos rukou a přispěl tím k jeho ještě většímu zapatlání od barvy. Asi si to uvědomil, tak potřásl hlavou, pohladil Dévi, která se k němu lísala, a šel se umýt.

Matěj Vlček vstoupil s mírou a s fajfkou v puse; když spatřil obraz, zarazil se, levičkou vytáhl fajfku z úst a pravou se hbitě pokřižoval. Něco si nesrozumitelného bručel, když měřil obraz; potřásl hlavou, pokřižoval se zase a šel. Ale rám udělal, jak od něj Tomáš požadoval; a večer ho opatrně, protože olej nebyl ještě docela suchý, zarámoval. Tomáš byl u toho a Matěj mu s trochou obav povídal:

„Tož... dyby mě to nenakázala Tvoja Svatost', tož bysem povedal, že je v tém jakési kacírstvo! Za také věci lidi aji pálili za těch dávných časů...“

„Je to kacírství, Matěji.“ řekl Tomáš a oči mu planuly, „Ale já jsem komthur Templářů; mou povinností je stanovit,

co je dobré a prospěšné pro víru mých lidí. Teď jsem stanovil toto.“

„Tož to ja.“ zabručel Matěj, ale souhlasil s tím.

Ráno Tomáš, Charry a Diana zavěsili obraz na stěnu, ještě než přišli chlapci na ranní přednášku. Byl tam velmi dobře osvětlen a vynikl tak každý jeho detail, včetně drobných nedokonalostí, zaviněných Denisovým nezájmem o věci nepodstatné. Jenže právě to, co by kritici mohli chlapcovu umění vytknout, vyvolávalo u obrazu onu vznešeně ponurou náladu, tak působící na každého, kdo ho uviděl. I Diana zvažněla, když to spatřila poprvé; pak se rozplakala, což se jí stává málokdy.

Se zájmem jsme očekávali, co řekne Lukáš Anczewski; přišel s doprovodem pěti velitelů, zastavil se mezi dveřmi a s otevřenou pusou zíral na obraz. Pak se ovládl, přistoupil blíž, poklekl na zem a pokřižoval se. Také jeho muži poklekli a sklonili hlavy. Potom vycouvali do chodby, srazili hlavy dohromady a vzrušený hovor dával najevo, že se vehementně přou o tom díle.

Mezitím přicházeli další, začali se hlučně dohadovat, vcházeli do místnosti, klekali před obrazem a modlili se. Jejich dívky plakaly a muži přísahali pomstu všem nepřítelům. Někdo počal tvrdit, že obraz je jistě zázračný a dokáže léčit rány; protože raněných tu bylo množství, bylo to nanejvýš zapotřebí. Jakmile se o tom dozvěděli těžce ranění, kteří nechodili na přednášky, hned žádali, aby byli před obraz přineseni a mohli se na něj podívat, což je prý určitě uzdraví.

Přišla také Eva-Marie; netušila předem, co uvidí, takže se zastavila jako ostatní, pohlédla na obraz a tiše vykřikla; potom se zapotácěla a klesla k zemi. Tomáš byl rázem u ní, nadzvedl jí hlavu a křísil ji; pak ji vzal do náruče a odnesl do jejich pokoje. Čpavek ji přivedl k vědomí; posadila se a rozpačitě se omlouvala: „Promiň mi to, prosím tě, zatočila se mi hlava, když jsem viděla... udělalo se mi špatně, ale to nic, to jen...“

Tomáš se tvářil trochu nedůvěřivě: „Není ti nic? Nepotřebuješ si odpočinout? V poslední době tolik pracuješ...“

„Ne, jsem úplně zdravá! Jenom...“ Ohlédla se, v místnosti byla Diana, Tannarr a Dévi, takže se nahnula k Tomášovi a zašeptala mu něco tiše do ucha. Mrzí mě, že jsem tam nebyl, protože Tannarr viděl něco zcela výjimečného: Tomáš zrudl jako pivoňka. Vyjeveně se obrátil na Evu, která taky zrudla, vyškubl se z jejího objetí a s rozzářenou tváří řekl: „Nemýlíš se? Ale to potom...“

Zasykla, aby mlčel; jenže Diana má bystré oči. „Snad nechceš říct, že hodláš rozšířit rod Baarfeltů o dalšího člena?“ ptala se, jako obvykle příliš neomaleně.

„Prosím tě, pro Boží smilování, neříkej to nikomu!“ chytila ji Eva za rukáv a přitáhla blíž, „Ať se to nikdo nedozví!“

„Proč?“ Tomáš stáhl obočí, „Každý o tom může vědět! A každý ať se dozví, že se hodlám s Evou-Marií řádně oženit!“

„No ne!“ Diana vypískla nadšením, „Budeme mít svatbu!“

„Myslíš to skutečně vážně?“ zajektala Eva, „Ty si mě opravdu chceš vzít? Ty, komthur, kníže a...“

„Muž, Evo. Nic víc a nic méně; můj knížecí titul a mé statky s námi nejsou, když jsme sami. Jsme muž a žena; a budeme manželi podle zákonů lidí, jako jimi jsme před Bohem. Mám tě rád, Evo - proto učiním, co je třeba.“

Eva se rozplakala; Tomáš ji objal, líbal a něco jí šeptal, ale Diana rychle vyhodila Tannarra, Dévi i sebe samotnou. Chytila oba výtečníky za uši a připomínala jim: „Opovažte se nadělat někde nějaké řeči o jejich svatbě - a ty uši vám utrhnu!“

„My nebudem,“ sliboval Tannarr, „Budeme úplně zticha!“

„Jako myšky!“ dodala Dévi, „Jenom uši netrhej!“

Denis seděl venku na převrácené putýnce a uvažoval, zdali se k důstojnosti prince hodí, aby měl jednu botu dřavou na podrážce a druhou prasklou ve špičce, jak s ní kopal s kluky do míče. Doposud mu tyto podivuhodné vlastnosti jeho obuvi nijak nevadily, ale že přšlo a na dvoře byly kaluže a bláto, Denis si do bot nabral a hledal způsob, jak tomu zamezit. Bylo to podstatně obtížnější než intriky proti nepřátelům, neboť se

o tom nemohl poučit v žádných knížkách; málokterá kniha se zabývá technologií oprav rozbitých bot.

V té situaci jej překvapila Dévi; jak si poslední dobou zvykla, otřela se mu hlavou o ruku a zapředla. Denis ji pohladil, pak objal, což už ovšem bylo na ni moc, tak se jemně vyprostila.

„Lidé - čemu říkají svatba?“ ptala se.

„Když se muž a žena berou; žijí pak spolu a mají děti. Proč se ptáš zrovna mne a zrovna teď?“

Dévi je zvyklá ptát se na všechno Denise, považuje ho za nejchytřejšího ze všech lidí; taky právě on jí vždycky všechno vysvětlil do podrobností a nikdy ji s ničím nevyhodil. Nyní ji ale napadlo Dianino varování, tak se rozhodla zamaskovat svoji chybu a řekla: „Dévi četla.“

„Ale jdi!“ zarazil se Denis, „Dévi přece neumí číst!“

„Dévi umí! Skoro všechny písmena!“ bránila se, „Ty sám učil, tak Dévi ví, který brouček který písmeno!“

„To se mi zrovna moc nezdá! Tannarre, co to Dévi blábolí o svatbě? Chystá se snad nějaká tady ve vesnici?“

„Ale kdepak!“ Tannarr byl chytřejší, „Kdoví, co si vymyslela! Nic jsem o tom neslyšel, nic o tom nevím!“

„Škoda! Na svatbě se dobře jí a pije; mají tam dobře vypečené maso a smažená kuřata a řízky z vepřových kotlet a šlehačku, cukroví, pudink a tvaroh s rozinkami...“

Denis dobře věděl, co na kočky působí; jen co to dopovídal, spatřil blízko sebe mohutnou hranatou hlavu lva Džáina.

„Co ty říkáš? Kde to všechno?“ Milý Džáin rozuměl ještě míň než Dévi, ale názvy všech jídel poznal okamžitě. Olizoval se už, jak se chystal uskladnit nejmíň deset kilo těch dobrot ve svém rozsáhlém břiše. Taky Tannarr se olizoval, leč řekl:

„Nemysli si, že sníš všechno sám a nám nedáš nic! Abys věděl!“

„Tak už neblázněte a řekněte jasně, co se děje!“ žádal Denis.

„Zatím nic,“ řekl Tannarr, „To jsou jenom takové řeči.“

Denis si z toho nic moc nevybral; protože neměl co dělat, zvedl se a šel za Dianou. Diana byla značně roztržitá, myslela na několik věcí najednou a když ji Denis oslovil, musela pracně sbírat myšlenky; tím spíš, že se zeptal:

„Co se to má dít za svatbu, jak o ní kočky mluví?“

„A co svatba, jaká svatba? Co já vím, co si zas vymyslely?“

Denis pokrčil rameny a šel po svých. Diana ještě zanádařovala na hlupáky a užvaněné drbny, a rozběhla se za svými povinnostmi; tak Denis kráčel, až se téměř srazil se svým otcem. Tomáš byl ještě pořád trochu rozpačitý; když spatřil syna, pohladil ho po hlavě, jak byl zvyklý. Denis se na něj usmál: „Už jsem myslel, že se na mě zlobíš, tati!“

„Ale kdež!“ Tomáš přešel dvůr, usadil se na klády u stáje a Denis usedl vedle něho, „Jsem ti vděčný za ten obraz. Myslím, že bychom si měli... nějak pohovořit.“

„Jistě, rád. Na jaké téma bychom měli...“

„Povídej mi o tom obraze. Jak jsi ho udělal.“

Denis zvažněl; jeho oči se rozšířily a zdálo se, že se ocitl mimo normální svět.

„Tak. Najednou mě to napadlo. Potom... neumím to vysvětlit. To ne já. Stalo se to... samo.“

„Jako když jsi hádal čísla v Monte Carlu?“

„Ne. Tam to byly záporné emoce; bolestivé. Tady mě nic nebolí. Když začnu malovat, přestanu... mít hlad, není mi zima, nemusím se o nic starat. Sotva vnímám věci kolem sebe.“

„Jak jsi přišel na tu myšlenku, namalovat to?“

„Já jsem chtěl nejdřív namalovat, jak zemřel.“

„Víš to?“

„Viděl jsem to. Cítil jsem i jeho rány. Můžu ti říct, kam ho zasáhla která kulka. Mohl bych... když na to myslím, bolí mě to ještě teď. Máme s Jerzym velice podobné tělo.“

Tomáš si kriticky prohlédl Denise; teď ještě víc než dřív připomínalo kostru zlehka potaženou kůží. Potřásl hlavou.

„Chtěl jsem namalovat, jak ležel za těmi kameny... s Vlčkem. Jenže potom... poznal jsem, že lepší to bude takhle. Namaluju tu scénu taky, ale... později. Nebo... nevím.“

„Co všechno vnímáš, když jsi v transu?“

„Všechno. Proč?“

„Nevypadá to. Když k tobě někdo přijde, musí tě probudit, aby sis vůbec všiml, že tam je!“

„Vím o každém a o všech; každý člověk přece vydává energii. Ta energie mi pomáhá. Třeba Dévi, ta mě krásně hřeje. Já jen nechci, aby mě pořád někdo vyrušoval. Lidé za mnou chodí s hloupostmi.“

„Třeba, že máš jít na večeři?“

„Když maluju, nepotřebuju jíst.“

„A to necítíš únavu? Není ti třeba špatně? Nejsi vyčerpaný?“

„Ne. Chce se mi tančit... jako kdybych se vznášel!“

Tomáš potřásl hlavou. „Vyšší vůle... proti té jsme bezmocní. Dobře, pokračuj tedy, když... si to přeje. Někdy mě trochu mrzí, že si věnujeme tak málo pozornosti. Mám pocit, jako bys mluvil raději se šelmami než se mnou.“

„Beru ohled na velké množství povinností, které máš, tatínku.“

Tomáš pohlédl na syna a zatvářil se znechuceně.

„Já vím, že nejsem ideální syn, otče.“ pravil Denis, jako by odříkával naučenou lekci, „Měl bych převzít část povinností ze tvých beder a chovat se přiměřeně svému postavení, ale...“

„Tak dost! Moc čteš, můj drahý, a máš příliš dobrou paměť, že? Měl bys lítat po lese, zlobit okolní sedláky

a vyvádět dětské pošetilosti, ne si dělat starosti s mými povinnostmi!“

„Zajisté, otče; jaké darebáctví mám komu provést?“

„Nechceš třeba náhodou na zadek?“

„Jestli tím myslíš mimořádnou lekci zápasu, tak s radostí!“

„Ale...“ Tomáš jej neudeřil, naopak objal.

Denis mlčel a tiskl se k němu; každý z nich uvažoval, co tomu druhému asi právě teď táhne hlavou. Pak se Denis zeptal: „Tati... jak je to s tebou a Evou-Marií?“

Tomáš už se chtěl zvednout a odejít, ale zarazil se. „Jak to myslíš?“ řekl trochu víc zprudka.

„Tak. Máš ji rád? Líbí se ti? A zůstaneš s ní, nebo...?“

„Mám ji rád, ovšemže ano! Ale proč se ty o to zajímáš?“

„Velcí lidé mají někoho rádi; pak si to ale najednou zase rozmyslí a odcházejí. Taky o tom se píše v knížkách; ty jsi měl rád mnoho žen. I Eva tě takhle omrzí? Necháš ji odejít?“

„Nevím vůbec, proč se na to ptáš. Zrovna ty a zrovna teď!“

„Protože Eva je krásná a hodná. Učíš mne, abych neubližoval nikdy dobrým lidem. Teď chci já, abys neubližoval Evě-Marii. Má tě ráda, nesmíš se s ní rozejít. Jako s jinými.“

„Nechci se s ní rozejít! Ale proč mi to říkáš?“ Tomáš opět zrudl ve tváři a nebylo mu zrovna volně; nikdy předtím neměl chuť říct synovi, ať se neplete, po čem mu nic není a odehnat ho.

„Chtěl jsem říct... máš-li Evu rád, měl by sis ji vzít.“ řekl Denis vážně, „Bylo by to správné... a snad to tolik nestojí.“

Tomáš se rozesmál; bleskurychle ale zvažněl a vzal syna okolo ramen: „I tohle jsi uhodl? Cítíš, že by to tak mělo být?“

„No...“ zaváhal Denis, „Tak mě to napadlo.“

„Ano, ovšem. Tvé schopnosti mě někdy až zarážejí. Jak jsi to vlastně uhodl, co jsem jí před chvílí slíbil? Ano, vezmu si Evu, právě teď jsme se dohodli na svatbě.“

„Ve tvém pokoji, vid'?' A byl u toho někdo... dokonce i Dévi!“

Tomáš potřásl hlavou. „Skutečně dokážeš vnímat details, dokonce i v bdělém stavu? Ano, bylo to tak. Byl tam Tannarr a Dévi, ale Diana je vyhnala, když... to všechno jsi viděl?“

Denis se ošil; ale byl zvyklý občas předstírat, tak řekl vážně: „Ano - jak jinak bych to věděl?“

„Budu si muset dávat větší pozor, co říkám! Ano, chlapče, vezmu si Evu. Jsi tedy teď spokojen?“

„Ano... téměř. A uspořádáš velikou svatbu a pozveš všechny na hostinu, dokonce i kočky? Jako když u nás byly hody...?“

„Uspořádám pořádnou hostinu a pozvu všechny kočky.“

„Tak jo. To bude v pořádku.“ usoudil Denis, „Děkuju, tati!“

„Nemáš zač.“ řekl Tomáš a byla to pravda. Zatímco potřásl hlavou a přemítal o zázračných synových schopnostech, běžel Denis přes dvůr a přemítal, jak při vhodné příležitosti odhalí tu zázračnou schopnost i její původce. Doběhl k nám do stodoly, sedl si mezi Tannarra a Dévi, objal je a řekl: „Tak jsem vám zařídil, že budete pozvaní na svatbu! Můj otec si vezme Evu a vás nakrmí, div vám nepraskne kožich! Tak co - jakej jsem kamarád?“

A než stačili radostnou zvěst vysvětlit Džainovi, pobíhal už Denis po celém statku a každému s nadšením oznamoval, co se chystá. Je třeba říct, že lidé byli zprávou nadšeni; a ježto diskrétnost nepatří k jejich zvyklostem, dozvěděli se to do večera i ve vesnici. Ostatně Tomáš se vydal ke starému faráři, aby ho požádal o provedení sňatku; starý pán tím byl poněkud překvapen, ale díky Tomášově výmluvnosti zanechal divení a stanovil termín za tři týdny v neděli. Tomáš mu odevzdal další dar na opravy kostela a spokojeně odešel.

Máme mnoho různých přátel mezi lidmi; ale jsou také lidé, kteří si nás nějak moc neoblíbili. V rozporné situaci se nacházejí ti, kdo nemohou či nechtějí přetrhat svoje vazby

s našimi nepřáteli, ale cítí k nám určité sympatie. Tak krátce na to přijel okolo poledního vrchní strážmistr Dauge se třemi četníky. Diana je radostně uvítala a nabídla jim jídlo; přijali je ochotně, ale nad jeho složením kroutili hlavami a nechápali.

„Maso už vám došlo?“ ptal se jeden, „No, nevadí...“

„Maso tam nikdy ani nebylo,“ usmála se Diana vlídně, „Jediný, kdo na něm trvá, jsou naše šelmy a ty si musí něco ulovit. Lidé se obvykle živí vegetariánskou stravou!“

Dauge si povzdechl; snědl svůj oběd, ohlížel se kolem a váhal, jak začít. Tomáš to na něm postřehl a ptal se, co a jak.

„No, snad to bude nejlepší s tebou.“ Daugemu zřejmě spadl kámen ze srdce, „Je tady spousta... takových hloupých věcí.“

Tomáš jej pozval do svého pokoje a požádal, aby jim udělali horký grog. Byl nevlídný deštivý den, nevhodný k přílišnému vzdalování se od rozpálených kamen.

„Tak povídej, jaké máme problémy.“ vybídl ho Tomáš.

„Jde o to... spousta řečí se šíří po kraji. Některé jsou lži a nesmysly, jiné... Zkrátka, máte nepřátele. Je jich hodně, někteří jsou v cizině, ale naši lidé jim ochotně naslouchají. Já jsem váš přítel, ale jsem taky vrchní strážmistr. Dokonce mi bylo naznačeno, že můžu být zástupcem okresního hejtmana, když...“

„Když?“

„Když se přičiním, abyste co nejdřív...“

„Vypadli ze země?“

„Tak.“ oddechl si Dauge.

„Hm. Vypadneme, co by ne. Ale proč?“

„Je toho víc. Můžu... se zeptat na pár věcí?“

„Proto jsi sem přece přišel.“

„Co je to tady?“

„Statek Hůrka. Majitel Charles Rither a jeho hosté.“

„Hosté... no, právě. Nejdřív to bylo pár jednotlivců; lidé, které bylo možno považovat za vážené. Pak byly ty problémy s bandity, jistě si pamatuješ. Jenže teď... ti cizinci...“

„Ano, jsou tady. Léčí se, mnozí jsou zranění...“

„Vidím. Je zde tedy nemocnice?“

„Také.“

„Místní lékaři mluví o používání zcela nevhodných prostředků. Vaše činnost zásadně odporuje lékařské vědě...“

„Místní lékaři jsou nevzdělaní. Máme svoje lékaře.“

„Vím. Lidé vás velmi dobře pozorují; a všechno se hned rozkecá. Jdou o vás po kraji řeči... velice ošklivé řeči!“

„Svěř se; třeba ti něco vysvětlím.“

„Ti lidé přišli z Německa, Rakouska, Ruska či odkud?“

„Většinou z Polska; to bývala země, kterou si teď rozdělily ty tři státy. Poláci bojují o svoji svobodu; zkusili to a výsledkem jsou tyto ranění. Až se uzdraví, odejdou.“

„Kam přesně odejdou?“

„Do země zvané Armin, jako vystěhovalci. Mám pověření armínské vlády, abych tady verboval nové osadníky. Na Hůrce jsou dočasně, než se trochu vzpamatují z cesty.“

„Proč mají tak divné zvyklosti?“

„Nám divné nepřipadají.“

„Všichni pořád nosí zbraně!“

„Jsou to vojáci, nediv se. Ty taky nosíš šavli.“

„Někteří z nich vypadají jako děti!“

„Jsou to děti.“

„Vojáci nosí uniformy, krátce ostříhané vlasy, dodržují přísnou disciplínu, ctí svoje důstojníky. Tví lidé to nedělají.“

„Moji vojáci se chovají podle předpisů svého stavu. Všechny jejich zvyklosti vyplývají z nějaké nutnosti. Třeba vlasy: nikdo nenařídil, že mají mít dlouhé. Ale nařídil, že jim je nesmí ostříhat nikdo, kdo nepatří do jejich společenství.“

„Proč to tedy neudělá někdo takový?“

„Je nečestné pro bojovníka stříhat vlasy druhému.“

„To je tedy pěkný nesmysl! Nikdo cizí nesmí, pro vlastního je to ostuda... to by je potom nesměl ostříhat nikdo!“

„Tak vidíš, že to chápeš.“

„Připadá mi, že si z toho děláte blázny; vůbec mám dojem, že si tví lidé tropí šašky ze všech ostatních!“

„Ano, velmi rádi a často.“

„To vám nevadí?“

„Vůbec ne.“

„Lidem v okolí to vadí velice!“

„To je mi líto; ale těžko s tím můžu něco dělat.“

„Lidé říkají, že tady žijí pohromadě muži a ženy.“

„Ano, je to tak. Zřídili jsme sice zvláštní ubytovnu pro dívky, ale mnozí i přesto bydlí spolu.“

„Proč to dovolíte?“

„Nemám pocit, že bychom se jim do toho měli plést.“

„Ale jak jim potom můžete zabránit, aby spolu... měli styk?“

„Obávám se, že za tím účelem spolu bydlí.“

„Nechápu. Lidé říkají, že jste něco jako klášter!“

„Ano, jsme klášter.“

„V klášteře žijí mniši a jeptišky, ne?“

„Ano. Většina mužů v našem klášteře jsou mniši a ženy jeptišky. Na různých stupních, samozřejmě; někteří jsou zatím novicové.“

„Ale v klášteře přece nesmí docházet k nemorálnostem!“

„Já taky o žádných nemorálnostech nevím. Pokud tím myslíš lásku mezi mužem a ženou, ta je ve shodě s vůlí Boží. Bůh stvořil muže a ženy, aby se vzájemně milovali.“

„Ale až po řádném církevním sňatku!“

„Ano, s tím budeme muset něco udělat. Sebekriticky přiznávám, že jsme to zatím zanedbali; ale musíme se nejdřív postarat o ty nemocné. Se svatbami se počítá.“

„Hm... Dál se říká, že tady lidé chodí nazí.“

„To snad ne! V tomhle počasí by dostali zápal plic!“

„Jistě, ale při koupání a tak! Nemůžeš zapřít...“

„Účelem koupání je dokonale očistit celé tělo, včetně jeho intimních součástí; předpokládám uznáš, že se to těžko může podařit, pokud jsou tyto partie zakryty.“

„Neposmívej se a odpověz rozumně!“

„Odpovím rozumně. Za antických časů se vytvořil ideál harmonie ducha a těla, řecky kalokagathia; představa, že člověk má být krásný a má proto své tělo pěstovat. Na náš pokyn ti mladí dělají vše proto, aby se to dařilo. Lze současně tělo pěstovat a zakrývat? Dáváme přednost tomu, aby si zvykli vidět druhé tak, jak vypadají. Nařídili jsme, aby chodili oblečení, pokud je to zapotřebí; případně nazí, když to zapotřebí není.“

„Nepřipadá ti to nemravné?“

„Nemravné je vnímání a posuzování, nikoliv skutečnost sama. Každý člověk má pohlavní orgány, které slouží k vyměšování a též k rozmnožování. Jsou jich dva typy, mužské a ženské. Každý harcer má základní lékařské vzdělání, takže prochází i kursem porodnictví; tam tyto orgány studuje do detailu a skládá potom z jejich znalosti zkoušky. Prozatím teoreticky, případně na hospodářských zvířatech, ale k praxi na lidech taky dojde.“

„Ale jsou tu i děti!“

„Nejmenší přítomné dítě je můj syn Denis. Když se koná lékařská přednáška, trvám na tom, že musí být přítomen. Ve vhodné době složí zkoušky taky on. Chci, aby znal mužské a ženské pohlavní orgány stejně jako žaludek, srdce, plíce a vše ostatní.“

„Jak to vysvětluješ, to zní logicky a správně; jenomže lidi ve vesnici říkají úplně jiné věci!“

„Máš oči, tak se rozhlédni. Přesvědč se sám.“

„Dobrá, říkáš, že tví lidé jsou mniši. Vnímají to oni také tak? Považují se sami za mnichy?“

„Ano. Jsme ozbrojení mniši; členové bojovného řádu. Všichni, kdo jsou tady, to vědí.“

„Mniši se také modlí. Vím, že ti lidé jsou extrémně zbožní; až je někteří pomlouvají, že jsou fanatici.“

„Ano, jsme fanatici.“

„Nemůžou být nebezpeční jiným?“

„Doufám, že budou, cvičíme je k tomu. Neradím nikomu nás napadat, ať už kvůli čemukoliv. Účelem výcviku je, aby náš mnich v boji odolal dvěma až třem nepřátelům.“

„To přiznáváš tak klidně?“

„Co mám říct? Naši vojáci jsou zbabělí, neschopní samostatného života, prchají před nepřítelem, kdo chce, může je zmlátit?“

„Jste vojáci nebo mniši?“

„Ozbrojení mniši. Nebo vojáci Boží, jak chceš.“

„Rytířský řád?“

„Ano.“

„Řád Templářů?“

„Nad statkem vlaje prapor komthura Templářů.“

„Řád Templářů katolická církev zakázala. Papež je proklel...“

„To je problém papeže, ne náš.“

„Nepatříte tedy do katolické církve?“

„Někteří ano.“

„Potom musíte poslouchat papeže!“

„Musíme poslouchat Boha. Lidi poslouchat můžeme, chceme-li.“

„Jakým způsobem vám velí Bůh?“

„Bůh vyjádřil svou vůli v Bibli. Protože každý nemusí plně chápat texty Bible, stanovili si její vykladače, kazatele... lidi na takové úrovni, aby se jejich slovu dalo důvěřovat. Kromě toho si stanovili také velitele; každá armáda bývá organizovaná.“

„Jedním z těch velitelů jsi ty?“

„Ano.“

„Vrchním velitelem je kdo? Charry?“

„Ano.“

„Mám pocit, že máš větší znalosti Bible než on. Proč mu tedy ponecháváš vrchní velení?“

„Protože je lepším velitelem. Já jsem příliš dlouho studoval Písma, takže jsem neměl čas velet v boji. On je na tom přesně naopak. V boji velí on, v míru vykládám slovo Boží já.“

„Můžu tomu rozumět takhle: Ty a Charry patříte k řádu Templářů. Tamti kluci a dívky (tomu se dost divím) k němu patří taky; byli v nějakém boji ranění a přišli se sem vyléčit. Zachovávají svoje mravy, ať se komu zdají divné; a potom zase odejdou?“

„Doufám, že co nejdřív.“

„Ale mohou přijít jiní.“

„Doufám, že přijdou.“

„Kolik jich ještě bude?“

„Nevím. Kolik bude potřeba; jenom se trochu hrozím, protože výživa celého sdružení stojí spoustu peněz.“

„Říká se, že ti lidé jsou velice skromní. Nejedí maso, nepijí alkohol, nekouří... vlastní jen to, co mají na sobě a v taškách...“

„Z větší části je to pravda. Snažíme se naučit je, aby byli takoví. Někteří už to zvládli, jiní procházejí výcvikem.“

„Taky se povídá, že kradete děti, zavíráte je a nutíte, aby se to učily proti své vůli!“

„Leda bychom se zbláznili. Právě jsem řekl, že výchova stojí peníze; my určité prostředky máme, ale nejsou neomezené. Jakmile někdo z těch mladých u nás nechce být, okamžitě ho pošleme pryč. Když pro nic jiného, tak aby nám neujídal chleba.“

„Tak to tedy nevím... říká se něco jiného!“

„Co se říká?“

„Někteří rodiče si stěžují, že jejich děti utíkají do různých klášterů a nevracejí se domů. Rodiče se obávají, že jsou tam ty děti držené násilím.“

„Člověk držený někde násilím nemá žádný smysl. U nás jsou jen takoví, co tu být chtějí; naopak provádíme občas určitý výběr jedinců, které pošleme zpět mezi obyčejné lidi. Někteří se dost brání, když je tam posíláme...“

„Ale jak to mají ti nešťastní lidé chápat? Vychovali své děti, jak nejlíp uměli! A najednou si takový kluk vzpomene, že se dá k nějakým šíleným mnichům... uteče a už se nevrátí! Co pak mají dělat rodiče? Na to ho přece nevychovali!“

„Jak ti mám odpovědět? Bůh má vyšší moc než lidé. Pokynul a oni šli za Ním. V kartách taky vyšší trumf přebíjí nižší.“

„O dětech mají právo rozhodnout rodiče!“

„Bůh se k nim zachoval laskavě; nic jim nevzal! Jejich děti jsou stále ještě naživu, jenom žijí ve společenství bratří, kde sami chtějí žít. Mohl je odnést také dál...“

„Ty to říkáš, jako kdyby Bůh jednal jako člověk!“

„Ty upíráš Bohu právo vykonávat svou vůli?“

„Bůh... víš, já nejsem ateista, jsem taky věřící, chodím do kostela na kázání a tak; ale že by Bůh osobně zasahoval lidem do jejich běžného života?“

„Bezbožným ateistům to nedělá, samozřejmě. Ale zbožným se to může stát; každý sluha Boží touží po tom, aby se jej dotkla Jeho ruka a pokynula: Jdi a služ mi, jak ti nařizují!“

„Takový názor mají všichni tady?“

„V podstatě ano. Pokud najdeš někoho, kdo si myslí něco jiného, tak s ním promluvíme a třeba ho pošleme domů.“

Dauge potřásl hlavou. „Jak si mám představit vůli Boží?“

„Jak ti to mám vysvětlit? Jak žiješ ty?“

„Já? Normálně, jako všichni lidé. Chodím do zaměstnání; dosáhl jsem vysoké hodnosti, jak víš. Přijímám rozkazy od nadřízených, vydávám rozkazy podřízeným. Mám ženu a děti; ta moje už není ani nejmladší, ani nejkrásnější, nedá se říct, že bychom se měli mimořádně rádi, ale ani se moc nehádáme. Možná proto, že nebývám moc doma. Děti... nejsou hloupé ani chytré, takové normální. Jsem docela normální, myslím.“

„Dobrá; tak si představ, že k tobě přijde Bůh a řekne: »Ty, Jindřichu Dauge, jsi Můj vyvolený sluha. Můj zrak na tebe padl a Já si přeji, abys mi sloužil!« Co uděláš?“

„Co bych dělal? To je směšná představa...“

„Uvažuj. Co bys dělal?“

„Nevím. Co mi radíš, že bych měl udělat?“

„První správný čin, zeptal ses toho, o kterém myslíš, že s tím má větší zkušenosti. Odpovím ti: zůstaň tady a rozhlédni se, jaká práce by se ti líbila. Poznej důkladně své bratry a sestry.“

„Nemůžu tady zůstat. Přišel jsem prověřit všelijaké stížnosti, musím se vrátit a sepsat zprávu.“

„Můžeš svým četníkům nařídít, aby se vrátili sami; ty tady přespíš, abys mohl důkladně prověřit všechna udání. Ať se pro tebe vrátí zítra v tuhle dobu - co říkáš?“

„A to by šlo? Necháte mne tady?“

„Budeme se k tobě chovat jako ke každému druhému.“

„Tak dobře, souhlasím. Půjdu jim to hned říct!“

Četníci seděli v kuchyni, bavili se s Grétou a nudili se, neboť první grog už vypili a další jim nikdo nechtěl dát. Vyslechli velitelovy rozkazy a možná se divili, ale ne moc. Tak zasalutovali, nasedli do své úřední bryčky a odjeli.

Dauge vypadal spokojeně; jako by mu spadl kámen se srdce. „Co budeme dělat teď?“

„Nejdřív tě provedu po statku, abys všechno viděl.“

„Nebude jim to připadat divné?“

„Možná ano, ale to vysvětlím.“

„Myslím to, že mám na sobě uniformu!“

Tomáš se zamyslel, pak se usmál. „Máš pravdu, seženeme pro tebe něco jiného. Půjdeme tedy nejdřív do skladiště.“

Skladištěm byla dřevěná kůlna, postavená narychlo a vylepšená o dvě neforemné konstrukce ze stanových plachet; vypadala jako nepovedený cirkusový stan. Byla tam psí zima a několik chlapců se zabývalo vyráběním dřevěných beden; hádali se a nadávali.

„Potřeboval bych pro tohoto bratra něco na převléknutí!“ Tomáš oslovil jednoho z mladých Poláků.

„Pro něho? Co mu mám prosím tě dát? Sami si nemáme co oblíct; jaký hadry by se pro něj hodily?“ Polák měl asi pravdu, sám byl oblečen do zbytků uniformy, připomínající staré cancoury.

„Poslal jsem Vítku do města sehnat nějaké věci, nedělej si starosti. Prozatím potřebuju něco, aby mu nebyla zima a...“

„To vážně nemůže chodit v tý uniformě, když ji nosí jindy?“

„Zítra v ní zas odjede; ale potřebuje něco na teď!“

Polák obrátil oči k nebi, pak vlezl dozadu a přehraboval se v kupě šatstva, páchnoucího dezinfekcí. Objevil kalhoty a kabát, zřejmě vojenské provenience, ale značně ošuntělé.

„Bude to stačit? Musí, nic jiného nemám!“

Dauge potřásl hlavou, pak se usmál. „Kde se můžu převléknout?“

„Kdekoliv. Tenhle parádní mundúr chceš vyčistit? Abys nedělal řádu ostudu mezi světskou mocí!“ šklebil se Polák.

Dauge svlékl sako uniformy a tvářil se rozpačitě. Polák chytil za rameno kluka, kterému mohlo být nanejvýš třináct a více méně tu očumoval, než dělal něco užitečného. „Hele, mladej: tuhle uniformu důkladně vykartáčovat, mosazný knoflíky vyleštit, boty nakrémovat... zkrátka, jako kdyby šel tvůj vlastní brácha na přehlídku! Zvládneš to?“

„Jasně. A co šavli a pistoli? Nabrousit, vyčistit...?“

Dauge zaváhal, ale Polák mávl rukou. „Klidně můžeš...“

Kluk vyčkával, až se host převlékne, pak vzal všechny jeho věci a odešel s nimi někam, kde by se nepletl. Dauge poděkoval a šel s Tomášem dál, aniž by cokoliv chápal.

„Oni mě vážně považují za svého?“ vydechl znepokojeně.

„Proč by neměli? Ty se snad považuješ za jejich nepřítele?“

„Mám četnickou uniformu!“

„Kdyby sem přišel někdo v uniformě pruského důstojníka, taky by je to nepřekvapilo. Služba ve světské armádě je pro ně téměř bezvýznamná; důležitá je služba Bohu a ta není vidět.“

„Ale já přece Bohu nesloužím!“

„Jsi si tím tak jist?“

Během rozmluvy pokračovali do bývalé stodoly; byla to ta větší, v menší jsme bydleli my. V téhle byla zřízena nemocnice, protože se tu dalo topit. V řadách byly postaveny kavalce, na kterých leželi nemocní; mezi nimi procházeli chlapi v ošetřovatelských stejnokrojích, ale i dívky; Dauge mohl uplatnit v praxi svoje výhrady, pacienti byli většinou oblečení jen do různých obvazů. Na stěnách viselo pár obrázků s náboženskou tematikou, z gramofonu v koutě se linuly polské lidové písně. Nemocní si četli, hráli karty nebo se dohadovali.

„Teď už je to lepší,“ vysvětloval Tomáš, „Ze začátku to nebylo v takové pohodě. Jenže těžce nemocní buď zemřeli, nebo už jsou mimo nebezpečí...“

Jak procházeli, zavolal na něj jeden pacient; mohlo mu být sotva šestnáct, měl střapaté blondaté vlasy a veselou tvář. „Otče komthure, prosím tě!“

„No copak je; máš nějaké problémy?“

„No jasně! Nechtějí mi dovolit vstát; ale já už jsem v pořádku! Už mě vůbec nic nebolí, chci být zařazen do výcviku! Zbytečně tady překážím a zabírám místo nemocným!“

Tomáš podmračil obočí a pokynul mu, aby ze sebe stáhl deku. Chlapec měl celý hrudník v obvazech, ale co hlavního, levá noha mu končila pod kolenem; také pahýl byl obvázan.

„Do výcviku, jo? A co tam budeš dělat?“

„Jsem jezdec, ne? Ruce mám obě, šavlí bojovat můžu, tak...“

„Jezdit na koni? Dovol, abych se zasmál!“

„A co? O berli ke koni doskáču, nahoru se vytáhnu; jak jednou budu sedět nahoře, už mě žádná potvora nesundá! Já náhodou uměl krotit koně... Můj Jablečňák byl... jenže mi ho zabili, budu si muset vycvičit nového!“

„Ještě cvičit koně? A taky ho krotit, ne?“

„To by se vidělo. Jenom co vstanu...“

„Nevstaneš, chlapče. Pokud se pamatuju, tahal jsem ti z prsou dvě kulky. To ti taky nevádí?“

„No... občas to bolí, ale...“

„Zapomeň na to, lež a uzdravuj se. Nechci slyšet žádný řeči!“

„Ale komthure! Co když doma naši ještě bojujou?“

„Ty jim tam s jednou nohou budeš platnej!“

„A co? Když pobodnu koně ostruhou na jedné straně, poběží i ta druhá! Nebo ne?“

Tomáš postřehl, že mladý pacient má v okolí řadu přívrženců; někteří se chystali rozvířit diskusi na podobná témata.

„Mládenci, zapněte laskavě zdravý rozum a poslouchejte: Polsko je odtud daleko, povstání skončilo a prohráli jsme je, nepřichází v úvahu jakékoliv pokračování; ani bych nic takového nedovolil. Jerzy tam přišel o život, nikdo další už nemusí. Kdo z vás se přihlásil jako osadník na Ostrov?“

Byla jich většina, jen někteří ještě váhali.

„Tak myslíte na to, jak přečkáte cestu lodí, je to přes půl zeměkoule. Tam na Ostrově budete mít docela jiné starosti, budete se muset uživit; pracovat na polích, chovat dobytek a tak. Přejde vás třeba jen pomyšlení na nějakou válku. Tak co chcete?“

Nechtěli nic; mručeli nelibostí, pořád ještě toužili vrátit se domů a vyřídit si svoje účty. Tomáš mávl rukou a vysvětloval Daugeovi jejich stanoviska a jaké má potíže vysvětlit jim, že jsou to všechno nesmysly.

„Nechceš si dát udělat lékařskou prohlídku?“ zeptal se, „Máme zde docela dobré odborníky...“

Dauge pokrčil rameny; ale zároveň se tvářil povážlivě. „Ale...“

„Ale budeš se muset svléknout. No, asi ano.“

„Tam v tom sále... víš, já nevím...“

„Děvčata tam přece chodí oblečená, ne?“

„To jo; ale ti kluci před nimi, docela klidně...“

„Ti kluci, když to chceš vědět, nemají nic na oblečení. Možná svou starou uniformu, všelijak dosekanou. Z některých jsme je házeli rovnou do kotle na lodi, když jsme je ošetřovali. Museli jsme jim ji rozřezat na těle, byla nasáklá krví, špinavá... co se dalo dělat? Nemáme pro ně ani košili!“

Dauge potřásl hlavou. Vzpomněl si na ten zmatek ve skladišti.

Zatím ho Tomáš zavedl do ordinace lékaře; ta vznikla přepažením části stodoly v prvním patře, kde bylo původně uloženo seno. Teď tam byl uprostřed stůl, na tom stole leželo tělo nějakého mladíka a mladý muž v tunice čistil jeho ohavně rozšklebené rány; stejně oblečená dívka mu pomáhala. Raněný sténal bolestí.

Tomáš přistoupil a nahlížel mu přes rameno.

„Vypadá to špatně,“ řekl lékař italsky, „Nechce se to hojit, asi budeme muset znova řezat. Co myslíš ty?“

„Ten průstřel vypadá dobře; ale ta druhá rána... tu kulku jsme dostali ven, myslím, že to dělal Dunbar...“

„No, uvidíme. Když, tak ho otevřem...“

Daugemu se udělalo špatně. Obdivoval mladé, kteří se hrabali v krvácejícím těle toho chlapce, obdivoval, že jim nevadí zápach, krev, odpuzující vzhled otevřených ran. On by to nevydržel.

„Co je? Dělá se ti špatně...“

„Ani ne,“ vzdychl Dauge. Bylo mu ještě hůř.

„Ty asi nebudeš doktor, co?“ ušklíbla se ošetřovatelka.

„Ne, dělá důstojníka u četníků.“ odpověděl Tomáš.

Doktor začal něco rychle povídat italsky; dívka mu pomáhala, společně rány vyčistili a obvázáli. Tomáš a Dauge zatím čekali, až přišli dva ošetřovatelé a odnesli mladíka na oddělení pro velmi těžké případy, které bylo zde v patře. Tam hosta nevedli a on o to radši nežádal.

„No, to by bylo; co jste chtěli vy?“ ptal se potom lékař.

„Bratr Jindřich by rád komplexní prohlídku.“

Doktor si změřil Dauga pochybovačným pohledem. „No, aspoň si odpočinem. Můžu tě použít jako exponát pro učedníky?“

Dauge nevěděl, oč jde, ale přikývl. Zatímco se svlékal, sestra zavolala dva kluky; byli Poláci, ale oblečení v tunikách lékařů, zřejmě procházející již zmíněným výcvikem.

Jindřich Dauge se cítil trapněji než za celý svůj dosavadní život. Když svlékal spodky, chvěly se mu ruce, ale rozhodl se nedat na sobě nic znát. Uvědomoval si, že všichni ti mladí mají těla možná různě poraněná, ale úhledná, vzbuzující příjemný dojem; on byl starý, sešlý, zchátralý. A taky nebyl tak dokonale čistý; sice se koupal, ale ne každou chvíli jako oni.

„Tak hoši, celkovou anamnézu!“ nařídil doktor.

Jeden z chlapců předstoupil a důkladně prohlížel Daugeho tělo.

„Muž bílé pleti, ve staří 40 - 45 let, počínající obezita, příznaky ochablosti; asi moc necvičíš, bratře? Na pravé straně hrudníku stopa po zranění starém tak čtyři roky... Levá noha po zlomenině staré víc než deset let, nedokonale zreparované...“

Dauge musel přiznat, že vše souhlasí. Doktor pokynul druhému studentovi a ten dodával další postřehy. Poslouchal plíce stetoskopem, druhý odebral ze žíly trochu krve a pod dozorem sestry ji podroboval rozboru. Baarfelt neříkal nic, jenom všechno sledoval, lékař a ošetřovatelka byli spokojeni a studenti se činili ve snaze udělat dojem, dokonce i na hosta.

„Návrhy na opatření?“

Mladí se snažili: doporučovali dietní stravu, rehabilitační cvičení, komplexní lázeňskou léčbu. Dauge žasl a lékař se smál.

„Ale jděte do jetele, kluci! Bratr se zítra vrací do služby, tam nemůže cvičit jógu ani chodit po lázních...“

„V tom případě bude jeho tělo ovšem chátrat i nadále!“

„Obávám se, že bude. Tak dík... jenom moment...“ lékař přešel Daugovi po levé noze v místech, kde byla kdysi zlomená. Uvažoval, prohmatával svaly, potom řekl: „Co například odbornou masáž? Zavolejte Hasana, jestli má čas!“

„Já teda nevím,“ řekl Dauge, „Ta noha dost bolí sama od sebe, zvláště když je takovéhle počasí...“

„No, právě! Zasloužíš si trochu péče, ne?“

Osoba jménem Hasan byl černochoch až nestvůrně tlustý, ovšem taky dost vysoký. Jeho krátké tlusté prstíky důkladně prohmataly Daugovi nohu, vycenil bílé zuby a řekl něco, čemu rozuměl snad italský lékař. Dauge se podle jeho pokynů položil na stůl, černochoch mu naplácal na tělo nějakou hustou vazelínu a důkladně ji roztíral; pak teprve začal s masáží. Při prvním stisku dostal Dauge chuť řvát, proklínat a prosit o milost. Tohle že je nějaké milosrdenství a láska k bližnímu, kterou mají v povinnostech řádoví mniši? Ne, to je mučení tak bezohledné, že nejhoršímu nepříteli by Jindřich Dauge nic takového neudělal. Jenomže Hasan byl ve svém živlu, kroutil mu všemi svaly, prohmatával je obří silou a ještě si při tom zpíval.

Když ho konečně nechal být, Dauge nedokázal slézt se stolu, dokonce se ani pohnout. Byl by rád Baarfeltovi vynadal, ale nemohl pohnout ani jazykem, i když s tím mu nic nedělali. Chvilí trvalo, než ho přestalo všechno brnět; pak se pohnul, skutečně slezl a protáhl se. A užasl: poprvé se jeho tělo mohlo pohybovat jako před dvaceti lety. Cítil se mladší, spokojenější; ovšem to možná proto, že ho černochoch přestal týrat.

„Dobrý, ne? Tak se pojď osprchovat!“ vyzval ho jeden mladík.

Dauge s ním skutečně šel; měli tu sprchu pro doktory, kteří se museli umývat častěji než ostatní. Když se umyl, bylo mu skvěle, poděkoval, oblékl se a měl chuť jít na další obhlídku.

„Něco mi napadlo,“ řekl Tomášovi, „S tím, že si tvoji kluci nemají co oblíknout; když jsem sloužil na vojně, znal jsem tam jednoho chlapíka od proviantů. Občas dělají odpisy vyřazených uniforem; kdybychom se na něj obrátili...“

„Jistě. Jenže to bys musel ty, vid’?“

„No ovšem, já ho znám a dokázal bych je dostat lacino. Vojenské boty... nějaké prádlo, možná i uniformy, cvičné, polní... jestli taky slavnostní, to teda nevím.“

„To bys vážně dokázal sehnat?“

„Nevím... zkusit by se to dalo! Přece ti kluci nemůžou v té zimě pobíhat nazí, to snad uznáš!“

Tomáš se zasmál. „Vidíš, jak pěkně začínáš konat službu? Ani jsem nečekal, jak to půjde snadno!“

„To není žádná služba, jen zprostředkuj obchod! Nemysli, že na tom nic nevydělám; doufám, že se mi povede uhádat provizi od toho proviantáka...“

„Každý služebník je hoden své mzdy. Nevadí nám, že vyděláš co nejvíc; však on už si Bůh nějak vymyslí, jak toho využít!“

„Ale to přece nevyužívá Bůh! To je pro ty lidi tady...“

„Jak myslíš, že se na tebe obrátí? Že se zjeví v ohnivé smršti nebo burácení hromu jako Jobovi? Bůh si s námi hraje takhle: pošle za tebou někoho ze svých služebníků s návrhem, který se bude líbit Jemu i tobě. Ty buď přijmeš nebo nepřijmeš; když se to nepovede, pošle dalšího služebníka, pak zas dalšího... nakonec tě někdo z nich dostane.“

„Co když odmítnu všechny návrhy?“

„Tak konáš svoji službu v hluboké nevědomosti jako všichni ti, kdo o té službě nevědí.“

„Tím chceš říct, že nakonec budou všichni lidé sloužit Bohu?“

„Oni mu slouží, jenže v té nevědomosti. V celém vesmíru nemůže existovat živá bytost, která dělá něco jiného než službu Bohu.“

„A co třeba ti, co slouží d'áblovi?“

„Dábel taky slouží Bohu. Berou to přes řadu oklik; ale dělají stejně to, co si Pán přeje.“

„Takže podle tebe jde čistě o to, aby si člověk uvědomil, že je lepší o té službě vědět, jo?“

„Přesně. Vidíš, tobě už se oči otevřely. Už nejsi v nevědomosti - to je správné a já ti blahopřeju...“

Přestalo pršet, ale pořád ještě bylo velice nevlídno, takže po dvoře moc nechodili; Tomáš předvedl stáje, chlévy, garáž pro automobily a další techniku, přičemž vysvětloval, jaké vybavení by ještě chtěl pořídit a k čemu se bude hodit. Netajil

se, že to vše bude stát peníze, byl si taky vědom, že investovat do toho bude muset on a Charry. Ale nešlo jinak; bylo nutno zachránit životy těchto lidí a bylo nutno pokračovat v kolonizaci Arminu, ať to bude stát cokoliv.

Zastavili se také v kuchyni; Dauge zíral s úžasem na ohromné kotle, ve kterých se připravovalo jídlo. Přesvědčil se, že v něm skutečně není ani kousek masa, což mu osobně dost vadilo, doposud považoval vegetariány za šílence a jejich stravu za experiment nebezpečný životu. Zajímalo ho, proč je tomu tak.

„Důvodů je několik. Jeden z nich finanční: masitá strava je třikrát dražší než zeleninová. Nemáme prostě na to, abychom sehnali kvalitní maso pro tolik lidí. Další je etika: pojídání mrtvol jiných tvorů připadá mnohým nechutné. Snažíme se rozvíjet přirozený soucit s ostatními živými bytostmi, i když jsou to zvířata a lidé je považují za nižší. Chceme dosáhnout, aby mnich přirozeně miloval všechna stvoření a netoužil žádnému ublížit.“

„To jde dost divně dohromady s bojem proti nepřítelům!“

„Naši vojáci jsou mladí. Někteří zabijí nepřítel, ale zaváhali by, kdyby měli zabít nějaké zvíře. Bylo by jim ho líto, protože se ničeho nedopustilo. Samozřejmě, nemluvím teď o současné době, většina chlapců jsou začátečníci a nemají tak rozvinutou citovou stránku své osobnosti. Ale... je zvláštní, že někteří z nich se prudce mění v důsledku svých prožitků.“

„Teď nechápu, jak to myslíš!“

„Jak víš, jsem lékař a úzce spolupracuji s jinými řadovými lékaři. Často se stává, že operujeme lidi, kteří se dostanou ke konci života, případně na chvíli přestanou žít. Pokud se podaří je oživit, svěřují se nám později se svými zážitky. Mluví o tom, jak opustili své tělo, viděli je zvenčí, setkávali se s různými bytostmi vyššího řádu; někteří přišli dokonce k někomu, koho nazývají »Světlo« nebo »Nekonečná Láska« a podobně. Tato zářící bytost s nimi hovořila nesmírně laskavě, vysvětlovala jim chyby v dosavadním životě, nenásilně jim dopomohla, aby pochopili svoje omyly... pak se

probudili a změnili se. Právě tito lidé od té chvíle touží druhým jen pomáhat.“

„Ty myslíš, že se těm lidem podařilo spatřit Boha?“

„Snad; nebo některého z Jeho andělů. V každém případě přestali přikládat hodnotu nesmyslným a zbytečným věcem a stali se vnitřně lepšími. Máme o tom dlouholeté záznamy, mnozí se sami stávali lékaři a dělali průzkumy u svých pacientů. Jiní dělají všelijaké experimenty ve stavu mimo své tělo, pomocí hypnózy a podobně. Také ti docházejí ke stejným závěrům. Je to doposud souhrn velice neprobádaných jevů, a asi dlouho zůstane, náš omezený rozum není schopen plně chápat jejich dosah. Ale je možné nedělat zásadní chyby, a takovou chybou je ubližovat jiným bytostem, ať jsou lidé nebo zvířata.“

Dauge kroutil hlavou. „Slyšel jsem o jednom zvláštním případě; možná je to stejná situace, ale... dopadla úplně jinak! Stalo se to bratrovi mé matky, vyprávěli mi to, když jsem byl mladý. Bylo to za války, jeden voják byl těžce raněn, odvezli ho do špitálu a tam ho zachránili. Když přišel k sobě, taky vykládal, že se mu zjevil Bůh a zakázal další zabíjení. Vyprávěl moc divné věci: že válka nemá žádný smysl, zabíjení lidí je nespravedlivé a každý člověk, který někoho zabije, bude potrestán a přijde do pekla. Tak ho zavřeli do blázince, jenže tam přišli na to, že mu nic není a chce se jen ulít z vojenský služby, protože se bojí vrátit zpátky do první linie. Byl voják a válka ještě trvala, tak ho poslali zpátky k pluku. Jenže on odmítal vzít do ruky zbraň a bojovat jako řádný voják, naopak vykládal druhým, aby přestali poslouchat důstojníky, nebo přijdou do pekla.“

„Jak to dopadlo?“

„Zastřelili ho za rozeštvávání mužstva, samozřejmě; nemohli si nechat takového zbabělce. Ale že prý mu to ani moc nevadilo, před popravou říkal, že ho to těší, protože se brzy setká s Bohem. Tak proč mu to neumožnit, že?“

„No... to se nedá označit právě za podařený experiment. U nás by se mu to nestalo; my si takových vážíme. Respektujeme osobnost každého člověka; rádi bychom to

vedli do praxe. Bereme ale v úvahu, že každý je jiný: některému prozatím nevadí, že bude bojovat a zabíjet jiné, takovému to umožníme dělat co nejlépe. Příkladem je Tošio Yamanaki; skutečný bojující mnich. Každou činnost vykonává jako službu Bohu.“

„Ale... já myslel, že je to nějaký pohan! Buddhista či co!“

„Mezi jeho a naší vírou nejsou ve vyšším smyslu rozdíly. Věří v téhož Boha jako my, protože Bůh je jen jeden. Cesty k němu jsou různé, ale cíl je ve všech případech stejný.“

Dauge jenom žasl. „Všechny ty komplikované nauky se snažíte dostat do hlavy těm dětem? Vždyť to nemůžou pochopit!“

„Naopak, právě děti chápou nejlíp. Nejsou ještě zkažené, všechno přijímají na základě svého jednoduchého, ale vyspělého rozumu. Děti a mladí jsou chytřejší než myslí dospělí; jediný rozdíl mezi patnáctiletým a dospělým je ten, že dítě nemá vytvořené bloky, které by mu bránily přijmout další neobvyklá fakta. Dospělý má určitou představu, co může a co nemůže připustit, pokud se něco těmto představám vymyká, pak to zásadně odmítá. Takové zábrany děti nemají.“

„Tvoje činnost je nesmírně zajímavá.“

„Kdyby ses jí chtěl zúčastnit, nic ti nebrání.“

Dauge o tom uvažoval, ale když sebekriticky zhodnotil svoje schopnosti, musel si přiznat, že by nejspíš nezapadl; také se mu nezdála očividná chudoba celého společenství.

Zastavil je nějaký mladík a vyptával se Tomáše na zítřejší přednášku; Dauge nepochopil souvislost, tak se jen rozhlížel. Původně neorganizovaný zmatek, který předtím pozoroval na celém statku, se mu nyní jevil jako vysoce účelná činnost; každý, kdo se něčím zabýval, velmi dobře věděl, proč to dělá. Také už začal chápat příslušnost každého jednotlivce k nějaké skupině; bylo mu jasné, že kdo slouží v kuchyni, je jinak oblečen a chová se jinak než ten, kdo poklízí stáje.

„Čas hrozně letí,“ řekl Tomáš, „Za chvíli se bude konat večerní pobožnost. Směl bych tě pozvat?“

„Jistě, na to jsem zvědavý. Jedna taková... no, stížnost. Prý rušíte celé okolí hlasitým zpěvem.“

„Ano, to skutečně děláme,“ rozesmál se Tomáš, „Dokonce dvakrát denně, ráno a večer. Vadí to lidem moc?“

„Některým ano. Ale v jednom udání bylo, že sousedům dotyčného se to spíš líbí. Což on taky považuje za zcestné, vaši lidé zpívají latinsky a on je zásadový protestant.“

„Chlapci zpívají latinsky, polsky, italsky a občas dokonce německy. Omlouvám se hluboce tomu zarytému protestantovi, ale některé písně pocházejí z Lutherova zpěvníku, tak nevím, na co si může stěžovat...“

Že se blíží čas pobožnosti, bylo vidět také z toho, že spousta mladých se odcházela koupat. Mířili k bazénu, kde byl postaven provizorní stan, z něhož odcházela pára. Bylo zvykem, že se každý umyl horkou vodou a pak skočil do bazénu, kde byla voda ledová; když to Dauge viděl, zděsil se, neboť považoval takové jednání za životu nebezpečné. Tomáš se jen smál.

„Zdravý člověk nemá důvod, proč se vyhýbat otužování. Je to sice jistý nápor na organismus, ale nebezpečný rozhodně není; jinak bych to asi nedovolil Denisovi.“

Denis totiž koupání považoval za velikou zábavu, bez ohledu na studenou vodu v bazénu. Byla to pro něj doba, kdy mohl bez obav zlobit a dráždit ostatní; cílem jeho počínání bylo vybláznit někoho natolik, aby ho prohnal a pokusil se mu nařezat. Ostatní to věděli a pořádali na něho občas hony; musel vynaložit veškeré úsilí, aby se nenechal chytit. Takových, co v rámci koupání vyvolávali potyčky, tu ovšem bylo víc; Tomáš tvrdil, že se tak odreagovávají od celodenního stresu.

Kromě Denise tu bylo ale víc dětí; především Gerd Blum, který vůbec nevypadal, že by mu kdy šlo o život, jen jizva na hrudníku byla památkou na jeho úraz. Stará Blumová na statku sloužila a už sem zcela patřila. Ale za Denisem chodili často kamarádi z vesnice, taky dnes tu byli; dávno už se nebáli Poláků a jen velice málo nás šelem. Koupali se s ostatními a zúčastňovali se také přednášek, ačkoliv asi ničemu

nerozuměli. Tomáš to prozradil Daugovi a ten nad tím kroutil hlavou.

„Pokud jsme jednou prohlásili, že je vítán každý, kdo přijde, měli bychom tu zásadu dodržovat.“ vysvětlil Tomáš, „Vesničtí kluci nám samozřejmě k ničemu nejsou; ale jestli si zvyknou sem chodit, třeba budou přicházet, až budou dospělí...“

„Uvažuješ strašně dalekosáhle! Připadá mi, že ti tvoje plány postačí naplnit celý život!“

„Obávám se, že několik životů za sebou.“ řekl Tomáš.

Po koupání se všichni vraceli do statku, aby se oblékli na večerní pobožnost; teprve teď je Dauge mohl vidět ve vši parádě. Patřilo ke zvyklostem Poláků, že si potrpěli zejména na všelijaké důstojnické kabátky, zdobené různými způsoby; oblíbené byly předměty barevné a blýskavé. Chlapci i dívky užívali jako ozdoby nepřátelská vyznamenání, hvězdičky, zrcátka, mosazné puklice z koňských postrojů, dokonce rolničky; za nejcennější se považovaly malé zvonečky, které našivali na ramena k epoletám, jaké v jiných armádách nosí generálové. Na krku nosil každý kříž, co největší a nejnápadnější; také třeba několik křížků, často na růženci z korálků, všelijaké amulety, mnohdy darované dívkou jako ochrana v boji. Vypadali zvláště a divošsky, především pro Dauge, který jakoukoliv nepředpisovou úpravu uniformy považoval za zneuctění; ale když viděl jejich rozzářené mladé tváře, srdce mu zjihlo a byl nakloněn jim jejich prohřešky odpustit.

Aby kontrast byl ještě větší, mnohé uniformy byly ubohé cáry, které držely pohromadě hlavně ty ozdoby. Pestrost kabátků občas posílily barevné záplaty, pokud majitel nehodlal stavět na odívání díry po střelách a čepelích šavlí. Někteří měli jen to, co jim daroval soucitný kamarád nebo co zdědili po padlých; zejména se to týkalo bot, z nichž často jedna se rozpadla a druhou zahodili, takže radši chodili bosí.

Nejdřív ze všech se v chrámové místnosti sešli ti, kdo měli hrát na hudební nástroje: kytary, harmoniku, bubínky, flétny. Diana se v klášteře v Barmě naučila hrát na kartály; teď se

ochotně zapojila a učila to i ostatní. Někdy vypomáhal Tomáš s houslemi, ale dnes nemohl, nechal to na jednom mladíkovi.

Úderem sedmé začali hrát a zpívat; mládež, která ještě nebyla v chrámu, tam kvapem pospíchala a přidávala se, až se během krátké chvíle rozezpíval celý statek. Také my jsme tam byli a zpívali; kromě Dévi, která absolutně postrádá hudební sluch. Krásně uměl zpívat Džain; ovšem ten zas komolil slova, protože nic nedokázal pochopit. Lidé mají náš zpěv rádi a mnozí se snaží nás naučit písně, které ještě neznáme. Máme velmi dobrou paměť a zpíváme krásně.

Dauge naslouchal s úžasem; všiml si třeba černocho Hasana, který využíval svého objemného hrudníku a zpíval nádherným, zvučným basem. Zpíval samozřejmě Denis, ostatní kluci už písně také znali a přidávali se. Ta první píseň byl latinský žalm, ale potom začali americký spirituál, popisující Noemovu plavbu v arše za potopy; je rychlý a mladí nejen zpívali, ale začali dokonce tančit! Dauge takové počínání nechápal, nedokázal si představit pobožnost s tancem a písněmi blízcími se světským. Nikomu jinému to divné nepřipadalo; zejména hudebníci vypadali, že se dostávají do extáze.

Další zvláštností bylo počínání kněze, pokud byl Dauge ochoten toho kluka za něco takového považovat. Byl to zkrátka jeden z party, odhadoval ho tak na sedmnáct; oblečen byl v bílé košili až ke kolenům, v pase převázané žíněným provazem a odložil na to svoje ozdoby. Vůbec si nevšímal toho, co se děje za jeho zády a vážně a soustředěně sloužil mši. Přisluhoval mu další kluk, ještě mladší; Dauge zjistil, že oba zpívají latinsky z paměti, což ho překvapovalo. Když mladí dozpívali, utišili se. V téže době dospěl kněz k proměňování chleba v Tělo Páně a vína v Pánovu Krev; všichni přítomní se připojili zpěvem.

A další šok pro Dauge: chléb nebyly hostie jako u katolíků, ale skutečný pecen chleba, před chvílí dopečený. Tentokrát nevydržel a Tomáše se zeptal; protože se po požehnání opět začalo zpívat, vzal jej Tomáš stranou a vysvětlil mu:

„Přijímání Těla Páně je veliká milost pro všechny; protože by nebylo možné realizovat to způsobem, který používají

katolíci, obětujeme vždy jeden z chlebů, které pečeme. Tím se posvěti všechen chléb, který byl současně upečen, takže se dostane na každého. Jinak by to ani nešlo.“

„Ale pokud vím, předpokladem přijímání Těla Páně je předběžná zpověď a tím očištění od hříchu; jak poznáš, kdo byl u zpovědi a kdo se tomu vyhnul?“

„To není přesné; předpokladem je dosažení stavu milosti Boží. Vycházíme z předpokladu, že ve shromáždění k uctívání Boha jsou všichni ve stavu milosti, i když osobně jsou třeba zatíženi řadou hříchů. Toto posvěcení nepřichází jako výsledek nějakého našeho úsilí; je to dar Boží. Bůh rozhodl, že přizve všechny tyto lidi ke Svě večeři, proto jsou tady.“

„Není to ale... kacířství?“

„Mnoho našeho počínání je kacířství. Jsem si vědom, že děláme chyby; ale Bůh nám dá pochopit, jak si počínat správně, budeme-li ho pokorně prosit o osvětlení.“

„Jak tedy můžeš jako sluha Boží žít s vědomím, že děláš chyby při Jeho uctívání?“

„Každý člověk se během celého života vyvíjí. Dokud je dítětem, nezná nic nebo velice málo. Postupně získává další nové vědomosti a zařizuje se podle nich. Později zjistí, že se mu znalostí nedostává, snaží se je vyhledávat a tak vnitřně roste a obohacuje se. Některý dojde k názoru, že už ví úplně všechno a je tím pádem na nejvyšší úrovni, jaké dosáhnout může. Taková myšlenka je poněkud zcestná; kdyby tomu tak skutečně bylo, mohl by už klidně zemřít, protože vrcholu dosáhl.“

„Takže podle tvé teorie absolutní špičky dosáhnout nelze?“

„Lze, samozřejmě; ale až těsně před smrtí. Existuje řada lidí, kteří se na ni dostali v té chvíli...“

„Potom by život byl neustálé hledání!“

„Život je neustálé hledání...“

Dauge se ohlédl; mládež v chrámové místnosti nacházela právě svůj smysl v extatickém tanci a zpěvu, nebezpečně se podobajícím výbuchu davového šílenství. Zakroutil nad tím

hlavou. „Odpověz mi ještě na tuto otázku: když někdo udělá chybu, může za ni být potrestán?“

„Každý bude potrestán za všechny své chyby.“

„Měl jsem na mysli chyby, kterých se dopustí při službě Bohu!“

„Ano, já také. Každý z nás ví, že se při své službě dopustí četných chyb; čím na vyšší úrovni a s větší láskou k Bohu slouží, tím více chyb se dopustí a tím větší bude jeho trest.“

„Proč se tedy nesnaží... nějak se tomu vyhnout?“

„Vyhnout? Oni vyhledávají tu možnost! Trest, který obdržíme přímo do Boha, je nesmírná milost. Pomáhá nám pochopit, zbavit se nevědomosti. To je velice krásné...“

„Nemohu říct, že bych to pochopil.“

„Každý z nás je řízen rukou Boží. Je jedno, pošle-li nás třeba do pekla; stačí nám, když mu tam budeme moci sloužit.“

„Přiznám se, že já bych radši zůstal tady na zemi.“

„Tento svět se od pekla příliš neliší.“

Dauge nechápal, ale nevyptával se, pobožnost už končila. Trvala víc než hodinu a půl a po celou tu dobu zněla hudba a zpěv ze statku po celé vesnici. Už se nedivil, že někteří místní občané si stěžují a takové počínání nechápou.

Když se vše uklidnilo, podávala se přímo v chrámové místnosti, teď proměněné zase na jídelnu, večeře. Dauge viděl její přípravu, takže věděl, že to bude zeleninová kaše s chlebem. Jakmile si ale uvědomil, co tento chléb symbolizuje, rozechvěly se mu ruce, když mu jedna dívka s úsměvem položila na talíř tři krajíce. Taky měl obavu, jak mu ta zvláštní směs zeleniny bude chutnat, ale zdálo se, že si začíná zvykat; bylo to lepší než při obědě.

Po večeři se rozdělili na studijní kroužky. Baarfelt vysvětlil, že každý takový kroužek má svého instruktora, který probíranou látku dokonale zná, ostatním určuje, co mají do příště prostudovat a z jakých textů, vysvětluje, co nepochopili a tak. Přecházeli od jednoho kroužku ke druhému a chvíli naslouchali; skutečně se každá skupinka zabývala něčím

jiným. Byli tu také lékaři, které Dauge znal, jejich činnost byla velmi oceňována. Mnohé studijní skupiny se zabývaly veskrze praktickou činností, třeba řemesly nebo polním hospodářstvím.

Když semináře skončily, chystali se všichni jít spát. K Daugovu údivu spali všude, kde to jen trochu šlo, v pokojích, na chodbách a třeba taky v chrámu; oltář zatáhli závěsem, aby se z toho stala normální obytná místnost. Jinak se ani nedalo, bylo jich příliš mnoho. Dauge jako host dostal něčí postel; sice mu vysvětlili, komu patří, ale nepochopil to nebo zapomněl. Ulehl a okamžitě usnul; ale Tomáš ještě obešel celý statek a dohlížel, zda je vše v pořádku, než se také uložil ke spánku.

Ráno se vstávalo ještě za tmy; Dauge se probudil vytrubováním, které zde ohlašovalo budíček. Nechápal, co se děje; nikdo se ani nepokoušel mu to vysvětlit, každý měl svých starostí dost. Viděl, že mnozí se jdou okamžitě po probuzení vykoupat do bazénu, dokonce soutěžili, kdo bude moci vlastním tělem rozrazit ledovou skořepinu, která se vytvořila přes noc. Se smíchem se vraceli, oblékali se a hned šli po své práci; do kuchyně, do nemocnice, do stájí. Jejich chování dávalo tušit, že vše, co dělají, je pro ně obrovská zábava. Takový přístup k životu Dauge nechápal a dost dlouho trvalo, než se probral z ohromení.

Mnozí měli jiný úkol: výcvik v boji. Dauge viděl takovou věc poprvé, ale okamžitě poznal, že se jedná o výcvik bojovníků, které by těžko přemohl kdo jiný. Všichni účastníci, chlapci i dívky, cvičili s velkým nadšením, zasazovali si údery a kopy, které by zabily vola, ale vstávali s úsměvem a vrhali se se stejnou radostí do dalšího cvičení.

Okolo sedmé se konala ranní pobožnost; podobná jako večerní, opět se zpěvem a tancem. To už byl Dauge při vědomí; když stál u stěny a sledoval nadšení, s nímž všichni zpívali a tančili, přistihl se, že se mu to líbí.

Po snídani se konala přednáška; vedl ji Baarfelt a hovořil po většinu doby polsky. Dauga se ujal jeden mladík a překládal mu do němčiny, byla řeč o dějinách Evropy. Přednáška patřila do souvislého cyklu; později všechny upravil

do knižní podoby a vydal jako učebnici dějepisu. Teď vyprávěl o činnostech císaře Jindřicha Lucemburského a jeho syna Jana, který se stal českým králem. Potom odpovídal na dotazy, zasvěcené a k věci. Dauge obdivoval jeho znalosti, ale také znalosti posluchačů, z nichž mnozí by mohli samostatně vyučovat na běžných školách.

Tlumočník se jen smál: „Ano, budeme učit děti, až přijde vhodná chvíle. Pokud budeme v té době ještě naživu...“

„Proč byste...?“ zaváhal Dauge.

„To je největší problém řádu. Když někoho dokonale vyškolíme, často se stává, že někam odejde a zahyne v bezvýznamné šarvátce. Je to velká škoda, nemyslíš?“

Po přednášce byla snídaně; Dauge už tušil, co dostane k jídlu a byl rád, že se nemýlil. Tomáš měl spoustu práce, chodil od jednoho k druhému a vydával všelijaké příkazy a pokyny; ale přece jen si udělal chvíli, aby za Daugem přišel. „Tak co - jak se ti tu líbí?“

„Líbí se mi všechno, co děláte; vůbec nechápu, proč proti vám lidé štvou a pomlouvají vás!“

„Protože všechno, co říkají, je pravda. Viděl jsi, ne? Chlapci se koupou, bydlí společně s dívkami...“

„Jenže ve společné noclehárně! Za takových okolností ani nemůže dojít k žádným nepřístojnostem!“

„No vidíš, a přece k tomu dochází. Řada chlapců prožívá velice vášnivou lásku k některé dívce; divil by ses, jak dokážou být vynalézaví, aby mohli být spolu...“

„Skoro bych jim to přál...“

„Já jim taky přeju; láska je dar Boží.“

„Co s tím tedy uděláme?“

„To nejjednodušší, co můžeme: oženíme je!“

Dauge se rozesmál; až po chvíli mu došlo, že Tomáš to myslí naprosto vážně. Taky vysvětlil:

„Chceme poslat ty mladé jako kolonisty na náš ostrov. Doufám, že je ti jasné, že základem kolonizace jsou lidé, kteří

budou na určitém místě bydlet, mít svůj dům, pole, dobytek. Potřebují mít svoje rodiny, manželky, děti. Dáváme přednost tomu, aby se každý oženil a měl děti, co nejdřív a co nejlépe. A vychovával je tak, aby byly k radosti rodině, státu i Bohu.“

„Když se ožení, tak ovšem přestanou být mnichy, ne?“

„Proč by s tím měli přestávat? Naopak, přivedou do řádu i svoje děti. Ty se už do svého postavení narodí, mají tedy všechny předpoklady, aby jejich život byl úspěšný...“

„Ženatý mnich, to je strašný nesmysl! Všichni to odsoudí...“

„Jistě, je to trochu divné; ale nám to tak nepřipadá.“

Tomáš nechal Dauge přemýšlet a šel po svých. Dauge přecházel po statku, sledoval všelijaké činnosti mladých a přemýšlel, jaké zaujmout stanovisko; to dělal až do oběda, kdy pro něj přijeli jeho četníci. Když si oblékal krásně vyčištěnou uniformu, bylo mu skoro líto, že musí odjet.

„V každém případě pro vás zajistím ty věci z výprodeje,“ slíbil Tomášovi, „A doufám, že se nevidíme naposledy...“

„Je úplně jedno, kde se nacházejí naše těla, bratře,“ usmál se na něho Baarfelt, „Důležité je, že duše jsou spojeny těsným kruhem vzájemného přátelství...“

Dauge svůj slib splnil; už za dva dny nám poslal vzkaz, aby se Charry dostavil do hlavního města k obchodnímu jednání. Taky ať s sebou vezme nějaké povozy a pomocníky, protože přivezou větší množství předmětů (jestli se dohodnou na ceně). Charry tím nebyl nadšen, právě stěhovali bedny do přístavu a nakládali na loď Jerzy Laseka; nechal však nakládání na Bertinovi a jel. Vrátil se za tři dny s vozem plným vyřazeného vojenského materiálu: prádla, uniforem, bot, vše v zimní i letní úpravě. Byl spokojen, že všechno získal velmi levně a chválil Dauge i celou armádu.

Dauge se také zajímal, nakolik může o tom, co viděl na statku, otevřeně hovořit. Přiznal, že kromě nadřízených jej také občas navštěvují zvědaví novináři a chtějí vědět, co se děje. Charry mu řekl, že může říct komukoliv cokoliv;

novináře ať jeho jménem pozve, aby se k nám přijeli podívat. Stejně v krátké době přijde doba, kde se rozkecá všechno; tak proč ne hned?

Ti žurnalisté skutečně přijeli, dokonce s fotografem; bylo to právě v době, kdy se na statku každý, kdo neměl jinou práci, vehementně zabýval praním, dezinfekcí, impregnací a barvením nově získaných uniforem. Novináři všechno obhlédli, ochutnali jídlo, zúčastnili se pobožností, hovořili s jednotlivými mladými chlapci a dívkami, vyslechli si přednášky a žasli. Potom odjeli, napsali o nás všelijaké reportáže a žasli jsme zase my, protože všechno, co se dalo, popletli nebo nějak zkomolili. Ale mluvili o nás dost dobře a nedopustili se žádných otevřených lží, takže jsme mohli být ještě docela rádi.

S těmi uniformami to bylo tak: dlouho ležely ve skladu, kde na ně působil čas, plíseň, moli a myši. Správce je sice občas posypal naftalínem, ale to je tak asi všechno. Nebyly zničené ani příliš poškozené, ale přece jen bylo třeba je důkladně vyprat v hodně účinném dezinfekčním prostředku. Při tom vznikla diskuse, jaké společné barvy by měly takové uniformy být. Někteří Poláci zásadně odmítali tmavě zelenou, takové jsou uniformy Rusů, jiní nenáviděli rakouskou polní šed', další německou zelenou barvu. Tomáš odpověděl, že značně důležité je, jakou sežene impregnaci; když ji vyzkoušeli, zjistili, že barví dost do modra. Tato barva nikomu nevadila; rozhodli tedy, že v ní obarví všechno kromě košil ke slavnostním uniformám, které mohly zůstat bílé. Což učinili s velikým nadšením.

Z toho také vyplývalo konkrétní určení pluku, který se začínal vytvářet: První arminský pluk námořní pěchoty. Velitelem byl samozřejmě zvolen rytíř Lukáš Anczewski; ten potom jmenoval své podřízené majory, kapitány, poručíky a seržanty. Skoro každý kromě dětí dostal nějakou hodnost; ty děti se staly aspoň kadety, aby jim to nebylo líto. Byli to většinou mladší sourozenci, kteří utekli z Polska se staršími; neměly kam jinam jít. Vyfasovali uniformy, rychle si je upravili na svou velikost a už na ně začali našívat svoje zrcátka, rolničky a zvonečky. Než by se člověk nadál,

vypadaly slavnostní vojenské kabáty opět jako oděvy šlechticů, čím vyšší šarže, tím vyzdobenější.

Nějaký zkušený host, bývalý poddůstojník německé armády, sice zkusil vysvětlit mladým, jak obvykle vypadá skutečné vojsko; doporučil jim, aby se dali ostříhat, odstranili z uniforem všechny zbytečné ozdoby a vypadali všichni stejně, ale se zlou se potázal: vysmáli se mu. Vyložili, že arminská námořní pěchota musí vypadat jako arminská námořní pěchota - a taky bude. Císař Charry se smál a krčil rameny, císařovna Diana se nastrojila do uniformy podobného střihu a zdobila se jako ostatní; znechucený poradce mávl rukou a vzdal se svých pokusů.

Ale jedna jeho rada došla úspěchu: řekl totiž Lukášovi, že pokud je velitelem, měl by odplout se svým plukem na Ostrov. To Lukáš nechtěl ani nemohl; patřilo k jeho povinností zůstat jako ostraha na Hůrce a případně převzít další, co sem ještě přijdou. Pluk však má odplout na Jerzy Lasękovi co nejdřív, než začne zima. Znamená to, že se Lukáš stane velitelem Druhého pluku a pro První je nutno najít nového plukovníka.

Mužstvo to potěšilo; v anonymních volbách získal nejvíc návrhů jistý Grzeszek Kwiatkowski; jelikož byl pod tímto jménem hledán tajnou policií, měl zbrusu nové papíry na jméno James Garden. Lukáš mu předal velení a většinu lidí; taky všechny raněné schopné cestu přežít. Dalo se očekávat, že na Hůrce dlouho prázdno nezůstane.

V té době sem neznámo jakými kanály prosákl Gyula Ártabogyi, který byl navštívit svou rodinu v Horních Uhrách. Během návštěvy se stihl pohádat jak se státní mocí, tak s většinou příbuzných; částečně o majetek, částečně kvůli svým názorům. Bližší informace vyprávěl velmi ochotně, avšak značně nepřehledně a pokaždé jinak; Diana ho vyzvala, aby to sepsal jako dobrodružný román, že je to každopádně zajímavé. Faktem bylo, že to doma zabalil a chystal se vrátit zpátky do Arminu; pokud se ještě někdy ukáže doma v Rožňavě, hodlal tak učinit jako bohatý strýček z cizí země, za hodně let a s dolary v kapse. Společně s ním přijeli čtyři další muži a dvě ženy, buď jeho vzdálení příbuzní nebo blízcí

přátelé; v každém případě chtěli jet s ním a usadit se v Bird City.

Lukáš a Grzeszek se zamysleli a pak mu nabídli, aby vstoupil do Prvního pluku. Až do té chvíle v něm sloužili sami Poláci, ale pokud má řádně reprezentovat Arminské císařství, měl by být mezinárodní. Kromě toho měl Gyula řadu předností: věděl kde ten Armin vůbec leží, vyznal se v práci lodního důstojníka a mohl být k užitku jak během plavby, tak po doputí na Ostrov; dali mu funkci zástupce plukovníka s tím, že možná někdy, až mužstva přibude, si sestaví pluk vlastní.

Gyula ochotně přijal, nastrojil se do šmolkově modré uniformy a navlékl do ní i ostatní. Pak se zamyslel a vzpomněl si, že na světě existuje řada jeho různých kamarádů, kteří by určitě chtěli být našimi věrnými a šťastnými poddanými. Navrhl rozeslat výzvy a případně vyslat posly, aby je objeli a ukecali, ale Charry to zatrhł; prohlásil, že zatím máme dost starostí s Poláky, takže další osídlování zkusíme přibrzdit.

Ale přece jenom jsme přijali nabídku, kterou jsme dostali přes vysílačku: řádoví rytíři podnikli průzkum a objevili v Le Havru a Marseilli několik vystěhovaleckých rodin, které toužily opustit Evropu a odjet k nám. Zařadili jsme je do první vlny. Stejně tak jsme přijali pár zkušených řádových námořníků, s čímž Charry souhlasil ještě víc, když si prověřil úroveň polské námořní pěchoty. Garden byl sice milý a příjemný chlapec, ale zkušenosti měl jen z plavby z Gdaňska do Stockholmu a zpátky; už cesta kolem Dánska k nám ho vyváděla z míry, natož pak plavba přes polovinu zeměkoule. Smluvili jsme si, kam se mají námořníci dostavit.

Taky vypomohl Tlustý Bertin; přivedl jakéhosi vyčouhlého rozdrbaného chlapíka, kterého vydával za kapitána dálkové plavby, toho času bez práce. Jmenoval se ten dobrák Dominik Halbwohle a byl absolventem téže školy, z níž kdysi vyhodili Charryho; bez práce byl proto, že jeho společnost zkrachovala bez náhrady. Charry ho přijal a ustanovil důstojníkem a zároveň instruktorem polských kadetů s povinností vycvičit během plavby celou posádku, což Dominika dojalo až k slzám.

Gyula Ártabogyi neztrácel čas. Všichni lidé se shodovali na názoru, že je to muž velmi hezký a přitažlivý pro všechny dívky; modré oči jedné blondátné ošetrovatelky si jej pozorně prohlédly a majitelka dospěla k názoru, že je to pravda. Gyula se ochotně věnoval jejímu odbornému výcviku, když ho o to požádala; když pak měla po službě, povídal si s ní dál a zakrátko mezi nimi vzplanul cit tak prudký, že spálil veškeré morální zábrany. Dívka byla něco jako vdova, truchlila po chlapci, který zahynul na palubě Griissirna a jehož do poslední chvíle oddaně ošetřovala. Gyula její smutek chápal a procítěně jí vysvětloval, že nyní je její povinností ve všem nahradit padlého; kromě jiného přivést na svět dítě, které by převzalo jeho povinnosti.

O těchto záležitostech jí vyprávěl, když se spolu procházeli podzimním lesem plným pestrých barev: listí žloutlo, červenalo a hnědlo, mezi tím zůstávaly temně zelené smrky a jedle a trochu světlejší rozčepýřené borovice. Gyula rozestřel po zemi svůj plášť, usedli na něj a on jí líčil, jak její Janusz neviditelnou rukou ochraňuje cesty jejího života; také vysvětlil, že muži padlí v čestném boji odcházejí do služby strážných andělů. Touhy a přání takových vznešených duší se pak projevují jako náhody, pod jejichž vlivem se ty touhy plní. Dívce zvlhly oči a Gyula jí je osušil četnými polibky. Když potom leželi v nejtěsnějším objetí, zabaleni tím jeho pláštěm, zeptala se:

„A vezmeš si mě?“

„Samozřejmě, že ano...“

Tak slastně vzdychla a usnula v jeho náruči.

Nebyla to právě tato příhoda, která způsobila sňatkovou smršť mezi našimi občany; ale byla příčinou, že bylo nutno vyjasnit mírně rozdílná právní pojetí svatby. Expert Diana si připravila přednášku a vysvětlila situaci všem zájemcům:

Manželství je posvátný svazek, který vzniká mezi mužem a ženou na základě vůle Boží a je určen ke zplození dětí. Bůh si přeje, aby se dětí rodilo co nejvíc a jakkoliv jim bránit v příchodu na svět znamená rozházet si to nejen s Ním, ale také s jeho oddanou služebnicí Dianou, což bývá někdy horší.

Diana sama prozatím děti neměla, a to ji velice trápilo; snad proto každé dítě až nekriticky obdivovala a krutě odsuzovala ženu, která by snad dítě mít nechtěla. Z téhož důvodu fandila všem projevům lásky, zvláště romantické, pošetilé a bláznivé, jaká bývá mezi mladými.

V současné době se hovoří v odborných kruzích o antikoncepci, prevenci proti početí. Takové snahy Diana nechápala a vyvolávaly v ní značnou averzi. Zato když za ní přišla panienka zrudlá studem a šeptem se svěřila, že si se svým chlapcem nedali pozor a ona se teď musí vdávat, Diana ji objímala a gratulovala, málem skákala po pokoji. V jejím nadšení jí nevadilo nic: nedostatek prostředků k obživě, rozdílný původ, nedostatečný věk snoubenců; na všechno mávla rukou a řekla: „To vyřešíme!“

Když se začalo mluvit o sňatku Tomáše Baarfelta s Evou-Marií, projevila řada mladých touhu také se oženit a provdat. Nejdříve se uvažovalo o monstrózní hromadné svatbě, ale pak se rozhodlo jinak: každý den bude uspořádána svatba jednoho páru, aby se pro ně stal tento den zvláště významným. Nastaly spory o pořadí, ale všechno se odehrávalo zábavnou formou. Taky se diskutovalo, kdo ty lidi bude oddávat; Tomáš rozhodl, že nikoliv on, ale samotní vystěhovalci do Arminu.

Což souvisí s pojetím kněze: Poláci pocházeli z prostředí katolické církve, kde kněz musí zachovávat celibát a být vzdálen od rodiny. Tomáš zastával názor, že pro Armin je nezbytně třeba osob schopných vykonávat službu kněze; jsou-li svobodní či ženatí, je zcela lhostejné. Naopak je výhodou, má-li kněz rodinu a dává farníkům příklad vzorného manželského spoluzití. Proto každý, komu nebránil nedostatečný rozumový rozvoj či zásadní morální překážky, studoval Písmo a učil se provádět službu u oltáře. Dauga to překvapilo, ale Tomáš si přál, aby každý byl zběhlý ve vykonávání všech obřadů.

Z toho důvodu rozhodl, že svatby budou provádět také oni, i když pod jeho dozorem a vedením. Jeho vlastní svatba se měla jediná konat ve vesnickém kostelíku a měl ji provádět starý farář; to ale čistě kvůli Evě-Marii a jejímu otci Müllerovi, který to mohl přijmout jako nabídku ke smíru. Eva-

Marie chodila sice na přednášky, poslouchala expertízy z práva, filozofie či náboženství, ale nechápala nebo nesouhlasila. Tomáš ji omlouval a rozhodl, že ji odlišnostmi nebudou trápit.

Ta zásadní odlišnost se týkala toho, že dle arminského práva byl okamžikem svatby moment prvního intimního styku obou milenců. Gyula tedy odpověděl přesně vzato nesprávně, neboť na tu otázku měl říct: „Právě jsem si tě vzal.“ Největší experti na manželské vztahy, jaguáři a leopardi, považují právě tento obřad za rozhodující a jakékoliv další činnosti, vyplývající ze svatebních her, za druhotné a spíše zdobící a vylepšující skutečný stav. Tento názor zastává Diana a je zakotven v právním řádu; během přednášek to pochopili také Poláci a pobavilo je to, jejich mladá mysl tuto koncepci ochotně přijímala.

Gyula, když přišel do Arminu, měl řadu nesouhlasných názorů; teď ovšem věděl přesně, jaká je pravda a mohl ji vysvětlovat. Byl také přesvědčen, že platná jsou nejen manželství uzavřená mezi živými osobami, ale také vztahy k mrtvým. Z toho důvodu byla jeho Halinka skutečně vdovou po svém Januszovi; což znamenalo, že kdyby po něm zůstal nějaký majetek, měla by na něj právní nárok buď ona, nebo první dítě, které se jí narodí a bude oficiálně bráno jako potomek mrtvého bez ohledu na to, kdo je jeho fyzickým otcem. Tuhle právní ozdobu nám vysvětlil jeden náš černoš a potvrdili ji znalci Bible: ve starém Izraeli, pokud muž zemřel bez potomků, byl jeho bratr povinen vzít si vdovu a zplodit s ní syna, který byl dědicem mrtvého. Vylepšili jsme to tím, že tu povinnost nemusí vykonat bratr, ale následující manžel dotyčné dívky. Gyula navrhl, aby pokud se Halince narodí syn, nesl jméno padlého Janusze a byl dědicem všeho, co by s ním jakkoliv souviselo.

Tato fakta vyvolala u mladých určité zmatky: pokud by měli brát jakýkoliv dovršený milostný vztah jako řádné manželství, pak někteří z nich byli ženatí již několikrát, přičemž jejich první manželky zmizely za bariérou hranic a času. Experti je ujistili, že to je naprostá pravda a vůbec nezáleží, jakým způsobem se postupovalo a proč; ta manželství jsou platná a kdyby se někdo domáhal nějakých

nároků, mělo by mu být vyhověno. Na otázku, zda a jakým způsobem může manželství zaniknout, odpověděla Diana, že pouze smrtí. Posléze připustila ještě jednu možnost: odchod muže do bezdomoví, tak zvaná sannyasa, což se ovšem týká jen indických svatých mužů. V tom případě skládá sannyasin slib, že se už nikdy nedotkne ženy; ale aby nemohlo dojít k porušení tohoto slibu, Diana rozhodla právem, že se v Arminu nepovolí složení podobného slibu před padesátým rokem věku a po důkladné úvaze.

Je pravda, že naši tento systém pochopili a přijali, dokonce s nadšením. Když se to ale pokusil pochopit nějaký novinář, který byl u nás na návštěvě, zděsil se a propočítal si, že by v tom případě byl ženat už aspoň padesátkrát. Diana mu na to vážně sdělila, že nikoliv by byl, ale je; i když on se už na svoje sliby nepamatuje, Bůh si pamatuje všechno. Novinář namítl, že mnohé z toho byly vztahy krátkodobé s manželkami kolegů, různými dámami ze společnosti a tak; Diana ho s úsměvem ujistila, že netoliko tyto dámy, ale též veškeré dívky méně mravné jsou jeho zákonité manželky. Ano, i prostitutky. Novinář se vyděsil ještě víc; svoje návštěvy v nevěstincích si nepamatoval ani do druhého dne a s kým strávil večer, obvykle nevěděl.

„To je ovšem vaše chyba,“ řekla mu, „Člověk má vědět, co dělá, komu co slibuje a jaké jsou toho důsledky!“

„Nesmysl! V tom případě by člověk nemohl chodit do bordelu!“

„Já jsem tam zatím taky nikoho neposlala...“

„Je rozdíl mezi manželkou, milenkou a nějakou takovou ženskou!“

„Ano, je jistý rozdíl. Za lásku k manželce člověk obdrží od Boha odměnu, na této zemi i později. Za to, že nějakou jinou ženu miloval, obdrží také odměnu; ale jestliže jí nějak ublížil, bude potrestán. Za styk s prostitutkou bude potrestán zcela jistě.“

„To nemůžete myslet vážně!“

„Nezáleží na tom, co si o tom myslím já. Důležité je, že všechny činnosti člověka registruje jeden démon, Čitragupta; před soudem je připomene. Mně je více méně jedno, jak ten soud bude probíhat, ale jemu ne. Ten rozhoduje spravedlivě...“

„Démon... to jako nějaký d'ábel?“

„Ano, tak by se to dalo nazvat.“

„Vy skutečně věříte v d'ábla, madame? Jako ve skutečnou osobu? Dnes, v našem osvíceném devatenáctém století?“

„Myslím, že d'áblovi je docela jedno, jaký letopočet píšeme. Věřím v Boha a věřím taky v jeho různé služebníky; nemůžu vám to nijak dokázat, ale pochybovat bych se nikdy neodvážila.“

„Nechápu! Vaše zákony jsou barbarské; celá ta vaše země musí být pěkně barbarská!“

„Ano. A já jsem barbarka, která věří v démony. A co?“

Odjel a strašně nás pomluvil. Na základě jeho pomluv k nám začali jezdit nejrůznější lidé a vyzvídali, jak to doopravdy je; pochopitelně jsme jim to ochotně a rádi vysvětlili. Mnozí se rádi přiklonili na naši stranu.

Mládež tedy zahájila svatební maratón; každý den se konal jeden sňatek, k velké radosti všech, kdo se ho zúčastnili. Svatební hostiny bohužel nebyly příliš honosné a taky se nedalo očekávat, že by se kvůli něčí svatbě zastavila práce; všem se to líbilo a zejména dívky projevovaly extatickou radost. Ještě větší radost dávaly najevo, když se potvrdilo, že některá z nich je ve stavu požehnaném a zplodí potomka; naopak málem plakaly, když přišly nato, že některá v jiném stavu není. Protože všichni měli nějaké lékařské vzdělání, nebyl problém to zjistit; dotyčné doporučili, aby se snažila rychle svůj nedostatek dohnat.

Sedlák Müller byl v postavení, které rozhodně nebylo snadné. Byl starostou obce zodpovědným za vše, co se událo. Stejně tak bylo jasné, že na statek Hůrku, který byl nejvýznačnější její částí, nemá sebemenší vliv. Kdyby se to

netýkalo jeho dcery, mohl ty problémy hodit za hlavu a postupovat z moci úřední; takhle si nemohl dovolit ani to. Nevěděl, co by měl dělat.

Evu-Marii měl upřímně rád. Když si vybrala Baarfelta, byl tím zpočátku překvapen; ale byl by si zvykl, kdyby Tomáš byl normální člověk. Zatím však pokaždé, když Müller překonal svoje předsudky a na něco si zvykl, ukázala se další, ještě závažnější překážka. Baarfelt byl napřed ženatý, pak ovdověl; Müller byl spokojen, všechno je v pořádku. Jenže pak se ukázalo, že Tomáš je členem nějaké bláznivé sekty, a co horšího, jejím vůdcem. Vyrovnávalo to jeho zřejmé bohatství; na druhé straně není jisté, zda všechny peníze jsou jeho osobní vlastnictví či majetek řádu. Možné bylo obojí, zacházel s tím různě a Müller nechápal. Je statek Hůrka zemědělská usedlost, kasárna či klášter? Je Tomáš Baarfelt kníže, podnikatel, sedlák, kněz, důstojník či čaroděj? Může a má Müller v té věci něco udělat, nebo bude nejlepší, když si přehodí oprat' přes trám na půdě a pověsí se na ní?

V tom čase došly Müllera zvěsti, že se Baarfelt chystá (už konečně) uzavřít s jeho dcerou řádný sňatek. Taky to, že Eva je těhotná, což se dalo čekat. Müller zjihl a dospěl k představě, že se narodí dítě, jež bude moci chovat na zestárlých kolenou. Taky je konečně kloudně vychová, bez ohledu na hrůzu nahánějícího tatíčka, nevděčnou maminku a šílené příbuzenstvo z Hůrky. Naučí toho drobka přísně dodržovat zákony a předpisy, nevěřit ničemu z pošetilých nauk těch nahoře a...

Müller tedy nařídil ženě, aby se připravila na patřičné smíření a případně na jejich spoluúčast na svatbě. Protože nebyli dnešní, ani na okamžik nepochybovali, že jejich ochota se smířit se donese Evě-Marii a ta přijde i s Baarfeltem projednat podmínky svatby. Müller měl v úmyslu předvést Tomášovi, že nevěsta není žádný chudáček, má několik statků s nájemci, rozsáhlé polnosti a peníze v bance. Ať kníže vidí! Odhadli hosty tak na třicet lidí a selka se jala vařit, péci, smažit, uklízet a zdobit statek.

Müller zapráhl pár volů a vydal se na pole vyorávat brambory té nejlepší sorty, jakou pěstoval. Jeho polnosti byly

rozsáhlé a táhly se daleko, takže musel až na kopec; tam se dal do práce, spokojeně nadával volům pro jejich pomalost a přemýšlel, jak dá konečně zeťákovi najevo, že co dělal doposud, jsou všechno ubohé nesmysly a je potřeba začít žít jako normální člověk.

Když se na chvíli zastavil, aby si zapálil fajfku, povšiml si dvojice jezdců, která se blížila směrem od města. Ti dva se honili a výskali při tom jako děti; pročež poznal, že ten první je žena. Ostatně to bylo znát podle černých kadeří, které za ní vlály jako křídla, přestože podle oblečení mohl hádat na muže. Byla oblečená do kožených rajtek a červeného husarského kabátku se zlatým přemováním a zlatými epoletami na ramenou, jela na koni obkročmo jako Diana a podle ní všechny dívky z Hůrky, dokonce i jeho dcera. Muž měl uniformu velmi cizího střihu, zelenou se zlatými nárameníky a knoflíky; oba měli stejné jezdecké klobouky s řemenem, kterým se připínaly pod bradu. Jeli tryskem a mířili přímo k Müllerovi.

Müller neměl dobrých zkušeností s panstvem a tihle dva na panstvo vypadali, čert je vem! Ovšem se svými voly neměl kam odjet a než si to stačil pořádně rozmyslet, byla už dívka u něho; škubla uzdou, až se kůň vzepjal a zatočil a zamávala bičíkem na svého druhá, který už taky dojížděl. Müller si všiml, že je velmi krásná, cizokrajného zjevu, ale její tvář mu při tom byla podivuhodně známá a nebyl si jist, odkud. Zatím dojel také její průvodce, světlovlasý muž se světlými vousy, kupodivu jí dost podobný. Müller vyňal fajfku z úst a zdvořile pozdravil; na to se dívka uklonila, usmála se a řekla: „Dobrý den, strejdo! Jsme tady dobře v ...?“ Mluvila německy s trochu cizím přízvukem, ale přesto dokonale.

„Jo, slečinko, to byste byli.“ řekl a zamračil se. Starostovi by nikdo neměl říkat strejdo, není-li jeho příbuzný.

„Jistě to tady znáte, kdepak tu bydlí pan Baarfelt? Myslím, že byste ho mohl znát, je dost nápadný. Někdy teď brzo má mít svatbu - řekla bych, že o tom lidi budou vědět...“

„Ale to jo,“ přiznal Müller, „Toť se ví, že ho znám, ačkoliv... inu, bydlí tam nahoře, v tom statku u Ritherů.“

„Tak to je teda ta slavná Hůrka? Diana vypadala, jako že žije na královském zámku... znáte Dianu, hraběnkou z Guyrlayowu?“

„Ale jistě... paní hraběnkou,“ odfrkl Müller, „A co že vy jako tento... takto sem za nima?“

„Jedeme na svatbu. Tatínek by se hrozně zlobil, kdybych mu ani na svatbu nepřišla, vidíte? Poslušná dcera by měla být vždycky při svých ctihodných předcích, aspoň si to myslím...“

„Dcera? Slečinko, vy chcete říct, že vy... jste dcera toho... pana Baarfelta?“

„No samozřejmě, nevšiml jste si podoby? Jsem Julietta la Venzini; tento pán je kníže Dimitrij Astarov, můj bratr...“

Přestože Müllerovo vzdělání nebylo vysoké, postřehl značný rozdíl mezi jmény a také národností těch dvou. „Vy přece neračte být... Němka!“ řekl s trochou nedůvěry v hlase.

„To teda ne, jsem Italka a Mít'á Rus. To nevádí, na to si zvyknete, až poznáte naši rodinu celou. Další bráška zůstal doma v Rakousku, on se totiž bude taky ženit a nemá čas jezdit po odlehlých koutech Evropy. A chudáka Jirku zabili v Polsku, per diablo! Však je to bude ještě mrzet!“ Julietta švihla bičíkem do vzduchu jako šavlí, jako by chtěla někomu rozbít hlavu.

„Vaši rodinu... celou?“ Müller trochu zaváhal, „Můžu se vás zeptat, kolik je vám vlastně let, slečno?“

„Nevím, proč by to mělo být tajné. Osmnáct. Proč?“

„Uvědomujete si, že Eva... jeho nevěsta, je jenom o rok starší než vy?“ ptal se Müller pohoršeně.

„Jasně, že jo. Aspoň si budeme dobře rozumět!“

„Že se ten člověk nestydí!“ zavrčel, „Chtít holku, která je pomalu mladší než jeho vlastní děti!“

„Přece si nebude brát starou,“ zasmála se Julietta, „Jistě že je mladší než jeho děti, Mít'ovi je už přece třiatdvacet. Nesmíte si tím dát kazit náladu, strejdo...“

Müllerova trpělivost překypěla. „Táhni, ty! Jsi stejná nestyda jako tvůj otec! Táhni i se svým podařeným bratříčkem; nebo tě na mou duši švihnu bičem! Fuj - hanba celému vašemu rodu!“

Julietta se ze srdce rozesmála; sice po ní skutečně švihl bičem, ale nijak zprudka, kromě toho byla dost daleko, takže tam ani nedosáhl. Pořádně však zrudl vztekem.

„Ale no tak, no tak, strejdo! Musíte si zvykat na nové časy! To víte, se starodávnými předsudky už dneska nikdo nevystačí. Tak ahoj a polepšete se...“ A rozesmátá Julietta pobídla koně a zamířila polními cestami přímo k Hůrce.

„Tak mám dojem, že tady tátu nemají zrovna v lásce,“ prohodila k Dimitrijovi, který naslouchal rozmluvě s filosofickým klidem, „Už se začínám obávat, zda nás skutečně uvidí tak rádi, jak jsem si myslela...“

Brána byla jako vždycky otevřená dokořán; lenoch Džain se vyhříval na sluníčku, ale nehlídal, kdepak; když viděl cizí lidi, zvedl hlavu, zamručel a sledoval, jestli mu nechtějí dát něco dobrého k snědku. Julietta se mírně zarazila, taky její průvodce sáhl po pistoli do sedlové tašky; pak se ale zasmála a několika slovy ho uklidnila.

„Tetička přeci říkala, že tady mají ty kočky!“ seskočila s koně a uvázala ho ke žlabu na napájení, „Jejda, tady je lidí! Myslíš, že všichni se sjeli na tu svatbu?“

Přešla dvůr, šlehaje bičikem; obrátil se k ní nějaký mládenec, vytřeštil oči a začal něco vykřikovat, ale Julietta nerozuměla polsky, takže nechápala, proč na ni každý kouká tak vyděšeně. Zeptala se nejbližších, kde by našla Baarfelta; ukázali jí do statku, pokrčila rameny a vstoupila.

Zamířila do obytné místnosti, kde byly otevřené dveře; tam našla dívku, která seděla zády k ní u stolu a sepisovala nějaký seznam pro nakupování; protože uměla dobře počítat a tím pádem taky odhadnout, co všechno bude stát, průběžně se těch nákladů děsila. Byla to Eva-Marie, ale to Julietta nevěděla; když ji oslovila, Eva se otočila, zařvala, jako by viděla strašidlo a potom se ve mdlobách skácela k zemi.

„Skutečně, lidé se tady chovají trochu zvláště!“ postěžovala si Julietta, „Druhá možnost je, že vypadám tak strašně... Mít'ou, přines mi sem prosím tě lékárníčku, jestli máš!“

Mít'ou lékárníčku neměl, ale měl něco lepšího: pořádnou polní láhev vodky. Julietta přiložila láhev k Eviným ústům a nalila jí trochu mezi zuby; Eva polkla, rozkašlala se, ale rychle se probrala. Podívala se na Juliettu, vypískla jako myš, odvrátila se a zakryla si oči dlaní.

„Co je proboha, stalo se ti něco?“ ptala se Julietta, „Neboj se přece... nic ti neudělám, jdu sem jenom na návštěvu!“

Eva se probrala; znovu se na ni podívala, už bez strachu, pak řekla: „Odpusťte, madam... jenom jste mi připomněla... jste totiž strašně podobná jednomu člověku! Ale ten je...“

„Mrtev, že? Jerzy Lasęka. Ovšem, to byl můj bratr. Neboj se mě přeci! Mně je taky líto, že brášku zabili; srovnám si to s nima, jen co táta... a vůbec, kde je Tomáš Baarfelt?“

„Vy jste... jeho dcera? Tomášova... myslím - Julietta?“

„No jasně! Klidně mi tykej, kotě. Kde je vůbec Diana? Řekla bych, že by tady měl někdo být...?“

„Ale jo, určitě tu někde jsou; až na Charryho, ten odjel do města. A Diana jela s ním, nakupovat. Ale brzy se vrátí...“

„To je přeci pech! Já jedu z města taky a minuli jsme se! To bude asi tím, jak jsem se s Mít'ou honila po loukách; abych nezapomněla, tohle je můj bratr, kníže Dimitrij Astarov...“

Mít'ou přistoupil blíž, uchopil Evinu ruku a dvorně ji políbil. Eva potřásla udiveně hlavou, ježto si taky všimla jeho podoby s ostatními Baarfelty.

„Já jsem... Eva-Marie.“ řekla tiše.

„Nepovídej, tátova nevěsta? Ale to je nádherný!“ zazpívala Julietta, „Jsi opravdu pěkná; nemá špatnej vkus, to se musí nechat! A co je to tady všude kolem za zmatek?“

„To je naše armáda. První armínský pluk námořní pěchoty.“

„My máme svou vlastní armádu? To je bezvadný, ne?“

„Bezvadný... no, jak se to vezme. Stojí to peníze. Jenom toho jídla, co musíme kupovat... a teď ty uniformy, boty, prací prášky a mýdlo, stanový plachty, hřebíky... a kdoví co ještě!“

„To víš, starosti jsou a budou! Co si dneska neuděláš sama, to nemáš, nikdo se o nic nepostará!“ řekla Julietta moudře, „Doufám, že sem ten kočí s našima kuframa trefí, co říkáš Mít'ó? Nebo mu mám jet naproti? Musím říct, že to je tady pěkně zapadlej kout a vůbec žádná směrovka ani nic. Děvče, jak jsi tady mohla těch devatenáct let vydržet? Já už bych dávno utekla...“

Eva se necítila nijak zvlášť dobře; temperamentní Italka i její ruský bratr pro ni byli příliš velkým překvapením. Přesto si vzpomněla na svoje hostitelské povinnosti a zavedla oba do jídelny; ani si nevzpomněla na Jerzyho obraz. Ale oni spatřili to umělecké dílo už od vchodu a zarazili se; Mít'a přistoupil blíž, pokřižoval se ruským křížem a poklonil až do pasu, načež i Julietta přikročila a znamenajíc se křížem, sepjala ruce a tiše se italsky modlila. Na to se zeptala, prohlížejíc si kresbu:

„Kdo to dělal? To je... krásné! A zvláštní...“

„Malý Denis.“

„No ne! On umí tak malovat? To je geniální, vid', Mít'ó!“

Astarov, vážný a skoro ponurý, upřeně zíral na obraz. „Věřil jsem, že se s ním sejdu. Už se to nestane. Ale ještě mi zbývá možnost pomstít se jeho vrahům!“

Mluvil také německy, ne příliš dokonale. Nebyl zvyklý moc mluvit, oproti bystré a vnímavé Juliettě byl spíše flegmatické povahy, nevtíravý a tichý; jen jeho duch pozoroval vše s baarfeltovskou bystrostí a bylo-li třeba, dokázal zasáhnout rychlostí blesku, a to hned činem.

Eva jim přinesla Charryho domácí pálenku a nalila do kalíšků z pálené hlíny, jaké se tady používaly. Dimitrij to vypil jedním lokem, ani se nezakuckal, Julietta byla opatrnější, ale ani ona nedala najevo, že by jí ostře pálicí tekutina nějak vadila nebo na ni nebyla zvyklá. Eva nalila znovu; Julietta už nepila, ale Mít'a bez váhání znovu vylil tekutinu do hrdla. Eva

nemohla tušit, že je zvyklý na pálivou ruskou vodku; trochu ji tento způsob konzumace alkoholu zarazil.

„Hele, povídej, jak bych vám tady mohla být užitečná!“ vyzvala Julietta Evu, „Nemám rozhodně v úmyslu být někomu na obtíž, to jako ne! Diana mě pozvala, ať se přijedu podívat, tak jsem tady, ale... Jak vidím, je tu poměrně dost lidí a každé má co dělat, tak snad se taky zapojím, ne?“

„Já nevím... asi ano.“ řekla Eva rozpačitě.

„Poslouchej, otoč se! Ty máš přece nádhernej kraj; já mám teda taky kraj, italskej z Romagni, ale ten není tak parádní jako tohle! Tetička Margo mi vyprávěla, že táta hrozně rád nosí kroje těch národů, kde zrovna je; ale kroje z Jižní Moravy jsou nejpěknější. A potom taky z Chorvatska, věřila bys, že je něco takovýho vůbec možný?“

„Já nevím... neviděla jsem!“

„Já bych chtěla jednou mít takovejhle statek... Myslíš, že bych mohla pěstovat krávy? Ty umíš dojit krávy, že? Mohla bys mi to třeba ukázat, jestli bych to taky zvládla? Nemůže to přeci bejt takový umění, podojit krávu! Tak mě to naučíš; je to ostuda, já jsem hraběnka a neumím takovou obyčejnou věc! Teta Margo by mi za to hned vyčinila, když je holka jednou princezna, má umět všechno a nevymlouvat se, nemyslíš?“

Eva řekla jenom: „No... teda já... nevím!“

„Koukám, že venku hrčí nějakej vůz, že by to už byla naše zavazadla? Mířo, prosím tě, mohl by ses podívat? A vůbec, mohli bychom se někde uložit, já vím, že tady není moc místa, ale stejně, my nejsme náročný a moc místa nezaberem, kdyby se třeba našel kousíček, já bych...“

Nebyl to jejich vůz; ale Dimitrij objevil na dvoře nějakého polského kluka, který uměl velmi dobře rusky, taky prožil celý život ve Lvově, obsazeném carskou armádou. Dohodl se s ním, že se postará, jakmile se vozy ukážou. Při tom si vysvětlili, že Julietta skutečně není z mrtvých vstalý Jerzy Laseka, jak se při pohledu na ni někteří obávali.

Mezitím dal někdo vědět Tomášovi; ten se zabýval kontrolou nemocných, dokončil tedy co bylo nejnnutnější,

svlékl bílý plášť, umyl si ruce a pospíchal do statku. Když tam vstoupil, seděla Julietta obkročmo na židli a vysvětlovala Evě, že rajtky jsou na cestování, především pro jízdu na koni, zcela nejlepší a nejsprávnější oděv a každá ženská, která cestuje oblečená do ženských šatů, je nenapravitelně pitomá slepice. Julietta to musela vědět, protože už přejela půlku Evropy; sice vyvolávala pozornost všude, kam přišla, ale je snad přece právem princezny vyvolávat pozornost, ne?

V té chvíli vstoupil Tomáš; byl oblečen v černých kalhotách a bílé košili, přes ramena přehodil kabát, protože i když bylo slunečno, den byl dost chladný. Když Julietta spatřila jeho tvář, povšimla si okamžitě, že od posledního setkání zvažněl, vlasy mu zešedivěly. A tvářil se povážlivě.

„Vítám tě, dcero,“ řekl, „I tebe, synu.“

Kníže Dimitrij Astarov mu stál tváří v tvář poprvé; s úžasem pohlížel na muže, který měl být odpovědný za jeho příchod na svět, ačkoliv mu nevěnoval péči obvyklou potomkům. Přesto je třeba říct, že se Tomáš Dimitrijovi velice zamlouval a pověst, která s ním souvisela, mu lichotila. Uklonil se.

„Já tě taky zdravím, táto.“ řekla Julietta.

„Nečekal jsem tě.“ řekl Tomáš opatrně.

„Já vím. Ale považovala jsem za potřebné přijít si s tebou konečně popovídat. Dejme tomu... že jsme přijeli na svatbu.“

„Jste tady vítáni. S Evou-Marií se už asi znáš?“

„Právě jsme se seznámili. Je krásná, tatínku. Myslím, že jsi udělal dobře, že si ji chceš vzít.“

Eva-Marie postřehla, že tohle vůbec není rozhovor, který spolu ti dva chtějí mít. Taký pochopila, že jim možná trochu překáží; takže řekla: „Mám spoustu práce, Tomáši. Nechám vás tady a půjdu; doufám, že se Julietta zdrží dost dlouho, abychom si pořádně popovídaly...“

„Nepochybuju o tom,“ řekla Julietta, „Pokud mě ovšem otec nevyžene od svého prahu...“

„Ne,“ řekl Tomáš vážně, „Myslím, že skutečně nadešel čas, abychom si spolu promluvili.“

Příbuzní

Sedli si spolu v Tomášově pokoji. Julietta napjatá, Tomáš zachmuřený. Snad jen Dimitrij byl klidný a lhostejný.

„Nejdřív bych se rád dozvěděl, jak ses sem dostala.“

„Ano, to bych ti asi měla říct. Tedy, jak sis možná všiml, já nejsem tak docela na hlavu padlá. Když jsi odjel, mluvili jsme o tobě s Mít'ou a Jindrou a pak s arcivévodou Janem Salvátorem. Musím říct, že je dobrý ochránce cizích tajemství; z jeho řeči jsem moc nezmoudřela. Naštěstí přijela do Vídně tvá sestra Margareta; z Benátek, víš? Našla si mne sama a hned se se mnou spřátelila. Margo je moc milá paní, mnohem milejší než všechny ostatní moje tetičky. Vyprávěla mi, jak jste se měli v Itálii a vůbec o všem; taky mi vyložila, jak se dostat sem na Hůrku. Sedli jsme do vlaku a jeli; s Mít'ovým diplomatickým pasem to jde jako po másle. Až na to, že nám nechtěli věřit, že je můj bratr, chápeš to?“

„Lidé jsou někdy podivní,“ souhlasil Tomáš, „Jak jsi věděla, že se hodlám oženit?“

„Od Margo. Ona to ví od Berlinga a Berling od Dunbara. Jo, Berling už je venku z kriminálu, šlo to hladce.“

„Proč byl Oskar v kriminále?“

„Zavřeli ho přece v souvislosti s tvou aférou. Jenomže dokázal, že tvůj statek řádně koupil, nezná tě a nic o tobě neví; je advokát, vykroutil se jim šikovně. Museli se mu dokonce omluvit a on za to podal na stát žalobu pro neoprávněné stíhání. Příště si rozmyslí ho obtěžovat.“

„Co je jinak nového ve Vídni?“

„Ti, co se nějak znemožnili ve tvé aféře, museli podat demisi. Taky se o tom dozvěděli novináři; císaře pár dní bolela hlava a některé pány bolí ještě teď.“

„Kdo to donesl novinám? Vždyť jsem slíbil, že se nic nerozkecá - a sám jsem nikomu nic neřekl!“

„Řekl, Dianě. Ta to řekla Margo a Margo mně. No a já... víš, potřebovala jsem nutně na nové šatičky a novináři zaplatili. Co se dalo dělat, tatínku; každý se živí, jak umí!“

„No... už se stalo. Slíbil jsem za sebe, ne za svoje děti. Jak se má Jindra?“

„Těžko se rozhodoval, jestli nemá přijet. Úplně se v tobě vidí; ale upnul se na tu svoji panenku a chce si ji brát, tak jsme ho přiměli, aby zůstal u ní doma. Kdoví, jak to tady dopadne... co míníš dělat se zavražděním našeho Jirky?“

„Proč já bych měl...?“

„To necháš jenom tak? No prosím, jak chceš - řekni, kdo za to může a my si to s Mít'ou s ním vyřídíme!“

„Kdybych věděl kdo za to může, už by dávno nežil! Zatím jsem rozhodl sítě; až se někdo chytí, potom si to s ním vyřídím - to mi věř!“

„Já tušila, že ta armáda na dvoře není jen tak pro nic za nic! Můžu se přidat? Docela ráda bych se zapojila do hry...“

„Není to hra, Julietto. A nehrajeme ji pro svoje uspokojení, ale pro dobro světa. Už jsi o tom někdy slyšela?“

„Já ji taky nechci hrát pro zábavu. Margo mi vyprávěla, jaké je poslání tvoje a všech, co tu jsou. Chtěla bych... taky.“

„Taky co?“

„Chci být členkou řádu Templářů, tati.“

Tomáš potřásl hlavou. „Myslím, že sis to dobře rozmyslela. Jistě bys to neříkala jen tak... jako chvilkový nápad. Že?“

„Táto! Ztratila jsem osmnáct let svého života zbytečnostma, protože jsem nevěděla, co můžu dělat! Už nechci ztrácet další léta. Nechci ztrácet ani dny! Chci mít aspoň takový účel, jako mají ti kluci a holky tady na statku; stačí?“

„Stačí. Beru tě za slovo. Pro začátek mi jasně vyprávěj, jaké další události se odehrály ve tvé blízkosti. Říká se tomu přenos informací (nebo taky drby). Já si to přeberu.“

„Dobře. Jistý baron Gremis se vychloubá, jak ti to pěkně zavařil. Mluvilo se o tom na plese, vím to od princezny Viktorie. Oni si pořád ještě myslí, že neumím kloudně německy, tak si nedávají pozor na svoje jedovaté jazýčky. Ten von Gremis prý zařídil, aby naše posádky v Haliči a celém Polsku spolupracovaly s pruskými při honičce na Jerzyho vojáky. Chápeš to?“

„Von Gremis je ničema,“ zamračil se Tomáš, „Ano, chápu to.“

„Znáš ho? Co jste spolu měli?“

„Kdysi dávno mne požádal o spolupráci. Jenže s ním se nedalo pracovat; nevyhověl jsem jeho plánům, tak jsme se rozešli ve zlém. Je to už... no, nejmíň šestnáct let. On byl... už tehdy to byl protivný, nafoukaný, arogantní chlap...“

„Zato jeho žena prý byla velmi krásná a příjemná,“ nadhodila Julietta, „A měla prý potom dceru!“

„To se někdy stává,“ řekl Tomáš a dodal italsky: „Zákonem přírody je, že z lásky lidí se rodí děti...“

„Jenže ta dcera je nám velmi podobná! Když dosáhla věku třinácti let, dal ji hodný otec zavřít do kláštera, protože se jí bál. Později měl baron Gremis ještě syna; sice je ten hošík poněkud přiblblý po tatíčkovi, ale je to syn a legitimní dědic - když je dceruška zavřená.“

„Jak tohle všechno víš?“

„Sháněla jsem o Gremisovi informace. Mluvila jsem s nějakou jeho chůvou; brečela, jak mě jen viděla. Pořád chválila svou maličkou Janu, jak byla chytrá a nadaná, jak se pěkně učila...“

„V patnácti letech nemůže být zavřena v klášteře. Nemohla ještě složit řeholní sliby, není plnoletá...“

„To netvrdím; zatím ji tam vychovávají a čekají, až jí bude aspoň osmnáct... nebo bude natolik dospělá, aby ji mohli přijmout do řádu. Tak jsem to slyšela, možná jsou to jen klepy. Líbí se ti takové zacházení, tatínku?“

„Nelíbí a ty to jistě chápeš.“

„Tak co s tím uděláme? Necháš to na mně?“

„Jsi dost šikovná, abys to zařídila?“

„Jsem tvoje dcera. A je se mnou teta Margo.“

„Spolehni se na ni. A udělej, co bude ve tvých silách. Tu dívku chci mít buď tady nebo ve Španělsku, v řádovém sídle. Doufejme, že se tím pomstím baronu Gremisovi za jeho důkladnou péči o blaho moje a celé mé rodiny...“

„Neboj, Rakousko nech na mně! Teď zbývá Rusko...“

„Ano, Rusko,“ Tomáš se obrátil k Mít'ovi, „Tebe jsem viděl před mnoha lety, chlapče. Nikdy jsi se neukázal ani o sobě nedal vědět; neřekli ti, jakým způsobem?“

Dimitrij hovořil uvážlivě, mnohem klidněji než temperamentní sestra: „Mluvil jsem o tom s matkou. Matka řekla, že se přihlásíš sám, až bude zapotřebí; že jsi nikdy neudělal nic bezdůvodně a já se mám ve všem spolehnout na tebe...“

„Ach... moje drahá Nataša! Byla vždycky tak uvážlivá, velice jsem ji obdivoval. Jak se jí daří?“

„Žije si. A stále vzpomíná na tebe.“

„Nehněvá se na mne?“

„Ne. Učinil jsi, co bylo třeba. Matka je moudrá a ví, jaký jsi byl a jaký jsi zůstal. A má tě pořád ještě ráda...“

Tuto řeč vedli rusky; Julietta napínala uši, aby pochytila sem tam nějaké slůvko.

„Podívej, Mít'ó, ty víš, co se stalo s Jerzym, tvým bratrem. Jestli ho chceš pomstít, podívej se, zda i v Rusku není nějaký viník, který zaslouží trest. Chápeš mne?“

„Je-li tam takový, zemře mou rukou. Zabil mi bratra; a já si vždycky přál mít bratra. Nedopustím, aby zabíjeli lidi, spojené se mnou poutem krve.“

„To je slovo hodné muže!“

„Snažím se být hoden otce, jako jsi ty.“

„Dám ti spojení na lidi, kteří ti pomohou; přátele z řádu.“

„Děkuji. Také já mám přátele, kteří mi pomohou: ze studentských kroužků a tak podobně. Bohužel mnoho jich je momentálně ve vyhnanství nebo vězení; ale ti zbývající pomohou.“

„Mojí lidé mají možnost tu a tam někoho zachránit z vyhnanství na Sibíři, dokonce i z vězení...“

„To by se nám hodilo. Nemáš nic proti tomu, že ti lidé jsou anarchisté nebo socialisté?“

„Vždycky jsem si dobře rozuměl s oběma.“

„V pořádku, rád se spojím s tvými lidmi. A děkuji.“

„Taky já ti děkuji za tvou dobrou vůli...“

V té chvíli se ozvalo zaklepání; Tomáš příchozího vyzval, dveře se otevřely a stál v nich Denis. „Tati, Lukáš ti vzkazuje, že přijely nějaké vozy se zavazadly. Dává je právě složit...“

„Děkuji. Ale tys nepřišel se vzkazem. Jsi zvědavý na svou sestru Juliettu a bratra Dimitrije.“

Denis se rozesmál. Julietta vyskočila a přitáhla si ho dovnitř; pak zajásala: „Tak tohle je náš malý bratříček Denis? No výborně, představovala jsem si tě přesně takhle! Možná trochu líp oblečeného a poněkud čistšího... ale to nic...“

„Opravdu, to nic,“ souhlasil Denis, „Jsem špinavý, protože mě po cestě kuň shodil do bláta. A líp oblečený na něm nejezdím proto, že má zvyk shazovat mne do bláta častěji.“

„Taková potměšilost od toho zvířete není hezká! Na tvém místě bych si pořídila jiného koně, je jich tady spousta a ve městě je dokonce nějaký dobrák půjčuje; sama jsem na jednom přijela...“

„Odpoledne je můžeme zajet vrátit. Jasně, mohl bych mít jiného koně, ovšem s tímhle si nejvíc rozumím. Kdybych měl sílu jako má Charry nebo táta, tak bych ho zkrotil; už teď mě dostane na zem jen málokdy, ale zkouší to pořád. Podívej, tady mě kouzl...“

„To je opravdu hloupá situace! Cožpak nemůže kníže Baarfelt koupit svému synovi kloudného koně, který nekouše a neshazuje?“

„Zajisté může; slíbil mi, až pojedeme kolem Alexandrie, sežene mi u Llago di Rienziho arabského plnokrevníka. Jenže ještě nikam nejedeme. Kromě toho říká, že napřed musím zkrotit tohoto, než budu moci sednout na araba...“

„Hm... To je tedy opravdu... nepříjemná situace!“

„Neříká se nepříjemná situace. Říká se trapas.“

„Tak trapas. V každém případě mám radost, že tě poznávám.“

„Já taky, sestřičko. Moc se mi líbíš.“

„Děkuju. Nejsi první, kdo mi to řekl, ale od tebe to je upřímné. Doufám, že aspoň ty nelžeš.“

„Když si to myslíš... asi tak jako ty!“

„No, vidím, že si budem rozumět, bráško!“

Tomáš s úsměvem naslouchal jejich diskusi. „Když se ti sestra tak líbí, ujmi se jí, proved' ji po statku a někde ji ubytuj. Taky ji nakrm, možná bude mít hlad.“

„To teda jo, jako vlk!“

„Jo, vlky jí můžeš předvést taky. Já si zatím popovídám ještě trochu s Dimitrijem. Poměry v Rusku mě velmi zajímají...“

Denis s Juliettou vyšli na dvůr; novina o jejím příjezdu se zatím roznesla mezi Poláky, takže všichni se okamžitě seběhli ji očumovat. Denisovi dalo dost práce vysvětlit jim situaci; dívka se při tom nervózně mračila, protože musela mlčet a nemohla se do diskuse zaplést. Držet pusy zavřenou pro ni bylo přímo fyzické utrpení, byla proto ráda, když bylo konečně vše vysvětleno.

„Co se jim všem na mně tak hrozně nelíbí?“

„Právě že se líbíš, až moc! Jsi hrozně podobná bráškovi Jerzemu a Poláci ho měli velice rádi. Počítej s tím, že tebe budou mít rádi taky; myslíš, že to vydržíš?“

„Ty to říkáš, jako kdyby mě to mělo bolet!“

„To snad ani ne, ale... budou tě obdivovat. Tak počkej, musíme se zamyslet, kde budeš moct spát. Na půdě to už nejde, tam není kousek místa a taky bys tam zmrzla. Jo, ať to propočítávám jak chci, vychází mi pořád Yamanakiho pokoj. Teď v něm spí Lukáš Anczewski, toho budeme muset ukecat. Kdepak asi je?“

Denis se vyptal Poláků a zjistil, že je v prádelně; dohlížel tam na řádné vydrhnutí dalších kabátků, které bylo nutno vyprat, naimpregnovat a přebarvit na modro. Prádelna byla část koupelny, velkého stanu, ve kterém byly veliké kotle; topilo se tam, takže tu bylo vedro a spousta páry. Když vstoupili, Julietta se poněkud zajíkla, neboť netušila, že všichni včetně dívek chodí nazí.

„Nenechte se rušit od práce!“ vyzval je Denis, „Já se jenom trochu umeju, ta potvora mě zase shodila a chvílku vláčela bahnem - jo, tohle je moje ségra Julietta. Buďte na ni hodný...“

„Na ni hodný budem, ale tebe přerazíme!“ navrhl nějaký mladík, „Nechceš třeba nacpat do kotle a spařit jako prase?“

„Ani není nutno! Stačí mi troška teplý vody...“

Jedna dívka právě cosi vydrhla v neckách a chystala se vylít špinavou vodu. „Pojď sem! Tady se umyješ a pak jenom opláchneš čistou! To ti musí stačit, nebudem ti tu dělat lázně...“

Denis se s potěšením složil do necek zcela oblečený, jak byl; s potěšením se v nich rochnil a ještě stíhal odpovídat na invektivy všech kolem. Když už toho měl dost, vylezl a začal se svlékat; nějaká holka mu průběžně odebírala části oděvu s tím, že je vypere. Julietta zatím stála a zírala okolo sebe s úžasem, zatímco přítomní zas zírali na ni.

Denis se spokojeně pochechtával: „To jsem si mohl myslet, slečinka není zvyklá na koupání, co?“

„Určitý nezvyk tu skutečně je...“

„Jestli by ses chtěla po cestě umýt taky...“

„Tím chceš říct, že je to povinný?“

„Povinný to není. Jenom takový... je to zvykem.“

Julie potřásla hlavou. „Nemůžu tady dýchat! Až budeš hotov, tak přijď za mnou ven, počkám na tebe před stanem.“ A šla ven.

Tam jsme ji objevili my; všiml jsem si, že se trochu lekla, když okolo prošel Ao Harrap, ale hned se uklidnila. Potom přijela z města Diana a za ní dva vozy s nákladem; nastalo veliké vítání, objímání a spousta řečí, během kterých polští vojáci přenášeli bedny, krabice a soudky z vozu do skladiště. Pak přijel další vůz, ten doprovázel Charry a vše se opakovalo. Mezitím se Denis vykoupal, vzal si čistou košili a byl schopen reprezentovat.

„To je dost, že seš tady!“ řekla mu Diana, „Pokud vím, dostal jsi za úkol bavit Juliettu, ne? Tak se starej, protože my ostatní máme práci... po obědě se pojedem projet na koních, ale do té doby se držte nějak stranou, protože hrozně překážíte!“

Julietta se zatvářila uraženě, potom se rozesmála: „Teda, tak zdvořile mě ještě nikdo odnikud nevyhodil! Poslouchej, jste vůbec rádi, že jsme tady?“

„A víš, že docela jo? Ještě si zvykni být užitečná a budeš sama usměrňovat nedokonalý jedince.“ pokrčila Diana rameny.

„No fajn,“ souhlasila Julietta, „Tak si budem hrát s kočkama! Teta Margo má pravdu, jsou krásný!“

„Že jo!“ potěšil se Denis, přiběhl k nám a hladil jednoho po druhém, „Můžeš si je i pohladit, jenom na Dévi nesahej, nemuselo by se jí to líbit. Ona je trochu divoká... vid’?“ Objal Dévi odzadu kolem krku, ale jí se to opravdu nelíbilo, měla pocit, že si z ní dělá legraci, tak se mu snažila vyvléknout.

„Když jsi Italka, měla jsi chodit do Voglariho školy,“ napadlo Denisovi, „Tam by ses krásně všechno naučila... než budeme mít takovou skvělou školu jako na Como, to uteče času...“

„Každý nemá to štěstí, aby ho rodiče vychovávali rozumně! Já musela do penzionátu k jeptiškám, ty mě učily jen

hezky způsobně sedět, nemluvit, na nic se neptat, usmívat se...“

„No vidíš. A stejně to neprošlo, zdravěj rozum se prosadil. Neboj se nic, my už tvoje poznání patřičně rozšíříme...“

Konečně byl hotov oběd; Julietta měla hlad a přijala svou misku s velikou nedočkavostí; jedla s chutí a komentovala to: „Teda musím říct, vaříte tady skvěle!“

„A to ti vegetariánská kuchyně nepřipadá nedostatečná?“

„Já na mase netrvám; vždycky mám radši poctivý zdravý jídlo, než nějaký vymyšlenosti, jaký se jedí u panstva. Chutná mi to!“

Po obědě se konala vyjížďka na koních: Julietta a Dimitrij, Diana, Denis, já, Ao Harrap a Tannarr. Děvi se za celou dobu pobytu u nás nestačila naučit sedět pořádně na koni; co horšího, nenaučila se nevidět koně jako kořist, kterou by správně měla zakousnout a sníst. Koně to cítili a báli se jí, takže mezi nimi nebylo dokonalé přátelství.

Dimitrije zaujaly stavby na pahorku; zakryl si oči dlaní a pozoroval mohutné menhiry. „Co to je? Kdo to tu postavil?“

„Kromlech; asi dílo starých Keltů, Charryho předků. Proč to stavěli, už neví nikdo, ani Charry.“

„Viděl jsem podobné stavby ve Francii, ve Skotsku, ve Wallesu. Dalo by se tam zajet a prohlédnout si to?“

Mít'a pobídl koně, ale tomu se vybraná trasa nezdála, začal se plašit a nechtěl dál, dokonce ho shodil. Dimitrij nadával, vzal koně za otěže a táhl za sebou - jenže po několika krocích uklouzl a vzápětí se propadl až po kolena do bahna. První byl u něho Ao Harrap, chytil ho zuby za vestu a táhl ven; než jsme dojeli, stačil se už Mít'a s pomocí jaguára vyhrabat na pevnou zem a teď klel a oklepával se.

„Nelez do bažin, když necítíš, kde je měkká půda!“ poradil mu Ao Harrap, „Tudy se přejít nedá; existuje několik cest, ale bude lepší spolehnout se na koně, ten má svůj instinkt...“

„Ech, k čertu!“ Mít'a si otíral větvičkou bláto z bot a vztekle se rozhlížel, „U nás jsou taky bažiny! Ale tohle jsem

nečekal; s dlouhou holí bych tudy jistě prošel...“

„Radši to nezkoušej! Nebo budem mít místo svatby funus...“

Diana vedla ostatní bezpečnou trasou až k balvanům; tam sesedli a pustili koně, aby se pásli. Julietta hodlala položit ostatním řadu otázek. Odpovídali jí Diana a Denis; Dimitrij se většinou do diskuse nepletl, protože neovládal jazyk ani téma.

„Víte, když jsem o tom uvažovala, přišla jsem na to, že jsem zoufale nevzdělaná! Je tolik věcí, které mi připadají zajímavé, ale zároveň nepochopitelné; a chtěla bych o nich vědět víc!“

„Jestli toužíš po poznání, jsi na tom správném místě. Je naším úkolem rozšiřovat lidské vědění.“

„Jde o to, že někteří lidé vás ale pomlouvají. Mluví o tom, že váš řád se zabývá čarodějnictvím; je to pravda?“

„Jako každá složitější otázka: ano i ne. Co si představuješ pod pojmem čarodějnictví?“

„Překračování hranic poznání, které Bůh povolil člověku.“

„Kde myslíš, že jsou ty hranice?“

„Tam, kde překračuješ hranici lidského rozumu a dostáváš se na území, které si Bůh vyhradil pro sebe.“

„Tvé mínění je správné; proto se taky zabýváme poznáním, které patří do oblasti hmotné přírody. Bůh nikdy nezakázal zkoumat přírodu okolo nás; pokud to zvládáme, můžeme po libosti zkoumat vše, co umíme.“

„Jsou však obory, které tu hranici překračují! Třeba hypnóza, ovlivňování funkce lidského těla pomocí akupunktury nebo výbojů biologické energie, práce s virguli či siderickým kyvadlem...“

„Počkej, nespěchej! Právě jsi jmenovala pár rozsáhlých oborů, ve kterých prozatím většina lidí nemá dost jasno. Nikoliv proto, že by to Bůh zakázal nebo v tom nějak bránil, ale že jsme je ještě nestihli dost dobře poznat.“

„Není to proto, že ty věci nejdou poznat?“

„Ne. Je to tím, že jsme doposud velice hloupí. Malé dítě, když vidí člověka číst, považuje ho za kouzelníka: dokáže získat spoustu informací z čmáranice na kusu papíru! Potom jde do školy a tam se číst naučí. Pak považuje za čaroděje člověka, který umí cizí jazyk; i to se naučí. Jak se rozšiřují hranice jeho poznání, rozšiřuje se i vědomí poznatelného světa.“

„Ale já přece nejsem dítě!“

„Člověk může být přesvědčen, že je rozumný a všechno zná; avšak není to pravda, dokud přistupuje k hmotné přírodě s dětinskými předsudky. Nehodnot' činnost druhých, dokud jí nerozumíš.“

„Dobře. Kde je tedy pravda?“

„Nejdřív činnost člověka, který užívá proutek k hledání pramenů vody. Prameny mají odlišnou strukturu než jiná hmota, reagují tedy na jinou energii. Člověk, který dokáže takový rozdíl citlivě vnímat, je dokáže najít. Nepotřebuje k tomu žádnou nadpřirozenou pomoc; ale může to někdy předstírat. To se ovšem dopouští drobného nebo většího podvodu.“

„Zkoušela jsem to; ne s virguli, ale se siderickým kyvadlem. Předmětem zavěšeným na niti, který na položené otázky odpovídá ano nebo ne. Zkoušela jsem to s křížem; ten by přece neodpověděl nesprávně, je to symbol Boha!“

„Kovový kříž, stejně jako jakýkoliv jiný podobný předmět, je především symetrický tvar zavěšený tak, aby měl dostatečnou váhu; jeho duchovní význam je v té chvíli vedlejší. Když položíš otázku, začne se točit takovým způsobem, jaký si sama podvědomě přeješ. Měly odpovědi, které jsi získala, nějaký smysl?“

„Ano! Potvrdily moje předpoklady...“

„Dosáhla jsi někdy výsledku, který jsi nečekala?“

„No... velmi zřídka.“

„Dosáhla jsi někdy výsledku, který by se při kritickém zkoumání ukázal toho druhu, jehož by se nedalo dosáhnout

jiným, konvenčním způsobem? Který by skutečně pocházel z Neznáma?“

„Ne. Pokládala jsem i otázky tohoto druhu; ale odpovědi se ukázaly jako nepřesné nebo zmatené.“

„Důvodem toho je, že na všechny otázky odpovídalo tvé vlastní podvědomí. Jestliže jsi odpověď znala, samozřejmě byla správná; pokud jsi měla pochybnosti, byla zmatená nebo nějakým způsobem nevhodná.“

„Všichni, kdo něco takového dělají, tvrdí, že na druhé straně je nějaká bytost, která na otázky odpovídá!“

„Především: netvrdí to ani zdaleka všichni. Tvrdí to ti, kdo se domnívají, že v gramofonu je trpaslíček, který tam hraje na housličky a zpívá. Je to zhruba stejná pravda.“

„Není tedy pravda, že tím způsobem lze vyvolat démona, který ti pak slouží a dává část své moci?“

„Démon je bytost, která má podstatně větší schopnosti, než komunikovat s tebou přes klíč na provázku. Kromě toho odpovídat na otázku, zda se tvá babička uzdraví ze žlučnickového záchvatu, je vyloženě pod jeho úroveň. Odpověď zní: uzdraví se, pokud bude užívat předepsané léky a nebude si dráždit žlučník nevhodným jídlem. Na tuto otázku ti ovšem může odpovědět mnohem lépe lékař, nebo třeba bába kořenářka.“

„A co lidé, kteří získali neuvěřitelné vědomosti a schopnosti? Třeba člověk, který dokáže pomocí spirály odhadnout u obrazu, ze kterého pochází období a dokonce, jakou by mohl mít cenu?“

„Ten člověk se buď mýlí nebo to předstírá.“

„Máš na mysli - lže?“

„Ano. Mnozí lidé touží vydělat si nějakým způsobem peníze. Lehkověrná veřejnost jim platí daleko raději, když jsou opředeni pověstí člověka komunikujícího s nadpřirozenem.“

„Je možné komunikovat s bytostmi mimo tento svět?“

„Možné to je; ale nebývá to běžné u začátečníků. Nepostačí, že ty chceš s někým hovořit - musí chtít mluvit také

on s tebou. Když tvá odborná pověst závisí na faktu, že s tebou ti z druhé strany často hovoří, je nutno občas předvést lidu jejich hlas. Což neznamená, že to skutečně hovoří oni.“

„Takže ti všelijací šamani jsou podvodníci?“

„Podvodníci... těžko říct. Mnohé činnosti jsou svého druhu představení pro jednoho či více diváků. Aby divák uvěřil, je nutné, aby něco viděl. Někdy ho to pomůže vyléčit. Pouťovní čarodějové se v podstatě nedopouštějí prohřešků, protože klamou pouze nevědomé lidi.“

„To zní, jako by oklamat hlupáka nebylo nic zlého!“

„V podstatě není. Kdo je hlupák, může si za to sám. Samozřejmě je ničemnost klamat mentálně postiženého člověka; asi jako krást malým dětem svačinu. Ale jsou dospělí a podle svého názoru soudní lidé, kteří velice touží být oklamáni. Je tak velmi špatné jim tuto iluzi poskytnout?“

„Dobře, někteří lidé žijí v iluzi. Těmi se nebudeme zabývat.“

„Okamžik, špatně! My všichni žijeme v iluzi! Účelem poznání je tuto iluzi rozpoznat a odstranit. To je skutečný úkol čarodějů!“

„Právě jsi řekl, že úkolem čarodějů je lidi v iluzi udržovat.“

„Někteří lidé v iluzi zůstat chtějí; ti tam taky zůstanou, ať jim povídáš cokoliv. Jiní se z ní touží dostat; těm je třeba pomoci. Snad nikdy nikdo neodmítl vážného zájemce poučit...“

„Takové poučení se ovšem poskytuje až po vstupu do nějaké tajné společnosti, sekty nebo spolku, který udržuje svá tajemství jen pro zasvěcené. Určitě to neříká všem lidem...“

„Účelem rituálů a různých překážek v sektě je vytřídit osoby, které nemají vážný zájem. Téhož efektu dosáhne Mistr snadněji u žáka, který žádným takovým procesem neprošel, ale má upřímnou snahu se něco dozvědět. Rituály jsou ze dvou důvodů: pro posílení dobré nálady přímých účastníků a pro odehnání hlupáků.“

„Kněží pohaných společenství často přednášejí všelijaké svoje modlitby, provádějí rituály pomocí kouře, různých předmětů a tak; tvrdíš, že by se jim čarování dařilo, i kdyby to nedělali?“

„Provádět určité rituály je jejich denní povinnost, ať něco dělají nebo ne. Vyzývání různých mocností je proces, který nemá žádnou příčinnou souvislost s výsledkem práce, třeba léčení nemocného. Pokud nějakou souvislost má, tak jen tu, že přivede samotného šamana do vhodného rozpoložení mysli. Asi tak, jako si vědci před konferencí dají šálek černé kávy, aby jim to líp myslelo. Šaman si zapálí vonnou tyčinku.“

„Tím chceš říct, že nevěří ve svoje božstva?“

„V Boha samozřejmě věří, stejně jako my. V reprezentanty přírodních sil věří možná ještě víc než my. Ale velmi dobře vědí, jaké možnosti mají oni a jaké má Bůh. Lékař jakéhokoliv druhu může provést zásah na těle člověka: chirurgicky, podáním léku nebo ovlivněním postiženého místa energií. To jsou léčebné metody, které mohou, ale nemusí mít úspěch. Zdraví dodává Bůh podle svého uvážení. Někdo může být dlouhodobě léčen, ale zdraví se nedostaví. Někdo léčen být nemusí a uzdraví se.“

„Jak to, že šamanské metody léčení fungují?“

„Jak to, že fungují lékařské metody? Je to stejná práce.“

„Mezi vědeckým přístupem a pícháním jehel je snad rozdíl!“

„Jen jako mezi dvěma obory téže činnosti. Píchání jehel do míst, kudy procházejí čakry, je velmi účinná a blahodárná činnost. Nemá nic společného s nadpřirozenem.“

„Existují skutečně ty uzlové body? Je možné píchnutím jehly do ucha ovlivnit třeba žlučník nebo slezinu?“

„Velmi snadno. Mezi těmito dvěma jevy je příčinná souvislost, která se týká jen a pouze zkoumání těla. Není v tom vůbec nic nadpřirozeného a žádný rozumný akupunkturista to netvrdí.“

„Umíš pracovat s jehlami? Můžeš o tom mluvit jako odborník?“

„Viděla jsem to dělat, ale sama jsem to nikdy nezkoušela. Na tom, co jsem viděla, nebylo nic nadpřirozeného.“

„Existují vůbec lidé nadaní nadpřirozenou mocí?“

„Těžko říct. Je nesporné, že existuje nadpřirozená moc a také existují lidé schopní s ní komunikovat lépe než jiní. Takových je ovšem málo; určitě to není každý, kdo to předstírá.“

„Jak moc riskují lidé, kteří to předstírají?“

„Riskují, že se na jejich triky přijde, budou natřeni dehtem, vyválení v peří, posazeni na osla čelem k ocasu a vypráskáni z města. Což může být docela zábavná podívaná.“

„Jaké je riziko lidí, kteří skutečně komunikují s nadpřirozenou mocí? Mám na mysli ty, kteří skutečně umějí čarovat!“

„To je velmi těžká otázka. Především, tito lidé by si měli být velmi dobře vědomi, co si můžou dovolit a co ne. Posuzovat, zda tyto hranice dodržují či překračují, rozhodně není úkolem hlupáků - to jest všech osob, které takové poznání nemají.“

„To zní, jako bys jejich schopnosti uznávala!“

„Pokud mne o nich přesvědčí, pak je samozřejmě uznám.“

„Jaký je v té souvislosti tvůj přístup k používání Boží moci?“

„Bůh má právo dát člověku, o co požádá. Člověk má právo Boha požádat. Bůh však není povinen jeho přání splnit; třeba z důvodu, že by splnění přání přineslo škodu jemu či dalším osobám kolem něho. Bůh může, ale nemusí.“

„Mají tedy smysl modlitby?“

„Samozřejmě ano. Bůh může splnit přání, buď osobně nebo prostřednictvím svých služebníků: lidí, zvířat, démonů, andělů.“

„Démony považuješ za služebníky Boží?“

„Každá živá bytost ve vesmíru je služebníkem Božím.“

„Satan byl svržen z nebes, protože jednal nezávisle!“

„Pouze se domníval, že jedná nezávisle. Byl svržen z nebes, protože setrval v nevědomosti. Jeho vzpoura proti Všemocnému Bohu byla dětinská a nesmyslná; ale pro jeho osobní kvality mu bylo dáno právo ovládat osoby ještě hloupější, než je sám.“

„Považovat Satana za hlupáka, to slyším poprvé!“

„Je vládcem všech hlupáků; nic víc a nic méně.“

„Zajisté znáš Bibli: první knihu Mojžíšovu, vyprávění o prvním hříchu. Adam a Eva měli zakázáno jíst ovoce ze stromu Poznání dobrého i zlého. Překročili tento zákaz a byli potrestáni vyhnáním z ráje a poslání na zem.“

„Ano, znám.“

„Adam a Eva se dopustili hříchu, svedeni Satanem. Získali toto poznání, ale zároveň byli potrestáni. Je to tak?“

„Slova Bible jsou absolutně správná. Avšak uvažuj: je psáno, že Bůh je vševědoucí?“

„Samozřejmě.“

„Může se odehrát nějaká událost, aniž by o ní Bůh věděl?“

„Nemůže.“

„Dá se říct, že Bůh mohl předvídat, jak se zachová Adam a Eva v záležitosti s tím jablkem?“

„Je vševědoucí, takže to musel vědět jistě.“

„Proč to tedy dopustil?“

„Ponechal lidem svobodnou vůli, aby se rozhodli, zda chtějí poslechnout Jeho příkazy či nikoliv.“

„Ponecháš malému dítěti svobodnou vůli, aby si sáhlo na žhavá kamna nebo na ostrý nůž?“

„Adam a Eva nebyly malé děti! Byli to dospělí lidé!“

„Člověk bez poznání je stejný jako malé dítě. Chci z toho vyvodit následující: Bůh věděl, jak se situace bude vyvíjet. Nezasáhl do ní proto, že to byla Jeho vůle. Bylo nutné, aby

lidé vyšli z ráje a kolonizovali Zemi. Proto se stalo všechno to, co je napsáno v Bibli.“

„To zní, jako by Bůh pořádal pro lidi nějaké představení!“

„Také Bůh má svoje zábavy; dovoluje lidem, aby se jich podle své vyspělosti zúčastňovali. To neznamená, že pro Boha jsou tyto hry stejně významné jako pro nás.“

„To nechápu!“

„Viděla jsi někdy kočku hrát si se svými mlád'aty? Koťata se jí vrhají na hrdlo a koušou ji ze všech sil; potom je kočka povalí tlapou a zase kouše ona je. Domníváš se, že kočka svá mlád'ata zakousne, jako zakusuje myši? Určitě ne, ale koťata si to myslí se vší vážností. Ona taky tak vážně na matku útočí.“

„Stále narážíš na názor, že jsme jako malá nevědomá koťata. Proč hodnotíš lidi tak nízko?“

„Nesouhlasím se slovem nízko; hodnotím je, jací jsou.“

„Považuješ se za lepšího než ostatní lidé?“

„Nikoliv; jsem stejné malé koťátko, které prochází obdobím učení se životu. Možná jsem se už naučila rozeznávat myši od ostatních koček; v tom případě díky Bohu za to.“

„Je možné zbavit se nevědomosti?“

„Ano. Ale je to celoživotní a neustálý proces. Každým takovým odstraněním nevědomosti se objeví další nevědomost, která musí být také odstraněna.“

„Popíráš, že existují lidé skutečně moudří?“

„To jsou ti, kteří si uvědomili meze své nevědomosti.“

„Existuje nějaké poznání, které je lidem zakázané?“

„Těžko říct jednoznačně. V ideálním případě lze říct: poznání, které by Bůh skutečně nechtěl lidem odhalit, by uzpůsobil tak, aby se o něm vůbec nedozvěděli.“

„Všechno poznatelné je tedy dovoleno zkoumat?“

„Proč ne? Není-li zakázáno se ptát, proč svítí slunce, není ani zakázáno ptát se, proč a jak funguje lidské tělo. Omezení je

dáno chápáním, nikoliv vůlí Boha.“

„Popíráš možnost zlého poznání?“

„Poznání není zlé, jako není dobré. Fakta nejsou zlá ani dobrá; fakta prostě jsou. Jak jich člověk použije, je jeho problém. Může je pochopit nebo nepochopit, nic víc.“

„Jaká je situace v případě zázraku?“

„Zázrak je popření přírodních sil. Právo dělat zázraky má jenom Bůh nebo ten, koho Bůh pověří. Ale využívání existujících sil přírody není zázrak; to je podstatný rozdíl.“

„Je psáno v knize Zjevení, že před skonáním věku se bude Satan převlékat za anděla světla. Povstanou falešní Kristové a falešní proroci a budou konat veliké divy a zázraky, takže by svedli i svaté, kdyby to bylo možné. Znáš tento výrok?“

„Znám. Nemám možnost rozmluvit Satanovi jeho pokusy; jestli dokáže udělat nějaký zázrak, prosím, ať ho předvede. Ale musím se přiznat: doposud jsem neviděla nic, co by se aspoň vzdáleně podobalo zázraku. Tím neříkám, že si umím všechno vysvětlit.“

„Nejsou-li činnosti léčitelů zázrakem, čím tedy jsou?“

„Vědeckým poznáním kombinovaným s divadlem pro lidi.“

„Vylučuješ, že by ti lidé jednali z ďábelského návodu?“

„Většina lidí jedná z ďábelského návodu. I ti spravedliví a zbožní. Touha po penězích je taky ďáblova nástraha. A přesto každý člověk, také ty a já, toužíme po majetku.“

„Ale nedopouštíme se kvůli tomu hříchu!“

„Minimálně sedmkrát denně; tolikrát se hříchu dopouštějí svatí. Nejsme-li svatí, děláme to ještě častěji.“

„Chci se zabývat studiem těchto oborů. Má to nějaký smysl?“

„Má smysl studovat hmotnou přírodu. Studovat zázraky smysl nemá, protože se přírodě vymykají. Ale má smysl zjišťovat, zda nějaká činnost je zázrak či využívání přírodních zákonů. Pokud tě tento obor zajímá, klidně studuj.“

„Jakým způsobem toho dosáhnu?“

„Nejdřív je nutno zjistit, zda uvedená skutečnost doopravdy existuje nebo je to nějaký klam, humbuk a podvod. Když se potom nezvratně přesvědčíš, že je to skutečnost, vyhledej nejlepšího odborníka v tomto oboru. Požádej ho, aby ti poskytl poučení; pravděpodobně to neudělá, nebo bude mít alespoň nějaké podmínky. Například nebude ti chtít vysvětlovat základní věci. Profesor matematiky taky neučí prvňáčky násobilku; ale přijme žáka, který už veškeré nižší učivo zvládl.“

„Jak poznám skutečného odborníka?“

„To je samozřejmě velmi obtížné. Není vyloučeno, že se jednou nebo několikrát zmýlíš a budeš žádat o radu někoho, kdo není na nejvyšší úrovni. V tom případě musíš zvážit, zda rady toho Mistra pro tebe mají nějakou cenu či nikoliv. Je možné, že učitel neví víc než Mistr, ale ví rozhodně víc než ty. Nezavrhuj ho, může ti pomoci zaklepat na Mistrovy dveře.“

„Co když po usilovném studiu zjistím, že šlo o omyl, že mne Mistr klamal a udržoval v nevědomosti?“

„Hluboce se mu pokloň a poděkuj mu, že na konci svého učení tvou nevědomost odstranil; jinak bys to nepoznala.“

„Proč považuješ svět za plný lhářů a podvodníků?“

„Protože je takový. Ne, to není správná definice: svět je plný čestných a spravedlivých lidí, kteří mluví pravdu; jenom občas se dopustí lži nebo omylu. Samozřejmě je možné taky říct, že svět je plný lhářů, kteří sem tam řeknou omylem pravdu.“

„Tvá slova zní, jako by sis nevážila lidské společnosti.“

„Skutečně si jí nevážím. Proč taky?“

„Takto hodnotit lidi může ten, kdo se považuje za nadřazeného!“

„Takto hodnotí lidi ten, kdo si je vědom skutečného stavu. Jsem si také vědoma, že nejsem o nic lepší než druzí.“

„Jak mám tedy věřit tvým slovům?“

„Nikdo tě nenutí, abys jim věřila. Promysli si je, zvaž jejich smysl a význam. Neuspokojí-li tě, nevěř jim.“

„Zkusím udělat závěr: čarodějnictví je z převážné části snaha oklamat veřejnost, z menší části ovládnutí přírodních zákonů. Je v něm ještě něco víc než to?“

„Těžko říct. Můžeme jednoznačně definovat, co čarodějnictví není. Nemůžeme zcela zodpovědně říct, co čarodějnictví je.“

„Takže přiznáváš, že něco navíc existovat může?“

„Ano.“

„Toto něco navíc může být pro nás nebezpečné?“

„Ano, může.“

„Jakým způsobem?“

„Řekla jsem, že jsme vytrídili všechno, co čarodějnictví není. Tyto otázky ti mohu zodpovědět. Nemohu říct, co je magie a čím je nám nebezpečná, protože to nevím. Pokud se zeptáš, jak se to dozvědět, ani to nevím. Možná lze říct: nebezpečné je nám všechno, na co musíme odpovědět »nevím«.“

„Potom by bylo lepší se tomu vyhnout!“

„Zajisté. Ovšem pak riskujeme, že budeme považovat za věci nepoznatelné to, co jsme si jenom neprohlédli zblízka.“

„Riskujeme v obou případech. Že se zajímáme i že se nezajímáme. I když, pokud se vůbec nestaráme o takové věci, riskujeme méně.“

„Nikoliv. Věci nepřestanou existovat jen proto, že je nechceme vidět. Na druhé straně: neumíme-li zapálit oheň, nehrozí nám, že bychom vyhořeli. Ale taky se neohřejeme.“

„O co opíráš svá tvrzení? Můžeš je nějak dokázat?“

„Opírám je o částečné znalosti Písem, zkušenosti předchozích Mistrů a vlastní zkoumání. Bylo by velmi obtížné rozebírat každý pramen, taky už se nepamatují. Je ale možné rozebrat jednotlivé otázky, pokud by se to ukázalo nutným.“

„Je možné, že jiný odborník bude mít jiný názor než ty?“

„Velmi snadno. Vidí záležitosti z jiného úhlu.“

„Jak mám v tom případě poznat, kdo má pravdu?“

„Oba mají část pravdy. Absolutní pravda je jen Bůh. Lidem bylo dáno částečné poznání, jak dokládá Svatý Pavel: Zčástky jen poznávám. Ta část může být větší či menší, ale ne úplná.“

„Mám-li tedy snahu získat úplné poznání?“

„Je to jen pošetilost a honba za větrem.“

„A snaha získat větší poznání, než mám teď?“

„To je moudré a ušlechtilé.“

„Co mám dělat v případě, že některý učitel sice předkládá učení správné a dokonalé, ale v něm osobně je nějaká chyba? Například má určité morální nedokonalosti, které mne odpuzují.“

„To, co opice s ořechem: jádro vyloupne a sní, slupku zahodí.“

„Pokusím se navodit téma, které přesahuje rámeček dosavadní diskuse: poznání o Bohu. Je možno získat takové znalosti?“

„Částečně ano.“

„Jsou Písma pramenem úplného poznání Boha?“

„Ne. Písma jsou zdrojem vědomostí o lidském poznávání Boha. Popisují, jak jsou lidé schopni Boha vnímat, nikoliv jaký je On sám. Bůh je ve své úplnosti nepoznatelný.“

„Bůh si však přeje, aby byl poznán!“

„Přeje si, aby byl poznáván. Budeš-li studovat Písma, pak získáš každodenně víc a víc informací. Jejich souhrn je absolutní pravda, avšak tento souhrn nikdy nezískáš.“

„Slovem Písma rozumíš Bibli?“

„Ano. Bible byla dána k poznávání křesťanům. Jiným lidským kulturám byly dány jiné knihy. Je pravda, že Bible ti

postačí, abys získala takové poznání, jakého je ti nezbytně třeba.“

„Ale ne úplného?“

„Ani všechny posvátné knihy všech kultur ti nedají úplné poznání. Bůh přesahuje všechny možnosti lidského vědění.“

„Může se stát, že by v Bibli byla nesprávná informace?“

„Ne, protože je to Písmo inspirované Bohem.“

„Co když je Bible v rozporu s něčím, co je také považováno za objektivní pravdu?“

„Může to být tak, že tvé vnímání není správné. Může být chyba v tom druhém pramenu. A může to být tak, že obojí je pravda.“

„Mohou platit současně dvě protichůdné pravdy?“

„Ano. Bůh je všemocný; může dopustit, aby platily dvě různé pravdy na dvou různých místech nebo různých časech. Může dokonce dopustit, aby platily dvě nebo více ve stejném prostoru a čase, i když si takový stav neumím představit.“

„Upřímně řečeno, neumím si představit ani tu první verzi.“

„A přece je to jen stín Boží všemocnosti.“

„V tom případě by to znamenalo, že lidé, kteří se řídí jinými zásadami než křesťané, mají pravdu; jen pro ně platí jiná pravda než pro nás! Je to možné?“

„Proč by nemělo být?“

„Popíralo by to text Svatého Jana: Já jsem ta Cesta, Pravda a Život. Nikdo nepřichází k Bohu než skrze Mne.“

„To říká Ježíš Kristus. Ale neříká nikde: nikdo nepřichází k Otci než skrze faráře Eustacha Hasenknopfa z Dolní Lhoty.“

„Chceš říct, že to byl tentýž Bůh, který zjevil pohanům jejich zcestná a bludná učení?“

„Bůh je jen jeden. Nakolik jsou jejich učení zcestná a bludná, to si netroufám posoudit. Co znám a co jsem četla, se dá označit za zjevené Boží slovo; jen pro jinou společnost.“

„Ty skutečně tvrdíš, že jejich knihy jim dal Bůh?“

„Já to netvrdím, tvrdí to ty knihy. Já jsem je pouze četla a nenašla argumenty, jimiž bych to vyvrátila.“

„Když čteš něco, s čím nesouhlasíš, pak k tomu přece musíš zaujmout nějaké stanovisko!“

„Nevím, proč bych musela.“

„Je nutné zjistit, je-li to pravda nebo lež! Jinak bychom se ocitli v bludném kruhu nevědomosti!“

„V bludném kruhu nevědomosti jsme, ať chceme či nikoliv. Pravda je asi taková: je nutno zjistit pravdu, pokud považuješ tu záležitost za svůj problém. Pokud to tvůj problém není, proč nad tím zbytečně bádát?“

„To neřeší otázku nalezení pravdy! Pouze ji odsouvá!“

„Máš dvě možnosti. Jedna je pravdu hledat: navštěvovat různé seberealizované osobnosti, vyptávat se jich, číst jejich Pisma a diskutovat o nich. Druhá možnost je prohlásit, že pravda je jen to, co tvrdíš ty. Vše ostatní je potom lež, kterou je nutno potírat; čím tvrdším způsobem, tím lépe. Obojí způsob není prost nebezpečí: v prvním případě nám hrozí, že zabloudíme a přikloníme se k něčemu, co není správným učením, ve druhém se staneme hlupáky, kteří budou pravdu potírat.“

„Mluvíš o hlupácích velice často!“

„Jeden duchovní učitel řekl: Nemůžete-li usnout, počítejte idioty. Je jich víc než oveček.“

„Co když my sami jsme idioti?“

„Budiž Bohu chvála, že jsme na to přišli.“

Po této odpovědi došla Julietta k názoru, že se připozdívá a je jí zima, takže je na čase vrátit se domů. Ostatní souhlasili; bylo vhodné, aby stihli další svatbu, která se měla konat toho odpoledne. Julietta se zajímala, kdo si koho bere, a Denis jí vysvětlil systém; taky stručně objasnil arminský oficiální náhled na manželství. Smála se.

„V každém případě tím odpadá velká většina soudních sporů, které tvoří jednu z hlavních zábav vyšší společnosti.“

Předběžná zasnoubení, svatební smlouvy, nedodržení slibu manželství, rozvod od stolu a lože, svedení pod příslibem manželství, alimentální soudy, spory o paternitu, majetková vyrovnání po rozvodu, spory manželských a nemanželských potomků... tohle všechno je důvodem spousty tahanic, vše se to důkladně projednává v tisku, každý advokát si dává pěkně mastně zaplatit... A tady nic!“

„Hloupostma se nehodlám zdržovat!“ pronesla Diana rázně.

„Podle těchto zákonů by Tomáš Baarfelt byl legálním manželem mé matky! A já bych se mohla psát Julie z Baarfeltu...“

„Klidně můžeš. Nemyslím, že by to Tomášovi nějak vadilo.“

„Jak se u vás řeší spory o dědictví?“

„Jaké dědictví, po živých rodičích?“

„Mám na mysli, kdyby zemřel někdo, kdo má velké množství dětí s různými manželkami. Jak se rozdělí jeho majetek?“

„Pokud udělá závěť, bude se postupovat dle závěti. Pokud ne, dostane každý rovným dílem... Možná by se mělo přihlížet, zda někdo nemá dost velký majetek už sám od sebe, ale zatím takový případ ještě nenastal. Uvidíme...“

„Kdybyste si nevěděli rady, dejte mi vědět! Teta Margo tvrdí, že bych mohla z fleku dělat advokáta...“

„Ale jo, klidně ho dělej. Jenom si dávej bacha, u nás v Arminu je to rizikový povolání. Někdy dostane advokát pár facek i se svým klientem, když si to oba zasloužej...“

Julie se rozesmála, potom však začala snít nahlas: „Stejně těm Polákům závidím! Odjet si někam do jižních moří na nádherný ostrov, kde je pořád teplo, slunce tam svítí... můžeš se koupat v moři, trhat si ovoce ze stromů... celý den chodit nahá...“

Denis vyprskl: „Vždyť se stydíš svlíknout i ve sprše!“

„Snad mi dovolíš, abych si nejdřív zvykla, ne? Taky nejsme na vašem barbarském ostrově, ale v civilizované Evropě. Jsem tady první den, tak žádám lhůtu na aklimatizaci...“

„Máš na to deset minut, stačí ti to?“

„Kdyby to bylo na Ostrově, tak bych ti hned nařezala, bráško!“

„Nařež mi hned! Mám si na to nechat svázat ruce za záda?“

Za tohoto povídání dojeli na statek, postarali se o koně a pak se připojili ke svatebním hostům. Denis představil Julii nevěstu; bylo to děvčátko, jaké by normálně nechali leda pást husy, před návštěvou z ciziny se červenala rozpaky a zároveň byla nesmírně pyšná, že je středem pozornosti.

„Prosím tě, ta se chce vdávat? Je jí už aspoň patnáct?“

„Na to jsme se pro jistotu neptali. Ale za krátký čas se stane matkou a moc jí to dělá radost.“

Julie byla zvědavá na ženicha; jak očekávala, byl taky kluk, snad o dva roky starší. Diana přiznala, že se od něj neočekává ani rozum, ani zodpovědnost, ani žádné jiné mužské přednosti. Přesto mu Poláci dosvědčili, že v boji zabil tři německé vojáky; je-li dost starý, aby bojoval, nelze mu zabránit, aby se ženil. Taky se při zmínce o svém dítěti nadýmá pýchou.

„Už chápu, proč je chcete poslat do Arminu! Tady by se nejspíš neživili a umřeli hladu i s tím děckem...“

„Tak vidíš, že to chápeš!“

Svatba se Julii moc líbila; hlavně hudba a zpěv. V penzionátě se učila hrát na piáno; tak si Diana vzpomněla, že má maličké ruční harmonium, na které se učila hrát v Barmě, předvedla jak se to dělá a půjčila jí nějaké noty. Julie se pevně rozhodla se to naučit a zapojovat se do obřadů.

Všechno, co viděla, v ní vzbouzelo nadšení: zpívání, obřad, který celý včetně svatby vedl chlapec kolem dvacítky, hostina bez alkoholu a bez masa, jednoduché a přátelské

vztahy mezi všemi, kdo tu byli. Celý večer sršela vtípem, povídala si s každým, kdo jí rozuměl a skvěle se bavila. A když šla spát, náhle se rozplakala Denisovi na rameni:

„Mně se tady tak líbí! Já jsem tolik let strávila zbytečně, mezi hloupými a bezcennými lidmi! A vůbec jsem nevěděla, že může být někdo jako vy, žít jednoduše a pravdivě...“

„Ale jdi!“ Denis byl trochu na rozpacích, „To se ti jenom na první pohled zdá! Jsme úplně stejný lidi jako všichni...“

„Ti vaši Poláci mi připadají jako andělé! Já vím, že prožívají taky něco jiného než neustálou zábavu: bojují, touží osvobodit svoji vlast... Já vím, že znají krev, bolest, námahu, hněv a nenávist. Ale jsou to čisté a pravdivé vášně; žádné předstírání a žádná lež, jako mezi lidmi...“

„Uděleš nejlíp, když si půjdeš lehnout,“ navrhl, „Ráno musíme brzo vstávat, nevzpomínáš si?“

„Tak zůstaň se mnou! Proč musím spát sama? Chtěla bych bydlet s ostatními, nemusel jsi mi shánět samostatnou postel...“

„Ostatní spí na zemi zamotaní do pokrývek!“

„Tak bych tak spala taky; copak jsem něco lepšího? Lehni si ke mně, však se vejde! Jseš můj malej bráška, tak co...“

Denisovi to bylo vcelku jedno; vyčkal, až se přestrojila do parádního hedvábného nočního prádla, pak se zavrtil k ní pod deku a Julie se mu svěrovala s dalšími svými dojmy; pak najednou usnula téměř v půli slova. Denis už ostatně také spal.

Procházím mezi ostatními. Jenže jsem úplně nahá.

Všichni na mě zírají. Zvláště se zájmem si prohlížejí hrudník a klín. Klepu se studem, přes prsa jsem si načesala vlasy, klín se snažím zakrývat rukama, ale všechno je zbytečné. Nefouká žádný zvláštní vítr, ale stejně mi vlasy odfoukne, moje poprsí je příliš výrazné. Když se snažím nějak kadeře upravit, musím na chvíli zvednout ruce a všichni na mě čumí.

Holky mi závidí. Nebudu zapírat, mám postavu, jakou muži vždycky obdivovali a holky záviděly. Dlouho jsem si

toho nevšímal, vlastně jsem se viděla v zrcadle až ve Vídni, jeptišky v penzionátě považovaly krásu za ďáblovu mámení a kdybych se moc prohlížela, potrestaly by mě. Až ve Vídni se holky vyptávaly, jak to dělám, že mám tak štíhlý pas, velká prsa, čistou pleť a nádherné vlasy. Ony pořád držely nějaké diety, kupovaly drahou kosmetiku a nechávaly se všelijak šlechtit. Já nemusela. Stejně jsem se všem líbila. Kluci po mně jedou i tady; dobře vím, co by chtěli. Ale máte smůlu, musíte si nechat zajít chuť!

Najednou se všechno kolem změní. Jsem v zahradách Schönbrunnu a proti mně kráčí princezna Stephanie se svými dvorními dámami. Víc než polovina těch holek mě strašně nenávidí, ale tváří se jako nejlepší kamarádky. Teď ovšem ne, teď jim oči můžou vypadnout úžasem.

A princezna Stephanie pronese, mistrně skrývající pohrdání: „Slečno, vy jste nahá! Nestydíte se?“

„Nestydím,“ odpovím, „Já si to můžu dovolit!“

Oněmí úžasem. Její dámy se naopak rozštěbetají jako kachny. Zauvažují, čím ji dorazit...

„Napadlo mi vykoupat se tadyhle ve fontáně. To ty by sis netroufla!“

Princezna uvažuje, zda nemá omdlít. Dámy rozčileně vykřikují a jejich hlasy znějí jako polnice...

Julie se vzbudila troubením, zbrocená potem; byl to příšerný sen. Denis se šel bez váhání vykoupat. Julietta váhala; uvažovala o tom celý včerejší den a ten sen ji dorazil. Byla vychována se zásadou, že ji nikdy nikdo za žádných okolností nesmí vidět nahou. Zvláště ne chlípni muži, kteří by na její tělo mlsně čuměli a slintali při představě, co by se s ním dalo dělat. Problém byl, že si docela přála, aby na ni čuměli. Samozřejmě by je pohrdavě odmítla; cítila příjemné vzrušení při představě, že ji budou očumovat. Styděla se za to, že je tak pyšná na svoji krásu, ale i ten stud byl příjemný. Do poslední chvíle nebyla zcela rozhodnutá, ale všichni okolo bez ostychu pobíhali nazí. Došla k vodě a pozorovala, jak se všichni cachtají a dělají si legraci z toho, jak je studená. Měla na sobě hedvábné spodní prádlo; s rozpaky svlékla košilku a čekala, co

to udělá. Očekávala, že ji za to někdo bude obdivovat, ale více méně si jí nikdo nevšímal. Rudá studem spustila nohavičky; opět žádná velká reakce. A když už, tak si jí všímali polští chlupci, protože je velice krásná. Jenže - sestra jejich komenditora. Nedotknutelná.

„Tak mám dojem, že by ses mohla vdávat třeba hned!“ usuzoval Denis, když si ji prohlédl kritickým zrakem.

„Nehrozí, bratříčku!“ zasmála se, „Nejsem blbá!“

„Ale nějakého kluka přece někde máš, ne?“

„Budeš se divit, nemám. Jsem jedna z mála svobodných dívek na tomto statku; i podle těch vašich trhlých zákonů!“

Denis se zatvářil udiveně, až skoro hloupě.

„No ano, co se divíš? Jsem panna a nehodlám na tom nic měnit.“

„Copak tě nikdy žádný kluk nechtěl?“

„Ale jo, takovejch bylo... jenže měli smůlu! Já taky každého nechci; nemám zájem mít pětadvacet manželů, víš? Až za to někdo bude stát, tak nebudu váhat, ale zatím...“

Nechala ho uvažovat a zajímala se o bojový výcvik; jenže byla začátečník a nebylo radno se plést mezi zkušené, protože mohla snadno dostat pecku do koketního nosíku. Denis ji střežil a slíbil, že jí poskytne nějaké soukromé lekce, aby se rychle vyrovnala ostatním.

Jenže přišla taky Diana, samozřejmě už dopředu svlečená. Zavřískala, vrhla se do vody a zaplavala si; když vylezla, oklepala se jako pes a rozhlédla se kolem.

„Tak jo, pojd'te se pomazlit...“

Denis čekal jen na to, vrhl se na ni zezadu, ale ona ho přehodila přes hlavu do vody. Pořád ještě v ní byla po kolena; vrhlo se na ni několik kluků i holek, prvních se zbavila, ale nakonec ji srazili a prali se na mělčině, každý s každým. Julie zrudla studem při představě, že by na ni někdo sáhl, ale Dianě se to podle všeho líbilo, pištěla rozkoší. Pak se do boje zapojily šelmy, ale děti se jich ani v nejmenším nebály a rvačka skončila, až když byli všichni naprosto vyčerpaní.

Koloběh pokračoval: přednáška z oboru lékařství, snídaně... pak se Julie rozhodla něco pracovat, ale ukázalo se, že většinu prací na vesnickém statku vidí poprvé. I když se jí to líbilo, prozatím nebylo možné dát jí samostatné úkoly.

Toho dne se na statku objevil muž celý v černém, s koženým vakem a pouzdrem na housle. Nos jako skoba, černá hříva vlasů a bílé zuby v snědé tváři spolu se zachmuřeným pohledem charakterizovaly řádového střelce Viktora. Když Julie spatřila jeho plíživý krok a všimla si dravčích nepřátelských očí, trochu se ho polekala, ale Tomáš ho přivítal velmi srdečně a zval ho dál. Taky Diana vítala pistolníka přátelsky a on se na ni zašklebil:

„Doslechl jsem se, že jsi měla v ruce Maurice Gréveta. A nechala ho utéci! To nemáš dělat, sestřičko!“

„Rozsekla jsem mu tvář nožem. To stačí, ne?“

„Stačilo by, ale Grévet byl odsouzen a musí zemřít. Ten muž nás fanaticky nenávidí. Teď zřejmě ještě víc než dřív. Až ho zas uvidíš, vraz mu nůž do žeber; vysloužíš si díky řádu a dokonce odměnu, kterou na něj vypsali velmistři.“

„Netoužím po odměně,“ mávla Diana rukou, „Aspoň ne tolik, abych na něj uspořádala hon. Leda bych potřebovala na šaty.“

Tomáš zavedl Viktora k sobě a vyprávěl mu o Jerzyho válce v Polsku a Německu. Viktor ho vyslechl, ale nesouhlasil s jeho záměry ohledně vysídlení Poláků. „Jak jsem si stačil všimnout, je jich docela slušný oddíl; proč je chceš poslat pryč? Nevidím v tom žádnou logiku; kdybys je tady řádně vycvičil a potom poslal jako záškodníky do Polska, mohli by tam připravit další, líp organizované povstání!“

„To by jistě mohli. Ale podívej se na ně: jsou ještě skoro děti. Nezaslouží si žít jako normální lidé, vychovávat svoje děti a nebýt stále v ohrožení?“

„To je možná pravda; ale ty sám trváš na názoru, že řád je ve válce. Poslat pryč silný vojenský oddíl, když jej můžeš využít na jakémkoliv místě, je podle mého pošetilost!“

„Musím je poslat pryč, abych měl místo na další, kteří přijdou. Rozhlédni se kolem sebe: Hůrka pro tolik lidí nemůže stačit, už teď tu není k hnutí.“

„Ty očekáváš nějaké další lidi?“

„Já ani tak ne; ale Lukáš Anczewski, jejich velitel. Neustále nás pobízí, abychom je poslali pryč rychle; zřejmě čeká další.“

„Stejně, když přišli, byli poranění, zbídačelí; teď se vám je povedlo vyléčit, nakrmit, vycvičit - a pošlete je pryč?“

„Nejen to. Pošleme jich pryč ještě několik dalších skupin.“

„Myslíš, že s tím řád bude souhlasit?“

„To vskutku nevím; ale udělám to, i kdyby někdo nesouhlasil. Odpovím na jejich námitky, že čím víc jich pošlu pryč, tím víc jich sem přijde. Chceš se vsadit?“

„Pokud vím, Tomáši, není tvým zvykem se sázet a tvá otázka je čistě řečnická. Můžeš mi logicky vysvětlit, kde chceš vzít další lidi a jakým způsobem je sem dostaneš?“

„Nemůžu ti to logicky vysvětlit. Zkusím to vysvětlit zcela nelogicky, zato z moci komthura řádu: Bůh mi dal tyto děti, abych se o ně postaral. Učiním to tak, že je pošlu do země, kde budou moci nerušeně a šťastně žít. Když to udělám, pošle mi další, abych se o ně postaral stejným způsobem.“

Viktor polkl dvakrát naprázdno. „Bůh...?“ opakoval nechápavě.

„Přestali jsme brát v úvahu vůli Boží, bratře Viktore. Začali jsme spoléhat jen na svůj rozum; možná je to správná cesta, ale není jediná. Uvědomil jsem si to a rozhodl se jinak.“

„Hezké... jak jsi na to přišel?“

„Na své cestě Evropou jsem potkával různé lidi. Napadlo mi počínat si tak, jak si počínal Ježíš a jak by si měl počínat každý z jeho služebníků: navrhnou těm, kdo chtějí jít se mnou, aby zkrátka všeho nechali a šli. Nebudu nikoho přesvědčovat, lámat, dohadovat se s ním o podmínkách. Kdo nechce sloužit Bohu, ať si klidně zůstane doma a stará se o svoje věci. Když ale chce, potom je vítán...“

„No dobře, to všechno souhlasí; ale co když se ti nesejde dost lidí, nepřátelé na tebe zaútočí a ty nebudeš mít nikoho, kdo by za tebe bojoval? Co uděláš potom?“

„Zahynu, Viktore. Tak, jako zahynul můj syn Jerzy. Padl, protože se spoléhal na vlastní síly. A neměl jich dost.“

„Evropou jdou zvěsti o tvém počínání tady; všichni v řádu k tobě vzhlížejí s nadějí! Když padneš, bude to strašlivá pohroma nejen pro tebe a tvoje kamarády, ale pro nás všechny!“

„Sám říkáš, že Evropou jdou zvěsti. Až všichni, kterých se ta zvěst má dotknout, vyrazí prach z obuvi své a přijdou za mnou, bude nás nepřehledný zástup. Potom bude mé poslání splněno.“

Viktor si hryzal rty a vypadal rozpačitě. „Teď nevím, jestli se tě smím zeptat, ale... vzal bys mě taky?“

„To byla první otázka, kterou jsi měl položit. Ano, vzal.“

„A nějaké moje kamarády?“

„Proč jsi je nepřivedl s sebou?“

„Přijel jsem služebně; chci jednat s Dunbarem, který přijede na tvoji svatbu. Tohle byla soukromá prosba.“

„Nejsou soukromé a služební záležitosti. Všichni jsme členové řádu, všichni sloužíme Bohu. Naše soukromé věci jsou součástí této služby. Odpovídám ti za všech okolností: Ano, přijímám tebe a každého, koho mi pošleš. A děkuji ti za službu...“

V sobotu večer mívali sedláci z vesnice ve zvyku scházet se v hospodě táty Borga. Učinili tak samozřejmě i nyní; řeč se vedla pochopitelně o Hůrce a jejím osazenstvu. Neustále bylo o čem mluvit; teď právě prosákly zprávy o chystané svatbě. Když přišel sedlák Müller, sousedé měli již hodně zavlažena vyprahlá hrdla a jen dosedl, začali si z něj dělat legraci:

„Tož jak, sousede? Už jste viděl něco z těch miliónů, co dostane vaše mladá po svatbě?“

Müller něco zabručel, ale oni se tím nedali zarazit.

„No, řekl bych, že na to pohádkový bohatství, co ten chlapík má, vypadá dost obyčejně! Já kdybych měl jenom desetinu toho, co se vo něm povídá, tak už na práci ani nešáhnu!“

„Ty na práci beztak nešáhneš, jak je rok dlouhej!“ utrl se na mluvčího Müller, „A všecko co máš, prochlastáš!“

„No no! Však vono vám taky nebude... nafukuje se, že bude mít zeřáka knížete! Kdoví, co to je za knížepána! Kdyby to byl vopravdickej kníže, nebude jezdit s koňma a kurýrovat naše ženský a děcka! Takovej pořádněj kníže by se s náma ani nebavil; von se chová, jako kdyby vyrostl mezi dobyt看m jako my...“

„I kuš, ty!“ Müller mávl rukou a napil se piva.

„No jen se na něj podívejte!“ nedal posměváček, „Nafukuje se, že se na jeho dceru chytil pán! Jenomže ten pán možná nemá nic než holej zadek; protože ta cizí banda, co si tam natáhli, jim za chvílku všechno prožere! Takovejch lidí a všichni mají hlad; však tam Rither pořád kupuje jídlo! Už ani maso nejedí, protože na něj nemají!“

Müller pokrčil rameny a neřekl nic.

„Kdoví, proč si pan kníže tu jejich Evu bere... jestli nebude nakonec chtít, aby ho na starý kolena Müller živil!“

„Nekušni,“ řekl jiný sedlák, „Pan Baarfelt je pán; dokonce umí mluvit jako pan farář. I malej Denis je chytrej chlapec, umí číst všechny písmenka, i ty docela maličký; to nezapřeš! Já přečtu sotva noviny a trvá mně to celý vodpůldne. A kluk to přečte, jako kdyby to sám říkal z hlavy. Nepovídej, jsou to páni!“

„Jo, copak synáček! A teprv ta dceruška; jej, všechny prsty bych oblízl! Teda Müllere, budete mít doma pěknou vnučku, zrovna na vdávání! Kdyby moje Marjána náhodou odešla na věčnost, můžu si ji vzít a říkat vám dědečku!“

Müller si ulevil jen vzteklým zavrčením.

„Já to pořád povídám: ulakomil se na Baarfeltovo zlato! Jenomže toho zlata jsme viděli sakra málo; když přijde do hospody, platí jenom za sebe a za svý lidi. Ani pivo člověku

nenechá nalít, jakej je to teda pán? Já když byl na vojně, viděl jsem jednou pana barona; chodil s krajkovým kapesníčkem u nosu a jenom po francouzsky: »Eteté...« a hůlčičkou pošvihával. Když měl vlézt do kočáru, musel mu lokaj otevřít dvířka; a kdyby si kobyla upšoukla, možná se složil! Ale když nás zvizitýroval, vytáhl pár zlat'áků a: »Nalejte všem na můj účet, ať se chlapi napijou na mý zdraví!« Jo, to byl skutečnej pán; ne jako...“

„I drž hubu, ty motyko hloupá!“ zakřikl ho Müller.

„A pročpak? Že se to panu knížecímu tchánovi nelíbí? Pořád jste nad ním ohrnovali frňák; najednou mu dáváte dceru a ještě mu chcete svatbu strojit! Jenomže stejně z toho nic nebudete mít; ten floutek asi moc těžký srdce nemá, když nějakou ošidí a potom nechá sedět! Už prej má spoustu potomstva po světě; tak budete mít třeba doma vnoučka navíc... jenže knížecího!“

Müller bouchl pŕllitrem o stůl, hodil na stůl desetník, zvedl se, vyšel z hospody a práskl za sebou dveřmi. Táta Borg, který sledoval diskusi už delší dobu s nelibostí, se obrátil na mluvčího a komentoval jeho výroky jediným slovem:

„Vole!“

Stalo se zvykem, že v neděli se vydalo osazenstvo z Hůrky v kompletní sestavě do kostela; Charry a Diana ve slavnostním kroji, Tomáš v černém sametu stejně jako Denis, Eva v kroji, Julie v temně rudých šatech s vlečkou, již musela nosit v ruce, aby se jí neurousala o mokrou zem, Dimitrij v důstojnické nebo dokonce dvorské uniformě, Viktor v dlouhém černém kabátě se zlatými knoflíky, všichni Poláci včetně Lukáše Anczewskiho ve svých modrých stejnokrojích. Diana, Eva a Julie zářily šperky na všechny strany a vypadaly jako princezny.

Starý pan farář žil už nějakou dobu v permanentním nadšení; tolik lidí do jeho kostela nikdy nechodilo. Věděl, že pořádáme obřady také v chrámové místnosti na statku a dokonce k nám občas chodil, kromě jiného na večeři. Líbilo se mu, jak naši lidé hrají a zpívají; líbilo se mu, že lidé z vesnice se rádi zúčastní obřadů a tím jejich duchovní úroveň

vzrůstá. Přehlížel kvůli tomu dokonce hlasy těch, kdo nám nepřáli a kritizovali některé zvláštní zvyklosti.

Protože mu byla svěřena Tomášova svatba, měl trochu obavy, aby se nějakým způsobem neznemožnil před tolika znalci. Vysvětlili mu sice arminské rodinné zákony, ale ty nepochopil, věděl jenom, že Poláci uzavírají svatby mezi sebou. Pro dnešní den si připravil kázání na téma lásky rodičů k dětem, k rodině. Zmínil se také o lásce k vlasti a lidech, kteří za tuto lásku položili život; to stačilo, aby kostel zašuměl a mnoha lidem vyhrkly slzy.

Po skončení bohoslužeb nastala vhodná chvíle, aby Tomáš s Evou navštívili statek Müllerových a vykonali akt smíření. Ostatní proto počkali v hospodě, až budou případně zavoláni, Tomáš a Eva pěšky kráčeli ke statku. Zvědavci, kteří byli vždy připraveni, je sledovali v uctivé vzdálenosti.

Podle zpráv, které se donesly Baarfeltovi, měli být očekáváni; ale když došli, seznali, že statek je zabeđen jako nějaký hrad. Tomáš přistoupil ke vratům a zabušil na ně pěstí; pak chvíli vyčkával a když se nikde nic nepohnulo, zabouchal znovu. Ještě do třetice, ale ani tentokrát se neotevřelo okno ani dveře; dům byl tichý, jen z komína stoupal pramínek kouře.

Lidé se už začínali pochechtávat; zato Eva měla v očích slzy. Tomáš znovu zabušil na vrata a pak vykřikl: „Müllere - otevřete, prosím! Je zde vaše dcera a já, Tomáš Baarfelt. Žádám vás o její ruku; měl byste dovolit, abychom vstoupili pod vaši střechu!“

Vzápětí se ozval hlas sedláka Müllera, očividně posilněný alkoholem: „Nemám žádnou dceru, vyhnal jsem ji! A i kdybych měl, nedal bych ji nikdy člověku, jako jsi ty!“

„Müllere, jste otec dívky, kterou si chci vzít za ženu; proto se s vámi chci smířit a podat vám ruku. Neublížil jsem nikdy vám ani Evě, nemáte mi co vyčítat. Snad můžeme být přáteli?“

„S tebou - nikdy! Falešný kníže, světoběžník bez svědomí nemůže být mým zetěm! Jsem poctivý sedlák, nesnížím se k podvodníkovi!“

Tomáš to spolkl bez zachvění tváře; zato Eva se rozplakala ještě víc. Tomáš jí mlčky pohladil ruku; pak řekl: „Müllere, příští sobotu budu slavit svou svatbu s vaší dcerou. Zvu vás na ni; přijďte jako přítel! Nebudu se na vás hněvat, nepřijdete-li. Ale přál bych si ze srdce, abyste změnil názor a přišel!“

Odpovědí mu byl jenom opilý smích.

Tomáš ještě chvíli stál; potom vzal Evu za ruku a odcházel. Někdo z čumilů se odvážil zasmát, ale Tomáš se po něm jen podíval a ten člověk umkl s ústy otevřenými jako kapr na suchu.

Na Hůrku se všichni vrátili ve špatné náladě a upřímně rozhořčení. „Dovedu si představit, co se tak asi povídá dole ve vesnici!“ řekla Diana, „Ty jejich klepy a vůbec...“

Tomáš zapadl do svého pokoje, sourozenci Baarfeltovi zmizeli ve svém pokoji i s Denisem, Charry se taky někam ztratil a Diana zalezla do kuchyně. Nad Hůrkou se rozhostil mrak nepříjemné tísně, jako by na všechny padl stín.

Pozdě odpoledne se venku ozval známý řev motocyklu, to přijížděl Dunbar. Diana mu šla vstříc uplakaná, neboť krájela cibuli; Charry se vynořil z konírny, kde se hádal s Poláky kvůli rozdílným představám o sedlání koní. Janek zastavil motocykl u ostatních vozidel, slezl a rozhlížel se.

„No pozdrav Pánbůh! Tady je veselo jak v márnici! Kde je ženich a nevěsta? Jdu jim na svatbu a málem...“ zarazil se uprostřed věty a vyjeveně zíral do dveří; Diana se podívala taky a spatřila Julii, která se zájmem pozorovala, kdo to přijel.

„Dovol, Honzíku, abych vás představila!“ zahájila Diana vychloubací akci, „Komtesa Julietta la Venzini, Tomášova dcera. Někde tady je taky jeho syn Dimitrij Astarov. A tento pán je Jan Dunbar, Velkoněmecký komthur řádu...“

Julie přistoupila blíž a mile se usmála; Dunbar se uklonil a zdvořile jí políbil ruku.

„Už jsme spolu mluvili po vysílačce z Vídně,“ řekla Julie, „Ale tváří v tvář jsme se zatím nepotkali...“

„A moc mě to mrzí! Člověk se málokdy potká s dívkou jako vy!“

„Já myslela, že si tykáme!“

„Ach, promiň! Nezvykl jsem si... Diano, přináším Tomášovi zprávy z Polska, kde bych ho našel?“

Tomáš se našel sám, objevil se tu i s Evou; Janek jim napřed gratuloval, potom si sedli v Tomášově pokoji a vyložili papíry, které přivezl. Objevil řadu lidí, kteří měli vinu na potlačení polské revoluce; předložil teď seznamy a žádal, aby vybrali ty, kteří se Tomášovi zdají nejvíce vinní a zaslouží potrestání. Diana žádala, aby byli ztrestáni všichni, ale Tomáš prohlásil, že stačí potrestat pro výstrahu jen ty nejhorší nepřátele.

Porada trvala dlouho; kromě nich se zúčastnil i Viktor, který si dělal poznámky podle Dunbarových informací. Janek seděl proti Tomášovi, ale několikrát se zadíval šikmo přes stůl na Julii, když se mu zdálo, že to nikdo nepozoruje. Když si všiml, že přece jen někdo to vidí, rychle očima uhnul zas na papíry. Ale my jsme si toho stejně všimli!

Ona Julie taky dělala hodně pro to, aby si jí všímal. Velmi zostra odsuzovala všechny, kdo měli se smrtí Jerzyho cokoliv společného a navrhovala jim ty nejpřísnější tresty. Tomáš naopak hovořil umírněně; v tom ho podporovala Eva, která byla od přírody dobrá a ačkoliv se nepřátelé provinili, nežádala jejich smrt. Podle ní byl Jerzyho osud výsledkem politiky, věčného nepřítele prostých lidí, do které se neměl nikdo rozumný plést. Podle Evy každý, kdo se zabývá politikou, nakonec skončí vraždou nebo popravou; že se to stalo Jerzemu, nebylo pro ni překvapením.

Nakonec rozhodli o šesti nejhorších. Vesměs to byli vysoce postavení úředníci armády, policie, nejvyšší císařský prokurátor, jeden generál, jeden ministr. K nim přidali policejního komisaře, kterému donášel zprávy neblahý Hanusz Galinski; ale aby zjistili jméno ničemy, bylo napřed třeba odporného donašeče dopadnout. Nicméně u oněch šesti učinil Tomáš křížek a Viktor si jména svědomitě zanesl do notýsku.

Příjezd komthura byl pro všechny velkým potěšením; požádali ho, aby si na ráno připravil přednášku a pozvali ho na svatbu dalšího páru, který ji slavil právě dneska. Dunbar přijal;

během hostiny si vyžádal Lukáše a jeho důstojníky k rozmluvě.

Vysvětlil jim, že vyjednával s řádovou centrálou ohledně jejich přijetí, ale dopadlo to jako obvykle; nikdo se k ničemu nechce vyjádřit, o ničem rozhodnout. Nezamítli, nepovolili; prohlásili, že je to záležitost komthurů Dunbara, Guyrlayowa a Baarfelta, na jejichž území se polský pluk momentálně nachází. Pochopitelně souhlasí s Lukášovou rytířskou hodností, jsou ochotni přijmout nějaké další, kteří si to zaslouží, ale o hromadném přijetí všech se nedá vůbec hovořit.

„Co tedy máme dělat?“ ptal se Lukáš Anczewski.

„Cokoliv chcete.“ odpověděl Jan Dunbar.

Poláci pokračovali v zábavě; tančilo se a Julie naznačila, že by neměla námitek, kdyby ji Jan vyzval. Pochopil to hned na druhý pokus; tak se vznášela v jeho náruči a byla spokojená.

Lukáš přistoupil k Tomášovi a sklonil před ním hlavu. „Chtěl bych ti položit otázku, komthure!“

„Vzhledem k oficiálnímu oslovení očekávám, že bude nelehká.“

„Komthur Dunbar nám sdělil, že řád Blesků nepovažuje za možné, abychom se všichni stali jeho členy. Já zase považuji za správné, aby nám bylo umožněno sloužit Bohu jako jeho rytíři; tím spíš, když někteří naši bratři odcházejí do daleké země a nevíme, zda se ještě někdy sejdeme jako nyní!“

„Ano, to vím.“

„Slyšel jsem, že v takových případech bývalo možné založit novou lóži řádu, která by byla částečně nezávislá.“

„Tato praxe se ovšem už delší dobu nevyužívá...“

„Co je náš řád? Jsme Templáři nebo Řád Blesků?“

„V současné době je obojí jedno a totéž. S tím rozdílem, že řád Templářů byl oficiálně zakázán. Řád Blesků nebyl nikdy papežem ani povolen, takže mu nepodléhá.“

„Kdo by měl dát souhlas k založení té nové lóže?“

„Nemyslím, že bys bezpodmínečně potřeboval souhlas někoho z představitelů řádu; je ale dobře, abyste s ostatními žili v přátelských vztazích.“

„To máme v úmyslu.“

„Co konkrétně jste se rozhodli udělat?“

„Chystáme se založit řád Svatého Jiří a přijmout do něj každého arminského občana polského původu, který bude po této cti toužit. Kromě toho přijmeme také ty, kteří jsou s námi nějakým způsobem spřízněni; jako například Gyula Ártabogyi.“

„S tím nelze než souhlasit.“

„Řád Svatého Jiří proto, že tento světec je vzorem nejlepšího rytíře, pravé zosobnění rytířské cti; doufám, že se nikdo nebude domnívat, že to nějak souvisí s komenditorem Lasekou...“

„To by určitě nikoho nenapadlo!“

„Směli bychom tě požádat, aby ses stal čestným velmistrem?“

Tomáš chvíli mlčel. „Byl bych raději, kdyby to nebylo nutné. Z taktických důvodů... považuji za lepší, abys byl velmistrem ty, Lukáši. Zvládneš to?“

„Obávám se, že ne...“

„V tom případě... ponech rozhodnutí na Bohu. Sám nám sdělí svou vůli, když budeme dostatečně trpěliví. Jeho prst ukáže na toho, kdo by měl být velitelem...“

Lukáš znervózněl. „První myšlenka, která mi kmitla hlavou, když jsem na to myslel, byla... že by velmistrem měl být Jerzy Laseka. To je přece nesmysl, ne - když je mrtvý!“

„První myšlenka bývá někdy ta nejlepší.“

„Ty myslíš, že... ale velmistr, který už nežije?“

Vtom promluvil Denis, který seděl vedle Tomáše a prozatím se věnoval vychutnávání sladkostí: „Jeho tělo už nežije. Duše nemůže zemřít... je nesmrtelná.“

„Duše... no jistě, ale... může nám duše dát nějaké pokyny?“

„Možná ještě lépe, než dokud byl naživu.“

Lukáš se zatvářil udiveně, ale nediskutoval; uklonil se a šel to projednat se svými kamarády.

„Ach ano,“ řekl Tomáš vážně, „Děje se mnoho věcí...“

Julie strávila příjemný večer a líbilo se jí tady; skoro jí bylo líto, že musí jít spát. Ráno zaspala a nestihla ranní koupel v sotva rozmrzlém bazénu; umyla se tedy normálním způsobem a šla na rozcvičku, kde s úžasem sledovala Dunbarovo cvičení. Janek měl už značné zkušenosti v karate; zacvičil si s Poláky a Julie to považovala za dobrý důvod, aby jen přihlížela, fandila a sama se příliš nehýbala.

Lukáš Anczewski vyhledal Tomáše a vypadal vytřeštěně. „Nevěřil jsem, že by se to mohlo stát, ale... Já jsem s ním mluvil!“

„S kým?“ zeptal se Tomáš vyčkávavě.

„S Jerzym. Vlastně nemluvil. Jen se mi o něm zdálo. Přišel ke mně, usmíval se... z toho jeho pohledu vycházelo tolik lásky, že jsem... Tomáši, on se stal skutečně svatým! Je to možné?“

„Nevím. Je to můj syn; nesmím tomu věřit.“

„Stal se něčím... dá se tomu říct ochranný duch? Jako kdyby byl andělem, který ochraňuje ty, co to potřebují... kdyby ho lidé přivolali na pomoc, jeho křídla by je zaštitila...“

„Křídla? Myslíš, že má skutečně křídla?“

„Nejsou to křídla, jako mají ptáci. Ale může se pohybovat v prostoru. Je těžké říct, co teď je. Není člověk, není z hmoty, zkrátka takový... ano, nejspíš je anděl.“

Tomáš si jenom povzdechl.

„Je velice šťastný, že na něj vzpomínáte. Myslí na tebe, na Denise, Dianu... Julii. A na nás všechny. Má nás rád...“

„Taky já na něj často myslím.“

„On to ví. Tomáši, teď už nepochybuji - chci, aby Jerzy Laseka byl na věčné časy velmistrem řádu Svatého Jiří. Rozhodl jsem, že nebudeme mít nikdy velmistra, jen komthurskou radu. Já budu jedním komthurem, druhým bude Grzeszek Kwiatkowski, třetím... možná Gyula, bude-li chtít. O dalších se dohodneme...“

„V sobotu se koná moje svatba. Po ní by měl tvůj první pluk odplout; myslím by bylo nejlepší, aby do té doby byl řád Svatého Jiří ustanoven. Vyhlášení, přísaha... pasování rytířů. Vše, co s tím souvisí. Aby na moře vypluli už jako rytíři.“

„Máš tím na mysli: nadejde-li někomu z nás čas položit život, aby umíral už jako rytíř?“

„Ano, Lukáši. Přesně to mám na mysli.“

Lukáš Anczewski se mu poklonil a odešel.

Přednáška, kterou měl Jan Dunbar, byla na téma rytířských ctností; nikdo neví, zda si je zvolil náhodou nebo záměrně. Avšak všichni naslouchali jeho tvrdým, úsečným větám se zájmem, nikdo se nepokusil vyrušovat či odejít.

Po snídani si Diana přála trochu zacvičit; vystěhovali s Jankem na dvůr široký stůl, převlékli se do bílých trenýrek a triček a hráli stolní tenis s vervou hodnou užitečnější činnosti. Denis, taky v bílých trenýrkách, s žebry vystouplými jako kostlivec, přihlížel a radil. Julie nechápala.

„Co to hraje? To jsem ještě neviděla!“

„Stolní tenis - ping-pong. To nás naučil Honzík...“

„Jak se to hraje? Můžu taky?“

„V týchle sukni sebou brzo švihneš. Máš dres?“

„To zrovna ne; ale kdybys mi půjčila něco na sebe...?“

„No... mám zásobní tričko a šortky, ale...“

Než se vrátily, hrál Dunbar s Denisem; hrál poněkud nepozorně, což nebylo jeho zvykem a přivedlo Denise k několika vítězstvím a bezmeznému nadšení. Denis perlil, měl sklon vybírat i nemožné míče, pročež sebou párkrát švihl na nepřiliš čistý dvůr.

Julie přiběhla rozesmátá, hned se hrnula k raketě; napřed hrála s Dianou proti Janovi a Denisovi, ale protože díky Dunbarově umění a Denisově obětavosti brzo vysoko prohrávaly, vyměnili si to: Denis a Diana hráli proti Janovi a Julii. Dunbar se snažil jako snad nikdy, ukazoval Julii, jak se hraje, chytal míčky, kterých si nevšimla a několikrát ji podržel, když mu hrozila upadnout. Samozřejmě nemohla umět tolik co ostatní, ale naštěstí byla dost šikovná a nedělala vyložené hlouposti. To bylo jen dobře, neboť Denis kvitoval každou chybu explozí smíchu.

Byl tady ještě jeden drobný problém: v Dianině cvičebním úboru to Julii nepředstavitelně slušelo. Diana je krásná, ale velice štíhlá; Julie vynikala především v oblasti hrudníku. Protože pod tričkem nic dalšího neměla a výstřih byl velmi pohodlný, Jankovy oči občas zabloudily, kde neměly co pohledávat. Julii to ovšem vůbec nevadilo, hrála s vervou a potěšením.

Nakonec toho nechali pro naprostou vyčerpanost; Julie padla Dunbarovi do náruče a předstírala, že ji musí odnést. Skutečně ji odnesl, ale jenom na klády u stáje; tam se všichni natáhli na sluníčko, smáli se a brebentili.

„Jen se nedělej, Julko!“ ozval se Denis, „Nejseš tak moc vyčerpaná, abys musela ležet na Jankovi jako na peřině! Jestli je moc těžká a nechce se hnout, tak ji můžeme hodit do rybníka; nic si od ní nenech líbit, Janku!“

„Ale jen ať si odpočine! Chápu, že se unavila, není zvyklá jako ty... Ty seš klacek, zvyklej pořád sportovat - ona ne!“

„To teda poprvé někoho omlouváš, když něco nedokáže!“ podivil se Denis, „Já říkám hodit do rybníka a...“

„Tebe hodím do rybníka!“ ozvala se Diana, „Podívej se na sebe: špinavej jako prasátko! Kdo má na tebe pořád prát?“

„Já nemůžu za to, že jsem upad! A vůbec, kdo vymyslel tenhle bílej dres, ten by zasloužil! Já si nejvíc libuju v šedý...“

„Protože není vidět, když se tejdén nemeješ!“

„Jak to? Já bych se koupal pořád, jenže voda je studená! Copak se dá koupat v řece? Kdyby tak bylo moře jako

v Dalmácii!“

„No, sluníčko svítí pěkně, až připaluje!“ mhouřil oči Dunbar, „Třeba to vaše koupaliště bude dost prohřáté, jestli nepřiteklo moc ledové vody z lesa..“

„Rozhodně vydržíme! Ráno tam skáčem do ledu!“ Denis už byl na nohách, „Julko, skočíme si šipku?“

„Ty myslíš, že jsem se zbláznila a chci dostat zápal plic?“

„Já sice nejsem tohle tělo,“ přiznala Diana, „Ale doznávám, že tomu tělu se do studený vody moc nechce...“

„A to já naschvál!“ Denis se odrazil a už byl ve vodě v tričku a trenýrkách, „Není to tak hrozný! Dám si tři kolečka a...“

Nedal; obeplaval to jednou a už byl venku, drkotaje zuby. „Už abysme byli v tom Arminu! Tam je podle koček teplo pořád... já to už v tý blbý Evropě nemůžu vydržet!“

„Ty kecko!“ smála se Diana, „A svlíknout a pořádně vydrbat ručníkem! Nebo se nachladíš a umřeš!“

Denis moc neprotestoval; shodil mokré šaty, vyždímal a pověsil na šňůru (což mělo představovat vyprání), přinesl si froté ručník a horlivě se jím třel, až mu zčervenaly ruce a nohy. Pak omotal ručník kolem boků a prohlásil, že je mu tak teplo, že to stačí. Diana ho hnala se obléknout, ale Denis byl otužilý a tvrdil, že klidně vydrží. „Kromě toho, někdo k nám jede! Tak rychle tady ve vesnici nikdo nejedí... je to několik koní...“ ukazoval na vršek, kde procházela cesta od města.

Skutečně, přijíždělo několik jezdců. Napřed nebylo jasné, zda skutečně na Hůrku, ale projeli vesnicí a blížili se alejí do vršku. Charry byl na poli a musel je vidět taky, proto Diana nedala žádné znamení; zato Lukášův strážní oddíl se plašil.

První z jezdců byl obrovské postavy, měl dlouhé rudé vlasy a vestu z chlupaté vlčí kožešiny; taky ostatní měli kožené oděvy a dlouhé harpuny namísto oštěpů. Toho prvního jsme znali, byl to Theobarr Wulffsson, ostatní byli dle vzhledu jeho družina.

Theobarr vjel do dvora a rozhlédl se kolem sebe.

„Bud’te zdraví! Je tady Baarfelt?“

„Je s Charrym na poli, ale přijde.“ odpověděla Diana.

„Přivezl jsem mu, co chtěl! Kam to mám dát?“

„Co vlastně chtěl? Myslela jsem, že...?“

Theobarr mávl rukou; jeden z jeho jezdců měl na sedle velký balík, vypadal jako pytel s otrubami. Na znamení shodil ranec na zem, až to žuchlo; balík vykřikl a podivně sebou zamlel. Byl to člověk, svázaný a utážený, že se ani nemohl hýbat; ruce měl za zády přivázané k pokrčeným nohám. Musel strašlivě trpět.

Theobarr přehodil nohu přes koně a sklouzl dolů; jezdil bez sedla, jenom na jakési ovčí kůži. Třmeny taky neměl, ani ostatní Vikingové. Přešel ke spoutanému člověku a kopl do něj.

„To je Hanusz Galinski! Ostatní jsem pobil.“

Nešťastník spatřil nad sebou Dianu; protože byla tak málo oblečena, poznal v ní ženu a nadál se zřejmě nějaké milosti. Pokusil se převalit blíž, pohnul ústy a chroptěl: „Milost! Pro smilování Boží... nemuňte mě už!“

„Drž hubu, zrádče!“ kopl do něj znovu Theobarr, „Neměl jsi dát zavraždit svoje bratry!“

„Rozvažte mu nohy a zavřete ho do kůlny, než přijde Tomáš,“ řekl Dunbar, „Děkuji, bratře Theobarre. Bylo obtížné najít ho?“

„Ne, jenom to dalo trochu ježdění po Polsku. Vypálil jsem pár vojenských a policajtských stanic, než jsem ho našel; ale to není moje věc. Mých lidí moc nepadlo.“

„Řád je ti vděčen, rytíři Theobarre Wulffssone.“ Dunbar podal Theobarrovi ruku. Mezitím jeden z ozbrojenců přeřízl ničemovi pouta a postavil ho. Darebák vůbec nedokázal stát na nohou, jak byly naběhlé a zchromlé dlouhým spoutáním; zapotácel se a padl Julii k nohám.

„Prosím vás, pro smilování Boží, ať už mě tak nemučí!“ chroptěl vysíleně, „Tři dny jsem takhle svázaný... pro Boha živýho!“

Theobarr ho chtěl umlčet kopancem, ale Diana ho zarazila. „Zavřete ho do kůlny! A hlídejte, ať neuteče...“

„Kde je Tošio Yamanaki, Zdravko a ostatní naši?“ zajímal se Denis, „Proč nepřijeli s vámi?“

„Zdravko je ve městě s tím... Tlustým Bertinem. Shánějí vozy; spousta těch raněných nemůže sama chodit...“

„Co máte za raněné? Poláky?“

„Když jsme našli zajatce, brali jsme všechny s sebou. Taky se k nám přidalo pár takových... co se schovávali v lesích. Yamanaki je ještě na cestě, připluje... s další lodí. To byla taková jedna... co nás přepadla. Ti chlapi museli být blázní.“

„Proč myslíš?“

Theobarr se drbal ve vousech. „Viděli vlajku s vlčí hlavou, ne? Tak mohli vědět, že jsme Wulffssonové! Jenomže oni nás napadli, chápete to? Určitě byli šílení. Dokonce po nás stříleli!“

„Vojáci? Německá nebo ruská strážní loď?“

„Měla ruskou vlajku. Docela pěkná loď... líbí se mi!“

„Co jste udělali s posádkou? Snad jste je nepobili?“

„Copak jsme nějaký barbaři? Vysadili jsme je ve člunu; teda ty, co přežili. Ať si plavou, kam chtějí, ne? Moře je veliký...“

„Kolik máte těch všelijakých zachráněných?“

„Nevím přesně. Víc jak tři stovky to nebudou!“

„Pane Bože!“ praštil se Lukáš Anczewski do čela, „Kolik z nich je raněných, nemocných a takových, co by nepřežili?“

„No... hodně. Ty zdravý zůstali samozřejmě doma, ne? Pomáhají ostatním přejít hranice. Ženskéjm, děckám... a tak.“

„To ne!“ zaúpěla Diana, „Naše Hůrka není nafukovací!“

„Tak to je konec,“ vzdychl Lukáš, „V tom případě můžu klidně zapomenout na všechny svoje plány - řád Svatého Jiří, námořní pěchotu a tak. Nejbližší měsíc nebudeme mít žádnou jinou starost, než jak je dát dohromady...“

Ale Denis se domníval něco jiného. „Naopak! Proč si to myslíš? Čeho se bojíš?“

„Sotva jsme se trochu srovnali, už abychom se zas dali do práce! Ti lidé budou určitě potřebovat pomoc, v takové situaci by zakládání řádu vypadalo jako zdržování!“

„Vůbec ne. Řád je přece určen k tomu, aby pomáhal! Ještě nebyl založen a už má komu - to je veliká milost Boží!“

„Mně to spíš připadá, že si z nás osud tropí posměch!“

„Ne. Bůh se rozhodl dát ti dar, veliký dar, dokonalý dar! Boží dary jsou vždycky dokonalé, to jen my lidé to nechápeme. Dostal jsi tři sta dalších mužů a žen pro svůj řád, tak bys měl kleknout na kolena a děkovat Bohu!“

„Ale... bude s tím hrozná práce!“

„Já vím. Ale ty jsi čekal, že to bude lehké?“

„Klid a rozvahu, že?“ usmíval se křivě Lukáš, „Pošleme všechny do Arminu. Napřed první pluk, potom druhé... Překlasifikuju svůj strážní oddíl, od teďka budu velitelem třetího pluku. Z těch předešlejších postavíme dva pluky, co říkáš?“

„Těžká rada. Na jeden je moc, na dva málo.“ soudila Diana.

„Bůh je tak milostivý, že to vyřeší za nás!“

Diana se začala starat. Lukáš vyhlásil bojový poplach pro celou svou posádku a vydal rozkazy: vystěhovat všechny zdravé a schopné muže ze statku, taky z nemocnice, ježto je zapotřebí uložit tam raněné. Lékaři, jejich pomocníci a všichni medicínsky vzdělaní se připraví, kromě jiného operovat.

„O nejdůležitější operace se už postaral Yamanaki,“ oznámil spokojeně Theobarr, „Je to dobrý doktor! Šikovnej!“

„Tošio že by uměl operovat raněné?“ vyjevila se Diana, „Kde by se to naučil?“

„Říká, že se díval Tomášovi přes rameno, když pracoval.“

Diana jenom potřásala nedůvěřivě hlavou.

„Než dojedou, aspoň se vykoupeme,“ Theobarr přešel prstem po Denisově nahém těle, „Kde tady máte saunu?“

„Co je to sauna? Koupal jsem se v bazénu... chceš ho vidět?“

„Vy tu nemáte saunu? To je ale škoda! Myslel jsem, že se jednou pořádně vykoupem... Tak mi ukaž, co tady máte!“

Denis běžel první, všichni Vikingové šli za ním; Theobarr sice nad koupalištěm ohrnul nos, ale pak řekl: „Když nemáte saunu, musí to stačit. Tady je holt barbarskej kraj!“

Rychle ze sebe shodil svůj kožený oděv, jen dlouhý meč s nádherně zdobeným jílcem, těžký a pádný, dal podržet Denisovi. Potom skočil do vody a cákal se v ní; jeho lidé jej vzápětí následovali. Všichni byli svalnatí, ne sice opálení, ale ošlehaní větrem a nepříznivými životními podmínkami. Denis pozoroval ty tvrdé chlapy se zvláštním okouzlením a prohlížel si stopy jizev, kterých měli na těle požehnaně.

Taky Julii se Theobarr líbil; ani se nepohoršovala, že před ní Vikingové bez ostychu chodí nazí. Zeptala se: „A co je vlastně sauna?“

Theobarr mluvil sice líp německy než druzí, ale tohle vysvětlit neuměl, pletl do své řeči čím dál víc norských a švédských slov a mával rukama; nakonec z jeho řeči vyrozuměli, že se jedná o nějaký druh parní lázně. Ukázali mu koupelnový stan, kde se teď pilně pracovalo na desinfekci ložního prádla pro nemocnici, ale kroutil hlavou. Vrátili se tedy na dvůr a usedli na klády, kde se Theobarr zajímal, nač ty klády budou.

„Charry z nich chtěl postavit další kůlnu, ale je to už dlouho a nic se neděje. Proč se ptáš?“

„Dala by se z nich postavit sauna. Kdybychom měli ještě nějaká prkna, otesali bychom je na fošny...“

„Prken máme spoustu,“ řekl Denis, „Snad by se Charry nezbláznil, beztak mu teď na nic nebudou...“

„Půlka všeho majetku je moje,“ řekla Diana, „Já souhlasím, aby se ta sauna postavila. Jak dlouho to bude trvat?“

„Za tři dny bychom mohli být se stavbou hotoví! Aspoň se budete mít kde koupat v zimě...“

„Tak fajn, dejte se do toho! Nebude vám vadit, když vás tady trochu využijeme, že? V sobotu pořádáme Baarfeltovu svatbu, jste samozřejmě všichni zváni, ale do té doby...“

„To už bude sauna dávno hotová!“ smál se Theobarr.

Jenže zatím se vrátil Charry a Tomáš; když se dozvěděli všechny novinky, schválili opatření a vydali ještě některá další. Třeba poslali Lukáše s četou jezdců naproti vozům. Jeli s nimi Dunbar, Julie a Denis, Diana a Charry zatím pomáhali rozebírat klády a měřit je. Theobarr používal svého dlouhého meče jako měřítka, odměřoval klády a hned do nich dělal mečem záseky, kam až je bude potřebovat. Válečné sekery se dají používat taky jako tesařské a Vikingové jsou odedávna uvyklí se dřevem zacházet.

Vozy s raněnými byly dva; další šli pěšky nebo jeli na koních. S našimi Poláky se dojemně vítali, objímali se, křičeli, někteří plakali radostí. Zdravko se pokoušel něco říct, ale neměl šanci, bylo příliš ruchu a zmatku. Naděje, že jsou konečně zachráněni, všem dodávala novou životní sílu.

Uznávaným velitelem Poláků byl mladík jménem Olgierd Zajac; seděl na kozlíku vedle Zdravka, neboť chodit téměř nemohl, jak byl slabý. Oblečen byl do pruhované vězeňské uniformy, přes ni měl kabát jednoho dozorce, na zádech prostřelený, a ještě byl zamotán do pokrývky, ale stejně se třásl zimou. Byl vyhublý na kost, občas jím zmítaly záchvaty kašle a někdy, zvláště po ránu, kašlal dokonce krev. Obličej měl taky vyhublý jako smrtka, hlavu mu ostříhali dohola, ale přesto na ní nosil šaškovskou čepici s rolničkami. Plavbu proležel v podpalubí kvůli mořské nemoci.

Když poznal Lukáše, zavolal na něj; bylo to dobře, Lukáš by ho asi nepoznal. Odhodil pokrývku, seskočil s kozlíku a vrhl se mu do náruče, něco si rychle povídali a objímali se; Olgierdovi při tom vytryskly slzy. V jeho obličejí jako by zůstaly jen oči, velké a hluboké; když otevřel ústa, všimli jsme si, že mu chybí přední zuby, vytloukli mu je v kriminále.

„Zachránili mi život,“ konstatoval, „Vypadalo to, že dostanu minimálně deset let. Přežil bych tak dva, možná tři, kdyby mi tam nosili andělé manu nebeskou...“

„Jak se stalo, že tě dostali?“

„Nepokoušel jsem se utéci; bylo mnoho takových, co utíkat nemohli, měli strach a propadali beznaději. Pečoval jsem o ně do poslední chvíle; hlavně jsem se modlil, aby ti, kteří se pokoušeli uprchnout, se včas ukryli, než přijdou. Zle a krutě se zachovali; bratra Zenona šavlí rozsekali, sestru Marii za ruce i nohy drželi a na jejím těle se střídali, až zemřela... Modlil jsem se za duše těch, kdo odcházejí...“

„Ale tebe nechali žít...“

„Mysleli, že až mne vyslechnou, dozvědí se něco o druhých. Taky mě proto bili, i ohněm pálili; ale andělé mi dodávali sílu. Když mne pak nechali, modlil jsem se za to, aby se aspoň ostatním podařilo zachránit. A Bůh mne vyslyšel...“

Stačil tento krátký útržek vyprávění a bylo jasné, kdo Olgierd je: veliký mystik. Po matce byl židovského původu, ale už jeho babička se provdala za křesťana, drobného šlechtice. Otec byl prý kozák z ostrova Krymu, ale když se o dítěti dozvěděl, vysmál se matce a nahajkou jí pohrozil, bude-li se něčeho domáhat; už víckrát jej neviděla. Z Olgierda vyrostl skvělý student; na gymnáziu se držel jen doučováním bohatších a hloupějších spolužáků, pak studoval na filozofické fakultě. Mluvil několika jazyky, pamatoval si z paměti celé dlouhé texty, Bibli studoval v hebrejském originále; jenomže pak se dostal do studentských spolků a postupně ztrácel zájem o teoretická studia. Jediné, co ho zajímalo, bylo povznesení úrovně života ubožáků kolem.

Mezi spolužáky byl něčím znepokojivým; nebyl knězem, ale sluhou Božím. Za všech okolností dával najevo, že plně

závisí na vůli Boží; chce-li Bůh, aby žil a pracoval pro druhé, potom jej zachová naživu, nechce-li toho, nechť jej zahubí. Měl chatrné zdraví, což je ještě slabé slovo; taky se dosyta najedl, jen když mu to bohatší kamarádi zaplatili. Oblékal se do odložených svršků po druhých, boty míval děravé; přesto neváhal dát něco ze svého skrovného majetku žebrákovi, když padl na někoho ještě chudšího, než byl sám. Když mu spílali nebo se mu smáli, že z vyžebnaného rozdává, odpověděl: „Bůh mi dá další.“

Když se dozvěděl o Jerzym a řádu Templářů, ocenil jejich snahu, ale vzápětí odmítl se zajímat o vstup. „Váš řád neslouží Bohu, nýbrž světské pýše svých rytířů! Chcete bojovat zbraní, zabíjet a ničit; zavolejte mne, až bude třeba otírat slzy, těšit nešťastné a stavět, kde bylo zbořeno...“

Ta slova mu připomněl Jerzy, když se setkali po jeho návratu z Rakouska a Olgierd se mu nabízel ku pomoci; tehdy Olgierd řekl: „Ten čas brzy nadejde. Musím být s vámi, je to mé místo.“

„Změnil jsi svůj názor?“ smál se Laseka.

„Bůh změnil tebe a tvůj řád. Ještě se sejdeme.“

Už se nesešli; ale Lukáš na to náhodně přivedl řeč a Olgierd se usmál: „Ano, pamatuji se. Jerzy mne posílá, abych byl s tebou. Nařídil mi, abych do konce mých dnů připomínal všem tvým rytířům, jaká je jejich skutečná povinnost. Sloužit Bohu, ne světu!“

„Pořád ještě si myslíš, že brzy umřeš?“

„Vůle Boží nade mnou; zemřu, až tady nebudu mít co dělat. Dokud konám službu, Bůh zachová moje tělo, abych Mu mohl sloužit.“

Nasedli zpět do vozů a pokračovali v cestě; naštěstí už to nebylo daleko. Lukáš si všiml, jak se Olgierd ve svém chatrném vězeňském ošacení třese; vykládal mu, že mu na statku hned dá teplou uniformu. Olgierd se jenom smál:

„Zajisté by bylo nejlepší nenosit žádný oděv; až přijdeme do té šťastné země, která má být naším domovem, svléknu

všechno a už nikdy nebudu nosit žádné šaty. Jen proti chladu se budu zahalovat do přikrývek, bude-li třeba...“

„Ty už víš, kam se vystěhujeme?“

„Viděl jsem tu zemi; andělé mi ji ukázali. Je krásná.“

Nebál se žádných šelem, hned napoprvé mě pohladil; nepřekvapilo ho také, že mluvíme a myslíme jako lidé. Vůbec nebyl překvapen žádnou skutečností; všechno už viděl, ukázali mu to andělé. Lidé byli jeho zvláštním chováním většinou překvapeni, ale jemu to bylo naprosto jedno; nezávisel na lidské přízni.

Poláci, kteří jej znali, ho uvítali s nadšením; ostatní, kteří ho viděli poprvé, byli na chvíli zmateni, ale potom poznali jeho pozoruhodné kvality. Jednou z nich bylo, že cokoliv jednou viděl, četl nebo zaslechl, všechno si pamatoval a dokázal vybavit; taky znal jménem každého, koho sotva jednou potkal. Další vlastnosti jsme zjistili později, zatím stačilo, že Denis, Diana a další si Olgierda okamžitě oblíbili. On miloval každou živou bytost.

Například se obrátil na Jana Dunbara a prosil o milost pro našeho zajatce, Hanusze Galinskiho. Věděl, že mu nevyhovíme, bylo mu dokonce jasné, že dokud zrádce žije, je pro nás neustálým nebezpečím; jen připomínal, že máme být milostiví.

„Ne!“ řekl Baarfelt tvrdě, „Můžeš mi říct jediný důvod, který by nám dával oprávnění nechat ho naživu? Dokud žije, bude bojovat proti nám!“

„Je to lidská bytost.“ odpověděl Olgierd.

Charry, Tomáš, Lukáš, Dunbar a Wulffsson si Galinskiho na dvě hodiny odvedli k výslechu; později přizvali ještě Viktora a zavřeli se tam. Zřejmě se dozvěděli hodně; potom dali odvést zajatce zpátky do jeho kůlny a postavili k němu stráž.

„Co s ním teď budeš dělat?“ ptal se Theobarr.

„Řekl nám, že donášel nějakému důstojníkovi tajné policie. Bylo by možné poslat tomu fízlovi... třeba jeho hlavu?“

„Poslat hlavu?“ nechápal Theobarr, „Jak?“

„V balíku, poštou. Jako varování.“

„Ano, to by možné bylo...“

„Jenže taková hlava se po cestě zničí. Pošta je pomalá...“

„Nasolíme ji, jako nasolujeme ryby! Vydrží přes celou zimu; dokonce bude chlap k poznání, aspoň myslím...“

„Výborně! Tak si ho odved'te na drakar a ať už ho nevidím!“

„Děkuju ti, komthure! Odin bude s tvým rozhodnutím spokojen!“

O tomto rozhovoru se nedozvěděla Diana ani Julie a hlavně ne Eva; při její soucitné povaze by jistě žádala, aby se s ničemou zacházelo lidštěji. Že jeho zrádné rejdy zavinily smrt mnoha lidí, na to nemyslela ona ani Olgierd. Ale Tomáš byl neúprosný: „Udavačům - smrt!“

Jinak se opět rozjela práce ve špitále; ti předešlí pacienti se už považovali za natolik zdravé, že vstali a sami pomáhali nově příchozím. Jeden z Vikingů byl zručný řezbář ze dřeva; několikrát už vyráběl protézy, zranění u nich není nic neobvyklého a domníval se, že to dovede. Vyráběl především umělé nohy, ale také paže, do nichž je možné nasadit hák, vidlici nebo jiný nástroj, aby jej majitel mohl aspoň částečně používat.

Olgierda uvedla do nadšení naše chrámová místnost; kupodivu však tvrdil, že používání obrazů, soch a jiných zpodobnění Boha je činnost závadná, v Bibli zakázaná a tudíž hříšná. Necháпали jsme, jak se to s jeho přesvědčením srovnává, tak vysvětlil:

„Bůh je všude a všechno, takže je také v soškách, obrazech a jiných věcech; ty obrazy jsou tedy zpodobněním lidské představy o Něm a jako takové je třeba je brát. Když je někdo přijímá jako výzdobu, jako umělecké dílo, je to v pořádku; ale nikdo by si neměl myslet, že Bůh je jenom tam a vypadá jenom takhle.“

„Jak tedy vypadá Bůh?“

„Jako ty, já, pes, kočka, strom, tráva, brouček; jako Slunce, Měsíc, hvězdy, vítr, voda, obloha. To vše je Bůh, ale nic samo o sobě není Bůh. Je souhrnem všeho.“

Problémem bylo, jak se oblékne; jeho pruhovaný vězeňský oděv byl špinavý a potrháný, kabát dozorce děravý a všechno to bylo nejlépe okamžitě spálit. Uniformu mu nabízeli, ale nebyl z ní nadšen; tak Diana navrhla: „Měl by nosit nějakou mnišskou kutnu... nebo ještě líp roucho jako nosí buddhisti...“

S tím Olgierd kupodivu souhlasil; Diana slíbila, že mu nějakou ušije, než se vykoupe. Denis pomáhal obsluhovat v lázni a udivilo ho, jak vychrtlé a zubožené je Olgierdovo tělo, skoro se bál na něj sáhnout, aby se ty kosti chatrně držené pohromadě kůži na místě nerozsypaly. Ale Olgierd se smál: „Chceš-li mi prokázat službu, bratře, pomoz mi se pořádně umýt! Už dlouho jsem k tomu neměl příležitost...“

Během koupání se rozkašlal; Denis měl dost zkušeností, aby se mu ten jeho kašel nelíbil, ale Olgierd se smál i tomu: „Vikingové stavějí na dvoře lázeň. Až ji dostavějí, budu v ní bydlet a pečovat o ty, kdo se koupou. Je tam ideálně vlhký a horký vzduch, ten udělá mým plicím velmi dobře. Brzy budu zdrav...“

„Taky by ses mohl najíst!“ navrhol Denis, „Už se pro vás vaří nějaké jídlo, jak jsem viděl...“

„To je dobře. Tady jíte správné věci; viděl jsem mnohokrát vaše hostiny. Je dobře, že nejíte žádné maso, není zdravé ani prospěšné člověku; a vyžaduje zabíjení živých tvorů...“

„Ty snad víš úplně všechno, co se tady děje!“

„Kdybych to potřeboval, mohl bych vědět, co se děje na celém světě. Naštěstí to není nutné...“

„Proč? Já bych chtěl vidět celý svět!“

„Uvidíš jej, Denisi. Ale nepřej si to; na světě je mnoho zla.“

Než se vykoupal, Diana mu sešila mnišské roucho, jenom obarvit je nestačila, takže bylo bílé.

„Ať takové zůstane,“ přál si Olgierd, „Bude to lepší.“

Ze svého předchozího oblečení si ponechal jen šaškovskou čepici s rolničkami; řekl: „Tu mám po jednom kamarádovi, který byl herec. Abych si pamatoval, že svět je jen divadlo...“

Theobarrovi Vikingové byli veselí a příjemný kamarádi; trochu prostomyslní, hluční, často a rádi vzpomínali na kruté boje a nelitostné zabíjení; strach ze smrti zaháněli mávnutím ruky, pojem soucit chápali velmi obtížně. Ale při stavbě sauny si rádi prozpěvovali a žertovali, nebáli se šelem, naopak nás rádi hladili a hráli si s námi. Zvláště oceňovali vlky; jejich bůh Odin a jiní mocní si to často rozdávali s vlkem Fenrirem, který byl tak veliký, že jednou sežral Slunce. Jeho synové Geri a Freki naopak Odina ochraňovali. Z kočkovitých šelem znali jen ty maličké, které tahaly jedné bohyni válečný vůz, ale možná neznali svoje legendy dokonale. Denis je poslouchal nesmírně rád, učil se výrazy z jejich řeči a oni jeho zas učili zacházet se sekerou.

Ohledně existence dávných bohů mezi nimi občas docházelo ke sporům; všichni byli pokřtěni a tudíž si vědomi, že by na pradávné (d'ábelské) bohy věřit neměli, přesto je milovali, ctili a rádi o nich vyprávěli. Protože pocházeli z různých končin Severu, vyprávěli často stejnou věc každý jinak, hádali se o to a nebylo vyloučeno, že se servou mezi sebou. Denis nechápal a šel se nakonec zeptat Olgierda, jak to je.

„To je úplně jedno.“ odpověděl mu Olgierd.

„Já vím - ty řekneš, že jsou to pohanské báchorky,“ zasmušil se Denis, „Ale mně se to líbí, i když tomu nevěřím!“

„To děláš chybu; měl bys tomu věřit.“

V Denisovi hrklo a rázem zbystřil pozornost; taková slova jeho myšlení lahodila. Hned pocítil větší důvěru.

„Podívej se: vše, co se kdy stalo na Zemi či ve Vesmíru, jsou události možná vzdálené, ale nepochybné. Můžeme na ně mít různý názor, ale nebylo by správné popírat, že se staly.“

„Ty myslíš, že oni skutečně kdysi žili? Odin a Thor a zlý Loki, vlk Fenrir a drak Fafnir, který hlídal poklady?“

„Nevím, jestli se to všechno stalo. Vím jenom, že vše je otištěno v paměti lidí. Potom, když přišla nová doba a přinesla křesťanskou víru, všechno to odešlo do temnoty lesů; ale nic z toho nemohlo zmizet ze světa. Ještě stále to je...“

„Jestli to správně chápu: oni pořád někde žijí? Tedy... jsou?“

„Dokud si na ně pamatuje jediný člověk, dotud pokračuje jistou formou jejich existence. Nejen že jsou, ale mohou se vrátit.“

„Počkej, počkej... a Dianini egyptští bohové? Se sokolí a šakalí hlavou, kravička Hathóra a Osiris, Amón Ra nebo...?“

„Také. I bohové Babylónu, Fénicie, Řecka...“

„Ti všichni se mohou vrátit? Snad dokonce zasáhnout do našeho světa? Jak by to bylo možné?“

„Prostřednictvím člověka, který je může přivolat.“

„Odkud? Kde jsou?“

„Jak ti to mám říct? Vesmír je daleko větší, než tušíme...“

„Kdo všechno je ještě kolem nás? Co třeba... zemřelí?“

„Někteří ano, někteří ne. Ti, na které vzpomínáme, tady jsou. Až když na ně zapomeneme, odejdou a už se nevrátí.“

„Diana má knížky z Indie a Číny. Tam se lidé převtělují do dalšího života, znovu se rodí jako malé děti... Je to pravda?“

„Samozřejmě.“

„A je možné, že tady se to děje nějak jinak?“

„Jistě víš, že k převtělení, reinkarnaci, dochází za určitých podmínek: třeba té, že lidé se na svoji příští existenci celý život připravují. Oni vědí, až zemřou, zrodí se znovu v jiném těle; proto za sebou nenechávají nedodělanou práci. Ale v našem křesťanském světě to lidé nevědí; umírají a mají povinnosti, které nesplnili a měli splnit. Proto nemohou odejít.“

„Chceš říct, že je to v každém místě jinak?“

„Ne tak docela. Je to jinak v každém člověku.“

„Každý člověk má jiný osud?“

„A co se divíš? Každý člověk přijde před soud Boží; tam budou posouzeni jeho činy, dobré i zlé. A dostane za ně odměnu nebo trest. Trest dostanou ti, kteří dělali věci zlé a hloupé; jenomže jsou lidé, kteří prožili život moudře a připravili si svoji další existenci zodpovědně a prozíravě. Ti mohou pomáhat druhým.“

„Mám pocit, že něco z toho chápu. Ale chápu to správně?“

„Podívej: člověk, který se nepřipravuje na svůj další život po smrti, je jako tupé hovado; bezbožný ateista, nevěřící, který se odlišuje od zvířete jen lidským vzhledem. Ten bude po své smrti odsouzen trpět dobré nebo zlé výsledky svých hmotných činností. Některý z nich je třeba osobně ušlechtilý, tomu se povede líp než hříšnému. Ale většinou jsou velice nevědomí...“

„Dobře. Spousta lidí je věřících, jenže každý jinak! Každá církev má svoje předpisy a často jsou protichůdné. Jak to bude?“

„Každému se povede podle jeho učení.“

„Jsou třeba církve, kde se tvrdí, že člověk po smrti skončí a až do vzkříšení bude odpočívat v zemi a nic nevědět!“

„Tak bude odpočívat v zemi až do vzkříšení.“

„Ale jiné církve zas učí, že má nesmrtelnou duši a přijde do ráje nebo do očistce! Někteří dokonce do pekla...“

„V tom případě se jim to stane. Proč by jim to Bůh upíral?“

„Každému jeho nebe, jak říkal Jerzy?“

„Ani nevím, že to říkal. Ale měl pravdu.“

„Proč je Jerzy s námi? Několikrát jsem ho viděl...“

„Kvůli tobě, Lukášovi, mně... nám všem. Miluje nás natolik, že si vyprosil na Bohu právo být naším strážným andělem.“

„A ostatní, kteří padli?“

Olgierd si zhluboka povzdechl. Jeho oči teď byly veliké, jasné a zářivé - ale velice smutné. „Denisi, otázky, které kladeš, jsou velmi složité a jsou pramenem dalších obtíží. Pokusím se varovat tě: v mnoha případech jsou tvá přání určením budoucnosti. Ne všeobecně, pro celý svět nebo vesmír; ale pro některou konkrétní bytost. Když vyslovíš nějaké jméno nebo si na něj jen vzpomeneš, můžeš jej přivolat, zahnat, přimět, aby něco udělal. Ovlivnit jeho současný i budoucí osud.“

„To se týká i mrtvých?“

„Tento svět ovládá Boží láska. Bůh rozhoduje, které ze svých andělů pošle na které místo a jaké jim svěří úkoly. Modlitby lidí jsou pro Boha prosbou, které může vyhovět podle Své nejvyšší vůle. Někdy to dělá, a potom se velmi divíme.“

„Ty víš, co se stane v budoucnosti - vid’?“

„Je lépe nevědět.“

„Ale víš! Mohl bys nám to říct...“

„Kdybych to řekl, ovlivním co se stane; chápeš to? Třebas bych ti řekl, že na nějakém místě ti hrozí smrt, ty nepůjdeš na to místo, aby ses smrti vyhnul a bude zapotřebí velkého úsilí, abys tam nakonec přece jen přišel. Takhle je to lepší.“

„Takže nám neprozradíš nic?“

„Co nejdřív odjedu do Arminu. Ne s tou první lodí, ale určitě s další. Nechci tady být, protože nastane boj, a já při něm netoužím být. Stane se velice mnoho věcí; každá z nich je výsledkem minulých událostí a příčinou dalších budoucích. Všechno to je velice složité - a bolestivé.“

„Co tě bolí v takovém případě?“

„Duše. Ale ty tohle všechno velmi dobře víš.“

Denis sklopil oči. „Tvoje vysvětlení mi pomáhá...“

„Nepotřebuješ je; chceš se jen ujistit, zda rozumíš správně. Mluvili jsme přece spolu a ještě budeme, často a přes hranice času a prostoru. Je to velmi složité...“

Denis polykal chvíli naprázdno. „Ty víš, proč jsi sem přišel?“

„Částečně to vím. Ve chvíli, kdy to pochopím docela, nebudu už tady smět zůstat, musel bych odejít... a znovu přijít, jinak nebo na jiné místo... to přece také víš!“

„Diana vyprávěla, že jsou lidé, kteří sestupují z duchovního světa, z nebeských planet na zemi, aby pomáhali svým příkladem lidem, co tam doposud žijí. Že to je ta odměna, o které jsi mluvil. Myslíš, že ty jsi takový člověk?“

„Nejen já, Denisi. Tebe se to týká taky.“

„Ale... já jsem obyčejný kluk!“

„Nejsi. Znáš tvou minulost; vím, že matka si tě vyprosila na Věčnosti, když poznala, že tvůj starší bratr zemře. Tvá matka byla nesmírně silná žena; věděla velmi dobře, jaký bude osud jejího rodu. Věděla všechno; dokonce i to, že pro dobro světa je třeba, aby existovaly děti jejího muže, které se narodí jiným ženám. Souhlasila s tím...“

Denis potřásl hlavou. „To by asi lidé nepochopili!“

„Ve světě lidí je zvykem, že manželé trvají na svých právech. Jsou zákony, které zakazují cizoložství. Ale jsou zákony, které nařizují těm, kteří budou mít děti významné pro svět, aby je měli bez ohledu na text zákona. Tvá matka to věděla.“

„Proč je to důležité?“

„Je důležité, aby přišla na svět Julie, Jerzy a mnozí jiní. Každý z nich sem přišel na základě svého poslání. Osudy tvého rodu řídí Bůh, Denisi. Každý z nás je jeho služebníkem.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Ty to víš, i Julie to teď ví. A Jerzy to věděl. Počínali si zodpovědně, jako věrní sluhové Boží. A budou to dělat i nadále, leda by poklesli ve svém vědomí a zachvátila je lhostejnost. Také to by se mohlo stát; je naším úkolem, aby se to nestalo.“

„Co mám dělat, Olgierde? Jaký úkol mám já?“

„Vyčkej, Denisi; tvůj čas nadejde. Teď je zapotřebí vykonávat, co bylo určeno: léčit, pomáhat, ošetřovat, těšit. Pozvedat hlavy. Řád, který chystá Lukáš, bude také dobrá věc. Udělá četné chyby, způsobí mnoho zla; ale toho dobrého bude víc. Proto je přáním Božím, aby byl ustanoven a vzkvétal.“

„Vstoupím do něho!“

„Budeš mu ozdobou. Však také jsi Templář, je tvou povinností být všude, kde se koná dobré dílo!“

„Kdy se to má stát?“

Olgierd se zamyslel. „Ve čtvrtek bude úplněk. Myslím, že to je ten správný den...“

Křídla andělská

Stavba sauny pokračovala skvěle; vypadalo to, že nebude třeba ani čekat tři dny na otevření. Vikingové si skvěle rozuměli s Matějem Vlčkem; ačkoliv ten dobrý muž neuměl žádnou řeč kromě rodné valašské moravštiny, dorozuměli se okamžitě, jakmile zasekl sekeru do dřeva. Když jim pak ukázal, jaké umí strouhat kapesním nožem figurky, nepotřebovali už o ničem mluvit; poznali, že mají před sebou mistra, jakými byli i oni. Lidé, kteří mají ruce ztvrdlé od práce, se domluví vždycky, i kdyby ani jazyk neměli.

Sauna bylo podivné stavení celé ze dřeva; domeček, ve kterém nebyla okna, jen dveře a ve stropě díra, kudy unikal kouř, neboť se tam prudce topilo. Střecha byla vysoko zvednutá a nesená dvěma trámy, vyřezávanými do podoby dračích hlav. Sám Theobarr je vyrobil sekerou, jak je zvykem u nich doma. Málokdy používali hřebíky, většinou byla stavba pospojována klínky z tvrdého dřeva, trámy vysekané přesně do sebe zapadajícími vruby. Hřebíky použili vlastně jen na přibití pantů na dveřích a podobných věcí. Matěj s nimi plně souhlasil, byl toho názoru, že dřevěná stavba se může železem jen pokazit.

K sauně přiléhala koupelna se sprchami, kde se před vstupem měl každý důkladně umýt. Přestavěl se na to dosavadní stan, přesněji řečeno postavil se zcela nový a starý se měl zrušit. Všichni při tom pomáhali a velmi se těšili. Rada rozhodla, že při spoustě lidí na statku je přísná hygiena jediná možnost, jak zabránit šíření nemocí; a skutečně, většina zachráněných Poláků byla nějak nemocná a chránit se před epidemií bylo nanejvýš nutné.

Theobarr vybral osobně v lese vhodné stromy na topení; taky svázal březové větvičky na šlehání, i když už na nich nebyly listy. V sauně bývá zvykem prokrvit kůži spráskáním březovými košťaty; Denis měl slíbeno, že ho sešlehají do krve za jeho četné lumpárny a moc se na to těšil. Theobarr počítal s kapacitou sauny najednou tak pětadvacet lidí. Vysvětloval, že ve Finsku je zvykem chodit do sauny zhruba po třech dnech,

pokud přijdou hosté nebo je to zapotřebí, pak i častěji. Vyhržoval, že se vytvoří teplota přes sto stupňů, avšak v absolutně suchém prostředí, což se dá skvěle vydržet. Když už lidé vydržet nemohou, vyběhnou a skočí rovnou do studené vody, v zimě se vyválí ve sněhu. Jak je tělo rozpařené, vůbec mu to nevádí a člověku ani není zima. To celé se opakuje dvakrát až třikrát, dokud nejsou unaveni. Skandinávci užívají dobrodiní takové lázně od dětství až do smrti a nemoci se jim vyhýbají, netrpí rýmami, nachlazením a podobně. Sám Theobarr se prý v sauně narodil, protože to bylo k tomuto účelu nejvhodnější a nejčistší místo jejich statku.

Ve středu se zahájilo. Jako první to vyzkoušeli samozřejmě Diana a Charry, Denis, Tomáš i Eva (Theobarr tvrdil, že jí to nebude vadit, naopak prospěje), Julie, Dimitrij, Jan Dunbar. Taky Olgierd jako vrchní správce sauny a Matěj se Zdravkem, aby se jí naučili obsluhovat a topit v ní. Připojil se taky Lukáš a někteří další Poláci.

Theobarrovi chlapi napřed dlouho v sauně topili; pobíhali kolem domečku nazí, pot se z nich lil a něco si povídali, čemu ovšem rozuměl snad jenom Charry. Podle Theobarra bylo nutné vyčkat, až se rozžhaví velké kameny kolem ohniště; když se tak stalo, uhasili oheň, vyvětrali a Theobarr oznámil, že ji mohou jít vyzkoušet. Všichni už na to čekali, tak se hrnuli dovnitř; první Denis a poslední děvčata, neboť je Theobarr zastavil a nařídil jim odložit taky náušnice a prstýnky. To všechno by se horkem rozžhavilo a svoje nositele pěkně popálilo. Pak si tedy sedli na lavice a prohřívali se.

S tím nastal jeden problém, zvláště pro Julii: jak se chovat, když musí být delší dobu nahá s dalšími nahými lidmi. Předtím při koupání se sice taky svlékala, ale v ranním zmatku měl každý dost starostí sám se sebou a moc si ty druhé neprohlížel. Tady seděli uvolněně a koukali jeden na druhého, nepřicházelo tedy do úvahy, aby se vzájemně neprohlédli. Mluvit o tom začal jeden z polských chlapců a jako pokaždé, když si nevěděl s něčím rady, zeptal se Olgierda. Ten řekl:

„To ničemu nevádí. Naopak, je to v pořádku.“

„Já vím, ty to schvaluješ! Ale většina lidí by byla proti... kluci a holky pohromadě a nazí...“

„Pokud vím, patříš ke šlechtě; je tvou povinností se dřív nebo později oženit a mít děti. Máš už dívku?“

„Ne...“ chlapec upadl do rozpaků, ale to nebylo vidět, ježto tváře zčervenaly v tom horku všem.

„Je nanejvýš vhodné, aby sis dívky pořádně prohlédl a ony si prohlédly taky tebe. Aby sis mohl vybrat...“

Julie si na něj už delší dobu chystala přehršlí otázek, tak teď vyrazila do útoku: „Ty jsi přece mnich, Olgierde, ne?“

„Dá se to tak říct. Mnich nejsem, ale patřím do té skupiny.“

„V tom případě bys měl považovat tělesnou lásku za hřích, ne?“

„Ty jsi katolička, že? Zapomeň na takové hlouposti.“

„Učení katolické církve je podle tebe hloupost?“

„Jak kdy a jak v čem. Je přáním Božím, aby se rodily děti; to se stane, když se nějakému muži zalíbí žena a ženě muž, milují se a ty děti zplodí. To je nanejvýš správné a blahodárné.“

„Po řádném církevním sňatku!“

„Svatba rozhodně není ničemu na škodu; ale jestli k ní dojde předem, dodatečně či vůbec ne, není pro zdraví dětí rozhodující. Mnohem důležitější je, aby rodiče byli zdraví a dávali zdatné a životaschopné potomstvo.“

„Ty o tom mluvíš jako o křížení koní!“

„Správně. Co bys řekla o chovateli, který by pěstoval ubohé herky jen proto, že je to vhodné ze společenských důvodů?“

„Takovým uvažováním bys zdůvodnil všechno; dokonce i to, že by žena měla patřit tomu muži, který si ji vybojoval v souboji!“

„Prvotním účelem takového počínání skutečně bylo získat zdravé potomky. Je nesporné, že lépe přežívající děti se rodí schopným rodičům. Ale je ještě druhý požadavek, na jejich morální vlastnosti. Já dávám přednost tomu druhému...“

„Tak dobře; a co láska? Když se mi bude líbit někdo, kdo třeba není tak úplně dokonalý - to ho mám opustit a vzít si jiného?“

„V každém případě si máš vzít toho, koho chceš. Kvůli tomu láska vznikla; brát si někoho, koho nemáš ráda, je přestupek.“

„To by měl slyšet můj otec! Ten má přesně opačné názory!“

„Tomáš Baarfelt?“

„Ne, hrabě la Venzini. Tedy... manžel mé matky!“

„Je pro tebe důležité, co o tom soudí?“

„Poměrně dost. Může o mně rozhodovat až do mé plnoletosti.“

„Máš smůlu, ale asi se s tím nedá nic dělat.“

Promluvil ten chlapec, který diskusi zahájil: „No jo - ale co když se mi líbí víc děvčat, ne jenom jedna?“

„Mám dojem, že tobě se ve tvém věku líbí všechny dívky, ne?“

„No právě! Tak co bych měl... nesmějte se, to je pravda!“

Olgierd se taky usmíval, ale řekl: „Poradím ti něco, nad čím možná některá dáma vyskočí vzteky: sbal každou, která je ochotná s tebou něco mít. Abys získal zkušenosti.“

Pohoršení to vzbudilo především u Evy-Marie; Diana se řehnula, Julie blýskala očima a nebylo jasné, zda se zlobí či baví.

„To myslíš vážně? Jako kněz mi radíš hřešit?“

„Stejně to budeš dělat, ať ti to poručím nebo zakážu. Dodám k tomu, že za to poneseš následky; ale to ty jistě víš!“

„Arminské zákony říkají, že každá holka, se kterou se vyspím, je má zákonitá manželka. To bych měl za chvíli dvacet žen!“

„Ty, jo?“ zeptal se někdo pochybovačně, „Že je už nemáš!“

„No, kdybych dostal každou, která se mi líbí...?“

„Jsou někteří lidé, kterým vyhovuje být věrní jedné ženě. Jsou další, kterým nevadí partnery střídat. Myslíš, že někdo se změní a zanechá svých zvyků, když pozná jejich nesprávnost?“

„Ale... co na to řekne Bůh?“

„Myslím, že mu je to ve skutečnosti jedno.“

Teď už se naježila většina přítomných. Padaly různé námitky.

„A co když mi pak za to někdo rozbije hubu?“

„To je Bohu taky jedno. Patří ti to.“

„Existuje tedy vůbec nějaká morálka, nějaké zásady?“

„Morálka je v tobě. Považuješ-li za správné milovat všechny ženy bez rozdílu, nezáleží na tom, zda to skutečně děláš nebo si to jen myslíš. Ale během života můžeš přijít na to, že skutečně to správné není a zanechat toho. Záměrně a s plným vědomím, že se něčeho vzdáváš, abys něco cennějšího získal.“

„Takže ve skutečnosti to chyba je!“

„Je. Ale proč by sis s tím měl v šestnácti dělat starosti?“

Potom se začali hádat každý s každým a Olgierd se jen smál. Diana už byla bystřejší, stáhla Julii z oběhu a poradila jí, aby mlčela a nechala ho, protože provokuje hlavně mládež, aby si něco uvědomila. A dodala, že to nakonec dělá dobře.

Potom navrhl Theobarr, aby se šli vykoupat. Vyběhli ven a vrhli se do studené vody; kupodivu jim vůbec nepřipadala tak hrozná, vesele se smáli, stříkali po sobě a prali se. Pak je roztrásla zima, tak se velmi rádi vrátili zpátky do sauny.

Možná kvůli uklidnění někdo nanesl téma, zda je správné své tělo zdobit; poukázal na Dianino tetování a všichni si důkladně prohlédli všechny kresby na její kůži.

„Nevím, proč by to nebylo správné a vhodné. Sluší jí to.“

„Co kdybych si nechal taky něco vytetovat?“

„Počkej s tím do Arminu,“ poradila Diana, „Číňané a Korejci to tam umějí podstatně líp než kdokoliv tady...“

„Stejně tam budeš chodit nahý! Tak aby ses líbil holkám, ne?“

„Děvčata taky můžou mít tetování,“ namítla Julie, „Jako Diana! Ačkoliv... nebolí to?“

„No... teda dost,“ přiznala Diana, „Ale to se vydrží...“

„Je správné, kdybych si nechal vytetovat na zápěstí kříž?“ ptal se někdo, „Viděl jsem to u toho kluka z Itálie...“

„Nemyslím, že by to mohlo něčemu vadit.“

„Mohlo; napíšu ti to do papírů jako zvláštní znamení kvůli policejní identifikaci!“ radil někdo zkušený.

„A co kdyby jich mělo víc stejný znamení?“

„Jú... a co kdyby...“ řekl ten chlapec a zajíkl se.

„No řekni to; už jsi dneska nažvanil nesmyslů víc!“

„Co kdybysme si nechali vytetovat na zápěstí kříž všichni?“

„Všichni... jak a proč?“

„No, rytíři Svatého Jiří! Jako poznávací znamení... chápeš?“

„Jako povinný, jo?“ ohrnul někdo nos.

„No jasně! Jako symbol zasvěcení... to by bylo bezva!“

„Nemyslím. Co říkáš, Olgierde?“

„Každá povinnost je špatná. Když se někdo rozhodne dobrovolně, je správné, aby to znamení nosil. Ale povinně ne.“

„Do řádu vstupuje každé dobrovolně - tak co?“

„Nebud' fanatik, bratře; nenařizuj a nezakazuj. Kdo cítí touhu něco udělat, stejně to udělá, i když ho nebudeš nutit. Kdo takové přání nemá, tomu to k ničemu nebude...“

„Ale když já bych chtěl, aby to na nás bylo na první pohled vidět! Abysme měli uniformy, označení, zvláštní účes a tak...“

„Co chceš dělat s účesem?“ ptal se někdo varovně.

„Ale, jen tak... zkrátka, abysme nebyli jako ostatní!“

Nastala hádka a nakonec se zeptali Olgierda, co on na to.

„Pokud vím, existují v tom směru nějaké předpisy. Že, Diano?“

„Existují; ale ty se nemusejí týkat konkrétní skupiny. Naopak, zákon říká, že pokud někdo náleží k určitému sdružení, přednostně musí dodržovat jeho předpisy!“

„Tak vidíš! Co si odhlasujem, to budeme mít!“

„Když jste se mě zeptali,“ zvýšila Diana hlas, „Ráda bych jenom řekla, že všeobecně pro šlechtu platí, ať jste ostříhaný jak chcete, jeden pramen vlasů by měl vždycky zůstat dlouhý. Jako mají Číňani cop nebo Tošio ten copánek...“

„Co teda platí pro mnichy?“

„Ti by se měli řídit podle zvyklostí své církve.“

„A obyčejní lidé?“ řekla jedna dívka.

„Těm vládne hloupost, vyjádřená módními trendy.“

„Proč nad obyčejnými lidmi není zákon jako nad náma?“

„Protože je jim dovoleno zůstat hloupými.“

„Tak co, jak se rozhodneme?“ ptal se Lukáš, „Nebo se kvůli tomu porvem mezi sebou?“

„Byl by to dobrý důvod k boji.“ usmál se vlídně Olgierd.

„A pěkně blbý prohlášení od tebe!“

„Proč? Předpisy šlechty doporučují vítat každý důvod k boji, pokud napomáhá k lepšímu rozvoji jejich umění bojovat. Není nic špatného na tom, když se bojovníci cvičí...“

„Tím, že se budou rvát o hlouposti?“

„Skuteční bojovníci mají cvičit každý den. Jestli kvůli něčemu nebo jen tak pro zábavu, to je jedno. Ostatně, každý takový spor by měl být součástí zábavy.“

„I třeba rvačky o holky, jo?“ vykulil oči jeden kluk.

„O holky, o názory, o účes, tetování... to je více méně jedno.“

„A co když to někdo bude brát vážně?“

„Když to bere vážně, je to bojovník. Když si je vědom, že každý takový spor je ve skutečnosti nesmyslný a slouží jen k jeho zábavě, dostal se nad úroveň nevědomosti.“

„Ale přesto se může rvát jako ostatní!“

„Pochopitelně.“

„Tak jdem ven,“ řekla Julie, „Mně je už hrozný vedro; jdem se zchladit a ty si piš, že tě v tom bazénu utopím!“

„Ty - mě?“ vyvalil ten kluk oči, „Za co?“

„Za to, jak na mě pořád čumíš!“

„A co? Můžu za to, že se mně líbíš? Jseš moc hezká...“

„Jo hezká, jo?“ To už byli venku, Julka po něm skočila a strhla ho do vody, „Jenže ty nejseš hezkej ani trochu. A takový je potřeba okamžitě utopit jako krtky!“

Byla silnější než on; ale taky postřehl, že je to pro něho příležitost se jí dotknout, první za celou dobu, takže mu to ani tak moc nevadilo. Nastala všeobecná vřava a chumel mládeže, která řádila ve studené vodě; pak se na Julii soustředili ještě další, ona začala prohrávat a ječet o pomoc. Vrhla se mezi ně Denis, toho ovšem smetli jako hrst plev, takže zasáhl Jan Dunbar, rozházel je a napolo utopenou Julku osvobodil.

„Až ty dostaneš rozum, to se všem uleví!“ vzdychl.

„Proč bych měla mít?“

„Tobě to dělá dobře, rvát se s těmi kluky!“ obvinil ji.

„A co kdyby?“

„Za to bys zasloužila... nevím, co ti udělat!“

„Taky nevím - ale můžeš si něco vymyslet!“ odsekla.

Vrátili se zpátky do sauny a věnovali se diskusi o šlechtických mravech a obyčejích; Olgierd zastával jednoznačný názor, že jsou tím lepší, čím složitější a nesmyslnější pro obyčejné lidi a že je přímí účastníci musí

brát vážně, avšak kněží a nadřízení nikoliv; Charry nad tím mávl rukou, Lukáš se trochu zlobil, ale pro mladé to odstartovalo vlnu diskusí a hádek, která v krátké chvíli měla přinést ovoce.

Především rozhodli, že znakem řádu bude modrý osmihrotý kříž na všem, co jím vůbec lze vyzdobit. I barva uniforem bude modrá (šmolkového barviva bylo dost, až příliš). Čím dál víc se mluvilo o tetování na zápěstí; ten mladík z Itálie přiznal, že mnozí ve Voglariho škole něco takového mají a na požádání předvedl. Taky se zjistilo, že to umí udělat; avšak kvůli odlišení prosazovali někteří, aby kříž nebyl jen naznačený, ale modrou barvou po celé ploše vyplněný!

„To snad ne!“ namítl jim, „To bude hrozně bolet!“

„No právě!“ řekl chlapec, který na to přišel.

Během úterka a středy dorazilo na statek přes dvacet dalších lidí, z toho šest žen. Všichni mladí, tím či oním způsobem patřili k řádu a měli jediné přání: být přijati mezi arminské občany a posláni tam první lodí. Dozvěděli se o té možnosti od členů řádu a rozhodli se začít v novém světě. Důvody byly náboženské nebo politické přesvědčení, ale taky obtížná situace v původní zemi a touha uvidět svět. Pocházeli z Německa, Rakouska a Severní Evropy, tedy území našich komthurů.

Charry se chytal za hlavu. „To snad není možné! To si z nás už Bůh opravdu tropí žerty!“

Zaslechl to Olgierd Zajac a vlídně se na něho usmál: „Přeháníš, komthure. To, co vidíme, jsou zatím žerty našeho svatého patrona Jerzy Laseky. Až začne žertovat Bůh, bude to větší!“

„To doufám nemyslíš vážně! Už teď se sem nevejde navíc ani myš! Jestli se sem pokusí vetřít ještě někdo, bez milosti ho vyženu!“

„Vznešený komthure, neměl bys používat tak rozhodné výroky! Pamatuj, že nad námi je řada mnohem mocnějších osobností, které by ti mohly dokázat, že to neuděláš!“

Charry na něj vykulil oči a jen lapal po dechu.

„Ty něco víš?“ zeptal se Lukáš, který byl při tom.

„Nevím samozřejmě nic. Jenom to, že založením řádu Svatého Jiří jste uvedli do pohybu mocné síly. Poprosili jste Jerzy Lasęku, aby vám prokazoval svoji milost. Jerzy zřejmě získal dovolení od Pána Věčnosti, aby nám činil dobrodiní. Tak to dělá...“

„A my to máme pokorně a vděčně přijímat?“ vrčel Charry.

„Odmítnout dar by bylo velmi nepěkné...“

Olgierd se přesvědčil, že horký vzduch mu dělá skutečně dobře na jeho zničené plíce, takže setrval v sauně, kdykoliv se mu hodilo. Během doby, kdy se nová skupina myla a svlékala, uklidil celou místnost, dával pokyny, jak přiložit a staral se, aby se všem v sauně líbilo.

S rozhodnutími, která byla učiněna předtím, však někteří lidé nesouhlasili. A co víc, rozhodli se říct k tomu svoje, takže při nejbližší příležitosti zaútočili otázkami:

„Ty jsi zakázal všem členům řádu stříhat vlasy, Olgierde?“

„Nic jsem nezakázal nikomu na světě, tudíž ani členům řádu.“

„Ale řekl jsi, že to je nesprávné!“

„Ani to jsem neřekl. Prohlašuje to císařovna Diana.“

„Co si o tom myslíš ty?“

„Myslím, a to jsem také řekl, že nevidím důvod, proč by mělo něco být nařízeno nebo zakázáno. Každý příkaz či zákaz vede dříve nebo později ke snahám o jeho porušení; který udělají bohužel často ti, kdo mají nejvyšší úroveň ze všech možných. Kdybychom zavedli nějaký závazný stav, budou to právě ti nejlepší a nejdokonalejší, kdo budou toužit zákon porušit.“

„Proč si to myslíš?“

„Nemyslím si to, vím to jistě. Zkušenosti.“

„Můžeš v tom směru vydat vůbec nějaké rozhodnutí?“

„Jenom velmi nerad. Mohu říct svůj osobní názor; který však by neměl být v žádném případě brán jako závazný pro ostatní.“

„Tak co si o tom opravdu myslíš?“

„Mohl bys mi položit konkrétnější otázku?“

„O čem se bavíme? Jaké máme nosit účesy!“

„Pokud vím, v tom směru byl proveden jistý rozbor, dokonce se o tom mluví v armínských zákonech. Já bych to bral za závazné a radši už s tím nic nedělal.“

„Existuje rozbor císařovny Diany, jak si počínaly velké lidské civilizace; taky doporučení, aby se při stříhání postupovalo opatrně a nedovolilo dotknout hlavy žádnému nepříteli nebo cizinci. Ale Diana sama ten zákon porušila; v buddhistickém klášteře si dala hlavu vyholit!“

„To dokazuje, co jsem řekl před chvílí.“

Jeden z chlapců ztratil trpělivost: „Takhle bychom se nikam nedostali! Chci si nechat ostříhat vlasy; mám to udělat?“

„To je záležitost tvé volby; nemůžu tě ovlivňovat...“

„Tak jinak. Můžu to udělat? A jak to mám vysvětlit Dianě?“

„Rozumím-li ti dobře, přeješ si změnit účes, ale nechceš, aby se ti posmívala Diana nebo kdokoliv jiný. Takže vlastně chceš, abych ti pomohl najít důvod, který by opravňoval tvoji svévoli!“

„Když chceš, můžeš to brát i takhle.“

Olgierd se zamyslel; potom řekl: „Prvotním účelem odstranění vlasů z hlavy je očištění. Pokud považuješ za důležité očistit se rituálním způsobem, pak to můžeš udělat.“

„Očištění? Myslíš ve fyzickém nebo morálním smyslu?“

„V obojím. O fyzickém se nebudeme bavit. Myslím morální.“

„Řekni to ještě jasněji! Ať tomu porozumíme i my tupci!“

„Tento způsob očištění nechť podstoupí ten, kdo si je vědom, že jeho život byl zatížen velkým množstvím škodlivých událostí; když provede dokonalé očištění, bude považován za nového člověka, ne zcela totožného s tím předešlým; jako když se motýl vylíhne ze své kukly. Je blahodárné, učiní-li tak u příležitosti nějakého význačného slibu; třeba vstupu do řádu. Má právo být považován za nedotčeného všemi svými předešlými hříchy; avšak už nikdy se jich nesmí dopustit. Jinak by jeho vina byla tím větší.“

„Myslíš, že tento rituál je účinný i v případě vraždy?“

„Může být účinný i v závažnějších případech; třeba když někdo z pohodlnosti či zbabělosti dopustil škodu osobám, které měl chránit; když nesplnil nějaký slib nebo ublížil lidem, kteří jej milovali. To jsou případy horší než zabití nepřítele.“

Chlapec sebou škubl, jako kdyby jej udeřil. Vytřeštil oči: „Jak víš, čeho jsem se dopustil, bratře Olgierde?“

„Nevím nic. Mluvil jsem všeobecně.“

Ten mluvčí chvíli lapal po dechu. „Chci být očištěn!“ vyhrkl pak a téměř se zakoktával, „Dopustil jsem se tak ohavných věcí, že se stydím říct je i zpovědníkovi... ale...“

„Bůh zná všechny tvoje hříchy, bratře,“ položil mu Olgierd ruku na rameno, „Svěř se Jemu, ne nějakému člověku. Možná by ti někdo z lidí mohl pomoci najít způsob, jak je odčinit...“

„Nelze; pokud neumí někdo vzkřísit mrtvé. Prohlašuji před vámi, bratři: nezasloužím si, abych byl považován za čestného muže!“

„Pokud vím, bojoval jsi statečně,“ řekl nějaký jeho kamarád, „Jsi si jist, že se neobviňuješ zbytečně?“

„Odpustí mi Bůh, když se očistím, bratře Olgierde?“

„Bůh ti odpustí, budeš-li žít po zbytek života čestně. Ale tím způsobem mu to můžeš dát na vědomí.“

„Ano, udělám to. Děkuji ti, pomohl jsi mi...“

Olgierd Zajac šel na chvíli ven, zkontrolovat přikládání dříví; zřejmě při tom meditoval, protože když se vrátil, prohlásil:

„Zřejmě bych vám měl něco říct, bratři a sestry:

Jsou tři stupně očištění: očištění železem, očištění ohněm a očištění krví. Očištění železem je to, o čem jsme právě jednali - druhý stupeň možná někteří z vás poznají. Třetí stupeň je smrt za cíl vznešenější než život, který je obětován.“

Toto poučení všem stačilo a skupina s ním byla spokojena; avšak nebyl spokojen Lukáš a jeho důstojníci. Například Gyula Ártabogyi, nadšený obránce víry a armínských zákonů.

„Ty jsi dovolil členům řádu ostříhat si vlasy?“

Tak si Olgierd povzdechl a vysvětlil situaci. Gyula, ač je to k nevíře, pochopil, dokonce souhlasil. Vydal dobrozdání, že rady vydané Olgierdem jsou oprávněné, moudré a pro všechny závazné.

„Mají při tom být dodrženy nějaké zásady?“

„Ano, myslím, že by to bylo dobré. Především, tu práci by měla provést osoba, která není zatížena těžkým hříchem; nejlepší by bylo dítě, které se dá považovat za nevinné. Protože to většinou nelze realizovat, doporučuje se, aby to vykonala dáma stejně vznešená jako ten, kdo se tomu podrobuje.“

„Ano, to chápu. Co potom s těmi vlasy?“

„Myslím, že by bylo vhodné je okamžitě spálit; nepovažuji sice za možné, že by někdo z přítomných jich chtěl použít k nekalým účelům, ale zcela vyloučit se to nedá. Raději vhodit do ohně.“

„To je to očištění ohněm, o kterém jsi mluvil?“

„Rozhodně ne. Očištění ohněm je něco daleko víc.“

„Kdyby se stříhání provádělo v lázni, bylo by to dobré?“

„Bylo by nejlepší, kdyby bylo provedeno mezi prvním a druhým pobytem v sauně. Dotyčný by se nejdřív očistil tělesně, potom byl očištěn rituálně a pak by prošel ještě jednou tělesnou očištěnou. Tím by se celý proces stal téměř dokonalým.“

„Skvělé! Jak staré by mělo být takové dítě, kdyby to chtělo dělat? Totiž myslím, že naše děti by to bavilo...?“

„Dítě znamená člověka, který ještě nevykonal intimní styk. Pokud té podmínce vyhovují, mohou to dělat.“

Gyula byl velmi spokojen a vydal v tom směru okamžitě příkazy. Na statku byla řada dětí, které už byly příliš velké na zahálku, ale ne ještě dospělé. Zatím se nudily a vyváděly alotria, ale jak Gyula očekával, ta myšlenka je nadchla. Okamžitě jich několik přiběhlo, přichystaly si nástroje a čekaly, co bude.

Jenže jakýsi mladík položil doplňující otázku: „Říkal jsi, že je možné vlasy použít k poškození nepřítele. Jde to i opačně? Myslím nějak prospět tomu, komu vlasy patřily...“

„Ano.“ odpověděl Olgierd.

„Jakým způsobem?“

„Podívej, daruješ-li někomu třeba kadeř svých vlasů, dáváš mu tím část sebe; jste spojeni určitým poutem. Proto bývá zvykem, že když jde chlapec do boje, dává mu dívka prstýnek svých vlasů, aby jej chránil. Ta ochrana však platí jen do chvíle, dokud jej dívka miluje; když dá svou lásku druhému, ochrana též pomine.“

„Je dobré dát někomu kadeř svých vlasů?“ ptala se jedna dívka, velmi zamilovaná a krátce před svatbou.

„Nejúčinnější je uplést z vlasů tenký copánek, který chlapec nosí s sebou. Na klobouku, na kabátě uniformy nebo (což považuji za nanejvýš blahodárné) kolem krku tak, aby jej nikdy nesundal. Je možné, aby si muž a žena vlasy vyměnili; potom jsou neustále duševně spojeni...“

„Jé... to uděláme!“ vzdychla a pohlédla na svého milého.

„Platí to i pro něco jiného než lidi?“

„Ano. Pramen vlasů je součástí ochrany domu, aby do něj nemohlo vstoupit nic zlého. Nebo se dá chránit loď, aby se nepotopila. V těch případech se doporučuje umístit ochranné kadeře na místo, o kterém ví co nejmenší počet lidí. Kromě

toho, kdo ochranu poskytuje, třeba jen jedna osoba, která ví, kde jsou ukryty.“

„Diana vykládala, že za starých časů dávaly dívky svoje vlasy na tětivy luků; to je pravda?“

„Nejen to. Taky se z nich dělaly škrticí smyčky.“

„To já bych spíš chtěla svého kluka chránit! Mohla bych?“

„Dej mu svou lásku; pak ho bude chránit každá věc z tvého těla, kterou bude vlastnit...“

Také tyto Olgierdovy poučky se okamžitě roznesly. Diana byla požádána o vyjádření, ale pokud někdo doufal, že na ní zahlédne třeba jen stín nesouhlasu, byl krutě zklamán. Řekla:

„Olgierd Zajac je veliký světec. Pokud on něco řekne, pak je to velmi správná a účinná rada...“

Ve čtvrtek ráno připlul do města Tošio Yamanaki s lodí plnou žen a dětí; muži byli jen lodníci a několik strážců, poraněných, unavených a vyčerpaných. Na statek vyslal posla s hlášením, že se jedná asi o tři sta osob, ale z určitých důvodů jim doposud nedovolil, aby opustili loď. Je třeba je okamžitě hospitalizovat, pokud možno do izolace.

Charry zíral na kluka, který s tou zprávou přijel, jako by se před ním objevilo strašidlo. Dal si to dvakrát opakovat, ačkoliv mladý Polák uměl velmi dobře německy.

„Tři sta lidí, jo?“ vyjektl, „A všichni nemocní? Co s nimi asi mám dělat? To Yamanaki neříkal?“

„No... povídal, že jim máš zachránit život.“

Zatímco Charry zíral, řekl Olgierd Zajac: „Uklidni se, Vládče! To pořád ještě nejsou žádné tragické události...“

„Ale... kam je dáme? Co s nimi vůbec uděláme?“

„Pojedu se tam podívat,“ rozhodl Lukáš Anczewski, „Prozatím se tady připravujte, kam je uložíme. Na lodi zůstat nemůžou...“

„Vůbec si to neumím představit!“ řekl Charry.

„Bude-li třeba, Bůh pomůže.“ řekl Olgierd.

„To by musel udělat zázrak!“

„Ano. To mám na mysli...“

Lukáš vyjel do města okamžitě a sháněl se co a jak. Zjistil, že Tošio zakotvil u nejvzdálenějšího mola, aby nepřekážel nikomu a ničemu; když přišly úřední osoby, upozornil je, že nevyklučuje zamoření lodi nebezpečnou nákazou, ačkoliv nikdo z posádky ani cestujících zatím není víc nemocný, než obvykle. Pánové situaci nepochopili ani se o to nepokusili; pouze vrchní strážmistr Dauge směl vstoupit na palubu a jednat s Tošiem, teď čekal na někoho z Hůrky, potřásl hlavou a tvářil se povážlivě.

Druhou nejvýše postavenou osobou na lodi byla jeptiška matka Clemenzia; ta hovořila s Daugem a teď také s Lukášem, Tošio se staral jen o dopnutí lodi a strážní službu. Clemenzia byla rázná žena okolo padesátky, jejíž zásadou bylo za všech okolností plnit své povinnosti; totéž požadovala od tří mladých jeptišek, které tam byly s ní a vlastně od kohokoliv, kdo se ocitl nablízku. Nedělalo jí potíže prosadit svou i u Tošia; označovala ho „ten pohan“, avšak to nebylo nic zvláštního, neboť podle ní byli pohani téměř všichni v jejím okolí a zvykla si.

V kraji zvaném Pomorie, téměř na hranicích Běloruska, odedávna stál klášter; byl založen slavným králem Přemyslem Otakarem, když tamtudy táhl na křížovou výpravu proti pohanům, měl nádhernou katedrálu v gotickém slohu a v současné době v něm živořilo pár posledních sester Clarisek. Po několik století býval klášter centrem kraje, jeptišky pečovaly jak o tělesné, tak duševní blaho obyvatel, vesměs chudých a zbedněných. Zvykly si žít v chudobě, pilně pracovat a napravovat chyby druhých. A byly tak šťastné.

Potom přišly nové časy, oblast připadla pod správu ruského cara a do kraje se postupně začaly stěhovat carské úřady. Předtím byli státní úředníci chamtiví, neteční, opilí a neschopní; avšak co přišlo teď, jejich ničemnost bohatě překonávalo. Téměř každý, koho sem guberniální správa poslala, tu byl za trest; pokud dělal jinde hrubé chyby, nedalo se očekávat, že by se tady napravil. Naopak, počínali si ještě

svévolněji a mstili se domácímu obyvatelstvu i za to, že existuje.

Klášteřa se toto zacházení zprvu netýkalo; pak si úředníci povšimli, že sestřy jsou vířy římsko katolické, kdežto oni (pokud se na to pamatovali) pravoslavné. Aby situace byla ještě složitější, fungovala v okolí ještě cířkev řeckokatolická, zvaná Unie. Klášter nebyl po chuti těm ani oněm. Kromě toho tam byly sestřy národnosti německé i jiné, což zjevně souviselo s jejich katolictvím. Nějakou hlavu důvtipnou napadlo, že kdyby klášter zmizel nebo byl přeměněn na něco účelnějšího, ztratili by místní Poláci ideovou oporu a ještě rádi by se stali věřnými carovými poddanými.

Jenže, co s takovým klášterem? Zasáhnout mocí proti nim nešlo, přece jen existovaly nějaké zákony. Ale šlo udělat toto: klášter spravoval také malý špitál, kde se soustřeďovali jak nemocní, tak chudí a zbídačelí, které někdo našel po cestách. Jeptišky pečovaly o tyto ubožáky hlavně v zimě, kdy by asi nepřežili bez jejich pomoci, a dělaly to rády. Když se dozvěděly, že by se měly postarat ještě o další osoby, přijaly to velmi ochotně.

Jednalo se o ženy a děti osob, zatčených carskou správou za nejrůznější přečiny, často politické. Některé ženy byly vdovy, jiné měly manžela na Sibiři či podobném místě vyhnanství. Dalo se předpokládat, že bez živitele budou trpět hladem a posléze se ony i jejich potomstvo zařadí mezi kriminální živly; aby se tak tedy nestalo, byly odeslány do klášterního špitálu.

Jeptišky, jak řečeno, svůj úkol ochotně přijaly; léčily nemocné, vyučovaly děti a ženám daly možnost obživy při práci na klášterních polích. Když se některé rodině podařilo najít domov jinde, rozloučila se a odstěhovala, ale přicházeli sem zase noví, neboť buřičů neubývalo a soudy pracovaly snad jedině se skutečným úsilím.

Svět kláštera se měnil postupně a téměř neznatelně, avšak když se sestřy ohlédly za minulostí, mohly si to uvědomit. Nevšimaly si politického ani národnostního dění; teď se o něm dozvěděly, neboť musely pochopit, proč jim sem úřady posílají čím dál víc nešťastníků. Zhoršovalo se to rok od roku; tím víc,

když sem poslali nového gubernátora, rozhodnutého vyhladit všechno polské, katolické a buřičské. K němu se připojili místní úředníci; společně vymýšleli, čím by zbožné sestry ještě víc popudili a znesnadnili jim život.

Malý špitál už dávno nestačil; ženy a děti bydlely teď skoro v celém klášteře, sestrám zbývaly jen cely v patře. Děti hlučely, neposlouchaly, při svých hrách ničily, co se dalo. Spousta žen byly ateistky a jejich děti nebyly o nic lepší; určitá část také patřila skutečně mezi kriminální živly a jejich muži trpěli za opravdové zločiny. Sice byly vděčné jeptiškám za obživu, ale jejich názory považovaly za pošetilé a zpátečnické. Mnozí lidé se snažili odtud dostat a dělali v tom směru rozličné pokusy; ty měly za důsledek další policejní šikanování. Pořád byly nějaké problémy, vyšetřovatelé a různí dohlížitelé přicházeli jeden po druhém a každý z nich jiným způsobem jeptišky znechutil. Staré sestry se Pán rozhodl vysvobodit z tohoto slzavého údolí a tak je povolal k sobě; namísto nich sem přišly další z jiných klášterů a taky z jiných řádů, které rovněž vymíraly a stejně trpěly kvůli carových úředníků.

Dalším problémem byly nemoci. Ačkoliv sestry měly medicínské vzdělání a dodržovaly přísnou kázeň a čistotu, byl to neustálý boj s nemocemi: hrozil tyfus, cholera, úplavice a podobně. Razie na vši, blechy a hlodavce bylo nutné opakovat zhruba jednou měsíčně; každý, koho sem dodala carská policie, musel být nejdřív odvšiven, než ho vůbec pustili dál. Řeholnice si povzdechly, tiše se pomodlily a snášely to s naučenou trpělivostí.

Povstání, jež rozpoutal Jerzy Lasęka, znamenalo rozsáhlou vlnu zatýkání; protože se jednalo většinou o mladé lidi, poslali sem také jejich mladé pozůstalé. Mladší sourozenci zatčených a ženy s malými dětmi, možná nadšení pro svoji věc, ale velmi naivní, co se týkalo ničemnosti světa. Přibýlo jich naráz hodně a úřady sem posílaly stále nové a nové. Zároveň došlo k vážnému ohrožení zdravotní situace: městského lékaře zatkli za spikleneckou činnost, předešlého dali do penze a poslali někam za příbuznými až k Sandoměři. Namísto nich byl úředním lékařem ustanoven těžký alkoholik, poslaný sem z Ruska z trestu; jeho názorem bylo, že kdo onemocní, měl by

mít tolik vkusu, aby zemřel co nejrychleji a bez obtěžování svého okolí. Pokud to byl nějaký Polák, byl doktor ochoten se na něj podívat, povzdychnout si a podepsat úmrtní list; jednalo-li se o Žida, nebyl ochoten se ho ani prstem dotknout. Nebylo jasné, co proti Židům měl, ale hrozně je nenáviděl a nejradši by pobil všechny.

Matka abatyše uznala za vhodné svolat do konviktu všechny sestry, které jí mohly být něčím k užitku. Konstatovala, že se situace kláštera zhoršila téměř k neudržitelnosti. Úřady denně dodávaly další internované ze všech koutů; mnozí byli nemocní a lékařská pomoc prostě neexistovala. Pokusila se jednat o tom, dokonce opustila klášter a jela dva dny k samotnému gubernátorovi, ale ten ji ani nepřijal a nějaký drzý mladý koncipista jí sdělil, že kdyby všichni internovaní vychcípali i se zbožnými sestrami, bylo by to nejlepší, co se může stát.

„Co tedy budeme dělat, matko abatyše?“ zeptala se Clemenzia.

„Budeme se modlit.“ rozhodla matka představená.

Třetí noc poté měla sestra Agáta, nejstarší žena v klášteře, zjevení. Sestra Agáta byla řeholnicí od dětství, pracovala celý život od svítání do soumraku a nebylo pamětníka, že by jí někdy zajímalo něco jiného než povinnosti. Teď ulehla a očekávalo se, že brzy zemře. Věděli to všichni a věděla to i ona; tak ležela a modlila se, očekávajíc s důvěrou konec. Když se ráno probudila, se slzami v očích poprosila, aby k ní přišla matka představená; když se tak stalo, svěřila se jí se svým viděním.

Spatřila anděla se zářící tváří, který k ní přišel ve svitu blesků a sdělil jí, že brána nebeská je otevřena a očekává její příchod; avšak ještě předtím musí vyřídít matce abatyši vzkaz. Může zachránit mnoho žen a dětí; přijde muž z daleké země, který jim může pomoci odejít na druhý konec světa, avšak musí vykonat mnoho věcí obtížných a nepříjemných. Matka abatyše vyslechla její slova; zpočátku nevěřila a nechápala, nicméně odešla do své cely a tam setrvala na modlitbách. Sestra Agáta od té chvíle nepřijala žádný pokrm, pila jen vodu,

modlila se a těšila se na smrt; ta ji ovšem nenechala dlouho čekat.

Matka abatyše navštívila mladého faráře, který byl posledním katolickým knězem v širém okolí a poradila se s ním; byl vzdělaný a její slova nejen pochopil, ale něco pro ni také udělal. Využil svých známostí a poslal několik vzkazů. Tehdy řekl abatyši slovo, které ji vyděsilo: Templáři.

Byla zbožná katolička, také kněz byl zbožný muž. Věděli, že řád Templářů byl v dávných dobách papežem zrušen a zakázán, lidé, kteří k němu patří dnes, jsou obskurní sekta se zvláštními, možná kacírskými zvyklostmi. Nebyli by se spojili s takovými lidmi; ale šlo o život. Matka abatyše se modlila, kněz jednal; potom klášter navštívil a sdělil jí, co se dozvěděl.

Matka abatyše po krátkém, leč intenzivním duševním boji povolala sestru Clemenzii a řekla jí:

„Drahá sestro, jsi poslední z našeho řádu, komu bezvýhradně věřím; považuji tedy za nutné, abych ti dala pokyny a přeji si, abys je splnila, jak nejlépe umíš. Co od tebe žádám, nebude jednoduché; dokonce ti musím připomenout, že jsme složily sliby poslušnosti a musíme plnit své povinnosti, ať jakkoliv těžké.“

„Splním všechny tvoje příkazy, matko abatyše!“ řekla Clemenzia.

„Potom slyš: rozhodla jsem se poslat ty ženy a děti, které jsou doposud zdravé a mají naději přežít, do cizí, daleké země. Víš, že jsem hledala pomoc; našla jsem jedinou pomocnou ruku, a je to ta, o které mluvila ubohá sestra Agáta: Templáři.“

„Ach!“ pravila sestra Clemenzia.

„Vím, co mi chceš říct. Jsou to kacíři, čarodějníci a říká se o nich mnoho zvláštních věcí. Ale pomohou nám, zatímco ostatní by nás nechali na pospas smrti. Já se nebojím a zůstanu na svém místě, jak mi velí povinnost. Ty odejdeš se ženami a dětmi; někde na druhém konci světa je ostrov, jehož vladař jim nabídl domov. Je to pravděpodobně nevěřící pohan, ale má ušlechtilé srdce a je nakloněn být jim otcem. Tvoji starostí bude, aby tito lidé nezapomněli na svou křesťanskou víru ani

na to, že jsou Poláci, dědici slavného a vznešeného národa. Nežádám od tebe, abys moji vůli odsouhlasila: splníš ji!“

„Učiním to, matko představená!“ sklopila Clemenzia hlavu.

„Přijdou sem nějakí muži; povstalci. Odvedou ženy a děti někam k moři, kde bude čekat loď. To vše je proti carským úřadům; my, kdož zůstaneme, za to budeme pravděpodobně potrestáni. Pošlu s tebou poslední tři mladé sestry, které máme; nemusí je potkat náš osud. Pošlu pryč všechny, kdo budou moci odejít. Bojím se, že je to poslední naděje, jak jim zachránit život.“

Ten pohanský vládce, ovšem... bude mít pravděpodobně zákony, které se od našich budou lišit. Budeš s nimi muset souhlasit. Máš samozřejmě právo vyjednávat, ale nakonec se musíš dohodnout. Snad nám dovolí postavit si v jeho zemi vlastní klášter a začít znovu, od výchovy novicek. Ty budeš představenou. Odpovídáš za vše, co se tam stane, za všechny ty ženy a děti.“

„Ano, matko představená.“

„Děkuji ti. Teď začneme připravovat transport.“

Skutečně to dělaly; přivolaly několik starších a rozumnějších žen a svěřily se jim se svými záměry, pak oznámily část těch plánů ostatním ženám a starším dětem. Většinou byly nadšeny; jejich otcové, bratři a snoubenci byli v boji a teď mohly také ony zkusit bojovat. Hned se daly do práce.

Ale během téhož dne dorazil do kláštera další transport zoufale zubožených lidí, hlídáný oddílem zvlášť surových kozáků; jejich esaul si vynutil jednání s abatyší. Oznámil jí, že tuhle skupinu do kláštera musí přijmout, ať se vejde nebo ne. Abatyše namítla, že tam skutečně místo není; esaul se zachechtal: „Bez obav, ty svatá kozo! Brzo bude místa habaděj, jenom co ta pakáž začne chcípat. Nedělej si starosti...“

Abatyše sepjala ruce a obrátila oči k nebi.

„No co? Nemysli, že nevím, co povídám. V ostatních táborech už je to v poklidu; Bůh se sám postará, aby vaše hadí plemeno zašlo a pochcípalo. Cholera, mátuško; víš, co to znamená?“

Abatyše si jen povzdechla.

„Nejdřív půjdou raněný, nemocný a hladový; pak malý děti. Máte dost jídla? To jsem si mohl myslet, že ne. No, potěš vás pánbůh, dlouho to trvat nebude. Máš nějaký chlapy na kopání hrobů? Nevadí, tak si je vykopete samy. Pamatuj si: každou mrtvolu zasypat nehašeným vápnem, hadry spálit. Je to předpis; my to budeme namátkově kontrolovat...“

„Vy... zůstanete tady v klášteře?“ zalekla se.

„Ještě to tak - myslíš, že chceme chcípnout nebo se nechat ošálit vašimi čarodějnickými rejdy? Nezapírej, všechny jste čarodějnice! Na hranici s váma nebo kámen na krk a do vody! Budeme hlídat tady kolem, aby někdo nezkusil utéct. Pamatuj si, jak někoho uvidíme, hned ho z pušky zastřelíme!“

„Ale... proč?“

„Co se ptáš, co ti je po tom? No, řeknu ti to: objevili se v kraji banditi. To tě bude zajímat: vede je sám ďábel! Je to jakýsi pohan nečistý, klaní se mohamedánským modlám, poctivé křesťany hubí a zabíjí. Viděla jsi někdy ďábla? Tak si to nepřej, krk by ti podřezal, jak jsi stará a ošklivá...“

Abatyše neřekla nic.

„No neboj se, stará, nic se ti nestane! Moji stateční kozáci tě před tím nečistým ďáblem ochrání; a taky tvoje nemocné, dokud si je Pánbůh nevezme. Ale už aby to bylo!“

Esaul odešel se smíchem a ponechal ženy a děti v péči sester. Hned se začaly starat, jak uměly; jedna žena pocházela z Varšavy a byla učitelkou, měla tedy dostatečné znalosti. Řekla:

„Lže v tom, že bychom byli nemocní; když dovolil svým kozákům znásilnit ženy i starší dívky, cholery se nebál. No ano, donutil nás všechny, abychom jim byly po vůli; ty rány v obličeji mám od toho, že jsem se bránila. Mnohé dívky jsou

ještě děti a stalo se jim to poprvé; buďte k nim laskavé, nemohou za to...“

„Je mnoho zla v tomto světě,“ vzdychla matka abatyše, „Ale je v něm také naděje. Možná se to podaří...“

„Taky já věřím v Prozřetelnost Boží; ale bylo by dobré, aby přišla co nejrychleji. Mám za to, že se rozhodli nechat nás tady bez pomoci zemřít; i s vámi. Na našem životě jim nezáleží, stačí poslat mezi nás někoho nakaženého a postupně zemřeme všichni.“

„Bůh se postará!“ řekla pevně matka abatyše.

Příští noci přepadlo klášter komando povstalců. Abatyše dlela na modlitbách a když slyšela křik, vyhlédla a spatřila, jak na kozácký tábor útočí nějaké podivné stíny. Vzbudila svoje sestry; to už kozáci ve zmatku prchali a cizí jezdci je pobíjeli jako škodnou. Abatyše spatřila muže, který se střetl s pěti zkušenými rváči, ale jeho meč se blýskal jako stříbrný bič a každý zásah znamenal smrt jednoho nepřítele. Kozáci ustupovali ke klášteru, cizí jezdci je pronásledovali; esaula zardousila skvrnitá šelma velká jako jalovice přímo v klášterním dvoře, před očima probuzených žen a dětí.

Vzápětí spatřila matka abatyše poprvé tvář v tvář d'ábla. Byl to muž střední postavy, snad kolem třicítky, měl žlutou pleť, část hlavy vyholenou a vlasy stažené do divného copánku. Nosil jezdecké kalhoty a vysoké boty s ostruhami, ale přes to kimono s rodovými odznaky, na krku buddhistický růženec a osmihrotý kříž s černými kameny. Za pasem pak nápadný meč, kterým tak zdařile pobíjel zkušené a v boji ošlehané kozáky. Choval se zdvořile, před každým oltářem se poklonil a s abatyší hovořil podivnou, ale dosti srozumitelnou němčinou.

„Jsem kníže Tošio Yamanaki, důstojník arminského císaře. Přišel jsem do této země, abych pomáhal svým přátelům osvobodit se od jejich nepřátel. Požádali mě, abych ochránil tyto ženy a děti a pomohl jim dostat se do bezpečí.“

„Jsem vám velmi vděčná, pane,“ abatyše byla velmi překvapena jeho vzhledem, chováním a celkovou vznešeností, „Ale smím se vás zeptat, proč to všechno děláte?“

„Jsem Templář,“ položil dlaň na svůj kříž, „Sloužím Bohu.“

Jeho muži byli mladíci drsných tváří, dokonce i dvě dívky. Byli podivuhodně postrojeni a každý nosil na pásu šavli, měl dobrou pušku, revolver... někteří byli přímo ověšení zbraněmi. Také měl každý z nich na krku nějaký kříž, mnozí i několik.

„Jsme křižáci, služebníci Boží.“ řekl jeden.

„Máme naspěch,“ pravil Yamanaki, „Do rána musíme být daleko odtud. Pobili jsme kozáky a vezmeme si jejich koně. Také vozy... připravte ženy a děti k převozu. Ale nezasťírám, že to bude velmi těžká cesta, možná budeme muset i bojovat...“

„Matka Clemenzia se bude starat o všechny nemocné,“ řekla matka abatyše, „Jsme připraveni... a děkujeme vám, pane.“

„Nic jsem pro vás neudělal. Pouze dávám své tělo k dispozici Bohu, aby jím vládl podle Své vznešené vůle.“

Sledovala, jak ti mladí muži laskavě pomáhají dětem a ženám při nastupování do vozů a nasedání na koně. Yamanaki bedlivě na všechno dohlížel, jeho skvrnitá šelma pobíhala kolem a střežila pořádek. Děti už přišly na to, že se jí nemusejí bát, veliká kočka se jim líbila a odvážily se ji pohladit.

„Tak tohle je d'ábel,“ řekla si matka abatyše, „Zvláštní... mám dojem, že jsem rozhodla dobře.“

Rozloučila se s Clemenzií; pak všichni vyrazili na cestu a ti, kteří zůstali, poklekli a modlili se za jejich životy.

Yamanaki postupoval tak rázně, jak jen se dalo; střetli se sice s jakýmsi strážním oddílem, ale zlikvidovali jej tak rychle, že se matka Clemenzia nestihla ani pomodlit. Zjistila, že samuraj se rozhodně s nepřáteli nemazlí; ale k nevinným se choval nesmírně laskavě a ohleduplně. Dbal, aby jeho muži nepili alkohol, starali se jen o ochranu skupiny a loupili jen co nezbytně potřebovali. Když se dozvěděl, jak zacházeli kozáci

se ženami, upozornil své jezdce, aby nešťastné oběti neděsili ani svou přítomností.

„Časem se všechno vyřeší.“ řekl.

Když dorazili k pobřeží, našel tam ruskou válečnou loď a na ní několik povstalců - mnozí byli raněni. Yamanaki naléhal, aby se nalodili a odjeli co nejrychleji. Prozatím nebylo zaznamenáno žádné nebezpečné onemocnění, ale bylo třeba zachovávat opatrnost. Všichni tedy vstoupili na palubu a vyrazili na širé moře. Tošio ponechal na břehu jen několik mužů, kteří měli organizovat další ubohé zbytky povstalců a umožnit jejich útěk.

Matka Clemenzia se stala představenou plovoucího kláštera; hned začala plnit svoje povinnosti, ošetřovat raněné a nemocné. Další tři sestry jí poslušně pomáhaly, námořníci a strážníci jí jeptišek vážili. Velitel Clemenzii příjemně překvapil; především svou zbožností. Měl ve své kabině malý oltář s buddhistickými božstvy, ke kterým se pravidelně modlil. Byl možná pohan a ďábel, ale ušlechtilejší než mnozí křesťané, kromě toho byl také rozvážný a pečlivě se o všechno staral. Mořeplavec nebyl největší, ale měl určité zkušenosti a dokázal vést loď podél pobřeží a vyhýbat se nepřátelům. Lepší námořník než on byl rudovlasý Viking Bjarne, který patřil taky ke křižákům, ačkoliv o jeho víře bylo lépe nic nevědět. Matka Clemenzia se pro jistotu modlila za všechny.

Všechny děti a většina žen se na moři roznemohly; ani jeptiškám nebylo dobře. Clemenzia měla podezření, že mnozí jsou nakažení, rozhodla se tedy bojovat posilujícími léky a přísnou hygienou; když zjistila, že některé děti jsou zavšivené, nařídila všechny ostříhat dohola a sama šla se sestrami příkladem. Poslechli jí dokonce někteří strážníci, ale velitel Tošio se jen usmál a řekl, že on o svou čistotu pečuje. Také poručila spálit oblečení, které jí připadalo neschopné vyčištění; byla by vydezinfikovala nejradši celou loď, ale to nebylo možné. Během plavby zemřely dvě malé děti; pomodlila se za ně a těla svěřila moři.

Za těchto okolností dorazili k nám a tak také situaci vyložila Lukášovi. Pochopil, povzdychl si a vrátil se vyřídit do Charrymu. Ten se už trochu vzpamatoval a nabral rozvahu.

„Potřebujeme objekt, který použijeme jako nemocnici. Měl by být hned v sousedství, ale měl by se dát oddělit od ostatních. Jenže si neumím představit, jak ho tak narychlo postavíme...“

„Bůh se postaral o lidi,“ řekl Olgierd, „Bůh se postará také o nemocnici. Věř v Jeho ochranu...“

Charry se asi půl hodiny zmítal mezi vztekem a nadějí; když se začal uklidňovat, vstoupil do dvora soused Habermann, místní sedlák rozvážné povahy a poněkud pomalejšího myšlení.

„Pozdrav pámbu, sousede Rithere,“ pravil a rozhlížel se, „Chtěl jsem... teda... jako něco... jenže, jestli nemáte zrovna čas... vypadá to, že je tady spousta... já teda přijdu jindy!“

„Když už jste tady, tak řekněte, oč vám jde,“ vyzval ho Charry vlídně, „Myslím, že horší už to být nemůže.“

„No... tož tak, žejo. Víte, vy máte... ty sám i ti tvoji hosti, jako že... všelijaký známosti, vid' že?“

„Ale jo, to taky. Co potřebujete?“

„Jestli nevíš vo někom, kdo by koupil můj barák.“

„Cože by?“ zařval Charry překvapeně.

„No jestli... já teda né!“ Habermann se ulekl a počal couvat, „Já jenom tak... jako že kdyby... nemusí to bejt hned, že... ale kdybys o někom věděl, tak že já bych... nechci za to moc, ale...“

„Mluvte, proboha! Řekněte mi to od začátku!“

Sedlák začal vysvětlovat, že jeho manželka, která pochází z té vesnice za kopcem, tam měla strýce. Ten strýc měl syna, jenomže ten syn se vystěhoval do Ameriky, kde teď má svoji farmu kdesi v Montaně a vrátit se rozhodně nechce; takže strýc teď umřel a to svoje hospodářství, tak asi dvakrát větší, nechal neteři. Sedlák Habermann by tam chtěl odejít, statek je to pěkný, pole úrodná, lepší než tady... ale obojí si držet nemůže, tak co má chudák dělat? Kromě toho potřebuje hotové peníze a co nejdřív; napadlo ho tedy, že kdyby někdo třeba chtěl koupit jeho dům?

„Sousedě, koupím ho já a to hned! Kdy se můžete vystěhovat?“

„No teda... jako, vlastně, nějaký věci bysme... zabalit a tak, musím sehnat povoz, aby nám to odvezl a nějaký lidi na naložení, ale jinak bych mohl třeba hnedka...“

„Lidi vám dám a povoz taky. Hned je pošlu.“

„Vůz a lidi? Jo - a taky koně?“

„Samozřejmě. Denisi, at' okamžitě zapřáhnou! Jediný problém je se zaplacením... musím sehnat nějaké peníze...“

Poblíž Charryho stál Dimitrij Astarov; slyšel Lukášovo hlášení a Julie mu přeložila, co chce ten sedlák ve svátečním obleku. Teď tedy Mít'a pronesl: „Dovolil bys, abych si to vzal na starost?“

„Prosím?“ otočil se Charry zmateně.

„Jak jsem slyšel, těm lidem ubližovali Rusové, poddaní cara. Je nanejvýš třeba, aby jim někdo dokázal, že všichni Rusové nejsou ničemové. Koupím tu nemocnici - a okamžitě zaplatím!“

Sedlák Habermann opatrně vyslovil cenu; očekával, že se bude smlouvat a dostane tak nanejvýš dvě třetiny, ale vznešený cizinec přinesl svoji tobolku a rozložil na stůl vějíř tisícovek. Habermann je shrábl, pomyslel si něco o pitomcích a spěchal podepsat kupní smlouvu, než si to pán rozmyslí.

„Lukáši, zařídíš to?“ ptal se Charry.

„První skupina pomůže sedlákovi sbalit a opustit objekt,“ začal Lukáš vypočítávat na prstech, „Okamžitě potom začnou další dům upravovat na špitál. Vyklidit všecko zbytečné, postavit lůžka, ordinace... můžeme používat saunu?“

„Jistě ano...“

„Představuju si to tak: skupinu těch žen a dětí převezeme sem, naženeme do sauny a tam se důkladně umyjí, vydezinfikují... zatím spálíme jejich hadry a po očištění vyfasují všechno nové. Půjdou tam do té nemocnice a ta jeptiška dohlédne na pořádek.“

„Souhlasím. Dejte jí to vědět.“

Lukáš kývl spokojeně hlavou. „Charry... když to stihneme, mohli bychom dodržet náš plán? Dnes večer je úplněk a já bych chtěl přijmout první rytíře do řádu Svatého Jiří...“

„Ano, Lukáši. Věřím už všemu: že to stihnete i že Bůh přeje tvému řádu. Věřím v ochranu Jerzy Laseky a věřím... děkuju ti. Děkuju ti za to, že budu mít v Arminu lidi jako jsi ty!“

Lukáš se usmál a potřásl hlavou. „Ale prosím tě! Vždyť já jsem jenom obyčejný kluk... dělám, co je potřeba!“

„Právě za to ti děkuju.“

Potom už se všichni celý den nezastavili; dva vozy přivázely z přístavu ženy, děti i raněné muže, Olgierd a jeho pomocníci je brali rovnou do sauny a očistili tak důkladně, že se víc nedalo. Kromě několika osobních věcí, které byly pečlivě vydezinfikovány, bylo vše spáleno; pak dostali nové oblečení a byli převezeni do Habermannova statku. Bylo to od nás přes sad, dvojí pole a ještě jednu zahradu, celkem asi míli. Lukášovi vojáci oddělili statek od vesnice a bránili každému, aby tam náhodou přišel.

Matka Clemenzia přijela s druhou várkou; byla to přísná stará ženská, která tušila předem problémy. Setkání s Charrym, Tomášem a Dianou její černé tušení jen posílilo: všichni tihle lidé byli pohané, kacíři a bludaři a jejich zvyklosti byly příšerné. Ale byla nucena se podřídít, šlo o životy těch dětí. Byla také nucena uzavřít s tím hrozným císařem smlouvu o svém novém klášteře.

Charry krčil rameny a obrátil se na Tomáše. Odpověděli, že klášter v Arminu samozřejmě povolí a pomohou se stavbou; každé její přání nadšeně vítali a souhlasili s ním. Matka Clemenzia se zděsila, bylo to horší, než myslela: ti pohané absolutně nemohli pochopit, že se nacházejí v bludu a ona jim přišla pomoci, brali ji jako další pestrý kámen do mozaiky svých náboženských spolků. Jak jim vysvětlit, že ona je jediná v pořádku a oni se zmítají v osidlech ďáblůvých?

Když spolupracovala s Lukášovými chlapci, povšimla si modrých osmihrotých křížů, které měli na všem: na kabátech, na košilích, dokonce vytetované na ruku. Otázala se, co to znamená, i bylo jí vysvětleno; zděsila se ještě víc, protože Templářský řád si pořídil novou pobočku, stejně kacířskou jako ty předešlé. Navíc do svých řad hodlal brát muže, ženy i děti, možná dokonce také ty pruhované a skvrnité kočky, které všude pobíhaly. Nikdo si neuvědomoval, že dělají chybu; když jim to řekla, smáli se.

„Ale to je strašné!“ řekla, aby je probudila.

„Já vím - ale co se dá dělat?“ řekl jí lázeňský Olgierd, mladý muž s hlavou vyholenou do hladka, který chodil nahý a holil hlavy dětem, když procházely očístou.

Matka abatyše tedy sepjala ruce a modlila se k Bohu, aby jí dal sílu. Také žádala, aby poslal svého anděla ku pomoci, ale nebyla si jista, zda její přání splní.

Během dne potkali ve městě muže, který se obrátil na Lukášovy chlapce a žádal, aby ho vzali na Hůrku. Sdělil jim, že je Španěl, jmenuje se Feroz a jede za Tomášem. „Jsi lékař?“ ptali se.

„Jsem řádový jezdec. Lékař také.“

Nic nedal na podezření z infekce a prohlédl nejbližší nemocné. Jedno dítě mělo kašel, Feroz mu položil dlaň na čelo a na malou chvíli zvedl jeho tělesnou teplotu, pak ji zase srazil. Přestalo kašlat a udělalo se mu lépe - od té chvíle věděli, co je zač.

Podle Tomáše byl hrabě Guy Feroz osobním tajemníkem velmistra dona Francisca di Arroyo; přicházel ale od valencijského komthura dona Diega Mendoza di Castro. Přivezl svatební dar pro Evu-Marii, krásnou soupravu šperků; Tomášovi pak zajímavé zprávy. Řád se rozhodl pomoci bratru Charrymu s kolonizací; ve Středomoří se připravuje loď, která nabere různé lidi, kteří tam chtějí odjet, převážně Italy, Dalmatince a obyvatele Rakouska-Uherska, kteří si přejí vystěhovat se se svým komthurem. Jsou ochotni pomoci při všech dalších akcích; hrabě Feroz byl překvapen, jak skvěle si zde Charry vede a co lidí už nabral.

Řekli mu samozřejmě také o řádu Svatého Jiří; cítil se velmi poctěn, že bude pozván na jeho vyhlášení. Litoval, že se nebude moci zúčastnit jeho přítel, vévoda Miguel Pablo Goméz Fereira d'Escambrray, též zvaný vévoda d'Estragon. V každém případě posílá své hluboké poklony a doufá, že se někdy někde sejdou.

Pozvali ho na oběd. Při jídle velmi dvorně rozmlouval s Julií a bavil ji vyprávěním o zážitcích v Jižní Americe, kde obchodoval se smaragdy a studoval dávné indiánské civilizace. Dianu jeho zážitky nesmírně zajímaly a podněcovala ho, Julie se na něj usmívala a Dunbar se mračil. Dokonce se stručně zmínil, že někteří lidé mají čas cestovat po zajímavých místech, zatímco jiní se musejí zabývat správou svých provincií, takže podobná dobrodružství prožívat nemohou. Byl to ojedinělý případ Jankovy špatné nálady a všechny dost překvapil.

Poté si hrabě Feroz přál shlédnout nemocnici a přesvědčit se, že je skutečně o nemocné řádně postaráno; to si přálo víc lidí, takže se utvořila inspekční skupina: Charry, Diana, Tomáš, Denis, Feroz, Julie, Dimitrij a Jan. Matka Clemenzia měla právě plné ruce práce a vzácnou inspekci neuvítala; zato jedna z mladých jeptišek zastoupila panstvu cestu a s klepajícími se koleny jim sdělila, že do nemocnice je zakázán vstup každému, kdo nemá hlavu dohola a oblečení prošlé dezinfekcí. Matka představená zakázala!

Charrymu bylo jasné, jaká bude reakce Diany; a nespletl se. „To má ale pravdu! Děcka, pojd'te se ostříhat!“

Stejně tak se dalo očekávat, jak bude reagovat Julie. A opravdu hned podrážděně vykřikla: „Tak to já teda ne!“

„A proč?“ divila se Diana, „Mně to náhodou moc slušelo...“

„Já říkám, že nesouhlasím! A v životě se ostříhat nenechám!“ vykřikovala Julka a potřásala svou dlouhou černou hřívou.

Hrabě Feroz uchoopil její ruku a přitiskl si ji k ústům. „Bojuj ze všech sil, princezno!“ vyzval ji melodickým,

vroucím hlasem, „Je vznešené a ušlechtilé, že bojuješ za svoji krásu...“

Ale Julie postřehla v jeho hlase náznak pobavení a horká italská krev se v ní vzbouřila. „Jaké bojuj? Bojovat znamená připustit možnost porážky; a to nehrozí! Já odmítám bojovat a taky o tom odmítám vůbec diskutovat...“

„Nechápu proč,“ popichovala ji Diana, „Kdybys to třeba jednou zkusila, poznala bys, že je to fajn. Nic ti nepřekáží...“

„Já znova opakuju, že nikdy...!“ trvala na svém Julie.

„Ale drahé dámy!“ vzdychl Feroz, „Proč marníte energii hloupými a zbytečnými hádkami? Myslíte, že překonáte vlastní osud?“

„Ty mluvíš, jako kdybys věděl něco dopředu!“ ječela Julie.

„Ach, jak bych mohl? To bych musel být jasnovidec...“

V tu chvíli přišla matka Clemenzia; ujistila hosty, že nařízení se na ně nevztahuje a vedla je dovnitř, aby se pochlubila. Všude byly položené rohože a různá lehátka a na nich posedávaly děti ve stejných bleděmodrých košilkách, o které se staraly ženy, rovněž v bleděmodrých košilích a ještě tmavomodrých sukních. Vzadu hrčel šicí stroj, na kterém se upravovaly bleděmodré košile armádního střihu pro ty děti, které je ještě nevyfasovaly.

„Krásný,“ ocenila Diana, „Kdyby místo bleděmodré barvy byly ty hábity oranžový, tak je to tady jako v buddhistickém klášteře!“

Děti na ně kulily oči a přemýšlely, zda mají začít brečet, protože z některých hostů šel strach. Především Feroz vypadal na pohled nebezpečně: měl tmavou tvář, dost dlouhé černé vlasy, také pěstěné černé vousy. A jiskrné, do hloubky se propalující oči; tak si někteří malíři představují d'ábla Astarotha.

„Ano...“ přejel dlaní nejbližšímu dítěti po hlavičce, „Přiznávám, že dojde-li k vyholení hlavy velkého množství nic netušících nevinných obětí, lze v tom najít jistý zvrhlý půvab.“

„Pravděpodobně nejsem dostatečně zvrhlá!“ nasupila se Julie.

„Už jsem řekla, tento předpis neplatí pro návštěvy,“ řekla rychle abatyše Clemenzia, která hodlala předejít nelibosti nových nadřízených, „Týká se samozřejmě jenom řeholních sester!“

„Ale my jsme všechny řeholní sestry!“ prohlásila Diana vážně.

Abatyše si dovolila nechápat.

„Chci říct, že jsem řádně pasovaným rytířem řádu Templářů. Také sestra Julie patří do řádu a zasloužila by si nosit rytířský kříž - budeme s tím muset co nejdřív něco udělat, ne, Tomáši?“

Tomáš zrozpačitěl, protože vedle něho stál Feroz a špicoval uši jako dobrman; Diana si nemohla vybrat lepší chvíli.

„Řeholnice - vy, madam?“ žasla matka Clemenzia, „Ale pokud vím, jste snad dokonce vdaná!“

„A čemu to vadí?“ nechápala zase Diana.

„Obávám se, že tak docela nechápu tento systém!“ urazila se.

„Pokud to bude zapotřebí, mohu jej vysvětlit!“ řekl Tomáš.

Matka Clemenzia bojovala těžký duševní boj. Na jedné straně vyjednávala s císařem a jeho prvním náměstkem či duchovním rádcem - na druhé straně měla pravdu a nesměla ji zapřít. A co horšího, hrabě Feroz sledoval její rozpaky a nádherně se bavil.

„Jsem vedena upřímnou snahou... pomoci vám! Pravděpodobně máte o řeholní službě určité... zvláštní představy!“

„Určitě ano,“ přiznala Diana, „Já byla v klášteře akorát týden, pak jsem dostala doživotní dovolenou...“

„To tedy určitě nebyl náš klášter!“

„Ne, patří mahájánovým buddhistům; moc prima holky. Chovaly se tam ke mně skutečně skvěle, ráda se tam někdy vrátím...“

„Domníváte se, císařovno, že do kláštera lze jen tak vstoupit a kdykoliv z něj zase odejít?“

„Domnívám se především, že bys mi měla tykat; co se týče tvé otázky, nechápu, proč by to nešlo.“

Matka abatyše se rozhodla. Navrhla, že by s nimi o tom nesmírně ráda mluvila, ale ta řeč bude delší. Zavedla je do své cely, dříve komory pro děvečku u Habermannů. Tam jim vysvětlila, jaké jsou její představy řeholního života, opírající se o zvyklosti křesťanské Evropy - a čekala, co to s nimi udělá. Neudělalo to s nimi nic, Diana jen pokývla hlavou a řekla:

„U nás to je tak, že když člověk zrovna neví, kam tu holku šoupnout, strčí ji do kláštera sestřičkám a starejte se, dámy! Však ony už ji tam vychovají, aby z ní něco bylo!“

„No ovšem - ale to je pouze na vychování, v žádném případě není jeptiškou! Až potom může složit slib jako novicka, to už sice do řádu patří, ale může si to rozmyslet... jsou dočasné sliby, pak se musejí opakovat a nakonec se složí definitivní...“

„Ach ne, proč tak složitě? V té době už patří do řádu; dokonce když sleduju Julčiny reakce, tak váhám, jestli nezpracovat do stanov, aby jim přelízli hlavu. Ale kašlu na to, necháme každému svobodnou vůli, proč bych měla vypadat jako nějaký zvrhlík, co? Tak zkrátka, až se bude cítit vychovaná dost, tak vypadne. Zatím si během vycházek najde kluka a vdá se...“

„Vycházek? Chcete ty nešťastné dívky pouštět ven?“

„Ale, to jen tak občas, do divadla nebo na tancovačky a tak; aby se mohly společensky otrkat, ne? Potom se teda vdá a prožije si svůj život v rodině. A když zestárne, manžela jí zabijou, děti se vystěhují do světa a je sama, vrátí se do kláštera, složí ty tvoje definitivní sliby a zůstane tam. Jednoduchý, ne?“

„Ano, značně. Obávám se, že jsem to pochopila.“

„To je taky dobře.“

„Bude aspoň ten ženský řád oddělený od mužského?“

„Rozhodně ne... i když vlastně, proč? Ale ano, bude! Ty máš skvělejší nápad, Clemenzie, rozdělíme to! Dívčí řád by mohl být... třeba nějaké oblíbené polské svaté... co říkáš, Denisi?“

„Svaté Jadwigy?“

„Co je to německy, Hedwig? Správně, berem. Jdem a vyhlásíme to, nebo ještě líp, řeknem Lukášovi, ať to vyhlásí on. Děkuju ti mockrát, matko abatyše, dala jsi mi dobrou radu!“ A spokojená Diana prosvištěla špitálem a zbytek inspekce s ní.

Matka abatyše sklesla na svou židli. „Ach, Bože!“ pravila.

Lukáš Anczewski byl unaven. Většina lidí na Hůrce byla unavena, ploužili se sem tam a tvářili se rozmrzele. Z přístavu právě přivezli poslední dávku dětí, pokud se tak ještě dali označit; samé drsné jedince, výrostky obojího pohlaví, kteří si zakládali na tom, že pracují a baví se jako dospělí. S nimi se stáhli již nesporně dospělí muži z hlídek, ve skutečnosti jen o málo starší. Společně pracovali celý den, plnili své povinnosti a přitom si vzájemně povídali, takže mládež byla velmi dobře informována o řádu Svatého Jiří. Zájem o vstup projevila jednomyslně a každý měl hned svoje plány, co tam bude podnikat. Většina těch plánů byly do nebe volající nesmysly. Čímž není řečeno, že by se nedaly při troše štěstí a notné dávce odvahy uskutečnit.

Společně s nimi už začínaly přijíždět první kočáry a povozy hostů z města. Charry a Tomáš měli řadu přátel, kteří nás během času postupně navštěvovali, seznamovali se a nyní byli tedy pozváni, když se konala význačná slavnost. Lodní kapitáni a jiní důstojníci měli slavnostní uniformy, také vrchní strážmistr Dauge a část jeho četníků; další hlídali v přístavu naše lodě, protože Lukáš stáhl skutečně všechny hlídky; ale hned po pasování se tam chlapci měli vrátit.

Přijížděli také četní novináři. Tomášův pokyn zněl netajit se před nimi s ničím kromě způsobu, jak najít Ostrov; což nikdo ani vykecat nemohl, protože to vědělo jen pár jedinců. Možnost, že žurnalistům bude někdo vykládat všelijaké nesmysly, samozřejmě byla zakalkulována v předpokladech a nikdo se tím vážně nezabýval. Informační šum bývá obvyklý, ale není jisté, zda je vždy na překážku. Lidé mají nesmysly rádi.

Mládež se nahrnula do sauny; na tohle se těšili celý den. Kluci si dělali legraci z děvčat, dívky se samozřejmě nemohly nechat zastínit jejich vtipností. Všichni byli z hygienických důvodů ostříhání matkou představenou, ale to ještě v době, kdy byli na útěku z vlasti, třásli se o život a netušili nic o nádherných možnostech řádu. Teď se dávali vyholit s potěšením z koupání, vůně mýdla, vzájemné přítomnosti - a především bezpečí. Došli na konec cesty, zachránili se, na rozdíl od těch, kdo zůstali doma v Polsku, živí či mrtví. Spadla z nich tíha, uskutečňovali právě svůj vstup do nového života a děly se kolem nich věci; jak by tedy nebyli naplnění nadšením?

Strážní prožívali naopak duševní boj, zda se dát ostříhat nebo ne; byla to důležitá otázka a během dne se o to nesčetněkrátě pohádali, protože všichni byli odborníci a každý měl svůj názor. Všichni tady byli čarodějové a znali důsledky každého ze svých skutků; ten druhý byl naopak nedouk, šarlatán a šílenec, jehož mínění je třeba potřit nejdřív slovně a pokud nechce uznat pravdu, třeba fyzicky. Rvát se ovšem taky nemohli, neměli na to ani sílu; tak si jen vyhrožovali:

„Počkej zítra! To už budem rytíři, já tě seřežu, že se tejděn nezvedneš! Nechápu, co se vzpouzíš, stejně půjdeš do špitálu za malejma a matka Clemenzia si tě vychutná...!“

Lukáš sledoval jejich žertování a tiše se usmíval. Došel k němu Olgierd a taky se zastavil; nikdo ho nepotřeboval, mladí si plně stačili sami. Oba na sebe mrkli a rozuměli si beze slova: nejlepší bojovník a nejmoudřejší čaroděj nového řádu.

„Mám dost.“ konstatoval Lukáš, vlastně jen vydechl.

„Nedivím. Přijď potom, až je vykoupou, odpočineš si...“

„Musím, ty blázne; jsem jako prase, lepím špínou...“

„Taky tady lítáš jako urvanej vagón, nediv se.“

Lukáš potřásl hlavou; dva jeho jezdcí na sebe hulákali, dívky kolem vřestěly a všichni se smáli. Zauvažoval, jestli mezi ně nemá vlítnout, ale usoudil, že to není třeba; jenom relaxují.

„Co se to tady kolem nás proboha děje?“ zeptal se.

„Taky koukám.“ souhlasil Olgierd.

„Myslíš, že to ještě máme pod kontrolou?“

Olgierd zamrkal. „Myslíš, že nám to ujíždí?“

„Snad ani ne... ale nerad bych něco přehlíd.“

„Neboj. Já to hlídám. Zatím žádný problémy.“

„Ještě že tak.“

„Stejně sis tohle odjakživa přál!“

„Přál. Škoda, že se toho nedožil Jerzy.“

„Spousta se jich toho nedožila.“

„Vím. Ale já bych je tak strašně rád měl v řádu!“

Olgierd chvíli mlčel. Pak řekl: „To můžeš.“

Lukáš sebou trhl. „Jak?“

„Těžký a složitý. Ne dneska; ještě nejsi komthur. Já vlastně ani nevím... ale někteří jsou možná tady. Nebo přijdou.“

„Přijdou? Kdy a kam?“

Olgierd rozhodil rukama. „Tam, kam jim velí povinnost. Sem... a potom do všech bitev, které povedeme.“

„Co pro to musím udělat?“

„Nevím přesně; možná budeš muset pronést jejich jména. Ještě o tom budu uvažovat, hledat... Je tady také jejich právo volby. Nech to na zítřek; uvidíme, co bude dneska...“

„Dík, Oli. Já se pak přijdu vykoupat. Vyžeň je rychle!“

„Nech je, ať si hrají! Taky na to mají právo...“

Tato skupina byla poslední, které bylo dovoleno řídit v sauně, jak si přáli. Potom Olgierd vydal jasný příkaz: „Je pozdě a čas nás tlačí! Jedno kolečko - a žádný stříhání!“

„Taky dobrý!“ stáhla Diana obočí.

„Taky dobrý!“ konstatovala spokojeně Julie.

Neboť obě dámy se hodlaly očistit před oblečením do slavnostní róby; totéž chtěli učinit všichni vyšší důstojníci. Sešli se tedy v reprezentační sestavě a hodlali pokračovat v rozjednaných sporech. Hrabě Feroz nabídl Julii, že ji bude obsluhovat, což ji překvapilo víc než obvykle.

„Je přece zvykem, že kavalír pečuje o dámu v lázni!“ smál se.

„To je jistě příjemné... ale tak nějak nezvyklé!“

„Nevadí. To si rychle zvykneš!“

Když se Feroz svlékl, některé překvapilo jeho tělo: četné šrámy po ranách bodných i sečných, ale také zvláštní tetování, jaké se v Evropě tak často nevidí. Diana zbystřila pozornost.

„Jak vidím, byl jsi dokonce na Tichomořských ostrovech!“

„Byl jsem leckde; moje povinnosti jsou rozsáhlé...“

„Taky v jižní Asii? Indie, Čína?“

„Mám zasvěcení ve Varanásí.“ Ukázal si na čele tři příčné pruhy, jak se značí oddaní Šivy.

„Dost dobře!“ vydechla uznale.

Olgierd obsluhoval; přistoupil k Ferozovi, aby mu odnesl šaty a při tom mu pohlédl do očí. „Kdo ty vlastně jsi?“

„Přesně to, co myslíš.“ usmál se Feroz.

Usedli na lavice, vlastně spíš na ně upadli; všichni měli dost. Řeč se vedla pořád o tom samém: o mystickém významu různé úpravy vlasů a o tom, je-li lépe nechat je růst nebo ostříhat. Tak se na to zeptali samozřejmě taky Feroze.

„Je to úplně jedno.“ odpověděl naprosto klidně.

„No počkej! Třeba Sikhové mají názor, že přijímají pomocí svých vlasů a vousů energii z kosmu a kdyby si je

ostříhali, nemohli by jí dostávat patřičné množství! Co o tom soudíš?“

„Je to jejich názor.“

„A buddhisté se holí každý třetí den, pokud nejsou v tom směru laxní a nenechávají to zarůst...“

„To je zase jejich názor.“

„Ale který názor je správný?“

„To je jedno. Je to jenom názor.“

„Co je tedy pravda?“

„Není žádná pravda. Není žádné objektivně správné řešení.“

„To je nesmysl!“ přemohla Diana svoji únavu, „Nějaká správná verze přece musí existovat! Kdybychom prozkoumali jejich písma, určitě bychom našli důvod, proč se tak děje...“

„Jejich písma jsou jen slova na papíru. Nic víc.“

„Oni by mohli říct, že Bible jsou taky jen slova!“

„Mají pravdu.“

Ted' už pěníla nejen Diana, ale skoro všichni přítomní.

„Neuznáváš, že je to Slovo Boží?“

„Bibli nenapsal Bůh, ale lidé. Nikdo nemůže potvrdit, že ve všech případech zaznamenali správnou verzi.“

„Psali to muži inspirovaní Duchem svatým...“

„I kdyby, stejně to nemá žádný smysl; kdo to čte, rozumí podle svého rozumu. Takže stejně čte nesmysly.“

„Podle čeho se řídíš ty?“

„Podle toho, co je nutno učinit.“

„Věříš vůbec v Boha?“

„Ano. Proč?“

„A podle čeho děláš přednášky?“

„Nedělám přednášky.“

„Každý člen řádu by si měl čas od času připravit přednášku!“

„Proč bych měl přednášet hlupákům?“

„Chceš říct, že všichni kromě tebe jsou hlupáci?“

„Všichni jsou hlupáci včetně mne. Já sám jsem hlupák. Proč by měl hlupák přednášet hlupákům? Zbytečná námaha.“

Někteří mu začali jeden přes druhého nadávat. Kupodivu se k nim nepřidala Diana ani Julie; Diana poslouchala jejich řeči a hbitě přemýšlela, co tím ten chlap míní. Usoudila, že je to nějaký jeho způsob rozčilování veřejnosti, takže se uklidnila.

Nějaký chlapec se zeptal Lukáše, jakým způsobem si budou na Ostrově připravovat přednášky, když tam nebude nikdo, kdo by měl na to dostatečné vzdělání. Lukáš využil situace a otázal se, zda jim řád poskytne v tom směru nějakou pomoc.

„Určitě ne,“ řekl Feroz, „Proč by to dělal?“

„Templářský řád by měl pečovat o podřízené lóže, ne?“

„Podle čeho soudíš, že jsi mu nějak podřízen? Ty zajisté ano, jsi rytíř, jak jsem si všiml; ostatní nemají s řádem Blesků absolutně nic společného.“

„Domnívali jsme se, že řád ustavení naší lóže uvítá!“

„To je ovšem hluboké nedorozumění. Řád Blesků prozatím nevzal existenci nějakého řádu Svatého Jiří vůbec na vědomí; i kdyby, je mu to srdečně jedno.“

„Bratře Tomáši!“ vykřikl Lukáš, „Co ty na to říkáš?“

„Pokud bratr Guy soudí, že je to tak, zajisté k tomu má důvod.“

„Takže Templáři nám neposkytnou žádnou pomoc?“

„Za prvé,“ usmál se Feroz, „Na světě neexistuje nic, čemu by se dalo říkat Templářský řád. Jsme řád Blesků; s Templáři máme snad společné jen to, že náš a jejich znak je podobný. Taky jsme po nich zdědili nějaký majetek, ale to byla

soukromá záležitost několika lidí, kteří do našeho řádu přestoupili...“

Padala řada vzrušených otázek; Tomáš řekl: „Má pravdu.“

„Ale předtím jsi říkal něco jiného!“

„To je také pravda. Co říká hrabě Feroz, je oficiální verze pro jakékoliv úřední orgány. Každou realitu je možné pochopit různými způsoby: doslovná skutečnost je přesně taková, jak říká Guy.“

„Čím se ale máme řídit my?“

„Olgierde, jak ty rozumíš skutečnosti?“

Olgierd chvíli uvažoval, pak předstoupil a oči mu planuly: „Řád Svatého Jiří a Řád Svaté Jadwigy se stanou mocnou silou, která si postupem času vybuduje takové postavení, aby je bylo nutno brát vážně. Toto postavení nezíská ani od nadřízených, ani od nějakých vyšších sil. Získá je od vás, členů řádu. Až takové postavení budeme mít, budou nás muset brát vážně i Templáři.“

„Chceš říct, že nás Feroz nebere vážně?“

„Tobě připadá, že ano? Chová se, jako bychom byli malé děti, které si hrají na vojáčky. Ano, miláčku, zajisté jsi generál; ale teď si utři nos a jdi se vyčůrat, abys mohl jít spát...“

Feroz neřekl nic, jen se ušklíbl.

Poláci se začali dohadovat; Lukáš však mlčel, sledoval jejich diskusi a mračil se. Konečně, když už nemohl vydržet, se obrátil na Tomáše s otázkou: „Tak jak to tedy je? Má naše práce nějaký smysl, nebo je to jen dětská hra? A co všechno je hra - třeba jak se kluci s nadšením stříhají a holky jim pletou copánky, aby je chránily... má to smysl, nebo je to jen dětské bláznění?“

Baarfelt neodpověděl hned; až po chvíli řekl: „Co uděláme nebo neuděláme, je náš pokus něčeho dosáhnout. Jestli se to podařilo nebo ne, dozvíme se až později. V lepším případě podle výsledku, v horším až před soudem na Věčnosti. Tam se také dozvíme, jestli sama naše víra byla správná. Vědět jistě nemůžeme nic.“

„A Feroz může jistě říct, že nic neexistuje?“

Tomáš se hluboce zamyslel. Ale namísto něho odpověděl Olgierd: „Obávám se, že může.“

Lukáš neřekl nic, ale necítil se nejlíp; ostatně, prohřáli se už dostatečně a druhé kolo jim nebylo povoleno, zájemců ještě bylo hodně. Vykoupali se v bazénu a pospíchali se oblékat; ale Jan Dunbar stejně zadržel Tomáše:

„Kdo je ten Feroz? Znáš ho? Proč je tady?“

„Obávám se, že ti na to nemůžu odpovědět.“

„Připadá mi, že sem přišel všechno rozvrátit!“

„Nevylučuji, že to má v úmyslu. A co?“

„Jestli si něco dovolí, tak ho...“

„Rozbiješ mu hubu, nebo co?“

„Nevím, co s ním udělám. Ale pomstím se mu!“

„Hlavně buď opatrný. Je skvělý šermíř; býval zabíječem, než se stal tím, čím podle všeho je.“

„A čím tedy proboha je?“

„Velkým Inkvizitorem.“

Jan vzdychl; Tomáš odešel, všichni odešli. Feroz také odcházel, jenom Olgierd se ho zeptal:

„Jak se vlastně někdo jako ty stane Templářem?“

Feroz se usmál: „Jednoduše. Požádá o službu.“

Diana měla na starosti chrámovou místnost; zaběhla tam tedy, ještě než se šla převléknout, aby dohlédla na děvčata, která tam dělala výzdobu. Všechno schválila, vypadalo to skutečně skvěle: oltář zdobený čerstvými květinami, všechny potřebné náležitosti ke mši, chlebové placky, víno. Zkontrolovala, pochválila a chtěla jít, ale zastavila se ještě u hudebních nástrojů a diskutovala o něčem s chlapcem, který je měl na starosti.

Vtom vstoupil hrabě Feroz, převlékl se velice rychle. Měl úzké černé kalhoty s přiléhavými nohavicemi, i jeho kabátec byl černý a vyšívaný stříbrem. Na jeho oděvu se nenacházela

jiná barva než černá a stříbrná; pouze osmihrotý kříž na hrdle byl zlatý a v něm zasazeny černé kameny rytíře. Feroz vypadal přísně a nesmlouvavě, ale Diana si byla nucena uvědomit, že je velmi hezký.

„Ještě je dost času,“ řekla Diana skoro rozmrzele, „Přišel jsi trochu brzy, všechno ještě není přichystáno...“

„Směl bych ti snad s něčím pomoci?“ usmál se přívětivě.

„Nevím o ničem, co bych ti mohla svěřit...“

Feroz přistoupil k ručnímu harmóniu a na zkoušku pohnul měchem.

„Mohl bych třeba zahrát!“ nabídl se.

Diana znejistěla; Feroz usedl, přešel prsty po klávesnici a pak zahrál, zřejmě taky kvůli zkoušce. Ale Diana vykulila oči, neboť začal hrát Hare Haraye namah, nejkrásnější indickou píseň, jakou znala. Chvilí myslela, že špatně slyší, ale potom začal i zpívat; měl krásný hlas a dokonale ovládal text v sánskrtu, takže zůstala okouzleně stát a naslouchala.

„Odkud znáš tohle?“ vzdychla.

„Neřekl jsem ti snad, že jsem tam byl?“

Diana jen potřásla hlavou a běžela se převléct. Když si přes hlavu natahovala košili, vrzly dveře, ale byla to Julie, oblečená do bílých slavnostních šatů. Velice jí slušely k černým vlasům.

„Kdo to hraje?“

„Ten Španěl Feroz.“ Diana byla ráda, že jí Julie může zapnout šaty na zádech. Julie to udělala a spiklenecky zamrkala.

„Ale je hezkej, vid’?“

„Feroz? No, na svůj věk je slušně udržovanéj, to jo...“

„Jak myslíš, že je starej? Vypadá sotva na třicet...“

„Potom toho do té doby pozoruhodně dost stihl. Kecá, jako kdyby objel svět třikrát dokola...“

„Co proti němu máš? Tobě se nelíbí?“

„Hlavně, že se líbí tobě, ne?“

Julie se začervenala a neřekla nic.

„A Honzík Dunbar, ten už se ti nelíbí ani trochu?“

„Já nechápu, jak to myslíš!“

„Do dneška rána mezi váma bylo takový jakýsi jiskření...“

„Jsme kamarádi, co má bejt?“

„Ale nic, klidně buďte. Tvoje věc.“

Julie potřásala hlavou. „Já tě nějak nechápu, Diano. Tváříš se, jako kdybych ti hluboce ublížila. Ale co jsem udělala?“

„Ještě nic; jenom mám obavu, že se chystáš nalítnout pěknému podvodníkovi. Ten Feroz je vometák a... zkrátka je divnej!“

„Divnej je, to jo. Ale hezkej!“

Diana se oblékla; zvolila si řádový oděv, ve kterém sama přijala pasování. Nezáleželo na tom, neměla při dnešním večerním programu žádnou výraznou úlohu. Polské dívky se oblékaly do toho, co měly nejslavnostnějšího; ty, které neměly vlasy, si uvázaly na hlavu pestrobarevné šátky. Dnes večer měly spoustu úkolů a to, že jejich slavnostní vyhlášení se bude konat až zítra, se nakonec ukázalo jako rozumné řešení.

Ferozovy názory se během chvíle rozšířily mezi všechny a vyvolaly značné pobouření, nesouhlas a odpor. Tváří v tvář jeho nevěře a nihilismu se dal dokonce Olgierd Zajac přesvědčit, aby se vyjádřil jasně; takže Lukáš Anczewski svolal radu budoucích komthurů svého řádu a oslovil je:

„Páni bratři, ať je ten člověk světec jaký chce, dělá dojem, že ho sem poslalo samo peklo, aby nám překazil slavnost! Nepodaří se mu to; jsme řád bojovníků a dostali jsme za úkol, abychom šířili víru a chránili všechny dobré lidi před každým, kdo jim chce ublížit. Třeba i před Templářským inkvizitorem!“

Taková řeč se všem líbila. Komthurům i rytířům, kteří prozatím stáli kolem a špicovali uši.

„Brzy opustíme tento pohostinný statek a vyplujeme na moře, abychom si našli nový domov na druhém konci světa.“

Nevíme, co nás tam čeká; možná boj, ale především spousta práce a úsilí, než kolonizujeme divoký kraj. Proto je třeba, aby každý rytíř řádu Svatého Jiří vynikal obzvláště příkladnými morálními vlastnostmi; a považujeme za správné, aby to dával najevo svým zevnějškem.“

„Správně!“ potvrdili posluchači.

„Tělo každého z nás je maličkým chrámem Božím, neboť do každého toho těla vdechl Bůh nesmrtelnou duši. Je proto správné, abychom o svá těla pečovali a zdobili je, aby na nich mohlo oko spočinout se zalíbením. Ať si lidé ze světa myslí, cokoliv chtějí: my se připravíme, aby Pán mohl přijít, kdykoliv vstoupit do našeho těla a použít je podle Své vznešené vůle!“

„Chrám má být označen křížem,“ řekl jeden chlapec, „Dovolíš nám modré kříže na zápěstí?“

Lukáš se usmál a vyhrnul si rukáv košile. „Ano.“

„Chrám může být vyzdoben malbou,“ dodal další, „Dovolíš nám také tetování po celém těle?“

Lukáš si vzpomněl na Ferozovo ornamentální tetování; bylo na první pohled vidět, že je vytvářeli domorodci na nějakém nesmírně vzdáleném místě. Také na Dianina barevného draka a květiny...

„Ano. Není to povinné pro toho, kdo se bojí bolesti nebo se mu to nelíbí; také to není podmínka služby. Ale je to hezké...“

„Jaké smíme nosit oblečení?“

„Oděv je určen k tomu, aby chránil tělo před zimou, které je tady v kraji dost. Ale tam na jihu bude teplo a příležitostí sehnat nové oblečení velice málo; považuji proto za správné, aby se slavnostní obleky co nejvíce šetřily a používaly především při velkých svátcích, návštěvě chrámu a tak. Je nesporné, že pro ženy je správné a přirozené zdobit se co nejvíce; budiž jim tedy umožněno, aby vhodným oděvem zdůrazňovaly svou krásu, kterou jim dal Bůh. Muž by měl k této záležitosti přistupovat s rozvahou a moudře posoudit správnou míru věcí.“

„Tam na jihu to bude fajn,“ zasnul se nějaký chlapec, „Je tam teplo, každý den se budeme moct koupat...“

„Ano, udržovat se v čistotě je chvályhodné; sami poznáte, jaké jsou místní podmínky a jak je třeba si počínat. Doporučuji řídit se zkušenostmi těch, kdo tam přišli před námi.“

„Co zbraně?“ nadhodil kdosi.

„Zbraň je pro bojovníka nejcennější ozdobou. Některé zbraně už máte, jiné získáte v budoucnosti. Dostanete je darem od svého velitele, koupíte si je sami nebo ukořistíte nepříteli. Každý způsob je správný, je však vhodné a správné, aby zbraň byla co nejdříve obětována na oltáři a získala vyšší vůli, která jí zabrání konat nespravedlivé činy.“

„Mluvil jsi o ženách; jak to bude s nimi?“

„Základem každého řádového sídla je rodina. Rodině patří dům, pole, hospodářské zvířectvo a všechno kolem. Z vůle Boží sestoupí požár lásky na muže a ženu a zažehne v nich milostný cit; v tom okamžiku, kdy dojde k jejich tělesnému spojení, se stává jeho právoplatnou manželkou a on manželem, jehož si vyvolila. Nemůžeme zavírat oči před pravdou a víme, že lidská mysl je vrtkavá a srdce nestálé; zajisté často bude docházet ke sporům a hádkám, neboť tento svět je divadlo a lidé nesmírně touží hrát na něm své pošetilé role. Považuji za správné, aby se spory řešily uvážlivě a s ohledem ku prospěchu celku.“

„Jaký je podle tebe správný přístup?“

„Ten, kdo přichází, má více práva než ten, kdo odchází. Když někdo zatouží zrušit předchozí sliby a změnit vyhovující stav věcí, je rušitelem pokoje a bořitelem hrází; má tedy mít méně práva než ten, kdo přichází tvořit a stavět.“

„Je-li právo, je i vina; a je-li vina, musí být i trest! Jak trestat ty, kteří boří a nestavějí?“

„Trest poskvrní vždy každého, kdo s ním přijde do styku; proto je třeba trestat až naposledy. Nejlepší je vyřešit vše smírem; není důležitá moje nebo tvoje vůle, ale vůle Boží. Bůh sám odmění či potrestá ty, kteří jednají proti Jeho přání.“

„Jsi tedy proti tomu, abychom trestali?“

„Ne svoje bratry! Dítě je nevinné a nepodléhá trestu; žena je tvor křehký a mělo by jí býti více odpuštěno než muži, protože může být snadněji obelstěna nástrahami zlovolných démonů. Muž by měl za svoje činy odpovídat; ale přimlouvám se, aby také jeho provinění bylo posuzováno mírně, pokud jej zmátla nevědomost.“

„Avšak co s těmi, které démon popouzí, aby se stále dopouštěli zlých útoků proti spravedlivým?“

„Je naším úkolem vychovat je, aby tak nečinili. Samozřejmě je čas od času nutné poskytnout jim výchovnou lekci; ale pamatujte si: Bůh se raduje nad obráceným hříšníkem. Je naší povinností ty hříšníky obracet na správnou cestu a neměli bychom litovat námahy, abychom o ně takto pečovali.“

Tato řeč se všem líbila; někteří už se rozhodovali, koho si vyberou, aby mu projevíli svou péči a lásku. Ale jeden chlapec si ještě vzpomněl, že nevyřešili důležitou otázku:

„Jak to bude s těmi vlasy?“

„Řekli jsme: tělo člověka je malý chrám. Na vrcholu chrámu má vlát vlajka, aby bylo patrné, komu patří. Považujeme za vhodné, aby také vrchol našeho těla zdobila vlajka.“

„Ale...“

„Zajisté je však možno říci: Pane, prosím posečkej se vstupem, neboť Tvůj chrám se právě uklízí a zdobí. Až bude dokonale vyzdoben ke Tvé chvále, bude mi potěšením Tě v něm uvítat.“

„Aha! Takže...“

„Takže teď,“ Lukáš přejel chlapci po ostříhané hlavě, „Právě teď je čas, kdy chrám prochází důkladnou očištěnou. Až bude uveden do správného stavu a zasvěcen, bylo by nezdvořilé žádat Pána, aby odvracel svůj zrak a činit dokonalé nedokonalým.“

„Tím chceš říct, že jestli se někdo ještě chce dát ostříhat, měl by to udělat teď, před zasvěcením. A potom už víckrát ne?“

„V každém případě je to lepší.“

„No ale,“ namítl kdosi, „To nebude vůbec nikdy situace, kdy by si člověk mohl dát přistříhnout vlasy? To je trochu divný, ne?“

„Takové situace zajisté nastanou; jako jsou situace, kdy se stahuje vlajka. V případech, kdy se stane takové neštěstí, že chrám přestane být čistým. Může to být vykonáno z důvodu zločinu, mrzkého počínání nebo smutku z něčí smrti; může být výrazem hlubokého žalu nebo pokání za svoji chybu. Také se to může stát znamením, že se naprosto odevzdávám Pánově vůli a pokorně očekávám Jeho trest. V žádném případě by to neměl být zbytečný, hloupý či neuvážlivý skutek. Stáhnout vlajku, zavřít chrám z nějakých směšných či pošetilých důvodů, to se nedělá!“

„A co nemoc, jak říká matka Clemenzia?“

„Nemoc lze považovat za hluboké neštěstí.“

„Kníže Tošio Yamanaki nosí takový zvláštní copánek...“

„Jeho vlajka má takový tvar, jaký mu doporučuje tradice jeho kultury. Diana jasně řekla, že postačí jeden dlouhý pramen vlasů; to není nic špatného ani nečestného.“

„Někdo tady říkal, že když se nějakí bojovníci chystali odejít do války v daleké zemi, ustříhli si vlasy a ponechali je doma, aby se jich nezmocnil nepřítel. Je to správné?“

„Je to především jejich zvyk; sluší se dodržovat staré tradice. Byl to způsob, jak odejít a přesto zůstat; proč ne?“

„Co když později zjistíme ještě něco, co jsme nevěděli předem a učinili z toho důvodu chybu?“

„Stále se učíme. Není nutné, abychom byli dokonalí hned; avšak je správné, abychom o dokonalost usilovali.“

S tím se rozešli; mnozí se ještě potřebovali podrobit poslední očištění, dokud je to možné. Všechny ovládla slavnostní nálada; dnes už toho zvládli takovou spoustu, a den ještě nekončil!

Nad lesem na východě pomalu vystupoval kulatý měsíc, veliký a nádherný. V tu chvíli v chrámové místnosti začali hrát

a zpívat a lidé se tam postupně scházeli. Především hosté; protože by se všichni nevešli, byl dán pokyn, aby především jim bylo umožněno všechno dobře vidět a přímí účastníci se střídali.

Hrabě Feroz si zatím dokonale nacvičil hru na ručním harmóniu, ostatní se k němu připojili svými kytarami, flétnami, harmonikami a bubny. Hudba a zpěv zbožných písní všechny přilákaly; hostům se tu líbilo, tiše žasli při pohledu na zvláštní vzhled a zvyklosti domácích a mnozí se pokoušeli přijít na to, proč tomu tak je. Už se jim podařilo pochopit, že nic není samoúčelné.

Slavnostní latinskou mši sloužil Tomáš Baarfelt; v bílém ornátu zdobeném zlatem a drahokamy, který patřil do rodinného pokladu. Denis mu u oltáře přisluhoval, požádal o to. Všichni hodnostáři měli slavnostní uniformy, dámy nejkrásnější možné šaty.

Čtením evangelia byli pověřeni mnozí význačnější přítomní, každý četl kousek. Slavnostní kázání přednesl Jan Dunbar a bylo na téma věčné služby Bohu. Když pak byly chlebové placky a víno proměněny v Tělo a Krev Páně, předstupovali uličkou mezi hosty budoucí členové řádu Svatého Jiří a přijímali chléb i víno.

Hosté patřili k různým církvím; mnozí z nich nesouhlasili ze zásady s interpretací, které dávali přednost Templáři a hrozili se takového kacírství. Matka Clemenzia napočítala během této mše sedmatřicet hrubých prohřešků; pokud nebrala v úvahu fakt, že Tomáš Baarfelt jako kněz byl ženat, má zde přítomné děti a hodlá se pozítří oženit znovu, aniž by zanechal služeb Božích. Podle ní to byl smrtelný hřích; další hosté byli zase protestanti, kteří za smrtelný hřích považovali jeho krumplovaný ornát, obrazy po zdech a nádhernou zlatou monstranci, jíž žehnal přítomným.

Ale Bůh miluje všechny svoje děti; Jeho všeobsahující moudrost přijala ve své dobrotě upřímné modlitby všech, kdož tu byli a nedělala mezi nimi rozdíl. Jen lidé jsou tak pošetilí, že považují věci dočasné za důležité a věčné za nepotřebné. Takové jsou nerozumné děti. My všichni jsme nerozumné děti...

Po mši se konala hostina, avšak té se nezúčastnil nikdo, kdo měl přijmout zasvěcení; budoucí rytíři obsluhovali hosty, avšak sami se zdržovali jídla. Lukáš navrhl chlapcům, kteří také chtěli vstoupit do řádu, že se mohou najíst, ale odmítli a rozhodli se dodržovat odříkání jako dospělí. Někdo z nich se dal slyšet, že se nacpou zítra, až budou pořádat hostinu dívky.

Venku za statkem se zatím stavěla hranice ke slavnostnímu ohni; dohlížel na to Tošio Yamanaki, který měl rozsáhlé zkušenosti. Jeho názor, že slib před ohněm je posvátný, neboť oheň je jednou z podob Boha, byl všeobecně přijímán za závazný. Hostina trvala dlouho; ale protože se nepodávala ani kapka alkoholu (kromě toho mešního vína) a v jídle nebylo žádné maso, byli všichni čiperní a těšili se na další program.

Kolem jedenácté byli hosté požádáni, aby přešli k hranici; zapálení bylo svěřeno Dunbarovi, Ferozovi, Theobarru Wulffssonovi a Dimitrijovi Astarovovi. Některé překvapovalo, že Mít'a není Templář; Tomáš klidně odpověděl, že nezáleží na složení slibu, ale na čistotě srdce a mysli. Mohlo se stát, že by zažehnutí ohně bylo svěřeno pouze hostům; ale ti to bohužel neuměli.

Tomáš Baarfelt, nejvýznačnější osoba z přítomných, oznámil všem, že shromáždění se sešlo, aby bylo svědkem založení nového rytířského řádu Svatého Jiří; jenž bude sloužit k ochraně všech nevinných před nástrahami zlého světa. Přednesl krátký projev, v němž zdůraznil povinnosti nových rytířů. Potom vyzval Lukáše Anczewskiho, aby předstoupil.

Lukáš vykonal vše, jak se sluší a patří. Před několika okamžiky se ponořil do vody, aby se naposledy očistil, ačkoliv byla velice chladná. Teď stanul před ostatními v záři ohně, bosý, bez oděvu a beze všech ozdob, jako by se právě zrodil.

„Bratře Lukáši,“ oslovil ho Tomáš Baarfelt, „Přišel jsi sem, abys přijal službu. Věčnou službu Bohu, která nebude trvat jen po dobu, dokud bude trvat tvé tělo, ale pro všechny časy, ať budeš na jakémkoliv místě a v jakémkoliv postavení. Projev své přání: chceš to učinit?“

„Ano, chci.“

„Pak poklekni, polož ruku na čepel meče a vyslechni slova přísahy:

Ve jménu Boha Pána a Vládce!

Přísahám, že zbraň, kterou nosím,

pozvednu vždy jen k obraně práva a spravedlnosti.

Nikomu vědomě neublížím a od nikoho si ublížit nedám.

Povždy budu konat jen Dobro a protivit se Zlému,

při čemž se budu řídit svou ctí a svým svědomím.

K tomu mi dopomáhej Bůh.“

„Přísahám!“ pronesl Lukáš Anczewski pevným hlasem.

Tomáš se dotkl jeho ramenou čepelí meče ve jménu archanděla Gabriela, archanděla Michaela a Svatého Jiří, jenž je patronem řádu. Pak jej pozvedl a objal.

Dvě dívky přinesly slavnostní roucho: obyčejnou vojenskou košili z rezného plátna, dosahující až ke kolenům. Nakoupili jsme jich velké množství od armády, čistě vyprali a nabarvili na modro, barvou moře a oblohy. Měl dostat rytířský pás, ale neměli jsme dost pro všechny, tak bylo rozhodnuto, aby při pasování byli všichni rytíři přepásáni jen konopným provazem. V této chvíli byla jejich údělem chudoba; až později dostanou příležitost se vybavit něčím lepším.

Poté Lukáš ustoupil stranou, po bok Tomáše Baarfelta; od té chvíle bylo jeho povinností představovat ostatní, kteří žádali o přijetí. Nejdříve předstupovali ti, kteří měli zastávat místa komthurů; v té chvíli ovšem nebyli ještě jmenováni, proto konali pasování dosavadní Templáři. Prvních dvacet pasoval Baarfelt, pak odstoupil a jeho místo zaujal Charry; také on provedl pasování dvaceti nových rytířů. Třetím byl Jan Dunbar; bylo to proto, aby byla jasně dána najevo jednomyslná vůle přijmout nové bratry.

V té souvislosti nastala drobná pochybnost, zda požádat o pomoc též Feroze. Hodností si to samozřejmě zasloužil, ale

některé jeho zvláštní názory působily protichůdně a byla obava, zda by rytíři byli ochotni přijmout od něho zasvěcení. Feroz však byl rytíř, stejně jako Vítek, Tošio, Theobarr, dokonce Lukáš a Denis. Bylo tedy rozhodnuto ponechat jej na konec pro případ, že by bylo jeho služeb zapotřebí. Zatím přijímal přísahy Vítek.

Snad by bylo dobré vysvětlit: rytíř Blesku měl právo přijmout hodnost v dalším, podřízeném řádu nebo lóži, dokonce o stupeň vyšší než ve své původní. Proto mohl rytíř Blesku Lukáš zastávat místo komthura řádu Svatého Jiří; ale protože byl zároveň jakýmsi hostitelem, slušelo se dát přednost vznešeným hostům. Denise požádali polští kluci, aby do jejich řádu vstoupil také; čistě proto, že ho měli rádi a chtěli, aby byl s nimi. Komthurskou hodnost mu (snad) přidělit nechtěli.

Další, kdo měl právo pasování provádět, byly ženy s rytířskou hodností: Diana a Eva-Marie. Diana se chystala na své sólo zítra, Eva byla ve značných rozpacích, protože provádět jakékoliv obřady se bála a necítila se k tomu kvalifikovaná. Nastávala otázka, kdo to vlastně bude provádět. Bylo by možné požádat o pomoc muže, ale Lukáš a Olgierd rázně rozhodli, aby řád Svaté Jadwigy nebyl přímo svázán s jejich a měl vlastní strukturu.

Dunbar dokonce prohlásil, že veškeré problémy vyplývají z jediné povážlivé skutečnosti: v řádu je již dlouhá desetiletí strašlivý zmatek. Správně má být u Templářů mužský a ženský řád rozdělen, dokonce vytvořena organizace pro děti s vlastní pravomocí. Denis s tím nadšeně souhlasil, protože v takovém dětském spolku by se mohl patřičně vyřadit. Dunbar dokonce opatrně nadhodil, že řád Blesků je mnohdy veden pošetilou snahou, aby se vlk nažral a koza zůstala o hladu; v tomto případě dovolit veřejnosti, aby kecala Templářům do života a ovlivňovala je. Z toho důvodu taky poklesl na úroveň stolní společnosti, která komentuje svět okolo sebe, ale nesnaží se s ním něco udělat.

„Co bys chtěl?“ zeptali se ho, „Vzepřít se zákonům?“

„Cizí zákony jsou jenom prach pod mýma nohama.“ řekl Dunbar.

Denis přijal zasvěcení od Tošia; ten to dělal poprvé, ale zvládl to naprosto dokonale. Julie s sebou měla Denisův rytířský kříž, zavěsil si jej tedy na krk a byl připraven dělat to sám. Oči mu jenom blýskaly a nesmírně se těšil.

Ukázalo se, že jeden z Theobarrových mužů je také rytířem, ačkoliv pouze krátkou dobu a nikdy nic oficiálně neprováděl; ale bylo zdvořilé požádat ho, aby to učinil. Byl překvapený a nejistý, ale kupodivu »jeho« rytíři to přijímali s pobavením a fandili mu; zcela jinak, než by přijali Feroze.

Teprve po něm nastoupil Lukáš Anczewski. Rytířů v modrých košilích kolem už byl pořádný houf, sice jim byla zima (taky postupně odbíhali obléci se tepleji nebo si vzít aspoň boty), ale sledovali dění a Lukáš cítil jejich podporu. Starší a v bojích zkušenější už zasvěcení dostali, teď se hlásili především chlápci, nedospělí, ale plní nadšení.

Když přišla řada na Denise, stala se nálada málem rozvernou; Denis svou roli samozřejmě pojímal vážně a jeho rytíři snad ještě vážněji, ale dospělí se bavili. Některým hostům to připadalo jako dětská hra, ale mladí si říkali: »Jen si to klidně myslete! Však uvidíte, jak si pohrajeme!«

Zvláštní shodou okolností na Denise vyšlo sedmnáct posledních kluků; byla určitá snaha sehnat ještě tři, aby byl počet doplněn, ale z nějakých důvodů to nešlo, buď byli příliš malí, nebo tak nemocní, že by nevydrželi a podobně. Lukáš na to řekl: „Nechte to tak; zřejmě je to v pořádku. Není naše věc to posuzovat. Můžeme to pochopit taky tak, že Denis má ty tři muže dluh a měl by je v budoucnu někde sehnat.“

Zdalo se, že tím celý obřad skončí; avšak Lukáš Anczewski se uklonil před Baarfeltem a řekl: „Otče komthure, dospěli jsme k názoru, že bychom měli prokázat poslední službu svým bratřím, kteří se nedožili tohoto dne; neboť jsme nezvratně přesvědčeni, že by si přáli být tady s námi a dokonce vstoupit do našeho řádu. Dovolíš, abychom tu přednesli jejich jména?“

„Ano; to je velmi správné. Ti muži položili své ušlechtilé hlavy a prolili svoji vzácnou krev také za to, abychom tady

dnes mohli založit náš řád; je správné, aby byla připomenuta jejich památka. Prosím, taste meče na jejich počest!“

Každý, kdo měl zbraň, ji vytasil a vztáhl čepel k nebi. Lukáš přednesl první jméno: Jerzy Laseky. Potom další členové řádu, jeden po druhém, jmenovali svoje padlé kamarády. Denisovi se zdálo, jako by se zvedl vítr a svištěl v korunách stromů, jako by se ptáci probudili a vykřikli, jako by z hrotů jejich mečů sršely modravé plamínky. Ale snad to ani nebyla pravda.

Tomáš poděkoval všem, že řádně vykonali svoji povinnost; avšak v té chvíli před něj předstoupil Tošio Yamanaki.

„Dovol mi přednést prosbu, komthure!“

„Zajisté, mluv!“

„Přál bych si poskytnout rytířské zasvěcení ještě jednomu muži, který si je dle mého názoru zaslouží. Avšak nejsem si jist, zda by bylo vhodné, aby byl členem řádu Blesků nebo Svatého Jiří.“

„Proč? O koho se jedná?“

„O Zdravka. Je muslimské víry, ale je to čestný muž a oddaný služebník Boží. Do řádu podle mého soudu patří.“

„Ano, to je pravda. Avšak... kam ho chceš zařadit? Leda, že bys vytvořil nějakou zvláštní lóži pro nekřesťanské Templáře...“

„Existují v tom nějaké překážky?“

Tomáš se rozhlédl kolem a jeho oči se setkaly s výsměšným zrakem hraběte Feroze. Velký Inkvizitor dokonce zkřivil koutky úst a vyčkával, co na to Tomáš řekne.

„Ne, není žádná překážka. Ale jak se ta lóže má jmenovat?“

„Lotosový květ.“

„Vykonej to, bratře Tošio.“

Yamanaki povolal Zdravka; ten byl velmi rozpačitý a nejistý, zvláště po tom, co viděl předtím. Poklekl a když mu Tošio přednesl text řádové přísahy, pravil:

„Ve jménu Alláha všeslitovného a milosrdného!

Přísahám, že zbraň, kterou nosím, pozvednu vždy jen k obraně práva a spravedlnosti.

Nikomu vědomě neublížím a od nikoho si ublížit nedám.

Povždy budu konat jen Dobro a protivit se Zlému,
při čemž se budu řídit svou ctí a svým svědomím.

K tomu mi dopomáhej Alláh a Mohamed, jeho Prorok.“

Tošio se dotkl jeho ramenou svojí katanou. Svatého Jiří ku pomoci nepřivolával, ačkoliv v archanděly Zdravko samozřejmě věřil; Gabriel nebo-li Džebrail se kdysi zjevil Mohamedovi a nadiktoval mu Korán.

Potom se všichni odebrali zpět do statku; rytíři Svatého Jiří, aby se nasýtli zbytky po slavnostní hostině, hosté aby ulehli ke spánku, bylo dost pozdě.

Hrabě Feroz se povážlivě šklebil; měl ke zdejšímu prostředí řadu podstatných připomínek. I když jedna věc se mu tady přece jen líbila. Měla moc hezké černé vlasy až na záda a vzdor panujícimu šílenství si je odmítala ostříhat. Dost dobrý důvod, aby se zdržel a pomohl jim v těch pošetilostech, ne?

Tomáš Baarfelt se taky usmíval. Ale spokojeně.

„Olgierde,“ oslovil muže, který se právě stal rytířem a měl se podle přání ostatních stát kazatelem ostatních, „Myslíš, že je s námi dneska Bůh spokojen?“

„Nevím.“ řekl Olgierd, „Ale moc bych si to přál.“

Andělé si hrají

Nové koště dobře mete. Nový komthur Svatojiřského řádu Lukáš Anczewski zahájil zametání podřízených důkladným připomenutím, že jestli doteďka odpočívali a jen se bavili, od této chvíle to bude jinak a každý bude pracovat, až se z nich bude kouřit. Za několik dní má první skupina vyplout na moře, což neznamená, že lodě jsou dokonale připraveny; ale budou, protože čas letí, zima se blíží a je nutno být v Arminu co nejdřív. Všichni to věděli a souhlasili s tím, takže nevznesli žádné námitky; přesto se Lukáš zapsal do dějin tím, že kamarády různě zmrzačené vyzval: „Vy si taky nemyslete, že se budete ulejšvat! Nikdo se nebude flákat jenom proto, že mu chybí nějaká ta ruka nebo noha! Máme taky spoustu práce, která se dá dělat vsedě a jednou rukou!“

Nicméně přesně tenhle přístup se všem líbil; byli pyšní na to, že se oddělili od šedivého davu bezvýznamných blbů a stali se nejvznešenějšími z lidí, služebníky Božími z řádu Templářů. Ať si o tom hrabě Feroz myslí co chce; řád Svatého Jiří je skutečná templářská lóže a žádný šmejd!

Julie Baarfeltová ráno zaspala budíček, což ji potěšilo. Nebo se ani žádný nekonal? To nevěděla; tak se jen sladce zavrtala do spacáku a v polospánku uvažovala o situaci vesmíru všeobecně a své obzvlášť. Došla k názoru, že zatímco svět je v nepořádku, její situace se jeví docela zábavně.

Líbilo se jí tady. Bylo tu rušno, měla zajímavé kamarádky a budoucnost slibovala další nová vzrušení. Například dneska se stane rytířem řádu Svaté Jadwigy. Dost zajímavá situace, zvlášť proto, že předevčírem neměla o podobné možnosti tušení a před měsícem by se možná i vyděsila. Teď se těší. Čekají jí velice zábavné potyčky s děvčaty, které jí tak zoufale závidí nádhernou černou hřívu, že ji přesvědčují zuby nehty, aby se dala ostříhat jako ony. Tak to teda ne, panenky! Julietta je svérázná osobnost a zlomit se nedá, ať si Feroz myslí, co chce!

Feroz, jo? Diana mu nevěří a má pravdu, je to syčák. Ovšem zábavný syčák; na rozdíl od Jana Dunbara, který je tak šlechetný a čestný, že Julka má chuť mu něco provést. No fuj, takovéhle myšlenky? Že se nestydíte, mladá dámo! Jak je to dlouho, co sis stěžovala, že svět je na tebe zlý a krutý a všichni jsou ničemové? Teď předstíráš spánek a vymýšlíš, komu co provést ve svůj nejvznešenější den! Pěkná řeholnice!

Julie se zamýšlela nad situací ostatních děvčat. Jenomže ony už jsou vdané nebo se těší na svatbu, bez ohledu na to, že mnohdy ještě jsou děti; a já jsem panna! Mé tělo je čisté, nedotčené rukou muže. A nemuselo by takové být, stačilo by projevit trochu vstřícného zájmu a... Jenže Feroz? Je krásný, dobře si ho prohlédla včera v sauně. Líbí se jí a zároveň ji odpuzuje. Cítí z něj nebezpečí! Je horší než dravá šelma; tedy, dravé šelmy jsou většinou ohavní lenoši a nejhorší ze všech lev Džain, dělá vůbec něco jiného než spí a cpe se? Feroz je jako černý panther, silně připomíná Dévi...

Panna. Jaké by bylo přestat být pannou? Celý život ji učili střežit svou čest, svět je plný zlých mužů, kteří se chystají jí ublížit. Její kamarádky si s tím nedělají hlavu. Zamilovávají se bezhlavě a ztřeštěně, okamžitě to dávají najevo, bez kněze a svatební smlouvy, bez souhlasu rodičů. Arminský zákon považuje každý milostný vztah za svatbu, jak jednoduché! Nikdo by jí nic neřekl, naopak všichni by s ní souhlasili. Diana, Charry, bráška Denis i otec Tomáš; uspořádali by slavnou svatbu. A její čisté nedotčené tělo by konečně poznalo, oč přichází...

„Hodláš se tady válet až do poledne?“

Tak tohle je chyba tohoto statku; kdo si vzpomene, ten tě seřve, úplně klidně za cokoliv. Ale tohle už je moc, děcko tak sotva deset, je to vůbec kluk nebo holka? Asi holka, má dvě náušnice. Kluci teď taky nosí náušnice, ale většinou jednu nebo obě na jedné straně... Že bych si nechala propíchnout ještě jednou ucho, vypadá to nezvykle?

„Co ječíš? Však už vstávám... a co ty tady?“

„Máme umejt podlahu, ne?“

Julie s povzdechem vylezla a sbalila se. Šílená situace. Komtesa la Venzini, která doma vlastní čtyři služky jen pro svou osobní potřebu. Rozcuchaná, vykulená, neumytá po ránu. A ještě je v dívčí ubytovně veliké zrcadlo, aby se na tu krásu mohla podívat a zděsit se! Tak rychle, než to někdo uvidí...

„Maryša a Halina tě prosej, jestli s náma půjdeš do sauny,“ hlásila dívka s koštětem, „Že se chtěj prej na něco zeptat. Ty seš doopravdy Italka, nebo jsou to nějaký kecy?“

„Já jsem doopravdy Italka,“ povzdychla si Julka, „A koupat se s nima klidně půjdu... Ale teď snad ještě ne?“

„Prý po snídani. Chtějí si čerstvě udělat hlavu.“

Udělat? Aha, oholit břitvou. Takže zas bude hádka. Doufejme, že se budou chtít hádat; Julietta má hádky moc ráda, zvláště když nehrozí, že by podlehla. V tomhle případě rozhodně nehrozí. Ani kdyby se Diana postavila na uši; co se na tom Dianě tak líbí?

Julie bloudila statkem, umyla se, chvíli předstírala, že ji mrzí neúčast na rozcvičce a potom sledovala trénink. Samozřejmě, Feroz cvičil s lidmi jako Tošio, Zdravko, Charry, Viktor... a šlo mu to! Teď zrovna se oháněl párem klacků svázaných k sobě, kterým se říká nuncaky. Tošio ani neměl, co mu vytknout.

Přednáška. Feroz, to snad není možné? Včera se říkalo, že nikdy nedává přednášky. Jo tak, o struktuře templářského řádu, to snad... ještě ke všemu vezme harmónium a hraje na začátek Jaya Rádha Mádhava, což si jinak dovolí jedině Diana! Ten chlap se opovází provokovat i Boha, hrozné... Diana samozřejmě plná nadšení, že se hraje její oblíbená muzika, cinká mu k tomu na kartály a je štěstím bez sebe!

Feroz přednášel o historii, rozvoji a úpadku, znovuvzkříšení a současném stavu řádu, němčinou lepší než byla její, Julie ale neposlouchala. Přemýšlela, co by mu nejhoršího mohla provést; ne že by se vůči ní něčím provinil, ale zkrátka existuje! Taková drzost skutečně zasluhuje krutý trest.

Maryša a Halina byly jedny z nejdospělejších polských dívek, organizátorek řádu; spolu s nimi přišly další tři, které se jmenovaly Baška, Tonia a Jagna. Bohužel je Julie nedokázala od sebe rozeznat, ani když seděly před ní, protože byly všechny modrooké a ostříhané; zvláště když v sauně bylo přítmí.

„Chtěly jsme se tě na něco zeptat,“ zahájila jedna, „Je to pravda, že seš čarodějka, nebo ne?“

„Nejsem. A proč?“

„Ale... seš přece panna!“

„To s tím snad ani nemá co dělat!“

Koukaly jedna na druhou a očividně nevěřily. Snad všechny jsou vdané, ovšem která za koho, to Julie nemá zdání. Těžko by se taky v tomto prostředí dokázaly nevdat.

„Zachovejte paniku, drahé dámy,“ vyzvala je vlídně, „Nedělala jsem nikdy žádnou takovou práci a vůbec jí nerozumím, takže nemám pro vaše účely sebemenší význam!“

„Ale jsi přece Baarfeltova dcera!“

„To snad ještě ano. A co?“

„Tomáš je největší čaroděj, který v Evropě žije!“

„Feroz nám včera jasně vysvětlil, že čarodějnictví neexistuje.“

„Feroz je uhlí!“ řekla jedna rázně a ostatní kývaly vyholenými hlavami na souhlas.

Julie se s nimi rozhodně nehodlala přít.

„No ale stejně, potřebovaly bysme někoho, jako seš ty! Olgierd říká, že bys mohla být strašně dobrá, chápeš to?“

„Co o tom Olgierd ví? Já o tom nic nevím a vůbec si nejsem jistá, jestli tomu věřím! Slyším spoustu protichůdných informací, někdo říká tohle, druhý tamto... jako v blázinci!“

„Ty bys s námi asi stejně nejela... tam na Ostrov, že?“

„Rozhodně ne!“

„A nevíš o někom, kdo by jel?“

„Nevím.“

„Tak přemýšlej...“

Julie se opřela hlavou o prkna sauny a zavřela oči. Nehodlala s nimi diskutovat, nejlíp vůbec o ničem. Ale náhle jí bleskla hlavou myšlenka - nebo vzpomínka? Viděla sama sebe, jenomže měla ostříhanou hlavu, vychrtlé tělo, tenký ptačí krk a vykulené oči; vypadala přesně jako dívky naproti ní. Lekla se a vyskočila.

„Já už z toho všeho blbnu!“ konstatovala.

„Co je, co se stalo?“ vylekaly se.

„Ale nic; jenom se mi na chvíli udělalo blbě...“

„To bude dobrý,“ řekla ta nejmenší, „Třeba seš těhotná...“

„A ty seš blbá!“ zakřikla jí jiná.

Julie koukala s otevřenou pusou, jak dívka vysvětluje: „Nemůže být těhotná, když je panna, chápeš to, ty telátko?“

„Já vím... ale říkali, že když mi bude špatně...“

„A ty snad seš těhotná?“ zeptala se Julie, „Vypadáš jako děcko; už ti bylo aspoň patnáct?“

„Bude, za tři měsíce!“ prohlásila hrdě.

„A dost!“ zavřískala Julka, „Seberte se a mazejte na ten svůj Ostrov, jak nejrychlejc můžete! Tohle už není duševní úchylka, to je samostatný způsob myšlení. Ale lidi to asi nepochopí!“

Vyměnily si pohledy a ta dívčinka se přitulila jako ztracené štěně. „Ty seš na nás taková hodná!“

Julie projevila duševní převahu a vydržela si s nimi povídat; pak se tam nahrnuly menší děti, tak vypadla a šla do statku vyrábět zbrusu nové arminské dokumenty. Ta práce jí bavila, taky jí šla docela od ruky, takže na tom strávila několik hodin v poměrném klidu, pokud nepočítáme rutinní vyslýchání těch občanů ohledně rodinných poměrů, které zaznamenávala.

Potom ji zavolali k obědu; seděla se štábem a poslouchala při jídle diskusi mezi Tomášem, Janem a italským lékařem

ohledně zdravotního stavu dětí z nemocnice matky Clemenzie. Nebyl to moc povznášející námět, naopak vyvolával u všech ponurou náladu. Postupně se přidávali další: Charry požadoval, aby byly děti odeslány do Arminu co nejdřív, Ital tvrdil, že by cestu těžko přežily a musejí se nejprve zotavit. Padaly různé návrhy, okamžitě zamítané jako nesmyslné.

Až promluvil Feroz: „Nechod’me kolem horké kaše, bratře Tomáši! My všichni víme, že by to mohlo být vyřešeno... během týdne.“

Ostatní po něm překvapeně obrátili zraky.

„Co všichni víme?“ zeptal se Charry.

„S výjimkou těch, kteří nemají patřičné vzdělání,“ opravil se Feroz, „Teď jsem měl na mysli hlavně vysokopřeosvíceného velmistra...“

Charry měl chuť vypěnit, ale ovládl se.

Tomáš se mračil. „Nevím, co máš na mysli!“

„Víš to moc dobře! Ví to tvůj vrchní čaroděj Olgierd a taky ti, kterým to mezitím vykecal; tak to řekni všem!“

Tomáš potřásl hlavou a napil se čaje.

„Kdybys projevils snahu se dohodnout, mohli jsme přivítat oko; dokonce ti pomoci!“ vtíral se Feroz, „Jenže to bys musel přiznat, že tam ve Španělsku jsme přece jen o trošku vyspělejší...“

„Přiznal bych ti cokoliv, kdyby se jednalo o reálnou možnost a ne o pochybné pokusy! Ty sám přece říkáš...“

„Vysvětlí mi někdo, o co jde?“ ptal se Charry zvýšeným hlasem.

Feroz mávl odmítavě rukou. „Přece existují tajemství, o kterých neví ani velký čaroděj Baarfelt, ani Voglariho škola!“

Do rozpačité nálady řekl Dunbar: „Jedná se o Živý oheň?“

„Velice správně, vévodo!“ ušklíbl se Feroz.

„Tak proč se to neřekne hned?“ uklidnila se Diana a věnovala se dál tvarohovému koláči, „Nebo proč ho někdo neudělá?“

„To znáš taky z Indie?“ usmál se na ni Feroz.

„Ne, z Moravy. Tam to dělala jedna holka...“ postřehla rozpaky kolem sebe, zvedla hlavu a dodala: „Kněžna Libuše. Na divadle.“

„No proto! Už jsem se začal obávat!“

„Ale já taky nechápu, o co jde!“ řekla Julie.

Feroz ji něžně pohladil po vlasech: „To si ani nepřej vědět. Až se to dozvíš, přijdeš o tu svou parádní hřívu!“

„Hele, mě vynech! Teď mě dopoledne lámaly přes koleno holky, mám slušnej trénink a nikdo, slovy nikdo mě ničím nezblbne!“

„Ty ráda používáš taková slova, že: nikdy a vždycky...“

„Neměla bych?“

„Měla bys vědět, že jsi v tomto světě podmíněná duše a podléháš rozhodnutí vyšších sil. Když rozhodnou, neubráníš se!“

„Nejsem blbá a vím, že Bůh může rozhodnout jinak; myslím tím ale, že se nenechám zlomit žádnou menší mocí!“

„Vedeš opovážlivé řeči, panno. Nebojíš se trestu?“

„Vyhrožuješ nebo co?“

„Byla jedna nesmírně krásná panna. Taky Italka, taky krásná a taky papežova dcera. Lucrezia Borgia. Byla poněkud drzá a podle toho dopadla; stala se milenkou svého bratra, manželkou několika bohatých vznešených pánů a hříčkou v rukou svého zvrhlého ctižádostivého otce. Chceš si zahrávat?“

„A ty chceš říct, že mne otec hodlá ze zjištěných důvodů provdat a bráška Denis znásilnit? Dovol, abych se zasmála!“

„Kromě toho není papežova dcera!“ zastal se jí Denis, když už je vyzván.

„Jako by se stalo, miláčkové. Váš vznešený rod taky pěkně provokuje pekelnou moc; co když vám ďábel vezme všechno, co máte? Není tak mocný jako Bůh, ale je mocnější než vy!“

„Ty snad věříš v ďábla? Vedl jsi včera takové řeči...“

„Nebo ho dokonce ovládáš?“ dodala Diana.

„Co když on sám je ďábel?“ řekl Denis.

„Nedivila bych se, je mu dost podobnej!“ řekla Julie.

„Vsadíme se, panno? Pro začátek o ty tvoje krásné vlasy!“

„Sázka?“ zaváhala, „Nevěděla jsem, že se taky sázíš!“

„Vidím, že jste moc chytrí a pěkně provokujete. Zasloužíte si všichni trest. Jeho znamením bude vaše hříva. Dokud se jí nezbavíte, bude vás stíhat... ne, prokletí to nebude. Jen taková malá výstraha!“

„Blafuje, frajer,“ zasmála se Diana, „Julko, neposlouchej ho, blbne ti hlavu a vypadá to, že tě navrtal!“

„Máte jedinou šanci: hlavičku pěkně pod dva nože a dát se vyholit do hladka. Daň Ďáblu. Kdo to udělá, bude mít pokoj. Ty ostatní budu pronásledovat za jejich hříchy. Co vy na to?“

„Beru!“ řekl Denis, „Teď ještě dokaž, že jsi skutečně čert!“

„Zklidni hormony, bráško,“ řekla Julie, „Jestli něco nemám ráda, tak když ze mě někdo dělá blba. A Feroz to právě zkouší!“

Feroz neřekl nic; ale šklebil se polovinou tváře, což z něho dělalo satyru ohavného jako gotický chrlič.

„Za dávných časů,“ promluvil Jan Dunbar, „Se konala taková hra: Daň Ďáblu. Kdo složil tuto daň, ďábel se spokojil s uznáním své moci a už mu víc neškodil. V řádu byla dost oblíbená.“

„Takže teď to na nás zkouší Feroz?“ řekl Charry, „No, pokecali jsme; já teď jdu spát a kdyby něco, tak do mě kopněte. A prosil bych vzbudit o půl čtvrtý odpoledne, mám ještě jet do města.“

„Tebe se to taky týká!“ řekl Feroz.

„Jo? Tak až budou stříhat Dianu, vemte mě při jednom.“
pronesl Charry a opustil jídelnu.

Diana se zasmála. „To je nějaký pokus, abych tady chodila v šafránovém rouše. Ty děti v modrých košilkách u matky Clemenzie se mi nesmírně líbí a už bych málem... ale tak teda ne! Když se někdo pokouší mi zblbnout hlavu, tak se ráda peru!“

Feroz je sledoval uštěpačným pohledem. „Dohodneme se. Teď vám dám chvíli pokoj; můžete zatím přemýšlet a domlouvat se na taktice proti mně. Však na moje slova dojde...“

Chtěl odejít, ale Denis vstal současně s ním. „Drahý tatíčku, dovolíš mi, abych přednesl zásadní stanovisko?“

„Prosím!“ pokynul mu Tomáš.

„Jde o tohle: já jsem tady dítě a mám svoje práva. Jestliže se někdo pokouší mi tvrdit, že je ďábel, čert, démon a vůbec něco v tom smyslu, měl by dodržovat pravidla, ne? Takže vyžaduju, aby takový čert měl všechny náležitosti jako rohy, kopyta, ocas... Snad mám právo na trochu pečlivější vizáž, ne?“

Ferozovi začala cukat tvář; napil se a málem se zakuckal.

„Nezapomínej prosím, že jsem tě viděl v sauně bez oděvu, bratře Guy. Vím tedy pozitivně, že nevlastníš žádný z atributů, kterými má být vybaven ďábel a nepovažuji za možné, abys tento handicap nějak nahradil. Jak za těchto okolností můžeš očekávat, že budu věřit tvému pekelnému původu; dokonce se bát, jak je přirozenou povinností dítěte?“

Feroz zaklepal klouby prstů o stěnu. „Fajn, dítě, vzdávám to. Jseš dobrej, nemám na tebe, stačí?“

„Jo, dík. Ale tvý sázky jsou fakt dobrý...“

Rozcházeli se; Denisův zásah atmosféru prudce zlepšil, dokonce ani Julie už tolik nezuřila. Šli po své práci a zároveň chystali večerní program. Chybou bylo, že většina hostů už opustila statek a spěchala pochlubit svými zážitky dalším lidem. Výhodou bylo, že ti nejdůležitější zůstali.

Diana přišla pomáhat Julii s administrativou. Protože tak nikdy nečinila, pochopila Julie okamžitě, že má něco za lubem.

„O co jde? Úvodní kecy přeskoč!“

Diana se posadila. „Mám hlavu v pejru. S tím pasováním.“

„Kde je problém? Já vidím jedinej v tom, že je tu spousta holek a nikdo vhodnej, aby to provedl.“

„Přesně. Nic tě nenapadá?“

„Že to bude hrozná ostuda.“

„Těch holek je osmdesát sedm. Podotýkám, že se jedná jenom o první vlnu, ty co už aspoň vědí, o co půjde. Na ostatní vůbec neberu zřetel. Vzít si na starost takovou spoustu nezkušenejch ženskejch je o hubu.“

„Máš nějakej nápad?“

„Jasně. Píchneš mi.“

„Já? Když to tak proberu, co mám s tvým řádem společnýho?“

„Chceš se hádat?“

„Ale... jenže nechci, aby nás někdo napadl! Feroz a tak; ona i matka abatyše Clemenzia kouká jako sůva z nudlí. Jakou to bude mít váhu, když vůbec nejsem v řádu?“

„Od teďka seš. Půjdeš na výřad první... ne, to nejde, tak teda desátá, no. Postavíš se vedle mě a budeš koukat, jak to dělám. Zasněm vás třicet, pak ti to předám a ty uděláš dvacet dalších, rozumíš?“

„Dokonale. Celkem to je padesát.“

„Potom se musí postarat ty holky, co tě hecovaly ráno. Nezdá se ti to, já moc dobře vím. Ale jinou šanci nemáme.“

Julie potřásala hlavou a rovnala si papíry.

„Tobě se to moc nelíbí, vid’?“

„Diano, já... je pro tebe důležitý, co si myslím?“

„Skoro dost.“

„Já jsem taky... tak trochu... jako věřící, víš? My tu vedeme řeči, že sloužíme Bohu. Fakt sloužíme, nebo si hrajeme?“

„Připadá ti, že je to jen hra?“

„Ne, právě proto! Jak může provádět pasování holka, která přijela jenom tátovi na svatbu? Přišla jsem na výlet nebo... co já vůbec jsem? Obyčejná holka z Itálie, na kterou kamarádka najednou chce naložit zodpovědnost komthura Templářů? Chápeš vůbec, jakej mám strach?“

„Chápu. Proto taky věřím, že to zvládneš.“

„Mluvit do tebe, to je jako do dubu, že?“

„Ty holky za pár dní odjedou. Potřebujou vědět, že Bůh nad nima drží ochranou ruku. Že ty a já a ostatní řád se o ně stará...“

„Co je to - ostatní řád? Kdo je to?“

„To je jedno, Julko. Zkrátka ostatní...“

„Není žádnéj! Jsme jenom my dvě - a to ještě já nemám ponětí, co bych v tý věci měla dělat!“

„Já vím.“ řekla Diana sklesle.

Julie chvíli rovnala svoje kartičky. „Musíme... něco udělat. Sehnat aspoň nějaký lepší lidi!“ řekla po chvíli.

Diana zvedla hlavu a usmála se. „Myslíš?“

„No jestli! Trochu mě dojalo, jak včera vyhlásil Tošio tu svou lóži pro jednoho člověka. Ať je to jak chce... no ale, potřebujem něco podobnýho taky.“

„Znáš nějaký holky, který by do toho šly s náma?“

„Ani nohu. Všecko jsou to pitomý slepice. Teta Margo o nich říká, že... Vlastně ano, tetička Margo! Ta by se nám hodila!“

„Nepřipadá ti trochu stará?“

„Stáří nechrání člověka před pošetilostmi. To říkala taky.“

„Sežeň mi nějaký šikovný holky, Julko! Potřebujem je!“

„Tak jo. Ale ty mě nauč lítat na koštěti, abych to stihla!“

Diana ji objala a sevřela v náručí. „Díky, že mi píchneš s tím pasováním. Ostatním necháme po deseti, to už se nějakým způsobem zvládne. A Feroz, když se mu to nebude líbit, ať si trhne nohou a zakokrhá!“

Když Diana odběhla, pracovala Julie ještě nějakou chvíli a měla ohromnou náladu. Pak došla k názoru, že je vhodná doba trochu prohnat svoje ovečky, zvedla se tedy a šla s nimi promluvit. Měla pravdu, lítaly sem tam a byl nejvyšší čas to zorganizovat. Byly to skvělé dívky, ale jejich chybou bylo, že rozhodovací pravomoc u nich měli vždy kluci a dívky nebyly zvyklé přijímat žádnou zodpovědnost a důsledně se starat. Julie se jim věnovala asi hodinu, pak si musela pro něco dojít, ale na dvoře se vyčerpaně zastavila a obdivovala Džaina, který přes veškerý zmatek dokázal klidně spát před dveřmi do kuchyně.

„Starosti, slečno komthure?“ zarazil ji výsměšný hlas.

Ohlédla se. Hrabě Feroz stál kousek od ní a kouřil dlouhé černé cigáro. Oči mu blýskaly škodolibostí.

„Ani ne.“ řekla znechuceně a chtěla odejít, ale Feroz ji neměl v úmyslu jen tak pustit.

„Netušil jsem, jak jsi ve skutečnosti odvážná... Hraješ si s ohněm, děvenko; víš o tom vůbec?“

„Copak? Někdo mě chce udat inkvizici za překročení pravomoci?“

„Tohle není legrace. Myslíš, že nevím, o co jde? Císařovně teče do bot, tak shání posily. Hledá někoho, kdo by se v tom vymáchal s ní, aby všechno neodnesla sama...“

„Kdo má právo ji z něčeho obžalovat? Kdo mi co bude vyčítat?“

Feroz mlčky ukázal prstem nahoru k obloze.

„Vyčte mi, že přijmu přísahu Jeho služebníků?“

Feroz se ušklíbl a stejně mlčky ukázal prstem dolů.

„Už ti začínám věřit, že jsi skutečně d'ábel! Člověk by nemohl být tak... nemohl by... táhni mi z očí, ty!“

„Zdá se, že už jsi nalomená,“ řekl klidně, „Jen pokračuj. Brzo poznáš, co je to bát se. A potom budeš mít takový strach, že bez váhání uděláš všechno, co řeknu. Jen aby ses zachránila!“

„Už abys byl zpátky v tom pekle!“ zaječela.

Feroz se usmál a odcházel, vyfukuje dým svého cigára.

Julie začala brečet; plakala tam hezkou chvíli, než se dokázala natolik vzpamatovat, aby šla zase po svých.

Diana pocítila únavu a chtěla si na chvíli odpočinout. Šla si sednout na dvůr, potkala tam Julku a zatoužila s ní pokecat, ale přišel Feroz. Bylo jasné, že bude provokovat, a Julie se už těšila, jak se zase hezky pohádají, ale on zaútočil na Dianu.

„Slyšel jsem, že jsi žila nějaký čas v buddhistickém klášteře...“

„Jenom chvíli. Ale líbilo se mi tam.“

„A že jsi tam měla za úkol stříhat holky, co přicházely jako novicky. Prý jsi byla docela šikovná...“

Julie zbystrila pozornost. Ještě nepochopila, kam míří, ale bylo jí jasné, že je to něco proti ní.

„Jak rychle dokážeš oholit takový holce hlavu?“

„No... záleží, jak dobrou bych měla břitvu. Nebo cokoliv ostrýho...“

„Hodila by se ti na to moje dýka?“

Ta dýka byla nádherná, orientální, s vlnitou, modře lesklou čepelí.

„Já rozhodně odmítám, aby se to zkoušelo na mně!“ vyjela Julie, když Diana těkala očima z dýky na její hřívu.

„Můžeš to předvést na komkoliv jiném...“ usmíval se Feroz.

Šla zrovna kolem jedna z polských děvčátek, odhadem tak třináctka, něžná blondýnka s tváří jako andílek. Diana na ni zavolala, aby šla blíž.

„Mám náladu oholit ti hlavu. Měla jsi v úmyslu dát se ostříhat?“

Holka zamrkala modrýma očima a váhala, co říct. Někdy v budoucnu to určitě v úmyslu měla, ale nehodlala to nijak uspěchat. Ovšem odmítat císařovně se nesluší...

„Pojď blíž a drž. To je fajn, že máš mokré vlasy, to bude stačit...“

Povšimly si toho další dvě, podle tváře nejspíš sestry. Jedné mohlo být tak čtrnáct, druhé jedenáct, možná i míň. A spolu s nimi přišli dva kluci. Šli ze sauny a měli dobrou náladu.

„Tak co říkáš? Dokázala bys oholit všech pět během půlhodiny?“ dorážel Feroz.

„A když to dokážu, tak co?“

„Ale když to nedokážeš, něco si na tebe vymyslím!“

Jejich pohledy se zkřížily a chvíli zkoušeli jeden druhého přemoci. Julie to chvíli vydržela, ale potom vybuchla:

„Vy se tady sázíte - a těch dětí se ani nezeptáte?“

Diana se překvapeně ohlédla; děti přišly blíž a vypadaly, že nemají nic proti troše zábavy. Ani teď se jich nikdo neptal; Diana si prostě tu holku podržela nohama, vybídla ji, aby se skrčila, a začala jí škrábat hlavu od temene dopředu k čelu. Bylo vidět, že takovou práci nedělá poprvé, jela krátkými, ale jistými tahy a za ostřím její zbraně zůstávala čistá bílá kůže. Oběť se nepokusila utéct ani bránit, naopak tiše kňučela jako štěně, když si s ním člověk hraje, až se rozesmála.

„To je bezva!“ oznámila kamarádům, „Krásně to škrábe...“

Feroz měl krásné kapesní hodinky se stopkami; vytáhl je a ve chvíli, kdy se Diana poprvé ostřím dotkla kůže, stopky zmáčkl.

Patřili ke strážnímu oddílu. Kluci byli už dost staří, aby bylo možno jim svěřit nějakou práci a doufat, že ji provedou, jak mají. Zcela samozřejmě nosili zbraně a byli hrdí na to, že ochraňují malé děti. Proto taky nespádli do první vlny, kdy děti odvíšivovala matka Clemenzie a její jeptišky. Jeden z nich naznačil, že se na ostříhání těší, ale starší dívka ho okřikla:

„Teď jsem na řadě já!“

Diana jela. Prozpěvovala si při tom nějakou mantru, občas holku pochválila, že pěkně drží a bude jí to slušet. Holka se smála už zcela nezastřeně, a když to bylo hotovo, osahávala si hlavu a líbilo se jí to. Taky ostatní si ji pohladili a schvalovali to. Feroz se usmíval. Julie se tvářila... vlastně se netvářila nijak. Odmítala reagovat.

Diana se taky usmála. Znovu se přiblížila ostrím k dívčině hlavě, řekla: „Drž!“ a dvěma tahy jí oholila obočí. Holka vybuchla smíchem.

Matka Clemenzie stříhala děti ručním strojkem, případně nůžkami na tak krátko, jak se dalo, ale stejně ještě nějaká srst zůstávala. Diana ji vyholila úplně do hladka, prostě dokonale. Líbilo se jim to. Starší dívka sice trvala na tom, že nejdřív jde na řadu ona, ale stejně postrčila dopředu sestřičku. Ta měla pečlivě upletené copy, tak Diana začala od pěšinky středem hlavy a za cop si ji podržela. Holka poslušně držela. Ještě si to nevychnutávala tolik jako ta starší, byla zřejmě zvyklá dělat, co řekli dospělí, a neuvažovat o tom. Kdyby nebylo sestry, určitě by se do strážního oddílu nedostala, ale dělala, co jí poručili. Diana jí oholila půlku hlavy a cop jí dala do ruky; pak holila druhou půlku.

Mezi oběma kluky a starší dívkou fungovalo jakési jiskření. Samozřejmě byli kamarádi, ale taky soupeři, a cenou pro vítěze byla ona. Určitě zůstanou přáteli a spolubojovníky, ale nevadilo by, kdyby se o ni poprali, pokud bude třeba. Jistě by se však spojili, kdyby o ni usiloval někdo jiný, z cizí smečky. Jenže taky ona byla hráčem, ve svých letech už věděla, že se jim líbí, ale ještě se nerozhodla. Líbili se jí i jiní kluci a byla by docela legrace, kdyby se kvůli ní porvali jako psi - stejně si pak vybere podle své nálady. Prozatím byla pyšná, že je středem pozornosti císařovny a její první dámy;

Dianu obdivovala a ráda by byla jako ona, Julie pak je tak krásná a vznešená... Teď jí Diana oholí hlavu, Julka bude přihlížet a kluci to vidí!

Mladší sestra už byla oholená, držela svoje copy v ruce a všichni si jí přestali všimnout. Za pár let bude určitě odvážnější a rozhodnější, ale teď byla prostě hodná. Stalo se jí to, co všem ostatním, a to je v pořádku.

Starší se naopak chystala si to vychutnat. Z krátkých komentářů Diana vyrozuměla, že se jmenuje Jagieňka, tedy Jadwiga, a je na to hrdá. Sestra byla Oleňka, ale na ní bude záležet někdy v budoucnu. Diana si už všimla, co se mezi nimi hraje, a nebyla proti; když si ji rovnala, náhle jí zcela bez varování oholila jedno obočí. Jagna zařvala smíchy, obočí měla krásně klenuté, skoro tak hezké jako Julie, ale Julie je všeobecně nejkrásnější. Vlasy měla tmavší než blond, ale ještě ne tak tmavé, aby měly nějakou extra barvu. Pryč s nimi!

Teď Jagna nastavovala druhé obočí, ale Diana jí místo toho oholila kadeř, která spadala od čela přes oko do tváře a upřímně řečeno, moc jí slušela, zvláště když se ji naučila elegantně odfouknout. Smála se; už bylo jasné, že si budou hrát a obě to baví. Kdyby to bylo za jiných okolností, Diana by jí udělala nějaký hezký účes, měla duši umělce a ráda stříhala všechny holky, které se nebránily. Kdyby tu nebyl Feroz a jeho stopky. Nakonec by stejně skončila oholená, ale do té doby by zářila nějakou parádou, každou chvíli jinak, kluci by z ní šileli a holky záviděly. Zcela nenápadně by se tím dostala do vyšší vrstvy; když císařovnu baví hrát si s jejím účesem, je přirozené, aby byla pořád nablízku, něco podala, něco podržela, hezky se strojila, prostě by patřila ke dvoru. No, zatím je jí čtrnáct, nic není zmeškáno. Momentálně půjde dohola, a moc se na to těší.

Julie, přestože se snažila nedat na sobě nic znát, dobře věděla, co se hraje. Ta malá je sotva o čtyři roky mladší, stříhání si vychutnává a dává to najevo, a kluci na ni zbožně koukají. Bude asi pěkná potvůrka, ale to se Julce líbilo a fandila jí. Zatím není jasné, který z kluků by byl lepší, jsou tak nějak nastejno, a za chvíli budou ještě stejnější, Julka zapomene, který je který, a taky jí po tom nic není, ta malá to

určitě ví. Už teď je nenápadně ovládá a hraje si s nimi, určitě udělají cokoliv, co řekne. Je hezká a bude hezká i s oholenou hlavou, protože správná holka umí být hezká za všech okolností. Kdyby si ji Diana vzala do své družiny, Julka by ji s chutí rozmazlovala; ale zatím jsou ve hře hlavně ti kluci...

Diana si s ní opravdu hrála, vyholila jí několik proužků na zcela nečekaných místech a nechala prohlédnout výsledek v zrcátku, ale bylo rozhodnuto předem, a tak skončila dokonale oholená. I o to druhé obočí přišla, i když Diana bojovala s pokusem jí ho nechat pro parádu. Byla nadšená.

„Oholíš mě zas, až mi to doroste?“ zeptala se; uměla docela dobře německy.

„Do té doby se to naučíš sama,“ odpověděla Diana, „Postaráš se o kluky a oni o tebe!“

Jagna nadšeně souhlasila; dala by se do kluků třeba hned, ale jí by určitě čepel v ruce tak nehrála jako Dianě. Obdivovala ji.

S kluky Diana tolik cavyků nenadělala, oholila je rychle a čistě jednoho po druhém a Jagieňka pozorně dohlížela, jak to dělá. Kluci byli taky jediní, kdo Dianě poděkovali, holky sice nadělaly víc řečí, ale výslovné poděkování v tom nebylo. Diana ani na žádné nečekala.

„Dvacet jedna minut.“ konstatoval Feroz, „Skvělá práce!“

Odepjal z opasku pochvu a zbraň do ní vrátil, pak ji podal Dianě. „Je tvoje!“

Byla to krásná zbraň, ale Diana blýskla očima: „Není už dost čistá, abys ji nosil ty?“

Feroz se ušklíbl, jak to umí jenom on. „Mám ještě lepší nápad!“ podal dýku Julii, „Nos ji ty. Dokud nebudeš připravena...“

Julka vybuchla. Štěkla nějakou italskou nadávkou, ale všichni na ni koukali, tak se ovládla. Bylo jí jasné, že Feroz ji provokuje, ale Diana chytá na první našlápnutí a teď se namlsala na těch dětech. Stačilo by, aby řekla: „Podržte ji!“, kluci by ji chytili za ruce... Ovládla se. To zase budou pitomý

sny! Od doby, co je na Hůrce, se jí každou zdají čím dál větší nesmysly.

„Je to pěkná dýka!“ vzala ji do ruky a prohlížela. I pochva byla krásně zdobená, nepochybně v Orientě, „Vážně bys mi ji dal?“

„Je tvoje!“ uchopil ji za ruku a políbil; jeho rty pálily jako oheň.

Diana se zvedla a protáhla. „Zlikvidujte to tady!“ nařídila klukům, „Všechny ty vlasy posbírat a vložit do ohně. Ty copy si nech, ale dobře je ulož!“

Tři se dali do práce, ale Jagieňka řekla: „Znám ještě pár holek... i kluků. Kdyby chtěli...“

Diana pokrčila rameny. „Občas pro zábavu někoho ostříhám, když se mi bude chtít, ale celou tu bandu ne. Uč se ty, jseš už dost velká!“

Jagieňka hrdě přikývla. Dostala funkci a určitě jí využije. Ještě by bylo skvělé, kdyby jí Julka dala tu dýku, ale to kromě ní nikoho nenapadlo. Možná by to udělala, ještě ji držela v ruce a váhala, zda ji bude hrdě nosit (je moc hezká), nebo ji s pohrdáním odmítne (je od Feroze).

Tak se rozešli v míru.

Ale obřad se připravoval a všechno šlo jako včera; slavnostní mše, přijímání Těla a Krve Páně. Dívky naplnilo radostné vzrušení a chlupci je obdivovali. Diana byla nezvykle vážná a soustředěná, i pro ni to byl první případ, kdy něco takového dělala. Feroz ani matka Clemenzia do dění nezasahovali a chovali se přiměřeně, tedy nedávali najevo, že s něčím nesouhlasí.

Jediné vzrušení způsobila dáma, která se během večere pokusila přesvědčit Dianu, že každé takové počínání je nesmyslné a slouží jenom k posílení otrockého postavení, které má žena vůči muži. Vyložila jí, že aby se dosáhlo skutečného osvobození ženy, musí především získat volební právo, zapojit se plně do společenského života, rozvést se se svým mužem a vysoudit na něm polovinu jmění. Záhy vyšlo

najevo, že dotyčná je přesvědčená ateistka, Židovka, feministka, obdivovatelka teorií továrníka Engelse a manžela princezny Marxe, milionářka a majitelka textilky. Dále se pochlubila, že se svým prvním manželem se rozvedla a následně ho téměř zruinovala, nyní je šťastně vdána podruhé, její manžel ji doma poslouchá na slovo a v obchodě se s ní radí (byl bankéř); přes to všechno si drží mladého milence, o čemž manžel ví a toleruje jí to. Očekávala uznání a obdiv.

Diana připustila, že ji skutečně obdivuje, především za to, co všechno v životě stihne. Zmínila se také, že kdyby měla tolik času, aby se zabývala podobnými aktivitami, udělalo by jí to jen radost, protože by zvládala všechny své činnosti daleko líp.

„Ale já tě naprosto nechápu!“ sdělila madam Knappová pobouřeně, „Proč ty nesmyslné věci vůbec děláš? Máš přece manžela, tak ho donuť, aby vzal všechny nepříjemné povinnosti na sebe; ty si pak budeš jenom užívat a dělat jen to, co tě baví!“

„To dělám od začátku. A co se mého muže týče, má taky práce, že neví, kde mu hlava stojí. Někdy je mi ho až líto...“

„Ale to ne! Chlapa ti nesmí být líto! Copak si neuvědomuješ, že si tě zotročil a využívá tě jako hračku svých neřestných choutek? Že tě považuje za něco nižšího, podřízeného...“

Diana nad tím chvíli potřásala hlavou. „Víš, já bych to snad ani neviděla tak tragický. Chvála Bohu, nemám moc času uvažovat nad takovejma blbostma. A když už tak mluvíme, co vlastně bys chtěla ode mne? Proč jsi tady?“

„Copak to není jasné? Přece abys mě vzala do toho vašeho řádu!“

„No... ale co tam budeš dělat?“

„Dokončím tvoje vzdělávání, ty moje chudinko: naučím tě, jak ty ničemné chlapy konečně sesadit z jejich namyšlené důstojnosti. Přinutíme tvého muže, aby tě začal respektovat; vezmu tě do společnosti, pomůžu ti vylepšit garderobu, zavedu tě ke svému kadeřníkovi a kosmetikovi... třeba tě seznámím i s některým ze svých mladých přátel, jsou to velice milí

chlapci a mohl by se ti někdo z nich zalíbit! Zkrátka začneš žít jako normální žena!“

Diana potřásla hlavou. „Tak to neprošlo!“

„Myslíš, že by ti to manžel nedovolil? To bych se na to...“

„Ale ne! Jenže já jsem tady právě proto, abych to všechno nemusela dělat. Lituju, ale znám daleko lepší hry; ty tvoje jsou pro mě už příliš ubohý...“

Madam Knappová se urazila a několik minut lapala po dechu; pak si ujasnila, že v podstatě je jí Diany a jejích zmařených šancí líto a šla ukecávat Juliettu. Ta si vzpomněla, že vlastně vůbec neumí německy; ale pomstila se tím, že představila madam hraběte Feroze a vyličila ho jako ztělesnění všech mužných ctností. Krásní a exotičtí muži byli pro madam koníčkem; i tento se jí líbil a okamžitě na něj začala rozehrávat svoje půvaby.

„Ále pozor,“ pravila Julie svou komickou lámanou němčinou, „On prý Teufel; ďábel rovnou z pekla! On odnese a hodí do kotle!“

Madam Knappová se zvonivě rozesmála: „Skutečně? To mne nesmírně vzrušuje! S opravdovým ďáblem jsem se ještě nesetkala!“

Potom už od ní měli klid, zato se neustále věšela na Feroze a tahala z něj rozumy. Co jí povídal, nevěděli, jen občas slyšeli její obdivné vzdechy a výkřiky.

Diana si uvědomila, že zatímco každé takovéhle setkání je pro ni zábavou, střetnutí s Ferozem je bitva; teď měla dobrou náladu a byla plná síly. Když velela, aby zapálili oheň, byla dokonale klidná a vyrovnaná. Jen pro sebe tiše zazpívala ochrannou mantru; a zdálo se jí, že byla vzata na milost.

Protože měla problémy s rozeznáváním dívek, stanul vedle ní Olgierd a ohlašoval jejich jména. Povinnost předříkávat text přísahy převzal Denis; aby nevadilo, že je kluk, stála vedle něho Dévi, jako ozdoba i jako výsadní členka řádu.

Když před ní poklekla Julietta, vytryskly Dianě z očí slzy a chvíli nemohla promluvit; až po několika vteřinách se ovládla a obřad vykonala. Julie byla taky vzrušená, srdce jí

tlouklo až někde v krku a měla pocit, že omdlí. Ale vydržela; zastavila se vedle Diany a sledovala její počínání.

Když Diana přijala těch třicet prvních, byla už Julie natolik silná, aby nastoupila místo ní a přijala přísahu těch dvaceti. Polským dívkám bylo doporučeno, aby každá přijala deset; Diana na ně dohlížela, aby to provedly dokonale. Byly to většinou děti, nesmírně šťastné, že jsou středem takové pozornosti; kulily očka a ani jim nevadilo být chvíli nahé ve studeném povětrí.

Jedna z významných dívek byla Jagieňka, s potěšením zasvětila sestřičku i druhou kamarádku a dalších osm mladších. Její krásně vyholená hlava fascinovala všechny, každý jí záviděl a ona přemýšlela, co si na ni nechá vytetovat. Stačilo, že o tom slyšela; ať všichni vidí, že je velitelka!

Dianě spadl kámen ze srdce, když všechno skončilo šťastně; pozvala je zpátky do statku a cítila se náhle lehká, že by se mohla vznášet.

Vzápětí jí padla kolem krku madam Knappová: „To bylo úchvatné, má drahá! Famózní, jedinečné, nádherné! A proč jsi mě taky nevzala do toho svého řádu? Myslíš, že bych se styděla svléknout před všemi lidmi?“

„O to se bojím nejmíň... počítám s tebou, ale nejspíš víš, že máme roční čekací lhůtu; když se v té době osvědčíš, samozřejmě tě moc ráda přijmu...“

„Ale... to všechny ty dívky prošly takovou dobou? Myslela jsem, že některé přijely až teď, hrabě povídal...“

„Ovšem, ale bojovaly přece už doma v Polsku!“

„No, některé mají všelijaké stopy po zraněních... a co třeba ta s dlouhými vlasy, Julietta? Ta přece před rokem o řádu nevěděla; a teď ti dokonce pomáhala s tím mečováním...“

„Pasováním. Ona dělala službu už dřív, v Rakousku a tak. Máme přesný přehled, co kdo kdy vykonával, neboj se.“

Madam polkla dvakrát naprázdno a spiklenecky se k ní naklonila: „Ale ten hrabě Feroz je nesmírně krásný a zajímavý muž! Věřila bys, že nežije v tomto světě poprvé? No skutečně,

on se narodil už několikrát! V šestnáctém století ho dokonce upálili za čarodějnictví a prznění nevinných panen!“

„To jsem nevěděla, ale docela věřím. Dokonce bych byla ochotna mu to zopakovat, když bude chtít!“

Madam rozcinkala svým smíchem celou místnost: „Jak já tě obdivuju! Ty jsi pořád taková veselá!“

Diana veselá byla; ale než se jí podařilo rozloučit se všemi hosty, kteří odjížděli a uložit ty, kteří spali na statku, humor ji poněkud přešel. Julii pochválila, že si počínala správně; ale když se konečně vrátila do svého pokoje, všechno na ni padlo jako balvan, sedla si na postel a tupě zírala.

„Copak je?“ ptal se Charry.

„Ach... proboha, zatlučte mě do rakve, zakopejte a nechte mě tam aspoň sto let klidně spát!“

Pochopil, že nemá moc náladu; přesto vstal a pohládl ji. Diana se mu vrhla kolem krku, sevřela ho a přitiskla se k němu celým tělem. „Prosím tě, drž mě, nikam mě nepouštěj! Já... víš, já... už nemůžu...“

Pomáhal jí odstrojit se; při té příležitosti však přišel na to, že ještě není tak vyčerpaná, jak předstírala.

„To snad nemyslíš vážně?“ ujišťoval se, „Po posvátném obřadu?“

„Bůh nám dopřál vykonat velké dílo,“ pravila vážně, „Nemyslíš, že bychom mu měli poděkovat?“

Charry jen potřásl nechápavě hlavou a usmál se.

„Poláci to pochopili správně. Láska je dar od Boha. A nejlepší způsob, jak mu poděkovat. Vid’?“

„Máš pravdu.“ uložil ji do postele, objal a sfoukl svíčku.

Probudím se náhle a zcela nečekaně. Kolem je několik lidí a jen co procitnu, už mě chytí za ruce i za nohy. Nevím, kdo to je. Řvu nadávky, kopu kolem sebe, mlátím je rukama... ne. Sice ječím zplna hrdla, ale kopat ani mlátit kolem nemůžu, drží mě příliš pevně. Vyvláčou mě na dvůr, chvíli nesou, chvíli táhnou po zemi. Někdo mě drží i za vlasy. Je tma, i když už se

blíží svítání. Konečně je vidím, jsou to naši Poláci, výrostci obojího pohlaví, nějak líp oholení, než byli předtím. A velí jim Jagieňka. Nesou mě k vodě; nehodí mě tam, prostě zanesou. Jsou všichni nazí, není co by jim vadilo. Já mám na sobě svůj rozkošný noční úbor, ale to jim nevadí, vymáchají mě v něm, ať vyvádím jak chci.

Jagna si mě s úsměvem prohlíží. „Nestydíš se koupat oblečená? Myslela jsem, že se ráda předvádíš nahá!“

Pošlu ji do prdele. Ovšem italsky, takže nerozumí. I když, nadávkám se děti učí rychle. Ječím jednu sprostou nadávku za druhou...

Voda je studená, ale mám to ráda. Každé ráno si do ní skočím a udělala bych to i teď, ale...

„Tak abys neřekla...“ rozřízne mi košilku přímo na těle. Má moji dýku! Ty malá mrcho! A já tě měla tak ráda!

Její sestřička Oleňka je o poznání odvážnější, než minule. Drží mě za vlasy a něco brebentí. Jagna jí podá dýku a Ola mi ufikne hrst vlasů, a ještě se tomu směje. Všichni se smějí.

Zaječím ještě víc a... povolí mi svěrače, počurám se. Cloumám sebou vzteky a studem. Nikdo mě nikdy tak strašně neponížil. Ještě že jsem celá mokrá, snad si nikdo nevšimne... Všimla si toho Jagna, právě mi páře kalhotky a teplou od ledové rozezná. Řekne „Fuj, ty prase!“ a pak se rozesměje.

Omdlím. Bohužel jen na několik vteřin, protože Ola nebo někdo jiný mi zase řeže vlasy, prostě chytí chomáč do ruky a pižle. Rvu se, ale docela marně.

Mohla by mi pomoci Diana, ale tu drží několik dětí, že se nemůže ani hnout. Nevím, jestli by je dokázala rozházet jako smetí, ale jsou dost velcí a je jich hodně. A Diana je sama učila.

„Neboj, jdu hned po tobě!“ uklidní mě.

Pošlu ji tam, co všechny ostatní. No jistě, tobě to nevadí, ty si to budeš užívat! Podezřívám ji, že se baví a docela dobře.

„Vychutnej si to, je to bezva!“ říká Jagna, „Mně se to líbilo moc...“

Aby na mě líp mohla, klekne mi na prsa. Zastrčí mi kolínko mezi ňadra a opře o hrudní kost, jak se hýbe, tlačí mi na prsa. Za jiných okolností by to bylo příjemné. Její kůže je hladká a čistá, docela hřeje, i když se taky koupala v té ledovce. Má v ruce stříhací strojek, takové kleštičky, kterými se musí rychle cvakat. Nasadí mi ho nad čelo a jede, vlasy mi padají z hlavy... a ještě se tomu směje, ta prašivá zrádkyně!

„O něco jste mě ošidily,“ vyčte mi, „Ani jste si nevšimly, že je potřeba mě oholit i jinde než na hlavě! Třeba podpaždí a podbříšek...“

„Nic jsi tam neměla!“

„Ale měla, jenže vy jste si mě ani pořádně neprohlídly! Neboj, kluci už se postarali! A tebe oholí taky dokonale, aby sis nestěžovala!“

Ještě jednou zařvu a propadnu se do bezvědomí...

Julka se probudila, zase příšerně zpocená. Správně tušila, že bude mít pitomé sny. Pravdivé bylo, že se jí chtělo na malou, a že venku se ještě nerozednilo. Denis spal na kožešině své černé leopardice Dévi a nevzbudil se, Dévi na chvíli otevřela oči, ale zase je zavřela.

Julie se pomalu uklidňovala. Nebyl to první šílený sen, který tu zažila. Ještě štěstí, že to ta malá neví!

Když na to přijde, nebyl to tak nepříjemný zážitek. Už několikrát se jí zdálo, že se zapletla do rvačky, kterou si každé ráno dopřává Diana s dětmi. Obvykle skončí pod kupou malých i větších, a právě ti větší nemají zábran jí sáhnout všude, kam se jim líbí. Diana se tomu směje. Julka by se taky moc ráda přidala, ale ty ruce všude... odmítá proto, že se jí to hnusí, nebo že by se jí to líbilo až příliš? Obojí! Stejně jako chodit nahá. Stydí se, ale je to tak příjemné! Jaké by to asi bylo, kdyby mě opravdu ostříhali? Už vím, že v tu chvíli by se mi to líbilo, ale co potom? Ztratit svoje krásné vlasy je nejhorší představa, která mne děsí, a Feroz to moc dobře ví! Ale kdyby mě donutili...

Diana má ráda, když ji celou natrou olejem a pak důkladně promasírují. Když nikdo jiný, může to udělat Denis, její páže.

Copak si neuvědomuje, jak se tomu klukovi líbí? Jistě že to ví, ale Denis je ještě malý... ovšem zase tak malý ne. Taky bych se nechala natřít olejem a hladit po celém těle. Ale od koho? Od Janka, nebo od Feroze? Jagna má ráda oba ty kluky, nedělá mezi nimi rozdíl. Zatím. Jednou se rozhodne pro jednoho z nich. Nebo pro někoho jiného. Najdu si já ještě někoho třetího?

A nádherný zážitek musí být nechat se držet a marně se bránit. Taky by mě mohli svázat a dát mi pár na zadek, zasloužím si to! Vlastně si za svoje hříšné myšlenky zasloužím spráskat po celém těle, abych byla celá v jednom ohni! A potom kompletně oholit a přivázat na pranýř uprostřed náměstí, až půjdou lidi do kostela...

Ale fuj!

Pak už opravdu musela vstát a jít se zbavit nepříjemného tlaku v útrokách.

Ráno byla sobota, den Tomášova sňatku s Evou-Marií. Jenže než se začaly konat přípravy, setkal se na dvoře Jan Dunbar s Ferozem a zdvořile jej oslovil: „Promiň, drahý bratře Guy, ale doslechl jsem se, že jsi skvělý lékař. Smím se snad domnívat, že jsi specialista též na pošetilé záchvěvy duše?“

„Snad by se dalo říct... ale proč?“

„Protože v tom případě bys mi mohl poradit, jak překonat nevládnutelnou touhu rozbít ti tvoji drzou hubu!“

Feroz se nadšeně ušklíbl: „Má tento tvůj záměr nějakou závažnou příčinu, nebo je to jen tak pro pobavení?“

„Nevím, jak to mám říct... je to kvůli dámě!“

„Jediná dáma, o niž by se mohlo jednat, je Julietta z Baarfeltu! Avšak nemyslím, že bych jí nějak ublížil...“

„To taky netvrdím; naopak mám pocit, že se k ní chováš až příliš přátelsky. Co o tom soudíš ty?“

„Že již dávno se v řádu nekonal souboj kvůli krásným očím dámy tak vznešené. Snad je na čase tento zvyk obnovit...“

„Zbraně?“

„Myslím, že tvá oblíbená zbraň je kord.“

„Kdy a kde?“

„Což odpoledne mezi hostinou?“

„To znamená přede všemi!“

„Ty bys to snad chtěl utajit?“

„Budeme jim to ale muset nějak vysvětlit!“

„Řekneme pravdu. Že nám oběma se Julietta líbí a chceme ji získat. Že na to sice každý jdeme jinou metodou, ale v podstatě v tom není žádný rozdíl...“

„Je v tom rozdíl! Ty ji týráš, zvláště psychicky...“

„Až ji poznáš líp, pochopíš, že právě to se jí líbí. Julietta bude nejšťastnější, když bude trpět. Ještě nevím, zda se jí líbí taky fyzické utrpení, ale to poznáme...“

„Poslechni, ty...!“

„Ještě jsi o tom neslyšel? Jsou ženy, které milují vzrušení tohoto druhu: taková je nejšťastnější ztýraná, ponížená, zmučená! Ona je přesně ten typ...“

„A to víš jak?“

„Vidím jí to na očích.“

„Rytíři Ferozi, mám chuť rozbít ti hubu hned teď a tady!“

„Já vím. Ale vyčkej, vévodo Dunbare. Odpoledne a při slavnosti to bude mnohem vznešenější...“ zasmál se Feroz a odešel.

Od rána se všichni lidé chystali na svatbu Tomáše a Evy-Marie. Copak my šelmy, my si jenom olízeme kožíšek a jsme dost nastrojeni pro jakoukoliv příležitost; ale lidé! Děvčata si chystala róby, jako by musela trumfnout vše, co bylo zatím na světě vynalezeno. K tomu šperky, botky, kloboučky či čepce; zkrátka čančaly se, že dívky, co měly službu v kuchyni, každou chvíli vybíhaly se podívat a ani si nevšímaly, co Dévi zas ukradla při vaření. Opět se vyvářelo a peklo, dokonce to

chvíli vypadalo, že konečně udělají něco z masa, ale nakonec nás zklamali a opět se drželi zeleniny. Zato sladkostí nadělali nůše a Denis s kluky je měl odpoledne roznášet po sousedech.

Třídenní soustavné oslavy už začínaly lidi trochu zmáhat; mnozí postrádali pravidelný přísun alkoholu a ozvaly se kritické hlasy, že by Tomáš přece jen mohl překročit svoje zásady a aspoň ve svůj svatební den nalít trochu kořalky nebo vína. Dokonce i Eva-Marie v té záležitosti vznesla svůj hlas a pokusila se vyprávět, jaké slavné svatby se odehrály v jejich rodině, kolik se při tom zabilo prasat a kolik lidí naopak pilo dnem i nocí, až se stali od prasete k nerozeznání. Tomáš to vyslechl, zasmál se, nereagoval.

Ve svůj svatební den má nevěsta uronit nejméně jednu slzičku; tak praví lidová moudrost. Když se Eva-Marie za pomocí polských dívek strojila a dívala se na sebe do zrcadla, skutečně se jí chtělo plakat, neboť si teď ani zdaleka nebyla jistá, zda dělá skutečně dobře. Bylo přesně tohle, o čem snila? Je Tomáš opravdu ten člověk, se kterým chce žít? A když ano, bude to umět?

Eva si musela přiznat, že její prvotní představy byly pošetilé. Tomáš sem přišel jako zjevení: krásný, okouzlující, převyšující inteligencí všechny a všechno. Zamilovala se na první pohled a on rozehrál veškeré své svůdnické schopnosti, aby ji dostal. Ano, chvíli to trvalo a také ona měla na tom svůj podíl: neposlechla otce, utekla z domu, sama vstoupila do jeho pokoje i jeho lůžka. To už věděla, že je ženatý; a nevadilo jí to. Věděla, že je kníže, Templář, čaroděj. Věděla to? Nedokázala si představit, co to znamená. Myslela si, že všechno je jednoduché, že to přece musí zvládnout, když to zvládne taková Diana... nebo Charry, který je přece tak prostomyslný!

Uteklo pár měsíců; a co se děje? Eva-Marie je na vedlejší koleji; hlavní slovo má Denis, Julie, kdejaký Polák. Tomáš naslouchá jejich řečem (tak nesmyslným!), radí se s nimi, bere je vážně. Když mu něco poradí Eva, směje se; když to slyší někdo z těch mladých, zatváří se, jako by mu jen úcta ke komthurově manželce zabránila se jí posmívat. A přitom jsou tak mladí a nezkušení, měli by k ní mít úctu, protože je na světě déle a víc toho zažila! Jenomže, Tomáš tohle nepochopí!

Třeba teď. Dvě polské dívky jí pomáhají s oblékáním. Jsou to jen děti, nic víc; vypadají hrozně, hlavy mají oholené, žvaní tou svojí řečí a nikdo neví o čem. Každá z nich má manžela, stejné dítě, jako jsou samy; taky se chlubí svým těhotenstvím. Eva-Marie by nejradši, aby o ní nikdo nevěděl; teď je jí líto, že nepředstoupí před oltář jako panna, nenechala věcem ten správný průchod se svatební smlouvou, otcovým požehnáním... Kdyby tak svatbu vystrojil táta, sešla by se celá rodina, všichni by byli veselí a zpívali, jedli jitrnice a tlačenko s octem a cibulí...

Snad se svět zas stane normálním, až ti Poláci odjedou; čekají na to a hrozně se těší, tak ať se konečně seberou a zmizí, ať si provádějí někde na konci světa svoje kejkle a vyřvávají písničky při kytarách. Evu z toho bolí hlava, nechápe účel každodenních pobožností, nechápe přednášky, vlastně ani nechápe, proč má statek jako jejich mít chrámovou místnost. Všichni ostatní to samozřejmě chápou; nebo to předstírají! No jasně, oni se přetvařují, jsou stejně hloupí a nechápaví, jen ze sebe dělají hrozně chytré; a Tomáš je tak hloupý, že to nechápe. Nebo to nechce vidět? Má všechny ostatní radši než ji?

Takto meditovala, zatímco jí dívky pomáhaly do šatů, brebentily při tom a pořád se něčemu smály. Zatím se vystrojily obě ostatní, Diana hostitelka a Julie první družička. Mládencem byl ustanoven Jan Dunbar, který v černém, s vážnou tváří a vlasy nakadeřenými do prstýnků chodil po dvoře a přísně shlížel na všechny ostatní. Svědky byli Charry a Feroz; také oni ve slavnostních černých oděvech s kříži na krku.

Diana se vynořila ze svého pokoje a okamžitě zazářila; ačkoliv byla oblečena do šatů z černého sametu, byly všude, kde to bylo jen trochu možné, pošity zlatem a stříbrem či vyšívány barevnými ornamenty. Střih připomínal nějakou velmi dávnou dobu, snad její oblíbenou renesanci: široká sukně, nabírané rukávy a stažený pas. Ta sukně byla ovšem trochu kratší, než bylo v oněch časech zvykem a široký hluboký výstřih poněkud odvážný pro zdejší kraj. Byla to ukázka módy, jak ji Diana pojímá vždy a všude; v Arminu tomu říkala neorenesance, tady to Julie nazvala Diana-styl. Na

nohou měla střevíce z rudého safiánu, decentně zdobené stříbrem; po stranách každé botičky trčelo do strany a nahoru zlaté křídélko, jenom jimi zamávat a vznést se k obloze. Ačkoliv za normálních okolností nosí vlasy jednoduše, teď je vyčesala do vysokého elegantního účesu, zdobeného diamanty a perlami. Ale nejvíc zářil na všechny strany stříbrný měsíční srpek s ostrými rohy, jenž měla vsazen do účesu a který byl silně naleštěn, takže vrhal odlesky a oslepoval kolemjdoucí.

Jako druhá se předvedla Julie. Jakožto první družička byla oděna do bílých krajek; přes krajky měla šest závojų z jemného tylu, do nichž byla zahalena tak, že při každém pohybu závoje povlávaly v různých barevných kombinacích. Jeden růžový, druhý nažloutlý, třetí nazelenalý, namodralý, oranžový a nafialovělý. Všechny barvy byly sice jemné, ale jak se hýbala, vynikala tu jedna, tu druhá, podle toho jak byla natočena a jak se slunce snažilo svítit, takže kdo stál dál od dívky, marně hádal, jaké barvy závoje vlastně jsou. Taky patřičně vyšperkovaná: zvláště zlatá čelenka zářila na všechny strany stejně jako Dianin půlměsíc. S jejími vlasy si dívky vyhrály, nejspíš si chtěly vynahradiť, co nemůžou samy; ten účes byl tak krásný, že bylo škoda ho rozčesat. Náhrdelník ze zlata, do něhož byly vsazeny velké a zářivé diamanty, pocházel z jejího rodinného pokladu; i když jezdila po světě, nezapomněla si vzít z domova, co nezbytně potřebovala. Nějaké maličkosti taky pobrala Dianě, ale ty hodlala vrátit, až je předvede veřejnosti.

Konečně se objevila Eva, královna dnešní slavnosti: v bílém hedvábí, s dlouhou vlečkou, kterou za ní nesly dvě družičky, ty nejmenší z polských dětí. Nedalo se říct, že je příliš vystrojena šperky: decentní náhrdelník ze starého zlata, několik náramků a tu a tam nějaká cetka na šatech se nedaly považovat za příliš mnoho, když tu byly Diana a Julie. Jenom ve vlasech měla vsazenu čelenku ze stříbra s dlouhými hroty, které pronikaly bílým závojem daleko do stran a oslnivě se leskly. Když scházela po schodech, vypadala tak vznešeně, že všichni obdivem vydechli nad tou cudnou bílou nádherou.

A když sestoupila, na chvíli pozvedla dlouhé sukně a její botičky se oslnivě zatřpytily. Tomáš byl dle starého zvyku povinen koupit nevěstě střevičky a učinil to způsobem sobě

vlastním: Eviny střevice byly klenotnickým dílem, vytvořeným ze zlata, stříbra a diamantů. Snad žádná dáma nešla na svoji svatbu v takových střevicích; dokonce i Dianiny okřídlené botky před tímto skvostem bledly.

Tomáš už tu byl také; v černém, v bělostné krajkové košili se stojatým límcem. Jediným jeho šperkem byl komthurský osmihrotý kříž s rudými českými granáty, který visel na prsou; na klopách černého saka byly jemně vyšity zlaté knížecí korunky. Ušlechtilá tvář s korunou černých vlasů, se stříbrnými pramínky na spáncích, byla klidná a vznešená; dnes se nemusel o nic starat, jen dojatě hleděl na Evu-Marii, která se měla stát jeho ženou.

Taky tady byl Denis, rovněž v černém, jenže si vymohl bílé botičky, což mu povolili. Boty jsou vůbec jeho zvláštní slabost; nějak si vždycky instinktivně sežene ty nejneuvěřitelnější na pohled a nejpohodlnější na chození a moc ho mrzí, když některé vinou dlouhého použití berou za své. Na krku měl řadový rytířský kříž, na opasku Tomášův kord z toledské oceli. Tomáš usoudil, že už zbraň asi nebude potřebovat.

Všichni ostatní byli taky ve slavnostním: Tošio Yamanaki měl nové kimono, to staré už vyloženě nešlo; vylepšil se pestře pomalovaným slunečníkem a velkým vějířem, což jsou odznaky, bez nichž své cti dbalý japonský hodnostář neudělá ani krok. Zdravko dělal co mohl, aby jeho černohorský kroj vypadal co nejhonosněji, ale nedalo se s tím moc dělat. Lukáš Anczewski si vzal polský kroj a dal tím možnost obléci si kroje těm, kteří je měli (asi naposledy v Evropě). Dimitrij Astarov vzal na sebe slavnostní oděv ruského velmože, včetně křivé šavle tatarské výroby. Matěj Vlček byl oblečen nejprostěji, do černých slavnostních šatů; sedli si s Vítkem na lavičku a pomlouvali ostatní.

Všichni všechno chválili, obdivovali jeden druhého a vedli řeči, že je škoda, že to nebude zachováno na památku potomkům; na což promluvil hrabě Feroz, jako obvykle ironicky:

„Ono by se to dalo zařídit. Císařovna Diana zajisté ví, že v Londýně je museum voskových figur madame Tussaud; té

dámě byl za Francouzské revoluce svěřen krásný úkol odlévat do vosku hlavy popravených kamarádů, včetně krále, královny a následníka trůnu. Já tedy nedoporučuji uříznout někomu hlavu... ale ty šaty by se schovaly, vytvořily voskové odlitky vašich postav a až bude na tom vašem ostrově museum...“

„No jo,“ nahrála mu Julie, „Ale co s těmi účesy? Za tu dobu se zapomene, jak to bylo... a holkám to dalo tolik práce!“

Feroz se usmál. „Císařovna Diana zajisté ví, jak si počínali naši humanističtí japonští přátelé, když potřebovala získat účes jedné krásné gejši. Dovolím si vysvětlit princezně Julii: to se vlasy především nalakují, aby se ani nehnuły. Pak se vezmou maličké nůžky, tadyhle od čela se začne a stříhá se a stříhá, až je celé zlaté rouno pěkně odděleno od zbytku. Ano, s ovceři se to dělá stejně, pan Vlček by to měl umět. Ta paráda se nasadí na hlavu voskové figuríny a...“

Julie zalapala po dechu; zato Diana řekla:

„To není tak špatnej nápad! Já bych byla pro...“

„To je velice špatný nápad!“ řekla Julie výhružně, „Rozhodně nesouhlasím a varuju tě, rytíři Ferozi!“

„Když o tom tak uvažuju...“ váhala Diana, „Udělaloby se to až odpoledne po obřadu, tak co? Já bych možná...“

„O čem je vlastně řeč?“ zeptala se Eva-Marie, „To bys nás musel ostříhat jako ty holky, ne?“

„Právě o tom mluvím!“ vyjela Julie, „A rozhodně jsem proti!“

Diana pořád ještě váhala, ale zasáhl Dunbar.

„Předpokládám nějaké problémy, tak jsem požádal Daugeho, aby pozval policejního fotografa. Ať zkusí udělat nějaké umělecké snímky; vaše krása bude dokonale zachycena, dámy!“

„Nemám nic proti vašemu zvěčnění pomocí fotografie, ale upřímně řečeno vás nechápu. Je nesporné, že v blízké budoucnosti všechny o svoje hřívy přijdete; ano, i ty, Julietto. Proč to neudělat za okolností důstojných a vznešených? Jinak

se vám to stane při trapných a ostudných příhodách, nehodných dámy...“

„Ty s tím nepřestaneš? Teda, já kdybych byla kluk, tak ti dám takovou pecku do nosu, že by ti vystříkla červená!“

Feroz se zmocnil Juliiny ruky a políbil ji: „Už se našel muž tak statečný, že mne vyzval. Ne sice na souboj pěstmi, ale kordem - takže dovoluji, abychom svou krví ozdobili vaši slavnost!“

Nastalo vyptávání, o co jde, takže Jan řekl: „Požádal jsem pana hraběte Feroze, aby buď přestal provokovat dámy svými výstředními žerty, nebo se mnou zkrížil zbraň.“

„Co na to řekl pan hrabě?“ ptala se Diana.

„Že souboj s panem vévodou svedu nesmírně rád; ale v žádném případě nepřestanu dráždit dámy, protože bych je tím nesmírně zklamal; dámám se to totiž převelice líbí. Náš souboj bude jednak ozdobou svatebního programu, jednak dalším drážděním útlocitných dívčích srdéček, protože doufám, že z nás poteče krve hodně...“

„Pochybuji,“ řekl Tomáš, „Obvykle se bojuje do první krve!“

„Já bych dal přednost boji na tři zásahy. Je při tom větší zábava: víc nebezpečí, víc krve, větší bolest... co říkáš?“

„Jsem ti k dispozici.“ zamračil se Dunbar.

„Nezklamal jsi mne, pane vévodo.“

„Proč mu říkáš vévodo? Dunbar přece není...“ řekla Julie.

„Bude jím.“

„Chceš tím naznačit, že víš, co bude v budoucnosti?“

„Ano.“

„Proč to tedy neřekneš?“

„Stačí mi, když tě tím dráždím.“

„Jestli to chápu, ty víš, kdy za jakých okolností já přijdu o vlasy? Proto vedeš ty hloupé řeči?“

„Samozřejmě, že to vím. Jenže kdybych ti to prozradil, vyhnula by ses tomu. Přestala by to být zábava a narušil bych přirozený běh věcí. Ačkoliv, možná ani ne. Třeba bych ho umožnil.“

„Považuješ se za toho, kdo určuje osudy lidí?“

„Dělám to nesmírně nerad. Z mnoha důvodů.“

„Řekni nějaký!“

„Když jsem si naposledy hrál s Jobem, sepsali pak o tom celou biblickou knihu. Job v ní vychází jako největší hvězda a já jako hlupák; což to mám zapotřebí?“

Nastala chvíle, kdy se všichni tvářili rozpačitě a rozhlíželi se, kdo mu co řekne. V té chvíli si vzpomněla Eva-Marie, že je tady nevěsta, hlavní osoba dne a měla by říct něco chytrého. Taky jí došlo, o čem je vůbec řeč, takže se předvedla:

„Ale... ten, co sváděl Joba, byl přece Satan!“

„Ano,“ řekl hrabě Feroz a políbil jí ruku.

„Tím chceš říct, že ty jsi... ale to ne!“

„V každém z nás je Satan. V každém kousek.“

„Je to pravda, Tomáši? Je tenhle člověk ďábel?“

Tomáš zaváhal, pak řekl: „Nevím.“

Eva zmateně přemýšlela, co udělat; mátko jí, že všichni ostatní jsou tak klidní. „To bychom... museli přece něco udělat! Vyžeňte ho odtud nějak! Polejte ho svěcenou vodou!“

„Drahá sestro, obávám se, že to na mne nebude působit. Občas sloužím mši svatou a dotýkám se svěcené vody, takže pochybuji, že bych po takové akci roztáhl blanitá křídla a zmizel...“

„Ty si ze mne děláš legraci! Všichni se mi posmíváte!“

„Tobě bychom v životě neublížili...“

Vítek předjel s naleštěným autem a všichni nasedali; kdo se nevešel, vsedl do rovněž nazdobených kočárů. Pak se dohadovali, kdo vlastně bude kde sedět a nakonec rozhodli jinak: nevěsta v kočáře taženém čtyřmi bělouši pojede

poslední, ženicha povezou čtyři vraníci jako prvního. Charry a Diana jeli autem, my s nimi, ale Vítek napřed odstranil střechu, abychom dobře viděli ven a aby všichni viděli na nás. Vyjel i Baarfeltův automobil, řídil ho Dimitrij a vezla se v něm Julie, Jan a Denis. Další kočáry vezly ostatní čelné hosty.

Lidé ve vesnici samozřejmě věděli, co se bude dít a očekávali zajímavé události. Charry předem upozornil tátu Borga, aby vyndal stoly před hospodu a čepoval každému, kdo přijde, i tulákům a žebrákům. Vzhledem k tomu, že slunce jasně zářilo, lidé se rádi nechali zlákat a během chvíle byla všechna místa obsazená. Když průvod kočárů a aut projížděl vesnicí, jeli jsme schválně pomalu, aby si nás každý mohl prohlédnout. Jenom Müllerův statek tvrdě odolával všeobecnému veselí zatarasenou bránou a zabeđenými okenicemi; dokonce ani služebnictvo se nesmělo dívat, ale Vítkova dívka stejně utekla za námi.

Kostelník si za naše peníze koupil nový kabát a ještě mu zbylo pro jeho tlustou hádavou ženu; takže teď očekával průvod v uctivém předklonu na úpatí cesty ke kostelíčku. Okolo cesty stály děti z vesnice a házely svatebčanům pod nohy květiny.

Naskytla se otázka, kdo vlastně povede nevěstu k oltáři; Charry nad tím neuvažoval, bez váhání vzal Evu pod křídlo a Diana podala ruku Tomášovi. Denis se zařadil vedle otce jako páže, zatímco obě vážné družičky cupitaly za Evou ve snaze nezaplést se do její vlečky a neupadnout v nezvyklých střevíčkách na nos. Lidé zdravili průvod jásotem, dokud čelo nedošlo až ke kostelu. Zatím se kluci nahoře ve věži šíleně snažili a houpali na zvonech, aby to bylo hodně daleko slyšet. Varhaník spustil na svůj nástroj svatební pochod a lidé se divili, neboť Charry objednal z města ladiče a opraváře, který se celý týden snažil starodávný nástroj přinutit hrát podle vůle lidí a ne dle svého ctihodného věku.

Kostel působil mnohem lepším dojmem než na jaře, když jsme ho viděli poprvé. Poláci se snažili jej opravit a vylepšit, dokonce nahodili novou omítku, takže zářil do daleka bíle a žlutě; také pan farář si pořídil nový ornát za Tomášův velkorysý dar. Nyní očekával svatebčany a dobrotivě se

usmíval. Eva-Marie poklekla před oltářem na podušku, Tomáš vedle ní.

Když umlkly varhany, starý farář počal hovořit. Mluvil dlouho a dojemně, vždyť oddal v tomto starém kostelíku už hodně dvojic, mnozí z nich už odešli na věčnost a on křtil a oddával zas jejich děti. Ten starý muž prožil svůj život v práci a starosti pro ostatní a sám z toho neměl nic, jeho život plný odříkání a služby Bohu patřil celý vesnici a jejím lidem. Proto byla v řeči i počínání velebného starce moudrost a láska; proto posluchači při jeho řeči zaslzeli. Dokonce i Árrín, která stála vedle mne, smutně zakníkala; olízl jsem jí tvář a ona zašeptala: „Aflargeo, proč ty si nikdy nevymyslíš něco tak krásného? Proč my neoslavujeme svatby jako lidé?“

„Já myslel, že se ti se mnou líbí i tak!“

„Ale jo; jenomže je to takové dojemné...“ Přitiskla se ke mně a třela se mi hlavou o tvář, ale neřekla už nic.

Konečně se kněz otázal na souhlas snoubenců s tímto posvátným svazkem; dvojí »ano« a výměna snubních prstenů ukončily obřad. Tomáš vtiskl své ženě první manželský polibek a Eva-Marie se právě stala kněžnou z Baarfeltu. Když vstávala, málem se pod ní podlomila kolena; naštěstí jí Tomáš včas podal ruku a podržel ji. Vycházela teď špalírem jásajících svatebčanů ven, do oslňujícího slunce; opět jí děti házely pod nohy květiny a velebný zvuk varhan zněl ještě dlouho, i když už jsme vyšli z kostela.

Jan Dunbar, který kromě své funkce prvního mládence měl i různé další funkce, dával příkazy policejnímu fotografovi; ten měl velkou černou skříň se stojanem, postavil ji, sejmul z objektivu víčko a pořizoval dokumentaci. Docela mu to šlo.

Hudba již vyhrávala vesele a hlučně, a za této hudby nasedli svatebčané do kočárů i automobilů a pokračovali v cestě do hospody. Nebylo to daleko a dalo se tam v případě potřeby dojít pěšky, ale bylo záhodno předvést se celé vesnici.

Ve slavnostně vyzdobeném sále Borgovy hospody byl připraven dlouhý stůl ve tvaru podkovy, ozdobený množstvím květin; ty nejkrásnější dal Tomáš přivést ze skleníků ve městě, v tento podzimní čas by jejich křehká nádhera venku dávno

pominula. Mísy se sladkostmi a číše s aperitivem byly připraveny; sotva se hosté rozesadili, přinášely už kuchařky první předkrmy. Konečně se lidé dočkali něčeho z masa! Za normálních okolností by bylo samozřejmé, že my šelmy budeme sedět u stolu jako lidé, ale že nás značně přibýlo a někteří se u stolu neumějí chovat (Dévi, Džain), dostali jsme vlastní stůlek dost nízký, abychom mohli sedět na zemi. Na jídle nás však nešidili, naopak!

Hostina trvala dlouho; už jsme trochu odvykli těmto způsobům. Taky naši Poláci se tvářili divně a přemýšleli, co o tom budou vyprávět těm, kdo s námi nebyli. Mezi jídlem se četly gratulace, zpívalo se a dokonce tančilo, ale hlavně se pronášely přípitky; a bylo jich požehnaně. Blahopřejné telegramy zaslali někteří čelní členové řádu, jmenovitě Knassen, Voglari, naši rytíři, Tomášovi rytíři a Palmiro Corsi, který velmi litoval, že nemůže být s námi (a zadarmo se najíst). Neozval se však Mario di Carialti z Paříže ani nikdo ze Španělska a Portugalska; zřejmě se domnívali, že Feroz je dostatečně reprezentuje. Nevím, zda to mělo symbolizovat jejich nesouhlas nebo zda je jen pod jejich důstojnost si takových maličkostí všimnout.

Hosté jedli a pili a bylo jim skvěle; všiml jsem si však, že většina Templářů se chová umírněně. Téměř nepili Dunbar ani Feroz; dokonce se spolu nehádali ani na sebe nemluvili. Julie se chovala normálně, ale něco viselo ve vzduchu.

Pak Tomáš vstal, dal naplnit sklenice a požádal o ticho: „Drazí přátelé, děkuji vám, že jste přijali moje pozvání a zúčastnili se mé svatby. Prosím, abyste se veselili dál a odpustili nám, že se na chvíli vzdálíme. Doufám, že se nám později podaří ještě se sem vrátit... prozatím se dobře bavte!“

A všichni jsme se vrátili zpátky na Hůrku. Tam se zatím konala hostina pro naše lidi; uvítali nás s potěšením a vyzvídali na kamarádech, jak svatba probíhala.

„Teď už zbývá jen provdat Julii a máme to všechno z krku,“ pochvalovala si Diana, „Jenomže nevím, kdo by ji chtěl...“

„No dovol!“ urazila se Julka, „To já nikoho nechci!“

„Jenom se nedělej! To se ti nikdo nelíbí?“

„Ani malíčkem se mě nikdo nesmí dotknout! Jediný rozumný mužský je tady Honzík Dunbar; taky jediný, koho si pustím blíž než na tři kroky k sobě; a víš proč?“

„To teda nevím, čím jsem si vysloužil tu důvěru!“ řekl Jan.

„Protože jseš jedinej, kdo se se mnou nechce oženit! Každý chlap, kterýho jsem zatím potkala, mi hned a zrovna vyznával lásku; jak na to přivede řeč, zaklapu podpatkama a už mě není! Ty uvažuješ aspoň trochu jako rozumnej člověk a takový nesmysly jsou ti volný - proto jsem s tebou ráda!“

Jan se sice smál, ale řekl: „A kdybych tě přeci chtěl?“

„Opovaž se o tom začít! Hnala bych tě!“

„Snad jsem tak moc neřekl! Neboj, má milá; já si počkám, až za mnou přilezeš po kolenou!“

„Já? To ty budeš prstíčkem hrabat a špendlíčkem kopat...“

„A víte, že by vám to docela slušelo?“ smál se Tomáš, „Hádáte se už jako správní manželé.“

„Tak já bych si ji s dovolením vzal!“ navrhl Dunbar, „Jaký jí dáš věno, drahý tatíčku?“

„A já chtěla tomuhle člověku fandit v souboji! Nehrozí; ať tě třeba Feroz rozseká na kusy!“

„Přesně tohle povzbuzení jsem potřeboval!“ smál se.

Eva-Marie byla poněkud rozladěna; očekávala, že zůstanou dole v hospodě až do pozdní noci. Teď pochopila, o čem je řeč: „Oni se spolu skutečně budou bít?“

„Už to tak vypadá,“ usmál se Tomáš.

„No ne! A proč?“

„Proč ne?“

Souboj se měl konat na dvoře statku. Od počátku k němu všichni zaujímali lehce pobavený vztah dávající tušit, že se bude jednat jen o nezávaznou legraci, při které se nikomu nemůže nic stát. Hlavně oba soupeři se tvářili, jako když chtějí ze své dobré vůle poskytnout ostatním rozptýlení.

„To si nevezmete ani nějaké ochranné oblečení?“ ptala se Eva, „Co kdyby se vám něco stalo?“

„Vemte si na to bílé košile,“ navrhoval Denis, „Na těch je aspoň pěkně vidět krev!“

„Staří Řekové bojovali nazi,“ konstatovala Diana, „No ne, vážně nazi, akorát na hlavě měli helmu s hřebenem. Je to vyobrazené na spoustě váz v Athénském museu...“

„Vikingové se taky k boji svlékali.“ připojil se Theobarr.

„Vikingové jsou zvyklí na zimu,“ potřásl hlavou Feroz.

Charry zajistil dva ostře broušené kordy s čepelemi z kvalitní oceli; soupeři je vyzkoušeli a když zjistili, že jim vyhovují, nastoupili proti sobě. To už okolo nich byli shromážděni všichni, kdo na statku byli, dokonce začali uzavírat sázky. Feroz pořádal Tomáše, aby byl jeho svědkem, Dunbarovi šel za svědka Charry; vrchním rozhodčím se stal Tošio Yamanaki.

Oba soupeři se pozdravili a zkřížili čepele. Tošio se zájmem přihlížel; u Voglariho na Lago di Como se zajímal, co je to italská škola, dokonce se naučil trochu italsky, aby si mohl přečíst příručku, ale skutečný souboj doposud neviděl. Tomáš mu tiše říkal jména seků, pokud je v té rychlosti stihl zaznamenat.

Feroz zabodoval; hrot jeho kordu se na chvíli dotkl Dunbarova ramene a košile zrudla krví. Jan odskočil a Feroz se zasmál: „Vidíš, bratře, kdybys přijal výzvu do první krve, byl bys teď už poražen. Takhle máš ještě možnost...“

Dunbar neřekl nic, ale pohled do jeho očí nevěstil nic dobrého; předtím si pouze přál zvítězit, teď počínal Feroze nenávidět. Hrabě to velmi dobře věděl a nevadilo mu to, naopak se zdálo, že až teď ho to začíná pořádně bavit. Snažil se udržet si Dunbara kordem co nejdál od těla, dráždil ho ironickými úsměvy a odrážel jeho útoky hbitými odseky. Přesto se mu nepodařilo ochránit se úplně; kord jej zasáhl skoro na stejné místo, avšak zřejmě hlouběji, protože té krve bylo podstatně víc.

„Jedna - jedna,“ řekl s úsměvem, „Pokračujeme?“

Dunbar přikývl; několikrát zkřížili kordy, potom se Ferozovi podařilo useknout Janovi jeden z prstýnků kadeří.

„Tak nevím; je to zásah nebo ne?“

„Žádnou krev nevidím!“ vykřikla Julie.

Feroz jen škubl tváří a pokynul, aby se pokračovalo. Dunbar se snažil nějakým způsobem mu to vrátit, ale nedařilo se; zato Feroz mávl kordem a rozt'al mu košili na prsou.

„Tady máš tu krev, co sis přála, princezno!“ usmál se.

„Já jsem si nic takového nepřála!“ rozkřikla se.

Dunbar ze sebe serval košili; snažil se zastavit krev, ale to nešlo, tak ji vztekle zahodil za sebe. „Pokračuj!“ vykřikl.

„Ještě ti to nestačilo?“ ušklíbl se Feroz. Elegantními pohyby svlékl košili, aby neměl výhodu.

Dunbar se proti němu vyřítíl jako vzteklý býk; sekl špičkou kordu, mířil asi na rameno, ale zásah se nezdařil, tak mu rozt'al levou tvář. Feroz se dotkl rány rukou a zamračil se.

„To byla dobrá rána, vévodo Dunbare. Musím si dávat pozor!“

„Radil bych ti to!“ vrčel Janek.

Feroz se snažil zasadit mu rozhodující ránu; Dunbar ale hbitě uskočil a Feroz se téměř sám napíchl na jeho zbraň. Stačilo málo, ale Jan svoji zbraň ovládal a včas jí škubl zpět; přesto zůstala nebezpečně vypadající rána velmi blízko srdce.

„Ano,“ řekl Feroz a hledal, komu podat svůj kord, „Myslím, že jsi dosáhl třetího... zásahu.“ dodal a hodil jej na zem.

Charry a Tomáš se k němu vrhli a podepřeli ho.

„Klid, pánové; takových jako já se tak snadno nezbavíte. Copak nevíte, že jsem též nesmrtelný?“

„Rozhodně to nebudeme ověřovat v praxi,“ rozhodl Tomáš, „Hned tě ošetřím; nezdá se, že je to něco vážného!“

„Když to není nic vážného, pomohu si sám,“ odpověděl Feroz, „Bratře Olgierde, mohl bys roztopit tu svoji saunu?“

„Zajisté ano, ale... myslíš, že...“

„Říkám, že si pomohu sám! Vlastně, už jsem docela v pořádku, jen trochu slabý. Bratře Jene, podej mi ruku; a odpusť, že jsem se nevhodným slovem dotkl dámy, již chováš ve svém srdci!“

Jan mu podal ruku a Julie řekla: „Chceš pronést neprozřetelný slib, že už mne nikdy nebudeš dráždit? To snad ne!“

„Pochopitelně; ohrozil bych tím tvůj život, protože by ses beze mne unudila k smrti. Smím tě požádat, abys šla s námi do lázně? Slibuji, že si na tebe vymyslím nějaké speciální urážky...“

„Beru! Docela dobrý nápad...“

Pomohli Ferozovi dostat se do sauny; mohl chodit, ale tvářil se, že je mu skutečně zle. Dost se tomu dalo věřit; nechal se od nich bez odporu svléknout, pak usedl na lavici a dovolil, aby si jeho rány prohlédli ti, kdo se domnívali mít lékařské vzdělání. To byli v tomto prostředí skoro všichni.

„Není to skutečně nic vážného,“ konstatovala Diana.

Tomáš s nimi do sauny nešel; věnoval se Evě, která nesla velice nelibě, že se pozornost přesunula od ní někam jinam. Postačilo, že tu byly Diana a Julie, Denis, Lukáš, Theobarr, Tošio a další. Taky Jan Dunbar, který měl rovněž dvě zranění vyžadující péči; ale to se nějak přehlédlo, neboť vyhrál.

Připomněla to Julie, která opatrně doporučovala oběma mužům strávit nějaký čas odpočinkem a léčením svých zranění, než se budou věnovat čemukoliv jinému; v žádném případě nechtěla dovolit, aby se běžně zabývali svými plány. V Dunbarově případě to byl odjezd zpátky do Německa nejpozději v pondělí ráno; odjet sám a na motocyklu považovala za hazard se životem.

„Podívej, Ferozovi pomáhá samotné peklo,“ argumentovala, „Ale ty jsi normální člověk, bolest a ztráta krve na tebe má vliv jako na všechny ostatní! Zamotá se ti hlava, havaruješ s motorkou a zůstaneš někde bez pomoci!“

Feroz se potěšeně šklebil, protože Jan se ohradil: „Jsem stejně člověk jako Guy a ty nedělej paniku! To už jsi mu taky uvěřila, že je vtělený ďábel? Vždyť je to naprostá pitomost! Vidíme sami přímo před sebou, že má naprosto lidské tělo, bez výhrad!“

„Co vidíme a co je realita, mohou být klidně dvě různé věci.“ připomněla Diana, „Realita a zdání jsou dva pojmy...“

Ostatní trpělivě čekali, až se vykecá; jenže Diana si včas uvědomila, že nepřednáší studentům, takže nadhodila: „Právě teď máme skvělou možnost vyřešit tuto otázku! Jsme tu sami a bratr Guy je zřejmě natolik oslabený, že třeba začne odpovídat na naše otázky pravdivě a nebude nic předstírat!“

„Skvělé,“ řekl Feroz, „A když to neudělám?“

„Mohli bychom třeba zkusit... tě donutit!“

„Ještě lepší! Rád bych za těchto okolností viděl novinářské titulky, až to skončí: Kastilský šlechtic umučen na venkovském sídle komthura! Hraběnka z Guyrlayowu dala surově týrat svého hosta pro podezření, že je vtělený ďábel. Ostatní hosté nadšeně souhlasí a přihlížejí, jak ubohý hrabě Feroz umírá...“

„Zatím ti nikdo neubližuje!“ řekla Julie, „I když přiznávám, že to není špatný nápad! Například bychom použili takového způsobu ošetření, aby tě to co nejvíc bolelo...“

„Především obdivuji tvou útlocitnost, princezno. Za druhé máš pravdu, ta možnost skutečně existuje. A za třetí: nereaguji na bolest tak, jako normální lidé. Naopak, do jisté míry je mi příjemná, vzrušuje mne. Studovala jsi někdy spisy markýze de Sade nebo doktora Sacher-Masocha o sexuálních úchylných?“

„V žádném případě!“ ohradila se rozhořčeně a zrudla.

„Jak se zdá, přes panenský ruměnc na tvé líci tušíš, oč jde. Je velmi nepříjemné, že se doposud bráníš získat zkušenosti, které by ti umožnily vidět situaci v její skutečné podobě. Takže se bohužel nacházíš v iluzi zvané májá; Diana ti určitě s velkým potěšením vysvětlí, co to je...“

„Vím, co je májá, vím, co jsou různé úchylnky a nechci se bavit ani o jednom z toho! Jsi perverzní a duševně nemocný,

Ferozi!“

„Naopak; já jsem zdravý a v pořádku. To ty jsi nemocná, protože jsi zatím nepřivolila k provedení jisté drobné operace, která by měla několik příznivých důsledků: především by ses uklidnila a přestala propadat hysterii...“

„Mlč, pane, nebo ti způsobím ještě další zranění! Třeba z nosu ti zatím krev neteče, ale to se dá snadno změnit!“

Feroz se smál; zato Charry pronesl moudře: „Myslím, že diskuse by se měla udržovat na určité odborné úrovni!“

„Ano, to by skutečně... Ale je-li cílem porady odborně zjistit, zda jsem d'ábel či nikoliv, nelze se vyhnout tématům z oblasti sexu, protože jak je ti zajisté známo, právě v sexu se d'ábelské vlastnosti projevují nejvíce. Pokud se tedy princezna Julietta hodlá odborně věnovat démonologii, musí se o těch záležitostech alespoň dovědět, když už je nehodlá vyzkoušet!“

Julie se usmála: „Děkuji ti za odborný výklad, bratře Guy. Sice se nehodlám profesionálně věnovat tomu, čemu říkáš démonologie, ale chci získat objektivní přehled a přijímám názor, že to k němu neoddělitelně patří. Takže si kecej, co chceš.“

Denis už byl příliš dlouho potichu. „Já jsem teprve student a rád bych si ve věci zjednal jasno: jak vznikl názor, že rytíř Guy Feroz má něco společného s d'áblem, o co se to opírá a proč by nás to mělo zajímat. Může mi někdo odpovědět?“

„Moudře mluvíš, hochu! Ten názor vznikl pro tělesnou podobnost, ačkoliv nechápu, kdo přesně ví, jak ten d'ábel vypadá. Může někdo říct, že viděl nějakého jiného d'ábla - kromě mne?“

„Určitě ne; tak dál!“

„Když vešlo ve všeobecnou známost, že jsem démonského původu, bylo by ode mne krajně nezdvořilé to popírat, zvláště když mnohým, zejména dámám, se tato verze nesmírně zamlouvá; není tedy mou povinností chovat se jako d'ábel, abych je nezklamal?“

„Takže ve skutečnosti d'ábel nejsi?“

„Jsem. Proč bych nebyl?“

Na jeho prohlášení nevznikla tak otřesná reakce, jak čekal; takže pokračoval: „Když bude tato skutečnost nezvratně potvrzena vědeckým výzkumem a doplněna mým obsáhlým dobrovolným přiznáním; smím se zeptat, co uděláte v tom případě?“

Přítomní zaváhali, více méně se ocitli v rozpacích.

Feroz pokračoval: „Diana a jiní odborníci vám zajisté potvrdí, že zbavit se ďábla není tak snadné. Můžete zabít tohle tělo, jak se vévoda Dunbar přesvědčil, krev z něj teče jako z každého jiného. Teoreticky by mi mohl způsobit zranění, jehož následky by mohly být počítány za smrt. Ale přesto neodejdu; moje osoba podléhá reinkarnaci jako každá jiná, takže se znovu zrodím na jiném místě v jiné podobě a budu dál ohrožovat ostatní. Dokonce si vás z pomstychtivosti najdu a pohraju si s vámi...“

„On se opovází ještě vyhrožovat!“ planuly Julii tváře.

„Tebe si vychutnám nejvíc! Napadá mne skvělý způsob pomsty: narodím se jako tvůj syn. Ne, ještě lépe dcera; před tou bývají mateřské argumenty zcela bezúčelné. Jestliže zhruba rok před tvým porodem opustím tento svět (třeba rukou někoho jiného), potom mne můžeš očekávat přímo ve svém lůně; už se těším na bolest, kterou ti způsobím, až jím budu procházet ven!“

„Nechápu, proč musíš neustále přede mnou mluvit o věcech, které se nemají projednávat v přítomnosti dámy!“

„To je sporné! Polské členky řádu Svaté Jadwigy a občanky Arminského císařství jsou nesmírně hrdé na to, že jsou provdané za další občany, těhotné a připravené po přírodou stanovené době dát život maličkým občánkům; to zdůrazňuji proto, že je nejvyšším zájmem státu i řádu, aby se to stalo. Zatímco dcera komthura, zdravá, krásná a v každém směru vhodná, se prozatím vyplnění své biologické povinnosti pod různými záminkami pošetile vzpírá. Tomu je třeba rázně odpomoci, ne?“

Julie se nerozhněvala: „Uklidni se, rytíři Ferozi. Souhlasím se vším, co říkáš, ale dodávám: je mou povinností provdat se a přivést na svět zdravé děti, což udělám s nejlepším možným partnerem. V současné chvíli si ho vybírám a můžu tě ujistit, že ty to nejsi a v žádném případě nebudeš!“

„Škoda...“

„Je mi líto, ale sám jsi mluvil o povinnostech vůči státu.“

Denis opět promluvil: „Mohl bys být tak laskav a dopomoci nám k nalezení skutečné pravdy?“

„Je obtížné chytit černou kočku v temné místnosti; zvláště když tam žádná kočka není.“

„Tím chceš říct, že žádná objektivní pravda neexistuje?“

„Přesně tak. Ostatně, ať odpovím jakkoliv, stejně nemusíš věřit a můžeš říct, že se buď vmlouvám nebo dělám zajímavým.“

„Co kdybys třeba odpověděl podle toho, jak vidíš skutečnost a nás nechal posoudit, co je pravda a co ne?“

„Ano, to je hezké; souhlasím a odpovím.“

„Jakým způsobem se má postupovat v případě, že je osobnost dítěte, které se má narodit, sporná? Například tehdy, když je oprávněná obava, že otcem je démon a dítě bude také?“

„Odpovím ti, Lorde Čaroději, ale zajímá mě, kam směřuješ svojí otázkou!“

„Chci předejít možnosti, že by se Julii nebo komukoliv jinému narodil malý ďábel. Ty sám jsi tu možnost nadhodil...“

„Očekáváš, že ti odpovím proti svým záměrům?“

„Očekávám, že mi odpovíš podle pravdy a způsobem, který by mi umožnil správně pochopit, jak předepisují řádové zvyklosti.“

„Dobře. V takovém případě je třeba postupovat takto: při porodu vyčká kněz u rodičky do chvíle, kdy dítě začne opouštět lůno; ve chvíli, kdy se objeví jeho hlavička, pokropí je svěcenou vodou a pokřtí, dokud je v těle matky. Tak se

zabrání, aby ďábel nemohl vstoupit do jeho těla mezi narozením a křtem.“

„Je tento způsob ochrany účinný?“

„Byl úspěšně vyzkoušen v případě čaroděje Merlina na úsvitu britských dějin; můžeš si to najít v literatuře.“

„Byl tento způsob použit ve tvém případě?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Bylo provedeno nějaké jiné opatření, abys nemohl uškodit žádné nevinné bytosti?“

„Těžké říct. Považuješ za účinnou ochranu řádovou přísahu? Na druhé straně, co si představuješ pod pojmem nevinná bytost?“

„Třeba malé dítě...?“

„Ty jsi dítě a pro mne dost malé; jsi nevinná bytost?“

„Tak bych to definovat nemohl!“

„To jsem rád. Můžu říct, že v tomto případě jsem spíš pedofilní sadista, neboť mám chuť tě přehnout přes koleno a důkladně ti nařezat.“

„Za co?“ šklebil se Denis.

„Za nic. Řekl jsem přece, že jsem sadista; jen tak, pro radost! Namlátit tobě musí být nádherné potěšení!“

„Počítej s tím, že se budu tvrdě bránit!“

„Úpěnlivý nářek a bezmocné pokusy oběti se bránit lovce velice vzrušují - to bys měl vědět!“

Denis se pochechtával a uvažoval co říct. Konečně na to přišel: „Tím chceš omluvit svoje neuctivé jednání k dívkám?“

„Ano, správně! Symbolem čistoty a nevinnosti je panna; kdybych tvrdil, že to respektuji, dopouštěl bych se lži.“

„Pokud vím, ďábel je označován jako Otec lži!“

„Jistě. Ale aby ti jako lháři bylo uvěřeno, musíš co nejčastěji říkat pravdu. Čistá lež je jenom reklama.“

„Stejně tak bys mohl říct, že máš-li být nemorální a sám druhé k nemorálnosti svádět, je nutné, abys morálku prosazoval!“

„Výtečně! Uvažuješ bystře a těším se, až budeš studovat na naší škole. Jsem Velký Inkvizitor, ochránce morálky a přísný soudce přestupníků; to je nejlepší místo, odkud mohu působit.“

„Pak ale jedno z toho musíš předstírat! Buď morálku, nebo přísné tresty pro ty, kteří ji nectí!“

„Ne, to se dá spojit. Nejhorší hříšníci jsou obvykle ti, kdož nejméně ochraňují morální principy; protože lépe než jiní vědí, jak snadné je porušovat je. Chceš příklad: ti mladí, které chceš poslat do Arminu. Jsou morálně téměř bezúhonní; představují si život jednoduchý, čistý, mravně nezkažený. Jejich činnosti jsou přirozené; i láska, kterou dávají. Ublížovat jim by nebylo hezké ani důstojné mého postavení...“

„To tě šlechtí.“

„Ale na druhé straně jsou tu někteří, které kazím docela rád: to se týká vás všech, jak tady jste. S vámi je zábava...“

„Můžeme se ti nějak bránit?“

„Stále se bráníte. Někdy úspěšně, jindy méně.“

„Co bude, když někdo podlehne tvému našeptávání?“

„Bude potrestán.“

„Sám jsi jej k tomu navedl! Je to spravedlivé?“

„Tak to bylo od začátku naplánováno. Já neurčuji pravidla; pouze je dodržuji a plním Pánovy příkazy...“

„Tvrdíš, že je Pánova vůle, aby docházelo k hříchu?“

„Ani stéblo trávy se nepohne bez Pánova svolení.“

„A ty jsi tu proto, abys lidské bytosti provokoval k páchání hříchů. Když to ale udělají, potrestáš je za to?“

„Samozřejmě, když si to zaslouží!“

„V tom případě musíš potrestat všechny.“

„Jistě! Kdo spáchá malé zlo, toho potrestám málo. Kdo vykoná veliký hřích, potrestám ho víc. Kdo se dopustí smrtelného hříchu... víte, jak to s ním dopadne!“

„Komu jsi přišel ublížit sem?“

„Přišel jsem vyřídit svoje záležitosti; ale bude-li třeba, sám si najdu toho, kdo zaslouží smrt. Dostane ji!“

„Jak vyřešíš, že tě Jan Dunbar poranil?“

„Co kdo způsobí mně, nepovažuji za hřích. Ani Julii nemám za co trestat; a ty se taky neboj, Denisi. Nejdu po vás, prozatím jdu po vašich nepřátelích. I když... nespolehejte na to!“

„Kdybys byl opravdu, co říkáš, bylo by to fajn...“

Feroz se usmál a pokynul mu, aby přistoupil blíž: „Můj drahý Denisi, jsi ještě hodně mladý, i když velmi chytrý... Přál bych ti dlouhý šťastný život. Mohl bych ještě dlouho odpovídat na tvoje otázky; ale ty přece sám víš, že na ně není odpověď. Každé moje prohlášení jsou jen slova; zazní a zaniknou. Pokud mi chceš udělat radost, zapamatuj si toto: žádné slovo není důležité.“

Potom Feroz pokynul, aby mu někdo pomohl jít ulehnout; bolest a velká ztráta krve jej přemohla, jeho rány byly vyčištěny a vše v takovém pořádku, jak jen to šlo. Zdravko jej s pomocí druhých odnesl a uložil na lůžko.

A Denis šel za námi, lehl si Dévi na hebký černý kožich a řekl:

„Někteří lidé jsou velice zvláštní.“

Julie dospěla k názoru, že přes veškerou snahu se dneska večer nevytancuje, jak by si zasloužila. Oba její nápadníci a oblíbení taneční partneři byli vlastní vinou mimo provoz. Charry si s ní zatančil jednou a znovu potvrdil, že tanec pro něj není ani uměním, ani rozkoší. S Tomášem tancovala dvakrát. Dimitrij tančil dobře, ale momentálně se mu zalíbila jedna polská dívka, která pocházela z Brěstu a nenáviděla Rusy tak intenzivně, že ji musel vytrvale přesvědčovat. Julii

stačil jediný pohled, aby věděla, že to dneska v noci dopadne. Přála mu to.

Zatančila si s každým z hostů, který o to měl zájem, taky se staršími Polskými důstojníky; byli nesmírně dvorní a uhlazení, ale pořád ještě v ní viděli sestru svého komenditora a neodvážili se nějak se s ní sblížit. Čím dál víc se přesvědčovala, že jediný skutečně zábavný člověk je tu Feroz; vždy se mu povedlo ji vytočit k zuřivosti. Když se nemohla bavit, alespoň si připíjela se všemi a dráždila je provokativními řečmi. Ne že by se opila jako oficír carského gardového pluku; na světě nebylo tolik alkoholu, aby v něm utopila své rozladění.

Když si na chvilku vyšla na dvůr nadýchat se čerstvého vzduchu, potkala Jagnu. Ne že by ji za celý den neviděla, Jagieňka velela oddílu děvčat, která stála špalírem před kostelem a dělala parádu i leckde jinde, ale nemluvila s ní. Teď si vzpomněla, jak se k ní chovala v noci, a... neodolala.

„V noci se mi o tobě zdálo! Jseš pěkná mrška!“

Jagieňka byla samozřejmě zvědavá, tak si sedly na klády dost daleko, aby nepřekážely. Julie uvažovala, kolik jí prozradí, ale sotva začala mluvit, neudržela se a vykecala na sebe všechno včetně nejtrapnějších detailů. Holka poslouchala s očima vykulenýma a občas vyrážela obdivné zvuky.

„To bych ti nikdy neudělala!“ ujistila ji několikrát, naposledy když Julka líčila svoje probuzení.

Potom se zatvářila... „Nebo bys chtěla?“

Julka ji popadla za krk a naznačila, že ji uškrtí, ale Jagieňka se nelekla.

„Kdybys třeba slíbila, že s náma pojeděš na ten ostrov, tak tě ostříhám třeba hned!“

„Na to zapomeň!“

„Já se hrozně těším. Je tam prý krásně teplo, budu moci chodit celý život nahá...“

Julka neodpověděla, tak Jagna hbitě změnila téma: „Hele, kterej z kluků se ti víc líbí?“

Julka opět nestihla nic říct. „Nejradši bych se provdala za oba dva. Škoda, že to nejde. Nebo myslíš, že by to šlo?“

„A jiní kluci se ti nelíběj?“

„Ale jo. Ale do těch dvou jsem nejvíc zamilovaná.“

„Ty nejseš zamilovaná. Tobě se jenom bouřej hormony. Dávej si bacha, ať neuděláš nějakou blbost!“

„Jako třeba jakou?“

„Však ty víš! Stačí trocha nepozornosti a...“

„Náhodou, já bych chtěla mít dítě!“

„V patnácti?“

„Myslíš, že jsem na to ještě malá? Náhodou jsme se s holkama domluvily, že chceme mít děti co nejdřív!“

Julie podrážděně zafrkala. To se naučila od tygřice Arrín.

Jagieňka se najednou zčista jasně rozbřečela. Přivinula se k Julii a sevřela ji vší silou. Julka ji objala, hladila po hlavice a konejšila jako dítě.

„Víš, já už nikoho nemám! Jenom ségru... a ty seš na nás taková hodná!“

Julka si nebyla vědoma, že by pro ni udělala něco dobrého, ale... aspoň jí utřela nos do kapesníku.

„Víš, tátu zabili... umlátili v kriminále! Máma vyskočila z okna, když ji vedli k výslechu... hodně toho věděla a bála se, že by to z ní vymlátili!“

Julka strnula hrůzou, tohle nevěděla.

„Myslíš, že jí Bůh odpustí, že se sama zabila? Sebevražda je strašný hřích...“

Naštěstí se Julka už trochu vzpamatovala. „To nebyla sebevražda. Padla v boji!“

Jagna ji sevřela ještě pevněji. „Já se jim pomstím! Všem těm bestiím... jednou se vrátím a potom...“

Julka ji hladila po holé hlavě. Jagieňka se pomalu uklidňovala.

„Dobře, že jste nás ostříhaly. Ola sebou v noci pořád mlátí... ty její pačesy mi vždycky vlezly do pusy...“

Tohle Julka nepochopila.

„Spíme pořád spolu. Ola se bojí. V noci křičí ze spaní... teď už míň, bylo to horší. Ale kope a pere se. Má strašné sny...“

Julie neřekla nic. Její sny se jí teď zdály zcela bezvýznamné.

„Možná by měla spát se šelmami. Těch jediných se nebojí. Tygrů, leopardů... ničeho.“

A Julka najednou dostala nápad. Nosila pořád tu Ferozovu dýku, teď ji odepjala i s pochvou.

„Vezmi si tohle! Poznáváš ji? Je to dobrá zbraň... Už nikdo ti neublíží!“

Jagieňka se jí vrhla kolem krku.

„Já tě mám tak ráda! Chtěla bych, aby se ti o mně v noci zase zdálo... a mně o tobě!“

A byla neděle, kdy se mělo konat slavnostní rozloučení těch, kdo odplouvali do Arminu. Rovněž hosté se rozjížděli, což se dalo dobře spojit. Od rána směřoval k přístavu neustálý proud jezdců i povozů.

Očekávalo se, že Feroz zůstane nějaký čas na lůžku a bude se léčit, ale ráno klidně vstal a jako by se nic nestalo, chystal se s námi do města. Měl zřejmě záviděníhodnou schopnost se rychle vzpamatovat, vypěstovanou řadou předešlých střetnutí.

Již v minulých dnech byla na lodě odstěhována většina předmětů, jež budou přesídlenci potřebovat; při tom bylo také určeno, kde kdo bude bydlet a za jakých podmínek. Bylo jich hodně, tak se o žádném pohodlí nedalo mluvit, ale bylo rozhodnuto, že ženám a dětem bude přece jen umožněno žít trochu líp než mužům. Přesto nikdo nezastíral, že plavba bude drsná a plná nepohodlí.

Byly vzneseny určité dotazy, zda by nebylo dobré umožnit bydlet společně alespoň rodinám; Lukáš odpověděl, že dobré

by to bylo, ale možné to není. Všechny ženy jsou provdané a každá rodina touží po soukromí; ale na to budou muset počkat až do Arminu. Vystěhovalci se s tím smířili.

Mnoho Poláků, vystrojených do slavnostních modrých uniforem se spoustou ozdob a čtyřrohou čapkou na většinou vyholené hlavě se vydalo do místní gotické katedrály, aby se tam naposled pomodlili a požádali o Boží ochranu v průběhu cesty. Domácí obyvatelé už věděli, co jsou zač a přáli jim štěstí, místní farář s nimi také hovořil laskavě, když viděl jejich zbožnost.

Olgierda se ptali, jak by se měli očistit před vyplutím od svých hříchů; když přišli na téma zpovědi, řekl:

„Zpověď je především vyznání hříchů Bohu; v podstatě není důležité, komu se s nimi svěříte, pokud dotyčný je v milosti Boží a správně se pomodlí za jejich odpuštění. Postačilo by to, co chcete Bohu svěřit, pošeptat do sklenice vody a vylít ji přes okraj do moře. I tímto způsobem lze dosáhnout očištění...“

Někdo se zeptal Feroze, je-li to pravda. „Ano, samozřejmě! Bratr Olgierd je velmi moudrý a vnímá správně Pánovu vůli, takže jeho rady jsou za všech okolností správné.“

„Slyšel jsem, pane, že ty popíráš platnost psaných Písem!“

„Neřekl jsem, že popírám jejich platnost a správnost. Řekl jsem, že všechna Písma jsou jen slova napsaná na papíře; pokud ti přinášejí osvícení nebo nějakou pomoc, pak je správné, že je čteš a řídíš se jimi. Ale důležité je také, kdo čte a jak si ty texty dokáže vyložit. Zda je to v souladu s Boží vůlí...“

„Jak může být Písmo v nesouladu s vůlí Boha?“

„Písmo ne. Ale tvoje chápání velmi snadno.“

„Slyšeli jsme, pane, že se dokonale vyznáš v rituálech, které přinášejí prospěch při nějakém účelovém konání. Mohl bys nám dát radu, jak dosáhnout dobré plavby a odstranit její ohrožení?“

Feroz se zamyslel a probíral, jakou radu jim poskytnout. „Znám mnoho způsobů očistných rituálů. Prošel jsem si obě

vaše lodi a nabyl přesvědčení, že jak Jerzy Lasęka, tak Virgen Santa byly zbaveny většiny špatné energie, jež se vzbuzuje ve věcech během styku se špatnými lidmi; myslím, že lodě jsou do značné míry očištěny a bezprostřední nebezpečí jim nehrozí.“

„Ale zajisté to lze udělat ještě dokonaleji!“

„Ano, šlo by to. Ale tento rituál se dotýká oblasti sexuální magie a nejsem si jist, zda je v tomto případě vhodný; ačkoliv jeho účinnost je nade vší pochybnost.“

Chlapci se ohlédli na komthura Lukáše, ten byl vrchním arbitrem ve sporných případech. Lukáš pokrčil rameny: „O co jde?“

„Je známo, že milostný styk na určitých místech ve vhodné době přináší ochranu a požehnání. Bývalo zvykem tím způsobem žehnat polím; také nově postavený dům získá ochranu, když je zasvěcen.“

„Lod' je plovoucí dům; pokud myslíš, že je třeba to udělat, pak... ale kdo by to měl vykonat?“

Guy Feroz stručně požádal o klid. „Pronesu přednášku, ačkoliv to nedělám rád. Nicméně myslím, že je potřebné, aby všichni znali fakta a jejich co možná nejsprávnější výklad.“

Láska je darem Božím. Bůh si přeje, aby se lidstvo rozmnožovalo a naplnilo zemi; z toho důvodu dává lidským bytostem schopnost mít rád někoho druhého a vyjádřit to tělesným stykem; všechno to je přirozené, správné a Bohu milé, ačkoliv se někteří nemravníci a blázni pokoušejí kázat něco jiného.

Jako každou činnost, lze milostný styk provádět ve třech kvalitách: dobra, vášně a nevědomosti. Teď nemohu zatajit, že různí kazatelé řadí tuto činnost do různých kvalit; to zřejmě vyplývá z jejich vlastní orientace a nikoliv z reality. Skutečná pravda je, že milovat se je možno ve všech třech kvalitách, ale každá činnost má různé výsledky.

Začneme s lidskou kvalitou vášně. Tam patří, když dojde k milování bez skutečné lásky, pouze za účelem tělesného uspokojení a vybití přebytečné energie. To se stává poměrně

často, dokonce i v manželství nebo dlouholetém vztahu; když třeba jeden z partnerů už svého manžela nemiluje, ale snáší jeho osobu ve své blízkosti a ze zvyku nebo z lhostejnosti vykonává manželské povinnosti. Taková činnost ničemu neškodí, ale také neprospívá. Nebudeme se jí nadále zabývat.

V kvalitě nevědomosti je případ, kdy ke styku dojde proti vůli některého z účastníků; třeba v případě, že muž podlehne svodům prostitutky, zmocní se ženy násilím či neřestná žena svede muže, aby od něho získala nějaké výhody. Takový styk je proti přírodě, nelíbí se Bohu, je naprosto hříšný a trestuhodný; nikdo z nás by se ho neměl nikdy dopustit, ježto při něm dochází k uvolnění velkého množství špatné energie, která pošpiní vše kolem. Následné očištění pak vyžaduje velká a dlouhodobá pokání a není jisto, zda i přes to nebude v budoucnu trestáno. O tomto způsobu styku platí všechna zlá slova, která pronesli moudří světcí během světových dějin; přestože však na něm není nic krásného ani prospěšného, lidé se ho stále dopouštějí. Je v tom moc Zla; jsou v tom pařáty d'áblovy, prokletí i trest.

Ale my jsme lidé, kteří se odevzdali Bohu; proto se zvláště nás týká třetí druh: láska v kvalitě dobra. Rozkoš, kterou při ní pociťují oba partneři, je darem Božím za jejich službu na této zemi, obrazem ráje. Bůh dává tuto svoji milost tak často a rád, že by jí mohl zalít celý svět; je tedy nanejvýš správné, aby lidé poslouchali Jeho hlas a přijímali jeho dar. Ano, je správné, aby ti, kdož se milují, naplnili svou lásku tak často, jak je jen možné; vždy, když pocítí touhu. Je to očistný rituál pro ně i vše kolem, je to oběť; dosáhnou-li štěstí, obětovali Bohu vlastní těla a jejich oběť je přijata příznivě.

Když jsem se dozvěděl o zákonu, který byl zaveden v Arminu a který říká, že okamžik uzavření manželství je ten, ve kterém se oba milenci poprvé spojí, překvapilo mne to; do té doby jsem měl za to, že všechno co jsem říkal, se týká lásky posvěcené manželstvím. Musel jsem si položit otázku: Co je manželství? Kdy má kněz právo požehnat tomuto vztahu a prohlásit jej za svatý? Kdo vůbec má právo říct, že tento čin je správný a Bohu milý? Zajisté má toto právo pouze Bůh sám, protože jenom On ví, jestli slova, která byla vyřčena, jsou

pravdivá. Muž ženě a žena muži slibují svoji lásku - ale jsou to jen slova. Jejich život ukáže, zda tato slova dodrží či zradí.

Jsem kněz, sluha Boží; když předstupuji před Jeho tvář, hledám pravdu a odhaduji Jeho vůli. Dospěl jsem k přesvědčení, že pravda je taková: Kde je láska, je také Bůh. Kde láska chybí, tam zbývá Bohu pouze zastříti svoji tvář a zaplakat nad ubohostí lidského pokolení. Zajisté je prospěšné a dobré, když ti, kdo se milují, co nejdříve navštíví kněze a požádají, aby vykonal nad nimi veškeré obřady, které považují za prospěšné. Ale nesporné je, že ten první rituál byl již vykonán; tím je láska. Každé další milování je potom potvrzením: ano, láska ještě trvá. Ano, milost Boží je stále s námi.

Říkám, že láska posvěcuje vše, čeho se dotkne. Láskou by měl být posvěcen prostor i čas; také tyto lodi. Dnes, zítra, kdykoliv to bude možné. Nezáleží na tom, aby u toho byla pronášena nějaká slova, aby byly učiněny nějaké obřady. Je to prospěšné, ale není to nezbytné. Důležitá je vůle těch, kdo to provádějí. To bude nejlepší ochranou pro lodě i lidi, kteří se na nich plaví.“

Naslouchali mu se zájmem, neboť jeho slova se jim líbila a byla v souladu s tím, co si sami mysleli a cítili. Ale mnozí mu chtěli položit otázky a hned s tím také začali:

„Když to ale nebude tak dokonalé, jak říkáš, mohlo by snadno dojít ke znesvěcení!“

„Ano. Nejen že mohlo, často k tomu dochází.“

„Můžeme se tomu nějak bránit?“

„Brát za všech okolností ohled na druhého. Zvláště ženy bývají někdy rozmarné, rády předstírají city tam, kde nejsou nebo je zastírají, ačkoliv v nich hoří vnitřní oheň. Dokud je to hra, je všechno v pořádku a je možné to připustit. Ale taková hra může snadno sklouznout do nebezpečí.“

„Tomu nebezpečí se právě chceme bránit!“

„Neubráníš se. Nemáš dost prozíravosti, aby ses ubránil. Nemůžeš mít dost rozumu, jinak bys nemohl milovat.“

„Taková hra je ovšem hazardní a nebezpečná!“

„Když miluješ, vždy hazarduješ a vždy se vydáváš do nebezpečí. Když to však neuděláš, jsi zbabělec.“

„Jak zacházet s těmi, kdo se dopustili hrubého přestupku? Jak trestat ženy a muže, kteří lásku předstírají nebo ji dokonce prodávají za peníze nebo nějaké výhody?“

„Netrestej; každý trest by byl nesprávný. Bůh odvrátí svou tvář od takového počínání; tehdy je čas, aby přišel ďábel a vykonal, co je jeho povinností. Jeho trest bývá krutý a nemilosrdný.“

„Nemůžeš tedy poradit nic prospěšného?“

„Snad jen toto: neustále dávej a nechtěj nic brát. Vždy, když někomu něco dáš a nečekáš odměnu, je to dobré. Dávej vše, co máš; dávej také sebe. Obětuj se druhému člověku; při tom dáváš oběť také Bohu. Tak, jak říká Šalomounova píseň:

Položíš mne jako pečeť na srdce své,

jako pečetní prsten na ruku svou.

Nebo silné jest jako smrt milování, tvrdá jako hrob
horlivost;

uhlí její uhlí, řeřavé, plamen nejprudší.“

„Proč jsi teď citoval Bibli?“

„Teď to bylo zapotřebí.“

„Řekl jsi, že když jsi poznal arminské zákony, překvapily tě. Do té doby ses řídil jinými. My teď jdeme do světa, kde platí zcela jiná pravidla než ta, která jsi přednesl. Jak na to máme pohlížet?“

„Jsou různé země a žijí na nich různé národy, jež mají svoje zákony. Některé ty zákony jsou moudré, jiné pošetilé; také lidé, kteří se jimi řídí, jsou moudří, pošetilí či obojí zároveň. Ale všichni jsou děti Boží a všechny má Bůh stejně rád.“

„Jak to ale máme posuzovat my?“

„Milovat je, bratře. Nebo chceš odsoudit toho, koho Bůh miluje? Chceš být moudřejší, rozhodnějši a spravedlivější než Bůh?“

„Co když ale vidíme, že si lidé nepočínají správně? Můžeme jim jejich omyl vysvětlit nebo případně zasáhnout?“

„Můžeš udělat cokoli; někdy je dobré vysvětlit, někdy je dobré použít i násilí. Ale obvykle je těžké to posuzovat; Bůh dovolí, aby se lidé dopouštěli přestupků, ale Bůh také posílá svoje věrné, aby jim pomáhali se ze svých bludů dostat. Čím víc vykonáš v Boží službě, tím větší hrozí nebezpečí, že se sám dopustíš chyby; ale také nevykonat svou službu je hříchem.“

„Jak se k tomu tedy postavit? Zasáhnout nebo nezasáhnout?“

„Musíš být natolik moudrý, abys vždy znal správný způsob a tím zasáhl. Jinak budeš potrestán.“

„To se ale může stát velmi snadno!“

„To se stane vždycky.“

„Není jiná možnost než dopouštět se přestupku?“

„Svatí hřeší sedmkrát denně. Jsi ty svatý?“

„Proč nás Bůh nevede správnou cestou?“

„Vede nás. Ale my nerozumíme Jeho pokynům.“

Mezi posluchači to šumělo; někdo se zeptal: „Arminský zákon také říká, že muž může mít víc žen a žena víc mužů; že každý, se kterým se spojili, je jejich právoplatným manželem.“

„Ano, to je pravda. Bůh to tak vidí.“

„Jak se má člověk dívat na jiné manžele svojí ženy?“

„Jako na svoje blízké příbuzné, bratry a sestry. Nemusí je mít tak rád jako toho, koho miluje; ale měl by k nim cítit lásku, úctu a přátelství. Také děti, které vzejdou z takového vztahu, by měl přijímat jako své příbuzné.“

„To by znamenalo, že je možné uzavřít příbuzenství také tím, že někomu daruji svoji ženu!“

Feroz se začal tiše smát, také jiní se smáli. Chlapec dodal: „Já četl v nějaké knížce, že jsou národy, které to dělají!“

„Ano, to je pravda,“ řekl Feroz, „Ve skutečnosti máš pravdu: koho máš tak rád, že se s ním rozdělíš o chléb a vodu, s tím se můžeš rozdělit i o ženu. Ale je v tom jistý problém: žena není předmět, je to živý člověk nadaný vlastní vůlí. Chce-li si hrát na tvůj majetek a dát se darovat, je to pěkná hra; ale má rovněž právo nechtít a odmítnout.“

„Má jeden z partnerů právo odmítnout manžela a odejít?“

„Ano, to právo má. Ale je to právo svévolné: přestane dávat, takže přestane být v přízni Boží.“

„Odejde třeba k jinému člověku; tím tu službu naplní.“

„Chápu. Inu, nic na tomto světě není věčné.“

„Co má dělat ten, který byl opuštěn?“

„Plakat.“

„Co když není tak moudrý jako ty? Co když pocítí hněv, nenávisť a touhu po pomstě?“

„Nejsem moudrý a také cítím myšlenky zlé a hříšné. Právě proto je život krásný; byl by nudný, kdybychom byli dokonalí. Nejsme andělé, jsme pouze lidé. A všichni jsme hříšní.“

„Nejsi-li ty sám dokonalý, jak můžeš učit jiné?“

„Zeptali se mne; neříkám, že to, co jsem řekl, bylo dokonalé. Nejsem Bůh, jsem jeho sluha. Poznání, které mám, je částečné, a z toho jsem teď mluvil. Později se třeba dozvím víc.“

„Máš pro nás ještě nějakou závěrečnou radu?“

„Ano. Milujte všichni Boha a sebe navzájem.“

Rozešli se; také Feroz opustil loď. Někteří se rozhodli jeho rady a pokyny uskutečnit okamžitě; ostatní se smáli a přijímali jejich snahu za prospěšnou.

Lukáš zastavil Olgierda: „Slyšel jsi tu jeho přednášku? Co si o tom myslíš ty?“

„Řekl pravdu.“

„Povídá se o něm, že je samotný ďábel!“

„Právě proto říká pravdu.“

„Když ale lidé poslechnou, bude se čím dál častěji stávat, že k tomu dojde před lidmi... za přítomnosti druhých! Copak dospělí, ale... je tady spousta dětí, všude šmejdí...“

„Nedělej si starosti. Zvyknou si. Uvidíš, jak rychle.“

„Ale... nezkazí se tím jejich morálka?“

„Morálka každého se dřív či později zkazí. Co s tím naděláme? Takový už je život. Tam na Ostrově budou žít podle své vlastní morálky, vlastních zákonů. Určitě to zvládnou...“

„Ale společnost všude jinde je odsoudí!“

„No a co?“

Společnost kolem lodí zatím přihlížela, jak se připravují hráči na různé hudební nástroje. Feroz zasedl k harmoniu, ostatní si připravili kytary, bubínky, písňaly i činelky. Chvilku ladili, ale pak jedna dívka zazpívala vysokým hlasem:

„Já o městě vím, tam chtěla bych žít hned

má z kamene chrám a věží má pět.

Pět má město věží, haleluja...“

Melodie dávného spirituálu se všem zalíbila; hráči rozezněli své nástroje a vpadli sborem:

„Ten, kdo chce uvěřit, věří

ten, kdo chce uvěřit, věří

ten, kdo chce uvěřit, věří

pět má město věží, haleluja...“

Všem se to líbilo. Předtím tu byly jen děti a mládež, teď se začali zastavovat i dospělí a naslouchali.

„Můžeš tam jít odkud chceš

a tvoje kroky hradby střeží

pět má město věží, haleluja.

Město tě přivítá ať pálí slunce nebo sněží

pět má město věží, haleluja.

Šel bych tam rád, jen znát, kde to město leží
rád jen znát kudy se tam běží
pět má město věží, haleluja...“

Lidé se smáli, zpívali s nimi refrén a tleskali. Mladí na sebe mrkli a povzbuzeni úspěchem zahráli další píseň:

„Řekl Mojžíš jednou lidu svému - přišel čas
dneska v noci tiše vytratí se každý z nás.

Mává, mává nám všem svobodná zem.

Já říkám rovnou každý ať s tím počítá
že naše cesta ke štěstí je trnitá.

Mává, mává nám všem svobodná zem.

[:A kdo se bojí vodou jít

ten podle tónu faraónů musí žít.

Mává, mává nám všem svobodná zem.:]

Až první krůček bude jednou za námi

pak nikdo nesmí zaváhat, dát na fámy.

Mává, mává nám všem svobodná zem.

Pak tenhle vandr všem potomkům ukáže
že pravdu má jen ten, kdo má dost kuráže.

Mává, mává nám všem svobodná zem.

Ten starý příběh z knížky vám tu vykládám

ať každý ví, že rozhodnout se musí sám

Mává, mává nám všem svobodná zem.“

Vrchní strážmistr Dauge byl také přítomen, dokonce ve své nejslavnostnější uniformě. Usmál se: „Rád bych věděl, koho myslí těmi faraóny...“

„To je přece příběh z Bible,“ odpověděl mu Lukáš, „To všechno se stalo už před mnoha tisíci lety, dnes už to ni neznamená...“

„Já vím. Jenom to, že se ti muži, ženy a děti chystají přejít moře. A vybudovat si někde v dálce nový domov.“

„Myslel jsem, že jim to přeješ...“

„Přeju. Já ano. Jen se bojím těch lidí...“

„Oni se loučí, Jindřichu. Odcházejí a už nikdy se nevrátí.“

Jindřich Dauge si jen povzdychl: „Přijdou další.“

A mladí s vehemencí bušili do svých kytar a zpívali:

„Když kapky deště buší na rozpálenou zem.

Já toužím celou duší dát živou vodu všem.

Už v knize knih je psáno »Bez vody nelze žít«

Však ne každému je dáno z řeky pravdy pít.

Já mám žízeň věčnou žízeň

Stačí říct, kde najdu vláhu

a zchladím žáhu pálivou.

Já mám žízeň, věčnou žízeň.

Stačí říct, kde najdu vláhu zmizí žízeň.

Stokrát víc než slova hladká jeden čin znamená

však zadní vrátka můžeš nechat zavřená.

Mně čistá voda schází, mně chybí její třpyt

vždyť z moře lží a frází se voda nedá pít.

Jak vytékají říčky z pod úbočí hor

pak pod očními víčky já ukřívám svůj vzdor.

Ten pramen vody živé má v sobě každý z nás

a vytryskne jak gejzír když přijde jeho čas...“

Shromažďovalo se čím dál víc lidí: studenti ve školních uniformách a čapkách, které označovaly, ze které jsou kadetky, děti, dívky v nedělních šatech. Starší lidé někdy považovali tu hudbu a zpěv za nepatřičné, ale mladým se to nesmírně líbilo.

„Je na čase zahrát něco k tanci!“ řekl Olgierd.

Nemusel to říkat dvakrát, čekalo se jen na to. Hned ze začátku se všichni přidali a začali tančit; mladí svižní chlapci a dívky z armínské námořní pěchoty se navzdory často podivnému vzhledu všem líbili. Mnozí se vyptávali, kam jedou a proč a nechali se poučit i o zvláštních zvyklostech řádu. Nebylo zakázáno přijít na rozloučenou, takže hostinští si zamnuli ruce, vystěhovali stoly na náměstí před šenk a začali roznášet pivo. Vypadalo to, že dokud se bude hrát, neodejde nikdo.

Na jednu lavičku ve stínu již téměř holých stromů za kostelem svolal Lukáš Anczewski poslední poradu komthurů řádu Svatého Jiří; kromě něho to byl Gyula Ártabogyi a James Garden.

„Strašně rád bych jel s vámi; na všechno se tady vykašlat, nastoupit na loď a hurá pryč! Za pár dní obeplujete Evropu a tam ve Středozezemním moři už bude teplo a pohoda! Nezapomeňte se stavit ve Splitu pro další loď; měl by tam být rytíř Henryk Wagiera, který prověřuje a přijímá další naše lidi. Poradit si s nimi, co se týče řádu, si už budete muset sami. Vybrat vhodné lidi, dát jim zasvěcení... a bohužel odmítat nevhodné. Chápu, že s tím bude řada problémů...“

„Zvládnem je, bratře Lukáši!“ slíbil Gyula.

„Já zůstanu tady. Musím se starat o nemocnici matky Clemenzie, ženy a děti, raněné... Mám zprávy, že je jich ještě mnoho, kteří sem mají namířeno. Až to půjde, pošleme další loď. Možná bude dobře, abyste se vrátili; už budete mít zkušené posádky a vy budete skuteční námořní důstojníci!“

„My to opravdu zvládneme, komthure! Za pár měsíců jsme zpátky a řekneme ti, jak se našim daří v novém domově; spolehni se!“

Lukáš se podrbal na nose: „Je takový zvyk... stavět pomníky. Až si najdete nový domov a začnete stavět chrám pro sídlo našeho řádu, najdete nějaké vhodné místo; za každého kamaráda, který padl v boji ještě doma v Polsku, tam položte jeden kámen. Když bude někdo odcházet do světa, ať tam položí svůj kámen a až se v pořádku vrátí, ať si ho zase vezme. Ty, co zůstanou, budou pomníkem těm, kteří se už nevrátí...“

Objali se; každý myslel na ty, kteří už odešli.

A z dálky k nim zaznívala píseň:

„Já slyším Boží mlýny, jak se otáčí
jó slyším Boží mlýny, jak se otáčí
otáčí, otáčí, otáčí...“

Loučení ve městě trvalo do pozdních nočních hodin.

Nazítří za svítání zvedly lodi Jerzy Laseka a Virgen Santa kotvy a vypluly na moře.

Návrat Reginy

Tři dny jsme na statku likvidovali smršť, která jím prošla v uplynulém týdnu. Především zrušili roztodivná provizoria, která se narychlo postavila, když se lidé nevešli do zdí statku. Vše dokonale vyčistili a uvedli do pořádku, který dokázalo schválit i přísné oko matky Clemenzie. Protože Lukáš poslal pryč všechny raněné, kteří toho byli schopni, byla naše nemocnice dost prázdná; lékaři tedy posoudili stav dětí v klášterním špitále a ty schopnější převeleli k nám. Dětem se to líbilo, u nás je větší legrace a možnost vycházek.

Theobarr Wulffsson se s námi rozloučil a pospíchal domů; dlouho už neměl možnost ohlásit otcí Eynarovi, co všechno dokázal. Pospíchal domů do Norska, kde má jeho otec sídlo a slíbil, že ho za nás nechá pozdravovat.

Ve středu ráno, mezi cvičením a snídaní, se Charry prošel po dvoře, usmíval se a vypadal spokojeně. „Ani jsem netušil, jaký tady může být klid a kolik máme místa,“ konstatoval, „Věřili byste, že se mi tady začíná docela líbit?“

„Zahráváš si a hrubě provokuješ,“ odvětila mu Diana, „Uvidíš, že nejpozději do čtyřadvaceti hodin přijde nějaká pohroma!“

„Ty si zahráváš a přivoláváš neštěstí! Proměň se v sovu sýčka a uleť na nejvyšší strom!“ řekl.

Diana pohodila hlavou a šla.

Odpoledne přijeli tři kadeti z města, poněkud rozpačení. Stáli jako sousoší uprostřed dvora a styděli se promluvit; až konečně jeden z nich vykoktal, že by rád věděl, co tady děláme, proč a jestli by to mohli vidět. Pozvali jsme je na přednášku; vedla ji Diana a námětem byla egyptská historie se zvláštním zřetelem k balzamování zesnulých jedinců. Byli poněkud překvapeni, ale téma je dost zaujalo.

Ve čtvrtek během dne přijel nějaký mladík se ženou a kojencem, na oslíku; vypadali jako svatá rodina. Vysvětlili nám, že se jim podařilo prokličkovat přes Německo z Polska

na falešné papíry, což byl solidní výkon. Charry je vlídně uvítal a svěřil do péče matky Clemenzie; i s tím oslem.

V pátek ráno přijel z města nějaký kluk a hlásil Charrymu, že do přístavu vplula loď jménem Regina s arminskou vlajkou na stěžni; Charry zajásal, dal klukovi od cesty, nasedl na koně a v doprovodu celého štábu vyrazil do města.

Naše Regina se, jak se zdálo, maličko změnila; vypadala trochu jinak než předtím. Bylo na ní znát, že prošla jakousi opravou, navíc měla na palubě nová děla, která tam dřív nebyla.

Když Charry přešel můstek, šel mu v ústrety Bengt Knassen; mladík vypadal mnohem vážnější než při loučení a na tváři měl zašlou jizvu. Srazil podpatky a hlásil se po vojensku.

„Děkuji ti,“ řekl Charry, „Proč mne nepřivítal kapitán?“

„Totiž... Uwe je v podpalubí. Leží... ještě je nemocen.“

„Snad ne! Mořská nemoc?“

„Byl poraněn. Střelnou zbraní...“

Charry zavrčel jako raněná šelma; přeběhl můstek a zastavil se u vchodu do kapitánské kajuty. „Proč jste vyměňovali tolik prken ve zdi? A proč jste ta zbývající natřeli barvou?“

„Prkna byla poškozena. Ono totiž... došlo k boji.“

Charry se zamračil, vstoupil dovnitř a rozhlédl se po navigační kajutě. V zasklené skříně vestavěné do zdi chybělo sklo, ale také přístroje, které tam visely.

„Lodní knihu!“ poručil si.

„Nemáme. Lituji... tu nám zabavili. Všechny papíry od lodi zabavila americká přístavní policie.“

„Hlavně, že je tady loď! A náklad?“

„Ten nechali v lodi, až do vyjasnění situace. Bohužel máme taky několik mrtvých. Anders, druhý důstojník, taky padl. Uwe je raněn, jak jsem řekl...“

Charry ho chtěl vidět, sešel do podpalubí a našel tam úplný lazaret. Námořníci leželi v řadách na visutých lůžkách, ovázaní a zbídačelí; Uwe Schoenhärän hned u vchodu, byl sinalý a teprve po několikerém oslovení se probral k vědomí. Charry na něj mluvil, ptal se jak došlo k jeho zranění a přál mu brzké uzdravení; Uwe se usmál, jako by děkoval a pohnul několikrát rty; ale co říkal, nedalo se pochopit. Třetí důstojník přikulhal odněkud z trupu lodi; kromě toho měl jeden rukáv prázdný, zřejmě mu museli amputovat ruku.

„Tak dost!“ naštvál se Charry, „Můžeš mi říct, co se vlastně stalo? Proč jsi nezastavil v nějakém rozumnějším přístavu a nedal ty ubožáky do nemocnice? Proč jsi je vlácel až sem?“

Bengt začal koktat, že hodlá hned teď odplout do Švédska, kde by se jim mělo dostat patřičné péče. Charry ho nazval bezcitným mezkem a nařídil, aby byli okamžitě ošetřeni a odvezeni do nemocnice na Hůrku. Feroz už se ostatně staral.

„Poslechni, když jsi nechal pobít polovičku posádky a ztratil lodní knihu, snad mi můžeš aspoň říct, co se stalo, ne?“

„To jistě můžu, komthure... ale je to dlouhé vyprávění...“

„Já nikam nespěchám, ty ano? Sedneme si a povídej!“

Sedli si do salónu, ale Bengt zůstal stát, vlastně přecházel a při tom vyprávěl:

„Jak známo, odpluli jsme do Ameriky, kde jsme měli navštívit komthura sira Johna A. Danggera, naložit z jeho zdrojů plnou loď zbraní a vrátit se do Evropy. Jistě víš, že sir John je majitelem dobře prosperující zbrojovky... tedy byl majitelem, samozřejmě. Když jsme totiž připluli do Bostonu, nemohli jsme zpočátku pana Danggera najít. To by nebylo ani tak nic moc divného; ale když jsme se konečně dostali do jeho zbrojovky v New Orleansu, přišli jsme na to, že je mrtev; aniž by tam kdo kloudně věděl, jak vlastně zemřel a hlavně proč.“

„To je fantastický úspěch!“ řekl Baarfelt, „Jistě jste podnikli nějaké pátrání v tom směru?“

„To jsme podnikli! Jenže jsme zjistili, že spolu s Danggerem zahynul také jeho nejbližší spolupracovník a přítel pan Harris, vrchní mistr Brown zmizel a není k nalezení. Objevili jsme pouze černého sluhu Joea, který nám sdělil, že vůbec nic neví.

Dozvěděli jsme se, že sir J.A. Dangger měl dvě dcery, které provdal za bohaté a vcelku slušné manžely; ti však nemají spojení na řád a netuší, jakými svazky je komthur svázán s námi. Když zjistili z knih jeho obchody, které se jevily finančně velmi nevýhodné, naléhali na něho, aby smlouvy zrušil a prodával zbraně raději jiným partnerům. Jeho vysvětlování nebrali vážně, ostře na něho útočili, aby vyhověl jejich požadavkům. Kromě toho na něj měli finanční nároky, dost neúměrné. Starý pán se na ně rozzlobil, vyhnal je ze svého domu a dal příkaz, aby jim přestal být vyplácen podíl na zisku. To je tak asi vše, co se o případu proslýchá. Asi za měsíc poté byl Dangger zavražděn neznámým pachatelem při vyjíždě se svým přítelem Harrisem.“

„To znamená, že všechno je v pekle!“

„Ne tak docela. Totiž, při zkoumání dědických nároků se přišlo na to, že existuje nějaký vzdálený synovec, jemuž byla přiřknuta část majetku; ten synovec se okamžitě dostavil na upozornění prokuristy zbrojovky a ujal se řízení továrny, než mohli podaření zeťové obsadit vedení. Případ byl předán soudu, oběma stranami; mezitím se ty strany všelijak napadaly, hádaly a snažily se uškodit jedna druhé. Do této situace jsme přišli my.“

„Co jsi dělal?“

„Jednání vedl Uwe, já byl s ním jako poradce. Rozhodli jsme se obrátit na zetě s našimi požadavky, které byly stvrzené smlouvou. Vyhodili nás, ale dozvěděl se o tom synovec, spojil se s námi a vyhověl nám za jistou částku v hotových penězích, neboť dolary nutně potřeboval. Tak se stalo, že loď byla naložena zbraněmi, snad posledními, které od Danggerových zbrojovek dostaneme. Pak jsme chtěli opustit New Orleans, ale došlo k nepříjemnostem.“

„Hm. K jakým?“

„Zet'ové podali trestní oznámení pro pašování zbraní a nelegální vývoz. Jedna americká minolovka nám zatarasila cestu, když jsme vyplouvali a žádala, abychom se vzdali. Protože jsme skutečně měli na palubě zbraně a navíc jiné věci, rozhodli jsme se k boji; zvítězili jsme a potopili tu loď, ale sami jsme utrpěli vážná poškození a byli nuceni plout po větru do Mexika a tam loď dát opravit. Při tom padl chudák Anders a několik námořníků bylo vážně poraněno. Ale dostali jsme se z amerických vod a v Mexiku nás přivítali poměrně rádi, protože jsme jim zaplatili americkými dolary. Tak jsme loď opravili a pluli pak urychleně zase do Evropy. Ovšem ztratili jsme spoustu času...“

„To teda chápu! Další potíže jste už neměli, doufám...“

„Ty právě začnou. První naší zastávkou byla Havana na Kubě, tam jsme se zdrželi tři dny. Když jsme Havanu opouštěli, čekaly na nás na volném moři tři americké křižníky. Podotýkám, že se jednalo o neutrální vody, tím pádem o zřejmé pirátství, podle námořních zákonů neodpuštělné! Vzhledem ke špatnému stavu posádky a také lodi jsme se rozhodli nebojovat, ale vzdát se a zahájit vyjednávání s nepřítelem...“

„Správně; to bych udělal taky.“ soudil Baarfelt.

„Dovlekli nás do Miami, kde se nás ujala přístavní správa. Všecky odvedli do městského vězení, zabavili všechny papíry a navíc vysílačku. Neuměli s ní sice zacházet, ale chápali, na co je dobrá. Pozvali si nějakého odborníka, ten se v ní začal šťourat a rozšteloval ji tak, že už není k potřebě a ani nikdy nebude. Tahali z nás rozumy, jak se s tím zachází, ale nikdo jim nic neřekl. Loď nechali v přístavu i s nákladem; totiž to nás zachránil Charry!“

„Jak to já? Proč?“

„Protože jsme pluli pod arminskou vlajkou, měli arminské papíry a firmu. Oni totiž mysleli, že jsme Američané, nanejvýš Mexičané nebo Španělé; a najednou jsme jim začali motat hlavy s Arminem! Pro jistotu všechno nechali být a poslali někoho do Washingtonu zjistit, co vlastně je Armin, kde leží a zda si lze dovolit akci proti jeho občanům. Ve Washingtonu

samozřejmě neměli tušení, tak se to protahovalo. Jediný, koho pustili, byl černoš Joe; jednak je černý a jednak místní, tak nepředpokládali, že by mohl mít větší inteligenci než patník u cesty; očekávali, že se sebere a zmizí co nejrychleji. Stejně ho pustili asi proto, že neměli náladu se s ním otravovat ve věznici; jenomže Joe neutekl, naopak začal přemýšlet, jak nás z kriminálu dostat i s lodí.

V té době se stala taková zvláštní věc; doposud nemám zdání, jak vlastně a kdo to zařídil. Znáte někdo Seppa Knorrenssena, kapitána lodi Najáda?“

„Velmi dobře,“ řekl Charry, „Co s ním je?“

„Je to chlap přes dva metry, světlovlasý a hranatý jako almara, že? Připlul s tou svou Najádou do přístavu a zřejmě poznal naši Reginu, tak se začal zajímat, kam se ztratilo mužstvo. Měl mezi přístavníma krysama svý informátory, protože se okamžitě sešel s Joem a od něho se dověděl, kam nás zavřeli. Poslal nám lístek, ať se připravíme, že si pro nás přijde. Ale proč, to nenapsal!“

„Tak to vypadá, že jsem mu křivdila,“ řekla Diana, „Nejspíš je to přeci jenom kamarád!“

„Svolal všechny námořníky ze všech lodí, co s ním chtěli jít; protože neměli zbraně, zaútočili klacky na strážce, co hlídaly Reginu a vzali si pušky z nákladu. S těmi pak zaútočili na vězení a osvobodili nás. Sepp osobně vyrazil vrata, měl sílu jako býk! Když jsme prchali, napadla nás jejich Národní garda; tak jsme se museli prostřílet. No... raněné jsi sám viděl, komthure. Bohužel byl poraněn Uwe Schoenhärän; taky padl kapitán Knorrenssen. Dostal to do prsou, ještě stačil zařvat: „Kupředu, bijte je!“, potom padl. Byl jsem těsně vedle něho, řval jsem, jestli nechce něco říct, ale už nedokázal... pak zemřel...“

„Bože můj!“ vzlykla Diana, „Chudák Sepp!“

„Přísámbůh, lituji toho muže! Ani od jeho posádky jsem se pořádně nedozvěděl, co ho vlastně vedlo k tomu nám pomáhat. Jeho chlapi utekli na svoji Najádu a odpluli jiným směrem. Námořníci, co šli s náma, pak říkali, že se prý zapřísáhl, že nás

buďto osvobodí nebo padne. Povídali, že byl velikej opilec, výtržník a rváč; ale čestnej chlap, to mu nikdo nemůže upřít!“

„Slíbil mi, že vás najde a postará se o vás,“ řekl Charry, „Jenže já mu tehdy nevěřil... Pokoj jeho duši!“

Chvíli mlčeli, pak ticho porušil opět Bengt Knassen: „S tím, co zbylo z posádky a muži, co pro nás bojovali a uprchli s námi, jsem přeplul moře a dorazil sem. Nemohl jsem dát nikomu zprávu, nemám vysílačku. Nesplnil jsem sice do písmene rozkazy, ztratil polovinu mužstva a část nákladu, ale věřím, že posoudíte mé jednání blahovlně...“

Charry vstal, popadl ho do náruče a objal. „Drahý chlapče! Umím si představit, co jsi všechno udělal pro moji loď a pro řád, který tě vyslal! Zasloužíš si naše ocenění!“

Také Tomáš chválil Bengta, jak uměl; rozhodli, že Regina zatím zůstane v přístavu, než se Tomáš dohodne s Thorem Knassenem, co vlastně počít s nákladem. „Je totiž jasné, že toto je poslední zásilka z Danggerovy zbrojovky. Přišli jsme o pramen naší výzbroje, to je krajně nepříjemná novinka. Kromě toho víme zatím jen my, že řád přišel o jednoho komthura. To má teď před volbami velkou důležitost; musíme se přičinit, aby byl okamžitě jmenován dalším komthurem někdo, ke komu máme důvěru!“

„Almetta!“ navrhl Charry.

„Taky jsem na něj myslel. Budeme to žádat; postaví-li se za nás ještě Voglari a Knassen, nemohou rozhodnout jinak.“

„Pojedeme na Hůrku a spojíme se s Knassenem vysílačkou. Sehnali už ten vůz pro raněné? Knassene, ty pojedeš s námi! Je tady někdo spolehlivý, kdo by mohl převzít velení nad lodí?“

„Ano, Joe; je chytrý, při plavbě zastával práci důstojníka. Nevím, co vy soudíte o černoších; ale já mu věřím!“

„O černoších soudím to samé co o bílých, totiž že jsou mezi nimi čestní lidé i darebáci. Vůbec mi nevadí, jestli je kdo bílý, žlutý, černý nebo kafebraun do zelena, jen když je to řádný chlap! Kde je ten tvůj důstojník?“

Černoch Joe byl velký a statný; asi stejně vysoký jako Charry, ale mnohem širší. Chodil v námořnickém tričku, tudíž jsme mohli vidět jeho mohutné svaly na rukou; široká černá tvář vyjadřovala poctivost a značnou inteligenci.

„Jmenuju se Joe Gaskett,“ představil se, srážeje po vojensku podpatky, „Sloužil jsem komthuru Danggerovi, dokud žil...“

„Jsi vítán i u nás! V jakém pracuješ oboru?“

„Vyznám se ve strojích, taky ve výrobě zbraní. Ale můžu dělat na jakýmkoliv jiném místě ve výrobě. Komthur Dangger mi svěřoval práce, na který nestačili bílí páni inženýři...“

„Jsi ochoten zastávat stejné místo i u mne?“

„Ano, komthure, přeješ-li si to.“

„Používáš označení komthur, znáš tedy řádové zvyklosti. Jaké jsi měl v řádu postavení?“

„Jsem voják; Dangger mne chtěl udělat rytířem, ale většina lidí na jihu jsou rasisté a já jsem černý...“

„Můj rytíř Tošio Yamanaki je žlutý a ještě jsem neslyšel, že by to něčemu vadilo. Zatím ti nechám na starost loď, pak už pro tebe nějakou práci najdu!“ Charry si stiskl s černochem ruku, pak jsme opustili Reginu a doprovázeli vůz s raněnými na Hůrku.

Matka Clemenzia nebyla šťastná, když se jí opět prudce zvýšil počet nemocných; pro jistotu vyčínila Bengtovi, neboť se jí zdálo, že on za to může. Vůbec se rychle vžívala do svého nového postavení abatyše; často a ráda vydávala příkazy a prosazovala, aby je dodržovali i mimo území nemocnice; prozatím ještě respektovala nadřízené, ale s krajní nechutí.

„Tady vidíš skvělý důkaz, jak si má každý počínat, aby uhájil své postavení před ostatními.“ vysvětlil Tomáš Denisovi, „Člověk se snaží zaujmout ve společnosti co nejvyšší pozici, takže je nucen analyzovat, kdo je vysoko nad ním, kdo je nízko pod ním a kdo je na stejné úrovni, takže je možné jej přeskocit a dostat se výš. Nadřízeným se klaníme, po podřízených šlapeme; proti těm, co jsou stejně s námi, můžeme všelijak intrikovat...“

„Přeháníš, táto!“ smál se Denis, „Matka Clemenzia je přece jeptiška, služebnice Boží! Co jí záleží na nějakém postavení?“

„Především je člověk! Do teďka byla obyčejná jeptiška, teď se stala abatyší a cítí určitou hrdost. Na nás si nedovolí, ale děti se před její přísností třesou; copak to nevidíš?“

„Usměrníš ji nějak?“

„Budeš se divit, ale ne. Je dobře, když se bojí aspoň někoho. Jinak by byly jako pytel blech a nikdo by je neuhlídal. Otrnulo jim pěkně rychle, už jim nejde o život, tak začínají zlobit!“

Denis potřásl hlavou a mumlal něco neuctivého.

„A ty si pamatuj, jestli si něco zlámeš nebo onemocníš, dám tě to špitálu a budeš ji poslouchat taky! Pak teprve uvidíš!“

Denis se zachechtal. „Tak to zůstanu radši zdravý, tati!“

Charry byl při práci s raněnými téměř k ničemu; zapojil raději vysílačku a po několikerém pokusu se spojil s Thorem Knassenem. Skandinávský komthur zajásal, když se dozvěděl o návratu syna, o něhož už měl velký strach; a rozhněval se, když se doslechl o nepřátelském jednání Američanů.

„Nemá smysl se rozčilovat. Rozhodli jsme se, že navrhne na uprázdněné místo komthura Horacia Almettu. Souhlasíš s tím?“

„Samozřejmě! Neznám nikoho lepšího.“

„Kromě toho jsme rozhodli, že nedáme ze zbraní, které přivezla Regina, ústředí vůbec nic. Navrhují, abychom se o ně rozdělili sami: ty, já, Tomáš a Dunbar.“

„Já jsem dostatečně vyzbrojen, ale souhlasím s vámi. Vylož to tam u vás, to bude nejlepší; Španělé a Portugalci nepotřebují nic, stejně nevedou žádnou válku; ale vám by se to mohlo hodit. Vydržte, připlují co nejdřív...“

Potom si s otcem promluvil Bengt; tomu jsem nerozuměl, ale byla to velmi vzrušená diskuse a byl z ní trochu naměkko; byl jediným synem starého Knassena a ačkoliv komthur

zachovával navenek hrdou neúčast, byl by se nejradši rozjel synovi na pomoc, když se Bengt dlouho neozýval. Dohodli se, že všichni vyčkají, až si pro ně Knassen přijede, pak stanoví další plány.

Dimitrij se rozhodl, že se vrátí domů do Ruska; měl nějaké plány, nejspíš ne dost přijatelné pro místní vládu. Projednával je zejména s Tomášem; potom se se všemi rozloučil a odjel.

Julie neměla stání; Jan Dunbar se totiž chystal k návratu do Berlína a jí slíbil, že ji tam zaveze motorkou. Urychleně dávala do pořádku svou administrativu ohledně uprchlíků a pekla jim doklady jako na běžícím páse. Honzík se smál a prohlašoval, že je pomalu lepší než říšské úřady.

Lukáš Anczewski ji navštívil a jednal s ní i Dunbarem; pak přizvali ještě Tomáše a Charryho. Šlo o to, že Lukáš se rozhodl odjet osobně do Polska a hledat tam některé kamarády, kteří se skrývali a jimž chtěl pomoci do Arminu. Bylo to o život, takže potřeboval solidní papíry, nejlépe několik. Dostal je; nechal si narůst švihácký knírek a umluvil Julii, aby vzala nůžky a chvíli řádila na jeho hlavě, dokud se nezačal podobat běžnému Němci. Potom se mu všichni vysmáli, Lukáš se převlékl do elegantních civilních šatů a od té doby o něm nebylo slyšet.

Tím se stal posledním funkčním komthurem řádu Svatého Jiří Olgierd Zajac; k jeho povinnostem patřilo všechno, co se týkalo Poláků a všech ostatních. Zatím převážně vyučoval děti.

Došel dopis od Henryka Wagieru. Oznamoval, že očekává naše lodi na řeckém ostrově Korfu. Když se dozvěděl o polských dětech, které posíláme do Arminu, spojil se s přáteli v té oblasti a společně prošli pár sirotčinců. Objevili asi dvacet dětí, o něž nikdo neměl zájem, vykoupili je (někdy k radosti dosavadních pečovatелů) a na Korfu pro ně udělali výcvikový tábor. Zatím se naši malí občánkové cachtali v moři, šplhali po skalách, chytali ryby, pobíhali v místních křovinatých porostech a učili se číst, psát a počítat. Učitelskou práci konali mladí, kteří ve vlasti nemohli zůstat pro poněkud příliš nekonvenční názory. Proto také hodlali odjet do Arminu.

Henryk vzkazoval, že se mu taková činnost velmi líbí a až odešle své svěřence na Ostrov, dá místním lidem pokyny, aby případně sehnali ještě nějaké. Teprve potom se vrátí k nám domů; zatím nám přeje hodně úspěchů a stálou radost.

Konečně Dunbar dospěl k názoru, že je zcela v pořádku a že se vrátí domů; kdyby s sebou vzal i Feroze, byli bychom mu docela vděční, ale ten se nikam nechystal, zřejmě se mu mezi námi líbilo. Janek se chystal odvézt Julii; ta došla k názoru, že má mnohem víc věcí, než když přijela a nechápe, jak to odveze, takže pilně balila do kufrů, krabic a beden. Diana jí pomáhala, Tomáš kroutil hlavou a Denis překážel.

„Neloučím se s vámi s pláčem, protože se hnedle zase uvidíme! Vzala jsem si z tebe příklad, tatínku, budu cestovat z místa na místo a loučit se jako ty se mnou v Schönbrunn: Ahoj a na viděnou. A budu dělat dobré skutky! Jen bych ještě ráda, než se rozejdeme, dostala od Diany příslib, že budu vždy přijata u dvora s poctami, které mi přísluší...“

„Myslíš, že ti je snad někdy upřeme?“

„Ale kdepak! Jenom mě zlákal Bengtovo vyprávění, jaký dojem udělala arminská státní příslušnost na ty burany v Americe. Tak mi napadlo, že bych měla mít nějakou funkci ve státě!“

„To bys měla, to je pravda! Ale co bychom ti tak dali dělat, když nemáš zájem o žádnou práci?“

„Každá panovnice má svoje dvorní dámy...“

„Výtečný nápad! Budeš první dvorní dámou u dvora arminské císařovny; jsi teď spokojená?“

„Byla bych, kdybych o tom dostala písemný doklad!“

Diana sedla ke stolu a hbitě napsala na arch ručního papíru z Tomášových velkolosinských zásob jmenování první dvorní dámou v řeči latinské, kterou ovládá sice dokonale, leč poněkud ve stylu starořímském. Z pilnosti namalovala po okrajích text řeckým písmem, egyptskými hieroglyfy, fénickým klínopisem a sánskrtem; Julietta si to pečlivě přečetla, pokývala hlavou a řekla: „Fajn! Ještě o mně uslyšíte!“

Potom každého objala a políbila, nás pohladila po hlavě, sedla si na motocykl za Jana Dunbara a oba vyrazili po silnici pryč. Její zavazadla odvezl Vítek do města a poslal poštou.

Jelikož se blížila zima a foukal velmi studený vítr, nebyla cesta na motocyklu příliš příjemná; ale v tehdejší době příjemná nebyla ani cesta v dostavníku, Dunbar jel přece jen rychleji a vyhledával příjemnější místa k odpočinku, když jeho společnice už nemohla dál. Kromě toho soudím, že v kožešinových kalhotách a kožíšku s kapucí jí zima být nemělo.

Tak dorazili do Berlína, kde měl Dunbar byt nedaleko Státní Opery; tam Julii uložil a protože už dávno nebyl v úřadě, rozhodl se tam zajet a přesvědčit se, co je nového. Smluvil se s Julií, že jí věnuje poslední večer před odjezdem; na ráno zajistil zvláštní lístek do expresního rychlovlaku, který ji měl dovézt až do Vídně. Požádal, aby se cítila v jeho obydlí jako doma; takže si Julka napustila horkou vodu do vany, ulehla do ní a jala se hluboce uvažovat.

Nerada se s ním loučila; přestože cítila k mužům hlubokou nedůvěru, téměř nepřátelství, tento sympatický mladík jí nebyl tak protivný, jak se domnívala, že by se slušelo. Choval se k ní naprosto korektně a ani jednou se nepokusil zneužít skutečnosti, že cestují sami; plnil pouze bez váhání každé její přání, včetně těch, která si vymyslela z čistého rozmaru. Přesvědčila se, že k ní zřejmě musí něco cítit, když si to nechá líbit.

Svérázné prostředí Hůrky mělo na Julii přece jen podstatný vliv: bojovala o svoji panenskou nedotčenost s velikým potěšením, moc ji bavilo bránit se rafinovaným Ferozovým útokům a odmítat jeho nabídky. Kdyby zaútočil Dunbar ještě u nás na statku, určitě by nepodlehla a bránila se do poslední chvíle. Až teď jí začalo vadit, že je po boji; rozhodla se boj ukončit a prohrát. Nebo to snad bude vítězství - jeho i její?

Julie se rozhlédla po Janově bytě. Na první pohled bylo vidět, že v tomto obydlí už dávno na nic nevložila ruku žena, kdo ví zda tady vůbec někdy nějaká byla. Ovšem pokud nebyla (nebo před velmi dávnou dobou), pak nemohly být provedeny všestranně prospěšné rituály, které může zajistit

pouze spojení muže a ženy! Jak hrozně mentálně znečištěné musí být to místo! Chudák Jan, jak tady vůbec může žít? Ne, s tím je nutno okamžitě něco dělat, je zapotřebí zachránit mu život. Julie jako dívka morálně vyspělá je si vědoma, že zachránit život je nejvyšší povinností, i kdyby pro to měla obětovat sebe samotnou!

Jenže, co když Jan zůstane stejně korektní a chladný i tento poslední večer? Co když jí dá dobrou noc, políbí ruku, ale nebude ochoten zaútočit na její lůžko a vzít si, co mu má patřit? Julie se už rozhodla, a pokud se její plány neuskuteční, měla by se vlastně cítit rozhořčená a hluboce uražená! Ovšem urazit se není absolutně k ničemu, je nutné... ach ano, bude nutné ho svést!

Julie slastně zavrňela, připustila si do vany další horkou vodu a pokračovala v promýšlení svých plánů. Ano, to je správné: nenechá se obelstít ani svést, sama ho svede! Tak to bude její vítězství, to přece musí každý uznat! Stane se jeho manželkou; a hned z nádraží pošle telegram Dianě. Určitě to řekne tátovi, Ferozovi a všem; výtečně!

Když došla do této fáze svých úvah, byla konečně spokojená. Vylezla z vany, prohlédla se v zrcadle a usoudila, že by to mohlo vyjít. Ještě chvíli promýšlela pikantní detaily, například si rozložila po posteli dráždivé průhledné prádélko, pak znovu usedla před zrcadlo, postavila na stolek svoje malovátka a začala ze sebe dělat nejkrásnější dívku na světě.

Bohužel však existují lidé, chovající k Dunbarovi docela jiné city; jedním z nich byl jistý Schmulke, zástupce pana vrchního policejního rady Endera. Pan Schmulke považoval Jana Dunbara za flákače a hochštaplera, zatímco Dunbar považoval Schmulka za hlupáka a omezeného blbce. Stejný názor jako tito dva pánové měl i policejní rada Ender, který je proti sobě výhodně štvál, vědom si toho, že bude-li mít Dunbar stálé potíže se zupákem Schmulkem, nebude mít čas a náladu intrikovat proti němu samotnému; neboť schopnosti pana Endera byly nižší než Dunbarovy a Ender to věděl.

Když se teď Dunbar objevil v paláci, byl Schmulke první, kdo se s ním viděl; zašklebil se na něj a odešel k vrchnímu

radovi Enderovi, následkem čehož byl Dunbar okamžitě předvolán na koberec.

„Tak pán se už vrátil z dovolené!“ péroval Ender podřízeného, stojícího v prkenném postoji před jeho stolem, „Pan Dunbar už si ráčil zařídit své soukromé záležitosti; to už mu služební povinnosti přestanou být vosk? Ví vůbec pan Dunbar, jaké události se seběhly za posledních čtrnáct dní? Ví vůbec, že máme na krku hned šest vražd, jednu bestiálnější než druhou? Ráčí se vůbec pan Dunbar zajímat o takové maličkosti, jako jsou vraždy státních úředníků, důstojníků armády a policie? My se tady můžeme roztrhat třeba na kousky, můžeme si uběhat nohy, ale pan Dunbar si klidně užívá dovolené! Četl jste vůbec žurnál?“

„Neměl jsem doposud možnost...“ pokusil se protestovat Jan.

„Tak ať si ho pan Dunbar přečte! Nebo ještě lépe, dovolím si provést mu tu laskavost a přečíst mu všechno sám! Takže prosím o laskavou pozornost:

1. Dne 25.10. ve 2.20 hod. ráno byla nalezena mrtvola pana policejního komisaře A.K. v uličce mezi kostelem P.Marie a zadním traktem hotelu »U Medvěda«. Jmenovaný byl zavražděn třemi bodnými ranami do prsou z bezprostřední blízkosti, o čemž svědčí i výraz hrůzy, který měl ve tváři. Vražda byla spáchána mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou předešlého dne, neboť komisař A.K. opustil hostinec »U Medvěda« o jedenácté. Podotýkám, že vražda může být ve spojitosti se zásilkou, kterou pan komisař obdržel několik dní před vraždou a která byla odeslána z Westerlandu: tato zásilka obsahovala uříznutou hlavu neznámého muže, konzervovanou způsobem, jakým se konzervují ryby. Dle názoru pana komisaře se jednalo nejspíš o hlavu polského agenta, který mu dodával informace; považoval tuto zásilku za výstrahu fanatických Poláků, ale necítil se být ohrožován na životě.

2. Dne 26.10. v 11.55 hod. opustil generál J.C. von B. svůj dům a dal se odvézt do své kanceláře na ministerstvu války. Asi ve 13.00 hod. mu byl přepojen do kanceláře telefonický rozhovor; ve chvíli, kdy zvedl sluchátko svého telefonu, došlo k explozi výbušniny, zřejmě uložené v telefonním aparátu.

Generál byl výbuchem okamžitě usmrčen, místnost zcela zdemolována. Dle výpovědi sluhy p. generála nebyl telefonní přístroj ničím nápadný a sluha jej viděl stát na stole ještě před příchodem pána do zaměstnání. Při detailní obhlídce místa bylo seznáno poškození okna ve II. poschodí, kterým se někdo dostal do budovy a pomocí paklíče i do kanceláře p. generála, kde instaloval vražedný přístroj. Důvod této vraždy je doposud zcela nejasný.

3. Pan Joachim G., úředník ministerstva zahraničí ve funkci tajného poradce pro záležitosti Polska, byl zavražděn dne 27.10., zřejmě ve večerních hodinách. Když přicházel do svého domu a dle zvyku zatáhl za táhlo zvonku, aby přivolal služebnou k odemčení dveří, uvolnil se zvláštním mechanismem připevněným k táhlu ozdobný kamenný překlad nade dveřmi a spadl na něho z výšky asi pěti metrů. Nárazem byla hlava pana G. rozdrčena téměř k nepoznání, identifikace mohla být provedena jen podle oblečení a obsahu aktovky, kterou měl při sobě.

4. Nejvyšší císařský prokurátor von L. dostavil se v 10.00 hod. do zasedací síně soudního paláce, kde měl jako žalobce vést proces proti skupině novinářů, obžalovaných z podryvání autority státu a protistátní činnosti v tisku. Když po ohlášení provinění oněch osob usedl na svoje křeslo, došlo tlakem křesla na vyvýšený podstavec, na němž obvykle měl své místo, k explozi, která rázem zabila pana prokurátora a jeho tělesné pozůstatky i se zbytky křesla vymrštila stropem částečně do prostoru půdy nad soudním palácem, částečně do ulice. Podotýkám, že konstrukce pekelného stroje musela být velmi promyšlená, neboť nedošlo ke škodám mimo onoho místa, vyhrazeného prokurátorovi.

5. Dne 30.10. konalo se slavnostní představení 27.pluku Jeho Veličenstvu císaři Vilému II. na nádvoří císařského paláce, přičemž 27.pluku velel plukovník W.A. von M., který se právě navrátil z Polska a za svou statečnost v boji s bandity byl dekorován před nastoupeným plukem záslužným železným křížem a povýšen do hodnosti generála. Když po dekorování a objetí J.V. císařem Vilémem vystoupil před vojáky, aby je pozdravil a přijal jejich hold, vystřelil na něj neznámý pachatel čtyři rány z rychlopalné pušky, které zasáhly pana generála

von M. do prsou, takže skonal na následky zranění během převozu do nemocnice. Prohlídkou místa činu bylo zjištěno, že střelec měl stanoviště ve věži katedrály ve vzdálenosti asi 800 m, zřejmě střílel z ručnice opatřené dalekohledem s velmi značnou přesností zásahu. Z téhož důvodu během prohledávání okolí místa činu opustil toto stanoviště a uprchl neznámo kam. Podezření padá na hlavy Poláků, kteří generála von M. nenávidí pro příliš tvrdé jednání s jejich povstalci.

6. Na základě předchozích drastických případů rozhodl se pan A.B.M., císařský tajný rada, který se rovněž zúčastnil vyřešení polské otázky, opustit na krátký čas Berlín a odebrat se na zdravotní dovolenou na svoje statky. Berlín opustil dne 31.10. ve večerních hodinách silnicí směrem na Leipzig, poštovním kočárem, který s ním sdílela i jeho choť a několik cizích osob. Asi po dvaceti mílích cesty byl kočár zastaven policejním důstojníkem, který si přál hovořit s panem císařským radou M. Když se pan rada vyklonil z kočáru, aby se otázel na důvod zdržení, střílel jej onen muž z revolveru přímo do čela; poté vyskočil na koně, který jej tam očekával, a zmizel ve tmě, než se přítomní občané mohli vzpamatovat z tak nenadále provedeného útoku. Popis útočnicka, který nebyl zjištěn ve stavu policejních důstojníků, je značně nepřesný a svědkové se shodují jen v tom, že ten muž měl snědou tvář, značně velký nos a bílé zuby.

Nuže - co tomu říkáte, pane Dunbare?“

„Těžko říct na základě tak nepřesných údajů; mohl bych se k tomu vyjádřit jen v případě, že bych vyslechl ty svědky sám. Musím však přiznat, že ten chlapík je zřejmě velmi šikovný...“

„Ten chlapík? On myslí, že to všechno způsobil jediný člověk? Dovolte, abych se zasmál, pane! Je to sehraná banda politických dobrodruhů, to je mi zcela jasné; a jsem si naprosto jist, že má své komplice na vysokých místech! Jeden člověk není schopen zabít tolik lidí v tak krátkém čase tak rozdílným způsobem!“

„Uznávám, že můžete mít pravdu...“

„Ovšemže mám pravdu! Těší mne, že to chápe, Dunbare! Ale co teď hodlá pan Dunbar dělat, no? Jaká hodlá učinit opatření k dopadení té bandy? Upozorňuji, že Jeho Veličenstvo bylo krajně rozhořčeno skutečností, že jeden z těch lidí byl zavražděn přímo před jeho očima! Ostatně uvědomuje si, že ten střelec mohl snadno zabít Jeho Veličenstvo císaře? Má snad nějaké rozumné vysvětlení, proč to ten muž neudělal?“

„Zřejmě k tomu nedostal příkaz.“ řekl Dunbar.

„Neočekávám od něho komentáře! Očekávám odpověď, co on hodlá udělat! Schmulke už provedl celou řadu zatčení a dokázal některým zatčeným různá provinění; bohužel žádný z nich nemůže být průkazně obviněn z napomáhání té bandě, ale přesto jsou ti lidé zcela jasně vinni! Očekávám, že taky on se dá do práce, Dunbare! Jasně?“

„Ano, pane,“ srazil Jan podpatky, „Provedu bezodkladné kroky v tom směru. S vaším laskavým dovolením si projdu protokoly, pak vyrazím do terénu a zítra si dovolím podat vám hlášení...“

„Nikam nebude chodit, Dunbare; zůstane pěkně tady! Nebudu už pánům důstojníkům tolerovat různé jejich soukromé záležitosti! Upozorňuji ho, že byl vyhlášen všeobecný poplach a všichni páni důstojníci setrvají ve službě přes noc až do zítřka!“

„Ale s vaším laskavým dovolením... měl jsem v úmyslu obhlédnout místa činu, provést vlastní operativní zjištění a...“

„Nic takového! Pro pana Dunbara snad neplatí předpisy? Pán se domnívá, že je chytřejší než všichni ostatní? Jednou jsem zakázal pánům důstojníkům jakékoliv odchody, takže...“

Dunbar se vztekem vyposlechl jeho hloupé a nesmyslné tirády, pak odešel do své kanceláře. Schmulke jej již očekával a přednesl mu řadu vychloubačných poznámek o svých úspěších; Jan se zabral do služební agendy, která mu příslušela, ale rozčilení, které se u něj projevovalo, pozvolna dostupovalo vrcholu. Přinesli mu oběd, který mu nijak nezachutnal, proto se rozkřikl na úředního sluhu, kde že bere takové pomyje; potom seřval svoje podřízené detektivy a v záviděníhodném tempu během výslechu usvědčil zloděje,

kterého zadrželi, když sahal jednomu občanovi do kapsy pro šrajtofli.

Okolo sedmé dostoupil jeho neklid vrcholu; sebral se a šel opět za radou Enderem požádat o hodinu volna, chtěl se aspoň jít Julii omluvit za svou nepřítomnost. Pan rada Ender se v kanceláři nudil; provedl Dunbarovi téměř hodinovou přednášku o disciplíně a kázni ve službě a potom jeho žádost rázně zamítl. Jan mu dokonce na rovinu řekl důvod své žádosti; ale rada Ender potěšeně prohlásil, že mu na jeho ženské kašle a že dáma musí počkat až po služebních povinnostech.

Dunbar se vrátil do kanceláře, zavolal strážníka, dal mu deset marek a dopis, který měl zanést Julii. V tom dopise se zdvořile omlouval a naznačoval, proč se nemůže dostavit domů; strážník se vrátil s lístkem, na kterém bylo napsáno jenom:

„Chápu. Přijď se rozloučit na nádraží!“

Dunbar zamručel a spálil lístek v popelníku. Celou noc potom seděl s přiblblým hrubcem Schmulkem a dvěma otrávenými podřízenými v kanceláři, žvanili nesmysly a hráli karty, protože tu nebylo vůbec co dělat; ve čtyři ráno si je zavolal rada Ender, který se do růžova vyspal na pohovce ve své kanceláři. Nyní už pro svůj věk nemohl spát a zatoužil držet k nim přednášku. Jeden z mladých podřízených při ní usnul a to radu Endera rozlítilo natolik, že mu udělil důtku. Potom se do krve pohádal se Schmulkem, jemuž vytýkal neschopnost (ostatně právem). Dunbara nechal tentokrát na pokoji, neboť ho dnes už ztýral dost; Schmulke, jakmile byl venku z kanceláře, zuřil a přísahal mu pomstu.

Dunbar chtěl odejít domů; leč Schmulke, který se chtěl zalíbit Enderovi, se o tom zmínil a pan rada rozhodl, že propustí Dunbara až po skončení pracovní porady; nejdříve v deset hodin. Protože Julie odjížděla v devět, bylo to krajně nepříjemné a Jan se vzepřel; ale pan šéf, jak byl v ráži, se rozhovořil na operativní poradě a opět projednával disciplinární přestupky. Pospávali při tom všichni, neboť noční bdění nikomu z nich neprospělo a nebylo vůbec k ničemu; nakonec se Ender rozčílil a vyhodil je.

Bylo za deset minut devět; Dunbar okamžitě naskočil na motocykl a vyrazil směrem k hlavnímu nádraží. Když ale zastavoval před budovou, ukazovaly hodiny už devět a pět minut. Vlak do Vídně odjel přesně na čas, jak výpravčí pyšně ohlásil.

Jan Dunbar se vrátil do svého bytu pln marného vzteku; na stole ležel jeho omluvný dopis a na druhou stranu napsala Julie svým chvatným, kulatým písmem:

„Čekala jsem na tebe do půl deváté. Chápu, proč jsi nemohl přijít; pro jistotu jsem opustila Berlín. V případě, že budeš moci, dej zprávu přes Vídeň. Těším se na shledanou. J.“

„Pro jistotu,“ vzdychl, „Myslela, že jsem zatčen nebo alespoň v podezření, tak radši utekla! No, dobře udělala... člověk musí plnit svoje povinnosti. I ty nejtěžší...“

Jan Dunbar je zvyklý splácet dluhy; proto o tři dny později vkročil do cesty vrchnímu policejnímu radovi Enderovi, když kráčel v nočních hodinách z partie kulečnicku. Rada se polekal, ale oddychl si, když poznal Dunbara. Pak si povšiml dlouhé ostré dýky, kterou držel v ruce.

„Proboha, Dunbare! Proč... za co?“

„Za tu noc. Měla patřit mně.“ řekl Dunbar a zabil ho.

Nález těla pana rady Endera byl zpočátku dáván do souvislosti s vrahem, který zabil šest hodnostářů říše a tajemně zmizel; vyšetřování, které vedl nejschopnější z kriminalistů zavražděného Jan Dunbar a dále policejní rada Lindau, nenalezlo žádných stop po vrahovi. Nové světlo do případu vnesla až výpověď jednoho z úředníků; udávala, že zavražděný měl dopoledne před vraždou ostrý spor se svým podřízeným Schmulkem, který po odchodu z jeho kanceláře prohlásil, že toho chlapa zabije. Jan Dunbar bránil Schmulka, který ačkoliv nebyl jeho přítelem, přece jen byl jeho kolegou, jak uměl; například vyjádřením, že ke sporům mezi Enderem a jeho podřízenými docházelo často. Nicméně rada Lindau dal Schmulka zatknout; Dunbar se vzdal práce na případu, což bylo hodnoceno jako projev kolegiality. Nicméně vyšetřováním bylo zjištěno, že Schmulke má na dotyčný večer velmi chatrné alibi, navíc zpronevěřil vyšší částku peněz,

určených na podplácení špiclů a donašečů z řad kriminálních živlů a utratil je pro sebe, což se mohl rada Ender dozvědět. Po zpracování způsobem v policejní praxi obvyklým se Schmulke sesypal, přiznal k vraždě z nenávisti a byl za ni odsouzen.

Dunbar byl povýšen a bylo mu přislíbeno místo policejního rady, jakmile bude pan Lindau povýšen na vrchního policejního radu, což si vysloužil svými schopnostmi. Avšak nezdá se, že by z toho měl takovou radost, jak se všeobecně považuje u tak mladého muže za žádoucí.

Pokud se týče vraha oněch šesti úředníků, nebyl dopaden přes veškerou snahu pruské policie; později se všichni přiklonili k názoru Jana Dunbara, že šlo o dílo šíleného maniaka.

Pan René le Mognière ležel na boku pod téměř bezlistou švestkou; kouřil dýmku s višňovým listím a přemítal o své budoucnosti. Jedním z charakteristických rysů jeho osobnosti bylo, že začínal přemýšlet o budoucnosti až tehdy, když zima a mráz zapříčinily, že ráno nemohl dospat na místě, na němž se právě nacházel - a ta doba právě přišla. Kromě toho usuzoval, že není vhodným oděvem na zimu rozedraná košile neurčitelné původní barvy, kalhoty s dírami na kolenou a zadnici, kabát prodřený a propálený a boty, které se sice zvolna, leč nezadržitelně rozpadají. Co se týče klobouku, tento mu upadl do řeky, když přeskakoval z kamene na kámen při útěku před četníky, kteří k němu zřejmě měli nějaké připomínky; jiné druhy oblečení, jako ponožky, vestu, nákrčník a rukavice považoval za zcela zbytečné. Jediný rozumný doplněk oblečení, který uznával za nezbytný, byla pádná hůl; jako opora při chůzi i jako prostředek k vysvětlování svých názorů osobám, které na své pouti potká. Pokud se týče světských statků, vlastnil tento gentleman čtvrtáček na zlé časy, který mu zbyl od poslední výdělečné činnosti, spočívající v žebrání u kostela. Pokud se vám to zdá málo, vemte prosím na vědomí, že v čase konání našeho příběhu bylo panu le Mognièrovi teprve třináct let.

Místo, kde se narodil, bylo mu obestřeno tajemstvím, ostatně nepovažoval za účelné zajímat se o takové zbytečnosti. Jeho matka zemřela brzy na tuberkulózu a protože osoba otce

byla naprosto nejistá, ujala se výchovy malého Reného tetička, neznámo zda skutečně příbuzná s jeho rodiči. Tato dáma se živila hádáním z ruky a příležitostnými krádežemi, v čemž počala vzdělávat též chlapce, jakmile překročil věk batolete. Bylo to vhodné kromě jiného proto, že měl řízením osudu světlejší pleť než ostatní a když ho tetička relativně slušně oblékla, nebyl mezi bílými lidmi tak nápadný. Projevil pro tento způsob počestného podnikání dostatečné vloh, pročez mu bylo jedním ze strýčků prorokováno, že skončí na šibenici jako jeho táta. Což byla ovšem prognóza zcela nesmyslná, otec nebyl znám ani paní matince, natož nějakému cizímu strýčkovi. Proto si také René z té věštby nic nedělal a kráčel životem vesele bez obav z budoucnosti.

Tlupa, jejímž byl platným členem, byla posléze někde v Bavorsku pochytna a po kratším popotahování od policie zavřena do vězení. René, který jako dítě vzbudil útrpnost úřadů, byl přemístěn do královského sirotčince a seznámil se tak s péčí, kterou poskytuje státní moc potřebným dítkám. Také si uvědomil, že v zařízeních vytvořených k nápravě tuláků a vagabundů lze snadno bez těžkostí přežít zimu, což bývá při tuláckém životě obtížnější. Proto tam setrval a naučil se číst, aspoň některá písmena; avšak jak vysvitlo sluníčko a oschly meze, využil první příležitosti k útěku a toulal se po světě, dokud opět nezačal foukat nepříjemný vítr a padat sníh. Potom předvedl svoji rozdrbanou postavičku nejbližšímu strážníkovi, který ho urychleně dopravil k soudu a potom do vhodné polepšovny.

Nyní právě nastal onen čas a pan René le Mognière počínal uvažovat o návratu pod ochranná křídla zákona, kde sic neúspěšně, nicméně vytrvale pokračoval ve svém vzdělávání. Nebyl si docela jist, kde se vlastně nachází, neboť zeměpis nebyl jeho silnou stránkou; nepočítáme-li dokonalou znalost silnic a brlohů pochybných existencí. Ale krajina se mu líbila a soudil, že by tady mohl strávit zimu; ovšem v případě, že narazí na nějaký útulný sirotčinec. Ačkoliv měl určitou obavu: v posledním útulku ho chtěli mermomocí dát do učení k opilému bednáři, aby se vyučil řemeslu. René se nehodlal vyučit ničemu, zvláště ne pod rukou opilého surovce; společnost však soudila, že třináctiletý klacek by už měl konat

nějakou práci společnosti užitečnou. Proto se René zabýval myšlenkou tvrdit, že je mu jedenáct; což nebylo nepravděpodobné, byl maličký a vychrtlý a na svůj věk nevypadal.

Nyní však ležel pod švestkou a zíral do modré oblohy, neboť podzim si dopřával luxusu krásného počasí. Nebýt větru, vůbec by neuvažoval o zimním příbytku; ale ten vítr mohl přinést taky sníh a sníh nebyl nic pro jeho způsob cestování. Možná by se dalo o něčem mluvit, kdyby měl boty; ale René boty neměl a neočekával, že by se mu podařilo v dohledné době nějaké šikovné ukrást.

Vycvičené ucho malého dobrodruha postřehlo klapot kopyt dvou koní; ale ti koně netáhli vůz, jak je zvykem, běželi volně. René se přichystal vstát, uklonit se a požádat o almužnu pána, který na tom koni jede, což se sice málokdy osvědčilo, ale nebylo důvodu to nezkusit. Nicméně však zanechal tohoto počínání, když se jezdci objevili a když zjistil, že jsou to dva kluci ještě menší než on. Na rozdíl od něho však byli mnohem bohatší, zřejmě patřili ke vznešenějším vrstvám.

Zvláště ten první, který jel na vysokém lehkonožém vraníku, sotva vhodném pro jeho krátké ruce a nohy. Byl to klouček tak desetiletý, s dlouhými světlými vlasy, celý oblečený v černém, vyjma bělostného límce a rukávových manžet; a též bílých botiček, jimiž byl zapřen ve třmenech. Přes ramena měl přehozen krátký kožíšek, zřejmě z nějaké šelmy, zapjatý na stříbrnou přezku ve tvaru tygří tlapy; na krku se mu houpal zlatý osmihrotý křížek. Druhý kluk byl ještě menší, vyhlížel vyjeveně a oblečen byl do kožených kalhot a vatovaného kabátku s beránčím límcem.

René vyňal fajfku z úst, odplivl si a posměšně pozdravil ty dva elegantní jezdce; načež ten přední zarazil svého oře a velmi zdvořile se mu uklonil. Mladší kluk zastavil taky, ale neměl se k ničemu; zato větší seskočil a přistoupil blíž.

„Dobré odpoledne a pěkně vítám!“ pronesl vážně a zdvořile.

„... si trhni nohou!“ odpověděl René a znovu si odplivl.

Chlapec přistoupil blíž a prohlížel si malebný zjev, který tvořilo Reného oblečení; pak potřásl hlavou: „Není ti někdy trochu zima v těch hadrech?“

„...by jeden neřek, jak je kluk všímavej!“ řekl René, „Proč se ptáš, smrkáči?“

„No nic,“ řekl cizí chlapec, „Jenom se divím.“

„Si myslím! Jenomže vrabčáčku, voni v past'áku lepší mundůry nefasují. To by si měl vědět.“

„Nevím, jak kde,“ pokrčil rameny chlapec, „Musíš si umět lépe vybírat. Zřejmě jsi z past'áku odešel nakvap?“

„Nejspíš. A ty vůbec víš, co je to past'ák?“

„Vím. Taky jsem měl to potěšení.“

René se poněkud pozvedl na loktech a zpozorněl. „Chceš tím snad naznačit, že jsi byl hostem královské spravedlnosti?“

„Císařsko královské, neboť to bylo v Rakousku. Ale jenom asi dva měsíce; ve Wiener Neustadtu a Heidenfortu.“

„Hleďme!“ René se posadil úplně a otřel špinavou rukou trávu vedle sebe, „Tak to vem plac, kemo! Zdáš se bejt lepší zvíře; proč se moh dostat váženej gádžo do chladnejch zdí trestnice?“

„Přivedli mě tam policajti, more. Sám bych tam nelezl.“

„To jsem si nemyslel. Pročpak?“

„Překážel jsem druhejm v rozletu.“

„Ty? Seš eště moc malej cvoček, abys někomu zavazel, gómu!“

„Oni gómali něco jinýho. Gerde, slez a uvaž koně k té švestce, co já. Pohovoříme s hostem.“

Chlapec jménem Gerd neseskočil tak šikovně jako první; slézal jako z pece. A když koně uvázal, řekl: „Já vám nerozumím! Proč nemluvíte německy?“

„My mluvíme, batole! Jenomže ty nekapíruješ; koukám, tenhle gádžo bere v pohodě, vo čem je řeč!“

„Dělám, co můžu. Studuju lingvistiku, tak se snažím...“

„Myslím bude vhodný, abysme si řekli naše ctěný jména. Já jsem René de la Mognière...“

„Těší mě, že se setkávám se šlechticem. Denis princ Baarfelt.“

René překvapeně zamrkal; potom vrazil Denisovi lepanec, jen to mlasklo. „Blbý fóry si nech vod cesty, frajírku!“

„Sem snad neřek nic tak blbýho!“ Denis si třel tvář a dost se divil tomu náhlému útoku, neboť René vypadal přívětivě.

„Eště jednou tvý méno!“

„Denis. Můj táta je kníže Baarfelt - proto princ.“

„Vidím, že aspoň vandrácký pohádky znáš dokonale!“

„I to jo; pohádky bych jakž takž znal.“

„Tak číhej, cvočku: kníže Baarfelt a jeho hrad je akorát taková pohádka pro tulácký haranty, víš? Taky mi to povídali, když jsem měl hlad a nechtěl chrápat. Jenže já nejsem tak blbej, abych takovej bajkám věřil - ve svém věku!“

„Zajímavý. Copak ti povídali?“

„To víš, to co tobě! Že někde na světě žije spravedlivej dobrák kníže Baarfelt, co umí čarovat, léčí vsecky nemoci, obdarovává chudý pocestný a chrání je proti zlejm fízlům. Jenomže nikdo nemá zdání, kde ten člověk přebejvá a jak se k němu dostat...“

„Úplně jednoduše. Přejdeš tenhle kopec a seš tam.“

„Cha! Jakpak ti to přišlo na mozeček, kuřátko?“

„Ti povídám, je to můj táta!“

„To povídala paní matinka, jo?“

„Taky; nechápu, proč bych o tom měl pochybovat, sám mi to říká od malička každou chvilku...“

„Brzdi, jo! Ty říkáš, že jsi mluvil s Baarfeltem?“

„No jasně, proč ne?“

„Kdy naposledy?“

„Před půlhodinou, když jsem si bral koně. Gerde, řekni!“

„No jo, vážně!“ řekl chlapec Gerd, „Von má pravdu!“

„To mně něco bublej do ovaru!“ René se uchopil za hlavu a mírně jí potřásl, „Tak ty tvrdíš, že seš Baarfelta syn?“

„Jo, to tvrdím.“

„A seš ochotnej to odpřisáhnout?“

„I to jsem ochotnej.“

„Stáhni si gatě!“

Denis se trochu zarazil. „Proč?“

„Chceš přísahat nebo ne?“

Denis pokrčil rameny, rozepjal si pásek u kalhot a zvolna je spustil. Šklebil se při tom dost nedůvěřivě.

„Ty spodky taky! A lehnout na břicho na zem!“

Denis provedl, co od něho žádal; René vzal svoji hůl, položil mu ji na zadnici a řekl: „Teď vopakuj po mně: Jestli jsem zalhal, ať dostanu touto holí pětadvacet na holou prdel!“

Denis poslušně opakoval, co se po něm chtělo. Pak René odložil hůl, Denis se zas oblékl a čekal, co bude dál.

„Je ti jasný, že jestli's mi lhal, dostaneš pětadvacet, jako že jsem René Chmaták? Víš co je vandrácká čest a taky, že kámošovi vandrák nikdá nelže?“

„Ne, že bych to věděl přesně; ale umím si to představit.“

„A přesto zvopakuješ, že je Baarfelt tvůj fotr a bydlí za tím kopcem?“

„Jo. A stojím za tím.“

„Tak se jdem podívat! A běda ti, jestli mě valíš!“

„Klidně. Sedni si na Gerdova koně; Gerde, ty vyskočíš za mne na mého, zvládneš to?“

Denisův vraník lehce unesl dva kluky; jenže Gerdův kůň se plašil a René, který neuměl jezdit, neuměl ani kloudně nasedat. Chvilí trvalo, než mu Denis vysvětlil jak se dostat nahoru. Ale konečně René seděl a mohli vyrazit.

René musel uznat, že se mu takové cestování velice líbí; sice se musel držet, aby nesletěl s koně dolů, ale protože Denis nejel příliš rychle, ani Gerdův kuň nespěchal; a byl to tak dobrý kuň, že ani neměl snahu shazovat jezdce.

„Hele, támhle to je naše Hůrka!“ ukazoval Denis, „Tam bydlíme. Jen se neboj, nekecal jsem ti!“

Statek Hůrka se sice Renému docela líbil; ale když se na něj vyřítilo něco mezi psem a neurčitým dravcem a počalo ho to očichávat, dost se zarazil. To něco bylo černé jako noc a mělo kočičí hlavu se zlatýma očima - a vrčelo to. Dost nepřívětivě.

„Dévi, nech ho, to je kamarád! Kde je táta, tady na statku?“

Zvíře Dévi něco vrčelo, čemu René nerozuměl; Gerd zatím vzal oba koně a vedl je do stáje. Dále se tu objevilo ještě několik zvířat stejně velkých a divokých jako to Dévi, každé s jiným kožichem; všichni si Reného prohlíželi a očichávali. René se bál a cítil touhu vylézt na nejbližší strom; ale soudil, že i kočky umějí lézt po stromech a že by ho zcela určitě dohnaly.

Vtom se objevil chlap jako hora; vylezl z kůlny a měl v ruce sekeru, kterou by René sotva uzvedl, jak byla veliká; ten chlap se zamračil a hrubě osopil na Denise cizí řečí, ale Denis v té řeči odpovídal docela vesele. Ze všech stran přicházeli nějací lidé a každý mluvil jinak; René pochytil během života útržkovité znalosti několika jazyků, takže poznal, že vysoký černovlasý muž hovoří zdejším nářečím, světlovlasá mladá žena zase francouzsky. Konečně se objevil muž s černými vousy a Denis se k němu vrhl:

„Pojď sem, tati! Musel jsem tomuhle dobrákovi odpřisáhnout, že doopravdy existuješ. Má tě za pohádkovou bytost!“

Muž přistoupil blíž a prohlížel si Reného bez zvláštních sympatií. Ostatně, René na něj koukal zas se strachem.

„Vy, pane... vy jste kníže Baarfelt?“

„A co? Máš mi něco vyřídit? Od koho a proč?“

„Ne. Já jsem... já jsem jenom...“

„On totiž tvrdí, že jseš nějaká tulácká pohádka. Věděl o tobě poměrně dost, ale tvrdil, že tomu nevěří!“

„To je jeho věc, čemu věří a čemu ne. Co od nás chce?“

„Nic. Je to můj host, tati! Řekl bych, že má hlad a třeba by rád přespal...“

Baarfelt mluvil opět cizí řečí. Denis se tomu smál.

„Bude mít nejmíň milión vší a blech,“ prones vážně černovlasý muž v bílé košili, „Snad by se měl nejdřív vykoupat!“

„Výborný nápad! Hned ho vezmu do sauny!“

„Pro vás dva nemá cenu ji roztápět!“

„Olgierd říkal, že ji stejně bude rozehřívát...“

„Tak jo. Když to říkal Olgierd, dělejte si, co chcete!“

„Možná by rád taky nějaký lepší oblečení! Tohle se na zimu moc nehodí a jiný asi mít nebude...“

„Až se vykoupe, ať přijde a já mu něco spíchnu!“ slibovala světlovlasá žena, „Upravím jeden mundúr...“

René sledoval diskusi o své osobě poměrně rád, neboť se mu zdálo, že jej nevyženou, aniž by ho obdarovali; kromě toho se ještě neprobral z překvapení nad existencí Baarfelta a jeho bájného sídla. Denis zatím organizoval zmatek; zašel do dřevěné boudy za statkem u koupaliště a vyjednával s velmi hubeným mužem, oděným jen do šátku kolem boků. Protože Reného až příliš často očichávaly ty veliké kočky, šel tam radši za ním.

Gerd zaběhl do stodoly a dohadoval se tam; postupně se začaly sbíhat děti v modrých košilkách, většinou ostříhané na mechový porost; dohadovaly se v cizí řeči a zdálo se, že mají z Reného legraci. Posuzovaly ho se značným despektem a jen Denisova přítomnost jim zabránila, aby podivnému vetřelci ukázali vrata. Ostatně René neudělal nic proto, aby se jim víc zalíbil, naopak ještě jim dával záminku k nepřátelství podivným způsobem řeči se spoustou cikánských slov, kterým

nikdo nerozuměl. Denis se snažil to srovnat, pokud to šlo; královsky se u toho bavil, neboť spory mezi Reném a světem byly z jeho hlediska komické.

Když je Olgierd pozval do sauny, všichni se začali svlékat; při tom si René všiml, že někteří jsou děvčata. René se odstrojil bez námitek, pečlivě svoje rozedrané hadry uložil stranou od ostatních a poznamenal: „Aby mi to ještě někdo neukradl! Lidé jsou různé!“ Potom se vrátil, z kapsy kalhot vytáhl něco malého a sevřel v pěsti jako svátost.

„Co to máš?“ ptal se Denis.

„Čtvrťák! Víím, čórnul bys ho; ale já si svůj majetek hlídám, tak se netěš!“

„Ale prosím tě! Kdo by tady kradl čtvrťák nebo tvý rozervaný hadry? Když už kradem, tak něco kloudnýho!“

„No - von jeden nikdy neví!“ řekl René předvídavě a kráčel i se čtvrťákem v ruce do sauny. Suché vedro ho málem porazilo, ale protože ostatní nedávali najevo, že by to bylo něco zvláštního, choval se statečně; usedl k druhým na pryčnu a snažil se neomdlít žárem. Naštěstí jeho tělesná konstituce byla lepší, než si sám myslel a přežil to ve zdraví; jenom mince jej počínala čím dál tím víc pálit do dlaně. Nakonec to už nemohl vydržet, tak zastrčil svůj majetek do škvíry mezi prkny. A Denis se mu ještě smál; i ostatní děti se smály, ukazovaly si na něho a povídaly něco ve své řeči, nejspíš nic lichotivého. Pak si začaly hrát: pošťuchovaly se mezi sebou, strkaly, zlobily a vřeštěly. Lázeňský jim nijak nebránil, naopak ještě mezi ně rozhodil metličky z březových větví; těmi se začaly mlátit a ještě se tomu smály. Taky Denis popadl březovou větev a počal šlehat Reného; tomu se to nelíbilo, pokoušel se bránit, ale marně, v sauně se nijak nedalo. Pak kdosi otevřel dveře ven, do sauny naráz vnikl ledový vzduch, ale děti vybíhaly ven a skákaly rovnou do ledové vody. René to nevěděl, vyběhl taky, aby se nadechl a trochu přišel k sobě, ale byl ve vodě dřív, než něco pochopil. Kdosi mu skočil na hlavu a potopil ho; to nebylo nic divného, děti se praly ve vodě i okolo bazénu, ale René neuměl plavat a začal se topit. Nakonec ho kdosi za vlasy vytáhl ven.

Jenže utrpení nebyl ještě konec; děti se shromáždily okolo, pronášely různé připomínky a komentáře a ukazovaly si na něho.

„Co se jim nezdá?“ zavrčel, protože mu ta dotěrná pozornost šla na nervy; začínal se cítit nesvůj, když děvčata detailně zkoumala jeho tělo a dokonce se ho štitivě dotýkala prsty.

„Baví se; víš, jsi totiž příšerně špinavý! Domlouvají se, že bude nutné tě důkladně umýt...“ překládal Denis.

„A co? Kde a jak jsem se měl mýt, když...?“

Denis jeho námitky nebral vážně; pokynul a na Reného se počalo sápat velké množství rukou. Odstrkaly ho k neckám s horkou vodou; když tam nechtěl dost rychle vlézt dobrovolně, kdosi mu podtrhl nohy a ostatní jej tam odnesli bez ohledu na jeho mínění. Kluci poodstoupili stranou a sledovali, jak jej děvčata od hlavy k patě mydlí jádrovým mýdlem. Všechno tady páchlo po drogérii; s takovým obchodem měl René jen tu zkušenost, že jednou se do jakéhosi vloupali a nenašli v něm ani moc peněz, ani nic použitelného pro svoje potřeby. Teď poznával, k čemu mýdlo je, ale nelíbilo se mu to, pálilo ho do očí a když mu vniklo do úst, chutnalo ohavně.

Dívky měly připraveny jakési kartáčky; těmi mu počaly sdírat a rvát zaživa kůži, až nešťastník řval bolestí. To se jim líbilo; byly to zřejmě panenky kruté a sadistické a nebraly ohled, že jeho tmavá pleť je jemná a podobnému mučení nevyklá. A to ještě pořád nebylo nic proti tomu, když mu začaly mýt hlavu jakousi odporně páchnoucí tekutinou. Kdosi navrhoval, aby mu vlasy ostříhali, ale Denis byl ostře proti a nepovažoval to za slušné. Denise dívky poslechly, zato Renému neslevily, ať řval jak chtěl; ba ještě se mu i smály.

Pak se zas vrátili do sauny a vše se opakovalo až na to, že René se už cítil volněji a lépe se mu dýchalo. Cítil, jak mu po těle teče pot, ačkoliv v něm těžko bylo ještě něco, co by mohl vypotit; malátnost, kterou pociťoval poprvé, slábla a dokonce se mu v sauně počalo líbit. Opět se vykoukali v ledové vodě;

pak už zpátky nešli, ale kluci se honili a prali ve vysoké urousané trávě; ačkoliv se neoblékli, vůbec jim nebyla zima.

Když hry zanechali a vrátili se ke svým oděvům, zjistil René s neobyčejným překvapením, že jeho skvělý oblek zmizel, jako by se do země propadl. „No, však jsem věděl, že jsou tu zloději!“ komentoval to s výrazem ve tváři, který nevěstil nic dobrého.

„To se teda divím,“ řekl Denis, „Hned zjistíme, pojd’...“ Vzal svoje věci pod paži a běžel s Reném do statku.

„No ovšem!“ odpověděla na jeho otázku Diana, „Spálila jsem ty hadry i se všemi blechami, které v nich byly. Nemáš čeho litovat, dáme ti mnohem lepší oblečení!“

Seděla totiž u šicího stroje značky Olympia, který koupila v rámci přešívání uniforem pro námořní pěchotu; když se šlapalo, mašinka šila sama, což Dianě vyhovovalo podstatně víc než píchání jehlou. Ale neupravovala uniformu, nýbrž jednu Denisovu hedvábnou bílou košili se širokým elegantním límcem. Kalhoty ovšem byly od uniformy, měly modrou barvu a zrovna je měla v práci Gréta, která na ně s nervózním bručením přišívala knoflíky. Taky mu připravily kabátek; sice z vetešnictví, ale materiál na něj byl pevný jako lodní plachta, jen barvy černé.

René se těm zvláštním součástem oblečení dost divil, nebyl zvyklý na dárky tohoto druhu. Diana jej vybídla, aby se oblékl; učiniv to seznal, že košile má kupodivu všechny knoflíky, dokonce i na rukávech; chvíli trvalo, než vůbec dokázal všechny najít a zapnout. Pak mu Gréta podala kalhoty a on do nich s ulehčením vklouzl; už mu bylo trapné zůstat nahý. Prohlížel se ze všech stran a zřejmě se sám sobě zamlouval. Denis mu pomohl se učesat, Diana zatím dodělávala kabátek; René si jej s potěšením natáhl, capal bosýma nohama po kuchyni a nafukoval se jako páv. Denis si těch bosých nohou všiml a upozornil Dianu.

„Ale jo, pořád! Už jsem se dívala, má stejnou velikost nohy jako já; napadlo mi dát mu svoje jezdecký boty...“

Bot měla několik, tyhle byly už poněkud sešlapané, takže je nedávno vyřadila z používání. Renému byl rozdíl mezi

obuví dámskou a pánskou zcela fuk; naopak se mu boty na podpatku velice líbily, bylo jeho touhou býti vysokým. Denis mu pomohl zavázat tkaničky, neboť Reného boty obvykle tou ozdobou nevynikaly; ještě ho trochu upravil a uvázal mu kolem krku pod límec košile jednu ze svých mašlí s dlouhými konci.

Potom zavlekl Reného před největší zrcadlo, které měla ve svém pokoji Diana. René se mohl vidět poprvé a zarazil se nad tím zjevem tak, že nemohl chvíli promluvit. Namísto podezřele vyhlížejícího vagabunda, vhodného pro kriminál, se na něj díval hezký vymydlený chlapec s přitažlivě osmahlou pleť, v elegantním oblečení, s panský načesanými černými kadeřemi. René si nedovedl představit, že by mohl vypadat tak elegantně; vypadal nejen jako bílý gádžo, vypadal jako pán! Dokonce kdyby takového pána uviděl, pokusil by se něco vyžebrot nebo mu štípnout peněženku. Pouze tvrdé rysy okolo úst a číhavé oči prozrazovaly, že je uvyklý starat se sám o svoje tělesné i duševní blaho.

Chvíli se René pozoroval; potom si uvědomil skutečnou situaci: „No fajn. Jenže takhle mě těžko zabásnou do polepšovny!“

„A proč by tě zabásli?“ ptala se Diana, „Ani si tě fízláci nevšimnou; maximálně by ti mohli zasalutovat!“

„To jo; jenže já potřebuju na zimu do past'áku!“

„Co bys tam dělal? Každý odtamtud bere roha a ty bys jim lezl zrovna do požeráku?“

„Ššišmarjá! A co mám teda dělat? Mám chcípnout v pankejtě jako toulavej čokl, nebo co?“

„Co by si chcípal? Straší ti ve věži?“

„A byl by sem jedinej, co chcípne hlady? Tobě se to kámoško kecá, když máš co žrát a teplej brloh; jenže já šlapu štreku a v pajšlu mě střeva dělaj rebélii!“

„To nemůžeš naklapat někam do hokny? Náký love by za to kápily, to si teda piš, bráško!“

„Já mám makat? Si dobrá - si spadla z višně? Copak si si nikdy nevšimla, že vod hákování bolejš klepeta jak sviňa?“

„To jo, ale nebolí tě pajšl vod hladu! Musíš si vybrat: buďto vobčas šáhnout na arbajt nebo zhebnout!“

René mávl vztekle rukou a obrátil se; vtom promluvil Charry, který naslouchal a kroutil hlavou: „Diano, ty se překonáváš! Občas už tě nechápu ani já, ale jak vidno, kluk ti rozumí!“

René si to uvědomil, otočil se zpátky a vyhrkl: „Šmarjá jozef, milostpaní... kde ste se tak krásně naučila žargon?“

Diana se smála, až se prohýbala. „To bys chtěl vědět, vid’? Ale koukám, že jsi prošel všelijakejma školama. Co vlastně umíš, kluku? Mám na mysli práci...?“

„Já umím...“ René se zarazil, podíval se kolem a zmlkl.

V té chvíli promluvil další člověk: hrabě Feroz, který vešel a zůstal stát za jeho zády. Řekl něco v jazyce, který byl jasně indoevropský a Dianě připomněl její oblíbený sanskrt, ale René se hned při prvních slovech strašně vyděsil. Otočil se a koukal na Španěla s nesmírnou úctou a bázni.

„Povím ti, co umí,“ řekl vlídně Feroz a pohladil jej po hlavě, „Umí vytáhnout peněženku z cizí kapsy. Umí zakroutit krk slepici z cizí zahrady. Umí hlídat na ulici, dávat pozor a hvízdnout, když jde strážník, zatímco jeho spolčenci tam kradou, nač přijdou. Umí lhát kdykoliv a o čemkoliv, a to tak přesvědčivě, že jedno oko nezůstane suché a ušlechtilé dámy rády otvírají svoje peněženky. Umí zapřít vlastní mámu, tátu, bratra a cokoliv, co jsi viděla na vlastní oči. Umí nehnout brvou, když před jeho očima umírá někdo, koho před chvílí považoval za nejbližšího přítele. A umí se během chvíle spřátelit s jeho vrahem.“

René byl pořád ještě zděšený a plný úcty; mlčel a nechápal.

„Proč říkáš takové věci?“ řekla Diana, „Je to ještě dítě!“

„Je to Romské dítě,“ odušil Feroz, „Je prokletý a propadlý peklu jako celý jeho národ.“

„Ty bys to samozřejmě měl vědět, pane!“ poznamenal Denis.

„Ovšem, že to vím. Proto to taky říkám.“

„Dalo by se něco udělat, aby byl lepší?“

Feroz si Reného otočil a prohlížel si ho. Chvilí váhal.

„Rytíři Ferozi,“ pronesl vážně Denis, „Povinností našeho řádu je přijmout ty nejubožejší a nejhůř provinilé; ty, kteří propadli peklu. A před tímto peklem je zachránit!“

„Nezachráníš. Naopak, sám poklesneš...“

„Myslíš, že není žádná cesta?“

„Bůh je sám proklel, vyhnal a zakázal jim objevit se před Jeho vznešenou tváří; copak to nevíš? Zeptej se Diany, ta zná...“

„Já to taky znám; proto žádám tebe, abys mi odpověděl: je možné nějakým způsobem mu pomoci?“

„Ano, možné to je. Ale riskuješ.“

„Jsem tady proto, abych riskoval. Chci ho; máme tu už tolik darmošlapů, že se jeden ztratí. A já ho potřebuju!“

„K čemu, smím-li se ptát?“ řekl Charry.

„Do armády, kterou chystám. Bude jedním z mých vojáků.“

„Nikdy mu nebudeš moci věřit!“ varoval Feroz.

„Stejně jako tobě, rytíři. Risknu to. Je možné, že mne zradí, nebo jen sebere co najde, a uteče. Ale měl by dostat šanci.“

René le Mognière sledoval jejich diskusi o sobě a pozvolna se přestával třást hrůzou. Nakonec se rozhodl promluvit: „Kdo vy vlastně jste, pane, že tak mluvíte?“

Feroz odpověděl větou v romštině a René se příkrčil jako pod bičem. Jenže Diana řekla: „Mohl bys nám to přeložit?“

„Vysvětlil jsem mu, kdo jsem.“

„Mluvíš romsky líp než kdokoliv z nich, to je vidět. A využíváš toho, že ti nikdo nerozumí; zkus s ním hovořit německy!“

„Německy se dá těžko vyjádřit, ale zkusím to. Kromě toho mluvím řečí, kterou hovořili Romové, když je velcí králové Árjavarty vyhnali z té krásné země; a navždycky jim zakázali se tam vrátit. Dneska už té řeči nikdo nerozumí; z toho vidíš, jak poklesli!“

„Dovolíte mi taky něco říct, pane?“ zeptal se René.

Feroz stáhl hněvivě obočí, ale pokynul, aby mluvil.

„Takhle, panstvo: já jsem doopravdy Rom, nebo jak vy gádžové říkáte Cikán. Umím krást a všechno to, co pán povídal, ale taky umím držet se svejma a podrazy nedělám! Vás jsem se vůbec vo nic neprosil; leda trochu chleba nebo nějaký šesták, to při vašem bohatství není zas tak moc, ne? Slyšel jsem všelijaký povídačky o dobrým čaroději, kterému říkají kníže Baarfelt; tenhle Denis se chlubil, že je jeho syn a nejspíš má pravdu. Ale jinak to všechno vypadá, že je to taky nějaká chatrč - jako vždycky!“

Feroz chtěl něco říct, ale ovládl se.

„Já se neprosil, abyste mě brali mezi sebe; to řekl Denis! Já klidně přežiju zimu v pastřáku; když se to bude hodit, nechám se třeba zavřít za to, že jsem ukradl tyhle nóbl hadry. Nahlašte mě, že jsem tady něco štípl nebo ukrad slepici, za to budou čtyři měsíce, pak vysvitne slunko a já vezmu čáru zas do světa. Aspoň už nebudu nikdy věřit pohádkám, jaký jste dobráci.“

„Tak počkej,“ řekl Charry, „Jestli chceš strávit zimu v nějaké polepšovně, můžeš být klidně i tady, najíst ti dáme a postaráme se o všechno, co budeš potřebovat. Tvoje národnost je nám fuk, teda kromě hraběte Feroze. Můžeš se i něco naučit, když budeš chtít: číst, psát, počítat, bojovat. Jako všichni. Ber to tak, že my jsme taky taková polepšovna. A tvůj šéf bude Denis.“

„Denis byl na mě hodnej. Všichni jste na mě hodný, to vám nikdo nebere. Tenhle vznešenej pán, kterej tak hezky mluví romsky, mě ovšem nenávidí a nadával kvůli tomu i Denisovi; to teda nechci! Kdyby kvůli mně měly bejt problémy...“

Feroz se přihlásil o slovo: „Řekl jsem, že jsi ničema, more; což je taky pravda. Byl by zázrak, kdyby se z tebe stalo něco lepšího, než cos dostal darem při svém zrození. Jsi předurčen, abys byl ničemou; jenže jsou světcí, který dotykem své ruky vysvobozují ty nejhorší lumpy. Je takový Denis?“

Denis pokrčil jedním ramenem. „Nejsem svatej a nejsem ani nic takovýho, co povídáš, Ferozi. Proč musíš dělat z maličností hned aféry, který volají do nebe? Já nechci napravovat romskej národ jako takovej. Chci dát jednomu z nich, kterej je můj kamarád, trochu jíst a nechat ho přežít tady zimu. Nic víc, nic míň. Můžeš bejt tak laskav a dovolit mi to?“

Feroz se usmál a rozhodil rukama.

„No konečně,“ řekla Diana, „Tak jsme se dohodli a já ho zapíšu do stavu. Denisi, ty ho vem do kuchyně a nakrm, ještě jsme mu ani nedali najíst. Musí být hrozně hladovej...“

Denis spokojeně vzal Reného za rukáv a táhl do jídelny. Chlapec se rozhlížel udiveně a trochu polekaně; před ikonou Jerzy Laseky se dokonce pokřižoval, zřejmě v něm křesťanská výchova zanechala nějaké stopy. Denis se opatrně zeptal po nějakém jídle a dostal okamžitě vynadáno, že za chvíli bude oběd pro všechny. Snad není René tak vznešený pán, aby nemohl počkat!

Sedli si venku před vchodem na zápraží.

„Poslouchej,“ ozval se René, „Co to tady vůbec je? Mluvilo se o hradu, ale tohle hrad není. Je to klášter? Nebo kasárna? Tamty děcka choděj oblečený a ostříhaný jako v polepšovně, jaký staví církev; taky jsem viděl nějakou jeptišku. Ale zas jiný lidi mají uniformy jako vojáci; a vidím tady spousty zbraní...“

„Všechno dohromady: šlechtické sídlo, klášter i kasárna. Jsme mniši se zbraní. Služebníci Boží.“

„Tamten... taky?“ René udělal posunek na ochranu.

„Feroz? Je rytíř jako já. Proč?“

„Je horší než d'ábel! Možná je d'ábel sám...“

„Ano, my víme. A co?“

„Jak může ďábel sloužit Bohu?“

„Právě proto je nejlepší! Kdybys ho viděl bojovat...“

„To chceš i po mně, abych... sloužil Bohu?“

„Sám se rozhodneš, co chceš. Já jen posoudím, zda jsi hoden toho, abys takovou službu dostal. Zatím myslím, že ano.“

„Službu... ale proč? Kvůli čemu?“

„Nevím, kvůli čemu ty. My mu sloužíme z lásky.“

„Z lásky k Bohu?“

„Ano. Kdo miluje Boha natolik, že mu chce sloužit, ten tady smí zůstat s námi. Kdo tu lásku nemá, udělá líp, když odejde.“

René sklopil oči. „Jak mám mít rád Boha, když o něm nic nevím? Každěj hrozí, že mě Bůh potrestá, když to nebo ono... Ten Feroz taky tvrdí, že mě Bůh nenávidí a vyhnal nás...“

„Bůh nás už potrestal tím, že jsme se narodili; to je výsledek našich dřívějších zlých činů. Když ho budeme zlobit, potrestá nás znova; ale taky nemusí, když si to u něj vyžehlíme...“

„Ty si to u něj takhle žehlíš, jo?“

„No... dělám, co můžu.“

„A ti ostatní? Třeba ty děcka?“

„Dali se do služby ještě doma v Polsku; kvůli své službě museli odejít. Jejich matky a otce, bratry, sestry, třeba celé rodiny tam pozabíjeli. Zbyl jim jenom Bůh a náš řád; proto jsou tady.“

„Nevypadají, že by jim někdo ubližoval!“

„Už jsou doma, tady jim nic nehrozí. Teda... doufám. Kdyby jo, jsme tady my bojovníci; nějak to zvládneme.“

„To jako ty, jo? Dovol, abych se zasmál!“

„Ale jo. Klidně se směj...“

Oběd se ohlašoval troubením; jak zaznělo, Denis a René okamžitě nastoupili do fronty a nechali si naložit na talíř brambory, vařenou zeleninu, zelí a fazole. Ale bylo to velmi dobré a René se cpal se záviděníhodným apetitem. Když Denis viděl, jak hbitě v něm mizí jídlo, zavedl ho pro přídavek; pak už to uměl sám.

A po obědě dostal taky lepší náladu.

„Teda, je tady skvěle! Když nic jinýho, tak se tu aspoň parádně jí, v životě jsem se tak nenacpal. Ve všech past'ákách nám dávali jíst co nejmiň... Asi tady zůstanu!“

„Aspoň něco že se ti tu líbí!“ smál se Denis.

„Jo, zůstanu, když to říkám! Stanu se tvým vojákem a naučím tě, jak vytažovat lidem věci z kapes, aby si toho nevšimli; neříkej, že to nebudeš nikdy potřebovat!“

„Co já vím - třeba budu!“

„A budu poslouchat, jakej je ten váš Bůh. Proč ho máte rádi.“

„To bude ještě lepší...“

Tak se stalo, že René le Mogniëre zůstal na Hůrce.

Tím končí třetí z knih o Rytířích Blesku.

KONEC

**Navazuje : Rytíři Blesku 4 - Velmistr
(Charry de Guyrlayowe VII.)**



© 1974 Mojmír Kříž

KONEC